

PATHOLOGIAE

SERMONIS GRAECI

PROLEGOMENA

SCRIPSIT

CHR. AUGUSTUS LOBECK.

LIPSIAE
APUD WEIDMANNOS.
MDCCCXLIII.

VIRO CLARISSIMO

CAROLO GOETTLING

PHILOLOGO PHILELEUTHERO

S.

PRAEFATIO.

Quum duae sint Grammaticae partes, Etymologia et Syntaxis, et utriusque duplex divisio in analogiam et anomaliam, veteres Technici praecipuam curam posuerunt in explicanda imparilitate tum conformationis singularum vocum tum dispositionis conjunctarum. Hujus autem doctrinae reliquias late sparsas colligere et per partes exponere constitui permotus et gravitate rei ex ultima grammaticarum quaestionum subtilitate repetitae et diutino incultu. Ac primum quidem de affectionibus scribere mihi proposui, deinde de figuris; quarum unam speciminis loco tractavi in commentatione de antiphrasi Actis societatis graecae inserta. Sed profecto vereor ne quis me *arguat incepto serum accessisse labori* et non satis considerate; nam via longior est quam cui emetiendae vita reliqua suppetitura videatur. Quare ut quamque operis destinati partem ad quandam maturitatem perduxero, continuo in publicam notitiam prolaturus sum et ante ceteras eam, cui nomen Pathologiae imponere, quum nullum reperissem convenientius breviusque, non nefas duxi fretus auctoritate et exemplo Theodoreti qui similitudinem a re medica transferens librorum

suorum elegantissimos παθημάτων ἑλληνικῶν θεραπευτικὴν inscripsit. Videlicet vocabula quoque affectiones suas habent, non homines solum, et eas similes humanis, pleonasmos, ellipses tropasque varias, ad quas et cognoscendas diagnosi opus est et ad corrigendas therapia; nam et hoc nomen usu ceperunt Grammatici. Quemadmodum vero vocabula ipsa duabus ex partibus constant, quarum una stirps continetur, altera ad terminationem pertinet, eodem modo haec erit dispertienda quaestio. Primum igitur disseram de mutationibus syllabarum finalium, non directe sed circuitione quadam usus et anfractu. Nam quia quid affectum sit et quomodo sciri non potest nisi explorata unius cujusque forma nativa et propria, idcirco mihi faciendum putavi ut singulas terminationes ex ordine percenserem, primum nominum, tum deinde verborum. Quam partem si absolvero, pari ratione exponam de affectionibus, quibus substantia vocum interpolatur; nec praetermittam si quid in declinatu discrepet et si quid in partibus orationis indeclinabilibus. Is erit Pathologiae terminus. Nunc quidem substiti in terminationibus eorum nominum quae mihi uberrimam ad disputandum materiem praebere videbantur, earumque non corruptiones solum tradere conatus sum sed etiam, ubi ex re erat, derivationem, significationem, accentum, quantitatem et qua aetate quaeque celebrata sit et quo in genere dicendi. Haec curriculi mei quasi exordia fuere, ideoque hoc volumen Prolegomena inscripsi.

Posteaquam dixi quid mihi proposuerim, dicam in quo mihi defecisse videar. Nimirum igitur quum omnia ista complecti studerem, factum est sine dubio ut nonnulla aut per imprudentiam praetermiserim aut deliba-

erim potius quam exhauserim aut non justo ordine xplicuerim; id quod evitare perdifficile fuit in tanta erum copia et varietate. Quod si quis ita judicet huic ncommodo occurri potuisse si ex multis quae in promtu ssent exemplis, delegissem certissima, equidem hoc psum profiteor et prae me fero (nec dubitabunt qui n simili negotio versati fuerint) me plura reposuisse quam roposuisse. Sed omnino certi incertique arcta confinia sunt t alia apud alios aestimatio. Neque inutile duco quae tenebricosa quidem sed tamen non prorsus desperanda videantur, legentibus ad considerandum proponere sicut Aegyptii aegrotos suos propter viam collocare solebant it unusquisque praetereuntium, si quid salubris consilii aberet, in medium conferre posset. Verum illud multo nagis timeo ne, quae in prooemio Antiphrasis contra etymorum venatores scripsi, contra me scripsisse reperiar. Nam illa germana et nomini suo congruens Etymologia procul ab oculis nostris in Empyreo habitat ubi Autosophia et Autogrammatica et ceterae mundi platonici incolae; nos autem terrigenae umbras quasdam ejus consectamur et simulacra sublustria, quae nobis in rerum grammaticarum tractatione occurrunt quoquo euntibus et quamvis obnixe repulsa *tamen usque redibunt;* de his enim quaestiunculis valet quod de mulieribus dixit poeta comicus, neque cum iis satis commode neque sine iis ullo modo vivi posse. Itaque ego quoque saepe vel invitus et ingratis eo adactus sum ut vocabulorum origines abditas conjectura quaererem cautior fortasse Cratylis nostris, quorum curiositati nihil clausum, nihil impervium est, sed erroris haud immunis; nam in hujusmodi negotio *etiam qui cavisse ratu'st saepe cautor captus est.* Si qua tamen spes

sub titulo Virgilii Christiani sive evangelizantis edidit. Qui si nimis novitii videbuntur, hoc certe vitio carent Prudentii, Sedulii et aequalium cantica verbis horrida, sensibus absona pariaque illi aetati qua omnis ars et omnia studia doctrinae in sterilem dogmatologiam degenerarunt. Denique nihil obstabit quominus cum Homero commutetur Nonnus Paraphrastes cumque poetis tragicis melodrama paschale, quod theologo Cappadoci inscribitur, vel tragoedia Ezechielis, hisque adjungantur chrestomathiae macrae et marcidae, florilegia, orbes picti, compendia Hollaziana et cetera disciplinae intermortuae instrumenta. Hunc in gyrum si literarum cultores compulsi fuerint et si redivivi Hoogstratii et Pfeffercornii politioris humanitatis subtraxerint nutrimenta omnia, quis deinde illa aeterna humani ingenii monimenta suspiciet? quis scrutabitur secreta naturae verborum architectae legesque quibus ipsa serviat? Vanus forsitan hic fuerit metus vanaeque illae obscurorum virorum machinationes, sed si quid atri imminet, plurimum certe contribuent isti inertis seculi praecones eorumque patroni et mandatores. Scripsi Regimontii Prussorum calendis Majis A. MDCCCXLIII.

DISSERTATIO PRIMA.

DE

MUTANDAE TERMINATIONIS NOMINUM CAUSIS.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCIII.)

Si quis Buttmanni et Matthiadae Artes cum Conradi Schneideri opere uberrimo vel adeo cum vetere illo Aristarcho Vossiano comparaverit, protinus ille intelliget in graecum sermonem multo minus operae et laboris insumtum esse quam in latinum. Ac si deinceps reputaverit a nostrae vernaculae linguae atque earum quae orientales vocantur magistris quae res quaeri et disputari soleant, tum vero etiam magis mirabitur quam multi Grammaticae loci quamque graves usque ad id locorum aut plane atque omnino praeteriti aut leviter tanquam a festinantibus percursi sint. Etenim omnis fere doctorum opera versata est duabus in rebus, una, quemadmodum vocabula a recto declinentur in obliquum; altera, ut ea inter se ratione conjuncta sententiam efferant. Declinationem vero duplicem esse constat, unam naturalem in casus, numeros, genera, gradus, tempora, modos; qua de Grammatici nostri tantum tradunt quantum ad tironum institutionem satis videtur, alteram voluntariam *ἀπὸ ὀνόματος εἰς ὄνομα* Anecd. Bekk. 858. hoc est si a vocabulo vocabulum declinatur recta positione singulari in rectam singularem. Hanc vero vix primis lineis designatam habemus. Neque tamen facile dixeris utra pars ad veterum scriptorum intelligentiam magis sit necessaria. Namque casu, genere, tempore, gradu significationem mutari et quo mutetur, plerumque patet; sed multo occultior est derivationis ratio; cui nomini subjicimus omnes primae et simplicis positionis vicissitudines, sive accentus mutatur ut *γλαυκός Γλαῦκος*, *πυῤῥός Πύῤῥος* (et *πύῤῥα* avis nomen), sive literae, quod fit pluribus modis: vel intrinsecus *ὀβελός* — *ὀβολός*, *θρόνος* — *θρᾶνος*, *ξανθός* — *ξουθός*, *κνάω* — *κνήθω* — *κνίζω* — *κνύω* — *κνύζω*, *ψάω* — *ψαύω* — *ψαίρω* — *ψάλλω* — *ψήχω* etc., vel flexu quodam terminationis *πῦρ*—*πυρά* — *πυρός* —*πυρσός*, vel utrin-

que κόχλος — κάλχη Schol. ad Soph. Ant. 20.[1] μόρος — μοῖρα, κρήνη — κρουνός, δραγμός — δραχμή, τοῖχος — τεῖχος, θρόνος — θρῆνος, vel etiam incrementis finalibus γλαυκός — Γλαυκίας — Γλαυκίων — Γλαυκέτης — γλαυκίσκος, ἐρῆμος — ἐρημαῖος, τυφλός — τυφλῖνος, ῥίπτω — ῥιπτάζω etc., postremo prosthesi et aphaeresi. Quod si quaerimus quo consilio Graeci tot tamque varias vocabulorum species invexerint, manifestum est alias necessitatis causa introductas esse, alias commoditatis et elegantiae. Nam quum inventis rerum vocabulis principalibus necesse esset earum rerum cognationes, similitudines, differentias propriis distingui notis, id consequuti sunt variis illis vocis primitivae flexibus; et ubi nulla distinctione opus erat, tamen orationis comandae causa et ne omnia ad unam formam dicerent, saepe inflexis uti maluerunt quam rectis. Nec rarum fuit, opinor, ut in ipsis fingendi sermonis primordiis uno eodemque nisu binae ederentur formae quasi poma gemella solent, quarum neutra aut primitiva dici potest aut derivativa. Sed quae sint hoc modo nata vocabula, scire non licet; quare de derivatis loquemur tanquam solis. Horum autem, ut modo dixi, species una est, qua intellectus mutatur, ad usum necessaria; altera, qua non mutatur, ad ornatum pertinet, velut haec *niger, nigellus, nigro, nigreo, nigrico, nigresco, nigror, nigredo, nigritudo, nigritia*, quorum prima quam plurimum inter se differunt, media non nihil, extrema vix quod sentiri possit. Nec minor Graecorum ubertas tum in substantivis λήσμη (ἐπιλήσμη), ληθεδών, ληθοσύνη, λησμοσύνη — χαρά, χάρις,[2] χάρμη, χαρμονή, χαρμοσύνη, χαρηδών, tum in adjectivis νύχιος, νύκτιος, νύκτερος, νυκτέριος, νυκτερινός, νυκτερήσιος — ὑδαρός, ὑδατηρός, ὑδάτινος, ὑδατικός, ὑδατώδης, ὑδαλέος, ὑδατόεις, tertio in verbis ἀλέομαι, ἀλύσκω, ἀλυσκάζω, ἀλεείνω etc. Jam ut nemo

1) Κάχλη ἡ πορφύρα, ὁ κόχλος Schol. ad Dosiad. in Anth. P. p. 825. Utra forma antiquior, incompertum sed in arte praeponitur masculina.

2) Καλλίστρατος χάρις ἀντὶ τοῦ χαρά Schol. Od. VI. 29. πολλάκις οἱ ποιηταὶ τὴν χάριν χαρὰν καλοῦσιν Erotian. Apollonius Lex.: ἀχαρίστερον ἀχαριστότερον, ὁ δὲ Ἀπίων λυπηρότερον, quo Coraes ad Plut. T. VI. 326. Polybianum μετὰ πολλῆς χαρᾶς XXII. 17. tuetur. cf. Hermann. ad Orest. 155.

Germanice scire videbitur qui nominum *Fluth*, *Fluss*, *Fliess*, *Floss*, *Flosse*, confinia et divortia ignoret, ita quae his respondent latina *fluvius*, *fluvio*, *fluor*, *flumen*, *fluxus*, *fluctus*, *fluxura*, *fluxio*, *flustrum*, *fluentum*, et graecanica ῥέος, ῥόος, ῥοή, ῥύαξ, ῥύσις, ῥεῦμα, ῥεῖθρον, ῥεῖτος, ῥόθιον, nisi sciamus quid differant et in universum quaeque formae principalis immutatio quid emolumenti faciat, multum abest ut nobis accuratam antiqui sermonis intelligentiam arrogare possimus. Verum intestinae elementorum conversionis ejusque quae in primis consistit literis exempla alio loco; nunc de terminationum varietate dicam non singillatim sed generatim, neque omnia vocabulorum genera complectar sed substantiva sola; ac ne haec quidem ad extremum et quousque opus est persequar sed magis tentandi et proludendi causa. Adhuc enim in vestibulis artis consistimus speculabundi similesque turbae curiosae quae die festo dominantium palatia luminosa circumstat per rimas spectans vocesque forte emissas avidis captans auribus. Intus omnia plena lucis et canoris, et apparent per fenestras picturae parietum et lacunarium ornamenta et circumeuntium capita cristaeque nutantes. — Extra tenebrae et conjecturae ex ungue leonis.

§. 2. Substantivorum igitur positiones ad tria quasi capita revocari possunt, paraschematismum, motionem, denominationem. Paraschematismum dico eam vocabulorum declinationem qua intellectus non mutatur, vocabulo antiquo nove usus vel potius ambiguo circumscripte. Nam veteres sic plerumque motionem vocant quae fit per genera: ὁ σώφρων ἡ σώφρων, μάκαρ μάκαιρα, λέων λέαινα Apollon. de Adv. 553. Arcad. 96. Deinde derivationem nominis a nomine, sive ea vertitur intellectus ut τὸ δείρη οἱ Αἰολεῖς δέῤῥη καὶ κατὰ παρασχηματισμὸν δέῤῥις ἡ βύρσα EM. 262, 56. sive idem manet terminatione mutata: μηνιθμός μῆνις παρασχηματισμὸς ὁ τρόπος Schol. Il. XVI. 62. ἐκ τοῦ μηχανή γίνεται μῆχος κατὰ παρασχηματισμὸν ὡς ἡδονή ἦδος EM. 585, 20. quibus Herodianus in Schol. Il. I. 576. IX. 5. Eust. 154, 40. addit tertium ἡμέρα ἦμαρ.[3] Schol. Apoll. I. 1350. ὁ μόρος παρεσχημάτισται ἀπὸ τοῦ

3) Ἡμέρα — ἦμαρ, τὸ γὰρ ἀπὸ δασέος μετασχηματιζόμενον ψι-

μοῖρα ὡς ὁ πύλος ἀπὸ τῆς πύλης, quanquam hoc Sch. Il. V. 397. metaplastis adnumerat, quae a paraschematistis secernit EM. 572, 23. *τὸ οὐδέτερον ἐν παρασχηματισμῷ ὁ καλός τὸ καλόν, διὸ καὶ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν τὰ καλὰ οὐ φαμὲν μεταπλασμόν, τὸ δὲ λύχνα καὶ δάκτυλα· οὐ γάρ ἐστι τὸ λύχνον* etc. Choeroboscus Bekk. p. 1368. b. *ὁ σκότος τὸ σκότος, ὁ ἔλεγχος τὸ ἔλεγχος, ὁ τάριχος τὸ τάριχος οὐκ ἔστι κατὰ παρασχηματισμὸν ἀλλὰ κατὰ μεταβολὴν γένους.*[4] Nobis igitur quum haec veterum inconstantia libertatem optionemque daret eligendi quod vellemus, paraschematismi nomen aptissimum visum ad significandas nominum conjugatorum mutationes formales, hoc est eas quibus schema mutatur, intellectus non item. Mutatur autem motione et denominatione, quarum illa duas habet species, unam sexualem qua pro *θήλεια θεός* dicitur *θέα* vel *θέαινα*, alteram deminutivam et quasi deminutivam, cujus specimen est *παιδίσκος* pro *παῖς μικρός*, oleaster pro olea agrestis; haec enim motionis nota propria est quod adjectivorum vices explet et, quomodo haec rei suppositae qualitatem determinant *sine consumtione substantiae* Priscian. II. 5, 25. ita motionis formae nihil aliud nisi quasdam ejusdem subjecti vicissitudines demonstrant. Denominatio duplex est, una transgressiva a diversis partibus orationis, quam ab hac disputatione sejunctam habemus; altera intransitiva ab iisdem; quod genus ab una voce *ἄκανθα* avis denominatur *ἀκανθίς* sive *ἀκανθυλλίς*, et quadrupes *ἀκανθίων*, tum piscis plantaque et cicada *ἀκανθίας*, quae non generis et sexus, ut nomina mota, diversitatem sed plane aliud atque primitiva vox

---

λοῦται EM. 429, 35. sed hoc quoque verbum latius patet: *τὰ τριγενῆ εἰς τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις μετασχηματίζεται* Apollon. de Pron. p. 134. Ammon. ad Arist. *π. Ἑρμ.* p. 19. etc.

4) Diversa copulat Schol. Od. V. 281. *ἐρινόν Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ἐρινός κατὰ μεταβολὴν τοῦ γένους ὡς δίφρος δίφρα*, et Schol. Il. I. 312. *κέλευθα μεταβολὴ γένους ὡς τὸ τράχηλα, λύχνα, δίφρα, ἐρετμόν.* Nam hoc, quia in singulari reperitur numero, paraschematistis adscribendum est, ut *ὁ θύμος τὸ θύμον, ὁ μάργαρος τὸ μάργαρον, ὁ κρῆθμος τὸ κρῆθμον, ὁ πίσος τὸ πίσον* etc. sed *δίφρα, ῥινά* etc. defectivis. Ab utrisque differt ea generis metabole qua terminatio non mutatur: *σκότος, τάριχος.*

subjectum indicant. Huius autem congeneris denominationis quinque species, ut infra apparebit, propriis insignitae sunt nominibus; ceterae tanquam sidera minuscula ἀνωνυμίῃ φορέονται.

CAP. I.

De paraschematistis.

§. 1. Primo progressu in conspectum veniunt nomina primae et secundae declinationis dicatalecta, quae commune principium et principii similem significationem habent; qua adjunctione excluduntur inconjuga velut βρῶμος βρώμη, πίνος πῖνον, κοττάνη κόττανον, θρόνος τὰ θρόνα, gallus galla, fundus funda etc. Verum illius similitudinis gradus sunt plurimi, nec facile cognitu quis sit paraschematismi terminus extremus quove puncto ordiatur denominatio. Ac de vocabulis tritis obviisque αὐλός αὐλή, βίος βία, χηλός χηλή, στίβος στίβη, τύπος τυπή, πάγος πάγη, fortasse nihil errabimus si, quae nunquam confundi videmus, ea semper distincta fuisse sumimus ideoque denominativis adnumeramus. Sed plurima oberrant facie ambigua, quae quem locum a natura acceperint et quo sensim traducta sint, reconditius est quam ut primo adspectu judicari possit. De nonnullis quidem veteres ipsi indicium edunt: τὸ θύον — οἱ δὲ θύαν καλοῦσι Theophr. Hist. V. 3, 6. qui eodem in loco VII. 1, 2. eandem herbam θύμβραν vocat et θύμβρον et alibi ὄρυζον eam quae ab aliis ὄρυζα dicitur; ἡ ἀπόφυσις κορώνη καλεῖται· διαφέρει δ' οὐδὲν οὐδ' εἰ κορωνόν εἴποις Galen. de Ossib. p. 736. T. II. μύλη (uteri) ἢ κάθως ἄλλοι μύλος Soran. Muliebr. p. 277. [1] aliaque ad Phryn. 760. allata. De plurimis habemus Grammaticorum praejudicia: ἄγοροι ἀντὶ τοῦ ἀγοραί Schol. Eur. Andr. 1014. αὐχμός καὶ αὐχμή Phryn. App. p. 7. γαλέα ὁ ἰχθῦς καὶ γαλεός

1) Μύλη τὸ κάτω τοῦ μύλου, μύλος τὸ ἄνω Moschop. Sched. 140. quo Grimmius in Gramm. T. III. 359. ed. I. demonstrat agile masculino genere significari, contrarium contrario. Sed Moeris metam (τὴν τράπεζαν) μύλον vocat, nisi librarii errarunt, quod Scaliger latinis nominibus metae et catilli accidisse suspicatur. Si feminino aequiparari licet deminutivum, simile est discrimen maxillae quae movetur et malae sive malarum quae non moventur v. Cels. VIII. 1, 499.

ὁμοίως Suid. γάργαλος καὶ γαργάλη Erotian. κόσυμβος καὶ κοσύμβη Suid. καλιά καὶ καλιός Poll. X. 160. Ὅμηρος τὸν παρά τισι κότυλον (εἶδος ποτηρίου) κοτύλην εἴρηκε Athen. XI. 478. E. κύναρος ἢ κυνάρα Eust. 1822, 23. μέλινος καὶ μελίνη Anecd. Bekk. 278. οἴσυπος ἢ οἰσύπη ἑκατέρως λέγεται Erotian. πτοία ἢ πτοῖος θόρυβος Hesych. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος, λέγεται δὲ καὶ ἡ σαύρα Schol. Theocr. VII. 2. τύλη καὶ τύλος Sch. Arist. Ach. 868. ὑάλη ὕαλος Suid. χῶνος καὶ χώνη Cram. Anecd. II. 66, 7. Haec igitur si Glossographorum examinantur trutina populari, quam saepe castigant eruditiores v. Lehrs. de Arist. 44. paraschematista sunt. Neque minus ea quae apud diversos scriptores idem significant: νομός ποιητικόν, νομή κοινόν Schol. Theocr. VIII. 41. et in diversis dialectis, sicut Atticistae ἄσβολος, αἴθαλος, ἀστράγαλος, πλάνος, femininis praeferunt, ἠχή, κακκάβη, μύλη, ταραχή, ψύλλα, masculinis, iidemque οἴσυον non οἰσύα, contra vero λυχνία non λυχνίον dici jubent, quae pars magna scribentium in promiscuo habet. Neque Attici solum sed Iones quoque nonnulla vocabula diverso a ceteris genere protulisse dicuntur intellectu eodem ut Schol. Il. XVIII. 551. δρεπάνας ἰωνικῶς·[2] οὗτοι γὰρ πάντα τρέπουσιν εἰς θηλυκά, τάφρη, κύρτη, ἀστραγάλη, quorum ultimum ab Anacreonte usurpatum et a nonnullis Homero ipsi tributum est v. Spitzner. ad Il. XXIII. 88. Jacobs. ad Anth. Pal. 205. cetera ex Herodoti libris hausta, in quibus κύρτη semel legitur, bis vero τάφρη, quod Jacobsius Achilli Tatio impertit p. 631, sed altero loco IV. 201. codd. quidam

2) Atticis tribuit Moeris; sed hos δρέπανον praeferre docet Maetznerus ad Lycurg. p. 266. sq. omissis Platonis locis. Epici de falce vinitoria et messoria utroque utuntur; δρεπάνη Quint. V. 58. etc. δρέπανον IV. 426. Antimach. Fr. XXIV. Nonn. XLVIII. 441. ubi nihil ad metrum refert cf. Jacobs. ad Anth. P. IX. 383. 9. Si mihi propositum fuisset de generum mutatione ex professo agere, a disyllabis, quae primitivorum locum obtinent, separassem paragoga, quibus major cum adjectivis similitudo et iccirco sexus mobilior: χοάνης χοάνου καὶ χόανα τὰ μέταλλα Suid. βοτάνη et apud posteriores βότανον, δοκάνη δόκανον, θηγάνη θήγανον, ὀχάνη ὄχανον, πατάνη πάτανον, πτισάνη πτίσανον, τρυπάνη τρύπανον, ἀμπεχόνη ἀμπέχονον, — αἴθαλος αἰθάλη, κρόκαλος κροκάλη v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 288. κρόταλος κρόταλον, σκανδάλη (nisi scriptura fallit) σκάνδαλον etc.

τάφρος praebent.[3] Praeterea Herodotus utitur femininis αἴνη, νομή, ὠνή,[4] quae Homerus in ος terminat, et quod hic dicit ὥρη κοίτου Od. XVII. 510. apud illum est ὥρη τῆς κοίτης I. 10. sed idem etiam κοῖτος, ῥόος et χόλος eodem quo poeta genere extulit, κολωνός vero praeposuit homerico κολώνη, unique generi adstricta habet βίοτος et πόθος, quae ille duobus divisit perinde ut φθόγγος et φθογγή sine ullo metri emolumento. Apud Hippocratem χῶνος legitur de Cord. 485. T. I. et τάραχος de Flat. 585. T. I. apud Aretaeum τρίβος eodem intellectu quo τριβή. Denique de Ionibus contrarium pronuntiat Gregorius αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν Ἰώνων εἰσίν, ἕσπερος ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα, quod est homericum exemplum: ἔθος τῷ ποιητῇ τὰ θηλυκὰ ἀρσενικῶς προφέρειν ἕσπερος, χόλος, μόρος Anecd. Cram. I. 423. τάφος ἀντὶ τοῦ ταφή ὡς ἕσπερος καὶ πύλος Schol. Il. XXIII. 619. τὴν Σάμην εἴρηκε Σάμον διὰ τὸ μέτρον καὶ τὴν δείλην δείελον Sch. Od. XV. 29. τὴν αἰθρίαν (αἴθραν) εἶπεν αἴθρον ὡς πύλον καὶ δείελον EM. 37, 47. Et magis universe οἱ ποιηταὶ εἰώθασιν ἐναλλάττειν τὰ γένη ὡς χώρα χῶρος, ὠνή ὦνος· οὕτως οὖν καὶ Δίκτη καὶ Δίκτος Schol. Arat. 33. qui aptius comparasset topica Δρέπανη et Δρέπανον, Θαλάμαι et Θάλαμοι v. Tzschuck. ad Strab. T. III. 163. aliaque locorum nomina indiscreta; nam ὦνος ab ὠνή tantum differt quantum τῖμος a τιμή, nec plane idem est χῶρος et χώρα, sed illud vulgo quidem angustius quiddam magisque circumscriptum denotat fere ut ὦρος ab ὥρα distingui solet,[5]

---

3) Idem uno loco στέφανος scripsit VIII. 26. altero στεφάνη VIII. 118. ubi duo codd. masculinum substituunt; semel ψάμμη, ter ψάμμος, uno loco σαύρη IV. 192. altero σαῦρος IV. 183. ubi duo libri femininum tuentur, ejusdemque inconstantiae participes Hippocrates, Aristoteles, Nicander, Theocritus; sed Phrynichus attice ὁ σαῦρος dici auctor est.

4) Quod in Eustathii farragine p. 1427, 19. cum hoc componitur διαλογή, si pro διάλεξις valet, alexandrinum potius est quam ionicum. Propiora sibi sunt σύλλογος et συλλογή τῶν μαθητῶν Poll. IV. 44. nec tamen σύλλογος καρπῶν dici potest pro συλλογή, magisque etiam differunt κατάλογος et καταλογή Apollon. de Conj. 497. etc.

5) In Hippocratis libro spurio, quem Kuehnius omisit, de Septim. p. 541. ed. Basil. διὰ παντὸς ὥρου Erotianus ἐνιαυτοῦ interpretatur rectius quam Schneiderus ὥρας. Annum multi ὦρον vocant v. Wessel.

κότυλος a *κοτύλη*,[6] *μόρος* a *μοῖρα*,[7] *πέτρος* a *πέτρα* v. ad Ajac. v. 727. neque factum puto ut loci muliebres *χῶραι γυναικεῖοι* vocarentur etsi locus utero assignatus *ἡ χώρα τῆς ὑστέρας* dicitur, aut pro *κατὰ χώραν suo loco* v. Wyttenbach. ad Eunap. p. 196. substitueretur masculinum nisi jure poetico.[8] Suntque hujusmodi discrimina a Grammaticis ipsis saepe adnotata: *ἐλαία λέγεται ἡ ἥμερος, ἡ δὲ ἀγρία ἔλαιος* Eust. 1944, 8. *οἱ κοῖτοι* (scr. *ἡ κοίτη*) *τὰ στρώματα, ὁ κοῖτος δὲ ἡ κοίμησις* Schol. Od. II. 353. et ad III. 334. VII. 137. *ἡ διπλῆ ὅτι κοίτου ἀρσενικῶς εἶπε* v. Vater. ad Rhes. 737. *Κνήμη — τὰς δὲ ἐξοχὰς τῶν ὀρῶν κνημούς λέγουσιν* EM. 522, 2. *κάλαμος δι' οὗ γράφομεν, καλάμη δὲ ἡ τοῦ σίτου*·[9] *θάλαμος ὁ ἐνδότερος οἶκος, θαλάμη δὲ ἡ ὀπή* Grammat. Herm. p. 350. n. 186. *στέφανος — στεφάνη· δὲ οἱ τῶν πύργων προμαχεῶνες ὡς κάλαμος μὲν τὸ καλάμιον, καλάμη δὲ ὁ τοῦ σίτου κάλαμος* Schol. Eur. Hec. 892. cf. Argum. in Pind. Nem. *χάραδρος ὁ ἐν γεωλόφοις κατεῤῥηγμένος τόπος, χαράδρα δὲ ὁ ἐν ἐπιπέδοις* Schol. Il. XIII. 390. quae si ita se habent, non paraschematistis ut illa indiscreta adscribenda sunt sed denominativis.

---

ad Diod. I. 26. Schweigh. ad Ath. T. II. 846. aliqui noctem v. Meinek. ad Euphor. p. 126.

6) *Κοτύλη πᾶν τὸ κοῖλον* Ath. X. 410. A. Eust. 1282. Schol. Il. XXIII. 34. quod de *κότυλος* dici non potest, neque recte Letronnius *Sur les noms des vases grecq.* p. 70. negat differre quidquam praeter dialectum.

7) Heraclitus Clem. Strom. IV. 7, 212. *μόροι μέζονες μέζονας μοίρας λαγχάνουσιν.* Aesch. Choeph. 903. *τόνδε μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον*, fere ut Horatius *quam tibi sortem fors dederit*, sed illud magis ex prosopopoeia.

8) Apollon. I. 529. *ὡς ἐδάσαντο ἐρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ suo quisque loco*, sed III. 170. *ᾗ ἐνὶ χώρῃ ἑδριόωντες*, Oppian. Hal. I. 596. *μίμνουσι κατὰ χῶρον* etc. In Il. VI. 516. *ἀνέστρεψεν ἐκ χώρης ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί* pro *χώρου* positum, quod suum locum obtinet III. 344. *διαμετρήτῳ ἐνὶ χώρῳ* et XII. 423. *ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ*, ubi Zenodotus femininum optabat, sed et Theocritus XXII. 94. *χώρῳ ἐνὶ στεινῷ*.

9) „*Κάλαμος fere semper optimi scriptores pro arundo, καλάμη pro stipula; indoctus bubulcus* Theocr. V. 15. *καλάμῃ ludit*“ Salmas. Solin. 584.

Quum vero superet multitudo nominum, de quorum vel similitudine vel dissimilitudine Grammatici nihil tradant ac ne traditis quidem inexplorato assentiri deceat, circumspiciendum est si qua inveniri possit utriusque generis nota propria. Et habemus sane ejusmodi regulam ab illis propositam, quae si vera esset, viam nobis faciliorem concinnaret.

§. 2. Ammonius *Τινές φασιν*, inquit, *ὅτι ὅσα τοῦ αὐτοῦ ἔχεται σημαινομένου ὁμοτονεῖ, φίλος φίλη, ξένος ξένη· τὰ δὲ διαφέροντα οὐκέτι, χόλος χολή, νόμος νομή, τρόπος τροπή, γόνος γονή, δόμος δομή, στρόφος στροφή, πόθος ποθή· περὶ τούτου ἐν ἄλλοις εἴρηται ὅτι διαφέρει* p. 126. Hic Valckenarius *περὶ τούτων εἴρηται* scribi jubet praeter rem ut opinor; nam de postremo dubitatio consistit, antecedentium vero discrimina apertiora quam quae demonstratione egeant. Primum *χολή* et *χόλος* Nemesio quidem de Nat. Hom. XXI. 234. indiscreta sunt *ὀργὴ ἢ καὶ χολὴ καὶ χόλος καλεῖται*, sed magis ex poetarum auctoritate Aesch. Agam. 1645. Theocr. XXIII. 13. Mosch. 1, 10. quam scriptorum, qui iram non appellant *χολήν* nisi per metonymiam ut Demosth. c. Arist. 778. *οὐδεὶς ὑμῶν χολὴν οὐδὲ ὀργὴν ἔχει*, neque bilem unquam *χόλον*, quare Schol. Il. XVI. 203. *χόλῳ σ' ἔτρεφε μήτηρ* — hoc cum *Σάμος* et *πύλος* et ad V. 97. cum *ἕσπερος* confert, iisdemque exemplis utitur Schol. Apoll. IV. 1404. ubi *χόλος* est de hydrae Lernaeae veneno, quod etsi Apollodorus II. 5, 4. et Diodorus IV. 11. *χολήν* vocant ut Virgilius *fel veneni*, tamen non minus proprie *χόλος* dicitur Anth. VII. 71. Oppian. Hal. I. 574. *Νόμος* a *νομή*, *δόμος* a *δομή*, quantum distet, fugit certe neminem. *Τρόπος* et *τροπή* unam significationem communem habent, de qua Schol. Eur. Hec. 1186. *παρὰ τοῖς γραμματικοῖς μεταφορά, παρὰ τοῖς ῥήτορσι τροπή*, quod apud rhetoricos saepius legi pro tropo Ernestius ostendit in Lex. Rhet. p. 358. Item *γόνος καὶ γονή τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρός* Sch. Eur. Phoenn. 1597. quas formas Hippocrates Muliebr. I. 644. T. II. ed. Lips. et Apollodorus III. 14, 5. eadem in pagina quasi taedium lectionis vicibus levaturi miscuerunt; sed fixum manet primariae significationis discrimen *γονή ἡ γέννησις, γόνος τὸ γέννημα*, quale inter *τομή* et *τόμος*, *πλοκή* et *πλόκος*, *βολή* et *βόλος* obtinet apud eos quidem qui secun-

dum communem consuetudinem loquuti sunt.[10] Ac de genitalibus solum *γονή* dicitur, non *γόνος*. De his igitur et ceteris nulla est controversia quin dispares flexus saepius diversum significent quam idem. Sed de postremo litem habemus cum Aristarcho, cujus hanc sententiam profert Herodianus EM. 678, 36. *ποθή Ἀρίσταρχος ὀξύνει· ὥςπερ γὰρ χόλος τὸ πάθος, χολὴ δὲ ἀφ' οὗ τὸ πάθος, οὕτω καὶ πόθος τὸ πάθος, ποθὴ δὲ ἡ ἐπιπόθησις*, qui si forte ita sensit feminino sensum rei absentis declarari, id quod nos dicimus *das Vermissen*, masculino defectum *das Entbehren* v. Nitzsch. ad Odyss. XI. 202. nullus est locus quo hoc probari possit. Neque discrimen ullum significationis relinquunt veteres Critici, qui alterum Iliadi familiarius esse pronunciant, Odysseae alterum ad Il. XVII. 439. ipseque Herodianus in EM. 678, 36. tonosin Aristarcheam probat quidem ille sed aliam ob rationem *ὅτι τὰ εἰς ος δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα ποιοῦντα θηλυκὰ ὀξύνονται αὐτά*[11] *στροφή, νομή, ῥοή*[12], unde colligimus eum Philoxeni sequutum esse opinionem haud nimis probabilem *ποθή* a verbo *πεύθω* repetentis ap. EM. l. c. Neque solum hujus

---

10) In H. H. in Ap. 90. *Δῆλος χαῖρε γόνῳ Ἀπόλλωνος*, Frankius *γονῇ* emendat, frustra Homerum antestatus; et Aeschylus Suppl. 169. *Ζεὺς Ἔπαφον ἔκτισεν γόνῳ* pro *γονῇ* usurpavit. Proles mascula *τέκνων ἀρσενόπαις γονή* dicitur Epigr. Append. 384. usitata metaphora ut pisces *φύσις πόντου* Soph. Ant. 345. audacius vero Niobae filii *ἀρσενόπαις γόνος* Anth. Plan. n. 134.

11) Fort. *οὕτως* praeposita stigme. Eustathius haec iterans p. 94, 31. *ὀξύτονα αὐτὰ ποιοῦσιν*, additque *καὶ βιοτή ἐκ τοῦ βίοτος*, quorum significationes distinguit Schol. Il. XXII. 431. *βίοτος τὰ τῇ βιοτῇ ἀναγκαῖα.* Feminino praeter poetas utuntur Herodotus, Hippocrates, Aretaeus Caus. Acut. II. 11, 36. semelque Xenophon, nunquam Plato vel Thucydides aliusve atticorum scriptorum, nec poetae scenici nisi in canticis.

12) Regulam coangustat in Schol. Il. V. 202. *τὰ εἰς η μετὰ συμφώνου τῷ ο παραληγόμενα ὀξύνεται εἰ γένοιτο ἀπὸ ῥημάτων τῷ ε παραληγομένων μόνῳ· τὸ γὰρ πόρπη παρὰ τὸ πείρω.* At non ea est nominis origo sed desuetum *πέρω*, neque haec barytoniae causa sed quod substantia significatur. Arcadius 106. *τὰ εἰς οχη ῥηματικὰ ὀξύνεται δοχή, πλοχή, ποχή· τὸ μέντοι κρόκη ἀπὸ τοῦ κρόκος* scr. *ἀπὸ τῆς κροκός*, hoc est a genitivo inusitati *κρόξ* v. Parall. p. 107. Sed et verbale gravari oportet quia non actionem ostendit sed substantiam ut *πάγη, στέγη, σκάφη, σόβη, φόβη* etc. Verum *Δόκη δόκησις* Hes. acuendum est.

ominis diversam ab Aristarcho rationem reddidit sed com- urium, velut in Schol. Il. V. 887. *τυπή ὡς πληγή· δοκεῖ δὲ* s (scr. *ὡς οὐ*) *πρὸς ἀναλογίαν σημειοῦσθαι· τὰ γὰρ εἰς πη* ισύλλαβα *βαρύνεται· εἰ δὲ ὀξύνεται, ἔχει πρὸ τοῦ τέλους ἢ ι* ῥιπή) *ἢ ο* (*κοπή*). *Πῶς οὖν τὸ τυπή μόνον ὀξυνόμενον παρε- ήχθη τῷ υ;* Responderi poterat ob diversam a masculino ύπος significationem. Sed hac ratione Herodianus omnino on usus videtur, neque ab Arcadio unquam illius Ammo- ianae regulae mentio facta est, qui fere totus pendet ex lite- arum consequentiis.

§. 3. Illa quidem de nominibus in *ος* et *η* perfecto se- undo subjectis tradita sunt; de álio genere sic praecipiunt: *ὰ ἀπὸ ἀρσενικῶν ἢ θηλυκῶν εἰς οὐδέτερον γένος μεταπλασσό- ενα τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου μένοντος τὸν αὐτὸν φυλάσσει όνον, δεσμοί δεσμά, πλευραί πλευρά* Cram. II. 399. EM. 675, 1. ui p. 585, 32. addit *τὰ ἐρετμά, τὰ οἰκία* et p. 653, 27. *αἱ παρειαί ὰ παρειά*, Schol. ad Il. I. 464. *ζυγός ζυγόν, δίφρος δίφρον δίφρα*), qui hinc colligit recte scribi *μῆρα* diverso a mascu- no accentu si significet quae diis pollucentur, *μηρά* vero cribendum esse si idem sit quod *μηροί*. [13] Eodem modo ch. ad III. 35. *τὰ ἀπὸ θηλυκῶν μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερον ένος* etc. sed addit *οὐκ ἀντίκειται τὸ νευραί καὶ νεῦρα· διά- φορον γὰρ τὸ σημαινόμενον.* Verum hae formulae vereor ne lus promittant quam praestent. Nam primum multa sunt di- atalecta, quae significationes diversas habent accentu eodem it *ὁλκός τοῦ ὄφεως τὰ ἴχνη, ὁλκή δὲ τὸ βάρος* Gramm. Herm. p. 350. n. 186. Moschopul. Dict. Att. s. h. v. *στελεόν ἢ ἀττι- κῶς στελεός ἡ λαβή, στελεά δὲ ἡ τρυπή* Schol. Od. V. 256. [14] t quae Ammonius ipse discernit *ἄθλος ὁ ἀγών, ἄθλον τὸ ἔπαθ- λον*, cf. Lehrs. de Arist. 151. *οἶμος ἡ ὁδός, οἴμη δὲ ᾠδή, ὄχθαι ποταμῶν χείλη, ὄχθοι δὲ ἐπάρματα γῆς*, in quibus est illud quod Schol. Hom. l. c. indiscretis adnumerat, *ζυγός ἐπὶ*

---

13) *Εἰ κυρίως τὰ ἁγιαζόμενα θεοῖς μῆρα καλεῖται, τὸ περὶ τὸ ση- μαινόμενον καὶ τοῦ περὶ τὸν τόνον ἁμαρτήματος τὴν λέξιν ἀπολύει*, scrib. *τοῦ περὶ τὸ σημ.*

14) Quo auctore Schneiderus ad Nic. Ther. 237. affirmet manubrium *στελεή* dici, non invenio.

τῶν βοῶν, ζυγὸν ἐπὶ τῶν σταθμῶν. Ac si haec distinctio nc subtilior videtur quam verior, tamen τὰ πυρὰ (τὸ πυ Bekk. Anecd. 122, 22.) et αἱ πυραὶ multo saepius distincta deas quam confusa; ac πλευραί et πλευρά non solum a| medicos diversum valent ut Galenus docet Comm. in L. Articc. III. 37, 535. T. XVIII. p. 1. sed vulgo quoque τὰ ἱ μασχάλην πλευρά [15] ὀνομάζεται, τὰ δὲ ὀστᾶ πλευραί ut ἡ ι δεκάτη πλευρά Oribas. Anat. p. 230. etc. idque discrimen H mannus ad Bacch. 1126. [16] ab ipsis etiam poetis custodit censet. Quod vero illi in exemplum mutati cum significati accentus afferunt, id sane a plerisque servatur νεῦρα σύνε μος, ἀφ' οὗ αἱ νευραὶ καλοῦνται Poll. II. 234. nam posteric quidem aetatis poetae chordas νεῦρα vocant sed adjun epitheto βόεια Quint. XI. 112. Nonn. XIV. 260. XXIV. 312. XX 71. semel tamen hoc omisso legitur in Anth. IX. 584. nec u tate Achilles Tatius III. 66. νεῦρον τόξου dixit et Appiai Mithr. CVII. chordas machinarum, quas Polybius IV. 56. a quanto rectius νεῦρα εἰργασμένα nominat. In contrariam vi partem aberravit Callimachus nervos, quibus artus continent νευράς dicere ausus; nam in Il. VIII. 328. νευρή arcus n vum, ut Schol. sensit, significare videtur, non manus. Neq tamen existimandum est canonis istius conditores ignora quam multa sibi reluctentur exempla, sed potius quaerend quibus ea rationibus amoliri potuerint. Quo loco praemone dum videtur metaplasmum non solum ad nomina neutrius g neris pertinere sed ad ea quoque quae ex masculinis in l minina vertuntur εἰςίθμη κατὰ μεταπλασμὸν τὸν ἰσθμόν λέ Sch. Od. VI. 264. v. Nitzsch. ad h. l. et Tzschuck. ad Strab. VI 323. et contra ἕσπερος — μετέπλασε τὴν ἑσπέραν I. 423. e quorum prius pertinet ad illustrandam Grammaticorum se tentiam. Nam εἰςίθμη βαρύνεται ὡς στάθμη Schol. l. c. ι aspiratam ut ajunt v. Parall. 395. quamvis idem significe masculina. Eandemque causam esse dicunt cur gravent φθόη, χλόη, χνόη Arc. 103, 15. [17] Sed libet hoc diutius

15) Πλευρόν Rufus Onom. p. 23.
16) Hic casu coxae pro costae scriptum est.
17) Βαρύνεται, inquit, τὰ ἀπὸ δύο συμφώνων προηγουμένου δασέ

pluribus exemplis persequi. *Σμάραγος* Schol. Il. II. 463. barytonum est ex regula v. Arc. p. 47. sed *σμαραγή*, licet significatio nihil discrepet, oxytonum in Rhetor. Graec. T. III. 580. et 598. etc. characteris causa ut *ἀλλαγή*, *τιναγή*, *χαραγή*. Eustathius p. 351, 2. et p. 880, 28. cur *κολώνη* diversum a *κολωνός* accentum acceperit, duplici ratione solvit, aut quia proprium sit aut ob characterem. Illud valeret aliquid si solum extaret proprium *Κολώνη*, sed eodem modo scribitur appellativum. Itaque potior est altera ratio; nam quae in *ωνη* exeunt hyperdisyllaba barytona sunt praeter demorum nomina *Αἰξωνή* et affinitatium *υἱωνή*. At ut *στελεός* et *στελεά* quamvis diversa accentu notentur eodem, propria utriusque terminatio poscit. Antidiastolae causa *ἁρπάγη* scribimus si instrumentum hamatum significat, *ἁρπαγή* si raptum, ut *πλατάγη* si crepitaculum Diod. IV. 13. *πλαταγή* si crepitum v. Jacobs. ad Anth. P. p. 862. Goettling. de Acc. 159. vel quia hami nomen paronymon est Arc. 102. ab *ἅρπαγος*, quem nominativum affert Aelius Dionysius Eustath. 1390, 52. Nec raro dubitatur unde quidque ortum sit. Eustathius ad Dion. 566. *κοινότερον μὲν ὀξύνεται τὸ παταγή ὡς τὸ ἀλαλαγή· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βαρύνει λέγων ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ πατάσσω γίνεται· ὠξύνετο γὰρ ἂν ὡς τὸ ἀλαλαγή ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πάταγος, οὗ τὸ θηλυκόν ἡ πατάγη.* Et Schol. ad h. l. *παταγὴ δεῖ ὀξύνειν· οἱ δὲ βαρύνοντες παρώνυμον ἐξεδέχοντο τοῦ πάταγος*, similiter ut *πάγη* paronymon dicitur *τοῦ πάγος* Arc. 104. cujus longe alia est significatio. Has igitur et hujusmodi antinomias, quibus accentus canonicus immutatur, veteres Technici sine dubio non praetermiserunt, easque clare nobis et enodate exponerent nisi librariorum *Ἐρινύες ἔσχεθον αὐδήν*.

§. 4. Si igitur illi, qui accentum cum significatione et consistere et commoveri voluerunt, ad causam dicendam evocarentur, ante omnia librorum suorum conquererentur sortem iniquam, quorum multiplici corruptione factum esse ut praeceptiones suae nusquam non hiare et fatiscere videantur

---

Sed *χρόα* ob ellipsin gravari dicit p. 100, 12. Et quis spondet *φθοιά* nunquam dictum esse? *Χλόη* et *χνόη*, quibus masculina adjacent, rerum sunt vocabula ideoque barytona.

recisis, quas ipsi provide subscripsissent, clausulis cautionibusque ad intellectum necessariis. Deinde contrariorum exemplorum non pauca mendose scripta esse arguerent aut accentu, quem ipsi constituissent, mutato aut terminatione. Haec autem quam facile corrumpatur, res ipsa loquitur; et manent corruptionis vestigia in his ipsis vocabulis, quorum significatio ambigitur, κόθος et κοθή in Homeri libris, apud Hesiodum ἀτμός et ἀτμή, quae et in Strab. XV. 711. variantur, σκύταλον et σκυτάλη Herod. III. 137. κοῖτος et κοίτη apud hunc et alios v. Jacobs ad Ael. V. 11, 2. κάλαμος et καλάμη Dionys. Antt. V. 13. et Suid. s. Κάννας,[18] ad haec κῶρος et κώρη in Antimachi versu de quo agit Hemsterhusius ad Plut. v. 33. πλευρά et πλευραί Anth. App. n. 54, 3. saepeque alibi. In accentu autem ubique fluctuant τίτθη et τιτθή sive τιτθός v. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 56. nec raro δόκος et δοκός v. Karsten. ad Xenophan. XIV. 53. quae grammatici significationis causa distingui jubent Cram. I. 223. πλαθανός sive πλαθανόν saepius barytonum est sicut πλαθάνη propriumque Πλαθάνη Aristoph. et Plut. V. Isocr. IV. τὰ χήραμα Nic. Th. 55. in cod. Goett. acuitur convenientius synonymo χηραμός,[19] τιμός Aesch. Ch. 906. diu obtinuit pro τῖμος. Hae vero turbae non nuper demum extiterunt sed jam inde ab initio disceptatum est utrum βλαστή scribendum sit an βλάστη Arc. 114. sic ut ἄνθη, αὔξη, αὔχη, quae attica perhibentur pro βλάστησις etc.[20] item ὀροφός an ὄροφος Schol. Il. XXIV. 451. quod ad dijudicandum canones illi nihil auxilii praebent; nam Diodorus XVII, 82. ὁ τοῦ βλαστοῦ καιρός dixit pro βλαστή, quae plerique distinguunt, quodque Photius dicit ὄροφος καὶ ἡ ὀροφή ἡ στέγη, valet de Atticis et plerisque scriben-

18) Achill. Tat. IV. 3, 84. τὸ δρυγμα ἐπικαλύπτουσι καλάμῃ καὶ χώματι· ὑπὸ δὲ τὴν τῶν καλάμων μηχανήν etc. ubi singularis numeri nomen significat *strata superne lapsuro virgulta solo* Claudian. de Cons. Stilich. III. 340.

19) Quae Schneiderus in Cur. Post. ad h. v. de Schol. Hom. et EM. narrat, falsa sunt omnia.

20) Schol. Pind. Nem. IX. 16. Theogn. Cram. II. 116. III. 249. qui Herodianum αὔξη scripsisse addunt, de ceteris, quae nostris in libris barytona sunt, dicere obliti.

ium v. Maetzner. ad Lycurg. p. 295. Poppo ad Thuc. III. 68. non valet de Homero, qui altero culmen significat, altero culmum v. Spitzner. Exc. XXXVI.[21] Et ne longius faciam, quum conjugatorum nominum pars maxima communis originis vestigia servet sed ita tamen ut suum quidque quasi vultum, suum sonum et colorem ostendat fere ut hominibus, qui eosdem parentes habent, *facies non omnibus una nec diversa tamen*, quis tandem scire potest quaenam eorum synonyma dici oporteat? num quae omnes significationes inter se communes habent an quae plerasque an quae aliquas? Aristoteles Probl. XXIII. 5. vertiginem aquarum modo *δῖνον* appellat, modo *δίνην*, sed tornus et poculum masculine dicitur solum. Inter *δορός* et *δορά*, *χόος* et *χοή* interest plurimum sed *ῥόος* inter atque *ῥοή* plerumque nihil nisi quod poetae epici masculinum singularis praeferunt ut versibus aptius,[22] sed pro *ῥοῦς γυναικεῖος* inusitatum est *ῥοή*, neque hoc dicitur de aestu sed potius *κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι*. *Φθόρος* et *φθορά* eodem sunt apud omnes loco praeterquam imprecantes *ἐς φθόρον*. *Χύτροι* significat cavernas ollarum similes Herod. VII. 176. Theophr. Hist. IV. 11, 8. Paus. IV. 35. sed ollam ipsam Diphilus *χύτρον* vocavit Poll. X. 99. saepiusque Nicander et alii in Anth. VI. n. 305. et 306.[23] poetarum jure usi qui masculina ponunt pro femininis *ζάλος*, *καλάμινθος*, *ἴακχος*, *μόρφος*, et pro neutris *ὁ θάμβος*, *ὁ ξύρος*, *ὁ δόρπος*, *ὁ σφαῖρος*, quod Achilles Tatius cum homerico *ἕσπερος*

21) *Ὁ τὴν ὀροφὴν ἀνέχων κίων* Plut. V. Rom. XXVIII. *ὁ κίων ὃς τὸν ὄροφον ἀνεῖχε* Paus. VII. 9, 3. quo genere Sextus c. Phys. II. 650. semel utitur, sexies deinceps feminino. Moschopulus Dict. Att. *ὀροφὴ κρεῖσσον ἢ ὄροφος*.

22) v. Spitzner. de vers. her. p. 76. sed *ῥοὴ ἀμπέλου* Eur. Bacch. 281. *αἵματος* Maxim. 214. *Ἑρμοῦ* Anth. IX. 645. *Ἰσμηνοῦ* Pind. Nem. XI. 46. *σὺν ἀπαύστῳ ῥοῇ* Themist. Or. XXXII. 363. B. Utrumque genus alternat Aret. Sign. Diut. II. 11. Hippocr. de Locc. in Hom. p. 113. sq. T. II.

23) *Χύτρος* loci nomen est Aristot. Pol. V. 3. p. 1303, 9. *χύτροι* diei festi Arist. Rann. 218. ubi pauci codd. *χύτραι* ut Schneiderus edidit in Nic. Fr. IV. *Χυτροί πόλις ἀπὸ Χύτρου* Steph. mendoso fortasse accentu ut appellativum *χυτρός* in cod. Pal. Anth. IX. n. 305. contra regulam Arc. 74.

confert v. Sturz. ad Emped. p. 544. iidemque feminina pro masculinis neutrisve: ὄχθη v. Mehlhorn. ad Anacr. p. 97. φονή,[24] κετάλη Anth. IX. 226. οἴνη, φθογγή, ῥαφάνη etc. Quum igitur perrara sint vocabula, quorum utraque forma apud omnes et in omni genere scribendi aut idem semper aut usquequaque diversum valeat, quaestionis summa huc redit, utra ratio potior sit, similitudinis an dissimilitudinis, et quosnam oporteat sequi auctores eosne qui utraque terminatione distincte usi sunt an qui promiscue. Sed hoc vix illis scire contigit qui omnes graeci sermonis vias prorsum rursum commearunt, nedum nobis tam curta supellectile instructis. Δρομή uno Arcadii testimonio (nam ceterorum auctoritas nulla) nobis innotuit, μόμφος item uno alius Grammatici; quod nisi extaret, nos sine dubitatione δρόμος et μομφή aparaschematistis adnumeraremus ut γόμος, δόλος, θρόος, ψόγος, quibus feminina desunt, et ut κλοπή, ῥοπή, λοιβή, στοιβή, quibus masculina. Adeo in his dominatur casus. Aliorum utramque formam cognovimus, sed quae sit alterutri subjecta significatio latet aeternumque latebit, eorum puta quae Grammatici expromunt avulsa a continentibus celatisque auctoribus, γλάμος, θύμελος Phot. (omiss. in Thes.) κάλυβος, κόρσος, κνόος, φύσκος, κώρα ὕβρις Hes. id est κόρος, λοίμη, μύθη, ὄγκη, χιλή, τροχή et plurima talia corrupta fortasse aut plebeja aut ludicre ficta.[25] Et quae semel vel bis ut summum in libris nostris

---

24) De φονή Il. XV. 633. ambigunt caedemne significet an τὸν τόπον ἔνθα πεφόνευται, quae sive est propria hujus formae potestas sive metonymica, certe non rara est in plurali praesertim v. Schol. Pind. P. XI. 55. Soph. Trach. 556. Cram. Anecd. I. 10. Gloss. ad Lycophr. 1113. cf. Jacobs. ad Aelian. p. 112. ut et Διὸς γοναί locus natalis v. Aglaoph. 1047. ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος Soph. Ant. 1125. Schol. παρὰ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐσπάρησαν οἱ ὀδόντες, melius, puto, quam qui Thebanos ipsos hoc modo declarari censent. Ex contrario νομή dicitur ἡ ἐνέργεια, νομός ὁ τόπος τῆς νομῆς Sch. Theocr. VIII. 41. Sch. Hes. Opp. 523. De aliis nominibus actionum ad locum, ubi agitur, translatis dixi in Parall. 442. *Inter caedem et praedam* Tacitus scripsit Ann. I. 60. pro caesos.

25) Aristophan. in Append. Herod. Epim. 285. παρά τισιν ὁ πρόσωπος ἀντὶ τοῦ τὸ πρόσωπον, quod Eustathius Platoni tribuit, Meinekius autem in Hist. Com. p. 173. lusus jocique causa fictum esse suspicatur.

leguntur: *βαύνη, ἐβένη, κώνη, σμίνθα, λίγδα, κέλπος, μίλφος, τάρπος*, aliaque multa devia et infrequentia quae nescimus idemne significent alteri positioni an differant aliquid vel forma vel materia vel usu.

Verum ne quis miretur cur ego de regula vara, ut nunc est, et fallaci tam multa verba fecerim, equidem sub specie alienae defensionis meam egi causam. Nam quum nominum biformium turbam in duo descripsissem genera, unum quod intellectum variat, alterum quod terminationem solum, quumque multa essent utriusque factionis ambigua, scitius fore arbitrabar si, quidquid controversum videretur, veteris disciplinae decretis subtexerem quasi limbum, ut una opera et haec cognosci possent et illorum enumeratio taedii haberet minus. Sed jam egressi hanc confragosam viam ad reliqua declinationis voluntariae genera pronum habebimus cursum.

CAP. II.

De motione.

§. 1. Motionis dixi duas esse species, unam quae deminutiva complectitur, alteram sexualem, de qua primum dicere constitui. Haec autem proprium domicilium habet in animantium naturis quae sexu discriminantur. Eaque differentia duplici signatur ratione. Prisci enim nominum impositores quocunque numine moti rebus naturae vinculo connexis nonnunquam nomina indidere diversis radicibus orta, nec raro congenera et ab eadem stirpe propagata. Illorum exempla per omnem sermonem late dispersa sunt *κρήνη πηγή, θύρα πύλη, λεπίς φολίς* etc.[1] Sed quae ad hunc locum pertineant declarabo Theodosii verbis Gramm. p. 132. *οἱ ὀνοματοθέται ἀκολούθως τοῖς πράγμασι τὸ μὲν ἀρσενικὸν καὶ θηλυ-*

---

1) *Φολίς ἐπὶ ὄφεως, λεπίς ἐπὶ ἰχθύος* Eust. ad Dion. 441. sed confundit Nemesius de N. H. I. 50. *φολίδες τοῖς ὄφεσι καὶ τοῖς ἰχθύσι*, et Nicander Ther. 154. ubi Schol. pro *λεπίς* in nonnullis libris *λοφίς* scribi adnotat id est *φολίς*. Membrana anguium *λεβηρίς* dicitur et *λεβίαι τὰ λεπίδας ἔχοντα ταρίχη* Hes. *Λοβός πᾶσα λεπὶς ἧς ἔνδον ἐστι τὸ σπέρμα* Schol. Ther. 535. quae eadem *λεβηρίς* dicitur et *λοπός*, liber.

κὸν ὄνομα τοῖς ζώοις ἀπεκληρώσαντο, τὸν μὲν ἄρσενα ὄφιν ὄφιν ἀρσενικῶς ὀνομάσαντες, τὸν δὲ θῆλυν ἔχιδναν θηλυκῶς καὶ τὸν μὲν ἄρσενα ἄνθρωπον ἀρσενικῶς ἄνδρα, τὸν δὲ θῆλυν γυναῖκα, ut *vir* — *mulier*. Sed illud non magis fixum quam quod praeter alios Antigonus tradit c. XXVII. *τῶν ἀλκυόνων οἱ ἄρσενες κηρύλοι λέγονται*, et Schol. Il. XII. 385. *ὁ ἄῤῥην δελφὶν λέγεται ἀρνευτήρ*. In quadrupedum vero nominibus crebra est haec diastole *κάπρος ὁ πρὸς θήλειαν σῦν διαστελλόμενος* Eust. 845, 12. *ταῦρος* — *βοῦς* p. 1625, 41. *τράγος* — *αἴξ* Sch. Theocr. I. 6. *κάπρους σύες καὶ τράγους αἶγες ἐπάγονται* Plutarch. Gryll. VII. 220. T. XIII. quibus similia latina *taurus* — *vacca*, *hoedus* — *capra* etc. Et in vocabulis affinitatium, quae natura et significatione, non etiam voce mobilia sunt, *πόσις* — *δάμαρ*, *πάππος* — *τήθη*, *υἱός* — *θυγάτηρ*, *γαμβρός* — — *νυός*, *δαήρ* — *γάλως*, quae Eustathius p. 391. *ἑτερωνύμως* appellata dicit, aliaque ab Helladio memorata Phot. Cod. 279, 865. *τοῦ ἀνδρὸς τὸν ἀδελφὸν δαέρα καλοῦσι, τὴν δὲ ἀδελφὴν οὐ δάειραν ἀλλὰ γάλον* (sic) *καὶ θεῖον μὲν τὸν τοῦ πατρὸς ἀδελφόν, οὐκέτι δὲ θείαν τὸ θῆλυ ἀλλὰ τηθίδα*. His quae conveniunt in altero sermone Priscianus enumerat loco proprio V. 1. 167. qui est de motione: *frater*-*soror*, *patruus*-*amita*, *avunculus*-*matertera*; tum deinde VIII. 10, 57. (450. P.) confert cum inaequali declinatione nominum et verborum *ego*-*mei*, *fero*-*tuli*, et cum collatione adjectivorum *bonus*-*melior* etc. Quemadmodum igitur in personalibus quaedam heteroclita vocantur *ἔσθω ἔφαγον*, *φέρω οἴσω*, et, quae Apollonius de Pron. p. 14. his aequiparat, in casualibus heteroptota *ὕδωρ ὕδατος*, sic illud imparilitatis genus et si quid eodem vergit heteronymiae nomine signari potest: *Λάγνος ἀνήρ, γυνὴ δὲ μαχλάς* Moschopul. Dict. Att. *ἀσελγὴς ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ θηλυκοῦ οὐκέτι* (*ἀλλὰ μάχλος*) Thomas,[2] *ἀνὴρ μὲν Ἀθηναῖος, οὐ μὴν Ἀθηναία γυνὴ ἀλλ' ἑτερωνύμως ἀττικὴ* (*καὶ ἀστή*) Eust. p. 84, 11. hisque constantius servatum *εἷς ἴα* sive

2) His apponi possunt quae cum genere significationem mutant *ἑταῖρος ὁ φίλος, ἑταίρα δὲ ἡ πόρνη* Eust. 84, 30. *amicus* — *amica*, cujus masculinum est amasius id est puer meritorius, scortum virile, *sagus* — *saga*. Etiam *θῆσσα* in foro Attico distinctum a *θής*.

μία, quanquam Aeoles hoc quoque dixerunt nomine conjugo ἔννη, et a diversis partibus εἷς ἅπαξ *unus semel* Prisc. XV. 6, 57. (634.)

§. 2. Ab hac vero discernendi sexus ratione effectu admodum nihil sed plurimum forma distat motio, cujus duae sunt species appositio et flexio qua promiscuorum qua communium. Sed haec quia sunt ambigua verba, definiam brevi. Substantiva in universum trifariam dividuntur in μονογενῆ, διγενῆ, τριγενῆ Schol. Dion. Gramm. p. 944. quod alio loco p. 896, 33. minus recte sic traditur μονογενῆ, κοινά, τριγενῆ· nam κοινά sunt species ejus generis cui nomen est διγενές. Τριγενείας, quam dicunt, exempla in omni genere vocabulorum perpauca sunt,[3] partim duarum terminationum ὁ et ἡ ὀρίγανος, τὸ ὀρίγανον EM. 630, 46. ὁ et ἡ ἤλεκτρος, τὸ ἤλεκτρον, ὁ et ἡ ἕρπυλλος, τὸ ἕρπυλλον, ὁ et ἡ βάρβιτος, τὸ βάρβιτον v. Jacobs. ad Anth. p. 221. ὁ et ἡ χηραμός de quo idem dixit ad Achill. 523. et apud Nicandrum τὰ χηραμά,[4] pars rium τριχῶς λέγεται ὁ νάκος (scr. νάκης) ἡ νάκη καὶ τὸ νάκος Suid.[5] σίμβλα καὶ σίμβλος Poll. I. 254. et tertio genere σίμβλαι Hes. ὁ χόανος, ἡ χοάνη, τὸ χόανον,[6] ὁ et ἡ σπάρτος,

3) Pronomen primitivum, quia solum monocatalectum est, monadicum perhibent, ἐπεὶ διὰ μιᾶς φωνῆς ἡ τριγένεια παρίσταται Apollon. de Pron. p. 13. et 35. Schol. Dion. 912. Τὸ μὲν τριγενές ἐστι Schol. Od. I. 97.

4) Si pluralis solus in usu fuit, ad metaplasta referendum est ut τὰ Τάρταρα, δίφρα, κύκλα, κέλευθα, τράχηλα, quae Schol. Il. I. 312. conjungit hisque similia ἰά, φιμά etc. Patet tamen totam causam pendere in exemplis quae nobis forte fortuna relicta sunt, ac si τὸ ἐρετμόν, quod ille minus recte huc adscribit, casu excidisset, id nos in metaplastis numeraturos fuisse; nunc ad bigenera ablegatur. Alia supra omisi quia non eadem est omnium generum significatio, nam δεσμή differt a δεσμός τὰ δεσμά et δέσματα, τὰ σίδηρα i. e. σιδήρια ab ὁ et ἡ σίδηρος (ut ἡ μόλιβος) Sch. Nic. Th. 923. In Nicandri Fr. I. 9. et 20. βλάσται et βλάστα idem valent quod βλαστοί. Femininum τῶν ἠλέκτρων vel ἠλεκτρῶν Arist. Eqq. 532. bullas significat electrinas; neutrum τὸ ῥίνον scutum etc.

5) Haec et alia permulta, quae a codd. nonnullis absunt, novissimi editores parum salubri consilio in angulos adnotationum relegarunt, ubi nimis facile delitescunt.

6) Ex eo quod Il. XVIII. 470. dativo χοάνοις adscriptum est ἀδη-

ἡ σπάρτη, τὸ σπάρτον (frutex). Sed in animantium nominibus τριγενείας vestigium nullum quia genere neutro carent; nam quod vermiculus minutissimus nomen habet τὸ ἄκαρι, ex epitheto ἀκαρής translatum videtur; ἀστέριον, βασσάριον, γλαυκίον, κυβίον, καρδίον, κηνίον, φαλάγγιον etsi certis attributa sunt animalibus, tamen deminutivorum a specie non recedunt; ex EM. 277, 54. γέρανος — ἔστι δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ γέρανον, non clare apparet avis nomen fuisse τὸ γέρανον, neque satis explorata σαθέριον et σπαράσιον, quodque apud Aristotelem legitur φασὶ τὸ κιννάμωμον ὄρνεον εἶναι, unde Eustathius τὰ κιννάμωμα ὄρνεα ascivit v. Beckmann. ad Antig. p. 83. addita articulo litera neutris eximi potest.[7] Cetera generum nomina sunt, non individuorum: κίναδος, κινώπετον, κῆτος, μῆλον, πρόβατον (κοῖον), ἑρπετόν, ὄρνεον, ὄστρεα, τήθεα, μαλάκια, σελάχια, quaeque hominibus cum brutis communia, τέκος, τέκνον, βρέφος, ἔμβρυον, ὄβριον, vel etiam propria sunt ἀνδράποδον *mancipium*, γύναιον, quod proximum est adjectivis παιδικά, δουλικά, denique deminutiva θεραπόντιον, ἀνδράριον, Εὐριπίδιον etc. Manet igitur animantium nomina aut masculina esse aut feminina; utrius autem generis sint, partim ex terminatione cognoscitur, partim ex syntaxi articuli. Femininae sunt terminationes primae declinationis alpha τὸ κοινολεκτούμενον et eta, tertiae ῶ (ἀηδώ), masculinae primi ordinis ᾱς et ης (κοχλίας, ἀράχνης) tertii ευς (ἐριθεύς, κατρεύς) et tres spisse declinatae, ᾱν (πελεκάν) ᾱς (ἐλέφας) ων (λέων). Cujusmodi vocabula si cum alio conjunguntur genere ut ἡ ἐλέφας Athen. XIII. 607. A. cui contra ponitur ὁ ἄῤῥην ἐλέφας, figura est qualis λάας θρῆισσα Nic. Th. 45. et ἡ Λᾶς, ἡ Τάρας, ἡ Ὄπους, ἡ Πανοπεύς Schol. Il. XVII. 307. αἱ Πασαργάδαι Eust. ad Dion. 1069. v. ad Buttm. 436. *haec achates* etc. Hae igitur terminationes discretivae sunt;[8] quibus

---

λον τὸ γένος, patet χόανος et χόανον synonymorum instar habita esse. Sed distinguit Suidas χοάνης χοάνου χωνεῖον, χόανα τὰ μέταλλα.

7) In Festi verbis *Strigas Graeci syrnia appellant*, quid lateat, ignoramus. Spinturnicium pro deminutivo accipitur.

8) De simplicissimis loquutus sum; nam sunt multo plures, μος oxytonon ut γναθμός Schol. Il. XVII. 405. των, τυς etc. Nomina se-

quae carent nomina usus arbitrio suum quodque genus acceperunt, quod ex pronomine articulari cognoscitur, masculina *ἀετός*, *λύκος*, *γύψ*, *δελφίς*, *θώς*, *ἱέραξ*, *μύρμηξ*, *τέττιξ*, *κόκκυξ*, alterius generis *ἀκρίς*, *ἀλκυών*, *ἀλώπηξ*, *φάλαγξ*, *χέλυς* etc. Haec autem notum est epicoena sive promiscua vocari,[9] quia muliebria saepe mares assignificant: *τὸ τῆς ἰκτίδος αἰδοῖον* (virile) Stob. Flor. Tit. C. n. 22. *τὸ τῆς γαλῆς* Antig. c. 116. et virilia feminas *ὁ ἐλέφας βαίνεται*, *ὁ λέων τίκτει*, *οἱ λύκοι τίκτουσι*, *οἱ θῶες κυΐσκονται* et similia multa apud Aristotelem. Quemadmodum vero monogenicis subjecta sunt tanquam species promiscua, sic bigeneris communia *ἄνθρωπος*, *ἵππος*, *ἔλαφος*, quae Schol. Theocr. I. 6. et Dionysius in Gramm. 634. hoc nomine proferunt, idque rectius illis qui rerum quoque vocabula sic appellant *ὁ καὶ ἡ λίθος καὶ τὰ ὅμοια* Sch. in Dion. Gramm. p. 846. his enim nomen *τὰ διγενῆ* reservare praestat; Priscianus V. 1. haec et talia, quae nulla cogente ratione veterum auctoritas diverso genere protulit, *dubia* nun-

cundae declinationis in *ος*, quae homines significant, aut masculina sunt aut certe communia *ὁ* et *ἡ ἔριθος*, *ὁ* et *ἡ φαρμακός* etc. Femininum appellativi generis unum est *νυός*, propria non multa; nam plerumque mutatur terminatio *Κοσσύφη* Athen. XIII. 587. F. (omiss. in Th.) *Ἐρίφη*, *Κυνίσκα* etc. sed non mutata *Ἄμπελος*, *Βάλανος*, *Αἴγειρος* Hamadryadum nomina Ath. III. 78. B. *Ῥόδος* nympha Rhodi eponyma Diod. V. 55. quae Schol. Od. XVII. 208. *Ῥόδη* dicitur. *Νίνος* meretrix fortasse ab urbe vocata ut meretrices solent (*Κυρήνη*, *Σινώπη*, *Σκιώνη*), *Ἄσπασος* in gemma v. Menag. Hist. Mul. §. 10. *Ἤπειρος* Parthen. XXXII. ubi Legrand *Ἠπειρώ* scribi jussit (ut *Ἀταρπώ* pro *Ἄτροπος* Schol. Od. VII. 197.) *Περίαλλος* cod. Sancr. praebet Herod. VI. 66. praeferendum vulgato *Περίαλλα*. Alia quaedam attulit Lehrsius Arist. 274.

9) *Ὁ λέων καὶ ἐπὶ θηλείας ὡς ἱέραξ· ἡ δὲ πάρδαλις θηλυκὸν καὶ ἐπ' ἀρσενικοῦ· ἔστι δὲ ἐπίκοινον* Sch. Il. XVIII. 134. Quintiliani verba I. 4, 24. *promiscua in quibus sexus uterque per alterum apparet aut quae feminina positione mares, neutrali feminas significant, qualia sunt Murnena, Glycerium*, Lexicographi s. *Ἐπίκοινος* hoc modo afferentes, sententiam ejus perverterunt. Quis enim nomina propria, quae semper aut mares aut feminas significant, epicoenis adnumeret quibus uterque sexus indicatur? Imo enunciatum illud *aut quae — Glycerium* non ex *promiscua* pendet sed ad superiora refertur *Nec statim diligentem putabo qui —*. Antea communia memoravit, hic addit primum epicoena, tum hominum propria, quae diversum a terminatione sexum indicant.

cupat ut *finis, cortex, margo, grus, bubo, dama* etc.[10] Inter promiscua autem et communia hoc differt quod illa una voce et uno articulo utriusque naturae animalia significant, haec autem adjecto masculino articulo mares indicant, feminino feminas[11] ὁ θεός ἡ θεός, ὁ ἄνθρωπος ἡ ἄνθρωπος, ὁ κάσις ἡ κάσις, ὁ πέρδιξ ἡ πέρδιξ, ὁ αἴγιθος ἡ αἴγιθος Antig. Parad. c. 63. Verumtamen in bestiis hoc servatur minus; namque persaepe Graeci quum distincte mares significare volunt, feminino utuntur et contra: *αἱ ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσι* Arist. H. A. I. 5. *τὰ κέρατα τῆς ἐλάφου* Galen. de Simpl. Med. XI. 7, 334. T. XII. quorum neuter ignorat cervarum cornua nulla esse Poet. XXV. de Semin. II. 629. T. IV.[12]

§. 3. Haec autem syllepsis, quae in epicoenis quoque apparet, ad naturas rationis et intelligentiae participes non

---

10) Sunt etiam nomina ignoti generis, quae nec terminationem charactisticam neque articulum praepositum habent ut pleraque a Glossographis tradita *βίτταχος, βηθύλος, γράπις, γραύκαλος, δάνδαλος, δρύοψ* (cui Lexicographi *motu proprio* articulum masc. praefigunt), *ἴβυξ, κόντιλος, σμήρινθος, σπέργουλος, τετράων,* quod si per *ωνος* declinatur, sine dubio masculinum est.

11) Schol. Dion. p. 846. *τὴν διάκρισιν τῶν γενῶν ἡ γραμματικὴ οὐ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ποιεῖ ἀλλὰ κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἄρθρων καὶ τὴν εὐφωνίαν,* et p. 902. *τὰ γένη ἐξ ἀκριβείας οὐ λαμβάνεται ἀλλ' ἐκ τῆς συντάξεως καὶ τῆς εὐφωνίας τῶν ἀνθρώπων,* ubi *ἄρθρων* scribendum et utroque loco *συμφωνίας,* quod nomen Plato Civ. IX. 591. cum *σύνταξις* conjunxit. Si grammatici illi quaererent num primi homines genus cujusque nominis secundum naturae veritatem constituerint an, ut nomina ipsa, sic genera quoque impositicia sint, tum recte *τῇ ἀληθείᾳ* opponeretur *ἡ σύνταξις καὶ συμφωνία τῶν ἀνθρώπων,* quam Cratylus Platonicus *συνθήκην* et *ὁμολογίαν* vocat. Sed illis sermo est de nota generis ut Varr. L. L. IX. 29, 136. *virilia dicimus non quae virum significant sed quibus praeponimus hic* etc.

12) Schol. Il. VII. 474. poetas dicit pecudes (*τὰ θρέμματα*) feminine appellare, alius in EM. 473, 34. Iones, qui rerum quoque vocabula effeminare dicuntur *ἡ ῥοῖζος* Schol. Od. IX. 315. *οἱ Ἴωνες ἡ κίων καὶ πολλὰ ἕτερα θηλυκῶς προφέρουσι* Sch. Soph. Aj. 108. in quibus Schol. Pind. Ol. I. 10. *ἡ αἰθήρ* et *ἡ Μαραθών* refert sed addit *οὐ πάντα δὲ τοιαῦτα ἰωνικά ἐστιν, ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσι,* ut *βῶλος, θόλος, στρύχνος, ὕαλος,* quae Dionysius hos feminine appellare significat Eust. 1390, 50.

αι το θήλεια. Sic etiam ille ἄρσην βοῦς, θῆλυς ἵππος
rit eaque appositio in nominibus pecudum ac ferarum
ibus cujuscunque aetatis et sectae scriptoribus fre-
ur ἔλαφος θήλεια Pind. Ol. III. 52. ἡ θήλεα ἵππος Herod.
ἵππος θήλεια Plat. Hipp. Maj. 288. B. κύων ἄρρην καὶ
Arist. de Gener. An. II. 8. p. 747, 30. et in promiscuis
ῆλυς ibid. ὁ θῆλυς ἐλέφας H. A. II. 1. p. 500, 18. ὁ θῆ-
ύς VI. 24. p. 577, 22. τῶν κορωνῶν αἱ θήλειαι VI. 8.
ni solent *pavo masculus* et *femina*, *bos mas* et *fe-*
[uam sermo plebejus βουθήλειαν vocat, ut ὀνοθήλειαν
; in hominibus unicum παῖς ἄρρην, nam παῖς θηλυτέρη
App. CCCXLV. non puellam significat sed filiam ut Plat.
VII. 788. A. παίδων ἀρρένων καὶ θηλειῶν *liberos*,[13]
e Sanctius Minerv. IV. 4, 580. superioribus confert homo
homo masculus, in Plauti et Varronis locis non ἀνήρ
atur sed ἀνδρώδης sive mulierosus, neque aliter Lu-
Asin. §. 32. ἄνθρωπος ἄρσην dixisse videtur; sed Theo-
illo quo supra usus sum loco apertum est adjectione
indicasse. Idque hoc minus mirandum quod Graeci,
ros praecipue ἀνθρώπους nominant ut Aeschin. c. Ctes.
ρεσβύτας ἀνθρώπους, πρεσβύτιδας γυναῖκας, et Dicaearch.
aec. p. 17. Huds. ἡ φωνὴ αὐτῶν (mulierum) ἐστὶν ἐπί-
τῶν δὲ ἀνθρώπων ἀτερπής[14] itidem ut Latini *mi homo*

Παῖς καὶ κόρη Philostr. Imag. I. 12, 789. Anth. VI. 146. παῖς
θένος Achill. Tat. I. 10, 16. παιδάριον καὶ κόριον Heliod. VII.

et mea mulier Plaut. Cist. IV. 2, 57. tamen eodem nomine utrumque sexum declarant addito, ubi feminam intelligi volunt, articulo. Nomina quae terminationem characteristicam habent, nota illa non indigent sed asciscunt tamen interdum (παίδων καὶ ἀῤῥένων καὶ) θηλειῶν χορῶν Plat. Legg. VI. 764. D. κόρος ἄρσην Eur. Andr. 24. γυναῖκες θήλειαι Orest. 1205. quicum Eustathius 727, 32. contendit homericum θηλύτεραι γυναῖκες, dubitans tamen sexumne significet an qualitatem. Hic autem ne illud quidem quod admoneamus indignum est, Graecos pariter ac Romanos illam sexus similitudinem ad ea transtulisse quae terrae fetu procreantur: κοινὴ πᾶσι (τοῖς δένδροις) διαφορὰ τὸ θῆλυ καὶ τὸ ἄῤῥεν, ὧν τὸ μὲν καρποφόρον, τὸ δὲ ἄκαρπον .Theophr. H. III, 8 (9) 1. κρανείας τὸ μὲν ἄῤῥεν, τὸ δὲ θῆλυ, ἣν καὶ θηλυκράνειαν καλοῦσι IX. 12, 1 (ut θηλύπρινος, θηλυπτερίς). Achilles Tat. I. 17. λέγουσι τὸν μὲν ἄῤῥενα τῶν φοινίκων, τὸν δὲ θήλειαν. Et in plantarum genere λινόζωστις ἡ ἄῤῥην Diosc. Eup. II. 99, 297. πολύγονον ἄῤῥεν — θῆλυ IV. 4. et 5. τιθύμαλλος ὁ ἄῤῥην καὶ ὁ θῆλυς Galen. Med. Temp. VIII. 19. 142. T. XII. v. Bodaeum ad Theophr. p. 772. Hisque nominibus Graeci distinguere solent arbores silvestres easque quae a Plinio XVI. 19. urbaniores vocantur *quia fructu aut aliqua dote humanius vivunt* exuto nativo robore quod illae indomitum servant: τὰ ἄγρια τῶν ἡμέρων ἰσχυρότερα, ἀχρὰς ἀπίου, ἐρινεὸς συκῆς Theophr. H. IV. 13 (14) 1. quo ex loco apparet hanc diversitatem nonnunquam etiam heteronymia declaratam esse. Sic et silvestres fraxini dicuntur *orni* Columell. de Arb. c. 16. ῥάχους καλοῦσι πᾶν ὅσον ἄκαρπον ἐλαίας, κότινον καὶ φυλίαν καὶ ἔλαιον Paus. II. 32, 9. Nec raro solo terminationis flexu. Ἴωνες τὴν ἄῤῥενα καὶ ἀγρίαν ἐλαίαν ἔλαιον φασι, Ἀττικοὶ δὲ κότινον Eust. 1944, 8. et 15. pro quo Sophocles Trach. 1197. ἄρσην ἄγριός τ' ἔλαιος dixit. Ἔρινος σῦκον ἄῤῥεν Hes. τὰ ἄγρια σῦκα ἔρινα καλεῖται Poll. I. 242.[15] quae impolitior aetas ἀγριόσυκα dixit

---

ex Esdrae IX. 40. ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως γυναικός. Et Alexand. Trall. IV. 233. ed. Basil. de mulierum curatione loquutus addit τοῦτο καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου δεῖ ποιεῖν.

15) Ῥίνεαι αἱ μέλαιναι ἰσχάδες Hesych. scrib. ἐρίνεαι.

XXXI. 694. *carbunculi masculi appellantur acriores, ie languidius fulgentes* Plin. XXXVII. 7. sicut qui vocan- ἴλεις ἄῤῥενες καὶ θήλειαι non sexu[16] differunt sed genere cie Aristot. H. A. IV. 11, 3. VIII. 29, 5. Ac si J. Grim- n Gramm. Teut. T. III. 359. quum motionem per genera iret, ne illud quidem praetereundum censuit Germano- uosdam lingulam, quae fibulae inseritur, vocare *Mannli* fibulam vero ipsam *Weibli* (Schlinge) similiterque quod icimus *Knopf* et *Knopfloch* (bouton-boutonnière) ab appellari *maschio* et *femmina*, haud intempestivum antiquae meminisse consuetudinis: πόρπας κυρίως τὰς ες τῶν κομβοθηλειῶν φασι Schol. Eur. Hec. 114.[17] τῶν ὅλων ἄῤῥεν μὲν καλεῖται τὸ προῦχον, θῆλυ δὲ τὸ ὑπο- νον κοῖλον Poll. II. 178. Hes. s. Ἄῤῥενα, *cardines mas- et feminas* Vitruv. IX. 8, 5. Haec autem res animum am Graeci sermonis cum nostro similitudinem traducit. ›do enim nos animantium sexus appositione et com- ›ne nominis γενικοῦ significamus, *Schafbock*, *Ziegen- Hirschkuh* (βούνεβρον in Aesopi fabulis), *Pfauhenne*,

---

) Schol. Il. XXI. 203. ἐγχέλυες οὐκ εἰς θῆλυ καὶ ἄῤῥεν διακρί- — διὸ χωρίζει αὐτὰς τῶν ἰχθύων. Καὶ διαστέλλονται ἐν τῷ ομικῷ νόμῳ Ἀθηναίων.

) Schol. Flor. h. l. πόρπαι τὰ περονίδια τὰ τοῖς θηλυκοῖς ἐντιθέ- οις μαντείοις scrib. μαντίοις i. e. μανδύαις. Ex Schol. Schel- ›d Philostr. p. 110 [illegible]

sic Homerus et Hesiodus *βοῦς ταῦρος* et *ὄϊς ἀρνειός* usurpant eodem intellectu quo vulgo *ὄϊς ἄρσην* et *βοῦς ἄρσην* dici solet. Proinde quaeritur apud Herodotum III. 112. *τῶν αἰγῶν τῶν τράγων* utrum alter genitivus alterum regat *οἱ τράγοι τῶν αἰγῶν* an caper dici possit *αἶξ τράγος* hoc est *ὁ αἶξ ὁ ἄρσην* Paus. IV. 20, 2. Convenit quidem quod caprificus i. e. *ἡ ἀγρία, ἡ ἄρσην συκῆ* apud Messenios nomen habuit *τράγος* et maenae mares tempore catulitionis *τράγοι* Arist. H. A. VIII. 30. sed quod omnibus partibus simile sit exemplum apud Graecos post Hesiodum non reperio. Haec autem praefanda duxi quo melius universae regionis, quam peragraturus sum, ambitus tanquam ex aliqua specula prospici posset.

§. 4. Jam vero ad eam sexus discriminandi rationem progrediar quae, quia sola nominis declinatione efficitur, proprie motio nominatur. Ejus species sunt plurimae, simplicissima ea qua terminationes masculinae mutantur in femininas sine ullo extrinsecus incremento: *οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο* Il. X. 59. *τίς θεῶν ἢ θεᾶν* Aesch. Sept. 91. (pro quo Antiphanes Athen. 423. C. paragogo usus est *θεῶν καὶ θεαινῶν*) et in quotidiano sermone *μὴ γὰρ εἶναι αὐτὴν θεὸν ἀλλὰ θεάν* Diog. II. 116.[18] Secundum locum obtinent hominum nomina *κόρος κόρη*, puer puera, vir vira, tertium animalium aper apra, caper capra, pavus pava, porcus porca etc. Haec autem feminina derivamus a masculinis magis propter excellentiam sexus quam quo constet utra utris concesserint. Varro de L. L. IX. 38, 140. *olim,* inquit, *omnes mares et feminae dicebantur columbae — nunc propter domesticos usus appellatur mas columbus, femina columba;* neque non veri simile videtur *περιστερά* antiquius esse quam *περιστερός*, quod Athenaeus IX. 395. A. Atticis, Lucianus Pseudos. §. 7. affecta-

18) Cf. Hermann. ad Iph. A. 708. Contra regulam peccat *ταυροπόλοιο θεοῖο* Tryphiod. 610. et apud ipsos Atticos *μὰ τὼ θεώ*, quae est *συνέμπτωσις γένους ἐν σχήματι* Apollon. Synt. I. 21, 58. Schol. Rav. in Thesm. 566. *μὰ τὼ θεώ ὡς τὼ χεῖρε, οὐκέτι δὲ μὰ τοῖν θεοῖν ἀλλὰ μὰ ταῖν θεαῖν,* quod vix invenias. Sed *τοῖν πολέοιν* affert Schol. Eur. Hec. 367. *τοῖν χεροῖν* Sch. Lucian. de Salt. §. 5. nec desunt alia v. Matthiae Gramm. §. 80. Adn. 5. §. 281. et 436. qui omisit *παῖδ' ἐμώ* (filias) Eur. Suppl. 140.

m auctorum aetates sequimur, *τιθήνη* prius fuit quam Ego vero, ut in priore dissertatione institui, sic hoc sculina tanquam primitiva praepono femininis more sive sunt nomina sexus et aetatis sive cognationis: *ἰννα, θεῖος θεία, ἑκυρός ἑκυρά, πενθερός πενθερά, μη- ητρυιά, ἀδελφιδοῦς ἀδελφιδῆ, υἱωνός υἱωνή, υἱιδοῦς* lius filia, socer socrus, quibuscum consistunt *δμωός ῥωός Τρωή.*[20] Ac si hoc a *Τρώς* repeti placet et

---

Similiter germanicum *Wittwer* feminino *Wittwe* afflictum v. . III. 341. De graeco consentit Grammaticus in Epimer. Herod. *ἦρος παρ' ἐνίοις ὥςπερ χήρα.* Eam ob causam in genitivo versus est masculini et feminini accentus, *τῶν χήρων* viduo- *χηρῶν* viduarum, quia *χήρα* substantivi locum obtinet ut *ἄκρα. ἥρη καλή,* quod Spitznerus Observatt. p. 88. Quinto restituit, su legeretur, sine dubio proparoxytonon esset.

.d Il. V. 461. Scholiastes testatur in antiquissimis editionibus scri- *τρωίας στίχας σὺν τῷ ι ὡς ἵππους τρωίους* XXIII. 291. Stepha- *Θρᾳκός, θρᾴκιος θρᾳκία, Τρώς Τρωός τρωίς* (scr. *τρώιος*) *τρωία η.* De accentu ille nihil addit sed ad alterum adnotatum est *φούς ἀνεγνώσθη ὡς πολλούς*, accentu irrationali, quem EM. xcusat adjectivum *τρῳός* ex *τρωικός* ortum dicens per synaere- nmaticus vero Cram. I. 407. mendosum judicat oxytonon: *εὐθεῖα τρωά ἐκ τοῦ τρωός. Τὸ δὲ τρωός παραλόγως ὠξύνθη. ὖν ἐκ τοῦ Τρώς (κατὰ γενικὴν) Τρωός, Τρωιός καὶ Τρωός.* modo corrigenda et supplenda sint apparet ex Sch. Od. VII. 87. *Τρωός ὡς δμώς δμωός καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν* *ι* Hi igitur a substantivo ex anadrome orto *ὁ Τρωός* femi-

δμωή a *δμώς*, in vicem succedent alia gentilicia, quae Romani hoc uno modo figurant *Graecus Graeca, Gallus Galla*, Graeci dupliciter *Ἰνδή, Λυδή, Σύρα, Μυσίς, Κελτίς* etc. v. Adnot. ad Buttmann. Gramm. II. 426. et saepe non movent sicut Medea non solum *Κόλχη* et *Κολχίς* dicitur sed etiam *ἡ Κόλχος* Plat. Euthyd. 235. C. Sed pro motione Romani interdum appositione usi sunt *Ligus femina* Tacit. Hist. II. 13. *Ligus mulier* Sallust. Hist. II. 958. Cort. pro Ligustis, quorum nihil simile apud Graecos mihi invenisse videor. Verum de animalium nominibus plura quam dixi dicenda restant.

§. 5. Quemadmodum enim in hoc toto tractatu tria illa genera, quae in praefatione descripsi, ita inter se implexa sunt ut saepe aciem fallant, sic in his quoque dubitationis plurimum utrum diversitate flexurae animal idem an diversus sexus an vero species declaretur, nisi veteres ipsi lucem porrigunt ut Aelianus H. A. IV. 5. *κίρκη πρὸς κίρκον οὐ τῷ γένει μόνον ἀλλὰ καὶ τῇ φύσει διαφέρει.* Haec igitur et alia dicatalecta *σίττος* et *σίττη*, picus et pica, parus et para, si propter quandam vel formae vel victus vel vocis similitudinem similiter appellata sunt,[21] denominativis adscribi oportet; si fortuito congruunt, semihomonymis, pari utraque intervallo a paraschematistis *ὕδρος ὕδρα, μύραινος μύραινα, σπίνος σπίνα, φῶκος φώκη, θύννος ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ θύννα* EM. 459, 27. Cram. II. 449, 30. *ψίτταχος ψιττάκη, ψύλλος ἑλληνικὸν ψύλλα ἀττικόν* v. ad Phryn. 334. luscinius luscinia, simius simia etc. Sed quam facilis est generum divisio, tam non facile videtur vocabula ipsa discernere, ea praesertim in quibus vel librarii vacillant vel scriptores discrepant, sicut *θρίσσος* et *θρίσσα* variat in codd. v. Jacobs. ad Anth. T. VIII. 173. *χάννος* et *χάννη* Corais ad Xenocrat. p. 61. *ὀσμύλος ὀσμύλη* p. 194. *ὁ* et *ἡ*

in Iliade non legitur, praetulisse femininum *δμῳὰς* ut *τρῳὰς* vel *δμῳάς* oxytonon ut Cram. IV. 315. *δμῶας ἀρσενικόν, τὸ δὲ θηλυκὸν τὸ ι̅ ἔχει καὶ ὀξύνεται.*

21) *Τὰ πολλὰ τῶν ζώων τῶν κατ' εἶδος ὁμοσχημόνων, οἷόν ἐστι κορώνη καὶ κόραξ, ἔχει τινὰς κατὰ τὴν πρόσοψιν διαφοράς, αἷς γνωρίζει κατὰ συζυγίαν ἄλληλα* Nemes. de N. H. XLII. 342. *Κόραξ καὶ κορώνη τοῦ αὐτοῦ εἰσὶ γένους* Schol. Arat. 949.

erminatio poetae fortasse aptior visa ad significandam ıdram marinam utpote majorem. Sic certe de hometheto δεινὸς ἀήτη Il. XV. 626. judicavit Scholiasta η προφορὰ ἐμφαντικώτερον τὸν λόγον ἀπεργάζεται καὶ ιον σφοδρότερον δείκνυσι, idemque discrimen apparet [22] Apud Theocritum V. 24. et 144. ὁ ἀμνός et ἡ ἀμ- . indiscreta sunt quam ὁ et ἡ ἔριφος,[23] ὁ et ἡ γέρα- et ἡ κόρυδος etc. idemque valent quod ἀμνίς v. 139. Suidae verbis Ἀμνός ἀρσενικὸν πρόβατον τὸ μέσον τὴν καὶ ἀμνή τὸ θῆλυ, et Eust. p. 1627, 12. τοῦ ἀμνοῦ καὶ ἡ ἀμνή ὅπερ ἐνιαύσιον ἄρνα δηλοῖ, apparet Aristo- (nam hinc illa hausta sunt) agnam ἀμνήν dici vo- ıgnum τὸν ἀμνόν.

6. Ex prima declinatione huc repetenda sunt pri- ae voce non etiam significatione differunt: ἀμίας ἀμία ἀχαίνης ἀχαίνη, Δελφύνης Δελφύνη,[24] παλαιστής sive ς παλαιστή, ἀράχνης ἀράχνη, quod Grammatici cum ıis νάκης νάκη, ἀήτης ἀήτη, γύης γύη componere so- EM. p. 101, 30. p. 541, 13. p. 597, 14. Cram. I. 297.[25]

Ex τοῦ τάφου φύονται μυῤῥίναι καθάπερ αἱ στεφανώτιδες τῶν των μεγάλων μυῤῥίνων Theophr. H. Pl. V. 8 (9) 3. qui sae- ἡ μύῤῥινος et μυῤῥίνη scripsit sublato discrimine. In Hesychii

masculina a femininis orta dicentes. At idem *ἀράχνη*, ubi telam declarat, et *ἀράχνης* ubi textorem, paronymis adscribenda sunt; motis vero *φύκη*, si hoc nomine *ὁ θῆλυς φύκης* significatus est, quem Aristoteles tamen *φυκίδα* appellare videtur H. A. VI. 13. et *δαμάλης ὁ ἄῤῥην μόσχος, δαμάλη ἡ θήλεια* Ammon. Sed id quoque ad incertum revocat Thomas *Δαμάλη ὁ ἄῤῥην, δάμαλις ἡ θήλεια*, totumque sexus discrimen tollit Schol. Theocr. I. 75. *δαμάλη* poetarum ditioni subjiciens. Huic simillimum sed plane indubium est *Μακέται αἱ Μιμαλλόνες* Athen. V. 198. E. de quo Stephanus *Μακέτης καὶ Μακέτις γυνὴ καὶ Μάκεσσα ἐπιθετικῶς καὶ Μάκεττα διὰ δύο ττ καὶ δι' ἑνός*, id est *Μακέτη*. Appellativum nullum suppetit praeter *ταμίας ταμία*. Nam quod in Arca Constantinopol. apponitur *'Αγγελίας καὶ ἀγγελία ὡς ταμίας ταμία*, ambiguis nititur Homeri et Hesiodi locis, qui neque masculini neque feminini usum praestant. Jam ut ad nomina tertiae classis progrediar, illa brevissima via, qua Romani masculina in *σ* exeuntia movent *lea copa*,[26] Graeci non utuntur, feminina plerumque ab adjectivis mutuati, *Ἕλλην Ἑλλάς, Ἰάν* sive *Ἰών Ἰάς*. Sed interdum a prima declinatione repetunt ut *Ἀργείων Ἀργειώνη* et quae Hesychius promit *Ἰάν Ἰάνη ἑλληνικὴ ἐπεὶ Ἴανας τοὺς Ἕλληνας, Τιτήνη ἡ βασιλίς Αἰσχύλος*, quod Hermannus Opusc., T. V. 162. ab adjectivo *τιτηνός* repetit, *Ὀργεῶναι ἱέρειαι*, unde non longe distant nominum propriorum motiones, *Διών Διώνη*,[27]

---

propria sunt; *τοῦ Πλάτεω* Aristot. H. Ann. V. 19. p. 551, 16. ut *τοῦ Λέσχεω* apud Proculum, quo nomine Stephanus quoque utitur *'Αναριάκη πόλις, τὸ ἐθνικὸν 'Αναριάκης ὡς λέσχη λέσχης, ἀράχνη ἀράχνης. Νάκης* non naccam sive nactam significare videtur sed *τὴν νάκην*. *Opera ex lana nacae dicuntur a Graecis* Fest.

26) Glossae in Maji Script. Class. T. VII. 586. *draco dracaena vel draca, calpo* (sic) *calpona, strabo strabona et straba.*

27) Hoc mulieris nomen est in Anth. diversum vero *Διώνη* Jovis conjux et filia quaeque Dodonae *σύνναος τῷ Διὶ ἀπεδείχθη* Strab. VII. 329. a deo ipso denominata quasi Jova (Varro L. L. IX. 140.) vel Jovina potius, nam Jovae similior est *Δῖα*. Ac nescio an in Schol. Od. III. 91. *τὴν 'Αμφιτρίτην Ποσειδῶν ἥρπασεν, ὅθεν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Ποσειδωνία ὠνομάσθη ὡς καὶ ἡ Ἥρα Διαίνη παρὰ Δωδωναίοις*, non solum *Διώνη*, quod Buttmannus praeferre timet, sed etiam *Ποσειδώνη* scribendum sit.

ον *Ἰώνη*,[28] *Σίμων Σιμώνη*, *Σώφρων Σωφρόνη* v. Bast. p. 219. quaeque ab appellativis declinata sunt mulierum dea- ιmve nomina et cognomina *ἀμύμων Ἀμυμώνη*, *ἡγεμών Ἡγε- όνη*, *περικτίων Περικτιόνη*, et epitheti simile *εὐφρόνη*.[29] De onnullis certari potest cuinam trium generum subjici debeant; ιm eadem forma et denominativa sunt *Τριτώνη* Musa fluvia- is, *Χιτώνη* Diana tunicata ut quidam tradunt, *Λειμώνη* pro- ium Aristaen. I. 3. *Ἀλκυόνη* homerica, *Ἀμφικτυόνη* Phthii ia Steph. s. *Δώτιον*, et paraschematista *Ἰτώνη* pro *Ἰτών*, *λεδώνη* i. q. *μελεδών*, *ἀγκών ἀγκοίνη* ex *ἀγκώνη*, ut ajunt, ιnversum, *ἀλκυών ἀλκυόνη*, *Ἑρμιών Ἑρμιόνη*,[30] *Γοργών Γορ- ώνη* ut *ἀηδόνη* apud novitios Graecos; quae omnia Gram- atici a genitivis ducere solent.[31] Neque aliter decernunt de tinae motionis exemplis *hospita, clienta, antistita,* qualia in ·aecorum sermone nulla fere reperiuntur nisi propria. Qua- opter Apollonius de Adv. 553. quum de motione nominum in ν ageret, hanc catalexin praetermittit ut minus tritam: *τὰ εἰς ν παρασχηματισμὸν ἔχει ἢ ἐν κοινότητι ὡς ὁ γείτων ἡ γείτων, ἐν καταλήξει δράκων δράκαινα, Λάκων Λάκαινα,* quod unum t a nomine per ω̄ declinato. Cetera appellativa sunt a substan- ·is, quae in secundo casu vel τ̄ recipiunt vel vocalem cor-)iunt, illa vulgo usitata, *θεράπαινα*, *λέαινα* et parasyntheton ·μολέαινα, haec minus, *γείταινα*, *τέκταινα*, quae Choeroboscus ·kk. 1190.[32] jure justo poetis asserit, *ζύγαινα βοῦς θήλεια*

28) Bacchae nomen est Nonn. XIV. 221. quod si ab *Ἰώ*, ut urbis men, ducitur, alio pertinet.

29) *Ἡμέρη καὶ εὐφρόνη* Hipp. de Diaet. I. 636. T. I. quae adjectiva se alio loco disserui; pro *παννύχιος* Cratinus *παννεύφρων* dixit p. 212. . Mein. Sed pro *Ἀφρόνη ἡ ἀφροσύνη* Anecd. Bekk. 472. scrib. *Ἀφρο- νη*, quod nomen *παρὰ τὴν ἀφροσύνην* dici ajunt Etymologi.

30) Schneidewin. ad Zenob. II. 22.

31) Stephanus *παρὰ τὸ Κρής Κρήτη ὡς Θρᾴκη, Χιτώνη, εὐφρόνη,* ibus Arcadius 102, 4. *σωφρόνη* et *Ἀμυμώνη* addit.

32) Poetae verba *γίνοιό μοι τέκταινα βίου δαμάτειρά τε λιμοῖο,* ; olim supplevi *ἀλλὰ γένοιο, πότνια, μοι τέκταινα — λιμοῦ*, vocati- m inserens ante encliticam ut Il. XIX. 287. *Πάτροκλε, μοι δειλῇ.* *κταινα* legitur etiam in supplemento Hesiodi Th. 927. sed Aeschylus et ıripides praeferunt *ἡ τέκτων*.

Hesych. cujus masculinum idem affert *Ζυγόνερ τοὺς ἐργάτας βοῦς Λάκωνες*, postremo *φάγαινα*.

§. 7. Hic autem recrudescit illa trium factionum, de quibus jam diu loquimur, concertatio. Aristoteles H. An. V. 10. *ἡ μὲν σμύραινα*, inquit, *ποικίλον καὶ ἀσθενέστερον, ὁ δὲ σμῦρος ὁμόχρους καὶ ἰσχυρός. Φασὶ δὲ τὸν μὲν ἄῤῥενα εἶναι, τὴν δὲ θήλειαν*, quod falso credi Hesychius quoque significat *σμῦρος μύραινος ἢ μύραινα* tanquam synonyma conjungens cf. Salmas. ad Pall. 447. Et ex Athenaei verbis VII. 320. E. *σκορπαίνας καὶ σκορπίους ἐφάγομεν*, minime sequitur quod Eustathius colligit p. 1129, 22. *ὅτι σκόρπαινα ὁ θῆλυς σκορπίος*, sed quid differant, ignoratur. Nam et synonyma hoc in genere reperiuntur *φάλη φάλαινα* balaena, scrofa (*γρόμφις*) *γρόμφαινα*, et haud exiguus denominativorum numerus, a *φώκη φώκαινα* v. Corais ad Xenocr. p. 147. a *σφῦρα σφύραινα, σκιά σκίαινα, κορυφή κορύφαινα, βόλβιτον βολβίταινα*, quae sunt animantium nomina; inanimorum *μελίσσαινα*,[33] *σάμαινα, μολύβδαινα* plumbago. Ac nonnunquam diversa genera eodem terminantur modo; nam gromphaena etiam herbae nomen est, *ζύγαινα* piscis; et eadem diverse *ἰάτραινα ἰατρίνη* et *ἰάτρια*, quibus Aelius Dionysius Eust. 859, 51. praefert periphrasticum *ἰατρὸς γυνή, βολβίταινα —ίνη, κηρύκαινα —ίνη, μολύβδαινα —ίνη*, tertiaque specie *μολυβδίς, βολβιτίς* (non *βολβῖτις* ut in Thes. scribitur) melitis (*μελῖτις* ut *πεπερῖτις*) quae et *μελίτεια* dicitur; postremo quae Hesychius eodem loco habet *Σκιαδεύς, τινὲς δὲ σκίαιναν*, distinguit Plinius. Si vero principia cujusque quaerimus, multa a femininis primae declinationis orta sunt, ut *σκίαινα* et cetera modo allata, unum a masculino *Σκύθαινα*, nam *ἰχθυοπώλαινα* comice fictum est ut *μαγείραινα* et *ἀλεκτρύαινα*, barbarum *Γράλαινα*. Plurima in secunda radices suas habent, *κάπραινα, λύκαινα, ταύραινα*,

---

33) Dioscor. *μελισσόφυλλον ἔνιοι μελίτταιναν*, Hesych. *μελίταιναν ἔνιοι μελίκταιναν* v. Needham. ad Geopp. XV. 5, 6. Nicandri codd. *μελίτταινα* et *μελίκταινα*, idque Bacchae nomen est Nonn. XXX. 225. Simile *τρικτύα* pro *τριττύα* affert Hesychius v. Boeckh. Corp. Inscr. T. I. p. 811. a. Sed epenthesis literae, qua *ἀλυκτοπέδη* auctum putatur, parum certa.

ἰάτραινα, *μοίχαινα*, *ἡμιθέαινα*, quorum nullum supra Alexandrinorum aetatem repeti potest. A nominibus tertiae *ὕαινα*, *ῥύγχαινα* *nasuta* Gloss. *σκυλάταινα*, *κηρύκαινα*, *Δύμαινα*, sed pro *Σέλαιναι λαμπάδες* Hes. recte *σελάναι* scribunt. A numerali unum *τρίαινα*, quod Eustathius 1599, 46. non recte dicit *οὐχ ὅλῃ διφθόγγῳ ἑτεροιούμενον πρὸς τὸ πρωτότυπον ἀλλὰ μόνῳ διχρόνῳ*, nam vox sine dubio constat ex *τρί — αινα*. Ab inusitatis thematis *φαγεδών* et *φλυκτών* (pro quo *φλυκτίς* et *ὀλοφυγδών* recepta sunt) *φαγέδαινα* et *φλύκταινα*. Sunt etiam quae duplici via derivari possint, *Γνάθαινα* a *γνάθος* et *Γνάθων*, *Τρύφαινα* a *τρυφή* et *Τρύφων*, *Ἄλκαινα* una ex Actaeonis canibus Schol. Il. XXII. 29. quam Ovidius Alcen vocat Met. III. 217. ab *Ἄλκων* et *Ἀλκή*.[34] *Ἄκαινα* denique latinumque acna si cum *φώκαινα* comparamus, ab *ἀκή* ductum videtur, sin autem cum *λέαινα*, ab *ἄκων*, neque abhorret tertia ratio, ab *ἄκανος* extitisse *ἄκαινα* adsumto iota ut a *χίμαρος χίμαιρα*. Sed nullo modo a *καίνω* ut in EM. 44, 2. traditur, etsi verba quoque nonnunquam fingendis nominibus materiam praebuere: *ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ἀρύτω γίνεται ἀρύταινα καὶ βαίνω ἀμφίςβαινα, οὕτω δεσπόζω δεσπόζαινα καὶ δέσποινα* EM. 258, 22. quod et propter synaeresin incredibile est et quia verba in *ζω* pararoga nihil hujusmodi ex se propignunt. De *ἀρύταινα* consentimus pariterque *ὄζαινα* et *γάγγραινα* ab *ὄζω* et *γραίνω* declinata putamus.[35] *Ἀμφίςβαινα* vero, quod ille a verbo repetit, vicinius thema habere videtur *ἀμφιςβάς* vel *ἀμφισβών*, quam in opinionem me induxit par simillimum *ἄμβαινα ἀναδενδράς* Hes. et *ἄμβων*.[36] *Σκοτόμαινα* a *μαίνεσθαι*,

---

34) Servae nomen est oxytonon ap. Lysian v. Lehrs. de Arist. 299. Alce canis Colum. de RR. VII. 12, 13. *Θέαινα* quoque ad *θέων* refert EM. 444, 11. sed falso.

35) *Φάγουσα γάγγραινα* Du Cang. *Γραίνειν ἐσθίειν* Hesych. In Eratosth. Bernhardii p. 158. *αἱ δὲ πελιδναὶ πυθεδόνες γάστρηναν ὑπέτρεφον οὖλοον ἕλκος*, nescio an scribendum sit *γάγγραιναν* (pro *αἱ δὲ* Bernh. substituit tacite *οὐδέ*).

36) *Ἄμβωνας οἱ Ἀττικοί, Ἴωνες δὲ ἄμβας* Galen. Comm. I. in L. de Articc. XIX. 340. T. XVIII. P. I. Ut a *κλάω* (*κλάδος*) *κλών*, sic ab *ἀναβάω ἄμβων οἷον ἀναβών παρὰ τὸ ἀναβαίνειν* EM. 81, 7. cui apposita sunt feminina *ὀπισαμβώ* et *ἄμβη οἷον ἀναβή τις οὖσα*. Illi nescio

ut EM. affirmat, compositum esse jure negat Lexicographus Eustathii p. 1769, 28. Sed probamus Hesychii interpretationem *Ἀεσσίμαινα θάλασσα πνεύμασι μαινομένη*. Nec praetereundum illud *Εὐθύκαινα ἡ σχοῖνος διὰ τὸ εὐθέως κτείνειν*[37] *καὶ δύναται εἶναι εὐθύκταινα*, quo quum appareat aliquid a priori diversum significari, vel aliter scriptum fuisse suspicor *εὐθυάκαινα* vel ab alio etymo repetitum *ἀπὸ τοῦ εὐθυκτίων* sive *ἰθυκτίων εὐθύκταινα* id est *εὐχέανος*, omisso iota ascititio ut a *σκορπίος σκόρπαινα*.

§. 8. Haec autem tanta tamque densa et varia seges non uno surrexit seculo sed lente. Homerus quidem unum hujus formae protulit *θέαινα*, leaenam *virili genere appellans quod Graeci ἐπίκοινον vocant* Gell. XIII. 7. v. Schol. Il. XVII. 133. XVIII. 318. XXI. 483. *Δράκαινα* et *θεράπαινα* adjecit hymni in Apollinem scriptor, deinceps reliqua emergunt, unum post alterum. Universa autem in duo genera dispertiri pos-

---

an simile dicam *Ἐμβλώ παρὰ τὸ ἐμβλέπειν πέπλασται ὡς ἡ Δωρώ καὶ ἡ Δεξώ* v. Meinek. Com. Fragm. I. p. 58. Mihi enim non pro *ἐμβλώψ* (ut *παραβλώψ*) dictum sed *παρὰ τὸ ἐμβλῆναί* fictum videtur ad significandam captationem et corruptelam quia *τῶν δωροδοκούντων* vox est *ἔμβαλε* v. Hes. s. *Ἐμβαλλεκύλλη*. A verbo, unde *ἄμβη*, Grammatici etiam *ἑκατόμβη* repetunt et *ἐπίβδα* (quasi *ἐπίβη*) ut a *φάω* (*ἀναφαίνω*) *Ἀνάφη* v. Hermann. ad Orph. Arg. 1366. quo certiora sunt *catasta* i. q. *κατάστασις* seu *κατάστημα, πρόςθη ἡ πρόςθεσις, ἐπιβλή, καβλή* (nisi *κάβλης* fuit) *ἐπίκλη, ὁμοκλή, ἐπιπλή*, quorum ut conformatio enormis, ita accentus inconstans est.

37) Aptum hoc foret carmini ludicro ut Batrachom. 164. *ἔγχος δ' ὀξύσχοινος ἑκάστῳ μακρὸς ἀρήρει.* Et quae *abstulit excultas pertica tristis opes*, meruit *σχοῖνος εὐθύκαινα* sive aeolice *εὐθύκταινα pernicialis* dici. Pro *Κὐρύκλεινα σχοῖνος παχέα ἔχουσα τὰ ἄκρα* nescio an *εὐρύκραινα* potius scribendum sit ut *Μελαγκρανίς ὀξύσχοινος ἣ τὰ ἄκρα μελανίζουσα. Μελάγκραιρα* est Sibyllae nomen in codd. Aristot. Mirab. XCV. *Μελάγχραινα* scriptum. Sed sunt alia multa quorum ratio reddi non potest, *τούρπαινα* piscis Paul. Aeg. VII. 16, 289. *κολύβδαινα* cancer (nisi *μολύβδ.*) *πάτραινα* et *σπάταινα* aleae vocabula Poll. VII. 204. et ap. Hesych. *Δράλαινα ἡ λαμυρά, Ὀράγδαινα ὁρμητική* etc. Castaneorum species non *Λευκαῖναι* vocata est, ut Schneiderus ait, sed *Λευκηναί* a Leucis vico Troadis v. Parall. 316. ut *Ἀβυδηνός, Δινδυμηνός, Μελισσηνός* etc. Urbium nomina *Βάκαινα, Ζύγαινα, Δρύαινα, Κίαινα, Μάζαινα*, peregrina sunt.

sunt, quorum unum terminationem bisyllabam stirpi vel nominis vel verbi affixam gerit, alteri a nominibus in $\overline{\omega\nu}$ et $\overline{\alpha\nu}$ orto cum his vel utraque communis est litera ut *Δύμαινα* simile adjectivis *μέλαινα, τάλαινα*, vel certe altera *γείταινα, τέκταινα*, quae Eustathius p. 1129, 19. longo circuitu a genitivis masculinorum arcessit, $\bar{o}$ in $\bar{\alpha}$ mutatum et huic iota additum dicens ut *μεσαιπόλιος*, quod parum simile. Eadem est verborum divisio; nam nonnullis praeludunt nomina in $\overline{\omega\nu}$, *πιαίνω, ἀφραίνω, εὐφραίνω, τεκταίνω*, pleraque autem sine antecessione literae $\bar{\nu}$ nascuntur, partim ab adjectivis (quo principio carent nomina) vel secundae declinationis *ἀγριαίνω, ἀλιτραίνω, ἀργαίνω, αὐαίνω, ἐχθραίνω, κοιλαίνω, κυλλαίνω, λιραίνω, μαργαίνω, ξηραίνω, ῥυσαίνω, σιμαίνω, χωλαίνω, ψυχραίνω* cum parasynthetis *ἀνοηταίνω* et *ἀκολασταίνω* aliisque in Adnott. ad Buttm. Gramm. II. 66. vel tertiae *ὑγιαίνω, δυςμεναίνω, δυςχεραίνω* etc. Pars a substantivis trium declinationum: *ἰθαίνω*,[38] *καλχαίνω, λεσχαίνω* — *κοταίνω, ληραίνω, λιμαίνω, λιστραίνω, ὑδεραίνω* — *δειμαίνω, θαυμαίνω, κηραίνω, κυδαίνω, ὀνομαίνω, σημαίνω*, quorum pleraque usus communis alio deflexit.[39] Neque minus multa a verbis et barytonis *ἀλδαίνω, ὀσφραίνομαι*, et circumflexis *ἀλαίνω, ἀλασταίνω, δηλαίνω, μυδαίνω, χαλαίνω*. Plurima utrinque derivata videri possunt, tam a verbis quam a nominibus *ἀζαίνω, ἀρεταίνω, ἐλκαίνω, θαμβαίνω, κροταίνω, κναίνω, κυκλαίνω, ὀλισθαίνω, κεραίνω, χλιδαίνω* etc. *ὠχραίνω* ab adjectivo non minus quam ab *ὠχράω*. Et nonnullorum radices in occulto sitae: *ἰαίνω*,[40] *μαραίνω, λαχαίνω, βλεμεαίνω, ἀναίνομαι*. Quum igitur pateat terminationis *αινω* et *αινα* duplicem esse ortum, unum a pri-

---

38) Hesychius *Ἰθή εὐφροσύνη, ἰθαίνειν εὐφρονεῖν* scr. *εὐφραίνειν*.

39) *Θαυμάζω, ὀνομάζω, χειμάζω.* Similiter *ἰκμαίνω —άζω, περκαίνω —άζω, λιχμαίνω —άζω, λιπαίνω —άζω, καρταίνω —άζω, ὑφαίνω —άζω, φοιβαίνω —άζω, θερμαίνω —άζω* v. ad Buttmann. l. c.

40) *Ἰαίνειν τὸ διαχεῖν* et *ἰαίνειν τὸ χολοῦν* (ab *ἰός*) et *ἰᾶσθαι* quamvis diversa prosodia tamen cognata videntur et inter se et cum *διαίνειν*, cujus synonymum *κατάρδειν* Hesychius interpretatur *εὐφραίνειν*. Eodemque tendere videntur *ἰθαίνειν* et *χλιαίνειν*. *Μαραίνω* (ut marceo) EM. 76, 22. probabiliter a *μαίρω* repetit. *Δαρδαίνει μολύνει* Hes. ad *ἄρδα* pertinere videtur.

mitivis in ῡ exeuntibus, alterum a diversis, illam speciem ad epenthesin referre consentaneum est, alteram ad parectasin sive paragogen. Quamquam haec distinctio artis magis est quam naturae. Sed de motione et paraschematismo nominum, quae litera ῡ finiuntur, tantum mihi dixisse videor, quantum opus erat.

§. 9. Animantium vocabula, quae rho habent extremum, generalia et specialia, velut ψάρ, θήρ, χήρ, φώρ, fere non moventur per genera; τοῦ δαήρ τὸ θηλυκὸν οὐ δαεῖρα ἀλλὰ γάλως Schol. Il. III. 180. pro quo δάειρα scriptum Eust. 648, 31. more verbalium, a μάω μάστειρα et μήτειρα ἡ φρονίμη Hes. etc. de quibus nihil nos attinet dicere. Gentiliciorum feminina adjectiva sunt Πιερίς, Ἰβηρίς. Sed unum tamen motorum ordinem intrat, Κάρ — τὸ θηλυκὸν Κάειρα. Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ῐ φησι μακροῦ· ἡ δὲ ἔκτασις ἀναγκαία· τὰ γὰρ εἰς ᾰ βραχὺ[41] παρασχηματιζόμενα ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἢ φύσει ἢ θέσει. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου τῇ χρήσει ἑπόμενος διὰ διφθόγγου, ὑπομνηματίζων δὲ τὸν Ἀπολλώνιον διὰ τοῦ ῐ· ἔστι γὰρ ὅτε μετὰ τὴν διαίρεσιν ἔκτασις γίγνεται, οἴομαι ὀΐομαι. Ἡ χρῆσις δὲ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ σώτειρα ἐλάτειρα Steph. In principio scribendum est Καῖρα ut ap. Eustathium legitur 367, 19. Quemadmodum enim παρὰ τὴν μάκαρος γενικὴν μάκαιρα καὶ τάλανος τάλαινα καὶ τέρενος τέρεινα EM. 752, 27. sic ars analogiam sequens a genitivo τοῦ Καρός ducit Καῖρα. Huic Eustathius continuo subdit a Stephani expilatore omissum καὶ ἐν διαλύσει Κάϊρα. Cujus iota produci dicunt aut quia ex dialysi ortum est aut ob terminationem τὰ γὰρ εἰς ᾰ βραχύ etc. Producto iota additum est epsilon — καὶ ὁ λόγος τὴν δίφθογγον αἰτεῖ Schol. Il. IV. 142. quia ubicunque ante ρα syllabam iota reperitur, diphthongum est: σφαῖρα, σπεῖρα, μοῖρα, πρῷρα — σεσημείωται τὸ εἶρα καὶ Κάειρα ἀμφιβαλλόμενα EM. 318, 53. Cram. II. 196. Postremum diaeresi ex Καῖρα factum esse consentit Schol. Il. IV. 142. sed addit οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ φαίνω φαείνω, quos necesse est pro diaeresi substituisse epenthesin diphthongi integrae exemplo parum

41) Alpha non purum significat, ut excludat μία, ὀρχήστρια etc.

to nixos; nam φαείνω a φάω propagatum est, ut ἀλε-είνω, nsonamque asciticiam habet non in stirpe positam ut Κάρ άειρα, cui similius est πρώρα — πρώειρα,[42] αἴρω ἀείρω, quantam id quoque in diversum trahunt auctores: φαείνω καὶ τὰ διαίρεσιν φαίνω ὡς ἀείρω αἴρω EM. similiter ut Aelius onysius deae vel heroinae atticae nomen Δαῖρα ex Δάειρα ncisum putat Eust. 456, 12. quique πρῷρα scripserunt, sine bio ex πρώειρα contractum esse opinati sunt v. Parall. 214. ri verius, arbitretur qui velit. Nec minor ambiguitas in ad-tivis, πρέσβειρα, πίειρα, πέπειρα, quorum secundum in conio habet voces per rho formatas πῖαρ et πιαρός seu πιερός,[43] tera hoc fundamento carent affinibus in ν terminatis Πρέσβων, πων. Eaeque literae in aliis quoque commutantur vocabuum conjugatorum flexibus διαίνω διερός, λιπαίνω λιπαρός, ιίνω μιαρός sive μιερός, χλιαίνω χλιαρός et e diverso ἐλεαίρω εινός. Quibus spectatis tutissimum videtur feminina illa evioribus πρέσβα, πρέσβυς, πέπω (πέπτω) πῖος tanquam nata componere, non ut declinata. Quemadmodum autem oeroboscus Cram. II. 248. πίειρα a verbo πίω repetit, sic hol. Il. XVI. 465. νέαιρα et ἰοχέαιρα a νέω et χέω. Verum έαιρα proprium et multo magis appellativum νείαιρα a νέος rivatum est unde νεάρος, ut ab ἔτης ἔταρος et ἔταιρος, quis alpha insiticium est, aliis stirpitus tractum εἶαρ ἰαρός ιρόχρους) μέγας μέγαρον, γέρας γεραρός et accedente iota ραίρω γέραιρα, μεγαίρω Μέγαιρα, quarum literarum nulla paret in verbo unde ἰοχέαιρα compositum est, ejusque innamentis. His si addidero paraschematismi exemplum unim μήτειρα v. Parall. 214. cui simile θυγάτειρα finxit Stephas s. Θυάτειρα, nulla mora erit quin ad literarum finalium imam transgrediar.

§. 10. In ᾱς quae exeunt, si feminino opus, ab adjectis accipiunt Ἀβαντίς, Βυζαντίς etc. Attamen motionis quoe exempla extant; unum illud quod Eustathius p. 84, 40.

---

42) Πρώρα Schol. Arat. 342. a προϊέναι ducit, alii a προοράω πρόος (ut ἔφορος) πρῶρος (φροῦρος).

43) Eustathius feminino supponit masculinum πίηρ p. 1178, 42. Jabsius ad Anth. p. 56. πίειρος, alpha finale licenter correptum putans.

ex Philistidis libro *συγγενικῶν*[44] promit: *πάλλαντες οἱ νέοι, παλλάδες αἱ μείρακες* v. Casaub. ad Strab. XVII. 816. Alterum esse puto *πρόφρων πρόφρασσα*, licet secus sentiat Buttmannus in Gramm. T. I. 254. id a *πρόφρων* deflexum ratus ut a participio *ἔων* doricum *ἔασσα*, consentiatque Matthiae §. 125, 5. Sed hoc *ἔασσα* in paucis, quibus legebatur, locis codicum auctoritate in *ἐᾶσα* mutatum est, quod pro *ἐῶσα* dicitur dorice. Philoxenus desperata analogia substantivum *ἰδιότυπον* commentus est *φράσσα*, unde illud compositum diceret Schol. Il. X. 290. Mihi, si thema ad normam et regulam quaeritur, *πρόφρας* ponendum videtur a *φράω* (*φράζω*) ductum similequo propriis *Ἔκφρας* Schol. Eur. Phoenn. 13. *Περίφρας*, *Ὑπέρφρας*.[45] His enim masculinis adaptata sunt feminina quae cum *πρόφρασσα* conferri possunt *Τηλέφασσα*,[46] quo nomine fuit Europae mater Schol. Plat. 419. ab aliis *Τελεφάη* et *Τηλέφη* dicta v. Meinek. ad Mosch. II. 40. et *Περσέφασσα*[47] a verbo polysemanto *φάω*, unde *Ἀντιφῶν* et corrupta ultima *Ἄντιφος* ut *Τήλεφος*, multaque alia *Θεοφῶν*, *Καλλιφῶν*, *Λαοφῶν*, *Ξενοφῶν* ex *Ξενοφάων* contractum EM. 684, 54. ut appellativum *ἀμφιφῶν*, de cujus origine nulla esse potest dubitatio. Hinc pendent feminina in *ωσα* ut *Ἀριστοφῶσα τῆς Ἀριστοφώσης*

44) p. 316, 14. *ὁ ἐν τῷ περὶ συγγενικῶν ὀνομάτων* vel idem est vel Aristophanes, cujus commentarius fuit *περὶ συγγενῶν* Phot. s. *Οἰκείαν* cf. Schneidewin Conject. 106. Hunc Eustathius nominat 648, 53. *ἐν τοῖς συγγενικοῖς*, Anonymus Cram. III. 194. *ἐν τῷ συγγενικῷ*, cui similis *Ζηνοφάνης ἐν τῷ συγγενικῷ* Athen. X. 424. C. Sed genealogicum fuisse videtur Andronis opus *συγγενειῶν* Schol. Apoll. I. 45. Harpocr. s. *Φορβαντεῖον* ut Suetonii *συγγενικὸν Καισάρων* Suid. s. *Τράγκυλλος*.

45) His cognata sunt *Περιφήτης* et *Ἀντιφάτης*.

46) In Moschi loco Meinekius codd. auctoritate *Τηλεφάασσα* scripsit pro *Τηλεφάεσσα*. Hujus formae duplici simile est *Πασιφάη* et *Πασιφάεσσα* ejusdem deae nomen duplex v. Hermann. Opusc. T. V. 180. *Εὐρυφάεσσα* Hom. H. in Sol. 4. quae masculina ex sua analogia non habent; secundum artis regulam masculinis in *αεις* (ut *ἱλάεις*, *κεράεις*) subjicienda sunt; ab *Εὐρυφάης* (*Λαφάης* Paus. II. 21.) foret *Εὐρυφάεια* ut *Καλλιφάεια* Paus. VI. 22.

47) Vulgatius nomen *Περσεφόνη* legitime declinatum est a *Περσέφονος*, ut *Τισίφονος* Quint. XIII. 215. *Γοργοφόνος —όνη* etc.

p. 9. parum exploratum habeo. A non contractis όωσσα, Θερμώδων Θερμώδωσσα, quod male Θερμώδοσσα Quint. I. 46. et Θερμώδουσα v. 254. Haec denominant exempla; motionis vero θῆσσα, πένησσα, Μάγνησσα, , Λίβυσσα, de quo dixi ad Buttm. p. 427. Nomina, sigma non purum exeunt, huc deflecti negatur, nisi ilicia: ἄνασσα οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄναξ· τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐθνικά ἰνισσα, Κίλισσα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀνάσσω ὡς ἕλισσα καὶ σα, μελίσσω μέλισσα EM. 100, 24. Gud. 52, 17. Orion. hilem. §. 34. Hujus sententiae duo dici possunt ar-; primum quia nomina in duplicem exeuntia plerumque inantur per genera: ἅρπαξ, κόλαξ, ἱέραξ, κήρυξ, vel n hoc modo sed πάλλαξ (πάλληξ) παλλακή Eustath. . Alterum quod feminina ἄφυσσα ἡ κοτύλη Hesych. ια ἡ ἱέρεια v. Aglaoph. 817. verbis subnata sunt, non is. Verum tamen adjectivum φοίνισσα φλόξ nomini quam verbo; Ἕλισσα fluvii nomen qui et Ἑλίσσων trab. VIII. 338. utrinque aptum, ἑλικώτατον ὕδωρ Pa-. certe paronymon est; θάλασσα incertum a σάλος nde σαλάσσω, σάλαξ, an ab ἅλς declinatione anomala u μέλισσα. Sed plane indubia εὐρυάνασσα, παντά-ζρμώνασσα, Λάνασσα, Λυσιάνασσα, quae nescio quo-i obliti fuerint. Nec φάσσα negabitur a φάψ defle-e.

tertia non frequens *ιννα*, quarta deterioribus celebrata seculis *ισσα*. Illius exempla sunt partim gentilicia quae Stephanus profert *Κούρης καὶ Κουρεύς παραγωγόν — τὸ θηλυκὸν Κούρεια καὶ Κούρισσα — Λακέρεια τὸ ἐθνικὸν Λακερειεύς, τὸ θηλυκὸν Λακέρεια ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ — Πόλις ὁ οἰκήτωρ Πολιεύς, τὸ θηλυκὸν Πολιεία* (*Πολίεια*) — *Αἰγιαλός, τὸ ἐθνικὸν Αἰγιαλεύς ἀπὸ τῆς Αἰγιαλοῦ γενικῆς ὡς Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρεύς, τὸ θηλυκὸν Αἰγιάλεια*, partim appellativa: *τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ευς διὰ τοῦ εια παρασχηματιζόμενα διὰ τῆς εια γράφεται καὶ προπαροξύνεται, βασίλεια, ἱέρεια. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἱερεία ἐκτάσει καὶ καταβιβασμῷ* Choerobosc. Cram. II. 225. quibus idem p. 190. tria addit alia *γνάφεια, πανδόκεια* et *κεράμεια*[49] praetermissis *ἀγγελίεια* Orph. Hymn. cujus masculinum deest et *φαρμάκεια*, quod Jacobsius ex Aristotele Aeliano restituit p. 490. idemque proprium est nymphae fontanae nomen in Theon. Progymn. VI. 220. et in Lexico Timaei, mendoso utrobique accentu *Φαρμακεία*. Nam quod Buttmannus credidit Atticos *βασιλεία* et cetera pronunciasse penultima longa, falsum est. Herodianus in Regg. Prosod. p. 439. Cram. III. 290. Philem. 1. §. 51. Anecd. Bekk. 1314. b. Drac. p. 52. et ceteri de uno loquuntur *ἱέρεια*, verbisque conceptis Arcadius p. 194. excludit *πανδόκεια* et *βασίλεια*, quae nunquam aliter scribi quam proparoxytonos. Itaque *ἱερῆ*, ut Boeckhius scripsit in interpretatione monimenti ionici Corp. Inscr. I. n. 2108. defendi quidem posset ut contractum ex *ἱερέη*, quod in Callimachi epigrammate ionico legitur Anth. VII. 728. producta quatuor syllabarum postrema, semelque in codd. Herodoti emergit VIII. 104. *ἱερέα* Inscr. Lacon. n. 1446. Nec tamen aut ipsum ita scriptum reperitur aut adjectiva *θρασῆ, εὐρῆ*, sed semper *θρασέα, ὠκέα*, quod Tzetzes Exeg. p. 61. et Grammaticus Gregorio adjunctus p. 610. cum *ἱέρεα* comparant.[50] Sed vel hoc

---

49) Hesychius *Κωρία κουρίς κουρεύτρια*, fortasse *κώρεια* scripsit dorice pro *κούρεια*. Sed *ἀριστοτόκεια* non est *ἀπὸ τοῦ ἀριστοτοκεύς* ut Choeroboscus ait II. 180. sed ab *ἀριστοτόκος —όκη* v. Parall. 214. et 462.

50) Propriorum quae in monumentis lapidariis inveniuntur *Ἀρτεμοκλέα* Corp. Inscr. n. 1887. *Δαμοκλέα, Κρατοκλέα, Σωκρατέα* Anth. App. n. 384. v. 4. et 18. etc. accentum editores constituisse videntur exem-

; πρέσβεια πρέσβη καὶ βασίλεια βασίλη. Δύναται δὲ γάμεια ἐκ τοῦ Ἀγάμη. Verum hoc edicto quantum is cognitionem proficimus, tantum causae, qua niti-iti officitur. Nam si βασίλη, ut ille arbitratur, ex oactum est, e numero motorum, quo nos retulimus, regandum erit. Sed hoc priusquam cedatur, exempla la sunt. Primum πρέσβη si alicubi inventum fuisset, itasset hinc πρέσβα conversum dicere trope ionica νύμφα, τῆθα Schol. Il. III. 130. Sed non invento it πρέσβα aut a πρέσβειρα repetere facta trium litetura EM. 687. Schol. Od. V. 215. aut a πρέσβεια exhthongo ut Choeroboscus Cram. II. 253. et Schol. Il. XIX. 491. ὡς ταχὺς ταχεῖα οὕτως πρέσβυς πρέσβεια· ίνεται κατὰ συγκοπὴν πρέσβα. Aut quatuor illuc escenidibus: πρέσβεια, πρέσβεα (ut θήλεα) πρέσβη, πρέσβα, :io Stephanum usum esse suspicor, eaque mihi causa ρέσβη, quousque desit testis certior, ad probandum ıbile ducam. Neque plus adminiculi in nominibus quorum de uno quod dicit Stephanus, valet de omni-solum locorum sed etiam hominum vocabulis Πλει-Πλειστοδόκεια EM. 397, 43. Λαοδάμη Maxim. 93. Schol. 5. Λαοδάμεια, Ἱπποκράτη —εια, Διομήδη —εια, Τι-·εια, Ἀριστολόχη —εια Anth. App. 305. Ἀλεξάνδρα

buuntur ut *Μέλιτη* Nereis et insula Africae, *Μελίτεια* urbs Thessaliae, *Κορώνη* Messeniae, *Κορώνεια* Boeotiae, fortuitum est, neque sciri licet quid ex quo ortum sit nisi qua poeticae interpolationis vestigia gliscunt. Appellativa autem si quis proferat duplicem formam sortita, *ἄλη* — *ἄλεια* ἡ *πορεία* Hes. *θυία* et attice *θυεία* EM. etc. Parall. 322. haec synaloephea adeo non comprobant ut facilius credam ea quae per plures syllabas decurrunt, a brevioribus derivata esse quam contra, nisi forte sua utrique est et propria origo. Quod restat, apud Arcadium 105. *παροξύνεται τὸ Λαλάγη ὥσπερ τὸ ἡλύγη καὶ κακάγη ἡ ἁγνὴ ἱέρεια*, Meinekio *πανάγη* emendanti Fragm. Com. II. 421. nemo erit quin accredat, sed quod addit hanc formam non videri aliter explicari posse nisi ut ex *πανάγεια* contracta esse existimetur quemadmodum *ἱέρη* ex *ἱέρεια*, equidem substantivum illud ex adjectivo *πανάγης* natum arbitror ut *παντάρβη* et *πανάκη*, quod ex *πανάκεια* contractum esse mihi persuadere non possum. *Ἱέρη* ipse attuli in proecdosi ex Plut. An seni resp. XXIV. 131. T. XII. ubi memorantur Dianae sacerdotes Ephesiae Vestalium ritu annos muneris inter discendum, agendum et docendum partitae ideoque propriis nominibus distinctae *μελλιέρη, ἱέρη, παριέρη*, et oxytonon legi quidem *Χαρίτων* (Gratiarum) *ἱερή* Anth. VII. n. 233. *ἱερὰν τὴν ἱέρειαν Πλάτων* Anecd. Bekk. p. 100, 9. nunquam vero *ἱερᾶ* aut *ἱερῆ* ut Buttmanno placebat. Neque simile esse puto

---

nec dici potest utra forma sit prior. Haec paraschematista sunt. Si vero urbs a regina Apame denominata *Ἀπάμεια* dicitur, denominativum est ut a Laodice *Λαοδίκεια*, a Phaenagora *Φαιναγόρεια* sicut ab Aristoloche quadam herba *ἀριστολόχεια* Schol. Ther. 509. 937. aliaeque *ἀχίλλεια, πέρσεια, ἡράκλεια*, quae eadem *ἡράκλειος* dicitur typo possessivo, quem feminina illa retinent mutato accentu. His accedit antonomasia velut si Apamea urbs *Ἀπάμη* dicitur ipso reginae nomine, ut *Ἄμαστρις ἀπὸ Ἀμάστριδος* Steph. alia Nysa, alia Arsinoe, alia Hermonassa *ἐπὶ Ἑρμωνάσσῃ* Eust. ad Dion. 549. quibus comparari possunt piscium vocabula *περσεύς, βάκχος*, turnus, nisi haec fortuita est synemptosis. Quomodo autem herba *ἀλεξάνδρεια* ab Alexandro nomen accepit, sic etiam urbs, non ut Choeroboscus statuit II. 178, 18. *Ἀλεξάνδρεια καὶ Ἀντιόχεια ἐκ τοῦ Ἀλεξανδρεύς καὶ Ἀντιοχεύς*. Qua de re verius judicat Stephanus s. *Ἀλεξάνδρεια, Εὔβοια, Φαρνακιά*.

›n admodum plausibili, alterum non video quid dici isi femininum substantivi ἱερεύς. Cujus motionis unum exemplum κοδομή ἡ κοδομεύτρια Phot. Hes. Poll. VI. ‚09. his quatuor testimoniis satis firmatum, nam κο- n reperitur neque aliud in ομος oxytonon. Βασίλη ne evocetur, accentus obstat, cujus ratio explicari non ıisi sumamus olim appellativum fuisse homophonon Βασίλος *Basilus* v. Cort. ad Lucan. IV. 416.; nec hinc discrepat Βασίλαι, quomodo sacrificuli Elei vo- t similes eorum qui Ephesi nomen habuerunt βασιλεῖς ·us sacerdotes. Verum de hoc verborum satis dictum Tertia motionis forma est ιννα, quae uno compro- ɩemplo βασίλιννα sed affinia habet propria Ἥριννα, ›α, Φίλιννα, quibuscum quodammodo congruunt lati- suetudinis paronyma *regina, gallina* gentiliciumque de quo in alia parte operis dicturus sum explana- is accrevit quarta βαλάνισσα, βασίλισσα, ἱέρισσα, κου- ανδόκισσα et ab ethnico Καβαλεύς Καβάλισσα. Neque b hac terminatione sed etiam a masculinis in ος, ων, ισσα a Γηλός, *pipiones* τρυγόνισσαι Glossae Salmasii ɔr. V. Sever. §. 41. κτητόρισσα Niceph. Greg. Hist. VI. 4. γειτόνισσα v. Coraes Atact. p. 174. Μακεδόνισσα quo usus est Anecd. Bekk. 108. a μάντις μάντισσα novi- ecis probatum, ab his quae duplici finiuntur Ἀράβισσα,

stica appellant. Theognostus Cram. II. 118. τὰ εἰς ω̄ ἐστὶν ὑποκοριστικὰ καὶ τὴν παραλήγουσαν τὴν αὐτὴν ἔχει τῷ πρωτοτύπῳ πειθώ, φειδώ, χρειώ, Ἐρατώ — βασιλεύς βασιλώ, quod si appellativum est a masculino ductum ut laconicum ἀνθρωπώ ab ὁ ἄνθρωπος, merito motis adjicitur, sin a feminino ἡ βασίλεια, ad eum locum pertinet qui est de denominatis ut Καβειρώ Cabirorum mater Nonn. XXX. 61. Νειλώ et Κηφισώ Musae fluviatiles, Τριτώ dea Tritonia, τραπεζώ neutiquam uxor τοῦ τραπεζεύς sed mensae sacrae ministra, nec κυνώ canis femina sed ἡ ἀναιδής Hesych. Non alia ratio est terminationis ῑς, quae motioni non semper servit sed saepe; βαλανὶς ἡ τοῦ βαλανέως γυνή ὡς βασιλίς Suid. κουρεύς κουρίς Poll. VII. 165. ex comicis secundi ordinis receptum v. Meinek. ad Men. 296. ἱερίδες sacerdotes delphicae ut videtur Plut. Def. Oracc. c. 46. heros Caeneus quamdiu femina fuit Caenis vocatus Virg. Aen. VI. 448. Schol. Plut. 459. et in contrarium virgo Καλλώ in virum mutata Κάλλων Phot. Cod. CCXLIV. 617. tum gentiliciorum numerus maximus, quae Stephanus masculinis in ευς subjungit tanquam casus femininos Ἀλεξανδρίς, Ἀντιοχίς, Ἀταρνίς, Ἑρμιονίς, Μαντινίς, etc. Et ab aliis terminationibus φαρμακός ὁ ἀνήρ, φαρμακίς δὲ ἡ γυνή Thom. M. κάπηλις ἡ τὸν οἶνον πωλοῦσα, καπηλὶς δὲ ὑποκοριστικῶς ἡ ὑπηρέτις[53] ταύτης τῆς καπήλεως Schol. Plut. 435. Ἰταλίς, Σικελίς etc. quaeque a nominibus tertiae declinationis, νεᾶνις ἀδμενίς, δαιμονίς, ἡρωίς, θεραπαινίς, κολακίς, Ἀραφηνίς, Ἀτρακίς. Et animaliam quoque sexus hac ratione discriminari posse exemplo est ἀλέκτωρ ἀλεκτορίς, sed caetera, quorum memoria succurrit, aut paraschematista sunt aut diversas species significant βάτος et βατίς, φύκης et φυκίς, ὁ αἱμόῤῥους καὶ ἡ αἱμοῤῥοΐς Galen. Ther. ad Pis. VIII. 234. T. XIV. Neque animalium solum sed etiam plantarum affinitates hoc modo signari solent, κυπειρίδος ἠὲ κυπείρου Nic. Th. 605. ubi quod vetus interpres admonet δύο εἴδη κυπείρου, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν, peraptum est iis quae supra de plantis mas-

---

53) Pro hoc ad v. 1121. θυγάτηρ dixit eodem intellectu; nam posteriores Graeci ancillas θυγατέρας dixerunt v. Lennep. ad Phalar. Ep. CXXXVII. 360.

rabilia inque his etiam βασιλις βουλη Themist. Or. II. πύλη Diod. XV. 74. ἑστία et εὐνή Eurip. etc. quibus pitheta substitui possunt βασιλεύουσα, βασίλειος, βασι-ed nullo modo formae sexus propriae βασίλιννα, βασί-ldque nescio an Thomas significet his verbis Βασίλεια αὶ βασιλίς· βασιλίς μέντοι καὶ βασίλειος πόλις καὶ οἰκία ῆς· οὐ μὴν καὶ βασίλεια· βασίλειος δ' αὖ μόνον δημη-καὶ ἐπιστολή, qui si οὐ μὴν καὶ βασιλεία, ut Ritschelius itur, scripsisset, neque verum dixisset, nam adjectivum x crebrum est, neque aptum opposito βασίλειος δ' αὖ quod illo posito prorsus supervacaneum est. Itaque otius sententia est: duo sunt quae reginam significent βασίλεια et βασιλίς, hoc inter se discrimine quod se-ı non substantive modo dicitur, sed etiam adjective πόλις i. q. βασίλειος sive βασιλεία, illud vero non item, καὶ βασίλεια ναῦς λέγεται ὡς βασίλεια γυνή καὶ βασι-ήρ, neque vicissim ἡ βασίλειος sive βασιλεία substantive, ›ro *regina*. Inter utramque igitur positionem ις et εια ercedit quod illa epithetorum ritu aliis atque aliis no-s adhaerescit, haec autem motionis fines non magis ur quam aliae terminationes sexuales ιννα, ισσα, αιρα, ›ariterque peccat βασίλεια ναῦς[54] et θέαινα κεφαλή pro ıl λάκαινα σκυτάλη pro λακωνική.[55] Quin etiam fuerunt

---

qui nomina syllaba $\bar{\iota\varsigma}$ finita non masculinis agnata censerent sed verbis: *τὰ ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων εἰς ις ὀξύνεται, βασιλεύω βασιλίς, πλημμύρω πλημμυρίς* Schol. Apoll. II. 576. vel a masculinis quidem ducerent sed per ambages: *ἀπὸ τοῦ Χρυσεύς, Νηρεύς, βασιλεύς, ἐστὶ τὸ Χρυσηίς, Νηρηίς, βασιληίς καὶ ἐνδείᾳ τοῦ η βασιλίς* Schol. Dion. 850. Anecd. Cram. IV. 326. EM. 189. 9. quorum nominum postremum, *βασιληίς* dico, saepissime adjective et nonnunquam substantive dicitur Anth. App. n. 392. Maneth. I. 283. ut *ἱερηίς* pro *ἱέρεια* in Anth. P. T. III. Addend. p. XCV. (omiss. in Thes.). Etsi vero haec terminatio nulli generi nominum proprie assignata est, tamen nonnullis praecipue conspirat, primum motis, de quibus dictum est, deinde patronymicis *Θησηίς ἡ Θησέως θυγάτηρ* Schol. Dion. 851, 6. *Αἰητίς* Medea, *Ταντιαλίς* Niobe, *Ὑψηίς* Cyrene, *Ὑπεριονίς* Luna, *Φορκίς* Phorci filia etc. quorum originem parum probabilem tradit Priscianus II. 7, 83 (585. P.) *feminina patronymica a masculinis fiunt subtracta de in is vel in as Priamides Priamis.* Eamque sententiam Dionysii Scholiastes ab ipso Apollonio propositam esse refert sed refutatam ab Herodiano argumento duplici, quod *Πριαμίδης* femininum faceret *Πριαμίδη*, et quia *Πριαμίς*, si ab illo derivatum esset, Priamidae filiam significaret. Equidem mihi persuadere non possum Aristarchum tam obviae observationis immemorem fuisse, sed fortasse nihil amplius dixit quam quod Prisciani verbis continetur *De XII. vers.* c. 12, 384. *Olympias patronymicum, cujus secundum analogiam Olympiades debet esse masculinum,* hoc est, in feminis *Πριαμίς* dici, in maribus *Πριαμίδης* et esse quandam motionis speciem quae non ad vocem pertineat sed ad significationem, sicut *γαμετή*, si ex vi sua consideratur femininum est *τοῦ γαμέτης*, item in propriis *Σωφρόνιον* (Pudentilla) *τοῦ Σωφρονίσκος*, sed neutrum a neutro derivatum dici potest. Praeterea illa patronymica forma et virorum nominibus propriis reddita est, *Εὐτυχίδης*, *Ἀνταλκίδας*, et mulierum *Αἰσχυλίς* Thaletis filia Callimach. Epigr. LXI. *Ἀντιοχίς* Chalconis Schol. Oed. T. 773.

---

iam tamen eandem servant, non illo dissimilitudinis exemplo usus videtur sed aptiore *ἄκων* (hasta) *ἄκαινα*.

dicitur, Θυμαιτὶς vestis, sed Θησεῖδαι homines solum.
13. **Jam alio transire paranti succurrunt aliquot so-formae, de quibus veterum sententiae in diversum ten-Theodosius illo loco quem §. 1. indicavi, tradit ὄφις dici, [so] feminam ἔχιδνα, Aelianus vero H. Ann. X. 9. ἰνης οἱ μὲν τῷ γένει διαφέρειν, οὐ μέντοι τῇ φύσει· ὸν μὲν γὰρ εἶναι ἄῤῥενα, τὴν δὲ θήλειαν, quae ipsa ambigua sunt saepeque non sexus sed species, ut an-, significant. Sic Strabo XV. 706. narrat alicubi ἔχι-iam visam esse novem cubitorum sed ἔχεις πολλοὺς ; cf. Sprengel. ad Diosc. p. 429. Poetae vero ἡ ἔχις να usurpant, neque terminatio indicium praebet; nam-im simile est herbae nomen ἄραχος et ἀράχιδνα, sed ue nescimus quid differat. Latini quidem ἔχις in *an*-rterunt, unde denominata est anguilla *longae cognata* e Juven. V. 103. quae graece ἔγχελυς dicitur ab eodem o, ut apparet ex fabula quae est de Cadmo et Har-id Encheleuses transvectis ibique in angues mutatis. ius singularia illa sunt motionis exempla γέρην ἡ θή-κανος Ael. Dionys. ap. Eust. 231, 35. χλωρίς ὁ θῆλυς ὸν δὲ ἄῤῥενα χλωρίωνα καλοῦσι Aelian. H. Ann. IV. 47. im hunc Schneiderus turpiter errasse insimulat idemque o Plinium castigat quod pardum marem esse dixerit, im feminam. Mihi vero his temporibus, quibus ex tate graeci sermonis vix aliquot tesserulae relictae sunt, im videtur contra antiquos contendere scriptores lin-itriae moderandae arbitros. Ac si vulgo πορφυρίς et ων avium diversarum fuere vocabula Athen. 322. E. aut**

Εἴαρι καὶ τρήρωνες ἐπιθύουσι πελείαις,
ταῦροι δ' ἀγροτέρας ἐπὶ πόρτιας ὁρμαίνουσι.
καὶ κάπροι πυρόεντες ἐποχμάζουσι σύεσσι
καὶ χίμαροι λασίῃσιν ἐφιππεύουσι χιμαίραις

quo loco quum effugere non posset quin columbos et columbas nominatim distingueret, vocabula in alium usum reperta transtulit ad sexum. Soletque hoc polyonymis accidere ut pro necessitate scribentium varientur sicut *φάψ* et *φάσσα* cf. Gloger. de avibus ab Aristot. commemor. p. 47. *περιστερά* et *πέλεια*. Nec solum in hoc genere, sed etiam *δρῦς*, *πρῖνος*, *φηγός*, modo hanc modo illam differentiam significant v. Schol. Nic. Ther. 411. et nonnunquam nullam sed genus ipsum. Verum haec pars disputationis nostrae absoluta erit si addidero intestinae motionis exemplum ab Apione, ut videtur, vel inventum vel ementitum: *Ἀπίων κόρδαλιν μὲν τὸ ἀρσενικὸν εἶναι, κάρδαλιν δὲ τὴν θήλειαν* Apollon. Lex. addita inepta etymologia a *παράλλεσθαι* et *προάλλεσθαι*. Alii illam formam Ionibus, hanc Atticis assignant v. Spitzner. ad Il. XIII. 103.

§. 14. Motionis species altera pertinet ad quantitatem vel augendam vel minuendam. Verum augendis rebus nulla propria forma inventa est sed, si res poscit, ad synthesin decurritur *βούπαις ὁ μέγας παῖς* Ammon. ut *βόεια ῥήματα* praegrandia apud Aristophanem Rann. 924. v. Adn. 63. *βουλάπαθον, ἱππομάραθρον διὰ τὸ μέγεθος οὕτω καλοῦσι* Galen. de Simpl. Temp. VII. 12, 68. T. XII.[57] quibus quae Scholiastae ad Soph. Aj. 143. Eur. Phoenn. 28. adjungunt, prorsus aliena sunt cf. Parall. 373. totumque hoc genus intentionis, cui *λαίσπαις* quoque adjicitur, politior sermo declinat. Neque *μεγαλοσοφιστής* et *μεγαλοκήρυξ* (v. Phryn. 600. et 660.) hic commemoranda ducerem nisi avia diceretur *μεγαλομήτηρ* Hesych. sic ut in nostra lingua aliisque praeter romanam; nam hi cognatos majores, quos proprio nomine appellare non possunt, parathesi adjectivi tum absoluti tum per gradus moti

57) *Ἱππομάραθρον ἐστιν ἴσως τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀγριομάραθον* Coraes ait ad Strab. p. 355. Silvestria quippe sativis robustiora sunt. *Ἱππολάπαθον*, quod hodie *ἀγριολάπαθον* vocatur, Plinius sativo majus dicit.

πρόπαππος, πρόμαμμη, δίςπαππος, τρίςπαππος, τρίς-
;, τριςεγγόνη I. 11. III. 6. nam Graeci perpauca de hoc
delibarunt *ἐπίπαππος*,[58] *ἐπιτήθη*, *προτήθη*, *προςπένθε-*
κτέγγονος Gloss. *τριτοπάτωρ* v. Aglaoph. 760. His ad-
par est vocabula quibus cardines aetatis designantur;
mnia sunt heteronyma *παῖς*, *μειράκιον*, *νεανίας*, *ἀνήρ*,
πρεσβύτης, et in altero sexu *παῖς* s. *παιδίσκη*, *μεῖραξ*,
γυνή, *πρεσβῦτις*. Haec correlativa aetatis dicere pos-
sicut illa quae supra §. 4. tractavi (*κόρος*, *κόρη* etc.)
tiva sexus. Neque latet nonnulla esse utrolibet versa,
odo sexum, modo aetatem significant, ***puer* — *puella***,
— *τᾶλις* vel *παρθένος*,[59] *ἀνήρ* — *γυνή*[60] et ut de be-
ioque dicam, *ἀλεκτορίς* gallinam et pullum gallinaceum
t, *χίμαιρα* capram in illo Oppiani loco, alibi capellam.
argumento fuerunt Aristophanis, Didymi, Alexionis
ntarii singulares *ἡλικιῶν ὀνομασίαι* inscripti, quibus non
m solum sed omnium viventium vocabula comprehensa

Cum *παππεπίπαππος*, quod Pollux vehementer improbat, Mei-
in Com. Fragm. II. 854. contulit *λεπτεπίλεπτος* et *φαυλεπίφαυ-*
e ab emendata locutione pariter abhorrent. Nec multum differt
ος id est *κύβος ἐπὶ κύβῳ* ut *ἐπίπαππος* explicatur *πάππος ἐπὶ*
ἐπίτειχος i. q. *τεῖχος ἐπὶ τείχει* etc. — Quod Festus dicit ***Aba-***
vus quia est avus avi, ***Atavus quia est atta avi***, parum probabile
l improbior tamen Doederlini sententia in Etym. ling. lat. s. h.

fuisse testatum faciunt reliquiae longe dispersae: *τῶν αἰγῶν οἱ τέλειοι τράγοι καὶ ἴξαλοι, ἡ δὲ ἐχομένη ἡλικία χίμαροι, τὰ δὲ νεώτατα ἔριφοι. Προβάτων τὰ μὲν τέλεια ὄϊες καὶ κριοὶ καὶ ἀρνειοί· τὰ δὲ νέα ἄρνες καὶ ἀμνοί* — quae subtilius distinguit Ister ap. Suidan s. *Ἀμνός*, tenerrimos quosque *ἄρνας* vocari, adultiores *ἀμνούς καὶ ἀμνάς* — *Βοῶν οἱ τέλειοι ταῦροι, αἱ δὲ θήλειαι βόες μόνον, τὰ δὲ νέα δαμάλαι καὶ δαμάλεις καὶ μόσχοι καὶ πόριες ἢ πόρτιες καὶ πόρτακες* Eust. 1625, 32 — 43. *δέλφακες οἱ νεώτατοι χοῖροι, οἱ τέλειοι καὶ ἐνόρχαι κάπροι* p. 1752, 10. *ἐλάφων τὰ νέα νεβροί, τὰ μέσα κεμάδες, τὰ δὲ τέλεια ἔλαφοι* p. 771, 38. Non est dubium quin haec discrimina a multis neglecta sint et saepissime omnium a poetis, sicut Oppianus *ἀρνειόν*, quo Grammatici adultum significari consentiunt Schol. Il. III. 119. Cram. I. 33. ad subrumum transfert Cyn. IV. 89. et 93. eundemque *χιμάρου γόνον* vocat v. 216. sublato non aetatis solum sed etiam generis discrimine, et contra Nicander Al. 150. *ἀμνὸς κεράστης* dixit *οὐκ ὀρθῶς* ut Scholiastes ait, quia *ἀμνός καὶ ἀμνή τὸ νεογνὸν καὶ ἄρτι τεχθέν* Anecd. Bekk. 205. sed etiam in Orph. Arg. 319. Anth. IX. n. 150. ovis lac praebens *ἀμνός* vocatur ibidemque *ὄϊς*, quae aetatis intervallo distincta esse docet Sch. Theocr. I. 6. nec minus fluxa sunt nomina *σκύμνος*, *νεβρός*, *μόσχος* v. Schol. Eur. Hec. 202. Schol. Il. XXII. 189. Ubi vero ad rem pertinet aetatis gradus et incrementa corporis propria quadam nota signari, tunc illa nominum varietas plurimum opportunitatis habet. Neque in necessariis substitit haec subtilitas sed progressa est ultra: *οἱ μὲν μείζονες αὐτῶν ὀνομάζονται πλατίστακοι, οἱ δὲ μέσην ἡλικίαν ἔχοντες μύλλοι, οἱ δὲ βαιοὶ ἀγνωτίδες* Athen. III. 118. C. *ἡ πηλαμὺς θυννὶς καλεῖται, μείζων δὲ γενομένη θύννος, ἔτι δὲ μείζων ὄρκυνος, ὑπερβαλλόντως δὲ αὐξομένη κῆτος* VII. p. 303. B. quae cetariorum inventa esse crederes. Ac ne is quidem variandi finis, sed et fructuum maturescentium et marcescentium vicissitudines distinguuntur nominibus propriis: *πρῶτον γάρ ἐστιν ὄλυνθος, εἶτα φήληξ, εἶτα σῦκον καὶ λοιπὸν ἰσχάς* EM. 479, 19.[61] *βότρυς οἱ μὲν ὀρ-*

61) Paullo aliter Schol. Lyc. 428. *φήληξ τὸ ἄγριον σῦκον, ὄλυνθος τὸ ἥμερον μὲν ἄωρον δέ, σῦκον τὸ ὥριμον.*

'. 304. Jam explanata omni hujus generis varietate
rare libet quaenam ei formae cum superioribus com-
sint. Primum igitur apparet vocabula, quibus cres-
ices adumbrantur, praeter σταφυλή et σταφίς, omnia
ga esse, animantium vero pullos nonnunquam a pa-
s denominari, ἄρκιλοι τὰ τῶν ἄρκων νεογνά, cujus for-
quid simile habet deminutivis, ceterum solitaria est
ite copia eorum quae typum patronymicum habent
:, λυκιδεύς, παρδαλιδεύς etc. quae Aristophanes Eust.
6. cum ἄρκιλος aliisque idiotypis congregat. Secundo
minibus affinitatium a praepositione compositis ἐπίπαπ-
. comparari potest ἐπικρητήν ἡλικία αἰγός Hesych. Ter-
› memoranda sunt parathesis exempla. Quomodo enim
liscriminantur apposita adjectivorum ἄρσην et θῆλυς,
ites, quae proprio nomine instructae non sunt, extrin-
lefiniuntur. Varro de R. R. II. 5. *in bubulo genere
gradus dicuntur quatuor, prima vitulorum, secunda
rum, tertia boum novellorum, quarta vetulorum.*
io quod supra §. 3. non sine haesitatione posui ap-
iis exemplum αἶξ τράγος nomen γενικόν addito εἰδικῷ
certi sexus appellatione accuratius determinatum esse
tus, specie par est illa aetatis significandae ratio qua
hanes usus videtur Avv. 1555. κάμηλος ἀμνός, quod
cere licet *Kameellamm*, sicut dicimus *Hirschkalb* simil-

νεβρίας id est hinnuleus qui alibi *ἐλαφίνης* vocatur v. Dissert. IV. Vitae humanae gradus notum est designari nomine aetatis apposito ei, quo sexus declaratur *παῖς υἱός* Alexis Fr. p. 456. Vol. III. *υἱεῖς ἢ θυγατέρες παῖδες ἔτι* Plat. Legg. IX. 877. B. *υἱεῖς ἄνδρες* Demosth. c. Arist. I. 796, 19. *παῖς ἔτι μειράκιον* Appian. Civ. III. 51. idem quod *μειράκιον υἱός* c. 58. *ἱέρεια γυνὴ παρθένος* Aelian. H. Ann. XI. 2. ubi perperam *γυμνή* editum est; *θυγάτηρ παρθένος* Plut. V. Ages. c. XI. *ἀνὴρ νεανίας* Eur. El. 346. *πρεσβῦται ἄνδρες* Herod. I. 128. *γραῦς γυνή* Dem. Fals. Leg. 432, 12. etc. eaque nomina nonnunquam etiam ad quadrupedes transferuntur *κύων νεανίας* Aelian. H. Ann. XIV. 27. infans catulus,[62] lea virgo, cerva anus, adeoque charta anus. Compositionis in hoc genere exemplum nullum praeter *βούπαις*[63] et *καρόπαις παῖς ἔπακμος* Hes. aut mendose scriptum pro *κορόπαις* aut doricum (ut *καρίς*) pro *κουρόπαις* hoc est *παῖς κοῦρος* ut *παῖς κόρη*. Sed barbara aetas celebravit hujusmodi syntheta: *τὸ ὀρνιθόπωλον* Symeon Seth. c. VI. *ψαρόπουλον, ἀετόπουλον, ἀλεκτορόπουλον, περιστερόπουλον, ἐλαφήπουλι* etc. dehinc translata ad homines juvenes,[64] quos jam antiqui *πώλους* vocarunt, et quod magis absonum, ad res inanimatas *σουβλόπουλον* subula, *κρεβατόπουλον, σιδηρόπουλον, ταργόπουλον, τζουκαλόπουλον*. Animalium species appositione declarari documento sunt nomina quae in Parall. 344. attuli *σῦς κάπρος* i. q. *σύαγρος* et *ἴρηξ κίρκος* accipitris species, quae *κιρκίας* nominari poterat terminatione assimilativa v. Dissert. de nomm. in *ιας*. Compositionis exempla ambigua sunt. Velut *ἱππότιγρις* incertum est utrum ex obliquo et recto compositum sit ut *ἱππο-*

---

62) *Canis catulus*, ut in cod. regio scriptum est Ammian. XXII. 16, 16. aetatem significare videtur ut *equus juvencus*. Catus_ ipsum fortasse idem est quod *κάττος*, catta, *κτίς* (*ἰκτίς*).

63) Hoc non ita interpretor ut comicum illud *βόεια ῥήματα* id est *praegrandia* sed magis proprie *puerum juvencum*, *παῖδα βοῦν*. Scimus enim homines pro aetatis gradu dici *πώλους, σκύμνους, μόσχους, βοῦς, ταύρους*. Novitium *παιδόπουλον* aequiparatum est Scythae Aristophanei verbo *γεροντογρᾴδιον* sed pleonasmus excusatur eo quod pars altera compositi latius patet: *σκυλόπουλον* catellus, *πετεινόπουλον* pullastra etc.

64) *Τοῦρκοι καὶ Τύρκισσαι καὶ Τουρκόπουλοι* Panaret. Chron. p. 399, 70. ed. Tafel (Eust. Opusc.)

σέλινον an ex duobus rectis ut λυκοπάνθηρ videtur et τραγέλαφος aliaque in Parall. 367. tractata.[65] Mire vero et insolenter conformatum est ἀνδροπορφυρεύς ἀνδροκογχυλευτής Hes. nec simile germanicis *Wassermann*, *Leyermann* (nam haec composita sunt ut *Beutelthier*) sed ex appositione ἀνὴρ πορφυρεύς, ut nostra *Bauersmann*, *Rittersmann*.[66]

Jam ipsa rerum series nos deducit ad deminutionem. Sed hujus tot sunt formae et tam longe evagatae, ut in transgressu tractari nequeant. Quare hanc quaestionem differo in illud tempus, quo omnis terminationum varietas exposita erit.

CAP. III.

De denominatione.

§. 1. Motionem per genera, cujus species ea quae ad substantiva pertinet, jam explanata est, Grammatici modo paraschematismi nomine significant, modo etiam paronymiae. Sic ἀσβέστη, εὐποιητή, ἀμφιρύτη, παγκάλη et similia παρώνυμα vocant Schol. Il. XIV. 372. XVI. 123. et 636. Arcad. 102. et παρώνυμον χαρακτῆρα Il. XXII. 51. Sed eodem etiam derivationis comprehendunt species varias; primum eam qua substantiva ab adjectivis formantur et contra: γλῶσσος ὁ λάλος παρὰ τὸ γλῶσσα παρωνύμως γέγονε Arcad. p. 76. παρὰ τὸ ἀφανής ὄνομα ἀπετελεῖτο θηλυκὸν κατὰ παρώνυμον σχηματισμόν ἡ ἀφάνεια Apollon. de Synt. IV. 12, 334. ἐπὶ τῶν πλείστων ποιότητος ὀνομάτων τὰ κατ' αὐτὰς παρωνύμως λέγεται, ἐνίοτε δὲ οὔ, οἷον ἀπὸ τῆς ἀρετῆς ὁ σπουδαῖος Aristot. Categ. IX. p. 10, 26. quod supplet defectum paronymi; ἀπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ ἀρεταῖος, ἀλλὰ ἑτεροζύγως λέγεται σπουδαῖος Procl. in Crat. p. 44. B. quod Eustathius p. 84, 29. ἑτερωνύμως appellatum dicit. Secundo intransitivam, a paribus in paria, partim eadem significatione: πολλά ἐστι παρώνυμα κατὰ τοῦ αὐ-

---

65) Nomina propria, quibus addendum est Ἡλιοσάραπις, Grauertus explicuit in Mus. Rhen. T. II. 58. sq. cujus memoria me fugerat.

66) Ἀνδροπορφυρεύς secundum communes dicendi leges significat ἀνδρῶν πορφυρεύς et sunt aliqui ἁλιεῖς ἀνθρώπων Marc. Ev. I. 17. sed illud nimis absonum foret.

τοῦ σημαινομένου παραλαμβανόμενα, ἐργάτης ἐργατίνης, ἄπειρος ἀπείρων, ἅμαξα ἁμαξαία Apollon. de Adverb. 570. Schol. Il. XXI. 141. partim diversa: *οἱ γραμματικοὶ τὰς ἀπὸ ὀνομάτων πρωτοτύπων παραγομένας λέξεις φασὶ παρονομασίας ὡς ἀπὸ τοῦ λευκοῦ Λεύκιος καὶ τρυφή τρυφῶν (Τρύφων) καὶ θεός θεῶν (Θέων)* Joann. Sic. ad Hermog. II. 5. p. 410. T. VI.[1] Qui vero nomina universa generibus describere conati sunt, quum derivativa in quinque redegissent ordines, patronymicorum, deminutivorum, possessivorum, comparativorum, superlativorum, dehinc, quidquid reliqui erat, quasi censum agentes in sextam constiparunt classem eaque dixerunt paronyma, non quo cetera alium quam a nominibus ortum habeant sed quia haec *non ab aliqua speciali significatione ut supra dictae species appellari possunt, quippe formas plurimas et diversas significationes complexa* Priscian. IV. 1. VIII. 13, 407 (822) *τὸ παρώνυμον πολλὰ ἐδήλου — ἐπεὶ οὖν οὐκ ἐδύνατο ἐξ ἑνὸς τὴν ὀνομασίαν ἔχειν, ἐκ τοῦ παρεπομένου πᾶσιν ἐκλήθη* Schol. ad Dion. Gramm. 850. Nihilo secius hujus miscelli generis quinque differentias, quae prae ceteris eminent atque apparent, propriis inscripsere nominibus: *περιεκτικά, ἐθνικά, μετουσιαστικά, κύρια, κατὰ τοῦ αὐτοῦ* (ut *ἐργατίνης*) Schol. Dion. l. c. Haec vero descriptio, qua genera nominum disparia distantibus e locis colliduntur, nihil ad nos attinet qui substantiva a substantivis ducta tradere constituimus opera tripartita. Quumque in prima parte exposita sint quae diversis flexibus idem significant, in secunda quae masculina positione mares, muliebri feminas, superest tertium genus, cujus sunt quinque species principales, patronymica, gentilicia, comprehensiva, amplificativa, nominalis.[2] Sed superat ingens derivatorum caterva, quorum nec nomina tradi possunt nec regula apparet, quia non una via derivata sunt sed pluribus et non ad amussim directis nec raro confusis. Jam illas quatuor species, quae in scholis tractari solent, non ultra attingam nisi qua cohaerent his erra-

---

1) Quin etiam verbale *ἐλάτης* Demetrius in Hieracosoph. p. 137. dicit *καλεῖσθαι παρωνύμως διὰ τὸ ἐλαύνεσθαι.*

2) Intelligi volo *κυριωνυμικήν*; qua communia mutantur in propria *Μῦς, Οἰωνός, Ἀγλαός, Σῖμος, Ἴδη* etc.

tenna (silva lapidea) *tan* (pinetum) *tanne* (pinus, abies) usitata *Laub Laube*, *Rohr Roehre*. Graeci magistri isculina a femininis repetunt: *στέφανος ὁ κύκλος ἀπὸ τῆς* ; *τῶν γυναικῶν* Sch. Il. XIII. 736. modo haec ab illis *ἀπὸ τοῦ ἕσπερος* Sch. Il. XXII. 318. appellatione duplici · *οἴνη ἡ ἄμπελος κατὰ παραγωγήν* Theognost. II. 22, 25. *παράγοντες ὠνόμασαν βίον ὥςπερ τὴν ἑσπέραν Ὅμηρος* , *ὅθεν ἀντίφωνον τοῦ βίου ὄνομα γέγονε* Themist. in erm. CXIX. 28.[3] *Μάρπησσος παρώνυμον ἀπὸ τοῦ σα ὡς μέλισσα Μέλισσος* Theogn. 73, 3. Arc. 77, 5. *ος παρώνυμον ἀπὸ τοῦ σταφυλή* Arc. 57, 5. quod Am- disceptat s. h. v. *λάχνος παρωνύμως τῇ λάχνῃ* Sch. 445. quae nos nominibus denominatorum et para- istorum distinximus. Si vero quaeritur quaenam ratio s duxerit aut nobis sequenda sit, res ipsa nos in hanc am ducere videtur ut eam formam primitivam dicamus gnificatio simplicior et a sensibus propior, usus an- crebriorque est. Itaque *σάλος*, quo corporum motus us declaratur, prius natum judicabimus quam *σάλη* et *κάπνος* antiquius quam *κάπνη* fumarium, et *κυνδάλη* *λισμός* a *κύνδαλος* (*κοντός*) natum, eademque de causa a *κνήμη*, *ἄκανθος* ab *ἄκανθα*, spinus a spina, guttus alapus ab alapa derivatum videbitur. Hoc confirmant animantium a partibus corporis ducta *κέφαλος*, *κόρυ-*

piscis citharae similis, a *ληνός Ληναί* v. Jacobs. ad Anth. Pal. 875. a *Κυβήβη Κύβηβος ὁ κατεχόμενος τῇ Ῥέᾳ* Eust. 1431, 47.[5] a pandura, ut Hesychius significat, *πάνδουρος ὁ μεταχειριζόμενος τὸ ὄργανον*, ab avia *Φοίβη* Apollo *Φοῖβος*, si Aeschylo fidimus, cujus auctoritate hoc nomen inter *μαμμωνυμικά* refertur Schol. B. ad Il. I. 43. (transscriptum ex Heraclid. Alleg. VII. 23.) et Etym. Gud. 555. a struma strumus herba, a lacerta lacertus pars brachii musculosa, a neutris masculina et feminina *βάραθρος*, *φαρμακός*, *ἀχυρός*, ab utroque genere neutra, ut a pila (*ὅλμος*) pilum (*ὕπερον*), a vallus (varus vara) vallum, sic ab *ἠλακάτη ἠλάκατα τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια*, a *κέραμος κέραμον* opus figlinum, a *σπάρτος σπάρτον τὸ σχοινίον* Schol. Eur. Or. 526. quod et *σπάρτη* dicitur. Ac si fruticis nomen posterius est opere hinc confecto, certe *οὖσα τὰ ἀπὸ τῆς οἰσύας σχοινία* Sch. Lyc. 20. ab *οἶσος* denominata videntur sicut alia quae ex arboribus confiunt *ἐλαία ἔλαιον*, olea oleum, quo genere Romani arborum fructus distinguunt *malum*, *pirum* v. §. 5. et ligna *buxum*, *citrum*. A nominibus primae et secundae declinationis oriuntur tritoclita *ἠλακατήν*, *κωλήν*, a tritoclitis alia vel ejusdem ordinis *τελμίς ὁ ἐκ τέλματος πηλός* EM. vel diversi: a *δέλτα δέλτος*, a *πέλεκυς πέλεκκον*, ab his quae in *ῡ* excidunt *μήκων Μηκώνη* EM. *Zena est Jovis avis quam Graeci vocant astragalinum, nos vero carduelem* Cyranid. p. 122.[6] a genitivo *τοῦ ποιμένος*, ut ille tradit, *ποίμνη* per concisionem ut *λιμένος λίμνη*. A *πῦρ πυρά*, *ὕδωρ ὕδρος* et *ὕδρα*, *ἀθήρα* sive *ἀθάρη* (quod nonnulli aegyptiacum putant v. Sprengel ad Dioscor. p. 456.) *ἀπὸ τοῦ ἀθέρα* sive *ἀθῆρα* Anecd. Bekk. 351. hoc est ab accusativo, unde veteres *γάστρα*, *μήτρα*, *πάτρα*, *φρήτρη*, *αἴθρη* repetere solent EM. 584, 52. Eustath. 665, 8. sed postremum una cum masculino *αἶθρος* fortasse a verbo ortum est unde *ἀήρ*, *αἰθήρ* et *αὔρα*. Neque improbabile videtur

5) Si *Κυβήβη* non solum deae nomen fuit sed ministrae quoque ut *κυβέλαι γυναῖκες* Athen. 636. A. et *βάκχος*, *κορύβας*, masculinum ab hoc loco alienum est.

6) Hoc sumtum est ab auctoribus graecis, quos Du Cangius producit s. *Ἀστραγαλῖνος*.

et φώρα a masculinis esse progressa. Ex nominibus, in sigma innituntur, Stephanus huc refert Κρήτη παρὰ ϱῆς ὡς Θρᾴκη, et Φοινίκη ἀπὸ τῆς φοίνικος γενικῆς, cui lima sunt ἰχθύα et ὀφρύη, sed οἰσύς et οἰσύα, ἰγνύς et ε voce solum, non etiam significatione differunt.[7] A χρώς ut Τρώς Τροία boeotica, ut ajunt, trope. A ξίφος ξίφη, ος τίφη Arist. Ach. 920. quae vulgo τύφη vocatur planta ıtris v. Schneider. ad Theophr. Hist. IV. 10, 5. et, ut suspicatur, τίφη insectum aquaticum, quod Latini tipulam at, indidemque urbs Thespica ad lacum sita Σιφαί sive ι accentu variabili v. Wass. ad Thuc. IV. 76. Siebel. ad Paus. 3, 3. a pes peda ut a πούς πῆδον πηδάλιον, quod Pindaicit ποὺς ναός.[8] Postremo ab his quae in duplicem exeunt θρίσσα (et τριχίς) φάψ φάσσα, et retenta consona quae nitivo emergit Βομβύκη tibicina a βόμβυξ tibia, Καλύκη a ξ. Ex altero sermone huc revocari possunt mel mella, ciıicera, merges merga, lix lixa, mors morta (nisi graecum ορτή) os ora (unde orea, aureax) vis virus. Hic nemo miracur ego φάψ φάσσα denominativis adscripserim vocabulo ɔeciem simili ὄψ ὄσσα inter paraschematista relato; nam aro idem significant, haec saepius, idque mihi satis vicur in tautosemis numerarem, etsi nequaquam contenubivis unum pro altero substitui posse. Nec propterea σικύα, si cucurbitulam medicorum significat, non licet σίκυς commutari, nec κόγχος, si conchidem, cum κόγχη, nomina ad denominativa transferam. Sed huc magis ›ndet quod Schol. Hes. Scut. 291. affert ἡ ἅλως καὶ ἁλωή κι, οὐ μέντοι πᾶσα ἁλωὴ καὶ ἅλως, quaeque alia a Gramis propter confusionem notantur: ἄστρον κακῶς εἶπε τὸν ια Schol. Pind. Ol. I. 9. Schol. Arat. 11. αἴθραν τὸν αἰ-

θέρα λέγει Schol. Lyc. 700.[9] γάστρα ἀντὶ τοῦ γαστήρ Anecd. Bekk. 88. quibus ex adverso ponam primitiva pro derivativis posita μήτηρ pro μήτρα Hippocr. Epp. p. 826. T. III. ἀὴρ πυροφόρος pro αὖρα Hesiod. Opp. 549. ὀφρύς pro ὀφρύη id est ἐξοχή Mosch. II. 48. item si χρὼς αἵματος dicitur pro χροιά Orph. Lith. 654. et εἵματα χροιᾶς in Cyprior. Fragm. XIV. pro χρωτός, quae qui distinguunt, regulam sequi videntur, qui confundunt, licentiam. Valet tamen in universum quod in proverbio dici solet, ἐν λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη, quia ex paucis, quae forte fortuna in notitiam nostram venere, testimoniis haud liquido patet quae sit uniuscujusque vocabuli propria potestas, quo sine abusionis sensu transferri et ultra quem finem progredi non possit quin naturam suam exuat. Cujus rei quanta sit difficultas, facillime sentietur si quis constituere conetur de duabus formis utra sit antiquior τύλος an τύλη, σικυός an σικύα, κραῦρος boum morbus an κραύρα suum v. Schneider ad Arist. T. III. 652.[10] ac pariter ambigua βράγχος βράγχη, ὄῤῥος οὐρά, ὀρός sive ὀῤῥός serum, οὖρον urina; κόρυμβος κορύμβη, quae Lexicographi perperam pro synonymis accipiunt, latinaque arcus arca, portus (angiportus, sacriportus) porta, glomus (globus) gleba, tubus tuba (v. Varr. de L.L. V. 35.) animus anima, postremo duorum nominum, de quibus Schol. Plat. 405. ed. Bekk. loquitur τίτθη ἡ τὸν τιτθὸν παρέχουσα, utra forma et utra significatio principatum teneat, decernant qui velint. Nos haec et alia in medio relinquentes apertioribus insistemus paronymiae vestigiis, quumque hactenus de appellativis dictum sit, nunc propria ad partes vocabimus. Sed antea de finibus homonymiae, synonymiae et paronymiae, quos non dialectici solum sed grammatici quoque mirifice permiscent, pauca praedicenda sunt.

§. 3. Theo in Progymn. IV. 187. T. I. ὁμώνυμα inquit, ἐστὶν ὧν φωνὴ μὲν καὶ ὄνομα τὸ αὐτό, ἕτερον δὲ τὸ σημαινόμενον οἷον παῖς ὁ υἱός καὶ ὁ δοῦλος. Et Schol. ad Dion.

---

9) Haec in Odyss. VI. 44. librariorum errore confusa putabat Rhianus; sed confudit etiam Anaxilaus Ath. XIII. 538. E. ὑψοῦ πρὸς αἰθραν et alii v. Jacobs. Anth. P. 517. Meinek. in Com. Fragm. T. III. 28.

10) Eodem accentu ap. Suid. s. Διάῤῥοια.

ndi significationem ὁμώνυμον vocavit. Aptius vero id primum est inter plura ejusdem nominis et paene naım re ipsa *proprium* dicitur, quae hinc transferuntur icia *ut a pede nostro pes lecti ac betae* Varr. VI. p. 66. ϱ *ἐν τῷ ἀνθρώπῳ μέρος τοῦ σώματος ἀνέχεται ὑπὸ τῶν* , *οὕτω καὶ ἡ κλίνη* Jo. Philop. l. c. p. 95. Illi porro, m e duobus vel pluribus ostendit genus, alterum speeodem trahunt: *ποιμένα ὁμωνύμως τῷ γένει τὸ εἶδος ντὶ τοῦ νομέα* Schol. Od. X. 82.[11] *arma quum sit hoon et varias res significet, singulae earum habent omina* Prisc. l. c. II. 279. Nos vero, ne res diversissiı unius appellationis angustias compingantur, homonyiisdem continemus finibus, quos Grammaticus in Cram. . I. 424. constituit, sed octo illas praescriptiones ad ra redigimus capita. Primum ὁ ἐλάτης et τῆς ἐλάτης, erbum et ἔχεις substantivum homonyma non esse ado supervacanea est, quum nemo ignoret hoc nomen ad pertinere positiones, non ad fortuitas συνεμπτώσεις αφόρων θεμάτων Schol. Od. V. 281. neque cuiquam in n veniet huc referre *meto* et *Meto* ex Varron. IX. 150. illud quidem ab Eustathio relatum p. 1558, 5. *Κοῖος* ιον τῷ παρὰ Μακεδόσι κοίῳ τουτέστιν ἀριθμῷ, nam ta sunt quae in diversis linguis idem sonent, nec anirsione digna, Ἄρτος et ἄρτος, Cinna et κίννα, Ψύλλος

fecte similia ut *καρπός*, *κῆρυξ*, *κόρος*, *κίσσα*, *δῶρον*, *μῆλον*, *ἀσπίς* etc. exclusis omnibus quae vel accentu discrepant ut *Φάκος* mons, *φακός* lens Arcad. p. 50. *βύσσος ὁ βυθὸς καὶ βυσσός τὸ βάμμα* Schol. Eur. Phoenn. 1605. *καῖρος* et *καρός*, vel terminatione *κώμη κῶμος κῶμα*, *βρῶμος βρώμη* vel declinatione *ὁ φάρος*, *ἡ φάρος* et *τὸ φάρος*,[12] vel utroque *σφῦρα* et *σφυρόν*, quae etsi prosodiam quoque diversam habent ut *Τύρος* et *τυρός*, tamen nonnullis cognata videntur.[13] Non recte igitur Plutarchus Sertor I. *Ἴος* insulae nomen et *ἴον* violae homonyma dicit, et Schol. Phoenn. 10. *Θησεὺς υἱὸν ἐποιήσατο ὁμώνυμον τῇ Ἱππολύτῃ.* Nec probamus Schol. Theocr. VII. 75. *Ἱμέρας ποταμὸς καὶ πόλις ὁμωνύμως*, nam haec ab illo denominata est ut Duris ait *ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν σικελῶν πόλεων ἐκ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται, Γέλα, Ἱμέρα, Σελινοῦς, Φοινικοῦς* etc. Steph. s. *Ἀκράγας.* Haec igitur aliaque quae Vibius Sequester in libro de fluviis adnumerat *Lycus Asiae unde oppidum, Xanthus Lyciae unde civitas* etc. si omnibus suis numeris et partibus inter se conveniunt ut *ὁ Τάρας* urbs et flumen, nihil est quo ab homonymis discerni possint, nisi quod amnium nomina primitiva esse dicuntur, urbium derivata, inter homonyma vero nulla intercedit societas neque dici potest ex multis qui Dionis vel Theonis nomen gesserunt unum ab altero appellatum esse.[14] Claris-

---

12) Davides in Arist. Categ. p. 42. b. 15. *οὐδὲ φᾶρος ὁμώνυμον εἶναι δύναται· δηλοῖ γὰρ θηλυκῶς μὲν τὴν πάλην, ἀρσενικῶς δὲ τὸ κτίσμα, οὐδετέρως δὲ τὸ ἱμάτιον.* Illud sine dubio est latinum *far*, cujus vestigia in graeco sermone demonstravi in Parall. 74. De hoc praecipere videtur Herodianus *π. Μον.* p. 35. *ἔχομεν καὶ τὸ βάρος (φᾶρος) ὁμοίως ἀττικὸν ὑπάρχον καὶ ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ πρὸς ἀντέμφασιν τοῦ οὐδετέρου*, quod aratrum significat in Antimachi versu p. 36. *ἀεὶ φάρεος χατεύουσιν ἔχων (χατέουσαν Ἐχῖνον).*

13) Quod Phylarchus in Schol. Pind. Nem. IV. 81. narrat Vulcanum *σφῦραν λαβεῖν καὶ πατάξαι εἰς τὸ σφυρὸν τὴν Θέτιν*, lusum etymologicum lusisse videtur. Sed esse quandam utriusque similitudinem probatur eo quod medici recentiores talum *malleolum* vocant.

14) *Quum evenit ut multi eodem nomine proprio nuncupentur, fortuitu et sola voce, non etiam intellectu communis alicujus substantiae vel qualitatis hoc fieri solet* Prisc. II. 5, 73. Haec veterum nonnulli polyonyma dixerunt Simplic. in Categ. p. 4. b. sed hoc nomen melius reservatur

nonubus, quibus adjacent, nomen sortitae discrepant
o: *Τυμφρηστός τὸ ὄρος ἀρσενικῶς, ἡ δὲ πόλις θηλυ-*
Lyc. 420. *Μίμαντος ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ὄρους* (*Μί-*
ἡ Σίπυλος urbs, *ὁ Σίπ.* mons Steph. *τὸ ἄκρον Γάρ-*
δὲ πόλις θηλυκῶς Γάργαρος Schol. Il. XIV. 291. cf.
. ad Mel. Vol. III. P. I. 529. *ἡ Μαίναλος τὸ Μαίνα-*
l. ad Strab. VIII. 321. *ἡ Φάλανθος τὸ Φάλανθον* etc.
a situ aut a proventibus aliave soli proprietate ap-
sunt mutata primitivi terminatione *Ἄκανθος ἀκάν-*
ωμένη, ὅθεν κέκληται Steph. *Ἄρνη ὅτι πολύαρνος*
νον διὰ τὸ λευκόγεων εἶναι Schol. Il. II. 89. *Καλάθη,*
sive *Μαραθός, Πύλος, Πύξα, Ῥίπη,* vel solo genere
, *ἡ Ὄλυνθος*, vel genere et accentu *Ἴπνος ἥν τινες*
eph. vel accentu duntaxat *Πρασία*, de quo infra di-
sunt quae trifariam discedant, accentu, genere, de-
, *Αἰγιάλη*. His autem modis omnibus derivativa a
non minus clare distinguuntur quam terminationibus
is *Ἰπνέα, Ἰπνοῦς, Πυξοῦς* Buxentum, *Καλάθουσα*.
;enus paronymorum quod aparaschematiston vocabo,
ificatione modo non etiam voce a primitivo distat,
, a *δρέπανον Δρέπανον*, nec solum ab appellativis sed

---

ionymis, tetronymis Priscian. l. c. p. 75. veluti *Λιβύη γῆ πο-*
Ὠκεανία, Ἐσχατιά, Κορυφή, Ἑσπερία, Ὀρτυγία, Ἀμμωνίς,
γιοῦσα etc. Steph. *Melos quam Aristides Byblida appellat,*
Zephyriam, Callimachus Mimallida, Heraclides Acyton Plin. IV.

a propriis quoque ut *ὁ Τάρας*, quod oppidi nomen si feminine dicitur, ad superius genus referendum est. Sed his intercurrunt homonyma tam ambigua specie ut vix dignosci possint. De locorum nominibus habemus Stephani testimonium s. *Συκαῖ — οἱ τόποι ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὄντων ὀνομάζονται, Κυπάρισσος, Ἐλαία*, quibus alia addidi in Parall. 316. Ac si pro vero sumere licet, quod veri simillimum est, hominum quidem nomina etsi non semper, plerumque tamen, sic ut Priscianus dicit, impositicia esse statuemus, urbium vero naturalia magis, Grammaticisque concedemus, ut quibus illa formam simillimam habent, iis agnata dicant, licet de singulis ambigi possit. Sic de illo ipso Cyparissi nomine dubitatum esse colligo ex Strabonis verbis IX. 423. *τὸ Κυπάρισσος* (Il. II. 519.) *διττῶς δέχονται, οἱ μὲν ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, οἱ δὲ παρωνύμως*, quorum illis, puto, tota haec similitudo fortuita visa est, hi urbem, ut vulgo creditum, vel ab heroe nomen traxisse rati sunt genere mutato quod evenire solet paronymis, vel non mutato[15] ab arboribus *διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν κυπαρίσσους* Steph. s. *Ἀπολλωνία.*[16] Denique fieri potest ut aliqui *Κυπάρισσα* scribi voluerint, quod significare videntur Scholiastae verba *ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ ἀνεγνώσθη* tanquam diversae scripturae indicium. Jam si quis ob haec illam paronymorum et homonymorum distinctionem Dialecticis relinquendam censeat, non negabo equidem illa mente magis et cogitatione quam re separari posse, sed idem vereor ne veterum praecepta tonica commode explicari possint, nisi vocabula, quae in discrimen veniunt, generibus descripta, nominibus designata habemus.

§. 4. Notum est de propriorum et appellativorum in accentu discrepantia et convenientia quantopere certatum sit, tum eorum quae sunt hominum propria, tum localium; qua

---

15) Schol. Od. V. 64. *εὕρηται ὁ αἴγειρος καὶ ὁ πρῖνος, τὸ δὲ κυπάρισσος μόνον θηλυκῶς*, sicut urbs.

16) Strab. VIII. 349. *ὁ Κυπαρισσήεις* (Elidis) *οὐκ οἰκεῖται. Ἄλλη δ' ἐστὶν ἡ Μεσσηνιακὴ Κυπαρισσία, ὁμωνύμως μὲν οὖν, ὁμοίως δὲ νῦν κἀκείνη λέγεται Κυπαρισσία ἑνικῶς τε καὶ θηλυκῶς· ὁ δὲ ποταμὸς Κυπαρισσήεις*, ubi varie consulit Corais p. 141. Scribendum videtur *ὁμωνύμως μὲν οὔ —*

de re sollertissime exposuit Lehrsius in Aristarch. 301. nos tantum dicemus quantum ad propositum pertinet. Quomodo enim Grammatici strictae observantiae sive antiquo nomine Analogetici *Κρῖος* scripserunt *πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ κριός* et *Σκύμνος* distinxerunt a *σκυμνός* (Lehrs. 296. et 276.) ita Eustathius in exemplum mutati cum specie accentus affert *Δρύμος*, *Ῥύμος*, *Δείρη*, *Πρασία*, quibus quae concinant appellativa, ultimam acutam habere dicit p. 1967, 30. et 638, 57.[17] Sed haec ita diversa sunt ut uni regulae subjici nequeant. Nam *δειρή* et *Δείρη* Aethiopiae urbs, *ῥυμός* et *Ῥύμος* Scythiae amnis, cujus primam corripi accentus indicat, homonyma sunt vel potius homophona, quae ut accentu distinguantur nihil causae est. *Δρύμος* et *Πρασία*, graecorum oppidorum nomina, paronyma videri possunt, sed utrius generis incertum, quia tonus non constat; de illo repugnat Arcadius cujus potior auctoritas p. 60. *δρυμός ὀξύνεται ἐπὶ τοῦ προσηγορικοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίου*, neque raro *Πρασιά* legitur v. Popp. ad Thuc. VI. 95. sic ut appellativum, quanquam id quoque vacillat. Et plerumque in hoc genere diastole nulla: *Ἀγκών μέρος σώματος καὶ πόλις* Arcad.[18] *Θρωσμός ὀνομαστικῶς*[19] *τόπος*

---

17) Hanc rationem sequuti videntur qui Thuc. III. 96. *Τείχιον* scripserunt; sed quod c. 90. in nonnullis libris *Μυλαί* legitur et c. 105. ter deinceps *Ὀλπαί*, numeri pluralis causa factum videtur ut *Κολωναί* in codd. Palaephati c. XII. et alibi v. Goettling. de Acc. 156. Poppo ad Thuc. P. I. Vol. II. 440. ut *Κλεωναί* Cram. Anecd. I. 48. *Εὐθηναί* Steph. a quo discedunt *Ἀθῆναι* et *Μυκῆναι*, dearum eponyma.

18) Stephanus *Ἀγκών πόλις Πικεντίνων· ἴσως δὲ βαρύνεται κατὰ τοὺς ἐγχωρίους*, quae sine dubio transponenda sunt *Ἀγκών ὡς Ἀντρών, ἴσως δὲ βαρύνεται κατὰ* — Acuitur illud exemplo periecticorum *Αὐλών*, *Μαραθών*, *Οἰνεών*, *Σικυών* etc. gravatur vero ritu italico; quod si fit, canoni non repugnat; nam barbarica *ἀκανόνιστα* sunt et *ἀχαρακτήριστα*.

19) Sic Villoisonus edidit ut et in EM. 457, 2. scriptum est, Bekkerus vero *ὀνοματικῶς* idemque Prellerus ad Polem Fr. p. 16. reponi vult in Schol. Od. IV. 248. *οὐ κυκλικῶς τὸ δέκτης ὀνομαστικῶς δ' ἀκούει*, hoc est ut nomen proprium, quod praecipue dicitur *ὄνομα* nomen. Hesychius *Κάβηλος ἀπεσκολυμμένος, οἱ δὲ ὄνομα·* idemque pro eo quod Schol. Arist. Pac. 1078. *ἀκαλανθὶς ὄνομα κυνὸς ἐπισήμου*, scripsit *Ἀκαλανθίς ταχεῖα κύων ὀνοματικῶς*. Sic Eustathius Prooem. Pind. p. 15. *Παγώνδας ὀνοματικῷ τύπῳ βοιωτίῳ κατὰ τὸ Ἐπαμεινών-*

πρὸ τῆς Ἰλίου Schol. Il. X. 160. *Αἰγιαλός κώμη ὁμοφωνοῦσα τῷ προςηγορικῷ* Sch. Il. II. 592. aliaque urbium nomina *Ἀνθηδών, Κορυδαλλός, Ἐρινεός, Ἰσθμός, Πορθμός.* Neque solum transitione appellativorum in propria accentum mutari vult Eustathius, sed etiam contrario motu p. 391, 34. *Ἶρις* dea *ἰρίς* planta multicolor instar arcus caelestis ut Dioscorides ait; etsi appellativa ab alia in aliam significationem transeunt *ῥίνη ὁ ἰχθῦς, τὸ δὲ ὄργανον ὀξύνεται* Arcad. p. 111. Theognost. II. 113. et Etym. Gud. 492. *καρκίνος τὸ ἐργαλεῖόν τινες προπαροξυτονοῦσιν οὐχ ὑγιῶς* Herodian. π. *Μ.* p. 20. qui non magis *ῥίνη* probasse videtur. Nam quum plurima sint instrumentorum, vasorum et animalium terrestrium nomina ad pisces translata sicut limae nomen ad squatinam, nulla tamen accentum mutant, neque barytona *βελόνη, κέστρα, κίχλη, λύρα, σκυτάλη, γέρανος, ἔχινος, ἵππος, λύκος, ὄνος, τράγος, κόκκυξ, ἀλώπηξ,* neque oxytona *ἀετός, στρουθός, τρυγών, χελιδών, σωλήν.* Quod quam fixum sit in omni genere et ratione metaphorae demonstrat polysemantorum in uno accentu constantia: *κορώνη, χελώνη, λύκος, ἴουλος, κάνθαρος* etc. De propriorum vero accentu quid statuendum sit pendet ex illa superiore quaestione utrum derivata sint ab homophonis an casus tulerit ut diversis in locis et temporibus nata easdem literas acciperent. Ve-

---

δας, Κρεώνδας, andronymicum distinguit a patronymico, sed ad Il. p. 325, 42. *Δάρδανον ἄνδρα ὀνοματικῶς τουτέστι κατὰ κύριον ὄνομα* a gentilicio, Sextus X. 266. *Μένων ὀνοματικόν* a participio *μένων.* Hic tamen plerique libri et in Strab. IX. 431. *Ἄργος οἱ μὲν πόλιν δέχονται — οἱ δ' οὐ πόλιν ἀλλὰ τὸ τῶν Θετταλῶν πεδίον οὕτως ὀνοματικῶς λεγόμενον* (hoc est proprie, non ut quaevis planities *ἄργος* dicitur) codex Paris. (de quo Coraes tacet) *ὀνομαστικόν — κῶς* praebent, quod saepius legitur *Αἶα πόλις ἐν Σκυθίᾳ οὕτω καλουμένη ὀνομαστικῶς* Sch. Eur. Med. v. 2. *Ἐρέμβους Ἀρίσταρχος τοὺς Ἄραβας ἀκούει, τινὲς δὲ γράφουσιν Ἐρέμνους — κράτιστα δὲ ἀποδιδόασιν οἱ ὀνομαστικῶς ἀκούοντες τοὺς Ἐρέμβους* Sch. Od. IV. 84. *Ἀργείαν εἶπε τὴν Δηιπύλην καθὰ ἐξ Ἄργους ἦν. Ἦν δὲ καὶ ὀνομαστικῶς Ἀργεία καλουμένη* Sch. Theocr. XVII. 53. *Νιφάτης παρὰ τὸ νείφειν, ἀλλ' ὀνομαστικῶς διὰ τοῦ ῑ γράφεται* Steph. *Τρέμων ὀνομαστικῶς χωρίον παρὰ τῇ Δήλῳ* Sch. Lyc. 402. Equidem putaverim utrumque dici posse, illud a nomine ductum, hoc a verbo unde *ὀνομαστὶ καλεῖν τινα.* Et *Ὀνομαστικά* quid sunt tandem nisi *Ὀνοματολόγοι?*

lut in homerico versu *Καρδαμύλην*, *Ἐνόπην τε καὶ Ἰρήν* Il. IX. 150. nonnulli *Ἶρην* scripserunt, quod concedi potest; minus vero causae habent qui *Ἐνόπη*, ut Eustathius, gravari censent *πρὸς διαστολὴν τῆς ἐνοπῆς*. Nam credibilius videtur urbem Messeniam sic ut *Ἐπώπην* Corinthiam a specie potius quam a voce nomen habere; neque non dici potest id femininum esse ab *Ἔνοπος* ut *Τρίοπος*, *Πελόπη*. Tertio vero quod idem p. 1414, 32. tanquam homonymum apponit *καρδαμύλη* placentae vocabulum (Athen. 114. F.) id certe ex eo genere est quod *ὁμώνυμον ἀπὸ τύχης* vocamus, nullamque causam praeberet mutandi in proprio accentus, ne si oxytonon esset quidem, quia diu post Homeri tempora invectum est. Num Sesamos urbs a sesamo et Lyciorum dux Prytanis num a primatu vocatus sit, non quaeram scrupulosius. Habemus enim certum fortuitae synemptosis exemplum, Alectryonis nomen eodem accentu notatum quo appellativum solet, et recte quidem, nam avis persicae nulla tum fuit notitia; quare paronymon esse negatur: *Ἀλεκτρυών οὐκ εἴρηται παρὰ τὸν ἀλεκτρυόνα τὸ ζῶον· οὐδέπω γὰρ ἔγνω* Schol. Il. XVII. 602. Ejusmodi multa apud illum leguntur heroum nomina *Ἀσκάλαφος*, *Κάστωρ*, *Κεβριόνης*, *Μέροψ*, *Τενδρηδών*, *Χρόμις*, *Ὦτος*, et feminarum *Ἀηδών*, *Κίρκη*, quibus si quis zoologiam homericam locupletatum eat, causam explicet oportet cur nemo *Ταῦρος* vocetur vel *Λύκος*. Equidem contendo poetam homines animantibus cognomines nosse nullos. Illam in Ithaca *Κόρακος πέτραν* a Corace quodam vocitatam esse traditur fide nulla, quum appellativum esse possit ut *Ἵππου ἄκρα*, *Ἵππου κρήνη*, *Αἰγὸς ποταμοί*, *Κυνῶν νῆσος* etc. *Φοίνιξ* heros a colore potius quam ab ave fabulosa; *Ἀλκυόνη*, ut Meleagri uxor, nulla tunc avis dicebatur sed *ἀλκυών*, cujus illud paronymon, vel ut ipse dicit, eponymon fuit ut *Κόρωνος* a *κορώνη* declinatum vel ab adjectivo *κορωνός*. Si vero horum aliquidpiam apud Hesiodum legeretur, non dubitarem ab appellativo homophono denominatum esse; hujus namque in carminibus gliscit illud genus, quod apud Homerum reperiri negavi, *Κύκνος*, *Κήϋξ*, et deinceps magis magisque pullulat vel ex eponymia quadam vel impositione fortuita; nam haec discerni amplius non possunt. Perquam credibile videtur eum qui primus Lupus vel

Mus vel Leo appellatus est, ex aliqua similitudine ita appellatum esse. Sed haec in hominibus tota extabuit, in locorum nominibus obscuratur per gradus. Etenim si torrens Achajae vel Argolidis fama notus praecipue *Χάραδρος* nominatur, si Laconicae regio palustris *Λίμναι* sive *Λίμνα*, si loca Pelei cavernosa *Ἰκνοί*, causa nominationis non clare quidem sed interlucet tamen. Si vero alveus aqua defectus et circum loca nomen *Χάραδρος* retinent, si Athenarum suburbium *Λίμναι*, si locus, ubi quondam arundinetum fuit, *Κάλαμοι*, ubi palus, *Ἕλος* et similiter Castra, Tabernae, Forum, Velabrum, si titulum antiquitus acceptum continuant ratione amissa, tum *quod fuit ante, perit* et ex naturali fit impositicium.[20] Idem valet de hominum nominibus. A primitivo *ἅλιος* uno quasi gradu distat *Ἅλιος* Neptuni cognomen Anth. Plan. n. 214. quod si pro proprio ponitur, pronominatio est; duobus *Ἁλία* Nereidis nomen proprium *παρὰ τὴν ἅλα* Sch. Il. XVIII. 40. cf. Lehrs. de Arist. 274. tribus *Ἅλιος* andronymicum cuilibet aptum. Idem etiam de substantivis. *Αἰετός*, *Ἱέραξ*, *Κέραυνος* regum eponyma fuere, *Ἵππος* Hermogenis cursoris Paus. VII. 15. parasitorum *Κάραβος*, *Κόρυδος*. Haec appellativis proxima, longius vero disjuncta sunt propria *Ἵππος*, *Ἱέραξ*, *Χοῖρος* Herod. VII. 170. et in Inscr. Thasia Corp. Inscr. n. 2161. quae quum proferimus, nulla primae impositionis memoria subit.

§. 5. Illustrium parasitorum eponyma connexuit Alexis Fragm. p. 461. Vol. III.

> *πρῶτον μὲν ἦν σοι Καλλιμέδων ὁ Κάραβος,*
> *ἔπειτα Κόρυδος, Κωβίων, Κυρηβίων,*
> *ὁ Σκόμβρος, ἡ Σεμίδαλις,*[21]

quorum nonnulla integra appellativa sunt, alia ab his derivata;

---

20) *Corneta a corneis, quae abscissae loco reliquerunt nomen ut Esculetum et Fagutal* Varr. L. L. V. 42. *Παρακολουθεῖ τοῖς ἐτύμως πρότερον λεγομένοις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τοπικῶς νῦν μὴ λέγεσθαι τοπικῶς* Strab. IX. 406.

21) His similia sunt coquorum et laniorum Deliorum nomina *Χοίραχος* (Porcius), *Ἀμνός, Σήσαμος, Μαγίς* Ath. IV. 113. A.

ultimum feminina positione marem significat ut quod Meinekius apponit *Φιλόξενος ἡ πτερνόκοπις*, aliaque virorum cognomina ludicra *Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς*, *Γλαυκέτης ἡ ψῆττα*, *Εὐρυμεδοντιάδης ἡ ποντοχάρυβδις* Ath. XV. 698. B. Demetrius Phalereus *Λαμπετώ* ab amica v. Meurs. ad Hesych. Miles. p. 19. ed. Orell. Mnaseas *Σάλπη* a pisce ut quidam tradunt v. Ebert. Dissert. Sicul. 210. veterum potorum aliquis *χώνη* vel *κοτύλη* v. Preller. ad Polem. 125.[22] ipseque Timaeus *παρωνομάσθη γραοσυλλέκτρια* Suid. Sed *Κόπαινα* et *Μύριλλα* non *θηλυκὰ ἐπώνυμα* esse videntur ut Herodianus dicit Cram. IV. 334. sed alterius sexus vel nomina vel cognomina aeolice terminata ut *ἱππότα* et talia, quae Eudaemon his confert ap. Eust. 1457, 27. illud Illyrii cujusdam nomen *Κοπαίνης* interpretans. Neque plus causae Varroni fuit cur X. 166. Perpenna et Caecina figura muliebria esse diceret; nam quod Romanorum nomina sic finita pleraque feminina sunt non impedit quominus hanc terminationem masculinam esse putemus tum in Tuscorum lingua, cujus sunt Ergenna, Porsenna, Sisenna, Tarquenna Varr. R. R. I. 2, 27. Vibenna, Spurinna, tum in aliis Italorum dialectis, unde fortasse illa sunt quorum etymon non apparet Laeca, Mamurra, Sanga, Santra, Saserna, Saxa, Tarpa, Thalna; nec desunt quae a Graecis sumta videantur Nacca sive Nacta a *νάκτης*, Atta sive Appius ab *ἄττα* et *ἄππα* potius quam *παρὰ τὸ ᾄττειν*,[23] Lamia a *Λαμίας* (v. Dissert. VIII.) ut Glaucia et quae a latinis secundae declinationis declinata dici possint Furius Furia, quod a deae nomine prosodia distinctum est, Bestius Bestia, Caracallus Caracalla v. Tzschuck. ad Eutrop. VIII. 20.[24] Graeci quidem istis termi-

---

22) L. Varius Cotyla, Antonii compotor, cujus Cicero saepius meminit, a Plutarcho *Κοτύλων* vocatur.

23) Festus *Attae qui attingunt magis terram quam ambulant*, *παρὰ τὸ ἅπτειν* (*ἅπτεσθαι*) cogitasse videtur, non *παρὰ τὸ ᾄττειν* ut Weichertus vult Poett. Latin. Rell. 345. Rectius sentit Drumannus Hist. Rom. T. I. 167.

24) Tzetzes sagum *καβάδην ἀπὸ Καβάδου Πέρσου* appellatum dicit sed exploditur a Salmasio ad Vopisc. Aurel. c. 45. p. 544. fortuitumque videtur quod *σάραπις* dei nomen est et vestimenti, sed *καλάσιρις* fortasse a Calasiriis appellatus est vel contra.

nationem masculinam attribuunt *Κόττας*,[25] *Περπέννας*, *Καλιγόλας*, *Πάσνας* Parall. 132. circumducta nonnunquam ultima *Κορωνᾶς* Dio Cass. XLVI. 49. *Μουσᾶς* Galen. Meth. Cur. V. 10, 356. T. X. et Priscianus IV. 2, 168. masculina esse dicit *quae apud Graecos assumunt sigma Κατιλίνας*, *Σύλλας*, *'Ακύλλας*. Aliter vero Romani, ut Quintilianus I. 4, 24. *Muraena et Glycerium feminina positione mares*, *neutrali feminas significant*. Quorum alterum negari non potest translatione ad mulierem ex neutro femininum factum esse ut *Λάβδα* mater Cypseli, *Ὤκιμον* meretrix Athen. XIII. 587. C. *Γυμνάσιον*, *'Ελάφιον*, *Κωνώπιον*, *Κρουμάτιον*, *Φιλημάτιον*.[26] Sed Licinium Muraenam et quem huic adjungunt Sergium Oratam a piscibus nomen accepisse etsi asseverant non ignobiles auctores, tamen dubium reddit veterum in comminiscendis appellationum causis levitas incredibilis, cujus specimen praebet Macrobius Sat. I. 6, 231. Asinae et Scrofae nomen edisserens cf. Plut. Sull. c. II. et quod alpha non insolita est masculinorum appellatio scriba, scurra, lixa,[27] sculna, nepa, verna, gumia, hibrida, ocella, rabula, vacia. His vero consentanea sunt andronymica, quae cum animantium vocabulis solo genere discrepant, Capra, Cornicula, Merula, Mula, Musca, Mustela, Noctua, Pica, Scrofa, Vacca, Vespa, quibus speciem similem habent germanica *Gans, Taube, Henne* et francogallica *la Caille, l'Alouette, Labiche;* et communia plantis Beta Phot. CXC. 251. Cicuta, Lactuca, unum arboreum ut Plinius observavit physicorum literatissimus L. XV. ult. *unius arborum laurus latina lingua nomen imponitur viris*,[28] quo non derivativum

---

25) *Κόττας* fortasse est graecum nomen quod *Κόσσας* scribitur, a *κόττα* derivativum ut Schneiderus in Lex. suspicatur, vel a *κόττος*.

26) His, quorum appellativa extant, aptius usus esset quam Glycerii nomine, quod nisi proprie non dicitur.

27) Quae Phocas II. 324. ed. Lind. addit praetermisi, quia aut graeca sunt, ut *popa*, aut composita aut generis communis. Verpa fortasse est graecum *ἕρπης* serpula; nam illa pars graece *σαύρα* dicitur, et in Gloss. *δρῖλος* (lumbricus) exponitur *verpa* et *verpus*. Omisi etiam *madulsa* et alia aeque incertae interpretationis.

28) Quae Feus (Fée) in Comment. sur la botaniq. de Plin. I. 278. contra hunc affert *Vinucius*, *Piso*, *Cicero*, diversi sunt generis. Sed A.

Laurea, ut Dalecampius censet, designari videtur, sed primitivum Laurus Sil. Ital. IV. 175. Gruter. Inscr. p. 878. n. 3. Neque solum rerum naturalium simulacra hic obversantur sed cujusvis generis: Arvina, Canina, Porcina, Columella, Dolabella, Fenestella, Costa, Flamina, Gibba, Gutta, Lacerna, Massa, Merenda, Pansa, Mera, Ruga, Scapula, Spongia, Schola, Stella, Stola, Trabea, Tucca.[29] Horum fortasse aliqui vel arbitrio parentium vel facetiis popularibus feminine sunt appellati, sed omnia illa ex hoc fonte manasse parum veri simile nihilque causae est quin ab eodem *myrus* duo statuamus procrevisse nomina, femininum *muraena* et masculinum *Muraena*, idque non intellectu modo masculinum esse, ut *Φιλημάτιον* femininum, sed etiam voce. Si tamen ille a pisce cognominatus est, ea non antonomasia dici debet ut lupus Lupus, ἵππος Ἵππος, sed quoddam singulare paronymiae genus, quod in una generis mutatione consistit sed eandem vim habet quam formae variatio, ut in graeco sermone Ἵππις, Ἵππυς, Ἵππων, auctisque syllabis Ἱππίας, Ἵππασος, Ἵππυλλος, in latino asinus Asinius, asellus Asellio, caepe Caepio, aquila Aquilius, caliga Caligula, fibra Fimbria, et saepe transgressio ab adjectivo in substantivum calvus Calvena (ut levis levenna) laevus Laevinus (Crassinus, Rufinus etc.) *a ravis oculis dicti Ravillae ut a caesiis Caesullae* Fest. a rarus rallus (ut varus vallus) nomine syllabarum non aucto Ralla (sura Sulla), ab aliis Casca, Galba, Helva, Scaeva; ab absoluto in modificatum Scaevola, Mammula, Barbula, Vaccula, Capella; aut ab una declinatione in alteram, nervus Nerva, cinnus Cinna, retroque vacca Vaccus, penna Pennus, saxum Saxa Appian. Syr. c. 51.[30] similiter

---

Cornelius Palma v. Fabric. ad Dion. Cass. LXVIII. 14. p. 1131. aut fugit Plinium aut ab homonymo palma (παλάμη) nomen habet.

29) Vacerra Martial. XI. 78. nomen viri ficticium videtur assimilatum substantivo vacerra, quod et de homine vacerroso dicitur genere non mutato ut matula de timido, vappa de vano; *εἴπατε τῇ ἀλώπεκι* id est Herodi Evang. Lucae XIII. 32.

30) A laena, si Varroni credimus, Laenas, quem Appianus saepe *Λαίναν* vocat, Dio Cass. *Λαινᾶν*, sed Asprenatem idem *Ἀσπρήναν*. Verum hoc multo uberius edisseruit Wanowskius in Dissert. *de ratione qua Graeci nomina Romanorum scripserunt.*

graecis δάφνη Δάφνος v. Lehrs. Arist. 202. Adn. Fieri potest ut horum aliquammulta non ab his, quae opinamur, principiis ducta sint sed ab obliteratis peregrinisque sicut Galbae nomen Suetonius dubitat utrum a Gallia oriundum sit an domesticum; latine enim vermiculi, qui in aesculis nascuntur, appellantur galbae a colore gilvo sive galbano, ut opinor, unde etiam γαλεός, namque is mustelae color v. Donat. ad Eun. IV. 4, 21. Idemque significare videtur nomen Helva, cum helvolus helveolus comparatum.[31]

§. 6. Connexum his est paronymiae genus illud quo feminarum continentur nomina propria appellativis propriisque masculinis adjuncta Γεράνη, Ἐρίφη, Ἵππη, Κοσσύφη eponymumque Χοίρα Herod. Μον. p. 8. Cram. III. 263. cujus duplex principium χοῖρος et Χοῖρος. Varro L. L. VIII. 2, 85. *a maribus*, inquit, *feminae declinantur, ut est a Terentius Terentia*, quibus similia sunt quae Grimmius Gramm. T. III. 333. ex vetusta Germanorum consuetudine profert *Alamannus Alamanna, Amalafridus Amalafrida,* et graeca Κλύμενος Κλυμένη, Κλύτιος Κλυτία, Γλυκέριος Γλυκερία, Ἀσπάσιος Ἀσπασία, Θεοδότιος Θεοδοτία, neque ab hac solum declinatione sed etiam a prima Μάνης Μανία et a tertia Ἀλκμάν Ἀλκμήνη, Σίμων Σιμώνη, Τρύφων Τρύφαινα, Κρέων Κρέουσα, Κράτης Κράτεια, a compositis Ἑρμοκράτεια, Διόκλεια, Ῥοδόκλεια, Καλλιάνασσα. Haec sunt imitamenta motionis sexualis qualem supra C. II. §. 6. descripsi; proprie mota dici non possunt. Nomina namque individuorum, ut Priscianus ait II. 5, 73. communione na-

31) In illo andronymicorum numero reperiuntur quae cum nominibus topicis conveniant; nam Cinna fuit oppidum Samnitium v. Wesseling. ad Diod. XIX. 76. Merula Liguriae fluvius Plin. III. 7. Cecina Etruriae Mel. II. 4. et quomodo Romani distinguuntur apposita nota patriae ut *N. Magius Cremona* J. Caes. Civ. I. 24. ita suspicari licet illorum quoque nonnullos ab urbe vel tribu vel pago nomen accepisse ablativo in nominativum converso, exempli causa illum C. Verris familiarem, quem Cicero nominat, Aemilium Albam ab oppido, unde fictus est Alba rex. Sic ille nobilis Prochytae insulae civis etiamnunc vocatur Johannes Procida, doctus Veronensis, qui de vita pontificum Romanorum scripsit, Bartholomaeus Platina a patria Platina sive Piadena, ut pictor Germanus ab urbe, ubi natus est, Lucas Cranach.

turali carent, non solum quae ille significat sed etiam diversis assignata sexibus *Antigonus Antigone* etc. nec aequiparanda his quae ad aliquid dicta vocantur ἀδελφός ἀδελφή, sed similia tamen ut idem dicit V. 1, 3 (167) *sunt alia quasi mobilia quum a se non a masculinis feminina nascuntur ut Helenus Helena, Danaus Danaa, liber libra, fiber fibra* et aliquanto post VIII. 10, 58 (401) *saepe diversa significatio in similibus invenitur vocibus, liber libra, Tullius Tullia*, iteratque propria non esse naturaliter mobilia sed ex se nasci. Quae sententia unde fluxerit docet Schol. Dion. Gramm. p. 842. οἱ στωικοὶ τὰ κύρια λέγουσι μὴ ἔχειν θηλυκά. Exempla vero Priscianus parum apte comparavit; nam appellativa ista casu aliquot literas easdem habent ut ἀσκός ἄσκη, κισσός κίσσα, et sexcenta hujusmodi quae scrutari desidiosae cujusdam fuerit sedulitatis; propria vero communis originis vinculo, quo omnia conjugata, inter se apta et connexa sunt. Sed eorum ratio duplex; nam ubi diversi homines eodem nomine nuncupantur fortuitu nullaque inter se communione generis morumve, homonymia est, ut masculina Sostratus, Alexander, sic feminina Sostrata, Alexandra. Sed quia qui nomina non habentibus imposituri sunt, plerumque ex proximo sumunt, eadem paronyma esse possunt ut si qui avorum acceperunt nomen Ἱππόνικος Καλλίου κἀξ Ἱππονίκου Καλλίας,[32] vel ab alio quo honoris et memoriae gratia nuncupati sunt v. Lucian. Tim. §. 52. feminae a maribus et contra, ut Hedylus poeta filius Hedylae Athen. VII. 297. B. Ἁβροτέλεια Ἁβροτέλους θυγάτηρ Jambl. V. Pyth. XXXVI. 219 (532) Ἀριστοτέλεια Aristotelis filia Anth. VI. 266. Ἀντιοχίς Antiochi Appian. Syr. c. 5. Pythodori Πυθοδωρίς Strab. XIV. 649. Menandri Μενανδρίς Inscr. 2843. Asclepiadae Ἀσκληπιάς n. 1061. Χειλωνίς Chilonis Jambl. l. c. Procula Proculi Anth. App. n. 172. Nausiclea Nausiclis Heliod. VI. 18. Agathoclea Agathoclis *soror* Justin. XXX. c. 21. Philoclea Philoclis Corp. Inscr. 1056. Phrontonis rhetoris Φροντωνίς Suid. s. Φρόντων, Aristotelis frater Arimnestus, soror Arimneste in Vit. Arist. a Menagio edita ad

32) Eur. Phoenn. 769. Μενοικέα σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον id est ὁμώνυμον Schol.

Diog. V. 35. et ubicunque nomen quaeritur recens nato imponendum nihil prius in mentem venit quam cognati affinesque. Et hac gentilitatis ratione ducti veteres fabulatores Hippolytae filium ediderunt Hippolytum v. §. 3. Chryseidis Chrysen Schol. Lyc. 183. Medeae Medum, Clesonis filiam *Κλησώ* Paus. I. 42, 8. Tritonis Tritaeam VII. 22, 5. Cranai Cranaen,[33] Pliadum matrem Pleionem, Melaenae Melantho Schol. Aesch. Eum. 16. Palladis patrem Pallantem Sch. Lyc. 355. Hyadum fratrem Hyantem Sch. Arat. 254. paresque nomine et natalibus Alexandrum Priami et Alexandram s. Cassandram, Telchinem et Thelxionem Apollod. Romulum et Remum. Quin etiam uxoris nomen assimilatur marito ut Plutonis conjux *Πλουτωνίς* in Orac. Phleg. Trall. X. 70. Et in nuptiarum solemnibus edici solebat *ubi tu Cajus, ego Caja*;[34] inque veterum fabulis Clite Clito nubit, Sthenele Sthenelo *δι' ὁμωνυμίαν*[35] Apollod. II.

33) *Αἰακὸς μίγνυται Ψαμάθῃ εἰς φύκην ἠλλαγμένῃ καὶ τεκνοῖ Φῶκον* Apollod. III. 12. 6. ubi Clavierius recte *φώκην* scripsisse videtur pro *φύκην*.

34) Casu concinunt nomina conjugum *Ἡρώδης* et *Ἡρωδιάς*, *Κλεάδης* et *Κλέα*, cujus alia forma est *Κλέεια* in Hesiod. Fragm. utrumque a masculino *Κλέας*, *Πυῤῥιὰς Πυῤῥίου γυνή* Inscript. n. 852. Neque non fortuitum quod Helenus Helenam appetivit Conon. XXXIV. Quint. X. 346. ubi pro *μῆτιν ἀνιηρὴν Ἑλένοιο καὶ χόλον* scribendum videtur *μῆνιν*. Sed Eumathius Hysmenian et Hysmenen lege quadam homoeomeriae consociavit.

35) Strabonem L. VIII. 375. quum dicit Aeginam olim Oenonen vocatam esse *ὁμωνύμως δυσὶ δήμοις τῆς Ἀττικῆς*, aut a librariis corruptum esse aut ipsum errasse putant. Equidem non dubito quin veteres sibi permiserint nomina ab eodem etymo ducta *Οἰνόη* et *Οἰνώνη* quamvis dispari flexu homonyma appellare. Strabonemque arbitror sensisse hoc loco quod in alio expressit VIII. 342. *ὁ Τευθέας ἀρσενικῶς καλεῖται ὁμωνύμως πολίχνῃ, πλὴν ὅτι Τευθέα λέγεται θηλυκῶς αὕτη*. Nec satis accurate discernunt synonyma; qua in re Hippocratem castigat Galenus Comm. in L. de Offic. III. 25, 869. T. XVIII. P. II. *οὐχ ὁμώνυμον ἀλλὰ συνώνυμον εἰρῆσθαι βέλτιον ἦν*, idque copiosius exsequitur dialecticorum vestigia premens, quos consectantur Aristotelis interpretes a Brandisio excerpti p. 41. sq. Ad Nic. Al. 4. *ποσίεσσιν — ἃ φῶτας δαμάζει* Scholiastes adnotat *ἐπὶ τὸ ὁμώνυμον οὐδέτερον μετῆλθεν ὁμηρικῶς* qui sive *ποτὰ* significavit sive *φάρμακα*, quo ipse utitur, *συνώνυμον* dicere debebat ut homericum *νεφέλη τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ* dicitur a

1. 5. Hujus rei observatione ductus Pausanias II. 13, 3. Ganymeden deam a Phliasiis cultam Heben interpretatur velut in serium vertens quod ille jocatus est στρέψας Μηροφίλου σκύφον ἔχεις ἔρωτα Μηρόφιλον. Patet igitur, quam similitudinem ad marem habet femina, eam habere Γανυμήδη ad Γανυμήδης, quo convenit Suidae glossa Ἀγαμήδης κύριον, τὸ θηλυκὸν Ἀγαμήδη. De accentu cum sexu mutando veteres non consentiunt. Schol. B. ad Il. XVIII. 44. Δεξαμένη — τινὲς ὀξυτόνως διὰ τὸ Δεξαμενός, ἀλλ' ἀντιτάσσεται αὐτοῖς τὸ Δανάη καὶ ἀκλέη, quod quia propter characterem gravatur, ad probationem nihil confert; Δαναΐ hoc est Danai filiae oxytonon est in Hesiod. Fr. LXXII. Goettl. ut Cranai filia Κραναή eodem quo adjectivum accentu Apollod. III. 14, 5. fortasse ut a gentilicio distingueretur quasi patronymicum. Ac sunt etiam quae quasi deminutiva dici possint, nomina mulierum propria in ιον desinentia, utique non omnia sed quae ab aliis derivata sunt propriis. Nam si Γλυκέρα a blandientibus appellatur Γλυκέριον Aristaen. 489.[36] Δημώ eadem Δημάριον Anth. XII. 173. Κυβέλη Heliod VII. 9. mox Κυβέλιον

Schol. Od. XII. 75. et ab Apollonio Synt. III. 4, 199. etsi νέφος et νεφέλη, si utrumque a νέφω derivatum est, systoecha potius vocari oportet, si alterum ab altero, paragogum vel paronymum; nam synonyma dicimus quae diversam originem habent. Ἡσυχῇ ὁμωνύμως ἀντὶ τοῦ νωθρῶς Schol. ad Plat. Charm. p. 324. Bekk. pro συνωνύμως. Contrariam in partem aberrat Photius ad Amphil. in Maji Auct. Vett. T. I. 315. αἱ συνώνυμοι λέξεις καλὸς καὶ κάλος τὸ σχοινίον, ὅρος ὁ λόγος καὶ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ὀρός δὲ τὸ ὑδατῶδες τοῦ γάλακτος, quamquam haec neque synonyma sunt neque homonyma.

36) Μύρτιον καὶ Μουσάριον καὶ Γλυκέριον ἀττικοί εἰσιν ὑποκορισμοί, τὸ μὲν ἐπίπαν μαχλώσαις ἀνακείμενοι γυναιξί· διέβη μέντοι ἡ χρῆσις καὶ ἐπὶ παντὸς τοῦ θήλεος γένους. Τὸ Μύρτιον μὲν οὖν τοῦ Μυρτώ ὑποκορισμός, τὸ Μουσάριον τοῦ Μοῦσα, τοῦ Γλυκέρα τὸ Γλυκέριον ὡς τοῦ Εὐφημία τὸ Εὐφήμιον Schol. Lucian. T. IV. 243. ed. Jacobitz. et in Bachmanni Anecd. T. II. 343. ubi etiam Εὐπραξία Εὐπράξιον affertur p. 324. Ut Μύρτιον hoc loco, sic Νάννιον Ath. XIII. 587. saepius proparoxytonon est contra quam Χρυσίον Alciphr. I. 39. et appellativa hujus mensurae. Illa meretricularum nomina sunt, Ζωσάριον vero (a Ζωσώ, ut Δημώ Δημάριον etc.) in Inscr. n. 788. Σιμάριον n. 684. Νικάριον n. 728. mulierum ingenuarum et quidem atticarum.

φίλτατον c. 10. neptisque Gnathaenae *Γναθαίνιον*, ea et voce et intellectu deminutiva sunt perinde ut masculina *Εὐριπίδιον*, *Πριαμύλλιον*. Sed voce solum si propriorum locum in perpetuum obtinuerunt; quo facto ab illis tantum distant quantum virorum propria *Ἑρμαΐσκός*, *Λυκίσκος*, *Παρμενίσκος* a deminutivis *Ἡρακλίσκος*, *Πανίσκος*.

§. 7. Paronymiae quatuor, ut dixi, species, quae prae ceteris eminent et apparent, motusque magis ordinatos habent, propria nomina sortitae sunt, ceterae sicut ignes fatui hinc inde emicant ac rursus e vestigio evanescunt. Sed inter haec tamen est genus quoddam minus volaticum, illud quo continentur arbores et fructus arborei. Id autem cum nostra causa hoc arctius cohaeret quod in eo omnes fere variandae rei suppositae rationes confluunt, quas in prioribus generibus observavimus. Primum enim dividuntur generatim, ut nomina affinitatum et sexus, in heterozyga et syzyga. Quod discrimen declarabo Amphidis verbis Ath. II. 50. F. *ὁ συκάμινος συκάμιν', ὁρᾷς, φέρει, ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα, κράνεια μέσπιλα*, et Theopompi p. 77. E. *τὰς συκᾶς σῦκα, τὰς δ' ἀμπέλους βότρυς, τὰς δ' ἐλαίας φέρειν ἐλαίας*. Heterozygis quae his versibus continentur, adjungenda sunt haec: *βάλανος ὁ τῆς δρυὸς καρπός* Anecd. Bekk. 373. *τὸν καρπὸν τῆς πίτυος μετεξέτεροι στρόβιλον, οἱ δὲ κῶνον καλοῦσιν* Herod. V. Hom. §. 20. v. ad Phryn. 396. *ὁ καρπὸς τῆς κρανείας καλεῖται κίτταξις ἢ βάρβυλον ἢ μάρον* Schol. Od. X. 242. *μηλέας μηδικῆς ὁ καρπὸς οὐκέτι μῆλον μηδικὸν ἀλλὰ κιτρίον ὀνομάζεται* Galen. v. ad Phryn. 470. Pleraque vero arborum et fructuum nomina eadem sunt: *τὸ ζίζυφον — τὰ ζίζυφα* Geopp. X. 42. *ἐρινεὸς ἡ ἀγρία συκῆ καὶ ὁ καρπὸς ὡς ἐλαία τὸ φυτὸν καὶ ὁ κ.* Eust. 653, 54. *ἄρκευθος τὸ δένδρ. καὶ ὁ καρπ.* Sch. Nic. Th. 379. *τῶν φοινίκων τὸν καρπὸν οἱ Ἕλληνες ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ, τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν φοινικοβαλάνους* Galen. de Suco. prob. c. 4, 779. T. VI. *φοίνιξ ὄνομα δένδρου καὶ καρποῦ πρὸς ὁμοιότητα ἐλαίας καὶ ῥοιᾶς* Eust. 1558, 7. *ῥοιά ἢ ῥόα ὁ καρπὸς καὶ τὸ δένδρον* Thom. Haec igitur homonyma sunt, alia semihomonyma et id ipsum quod postremo loco posui, nonnulli *ῥοιά* scribunt si arborem significat, *ῥοά* si fructum Ammon. Poll. Anecd. Bachm. II. 379. *ἐλάα ὁ καρπός, ἐλαία τὸ*

δένδρον Suid. quae ad mesallagen pertinent sed plerumque non observantur. Alia plus quam unam literam mutant Ἀχράδας τὰς ἀχέρδους λέγουσιν — ἴσως δ' ὁ μὲν καρπὸς ἀχράς, τὸ δὲ δένδρον ἄχερδος Anecd. Bekk. 475. de quo dissentit Galenus de Fac. Alim. II. 38, 619. T. VI. ὁ θάμνος τῆς ἀχέρδου καὶ τῆς ἀχράδος. Sunt alia quae differentiae significationis causa mutent genera, pirus pirum, malus malum, arbutus arbutum, prunus prunum, quae Priscianus, cujus haec verba sunt V. c. 1. quasi mobilibus subjicit. Eadem Graecis in distinguendis arborum et fructuum nominibus ratio: οἱ παλαιοί φασιν ὅτι ἐρινὸς ἀρσενικῶς τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ ὁ καρπὸς καὶ ἡ κέδρος τὸ φυτόν, τὸ κέδρον ὁ καρπὸς Eust. 1536, 15. ὅη τὸ δένδρον, ἧς ὁ καρπὸς ὄα καλεῖται Galen. de Simpl. Med. VIII. 14. p. 87. T. XII. ut apud Latinos sorbus et sorbum, aliaque graeca ἡ προῦμνος τὸ προῦμνον, ἡ κερασία τὸ κεράσιον, ἡ πιστάκη τὸ πιστάκιον, ὁ et ἡ πρῖνος, τὰ πρῖνα Galen. de Fac. Alim. II. 38, 621. ὁ et ἡ κόμαρος, τὸ κόμαρον, ἡ ἄπιος τὸ ἄπιον, σησάμη σήσαμον, μεσπίλη μέσπιλον, καρύα κάρυον, de quo aliter statuit Schol. Nic. Al. 108. κάρυον ὁμωνύμως λέγεται τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός, ὥσπερ ἐλαία τὸ κότινον καὶ τὸ ἐσθιόμενον. Κοκκύμηλον ὁ καρπός, ἀρσενικῶς δὲ ἡ μέση κωμῳδία τὸ δένδρον Poll. I. 232. alii vero arborem κοκκυμηλέαν dixerunt Ath. II. 50. B. fructum βράβηλα Anecd. Bekk. 103. In his igitur duorum generum alterutrum differentiae causa cum neutro permutatur. Sed idem etiam distinctione masculini et feminini efficitur ἡ κόκκος arbor, ὁ κόκκος granum[37] v. Friedemann. ad Strab. p. 610. ῥοῦς ἐπὶ τὰ ὄψα καρπός ἐστι τῆς ῥοός Dioscor. Mat. I. 148 (147) quae etiam ὁ ῥοῦς dicitur sed fructus semper masculine cf. Schneider. Gramm. II. 138. ὁ στρόβιλος pinus, ἡ στρόβιλος nux pinea v. Niclas ad Geopp. XI. 1. Accentus ob significationem mutati exemplum praebet Thomas Κερασός τὸ δένδρον, κέρασος ὁ καρπός, sed aliter Arca-

---

37) Granorum nomina saepius heteronyma sunt: κόκκους οὐ δικαιοῦσι λέγειν ῥοιᾶς ἢ σταφυλῆς ἀλλὰ ῥᾶγας Anecd. Bekk. 103. Κεγχραμίδες τοῦ σύκου καὶ τῶν ἐλαιῶν οἱ πυρῆνες Suid. Sed σίκυον dicitur cucumeris vel cucurbitae (κυκύου) granum. Baccae deminutive appellantur: ἀρκευθίδες, κεδρίδες, δαφνίδες.

dius καρπός φυτόν, τὴν δὲ πόλιν βαρύνουσι, saepeque arboris nomen barytonon reperitur. Nec firmatius est quod Philoponus tradit ap. Eust. 1536. 15. ἐρινεός τὸ δένδρον, ἐρίνεος δὲ ὁ καρπός. Sed maxima sententiarum diversitas circa amygdalae nomen, quod Trypho et Pamphylus, si fructum significet, ἀμυγδάλη scribi jubent, si arborem ἀμυγδαλῆ ut ῥοδῆ, Aristarchus vero utroque intellectu acuta ultima, Philoxenus circumducta Ath. II. 52. F. quae controversia hoc minus componi potest quod fructus etiam ἡ ἀμύγδαλος dicitur Lucian. Merc. Cond. §. 5. et saepius τὸ ἀμύγδαλον, ad quae arboris nomen ἀμυγδαλῆ eam rationem habet quam ῥοδῆ, μηλέα aliaque possessivi characteris exempla (v. Parall. 337.) ad primitiva sua ῥόδον, μῆλον.

§. 8. Ab hoc paronymiae genere, quo fructus ab arboribus derivantur et contra, non longe illud distat quod plantarum differentias complectitur, neque tamen sic ut illud simplici terminationis conversione constat sed cum paragoge syllabica conjunctum est, simileque eorum, quae supra exposui. Quemadmodum enim ἔχις — ἔχιδνα serpentum species significat v. C. II. §. 12. sic ἄρακος sive ἄραχος Galen. de Fac. Alim. IV. 27, 541. ἀράχιδνα plantarum. His vero synonyma vel affinia sunt ἀρακίς sive ἀρακίσκος et ἀρακοειδές, quorum figura discrepat, nam hoc copulatum, illud simplex, sed significatio una est, quam assimulativam vel imitativam dici licet. Simplici illi comparanda sunt ἀμωμίς amomum adulterinum, καρδαμίς cardamo similis, κυπειρίς cypero, item κολοκυνθίς, μυῤῥίς, σησαμίς, a plantis, quibus aliqua tenus similes sunt, denominata sicut ἐλαφίς avis cervi colorem gerens. Magis vero expressa similitudinis significatio in compositis, quorum duplex species: ἰσόβρυον, ἰσόπυρον, isocinamon, — δικταμνοειδές, μυρσονοειδές, πολυγονοειδές (omiss. in Thes.) Galen. de Simpl. Temp. VII. 31. T. XII. σησαμοειδές i. q. σησαμίς, ὠκιμοειδές, quod H. Stephanus a Latinis ocimastrum vocari ait. Equidem hoc praeter novitios artis herbariae auctores non reperio sed multa pariter terminata alicastrum alicae simile Isidor. apiastrum ἀγριοσέλινον, mentastrum menthae genus silvestre Plin. porcastrum, siliquastrum, quae, in quantum de etymis constat, res significant similes iis unde denominata

sunt, vel aliam quam familiaritatem ut salicastrum quia in salictis nascitur Plin. apiastrum apibus gratum, quare Graeci μελισσόφυλλον vocant. His apposita sunt arborum nomina masculina oleaster, piceaster, pineaster, eademque terminatione hominum hypocorismata Antoniaster, Fulviniaster, pueraster ἀντίπαις Gloss. catulaster, qualia Itali frequentant *medicastro*, *poetastro*, et affinitatum vocabula nonnulla patraster, filiaster et filiastra, cui simile apiastra avem significat apibus infensam, tum neutra palliastrum serperastrum, *falcastrum a falcis similitudine* Isidor. Origg. XX. 14.,[38] et adjectiva canaster, calvaster, formaster, fulvaster, laetaster, novellaster, surdaster eadem significatione qua francogallica *jaunâtre*, *rougâtre*, *blanchâtre* etc. Eandem vim assimilationis habet alia terminatio, qua plantarum nomina gaudent, cunilago (cunilae similis), ferulago (narthecium), tussilago (βήχιον), solago (heliotropium), plumbago (molybdaena), vitrago a vitri similitudine, quod ex Oribasio affert Salmasius Solin. 180. A.; citrago, farrago, unde illa existimari possunt quorum etyma ignotiora sunt caprago, lappago, lactilago, ostriago, selago, trixago. His aequipares virago h. e. ἀῤῥενωπός sive ἀνδρώδης, et piscium appellationes ancorago, milvago (idem fortasse milago ab Isidoro dictus v. Schneider. Gramm. II, 86.) et morborum a partibus corporis, quibus accidunt, denominatorum *coriago*, *lumbago*, *ossilago*, aliarumque rerum quae ad unum genus revocari nequeunt: carrago, capillago, serrago, similago i. q. simila, *pissago*, *pix liquida* Gloss. ut ea omittam quorum causae dici non possunt cartilago, sartago, forago. Terminatio *ugo* non aliena ab herbis, mollugo (lappagini similis) et asperugo, sed crebrior in aliis quae attigi in Parall. p. 29. et 139. propria vero illis *aca*, lingulaca, portulaca, verbenaca, pastinaca, quam pastinaceum vocat Glossa, intellecto substantivo *pes*, ut pes malvaceus et absolute malvaceus, quod veteres ita usurpasse apparet ex Prisciani L. III. 7, 138. (Charis. I. 24. II. 128.) ubi exemplis mutati in deminutivis et denominativis generis (ensis

---

38) Syntheton est seliquastrum i. e. sella quadra ut castrum et castra de munitione quadrata, et caterva pro casterva; castellatim Plinius dixit pro catervatim. —

ensicula, unguis ungula) addit *praeterea haec beta hic betaceus, haec malva hic malvaceus*, haud aliter quam mustaceus et mustaceum, vinaceus et vinacea et vinaceum scil. acinus vel acina vel acinum. Nam terminatio ipsa adjectiva est avenaceus, ampullaceus, bulbaceus, cacabaceus, ferulaceus, foliaceus, herbaceus, hederaceus, lappaceus, lymphaceus, membranaceus, oleaceus, porraceus, rutaceus, surculaceus, violaceus etc. ac plerumque quidem similitudinem ut graeca in ικος et ηρος, φρυγανικός, λαχανηρός etc. sed saepe etiam materiam[39] declarat adeoque laxa est ut hordeacea pira (et hordearea pruna) nisi Plinius doceret a tempore maturescendi nominata esse, nemo dicere posset unde vocata sint. Sed eadem conditio est substantivorum quae in imitativis numerari possunt, σφήκειον σφηκὶ προςαλίγκιον Nic. Th. 738. μυρμήκειον ὃ δὴ μύρμηξιν ἔικται ib. 747. σμυρνεῖον (sic) ὅτι ἐμφερὲς τῇ σμύρνῃ Schol. v. 848. ἐχίειον ἀφομοιοῦται πρὸς τὸν ἔχιν ib. 65. aliorumque cujusvis generis et terminationis, quorum exempla pauca apponam ex comparibus juncta: πελεκᾶντι καὶ πελεκίνῳ Arist. Avv. 883. πύῳ καὶ πυαρίτῃ Vesp. 710.[40] ἔτας καὶ ἑταίρους Il. VII. 295. δωρεαῖς καὶ δώροις Philostr. Vitt. Soph. II. 10, 589. παρακεῖται νῆσος Κέρκιννα καὶ ἄλλη ἐλάττων Κερκιννῖτις Strab. XVII. 834. Lero et Lerina Plin. v. Wessel. ad Itiner. 504. Uckert. Geogr. T. II. P. II. 462. τὰς καρκινάδας καὶ τοὺς καρκίνους Aelian. H. An. VI. 28. οἱ κοχλίαι καὶ οἱ κόχλοι Aristot. H. An. IV. 4, 1. αἱ τευθίδες καὶ οἱ τεῦθοι, IV. 1, 5. αἰγυπιοὶ γῦπές τε Nic. Th. 406. cui simile plantae nomen ὁ μὲν νάρθηξ γίγνεται μέγας, ἡ δὲ ναρθηκία μικρά Theophr. Hist. VI. 2, 7. Verum de omni harum paragogarum vi et ratione singulatim dicturus sum; nunc quoniam summa rei exposita est, perorabo brevi. Quemadmodum Empedocles fabricando mundo duas praefecit naturas, Concordiam et Dis-

39) Ramshornius in Synon. T. I. p. LXII. sola complexus est materialia sed parum accurate eorumque quae ab animantibus ducta sunt (pavonaceus, Geryonaceus etc.) unum affert *gallinaceus*.

40) Comicus in Schol. ad h. l. πῦον δαινύμενοι κάμπιμπλάμενοι πυριάτῃ. Eubulus Mein. T. III. 241. πῦος πυριάτη.

am, ita formandi sermonis duo sunt contraria principia, ogia et Anomalia; quarum illa similia similiter fingit, haec, nnia eodem tramite decurrant, sermonem multiplici ratione t et colorat. Hae autem non statis vicibus ut nox et sibi invicem succedunt sed altera alteram saepe numero ipit vimque suam in ditionem transmittit alienam. In iatione sicut dixi parilitas dominatur, in derivatione imtas, sed et illa non raro officio cessat et derivatorum haud exigua communes sequitur regulas, maxime patroa, periectica, amplificativa, deminutiva ac nonnulla quoeorum quae proprie paronyma dicuntur, utique minore illa constantia sed ita tamen ut speciem quandam pronis relinquant. Quare haec etiam κατὰ συζυγίαν, ut es instituerunt, tractari possunt.

DISSERTATIO SECUNDA.

DE

)MINIBUS QUORUM CHARACTERISTICA EST LAMBDA.

(PRIMUM EDITA INEUNTE ANNO MDCCCXLI.)

6*

CAP. I.

De nominibus in — αλ — deflexis.

§. 1. Inter varia pleonasmorum genera, quae Grammaici tractant, non ultimum locum obtinent syllabae epentheticae, quibus terminatio a stirpe divellitur, et harum syllabarum ulla tam celebris est quam quae ex literis αλ constat, inter tirpem et terminationem, ut illi opinantur, interjectis. Orion. . 48, 8. *δαίς — δαιτεύς καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς δαιαλεύς.* EM. 769, 25. *παρὰ τὸ τρέφω τρεφίς καὶ τροπῇ τροφίς αὶ πλεονασμῷ τροφαλίς.* Quem pleonasmum per omnem occaionem ingerunt, non solum nominum explicandorum causa ed et verborum; Orion 62, 23. *τρέπω τροπίζω καὶ πλεονάσαντος τοῦ αλ τροπαλίζω ὡς πύκτης πυκταλίζω*, cui Schol. A. ad . IV. 472. *δυοπαλίζω* comparat. Eustathius 672, 4. *τοῦ Ἐρευαλίων πρωτόθετον τὸ Ἐρευθίων· ἡ δὲ αλ συλλαβὴ ἐπλεόνασε ιὰ λειότητα φωνῆς ὅπερ ἐν τοῖς ὀνόμασι γίνεται τοῖς διὰ τοῦ λεος καὶ ἐν τῷ μάσσω μαλάσσω, στάζω σταλάσσω*, quibus p. 527, 5. addit *πάσσω παλάσσω*, pleraque, puto ex Philoxeni libro e diplasiasmo, quem in hac causa Orion saepius testem fait; *παρὰ τὸ εἴκιος ἐνείκιος καὶ χωρὶς τοῦ ε καὶ προςιόντος τοῦ λ καὶ πλεονάσαντος τοῦ γ ἐναλίγκιος* p. 63. *παρὰ τὸ εἶδος εἴιμος ὡς πεύκη πεύκιμος, κῦδος κύδιμος, καὶ πλεονασμῷ εἰδάιμος, πευκάλιμος, κυδάλιμος* p. 62. repetita ab EM. 465, 20. Eust. 1006, 35. Zonar. p. 613. quibus similem sententiam proert de *ἄκαλος* (sic) p. 24, 10. sed omisso libri et auctoris iomine, quod servavit Etym. Gud. 24, 35.[1] Verum syllabam

---

1) Hic et ap. Orion. 62, 22. additur *πάλιν πλεονάσαντος τοῦ αλ*, ontinuae tractationis indicium.

integram $\overline{\alpha\lambda}$ in ipsam verbi omnibus suis partibus perfecti substantiam insinuatam esse, id adeo veri simile non est ut dubitari oporteat an omnino verum non sit. De nominibus certe quae illi afferunt, *κυδάλιμος* etc. controversia nulla est quin extrinsecus creverint sicut alia paragoga tum hujus literae *διψαλέος*, *πειναλέος*, tum aliarum *λεπτακινός*, *δειψακερός*, *πευκεδανός*, *πυράμινος*, de quibus scripsi ad Aj. p. 403. Ac ne de verbis quidem concedimus. Nam ut *ἁρπαλίζω*, *κροταλίζω*, *ῥυπαλίζω*, *στροφαλίζω*, *τροχαλίζω* a nominibus ducta sunt quae omnes norunt, sic illis verbis quae hoc fundamento carent, *ὀρταλίζω*,[2] *ποιναλίζω*, *πυκταλίζω* novitiaque *καψαλίζω* et *ῥογχαλίζω* sive *ῥουχαλίζω*, et circumflexa *καγχαλάω*, *ἀρταλέω* (*Ἡρταλέοντο ὡπλίζοντο* Hes.) nomina substrui possunt oblivia, obliterata aut etiam cogitata magis quam usu percepta; nam Graeci in derivandis vocabulis non semper ad id quod dictum est sed ad id quod dici potuit animum dirigunt. Ac nominis, unde *δαμαλίζω* pendet, memoriam unus servavit Hesychius *Δάμαλος* sive *δαμάλης ὁ δαμάζων*, saepiusque liquida aut in primitivo anticipata est: *βρύλλω* — *βρυαλίζω*, *στωμύλλω* — *διαστωμαλίζομαι*, aut in confinio latet; *ἀρμαλόω* — *ἁρμαλιά*, *κογχαλίζω* (*ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν κόγχων*) — *κογχύλη* et *κοκάλιον*. Difficilior est enodatio trium verborum quae Eustathius affert; nec desperanda tamen. Sic enim statuo, *μαλάσσω* non a *μάσσω* profectum esse sed utrumque a *μάω*, quod eandem depsendi, subigendi et molliendi significationem habuisse apparet ex Hesychii glossa *Μάσσαι φυρᾶσαι*, a *μάω* certe, non a *μάσσω*. Hinc igitur *μάσσω* extitit ut ab homonymo *μάω* (*μαιμάω*) *μαιμάσσω* et a *θλάω θλάσσω*, *δράω δράσσω* (*δρήσσω*), *τμάω τμήσσω*. Quod si sermonis architecti a *μάω* primum *μάλλω*, dehinc *μαλάσσω* propagassent, sic ut a *ψάω* — *ψάλλω* — *ψαλάσσω*, suus cuique constaret ordo; sed illi interrupto, ut saepe fit, rerum

2) *Ἀπὸ τοῦ ὄρω ὀρτός καὶ πλεονασμῷ ὀρταλίζω* Schol. Arist. Eqq. 1555. Hortensii cognomen Ortalus Valckenarius in Callim. p. 60. graecum esse putat ut *ὀρταλίς*, *ὀρτάλιχος*. Mihi rectius Hortalus scribi videtur ut Fundanius Fundulus, Furius (Fusius) Fusus v. Sigon. ad Liv. XXXIX. 7, 10. Marcus Marcellus, Titus Tatius, hisque similia Hostus Hostilius, Vibius Vibianus, Claudius Claudianus, Aelius Aelianus, Aelia Aelias etc.

enore a primo transiluerunt ad tertium. Duo quae restant, ταλάζω sive σταλάσσω, ἀνασταλύζω[3] et παλάσσω, si ad στάζω t πάσσω referimus, inevitabilis est epenthesis concessio. Sed ffugium qualecunque praebent Philoxeniana themata στῶ et τῶ, quae quamvis ab aurium consuetudine abhorreant, tamen on negem fieri posse ut et verbis illis materiam praebuerint et ominibus στίλη, σταληδών, πηλός,[4] cujus synonymon πάσκος imus indicium praebet verbi puri πάω, unde et πάσσω oriri otuit et πάλλω ut a σῶ, cui σείω successit, σάσσω et σάλλω.[5] 'undus hujus texturae et quasi stamen est lambda, quod ut in mni vocabulorum fabricatione partes magnas agit, ita saeissime verbis inseritur puris: ψάω ψάλλω, βδέω βδύλλω, βύω ύλλω, et a thematicis σκάλλω, σάλλω, στέλλω, σκύλλω. Φάλλω ideo si fidei satis habet[6] certe a φάω luceo ductum est, unde

3) Hinc νεοστάλυξ νεοδάκρυτος Hes. ut flentes verba singultim et uasi guttatim proferunt. Calpurnius *stillantes voces* et *singultantia verba* albutientibus tribuit. Et corvi glutientes τοὺς σταλαγμοὺς μιμεῖσθαι icuntur v. Voss. ad Arat. 972.

4) Hesychius Παλάξαι βρέξαι· ἔνθεν καὶ πηλὸς γῆ βεβρεγμένη. Iinc fortasse πάλμα palus, quod et πέλμα scribitur v. Du Cang. et anquum τέλμα et τελμίς ὁ ἐκ τελμάτων πηλός EM. Similiter variant τερησσός et Περμησσός v. Hermann. Opusc. T. VI, 1. 153. Τενθεύς ὁ Πενεύς παρ' Ἑκαταίῳ Phot. ταώς pavo, κάλλαιον palea etc.

5) Κατασεσαγμένα κατασεσεισμένα Hes. ubi κατασεσαλαγμένα corgunt contra ordinem literarum nullaque idonea ratione. Nam σάσσω *infercio* nihil aliud est quam σείω *conquasso*; quassando enim laxa raque stipamus, id quod Graeci dicunt κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν Iarpocr. s. Παρακρούεται. Hinc μέτρον σεσαλευμένον in Evang. Lucae I. 38. quod Lutherus vertit *ein geruettelt Maass*, significat σεσαγμένον ive κορυστόν plenum. Eoque intellectu Agathias σαλάσσω posuit Anth. I. n. 57. γαστέρα μὲν σεσάλακτο γέρων εὐώδεϊ Βάκχῳ, non pro σεσάευτο ut Jacobsius statuisse videtur ebrios οἴνῳ σαλεύεσθαι demonstrans nimm. T. XI. 70. sed pro σέσακτο *plenus erat*, cujus significationis raitate Scaliger permotus est ut ἐσέσακτο corrigeret.

6) Φάλαι ὅρα σκόπει, Hes. quod incertum utrum tertia persona it φαλᾷ ὁρᾷ σκοπεῖ, an imperativus φᾶλαι similis homerico φῖλαι. Iinc ortum est παμφαλᾷν τὸ μετὰ πτοιήσεως περιβλέπειν Schol. Ap. II. 27. quod fit crebro motu et nictatione oculorum, motum autem spissum t vibrantem exprimit verbum ἀμαρύσσειν, unde ἀμάρυττει ὀφθαλμοὶ t κιλλαμαρύζειν ἰλλώπτειν Hes. idemque ἀμαρύσσειν et μαρμαρύσσειν

et φαλός lucidus et φάλη sive φάλαινα papilio, italice *farfalla* a volatu trepido et crispante, quem declarat epitheton παιφάσσουσα φάλαινα Nic. Ther. 760. cf. Menag. Origin. p. 557. et verba quibus oculorum nictatio omnisque motus creber et coruscus exprimitur παμφαλάω, παιφάσσω. Eademque consona etiam ad paragoga transit σαλεύω, σαλάσσω, σκαλεύω, ψαλάσσω, et non rare cum his nascitur. Ita a σπάω processit σφαλάσσω pungo, unde σφάλαξ spina acuta et ἀσπάλαθος παρὰ τὸ σπῶ EM. indidemque σπαλύσσω, cujus synonymum σπαράσσω a primitivo σπάω diremtum est interpositu formae secundariae σπαίρω. Neque non credibile videtur verbis πάλλω et παλάσσω praestructum esse πάω id est παίω, cujus significatio duplex, una transitiva tundendi, altera neutralis irruendi, ut Lycophro dixit εἰς ἄρκυν ἐμπαίει[7] βρόχων v. 104. Utramque vero habet verbum derivatum; activam in Callim. Del. 78. Ἀσωπὸς πεπάλακτο κεραυνῷ id est ἐπέπληκτο, alteram in Thuc. VII. 84, 3. περὶ τοῖς δορατίοις καὶ σκεύεσιν ἐμπαλασσόμενοι[8] id est ἐμπίπτοντες ut Suidas ex h. l. interpretatur, aliisque locis ubi aves piscesque τοῖς δικτύοις ἐμπαλάσσεσθαι vel ἐμπλάσσεσθαι hoc est impingi dicuntur; nam παλάσσω et πλάσσω idem est verbum ut ταράσσω et θράσσω, nec diversum πλήσσω in homerico loco ὅταν κίχλαι ἕρκει ἐνιπλήξωσι a verbo herodoteo ἕρκεσιν ἐμπαλασσόμενοι. Quod restat, Hesychii glossa Ἐδαλάχθη ἐδήχθη ἀπώλετο nescio an sic explanari possit, ex verbo δάω, cujus est multiplex metaschematismus δαίω δάπτω δάκνω ἀδάχω, conflatum esse δαλάχω assumto lambda quod in alio hujus familiae verbo δηλέομαι residet. Sic igitur si non omnia, quibus Grammatici syllabam αλ inferciunt, sed pleraque certe

---

dicitur de tripudiis. Sic etiam germanica *blicken* et *blitzen* principium commune habent *blich*.

7) Ἐμπταίει quod codd. nonnulli praebent, verbum idem est consona auxiliari auctum.

8) Schol. interpretatur ἐμπλεκόμενοι, quod cum illo saepe commutari potest sed re diversum valet. In Aeliani loco quem Suidas s. Ἐμπλασσόμενοι affert τοῖς φίλοις ἐμπλασσόμενοι ἀπέσφαττον αὐτοὺς ὡς πολεμίους, et ἐμπίπτοντες intelligi possunt et ἐμπλαζόμενοι *inerrantes*, quam significationem verbo Thucydideo tribuit Dio Cassius.

a ex vicinia traxisse videntur. Neque haec solum consciscitur sed quaelibet aliae modo ex occultis fontibus modo ex contiguis. Ut a σῶ (σείω) σαβάξαι σαλεῦσαι : a ῥῶ ῥαίω pavio, unde ῥαιστήρ malleus, productum άσσω et ἀῤῥαβάσσω significandis saltantium tripudiis ον ῥήσσειν dicuntur; et ab eodem principio sed muullum intellectu ῥαθάσσω, accedente dentali quae in γίζω apparet. Ab homonymo autem, quod in ῥάσσατε t, non solum ῥαίνω sed etiam ῥαθαίνω et ῥαθαμίζω. niversa adminiculo nominis destituta sunt, sive id casu sive nunquam substructum est. Namque sermo, ut nte dicebam, nunc velut ex praescripto alterum alteri et adstruit: φλέω φλῆνος φλανύσσω, πλάσσω (πλήσσω) emus, quem Herodotus πλῆκτρον dicit, πλατάσσω Suid. αγώνιον — παίω pavio depuvio πάτος (quasi pavimenτάσσω, κλάω κλάδος κλαδάσσω,[9] θραύω θραῦλος θρυu θρυλίσσω; nunc media premit, ut ab eodem θραύω est θρανύσσω, et accessu liquidae ab ὀπάζω ὀπαλίζω ιζεν ἐνέτεινεν ἐνεδίδου Hesych. quod injuria attentatur, ζω (ὀπίζομαι) ἐνοπηλίζω ἐμβλέπω Hes. ab ἄγω ἡγέομαι). Verum de insitione syllabarum de integro exponam extremum pervenero; nunc de accretione dicere proι est.

2. Primum igitur verba terminationem $\overline{\alpha\lambda\lambda\omega}$ accipiunt, vel ἄγαμαι ἀγάλλω, ab ἄχος vel ἄχομαι ἀσχάλλω, ab vel εἶδος εἰδάλλομαι et ἰνδάλλομαι, a stirpibus pure terιάλλω sive ἰάλλω, πιάλλω i. q. πιαίνω, interposita nonm consona quae ex derivatis recinit ψάω — ψαδαρός ς ψωθίον — ψαθάλλω, quod Pollux II. 174. cum ψα- Moeris cum attico ψηλαφῶ componit; κνάω — κνήθω :νίδη — κναδάλλω, ut a σπάω σπαδών σπάδιξ σφαδάζω σπαίρω et σφύζω.[10] A ψόθος ὁ ψόφος Theogn. II. 54.

Hoc tamen quo longius discessit a significatione nominis, eo us; neque αἷμα κλαδασσόμενον Empedocles scripsisse videtur δασσόμενον, quo Diogenes V. 66. utitur.

Ἐσπάρασσεν ἡ καρδία μου Jerem. IV. 19. pro ἔσπαιρε v. Co-

ψοθάλλειν ψοφεῖν Hes. παρὰ τὸ δαίω παραγωγὸν δαιδάλλω πλεονασμῷ τοῦ δ̄ EM. 251, 8. vel potius anadiplasiasmo. Hinc ad nomina procedimus: πάσσαλος ἐκ τοῦ πήσσω πλεονασμῷ τῆς ᾱλ̄ συλλαβῆς Eust. p. 1358, 63. qui paragogen dicere debebat, αἴθαλος, βράχαλος ὁ χρεμετισμός Hes. διδάσκαλος, πτύαλον, πέταλον (πέτω πετάννυμι), ἐκ τοῦ πιεῖν ἡ φιάλη Eust. 561, 15.[11] Haec a barytonis oriunda. A circumflexis σπάω ἄσπαλος ἀσπαλιεύς et ἄσπαλον τὸ σκῦτος (cutis corpori detracta) Hes. ἀμάω ἀμάλη et ἄμαλλα, a φυσάω (φῦσα) φύσαλος. A futuris Grammatici arcessunt ἴξαλος quod melius ignoratur, et κονίσαλος Eust. 375, 25. EM. 528, 53. ἀνίψαλος ἀβλαβής ἀπὸ τοῦ ἴψω Cram. I. 205. A verbalibus quae perfecti medii formam sequuntur, Ῥόπαλος Paus. et ῥόπαλον i. q. ῥόπτρον, στρόφαλος v. Fabric. ad Marin. p. XXVIII. τρόχαλος cum adjectivo τροχαλός. Κρύφαλος[12] et κεκρύφαλος ὁ κορυφιστήρ utrum proprie capital declaret a κορυφή[13] an καλύπτραν a κρύφω, in incerto habetur; sed σκάφαλος ἀντλητήρ Hes. manifesto a σκάφη. Cum verbis cohaerent etiam κρότος unde Κρόταλος[14] et κρόταλος (omiss. in Thes.) Theophylact. Epist. X. 16. ed. Meurs. et κάπη (κάπτω) καπάλη, κύμβη sive κύμβος (κύπτω) κύμβαλον. Ad aliud nominum genus pertinent βυσσός — βύσσαλοι βόθροι Hes. γυῖον τὸ κοῖλον — γύαλον Schol. A. ad Il. XVIII. 517. δρῦς — Δρύαλος Centaurus (ut Δρύας) dama — δαμάλη, Κνώδη θηρία Hes. κνώδαλον, σκύτος (σκῦτος) τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα καὶ ἡ

---

raes ad Plut. T. IV. 429. Ἀποσπαράσσειν et ἀποσπαρθάζειν Glossographi interpretantur σφύζειν. Photius Ἐσπάριζεν οὐκ ἐσκάριζεν.

11) Fortasse ab ὕαλος, quod Schneiderus a χύω repetit; alius cum σίαλος, σιγαλόεις, φιαρός composuerit, quibus omnibus inest significatio splendidi.

12) Κρύφαλον σαβακάθιον Hes. τοῦ κρυφάλου Oribas. de Fract. XIX. 102. et pro Κεκρυφαλία Aristid. Panath. p. 155. cod. Barocc. Κρυφαλία praebet.

13) Παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐκτείνεται τὸ ῡ τοῦ κεκρύφαλος Schol. Il. XXII. 469. fortasse quia concisionis (ex κορυφή) speciem praebet. Apud Hesychium Κροβάντιον πόλιον scrib. πιλίον. Alibi κορυβάντιον dicitur v. ad Aj. p. 374. not.

14) Κρόιαλος et Κρόκαλος miscentur Sch. Pind. Ol. I. 127. ut crotalistriae nomen ἡ Κροκάλη ἐκρότει Lucian. Dial. Meretr. XV.

εφαλή EM. σκύταλον collum vel cutis colli Sch. Arist. Avv. 284. et σκυτάλη scutica nisi errat Hesychius. Homericum οὐδ' ..λα δοίης nonnulli οὔδαλα scripserunt hoc est κόπρια ἃ παρὰ ..ῷ οὔδει κεῖται Sch. Od. XVII. 455. inepte quidem. Ab adjectivo κυφός Meletius de Nat. Hom. I. 52. κεφαλή derivatum ..tat, cujus nominis species plurimae sunt: γαβαλή et κυφή p. Hesych. κυβή Schol. Phoenn. 1151. in sermone vulgari ..όβη,[15] κύμβη, σκυφίον, σκουφία v. Du Cang. s. Κόβη et Coraes ad Plutarch. T. I. 441. Adjectiva autem ipsa partim a verbis oriuntur homoteleutis αἴκαλος, δαίδαλος, ἀταλός et ἀτάσθαλος, quanquam de his dissident doctorum judicia v. C. II. §. 1. partim ab adverbiis: ἀπὸ τοῦ ἦκα παραγωγὸν ἤκαλος καὶ κατὰ ..υστολὴν ἄκαλος Suid. et EM. (ubi rectius ἀκαλός) a χαμαί χθαμαλός vel ut nunc dicunt χαμαλός v. Coraes ad Strab. p. 212. ..t ab ἀγκάς non solum ἀγκάζομαι sed etiam ἄγκαλος, ἀγκάλη, ..γκαλίζομαι. Pars etiam ab adjectivis: βαύκαλος παρὰ τὸ βαυκός EM. a σιμὸς σίμαλος Tzetz. Posth. 377. (omissum in Thes.) ..t proprium Σίμαλος Anth. IX. n. 744. Anacr. Fragm. CXXI. ..μός ὅμοιος ὁμαλός, στραβός στραβάλος (sic) Hes. εὔτροχος εὐρόχαλος, ὑπέρβιος ὑπερφίαλος, quod alii pro ὑπερφυής accipiunt v. Nitzsch. ad Odyss. IV. v. 659. ab ὠκύς ὠκύαλος παραγωγή ὡς Ἄταλος, Βάταλος Schol. Il. XV. 705. v. Adn. ad ..j. 708. De duobus hariolantur Grammatici: ἀμάνδαλον Ἀλκαῖος τὸ ἀφανὲς ὑπερθέσει ἀντὶ τοῦ ἀμάλδανον ἀπὸ τοῦ ἀμαλδύνω EM. et ἀμίσαλλος ἀντὶ τοῦ ἀμίσγαλλος ὁ μὴ ἄλλῳ μισγόμενος κατ' ἔνδειαν τοῦ γ οἷον ἀμίσαλλοί τε γέροντες EM. quo ..ui usus est sive Callimachus ut Naekius suspicatur in Mus. ..hen. T. V. p. 4. sive quis alius, non video cur consonam ..erbi nativam exscindere quam ἀμίξαλλος fingere maluerit vel

---

15) Κῶθος ὁ κωβιός Theogn. Cram. II. 54. quem piscem a capite ..a nominatum esse ostendit epitheton κωβιὸς ἠϋκάρηνος Marcell. Sid. . 24. Κάπια σκόροδα Hes. latinum caepe vel porrum capitatum. Γαλή illud accentum habet synonymi κεφαλή, quod tamen unum in αλη ..xytonon esse tradit Herodianus π. Μον. p. 39. τὸ γὰρ ἀλαλή οὐ φύσει ..ρισύλλαβον, quo apocopen τοῦ ἀλαλαγή significare videtur. Alii ἀλάλη ..cripserunt EM. sed Arcadius sine dubio ἀλαλή, non ut editum est p. ..08. ubi pro δειμάλη praestat δαμάλη ponere quam cum L. Dindorfio ..hes. Διμάλη urbis Illyricae nomen obscurissimum.

ut compositum ab ἄλλος (quanquam haec insolita est compositio) vel ut simplex a μίξω derivatum producta penultima ut τετρακέφαλλος. Sic et ἀμιχθαλόεσσα pro ἄμικτος sive ἀμιγής dici volunt interposito theta ut ἄχιθος, μόχθος. Alii vero μιχθαλόεσσα scripserunt et ὀμιχλώδης interpretati sunt.[16] Ac res certa est ante hanc terminationem primitivorum formas varie interpolari vix ut recognosci possint. Nam consonae mutantur στρέφω (στρεύγω) ἀστράγαλος *verticillus* et indidem στραγγάλη, unde στραγγαλοῦται συστρέφεται Hes. κοντός κύνδαλος, ὄμπνη (ὄμπνιος) ὀμφαλός Schol. Nic. Al. 7. nisi potius ab ἄμβη ἄμβων umbi-licus. Nec raro interponuntur, modo dentales: a βύω βύθαλον βύσμα Hes.[17] a σπάω σπατάλη, a ξύω (ξύλον) σκυτάλη ut Nitzschius censet in Hist. Hom. I. 75. et σκύταλον clava, a σανίς σάνδαλον sive σάμβαλον, a σκάνος κώλυμα — σκάνδαλον ἐμποδισμός offendiculum, proprie quidquid in transverso positum est, praecipue transenna sive linea transversaria tendiculae, cognatum cum σκαιός, σκαμβός, σκάζω, quibus omnibus inest significatio transversi et obliqui. Modo labiales: κρούω κρούπαλον, κάρα κραιπάλη cognata caro, δονεῶ δνοπαλίζω, σκάς σκώρ σκύβαλον, κρέκω (κρούω) κρέμβαλον, βοῦς βούβαλος, ὗς ὑβάλης sive συβάλης λάγνος Hes. i. q. σύβαξ συώδης.[18] Gutturalis accessione increvisse videtur γραύκαλος ὄρνις τεφρός Hes. a colore cineraceo sive ravo, quasi γραῖος gravastellus, nam haec sine dubio inter se continuata sunt; *graculus* autem, quod Kuesterus confert, a clamore potius; nam graculi (κολοιοῦ) epitheton consuetum est κραυγός sive κραγέτης. Quomodo a πτύω derivatum est πτύαλον pituita, sic ab altera hujus verbi forma ψύω *spuo* natum est σίαλον *saliva*,[19] ut ψύττα σίττα, ψελλίζω σελλίζω etc. Dein,

---

16) Heynius ad Il. XXIV. 753. e Schol. Vict. affert versum a Bekkero omissum αἴ κεν ἀμιχθαλόεσσαν ἀπήεθα ηε θαλάσσης, fort. καὶ κεν ἀμιχθ. ἀπήιε θῖνα θαλάσσης *abiisset ad* —

17) Salmasius Plin. Exerc. p. 129. D. masculinum ponit βύθαλος simile latino *botulus* farcimen.

18) Labialis gliscit etiam in σύμβρος κάπρος Hes. συφεός, subare, subulcus, nisi hoc homoeosemo bubulcus accomodatum, aut beta utriusque ex digamma, *suvis, bovis*, ortum est.

19) Recte distinguit EM. 712, 3. πτύαλον τὸ ἀποπτυόμενον κατὰ

pituitosa et pinguia nitere solent, σίαλος adeps dicitur et tus, σῦς σίαλος *pinguis et nitidus bene curata cute* is, uno verbo λιπαρός, additaque gutturali σιγαλόεις ni-, σιαλῶσαι sive σιγαλῶσαι nitidare et νεοσίγαλος. Sunt alia altius abstrusa: Σκίταλοι nequitiae praesides, quod n Meinekius Com. Fragm. T. II. 353. cum σκιτών *futilis* arat, alii cacemphatis σκίνδαρος, σκινθαρίζω, σκιμα-similius putant. In Gloss. κήδαλον *penae* et *penae* κή-corrigunt *penis* ex Hesychio Κήδαλον αἰδοῖον κέρας υθρον, quibus si adhibemus verbum ab eodem relatum ζει καθαίρει κηδαλίζει, et ad haec meminerimus veteres urgandas sordes caudis leporinis bubulisque usos esse enicillis v. Arist. Eqq. 909. Virg. Mor. 23. non dubita-latinum *coda* primitivi loco ducere.[20] Quod vero idem κίδαλον κρόμμυον, propius accedere videtur ad κίταλον, Graeci nunc crustam panis significant similem folliculis rum aliarumque frugum, quos antiqui χιτῶνας et tuni-icere solent.[21] Interim haec eo minus assevero, quo restant inexplicabilia, velut arborum nomina θραύπαλος, λος et animantium ἄστραλος ὁ ψαρός Hes.[22] δάνδαλος,

---

εσιν (sputum) ὁ δὲ σίαλος αὐτομάτως ῥεῖ, sed non servatur dis-. Σιαλίς βλέννος Hes. vel pituitam significans vel piscem βλέννον a mugili sive μυξίνῳ, nam μύξα et βλέννος idem.

[20]) *Codam antiqui penem vocabant unde et peniculi quis calciamenta ur, quod e codis extremis fiebant* Fest. Idem fortasse est Κόθημα ῦ αἰδοίου Hes. Penis autem, unde pipinna et penita offa, ab ad-*pennus* acutus ductum videtur, ut et *pennatae agnae* hoc est spicae ristis Fest. Spica vero hordeacea quum sit penicilli simillima, non est penem dici κριθήν Hes. qui pro κρίθον ἐπώνυμον ἀνδροκι- sic scripsisse videtur κρίθων ἐπώνυμον (παιδός) ἀνδροκηδάλου ροσάθων ὁ ἀνδρὸς αἰδοῖα ἔχων, uno verbo σάθων.

[21]) Hinc ἐγκαψικίδαλοι mihi dicti videbantur famelici, qui caepa-bulborum farrisque et aliarum frugum glumas et putamina suble-. Mendosam scripturam καψιπήδαλος Hesychius interpretatus est nit ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιτα διδόντων ἀλλόμενος, quasi ex κάψαι ᾶν componi possit καψιπήδαλος. Num quis credat mustelam quae urrendum parere creditur, θρεξιγένναλον dici potuisse?

[22]) Non admodum incredibile est germanicum *Staar* latinumque s cognationem habere cum graeco ψάρ, ejusque nominis aliam

σκίνδαλος, aliarumque rerum αἰβάλη ἡ θύρα, τρυφάλη sive τρυφάλεια,[23] ἀμύγδαλον, κάκαλον, νώγαλον, ἠπίαλος, αὐτοκάβδαλος, μάνδαλος[24] etc. Nec minus precaria est nominum propriorum interpretatio Μαίμαλος a μαιμῶ Eust. 1054, 22. Σκίρταλος a σκίρτος σκιρτῶ v. Aglaoph. 1311. Πίτταλος Aristoph. a πίττα,[25] cujusmodi multa proferri possunt; sed conjecturarum satis nimiumque.

§. 3. Exceptis paucis, quae carminibus indicta, haec quae enumeravi vocabula alpha breve, lambda simplex habent. Dicam nunc de contrariis. Arcadius praeter ignotum κίαλλος, cui ἴαλλος vel Δίαλλος substitui potest, duo affert trisyllaba κρύσταλλος a κρύος ductum unde κρυσταίνω[26] et ὄκταλλος ὁ ὀφθαλμός παρὰ Βοιωτοῖς. Sed extant plura: θύμαλλος piscis, cui nomen a flore inolevisse Ambrosius tradit v. Schneider. Hist. Pisc. p. 23. et Isidorus XII. 6. sed herbae nomen, quam alii θύμιον vocant, apud Dioscoridem θύμαλον scribitur; κάρταλλος fiscella simile latino *crates* graecisque κράδη κράδαλος, tum σύκαλλος Med. Mosq. p. 6. propriumque Μέγαλλος προπαροξυτόνως ἐν διλαμβδίᾳ Eust. 1843, 17. quod saepius Μέταλλος scribitur v. Meinek. ad Com. Fragm. T. II. 323. ab etymo ignoto ut μέταλλον et μεταλλᾷν, in quibus mirifice lusit Lexilogus I. 40. Penultimae natura longae exempla ille nulla affert praeter propria; nam τάβαλος sine dubio est viri nomen Herod. I. 154. Neutrum γνάφαλον sive κνέφαλον a κνάφος et κνέφος ductum saepius per λλ scribitur v. Tzschuck. ad Strab. IX. 357. probante Meinekio l. c. T. I. 75. Illis Arcadius continuo subdit quae supra tres syllabas habent ἀρύβαλλος, περίαλλος,

---

fuisse formam στάρ ut ψία στία, unde pauculis gressibus illuc quo volumus perveniri potest.

23) Hoc Buttmannus a τρύω repetit. Facilius assentiar ψάκαλον, quod Herodianus Epim. p. 154. ψαίκαλον scribi jubet, a ψακάς s. ψεκάς derivatum esse (ut δρόσοι).

24) Idem μάνταλος scribi docet Du Cang. contraque urbis nomen Μάνταλος Steph. v. Eckhel. Doctr. III. 167. in cod. Rhed. Μάνδαλος.

25) Idemne est nomen Πύτταλος Paus. VI. 16, 7?

26) Sic etiam a cruor crusta ut a πύος pus, pustula. Sed verba pura alio deflexa sunt in lustrum (λύτρον) flustrum.

αἰγίθαλλος, quae proparoxytona esse, oxytona vero quae a kappa ordiantur *κραπαταλλός* et *κορυδαλλός* (bardala) quorum omnium aut etymologia incerta est aut scriptura. *Κορυδαλλός* ex confesso paragogum sed interdum unum lambda et accentum ante ultimam habet longa tamen vocali ut *κορυδάλη* Epicharm. Ath. 398. D. Et *κραπαταλλός* nonnunquam barytonum semelque brachyparalectum esse docet Meinekius Com. I. 288. *Αἰγίθαλλος* contra persaepe *αἰγιθαλός* scribitur etiam ubi caprimulgum significat ut ap. Anonym. de Avib. in Crameri Anecd. Paris. T. I. p. 27. a verbo *θάω* productum ut *αἰγιθήλας*. Sed Arcadii sententiam ratam habet vir doctissimus, quem in hoc sermone identidem appellavi, ad Com. T. II. 826. Huic quod antecedit Hesychius obscure indicat copulatum esse *Περίαλλος τὸ ἰσχίον ὅταν εἰλεῖται* significans *ὅτι εἰλεῖται* vel *παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι*, idemque *ἀρύβαλλος* conjunctum esse dicit *ἀπὸ τοῦ ἀρύειν καὶ βάλλειν εἰς αὐτόν*, quae sane mirabilis est junctura magisque conveniens arytaenae quam marsupio sive crumenae[27] nisi forte balneatorum trullae sive aryballi fuere culei ut saepe crumenae et sacciperia ex corio confieri solent. Transmissum illic *νεκύδαλος* (a *νέκυς νέκυδος*, quod non lectum est) non solum hoc modo scriptum reperitur sed etiam *νεκύδαλλος* in multis libris Aristot. H. Ann. V. 19. p. 551, 12. et alibi acuta ultima v. Boisson. ad Epim. 227. Pro *Ἐρύαλος* in exitu versus apud Homerum et Quintum nunc *Ἐρύλαος* substitutum est v. Spitzner. Observ. ad Quint. p. 175.[28] Brevem penultimam habet *κονίσαλος*, quod qui *κονίσσαλος* scribi jubeant, ut et veterum nonnulli et inter nostros Meinekius ad Euphor. p. 72. nescio an compositum

---

27) *Βαλλάντιον* sive *βαλάντιον*, cujus alpha anceps, pariter ad *βάλλω* referunt, quod vocalem brevem habet. Marsupium latine *follis* dicitur, quod Salmasius graecum *θύλακος* esse putat; et follis etiam pecuniae summam significat quam Byzantii *βαλλάντιον* vocant ut hodieque in re numaria Turcarum *Beutel* usurpatur. Errat igitur Corais ad Heliod. 299. hoc *φόλλις* et antiquum *φολίς* idem esse putans.

28) *Ἐρύαλος* quod Welckerus de Cycl. Epic. 362. cum *ἀρύβαλλος* componit tanquam synonymum, nusquam legitur, neque intelligo quo argumento Goellerus de Syrac. p. 56. nomen loci Syracusis vicini *Εὐρύηλος*, quod Livius Euryalum vocat, cum *ἦλος* compositum putet.

crediderint ut πολισσονόμος, ab εἱλέω vel ἁλής eodem fere intellectu quo κονίορτος. Prorsus ignotum κηκίβαλος, utrum compositum sit ut προβαλλός ἡ ἀσπίς Arcad. 54. et semigraeca fundibalus (σφενδοβολιστής) fustibalus,[29] an simplex, et quomodo pronunciandum. De tritoclitis idem p. 31. ὀξύνεται τὰ εἰς δύο λλ εἰ μὴ ἐπιθετικὰ γενόμενα ἀπὸ τῶν εἰς ης, κορυδαλλίς, ἀναβαλλίς, συκαλλίς, μοιχαλλίς, θρυαλλίς· τὸ μέντοι κάβαλλις βαρύνεται, quod femininum esse videtur substantivi καβάλλης ut δαμάλης δάμαλις, namque uno lambda scribitur urbis nomen Κάβαλις ὡς Νάρμαλις Steph. s. Νάρμαλις, sicut aliarum urbium Σύαλις, Φίβαλις, Caralis v. Intt. ad Sil. Ital. IX. 380. paludisque Κώραλις.[30] Συκαλλίς editores praeferunt in Arist. H. Ann. IX. 1. p. 619, 18. Aelian. H. A. XIII. 25: etc. Athenaeus vero II. 65. B. Epicharmum quidem hoc usurpasse metri causa, sed melius scribi δι' ἑνὸς λ ὡς παρώνυμον.[31] Quae si valeret ratio, in vitio essent χρυσαλλίς Arist. l. c. V. 19. p. 551, 19. de Gener. Ann. II. 1. p. 733, 14. θρυαλλίς cujus longa est media, et πυραλλίς eadem ut videtur mensura Ath. IX. 394. D. Med. Mosq. p. 6. Lucian. Dial. Meretr. c. XII. (ubi est mulieris nomen) quod et πυραλίς scribitur et πυῤῥαλίς velut a πυῤῥός. Μοιχαλίς hoc uno modo scriptum reperi ad Phryn. 452. sed sine ulla significatione quantitatis. Praeter haec longam penultimam habent φυσαλλίς et τρωξαλλίς, quae verbalia videntur, plantarumque nomina ἀκακαλλίς et ἀναγαλλίς sive ἀγαλλίς quae et αἰγῖτις dicitur, et proprium Κοναλλίς Comic. Fragm. p. 608. T. III. hoc tamen in Ven. uno lambda scriptum etymo incerto. Nullius poetae testimonio innotuerunt πιφαλλίς ἡ πίφιγξ Hes. quae antea πικαλίς vocatur et alibi πιπώ, et μαθαλλίς sive μασθαλίς poculi nomen quod Eu-

29) In sutriballus et veterivallus i. e. veteramentarius Cramerus ad Juven. Schol. p. 94. nomen *bajulus* sibi agnoscere videtur; de παρδόβαλλος pardorum curator, quod afferre neglexit, res certa est.

30) Minus recte Καβαλλίς in cod. Strab. XIII. 631. et Καβαλίς Steph. s. h. v. nec sine vitio κορυδαλίς herba Galen. Simpl. Med. XI. 361. T. XII.

31) In Schol. Pind. Isthm. IV. 104. Ἡρακλῆς ὑπὸ Σικάλου ἐκαθάρθη scribendum est Συκάλου. Nam ficus arbor lustralis erat v. Aglaoph. 703.

tathius a μασθός repetit. Brachyparalecta Arcadius acui dicit si syllaba prima in ῡ exeat sequente consona πανθαλίς θεράπαινα, ἐγκαλίς, πενταλίς, quae sic scribi oportet Πανταλίς ἡ θεράπαινα Ἑλένης ut Pausanias tradit X. 25, 2. ἀγκαλίς, δενδαλίς. Hisque adjicienda videntur καυσαλίς ὁ πυρετός et καυχαλίς ἡ φλύκταινα Hes. hoc est pustula quae gloriantibus et mentientibus enascitur aliter ψύδραξ dicta a ψεύδω v. Interpp. ad Theocr. IX. 3. quorum etyma in propatulo; tertiumque avis nomen κερκιθαλίς ἐρωδιός ut in cod. scriptum est pro κερκιθαλλίς, quod magis cum αἰγίθαλλος convenit.[32] Tum omnia quae per δ declinantur, δορκαλίς, καυκαλίς herba dauco similis, μαιναλίς,[33] μυρταλίς frutex (ut Μυρτάλη) ὀξαλίς, ροφαλίς, et fortasse βωκαλίς avis nomen et ἱμαλίς sive σιμαλίς Cereris cognomen, quorum mensura parum constat. Postremo barytona quae accusativum in ιν mittunt βαύκαλις, βούκαλις, δάμαλις, πάρδαλις, κώταλις tudicula v. Bast. ad Greg. 898. fortasse ut κωτίλλω a κόπτω κόττω simile proprio Κώταλος tibicinis nomini qui in Anth. App. n. 34. inducitur una cum Battalo, Scirpalo et Pancalo. Sed alpha natura longum habet σεμίδαλις simila, quod interpretes ad Athen. II. 109. A. cum ἱμαλίς et ἱμαλιά componunt; positione vero δρόσαλλις vitium species semel nominata.

§. 4. Huc exspatiatus congruens crediderim ceteras quoque terminationes attingere: ὑβάλης quo supra sum usus, κυβάλης cinaedus i. q. κύβηβος, κιξάλης sive κιξάλλης grassator,[34] et adjectiva ὁμαλής, νεαλής,[35] mutata terminatione αἱμάλωψ, τυμάλωψ, νυκτάλωψ, quae simplicia esse significavi ad Aj. p. 108. tum δαιταλεύς, Φοιταλιεύς, Βουταλίων a βούτης id est

---

32) Scaliger ad Varr. IV. p. 56. Bipont. cum *querquedula* confert, sed ea est diversa avis et terminatio propria Romanorum *acredula*, *ficedula*, *monedula*, *nitedula*.

33) Μαιναλίδες Nonnus vocat Bacchas XIV. 346. XXXIV. 164. XXXV. 232. XXXVI. 145. pro Μαινάδας ut videtur; quanquam Maenalius Liber pater Columell. de cult. hort. 429. ubi Maeonius parum conveniat. Maenalides Dryades v. 264.

34) Κίβαλος Hesychius interpretatur διάκονος, Suidas λῃστής, quas significationes complectitur latinum latro λάτρις.

35) Αἰθαλής Schneiderus finxit ex αἰθαλίων Βλεμύων Dionys. v. 220.

ἄγροικος v. Meinek. Hist. Com. 331. et feminina αἰμαλιά, μαγδαλιά, τρεμαλιά, ἰαλλα et ἰωλλα ἡ φωνή Hes. ab ἰά sive ἰωή, unde etiam ἰάλεμος ductum videtur ut a σχίδη σχινδάλαμος, quae omnia terminationem asciticiam habent, propriumque Ἀκιδαλίη παρὰ τὸ Ἄκις Ἄκιδος EM. 48, 21. Cram. II. 127.[36] cui affine videtur nomen fluvii Elei Ἀκίδας et Ἀκίδων ac fontis Boeotii Ἀκίδουσα (omiss. in Th.) Plut. Quaest. Gr. c. XLI. Tertio neutra πηδάλιον,[37] τρωγάλιον, quaeque Hesychius affert Κοράλλιον κόριον, Κωράλλιον παιδάριον, Σκυρθάλιον μειράκιον, eorumque synonyma κωραλίσκος et σκυρθαλίας. Postremo ἐργαλεῖον, a quo differt τροχαλεῖον ὁ τροχός Schol. Arat. 529. propter primitivum τροχαλός, ut Ἀρπαλίων παρὰ τὸ Ἅρπαλος EM. Μικκαλίων — Μίκκαλος Porph. V. Plot. VII. 104.[38] ἀσκαλιεύς — ἄσκαλος et ἰσκαλίδης quodammodo cum ἰσκαλέος conferri potest.[39] Nonnullis illorum verba adjuncta sunt ἀρπαλίζω, φυταλίζω, σκινδαλαβίζω sive σκινδαλεύω v. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 109. et adjectiva ἁρπάλιμος, φυτάλιμος, praeeuntibus propriis Ἅρπαλος (nisi peregrinum est) Φύταλος, quibus paria principia assignabimus adjectivis εἰδάλιμος (εἰδαλίς ὄρνις ποιός Hes.) ἰδάλιμος, καρπάλιμος, κυδάλιμος, πευκάλιμος, quae veteres ut in exordio dixi §. 1. ab εἴδιμος etc. repetunt. In EM. 803, 3. φυτάλιμος (παρὰ τὸ) φυτόν φύτιμος καὶ πλεονασμῷ φυτάλιμος καὶ (μεταθέσει) φυταλίμιος, in principio ponendum est φυτάλμιος idemque in exitu ut in Schol. Aesch. Agam. 334. ἐκ τῆς φύτλης γίνεται φυτάλμιος καὶ μετα-

---

36) Hoc tamen (Ἄκις) alpha plerumque longum habet, Acidalia breve, eademque Κιδαλία nominatur a κίδαλον fortasse ut Boeckhius suspicatus est ad Pind. Fr. N. 136, 634.

37) Πούς τὸ πηδάλιον Schol. Pind. Nem. VI. 94. quibus connexa sunt πῆδον et ἀπήδαλος.

38) His conferenda ἀσφαλής Ἀσφαλίων, σιγηλός Sigalion alpha correpto ut πνιγηρός Πνιγαλίων. Bambalio fortasse a βαμβαίνειν balbutire, quod Menagius in Origg. s. Babil et Diezius Grammat. der roman. Sprachen I. 8. cum romanensibus babiller, bambino etc. componunt. Notabile est Σιμαλίων in Corp. Inscr. n. 2905. E. 4. pro Σιμαλίων Alciphr. I. 35. (Σιμάλη Inscr. n. 1570. b.) et Ἰμαλίων Nonn. XXXII. 234. (Ἡμαλίων Quint. III. 301. fortasse Ἠμαθίων scribendum.)

39) Λόφος Ὀρχαλίδης ὃν ἀλώπηξ οὔποτε λείπει in Oraculo Plut. V. Lys. XXIX. fortasse ab ὄρχος ut Theocr. I. 48. ἀλώπηξ ἀν' ὄρχους φοιτῇ.

θέσει διὰ καλλιφωνίαν φυτάλμιος.[40] Nam φυταλίμιος illud quod Reisigius Comm. Oed. C. p. 49. exemplo parum apto ἐπωνύμιος defendit, non minus barbarum est quam μονίμιος foret vel κυδαλίμιος aliudve his simile. De metathesi quod dicunt, idem dici potest de ψευδάλμιος Hes. ubi Vossius ψευδάλιμος scribi vult, deque similibus ἀκέσμιος et ἀκέσιμος, γεράσμιος et Γεράσιμος, nisi potius quae in σιμος exeunt, a verbis ortum habent, quae in σμιος a substantivis, qualia isoteleutis δέσμιος, ἐράσμιος,[41] πλήσμιος, ἀποδάσμιος etc. vel ex usu vel ex arte praestructa sunt. Deinde ut ab ἄχυρον interposito my ἀχυρμιά et ἀχύρμιος, et a θάλλω βιοθάλμιος, ζωθάλμιος, πολυθάλμιος, sic a φύταλος ortum dici potest φυτάλμιος. Pro φυτάλιμος autem in Vit. Arat. p. 440. ed. Buhl. aliisque locis vel φυτάλμιος scribi oportet vel φιτάλιμος, quod codd. praebent Poll. I. 24. Cornut. XXII. et testificatur EM. l. c. verbis postremis πολλάκις δὲ καὶ τροπῇ φιτάλιμος. Nam illud a φύταλος derivatum necessario primam similiter illi haberet brevem; quod repugnat analogiae. Eademque lege tenentur quae in αλεος deflexa sunt tam ubere proventu ut in classes describenda sint[42] praemonstrante EM. et Suida s. Ῥωγαλέος — ταῦτα ἀπὸ τριῶν παράγονται μερῶν, ἀπὸ ὀνόματος δειμαλέος, ἀπὸ ῥήματος οἰδαλέος, ἀπὸ ἐπιῤῥήματος ῥιμφαλέος. Paronyma a substantivis primae declinationis sunt αὐχαλέος Xenoph. Fragm. XX. 65. καμπαλέος, κνισσαλέος, λυσσαλέος, λημαλέος, πτοιαλέος, φυζαλέος, φρικαλέος v. Wernick. ad Tryph. v. 195.

---

40) Quae praecedunt verba Οὐ κατὰ τὸν φυτάλμιον Δία ἐνταῦθα ἡ ἐτυμολογία. Ἐκ τῆς φύτλης δέ etc. nihil dubitationis haberent si ita esset scriptum οὐ κατὰ τὸν φυτάλμιον Ποσειδῶνα, nam hunc deum ab ἅλμη ita cognominatum esse crediderunt aliqui grammatices ignari non hac demum aetate sed Pausanias quoque, si verba ejus satis intelligimus. Forsitan nihil aliud nisi initium mutandum est negatione omissa; nam Ζεὺς φυτάλμιος non aliter dicitur quam φυτάλμιοι parentes idemque φύτιος et Latona φυτία.

41) Hinc proprium Ἐρασμονίδης, quod non proprium sed appellativum esse contendit Bergkius de Reliq. Com. p. 8. ductus exemplis dissimilibus quae ad Aj. 880. attuli.

42) Barkerus, quem Osannus ad Philem. p. 41. de accentu horum nominum egregie disputasse ait, quatuor nudis exemplis defunctus est.

ψωφαλέος. A secundae αὐχμαλέος, ἰσχαλέος, κρυμαλέος,[43] λιμαλέος, νουσαλέος, ὀζαλέος, ὀκναλέος, ὑπναλέος. A tertiae αἱμαλέος, γηραλέος, δειμαλέος, εὐγμαλέος, ἠθαλέος, θαμβαλέος, ἰκμαλέος, θαρσαλέος, κερδαλέος, πενθαλέος, ῥιγαλέος, ταρβαλέος, ὑδαλέος, χιραλέος, ψευδαλέος. Ab adjectivis αὐαλέος, γυραλέος, ἑφθαλέος, ἠκαλέος, ἰσχναλέος, κραμβαλέος, κυφαλέος, λεπταλέος, πενιχραλέος, πιαλέος, ῥυσαλέος, στυγναλέος Anth. XV. 32. τινθαλέος. A verbalibus αὐσταλέος, νυσταλέος (et νύσταλος) ῥευσταλέος; a tritoclitis τρηχαλέος, ὠκαλέος. A verbis barytonis ἀζαλέος, γηθαλέος, ἐρευθαλέος, ἑψαλέος,[44] θηγαλέος, θηπαλέος, ἰσχαλέος (ἰσχάς) καρφαλέος, κερχαλέος seu κερχναλέος, a perispomenis βρυχαλέος (omiss. in Thes.) Gregor. Naz. Carm. III. 67. A. LVI. 132. D. διψαλέος, πειναλέος, σιγαλέος, φοιταλέος, quorum tamen multa nominibus subjici possunt sicut eorum, quae inter paronyma retuli, haud pauca verbis. Alia a principiis paullo longius distant; παρὰ τὸ ἄγος (ἄγνυμι) ἠγαλέος EM. 418, 7. λευγαλέος παρὰ τὸ λοιγόν[45] Sch. Il. IX. 119. ἀργαλέον ἐκ τοῦ ἔργου ἢ παρὰ τὸ ἄλγος Sch. Hes. Opp. 227. Sch. Arist. Plut. v. 1. σμερδνός σμερδαλέος ἐκβολῇ τοῦ ν̄ Cram. I. 390. vel potius ab ἀμέρδω Sch. Il. XIII. 340. ὀτραλέος quod EM. 637, 3. a ficticio ὀτρύς arcessit v. Parall. 235. certe cum τρέω trepido i. e. festino cohaeret, καυαλέος cum καίω et αὔω. Νωγαλέον quod Zonaras λαμπρόν interpretatur, forsitan corruptum sit ex νωγατέον i. q. νηγατέον.

§. 5. Terminationis mutatae exempla pauca parumque certa; ἀπάλιος[46] et γηράλιος Hes. ubi γηραλέος subponunt;

43) Eratosth. Fragm. XV. 144. ζῶναι κρυμαλέαι αἰεὶ θ᾽ ὕδατι μογέουσαι, sive potius νοτέουσαι.

44) Hoc Schol. Nic. Al. 565. interpretatur participio ἑψημένον (sic) ut Schol. Il. II. 417. ῥωγαλέον ἐῤῥωγότα et Hesychius Τρηγαλέον (ῥηγ.) διεῤῥωγότα.

45) Propius erat λυγρὸς ut a πυκνός πευκάλιμος, quod qui a πεύκη repetunt, cum δριμύς astutus conferunt Schol. Il. XIV. 165.

46) Ἀπάλιον θῦμα, δελφάκιον Hes. quo exemplo ap. Diogen. ἐρίφοις γαλαθηνοῖς τοῖς λεγομένοις ἀπαλίοις reponunt pro ἀπαλίαις. Sed ἀπαλίας analogiae convenientius quam ἀπάλιος. Nihilo certius est Ἑκαλία πόῤῥωθεν ignoto praesertim demi attici etymo.

ψευδάλιος H. Stephanus sine teste profert, sed νηφάλιος multo crebrius est quam νηφαλέος Arc. 39. de rebus potissimum (θυσίαι, ξύλα) sed saepe commutantur v. Coraes ad Heliod. 347. Ἰκμάλιος viri est nomen, Ἐνύαλιος dei. Mutata consona pro θηγαλέος, quod bis in Anth. legitur, Hesychius θηγάνεος praebet et pro καγκάνεος, quod semel legitur Maneth. IV. 324. accentu incerto, καγκαλέος (a κάγκω) unoque vocabulo εἰκαῖος interpretatur duo ὑαλίης et ὑάνεος. Terminatione variata διψαλόεις (omiss. in Th.) Nonn. Paraphr. IV. 29. et μυδαλόεις semel Anth. XII. 226. ubi Jacobsius similiter ὑαλόεις et ὑαλέος dici adnotat; sed hoc ὑάλεος scribendum omninoque diversum est; aptius erat αἰθαλόεις et αἰθαλέος Apollon. IV. 777. quo tamen loco Philemon I. n. 56. p. 42. proparoxytonon invenit ut nonnulli scribebant quatuor numerantes designata αἰθάλεος, ἀτασθάλεος, δαιδάλεος, κονισάλεος, quae non ex uno illorum trium fontium sed ab adjectivis αἴθαλος αἰθάλειος etc. derivata esse censent Choerobosc. EM. 261, 52. Cram. II. 195. Herodianus vero π. Μον. p. 4, 12. et Arc. 39. haud amplius duo excipit δαιδάλεος et κονισάλεος, eaque possessiva esse dicit ionice figurata, postremum recte, illud secus. Nam propria quidem Δαίδαλος et Δαιδάλη Homero ignota suum sibi possessivum habent δαιδάλειος, quod poetice corripi potuit ut κορδάλεος ab Oppiano usurpatur pro κορδάλειος. Sed adjectivorum possessiva nulla sunt. Neque recte EM. 33, 30.[47] cum δαίδαλος et δαιδάλειος, quae idem valent, componit μεγάλος μεγάλειος, nam inter haec tantum interest quantum inter magnus et magnalis. Itaque sic intelligi oportet, versificatores δαιδάλεος produxisse a δαίδαλος interposito epsilo ut ἀτασθάλεος, quod Theognostus Cram. II. 51. hujus pleonasmi causa a tribus homotonis distinguit hyphesi imminutis. Omnia vero haec adjectiva undecunque orta et quocunque accentu notata hac, ut dixi, lege reguntur ut tribus brevibus antecedat syllaba longa,

---

47) Sic et Schol. Dion. Gramm. p. 793. ὡς πτοιαλέον, δειμαλέοι, θαῤῥαλέον, οὕτως ὤφειλε καὶ μεγαλέον. Εὕρηται δὲ μεγαλεῖον προςθήκῃ τοῦ ῑ, quod falsum est; nam iota tam nativum habet quam ὀξάλειος συκῆ, ὀξάλειον σῦκον. EM. addit αἰόλειος ὁ ποικίλος, non verius quam Sch. Pind. Ol. I. 164. μολπῇ αἰοληΐδι τῇ ποικίλῃ.

unde sequitur τρομαλέος ὁ περίφοβος Moschop. Sched. p. 177. contra analogiam fictum esse, et μυδαλέος natura non ictu vocalem quae in μυδόεις corripitur, habere longam. Neque alia mensura convenit poetarum usibus qui hisce adjectivis plurimum indulgent inde ab Homero et Hesiodo ad Nonnum usque et Nonni aequales. Secundum hos Hippocrates hoc genere creber: βραγχαλέος, κερχναλέος, ἰκμαλέος, ὀδμαλέος, ὑδαλέος, ὑποιδαλέος etc. Attici vero scriptores pauca hinc delibarunt θαρσαλέος,[48] κερδαλέος, plura posteriores ῥωμαλέος Plat. Axioch. διψαλέος Plutarch. δεισαλέος Clem. Alex. κραμβαλέος Athen. νηχαλέος Xenocrat. improbata fortasse Atticistis, quorum unus Lucianus in Lexiphane tria exterminat λιγκαλέος, λημαλέος, κορδαλέος. Σημαλέος Jovis cognomen, quod ostentorum auctorem interpretantur, haud immerito in suspicionem venit; nam adjectiva haec qualitatis significationem habent. Sed et ἰκταλέος Oppiani non satis ad regulam accommodatum videtur, quia a nominibus animantium talia duci insolitum.

§. 6. Hinc ad prius respicio genus; in quo quum multa reperiantur quae a primitivis ejusdem partis derivata sunt, tamen non omnium eadem conditio est. Sunt enim quae forma solum distent ut κρόκη et κροκάλη, quae glossographi eodem modo interpretantur ψῆφος θαλασσία et αἰγιαλός, κράδη et κράδαλος i. q. κλάδος, πάρδος et πάρδαλος, si quadrupes ita dictus est, non avis solum. In adjectivis ὀπτός ὀπταλέος, ἑφθός ἑφθαλέος, λεπτός λεπταλέος aliaque ejusmodi aut nullo inter se discrimine aut ita tenui ut nostram scientiam fugiat. Ac ne veterum quidem judicia consentiunt. Galenus Simpl. Temp. VII. 68. p. 55. T. XII. κώνου καρπὸς ὃν καὶ κόκκαλον ὀνομάζουσι καὶ στρόβιλον, sed in Exeg. κόκκαλον οἱ μὲν πλεῖστοι τὸν πυρῆνα τοῦ στροβίλου, Διοσκορίδης δὲ τὸν κνίδιον κόκκον ὑποκοριστικῶς, cujus hypocorismi in hoc genere vocabulorum nullum animadverti vestigium indubitabile. Neque magis amplificationis, quae non raro deminutivam sibi induit formam. Nam quod Schol. Dion. Gramm. p. 793. dicit τὰ ὀνόματα, ἃ διὰ τοῦ λεον τυποῦνται, ἐπέκτασιν δηλοῦσι τῶν πρωτοτύπων

---

48) Schol. Od. VII. 51. θαρσαλέος οὐχ ὁ θρασύς· ἐκεῖνος γὰρ ἀναιδής, scil. ὁ θρασύς.

οἷον πτοιαλέος ὁ λίαν φοβούμενος καὶ δειμαλέος ὁμοίως καὶ γηραλέος· οὕτω καὶ μεγαλεῖον τὸ πάμμεγα, id his exemplis nullo pacto comprobatur, quorum pleraque aliam speciem non habent. Quae autem dupliciter proferuntur, aut nihil differunt a primitivis aut non ea ratione ut intensiva dici possint. Neque confirmatior mihi videtur Blomfieldii opinio ad Sept. 229. ἁρπαλίζω, δαμαλίζω, ἐντροπαλίζω verba frequentativa dicentis, quamquam de postremo quodammodo consentit Schol. Il. VI. 496. ἐντροπαλιζομένη interpretans συνεχῶς ἐπιστρεφομένη magis ex sententia loci quam ex proprietate terminationis quae, ut omnes derivationis formae, significationem primitivi colorat quodammodo et expressiorem reddit, neque tamen sic ut verba quae proprie frequentativa vocantur. Accentus regulam (ut id quoque attingam) hanc tradit Arcadius p. 54. quae antepenultimam longam habeant proparoxytona esse κώδαλος, Ἅρπαλος, ἴξαλος, δαίδαλος, exceptis duobus ὀμφαλός et Θεσσαλός, pariterque quae brevem, si sint θηλυκῶν ἐστερημένα καὶ μὴ περιεκτικῇ σημασίᾳ ἐκφέρηται, πίαλος, φίγαλος, δάμαλος· τὸ δὲ Ἰταλός ὀξύνεται· [καὶ τὸ αἰγιαλός περιεκτικόν. Τὰ τριγενῆ ὀξύνεται, ἁπαλός, χθαμαλός, τροχαλός, ἰταλός] σεσημείωται τὸ μεγάλος. Hic quae uncinis circumscripsi, additamenta sunt codicis Havn. quorum prius ad quartum quendam canonem pertinet de quadrisyllabis κονίσσαλος, ἠπίαλος, Κρωβίαλος, Αἰβίαλος etc. quae nisi comprehensiva sint ut αἰγιαλός syllabam ab extrema tertiam acutam habere edicit. Quod editum est εἰ μὴ περιεκτικῇ σημασίᾳ ἐκφέρηται, in ἐθνικῇ mutandum esse indicio est exemplum regulae subjectum Ἰταλός gentilicium; nam appellativum ἰταλός vitulus aut praetermisit ille quod parum compertum habuit aut aliter pronunciandum esse censuit sive producta prima sive gravata ultima. Diversam vero sententiam proposuit Goettlingius, substantiva omnia praeter Ἰταλός, Θεσσαλός, ὀμφαλός, αἰγιαλός, proparoxytona esse de Acc. 186. adjectiva vero acuto finiri sono p. 301. ideoque πίαλος apud Hippocratem substantivum dicit. Sed in Muliebr. II. 799. T. II. πρόςθετον τῆς πιάλου δᾳδὸς (ὡς) πιοτάτης, certa quidem taedae species significatur, sed adjective tamen. Ac veteres accentum non illa ratione sed ex mensura primae syllabae judicasse apparet ex EM. 44, 32.

ἁπαλός ὀξύνεται ὡς ἁπαλός, ὁμαλός, χθαμαλός· τὸ δὲ ἤπαλος προπαροξύνεται ὡς πάσσαλος, κόδαλος, Τάνταλος, ubi vel Κόδαλος restituendum ex Arcadio vel mutata consona Κόχαλος.[49] Itaque δαίδαλος, εἴκελος, νύσταλον γερόντων Cram. I. 299. quamvis adjectiva sint, tamen eundem cum substantivis dactylicis accentum habent, ipsumque ἔρδαλος ὁ ῥυπαρός Erotian. et αἴθαλος ὁ αἰθαλόεις a substantivis ἄρδαλος ὁ ῥύπος et αἴθαλος non distinguuntur; ex quo colligimus κραδαλός, κροταλός, σπαταλός, τροχαλός, γυαλός, non diastolae causa acui[50] sed mensurae. Brevis autem antepenultimae ejusdemque erectae quae Arcadius promit exempla πίαλος, φίγαλος, δάμαλος, eorum primum dubito an σίαλος scribendum sit; nam si illud longum habet iota ut πιαίνω, Arcadius hallucinatus est; si breve ut πιαρός Anth. XV. 11. oxytonum esse debet. Φίγαλος dictus est Phigaleae conditor Paus. VIII. 3, 1. longa prima, si quidem in Lycophr. 212. sequimur plurimorum librorum scripturam Φιγαλεύς, quod est Liberi patris a Phigalensibus consecrati cognomen amphimacrum; quare Meinekius ad Euphor. p. 72.[51] dubitat an in versu quodam Rhiani pro Φιγάλεια, quia brevi opus est, substituendum sit nomen urbis recentius Φιάλεια, quod Pausanias a Phialo quodam repetit; id autem a brevibus insurgere ostenditur derivativo Φιαλεύς, neque aliter comparatum est φιάλη propriumque nymphae Phiale Ovid. Met. III. 172. unde urbis nomen ductum esse potest.[52] Ergo Arcadium quoque Φίαλος scripsisse crediderim. Φιδάλεια Byzantis uxor Anth. Plan. n. 66. primitivo caret.

---

49) Hesychius Κόγχαλος κονιορτός. Cochlearum nomen κοχάλια Arist. H. Ann. IV. 4. p. 528. a. 9. in codd. κοχχάλια et κωχάλια scribitur.

50) Neque hoc dicere videtur Schol. Il. V. 99. τὸ γύαλον, ὅταν ἐπίθετον ᾖ, ὀξύνεται.

51) Neglexerunt hoc Saalius ad Rhian. p. 27. et Bachmannus ad Lyc. l. c.

52) Similia sunt urbium vocabula Ληκύθη, Κακκάβη, Καλάθη, Κάψα, Κιβωτός, sed fortasse non omnia graecae originis.

CAP. II.

De nominibus in — $\overline{\epsilon\lambda}$ — et — $\overline{\eta\lambda}$ — deflexis.

§. 1. Nominum, quae in prima parte enumeravimus, nonnulla alpha cum epsilo commutant: *ὕελος*, *φέψελος*, *φιέλη*, *πτύελον*, *σίελον*, et quae plerumque per ε̄ scribuntur, interdum illam recipiunt vocalem *πύαλος* (*πυελίς* pelvis et pala annuli) a *πλύνω* ut putant v. EM. 696, 11. Buttmann. Lexil. I. 75. et anetymon *μύαλος* sive *μύαλον* ut hodieque dicitur v. Coraes ad Xenocr. p. 185. diverso ab attico *μυελός* accentu. *Βράκαλον ῥόπαλον* et *Ῥάκελος* (sic) *σκληρός* Hes. a *ῥήγνυμι*, ut videtur. A *τράπω τραπελιζόμενος ἢ τροπαλιζόμενος συνεχῶς ἐπιστρεφόμενος* Hes. quorum illi conveniunt adjectiva *ἐκτράπελος*, *εὐτράπελος* etc. A *δάω δέελος δίαλος* i. q. *δῆλος* Hes. Eorum vero, quae vocalem non mutant, nonnulla ab EM. explanata sunt: *ἀγέλη ἀπὸ τοῦ ἄγω* ut latinum *agmen*, *εἴδελος ἐκ τοῦ εἴδω ὡς πέμπω πέμπελος καὶ ἐν συνθέσει ἀείδελος* p. 21, 19. *εἴκελος ἀπὸ τοῦ εἴκω ὡς σθένω Σθένελος* p. 297, 28. cui simile est *δείκελον* a *δείκω* vel, si quis testatius quiddam desiderat, a *δεικής λαμπρός* ut a *προςεικής προςείκελος*, *ζοφοείδελος*. *Πέμπελος* illud in nostris libris unam obtinet significationem *vetulus*, quae cum verbo *πέμπω* nullum habet commercium aptiorque est adjectivo *πελός*, *πολιός*, *παλαιός*.[1] *Εὐπέμπελος* vero apud Aeschylum contrarium significat *τῷ δυςπέμπτῳ*. Sed quod eodem revocant *δυςπέμφελος*, a missionis notione longius abest sive de homine dicitur moroso et cui vix satis fieri possit[2] sive de mari impetuoso; quo intellectu quosdam praetulisse puto scripturam ab Hesychio relatam *Δυςπάμφαλος δυςτάραχος*, *δυςκίνητος*, a *φάω* i. q. *παιφάσσω*, nec mirarer si in Orph. H. XVIII. 13. pro *θάλλασσα παμφανόωσα* legeretur *παμφαλόωσα* id est *κυματόεσσα*, unde non multum abest *νύξ δυςπέμφελος* i. e. *χειμέριος* Nonn. Par. XVIII. 87. Omnino in hoc paragogorum numero reperiuntur

---

1) Hesychius *Πλέμνιος* et *Πλῆμνος* interpretatur *παλαιός*. Eustathius *πέμπελος* cum *πέπων* connectit.

2) Sic Zenodotus accepit Il. XVI. 748. *εἰ καὶ δυςπέμφελοι εἶεν* i. e. *δυςάρεστοι*, fortasse a *πεμπάζειν* ad *numeros exigere*.

non multa quae de etymo aut nihil mutent aut modo paullum aliquid ut a κρέκω videtur κρέκελος θρῆνος Hes. a νέφω vel νέφος νεφέλη, a σκοπός vel σκοπή σκόπελος Schol. Lyc. 650. Sch. Theocr. I. 69. a στρόβος adjectivum στροβελός Arcad. Hes. a σποδός σποδελός Schol. Od. XI. 539. θύελλα a θύω, ἄελλα ἡ φωνή ab ἄω (αὔω) sed si turbinem significat sic ut Ἀελλώ consonam thematicam habere videtur; Δίκειν — ἀφ' οὗ δίκελλον Hes. [3] Cum κύπη, κύμβη, σκύφος, κύβεθρον non solum κύμβαλον cognatum videtur v. C. I. §. 2. sed etiam κύπελλον, κυβέλη ἡ ὀπὴ τοῦ ὠτός EM. 543, 57. κύφελλα conchae aurium, additoque sigma κυψέλη ut δρύψελον τὸ λέμμα παρὰ τὸ δρύψαι ὅ ἐστι λεπίσαι EM. pro quo Hesychius Δρύψαλα πέταλα δρυώδη, quasi consona themati puro extrinsecus interjecta, qua ratione a σκάω σφάκελος processit; a themate, unde σίαλον pendet, σέμελος ὁ κοχλίας Hes. κοχλίας σίαλον ἀναπτύων Suid. cujus synonyma sunt σελάτης, σέσιλος et novitium σιάλαξ v. Coraes ad Plut. T. II. 407.[4] a πίων πιμέλη, sed intercedente nomine θύω θῦμα θυμέλη ut a θέω θῆμα θέμα θέμεθλον et θέμειλον v. Jacobs. ad Anth. p. 612. cum adjectivo θεμέλιος. Στυφελός στυφελίζω cum στύπος, στυπάζω, στυφᾷν βροντᾷν Hes. haud fortuito congruere videtur; ἔγχελυς ab ἔχις propagatum v. Dissertat. I. C. 2. §. 13. ut a νύκτερος νυκτέλιος, ἀεικέλιος et ἀειδέλιος ab his quae paullo ante scripsi, similiterque δειελίη et δειελιᾷν a δείελος, sed hoc ipsum a δείλη natum quod et δειέλη dici auctor est EM. per epenthesin vocalis ut δαελός et δάβελος, ideoque ab hoc loco alienum; nec minus ἄγγελος, quod Salmasius ad Lamprid. V. Sever. c. 41. cum *anculus* confert, ὄβελος a βάλλω sive βέλος, εὐδείελος ab adjectivo δέελος v.

---

3) Probabilius Sch. B. ad Il. XXI. 259. δίκελλα καὶ μάκελλα ἡ κέλλουσα, quanquam id quoque dubium reddit laconica glossa Μάκορ ἐργαλεῖον γεωργικὸν ὡς δίκελλα, nisi μάκελορ scripsit. Illius una haec species est, alterius duplex, μακέλη et μάκελλα ut ἀμάλη ἄμαλλα.

4) Du Cangius etiam σαλίγγας refert pro cochlea dici et σαλάρης *pituitosus*, in quo iota suppressum ut in σαλός pinguis, stupidus, ut σιαλοπάλλαγος ὁ παράληρος Hes. ex σίαλος et παλαιός compositum iota mutato in gamma ut αἰρέω ἀγρέω etc.

Nitzsch. ad Od. IX. 21. Multorum origines ne conjectura quidem attingi possunt *ἄμπελος*, *ἀσφόδελος*, *βρίκελος*,[5] *ζαφελός*[6] et *ζαφελής*, *κύφελλον* nubes, *μάκελλον* macellum maceria v. Canter. ad Lyc. 927. *μυελός*, *γεργέλοψ* et *πηνέλοψ* animantium nomina, *νωχελής* et quod Hermannus ad H. H. in Merc. 188. aliquot locis restituit *νωχαλός* sive potius *νώχαλος*,[7] *φάκελος*[8] cui sociata videntur *fascis*, *fascia*, *φάσκωλον*. Parectasis in hoc genere vocabulorum exemplum unum afferunt *παρὰ τὸ ἐνδέχομαι γίνεται ἐνδεχής καὶ πλεονασμῷ τῆς* $\overline{\lambda\varepsilon}$ (vel $\overline{\varepsilon\lambda}$) *συλλαβῆς ἐνδελεχής καὶ ἐνδελεχῶς* EM. 338, 27. quod quum longe aliam atque *ἐνδεχομένως* significationem habeat, ob hoc solum ab *δέχομαι* repetere videntur quia ab hoc verbo *ἐνδυκές* ductum credebant Eust. 1579, 50. hoc autem apud poetas posteriores

---

5) v. Meinek. Com. Fragm. I. 140. In EM. *βρικέλλους τοὺς κελίοντας ἢ ἱστόποδας παρὰ τὸ βρῖ καὶ κέλομαι (κέλλομαι)* significari videntur insilia (Webertritt).

6) Id Arcadius et alii proparoxytonon faciunt ut syntheton, accentum adverbii *ζαφελῶς* synecdromae imputantes v. Adn. ad Buttm. II. 339. unde patet illud alicubi lectum esse. Hodie non legitur nisi semel *ζαφελοῖο πυρός* Nic. Al. 567. omissum in Thes. nec prorsus certum, nam Edd. vett. *ζαφλεγοῖο*.

7) Tribrevia acuuntur excepto uno *δέελος*, si id recte pro *δῆλος* accipitur. *Νωχελής*, quod Schol. Orest. 788. a *κέλλω* compositum dicit, simplex esse arbitror ut *νωφαλής*, *νωθής*, *νωθρός*, quibus omnibus inest significatio *debilis*, modo ad visum relata, modo ad auditum; *Νωφαιός ἀφανής — Νυθός ἄφωνος σκοτεινός* Hes. pro quo Herodianus *π. Μον.* 42. *νουθός* afferre videtur: *βαρύτονα Ξοῦθος*, *Βοῦθος*, *Νοῦθος κύριον ψόφος ἐν οὔδει. Ἡσίοδος Νοῦθος δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει.* Ita enim suspicor, post *Νοῦθος κύριον* excidisse tale quiddam *καὶ ψόφος νουθός εἴρηται· Ἡσίοδος Νουθός δὲ —*

8) *Φάκελλος*, quod Jacobsius ad Ael. p. 241. et Poppo ad Thuc. II. 77. non repudiant, infirmatur collatione compositi *κομποφακελοῤῥήμων*, in quo omnes libri consentiunt, et cognominis Dianii *Phacelitis* sive *Phacelina* originatione nisi vera certe antiqua v. Interpr. ad Sil. Ital. XIV. 260. Utriusque enim secunda syllaba brevis est. *Κεφελός* ab Arcadio inter adjectiva oxytona relatum ignoratur, nec praesto remedium; *κελεφός*, quod G. Dindorfius in Thes. s. *Κελεφέα* proponit, terminatione excluditur, *κόπελος spurius* accentu et novitate. Ignota etiam origo propriorum *Βούσελος*, *Δέκελος*, *Ἔχελος*, *Πάνελος* Steph. *Πίελος* Paus. I. 11. *Θαῤῥελείδης* etc.

idem valet quod *συνεχές* et *ἐνδελεχῶς*. His neque assentiri neque assensu digniora proferre possumus. — Diphthongum a paragogis excludit Choerobosci canon Cram. II. 229. et 291. *τὰ διὰ τοῦ ῑλος βαρύτονα μὴ ὄντα οὐδέτερα ἢ σύνθετα ἀποστρέφονται τὸν ε̄ι χωρὶς τοῦ Νεῖλος*, qui neutrorum nomine *χεῖλος* significat, synthetorum *κροκόδειλος ἐκ τοῦ κρόκος καὶ δειλός* scilicet EM. De femininis Cram. II. 303. Etym. Gud. 379, 39. et 507, 3. *τὰ διὰ τοῦ ῑλη μονογενῆ ἀποστρέφονται τὴν ε̄ι, σμίλη, σπατίλη, μὴ ἔχοντα τὸ ῑ ἀπὸ κράσεως μηδὲ ἀπὸ πλεονασμοῦ*,[9] *χωρὶς τοῦ ὀφειλή, ἀπειλή, ὠτειλή*, nec plura his tribus noverunt Arcadius p. 109. et Herodianus Epim. 227. Horum autem duo paragoga sunt, *σπατίλη* a *σπάς* potius quam ut Salmasio visum ad Tertull. Pall. 304. a *σπατάλη*, et *ὠτειλή* quod Grammatici ex *οὐτηλή* boeotice conversum dicunt; *ἀπειλή* vero compositum est sine dubio, *ὀφειλή* derivatum a verbo; *καστείλη* quomodo figuratum sit nescimus; nam quod EM. de *κᾶς τέλος* narrat, fabula est. Quod vero nunc apud Hesychium legitur *Πεπραδεῖλαι οἱ μὲν τοὺς ἀποπνευματισμούς, οἱ δὲ εἶδος ἰχθύων*, id illi certe aliter scriptum repererunt *Πεπραδῖλαι* sive potius *πεπραδῖλαι* ut suspicor. Hoc Hesychii interpretes recte componunt cum alia ejusdem glossa *Πεπρίλος ἰχθύς*, et quia, iste *ἀποπνευματισμούς* reddit, a *πραδεῖν* (*βδεῖν* pedere) derivatum putant; quam conjecturam confirmatiorem reddit simile nomen *Ὀνόπορδον εἶδος κογχυλίου* et auctoritas Photii *Πεπραδίδαι* (sic) *πορδαί ἢ γένος ἰχθύων ὅμοιον μεμβράδι*, unde colligitur hoc quoque et reduplicatione destitutum *πραδίλη* Theogn. 111, 12. cum affinibus *βεμβράς, βεβραδών* etc. propagines esse verbi *πραδεῖν*.

§. 2. Nominum quae pro charactere eta habent accentum tradit Herodianus Schol. Il. XVIII. 580. Propria namque et appellativa gravari: *Σκύμφηλος, κάμηλος, φάσηλος*, adjectiva, si femininam positionem habeant, oxytona esse: *σιγηλός, ὑψηλός, ἀπατηλός*, barytona minus mobilia *βέβηλος, κίβδηλος, κάπηλος* (caupo, cocio) eamque ob causam *ἐρύγμηλος* potius scribendum esse quam ut Tyrannio suasit, acuta ultima;

---

9) Significat *ἴλη εἴλη* et crasis nomine *δείλη δεῖλη*.

quibus EM. 379, 27. addit ἐρυγμήλη δὲ ἐπίθετον ῥαφανίου ἴσως ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς, sed ἐρυγήλη scribitur ap. Hesychium. Oxytonorum principia aut in aperto aut in proximo sunt; ab adverbiis χαμηλός, ὑψηλός, ab adjectivis simplicibus γυμνηλός, αἰσχυντηλός, a compositis accentu dispari ἀεργηλός, δημεχθηλός, φιλύδρηλος, ἀΐδηλος. Alia substantivis adjuncta sunt ὀκνηλός, ὀμβρηλός, ὑδρηλός Theognost. II. 62. nec pauca verbis μιμηλός, κρυβηλός Hes. ἀτυζηλός ὀξυτονητέον ὡς Ἡρωδιανός Sch. Apoll. II. 1058. ἀπατηλός, διψηλός, νοσηλός Hippocr. de Locc. p. 118. T. II. ῥιγηλός, σιγηλός, τρυφηλός, quorum pleraque, sic ut regula poscit, feminina in $\bar{\eta}$ mittunt, nullum in $\overline{o\varsigma}$ nisi metri causa ut ἡ καπνηλός Nicand. quare et φύζηλος, Hes. si accentus suo positus est loco, minus mobilibus adnumerari oportet, et πέτηλος i. q. προπετής Arat. atque ἴτηλος, nec probandum ἐξιτήλη quod cod. Lips. in Xenoph. Oec. X. 3. ascivit. Ceterorum barytonorum principia vix per transennam adspicimus: ἀβέρβηλος sive ἀβύρβηλος, cujus variae interpretationes in notione importuni congruere videntur, ἀσύφηλος Sch. Il. A. IX. 647. pro ἀσόφηλος insubidus, alii pro αἴσυλος accipiunt, Wyttenbachius ad Eunap. p. 241. ab ἄτη producit ἀτύω, hinc ἀσύπω, ἀσύφω, ἀσυφάω, quae vehementer olent ex indigitamentis Lennepianis; βέβηλος ἀπὸ τοῦ βῶ βηλός καὶ διπλασιασμῷ EM. κάπηλος a κάπη ἡ τροφή id. ἐρίσχηλος ὁ λοίδορος ab ἐρίζω ut veteres volunt, ἐνίηλος et νενίηλος stultus ab ἐνεός vel νενός, de κίβδηλος ipse conjecturam proposui illis nec meliorem nec deteriorem Aglaoph. 1034.[10] Quin notissimum ἕκηλος nondum convenit utrum cum κηλέω conjugatum sit an, quod paullo veri similius, cum ἀκέων, ἀκᾶ, ἀκαλός, nedum ut Κυνίσφηλος ἀπατητικός, Τόρβηλος ὁ μεμψίμοιρος Hes. et alia hujus mortuarii glossarii expediri posse speremus. Horum positio feminina non extat. Substantivorum pars magna etymo caret ἄρβηλος sive ἄρβηλον, βάκηλος, θάργηλος, κάμηλος, τράχηλος, φάσηλος, alia a nominibus propagata sunt, κέρας — κέραμβος et κεράμβηλος, κόρυμβος — κορύμβηλος, Στύμφη sive Τύμφη Στύμφηλος, quo

10) Στύραξ δένδρον ὀρθηλόν Strab. XII. 570. quod Coraes Lexicographis commendat, vereor ne pro ὀρθόκαυλον subrepserit.

accentu etiam *Εἰξηλός* oppidi nomen Steph. et *Ὀμβηλός* fluvii Nonn. XXVI. 49. notanda videntur.[11] Femininorum duplicem accentum tradit Herodianus Sch. Il. IX. 220. et Arc. 109. *βαρύνεται ἀνθήλη, γαμήλη, κωβήλη· ὀξύνεται δὲ τὸ γαμφηλή καὶ θυηλή*, quorum primum verbale est *παρὰ τὸ ἀνθῶ ἀνθήλη* EM. ut *ἀπὸ τοῦ ξύω ξυήλη παρὰ τῷ Ξενοφῶντι — αἰολικὸν ἴσως· διὸ καὶ βαρύνεται ἄλλως ἢ τὸ γαμφηλή καὶ θυηλή* Eust. 872, 15. tertiumque *Τρυπήλα τορύνη* Hes. nisi latino truela (trulla, truo) similis vox graeca quondam in usu fuit *τρυήλη*. Pro *γαμήλη* reponendum *Γαβήλη πόλις Φοινίκης* Theogn. p. 111. qui plura addit: *καθήλη* nomen urbis, quod apud Stephanum *Κανθήλη*, in Itinerariis Anton. 147. et Hieros. 582. Cathela scribitur, *κωβήλη ἡ συνουσία* eodem modo ab Hesychio et Phot. explicatum, *νοθήλη* mendosum fortasse pro *ἀνθήλη*, quod hoc loco deest, *ὀπήλη* et *βαρβήλη*,[12] ignota mihi peraeque ut *μετῆλαι* sive *μετιτῆλαι* pars currus Poll. postremo *καπήλη*, quod Hesychius per *κοίλωμα* reddit, a *κάπη*, puto, productum; nam hoc quoque cavum quiddam significare ostendit interpretatio *κάπη ἡ φάτνη*, unde *φάτνωμα* lacunar. Similiter a *γαμφή γαμφηλή* EM. 221, 13. a *σῦς συῆλαι τόποι βορβορώδεις* Hes. Accentum nominum tertiae declinationis tradit Arcadius p. 31. *τὰ εἰς ηλις βαρύνεται κάπηλις, κύβηλις ὁ πέλυξ (πέλεκυς) ἔπηλις τὸ πῶμα, τρόπηλις, πλὴν τοῦ φασηλίς*, appellativum significans; nam proprium Herodianus gravabat librariis discordantibus v. Ducker. ad Thuc. II. 69. Coraes ad Isocr. p. 47. His addendum est *φύξηλις παράγωγον ἀπὸ τοῦ φύξω* Sch. A. ad Il. XVI. 143. et *Ὄκηλις κώμη*, Arrian. Erythr. p. 156. oxytonis vero *ὀξηλίς ἡ βοτάνη ὀξυτόνως* Theogn. 14, 6.

---

11) Proparoxytona sunt *Ὄλβηλος, Ὄξηλος* Cram. II. 14, 6. *Ὄρβηλος, Ῥαίκηλος, Κάρμηλος, Φάρβηλος*, aliaque locorum nomina, pariterque virorum *Ἄρβηλος, Θάργηλος* Nonn. XXXII. 234. (omiss. in Th.) *Τρέμβηλος, Ὕδρηλος* v. Lehrs. Arist. 291. sed eponymon *Σίγηλος* etiam oxytonum v. Meinek. Com. Fragm. I. 419. In Cram. II. 62. pro *Πάσηλος* fortasse scribendum *Πάμηλος* i. q. *Πασίμηλος* Xenoph., in Herod. Epim. 227. *ἀνθήλη* pro *ἀκανθήλη*. Nomen urbis rectius *Ἀνθήλη* Herod. VII. 200. quam acuta ultima c. 176. scribitur.

12) Cum hoc aliquid similitudinis habet *Ἀρβάλη τήγανον Ταραντῖνοι* Hes.

nescio an eadem quae *ὀξαλίς* dicitur v. C. I. §. 3. et *ὀξίς* Galen. de Simpl. Temp. IV. 3, 631. T. XI. ubi *ὀξύς* vulgatum est, latineque acetaria. Alterum terminatione paragogica auctum est *τρόπηλις*, quod ap. Hes. Phot. et Suid. *τροπηλίς*, in sermone rustici Megarensis Acharn. 820. *τροπαλλίς* (*τροπαλίς* Elmsl.) scribitur quasi doricum; quod vero huic simillimum est *τροφαλλίς* sive *τροφαλίς* *ἀπὸ τοῦ θρέψαι* v. Jacobs. ad Philostr. p. 401. Meinek. Com. Fr. I. 538.[13] atticum nominat Schol. Theocr. XI. 20. Neque alium accentum habent *πετηλίς ἀκρίς* et *τρυηλίς* nuper restitutum in Lucian. Lexiph. §. 7. pro *τρυήλης*, cujus formae masculinum nullum inveniri puto praeter *εἰσπνήλης*, *ἰσπῖλαι ἀκόλουθοι* Theogn. sed hoc etiam *εἴσπνιλος* scribitur et ambiguis conjecturis nunc ad *εἰσπνεῖν* trahitur, nunc ad *ἑσπέσθαι*. Sunt vero nonnulla in $\overline{\iota o \varsigma}$ producta: *ἀπατήλιος*, cui Eustathius 1755, 32. neutrum *τὰ νοσήλια* adjungit; ab *ἕκηλος*, ut Aristarchus censuit, *ἀεκήλιος*, quod alii ad *ἑκών* referunt v. Schol. Il. XVIII. 77. ut a *κάνθων* synonymum *κανθήλιος* cantherius Eust. 1625, 39. sed sine interpositu nominis *κειμήλιος* et *γαμήλιος* Theogn. l. c.[14] cui EM. 221, 1. *θεμήλιον* addit, sed hujus extat brevior forma *θέμηλον* et *ἀθέμηλον*, saepius tamen per $\overline{\epsilon\iota}$ scripta.

§. 3. Haec autem omnia multiplices habent vicissitudines. Primum vocalis penultimae: *ξυήλην ἣν ξυάλην λέγομεν* Suid. quod quum Herodianus *π. Μον.* p. 39. cum *φιάλη*, *Μυρτάλη*, *Πετάλη* (Aristaen. I. Ep. 25.) *ἀγκάλη* consociat, alpha breve esse significat; *πέταλον* et *πέτηλον*, *πέταλος* et *πέτηλος*, *προπέτηλος πεποίηται ἀπὸ τοῦ προπίπτω* Hes. vel proxime a *προπετής* ut *πενταπετές* pro *πενταπέτηλον* legimus; *στραβαλός* i. q. *στρεβλός* (nisi forte doricum est ut compositum *στραμβαλοκόμας*) et *στράβηλος* conchae nomen et oleae v. Meinek. Com. Fr. I. 256. *γαμάλη* i. q. *κάμηλος* Hes. incertum longo alpha an brevi. Nec raro alternant $\bar{\epsilon}$ et $\bar{\eta}$, *δείκελον* et *δείκη-*

---

13) In Antiph. Fr. T. III. 25. pro *τροφαλίδας λινοσάρκους*, quod Eustathius *λεπτάς* interpretatur, correxeram *λιτοσάρκους*.

14) Hic *ἐτώλιος*, *ἀφώλιος* vulgatum pro *Αἰτώλιος*, *ἀποφώλιος*. Quod Festus dicit *Camelis virginibus supplicare nupturae solent* sic accipiendum *Gameliis virgines* etc.

λον, ἐρεσχελεῖν et ἐρεσχηλεῖν, quorum illud sine ulla codd. discrepantia legitur Themist. XXIX. 346. C. Clem. Strom. IV. 7, 211. Procop. Arc. II. 10, 14. Schol. in Hermog. p. 184. T. IV. et aliquot aliis locis v. Piers. ad Moer. 159. sed alterum, quod cum ἐρέσχηλος (§. 2.) convenit, Jacobitzius praefert in Lucian. Demon. §. 15. Dial. Mort. XVI. §. 3. Schneiderus autem ad Civ. T. III. p. 11. non unice quidem sed tamen prae illo probat et (si sententiam ejus recte interpretor) a χηλή compositum putat; mihi simplex esse videtur ab ἐρέθω, ἐρίζω, propagatum fere ut ab ἴαμβος ἰάμβηλος λοιδορητικός Hes. nisi verior est scriptura ἰαμβύλος, quod Arcadius propter parilitatem accentus cum ἐρωτύλος componit interpretatione subtracta. Ad hanc vocalium mutabilitatem, de qua iterum in fine hujus dissertationis dicturus sum, accedunt consonae characteristicae vicissitudines. EM. 135, 18. ἄλγος ἀργαλέος μεταθέσει ὁμοίως τῷ ὑδρηλός· ὑδρηρός γὰρ ἀναλογώτερον, σιγηλός σιγηρός, ὑψηλός ὑψηρός ὁ εἰς ὕψος ἠρμένος. Hoc auctori remittimus sed de re ipsa convenit; αἰσχυντηλός Plato saepius scripsit, semel αἰσχυντηρός, quod Moeris minus atticum judicat sic ut σιγηρός synonymumque σιωπηρός, quod Athenaeus apud Xenophontem legit v. Bornemann. ad Symp. I. 9. nostri autem libri hic et Aristot. Probl. XXXI. per lambda scribunt, καπνηλός Nicand. καπνηρός scriptores Byzantii qui et διψηλός asciverunt; τρυχηλός Aldus edidit Eur. Troad. 496. αὐήλη Brunckius Anth. XII. 121. pro αὐηρή, quo usitatius est αὐαλέος, sed similiter variantur ὑπνηλός ὑπναλέος, καρφηρός καρφαλέος, ὀτρηρός ὀτραλέος, λυσσήρης λυσσαλέος. Αἰσάρων fortasse ex dittographia natum pro αἰσάλων, πυδαλίζω pro πυδαρίζω, nec satis constat de κύδαλος et κύδαρος cydarum, σαράβαλλα et σαράβαρα quae eodem modo a Latinis scribuntur, derivata fortasse a vestimenti Persici nomine σάρακις, sed πίαλος eodem loco est quo πιαρός et πιερός (Erotian. s. Πιᾶρ) et quae brevem cum longa commutant νοσηλός Hippocr. νοσηρός Xen. et νοσερός, τρυφηλός et τρυφερός, quorum si qua est significationis differentia, ea certe regulis comprehendi non potest.

CAP. III.

De nominibus in ιλ — exeuntibus.

§. 1. Nominum, quae hoc loco tractabuntur, terminatio aut cum ipsis nata aut a verbis praecepta est; in quo et ab antiquis Grammaticis dissentio et a nostris. Illorum unus in EM. 164, 18. ἐκ τοῦ ἄταλος ἀτάλλω et eodem modo de ceteris terminationibus ἀπὸ τοῦ ἵμερος ἱμείρω 582, 53. ἐκ τοῦ βάσκανος βασκαίνω 190, 28. et nostrorum signifer Buttmannus in Gramm. §. 119. Adn. 4. ποικίλλω,[1] ἀγγέλλω et his similia verba ab adjectivis derivata putat, non contra. Neque tamen omnes in hoc conspirasse docet EM. 582, 34. ἀπὸ τοῦ μέλι μελίσσω καὶ ἐκεῖθεν μείλιχος ὡς ταράσσω τάραχος, et canon antiquus ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν ῥημάτων βραχύτερα ὡς τὸ θάλλω θάλος, ἀγγέλλω ἄγγελος Sch. Lyc. 84.[2] quo nixi ἀτάσθαλος, κωτίλος,[3] σκέρβολος, στρογγύλος verbis subjicimus tanquam ortu prioribus. Verum est aliud genus verbalium quod terminationem non aliunde accepit sed quasi αὐθαίρετον habet, primum

---

1) Hoc a πικός sive πεικός, quod Hesychius πικρόν πευκεδανόν interpretatur, proprie autem sic ut latinum *spicus* sive *spica* aliquid aculeatum significasse videtur. Hinc πικρός cum ad alia quae sensum pungunt translatum est ut πικρὸς ὀδμή Hom. γλαυκότης πικρά Plut. V. Sull. II. tum ad amara quoque, sed pungendi significatio remansit in nomine πεύκη v. Buttmann. Lexil. I. 17. quod nomen ex etymo interpretor *aquifoliam* sive ὀξύφυλλον ut πίτυς ὀξυτόρος a Meleagro dicitur I. 16. non (ut vulgo accipiunt) quia ipsa in acumen exit sed ob formam foliorum quae nos quoque nominamus *Nadeln* et genus arborum universum *Nadelholz*. Nec pungendi solum verbum a stirpe graeca repetimus sed etiam *pingere* et ποικίλλειν id est punctis distinguere et quasi guttis adspergere, unde acu picta τὰ ποικίλα dicuntur Theocr. XV. et phrygio βελονοποικίλτης.

2) Pro ἀγκύλεσθαι ap. Hesych. ἀγκύλλ. scribi oportet, pro Βαμβάλει τρέμει aut βαμβάλλει aut βαμβαλεῖ. Nam βαμβάλω, quod Valckenarius Moscho tribuebat, graecum non est. Canonis illius usus est multiplex: ἴσον βραχύνεται ὅτι ἐκ τοῦ εἴδω καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ῥημάτων βραχύτερα Moschop. Dict. Att. πιθαρχία τὸ πι ὡς ἴκελον — ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν ῥημάτων βραχύτερα ibid.

3) Κωτίλον ὄμμα Anth. V. n. 131. ad catachresin referri potest ut βρέφη ψελλιζόμενα τὴν βάσιν Heliod. IX. 11, 366. in quo amoliendo multum laborat Coraes, χωλὸς τὴν χεῖρα v. Meinek. Com. Fragm. T. I. 367.

κορυπτίλος ἀπὸ τοῦ κορύπτω Sch. Theocr. V. 142. et fortasse *ὀπτίλος* ab exoleto *ὄπτομαι* potius quam ab usitato *ὀπτίλλομαι*. Deinde adjectiva quae sigma futuri receperunt *δεισιλός* (sic) *δειλός* Hes. *ξύσιλον Σκίρρων τὸν γέροντα εἶπε* EM. 737, 3. scabiosum significans, *δαψιλής* dapsilis et *δαψιλός*, quod bis hoc accentu in omnibus Aristotelis libris signatum est, latinumque dapsilus, si uno Plauti exemplo satis sustentatum putamus, a *δαίσω* vel a *δαίς* daps, tanquam paronymon ut *ὀργίλος*; a desueto themate *μύτιλος* proparoxytonon, quod Hesychius bis refert s. *Μίτυλλος* et *Μυτιλός*. Haec subsequitur substantivorum numerus, quibus animalia significantur *κόντιλος* (sic) *ὄρνις καὶ ὄφις* EM. *κόρθιλος ὄρνις ὃν τινες βασιλικόν* (*βασιλίσκον*) Hes. *ὀρχίλος, κομπίλος ὁ καὶ κοντίλος καλούμενος* Arist. H. Ann. IV. 1. *σχοινίλος*, *τροχίλος*, *φρυγίλος*. Quorum primum, si serpentem significat, a conti similitudine appellatum videtur, secundum, si regulum, a *κόρυς* ut *κόρυδος*; proximorum ratio in aperto; postremum Salmasius in Plin. p. 315. cum latino fringilla contendit soni imitamentum putans. Alia quaedam suppeditat Herodianus *π. Μον.* p. 21. ubi *κόϊλος* analogiae convenientius dicit quam *κοῖλος*, quia in *οιλος* nullum exeat vocabulum, plurima vero in *ιλος* — *μεμίμηται γὰρ τὸ αἰγιαλός*, *μυτιλός*, *κυτιλός*, *νυκτιλός*, quorum duo prima quomodo scribenda sint apparet ex Arc. 55. *τὰ διὰ τοῦ ιλος ἀρσενικὰ παροξύνεται· εἰ δέ τι προπαροξύτονον εἴη ἢ πάθει* (adde *γέγονε*) *ἢ γένει* (adde *διαφέρει*) *ναυτίλος*, *Τρωίλος*, *Ζωίλος*, *Πενθίλος· τὸ δὲ αἴγιλος θηλυκὸν*[4] *καὶ τὸ κόϊλος κατὰ πάθος. Καὶ τὸ μύτιλος προπαροξύνεται.* Tertium Herodianeorum nescio utrum sit appellativum quod vulgo *κίτυλος* scribitur sed saepe etiam trajectis vocalibus, an proprium *Πυστίλος* Thuc. VI. 4.[5] ultimum *Nyctilus* Calpurn. VI. 1. Miranti autem cur Technographus hujusmodi exemplis uti maluerit quam notis et illustribus, qualia undique affluunt, haec mihi incidit cogitatio, hoc loco proposita esse vocabula quae

---

4) Sic etiam ἡ *Ἄμιλος* urbis nomen Paus. VIII. 13, 4. et *Τράγιλος* Steph. quorum tamen ignota est quantitas.

5) *Πάστιλος* Phot. Bibl. LIX. 26. in cod. *παστῖλος*, alibi *πάστιλλος* v. Du Cang. latinum est pastillus a pasta.

eundem cum *κόϊλος* accentum haberent, *αἴγιλος*, quod sive herbae est nomen sive herois, primam acutam habet, *μύτιλος*, *πύτιλος*, si illud est quod suspicabar, ac *Πύστιλος* quoque in aliquot codd. Thucydidis. Quod vero Arcadius unum *μύτιλος* affert, nemo mihi opponet qui libri hujus ulcera noverit. Ac fuisse inter Grammaticos nonnihil dissensionis perspicuum fit ex Schol. Arist. Avv. 19. *τοῦ ὀρχίλος ἀξιοῦσί τινες τὴν μέσην ὀξύνειν*, aliis, ut apparet, primam acuentibus; ac legitur ita *ὄρχιλος* in omnibus libris Arist. H. Ann. IX. 1. p. 609, a. 12.[6] et *τρόχιλος* in nonnullis p. 609. b. 12. Oppian. Ixeut. II. 3. propriumque *Τρόχιλος* Paus. I. 44, 2. quomodo etiam *Πόρσιλος* scriptum est Eust. 1316, 35. quamvis ab Herodiano Cram. II. 291. inter paroxytona relatum,[7] et *Πένθιλος* Arist. Polit. V. 10. p. 1311. b. 29. *Τρώϊλος* Quint. IV. 155. Dio Chr. XI. 338. *Ζώϊλος* Longin. IX. 14. *Τρόφιλος* Stob. Floril. CII. 9. p. 551, 39. *Μύρσιλος* Apollon. Mirab. XVII. Heracl. V. 14. Nonn. XXXIII. 293. et XXXVII. 340. sed hic ex Graefii emendatione, *Κύρσιλος* Sopater Diaer. p. 171. T. VIII. quibus tamen hoc minus tribuo quo frequentiora sunt paroxytonesis exempla tum in his vocabulis tum in aliis *Θυμίλος*, *Σπορyίλος* etc. Sed *Τάξιλος* quod bis legitur in omnibus libris Paus. I. 20, 6. IX. 40, 7. fortasse eorum fuit, quae ab Arcadio praetermissa opinabar. Feminini generis et neutrius exempla non multa sunt neque nostris usibus apta *Ἄργιλος* urbs Herod. VII. 115. *Μυρτίλη* Menand. *ματτίλη* quod Meinekius in Com. Fr. II. 111. matulam interpretatur, *μέσπιλον*,[8] *Τρώτιλον*, quo Poppo defendit proparoxytonon *Τρώγιλος* Thuc. VI. 99. sed hoc masculinum est h. l. et femininum ap. Sil. Ital. XIV. 259. illud vero neutrum videtur, de quo genere Grammatici nihil prae-

6) Hic etiam *ὀρχῖλος* in codd. nonnullis ut *σχοινῖλος* VIII. 3. p. 594. b. 4. *τροχῖλος* Herod. II. 68. Ael. H. Ann. III. 12. *Πενθῖλος* Strab. IX. 402. *Κυρσῖλος* Hermog. de Id. II. 8. 352. T. III. Sch. ad Aristid. Plat. II. 655. et in cod. Demosth. 296. *Μυρσῖλος* Plut. Conviv. Sept. 147. B. Diod. IV. 73. Apoll. Mirab. V. et in bono adeo libro Soph. El. 498.

7) Editum est *πυρσίλος* h. l. et *Πορσίαλος* in Schol. Od. III. 444.

8) Hesych. *Κόθημα ἐπὶ τοῦ αἰδοίου καὶ κότιλον ὁμοίως*, quod generis neutrius videtur ut *τὸ κούδυλον* in loco mendoso EM. v. Meinek. Fragm. Com. I. 562.

8*

cipiunt quia accentus omnibus idem; nam pro Δρογγίλου ap. Demosth. Stephanus proparoxytonon praebet. Tantum de formatione et accentu; quod sequitur, ad significationem pertinet. Scholiasta Dionysii p. 857. ὁ ἕκτος, inquit, τῶν ὑποκοριστικῶν τύπος εἰς λος, ναύτιλος (sic). Matthiae in Gramm. §. 102. Adn. 3. p. 276. ubi deminutivorum figuras varias edisserit, hujus quoque terminationis meminit in exemplum afferens Χοιρίλος, Τρωΐλος, Πραξίλλα, Τελεσίλλα,[9] Goettlingius de Acc. p. 184. addit ναυτίλος, τροχίλος, φρυγίλος etc. At si quis pressius instet interrogetque ubinam ναυτίλος parvum nautam significet vel χοιρίλος porcellum et cetera quae allata sunt num a primitivis suis id differant quod a lapis lapillus, vereor quid responderi possit. Ac multa illorum ne a nominibus quidem ducta sunt. Ἄρκιλοι τὰ τῶν ἄρκτων νέογνα Eust. p. 1535, 16. p. 1625, 46. speciem quidem praebet vel deminutivae potestatis vel, quae huic proxima, patronymicae; sed pro illo in Poll. V. 15. ἄρκτυλοι et ἀρκτύλοι scriptum est; ἄρκηλοι vel ἀρκῆλοι Aelian. H. An. VII. 47. Ath. V. 201. C. quo fortasse diversum ferarum genus significatur; Hesychius ἄρκηλα hystrices appellari tradit a Cretibus. Quod vero Candaules Myrsi filius a Graecis Myrsilus sive Myrtilus vocatus est, eo minus ad probationem confert quo plures hoc nomen gesserunt diversis orti parentibus v. Meinek. Hist. Com. p. 100. Jacobs. ad Philostr. p. 630. ac si verum est quod Coraes sumit, Strabonem IV. 633. pro Κυδρῆλος νόθος υἱὸς Κόδρου — scripsisse Κοδρύλος ἢ Κοδρῖλος καθάπερ Μυρσῖλος ἐκαλεῖτο ὁ Κανδαύλης ἀπὸ τοῦ πατρὸς Μύρσου ad Strab. p. 287. Atact. T. III. 32. hoc nomen certe non idem valet quod Κοδρίδης. Sed conjecturam incertam reddit magna scripturae diversitas Paus. VII. 2, 7.

§. 2. Arcadius p. 53. τὰ τὸ ῐ ἐκτεταμένον ἔχοντα προπαροξύνεται εἰ μὴ ἡ τρίτη ἔχοι τὸ ᾱ οὗ προκατάρχει σύμφωνον· στρόβιλος εἶδος ὀρχήσεως, στροβιλὸς δὲ ἡ συστροφὴ τοῦ

---

9) Fischerus et haec attulit et Θευχαρίλας Theocr. II. 7. quod a Θεύχαρις vel Θευχάρης propagatum esse nequit, nam Χαρίλας est pro Χαρίλαος sed bicompositum Θευχαρίλαος a consuetudine abhorret. Θεοχαρίδης extat.

ἐχίνου, *ἔςβιλος*, *ὅμιλος*, *πάμμιλος*, *ἀλλ' οὐκ ἐν συλλήψει τὰ σύμφωνα· τὸ δὲ Καδμῖλος περισπᾶται ἔχον τὸ ᾱ* Eorum igitur quae alpha in principio habent, duo memorantur, quorum utrumque duas post alpha habet consonas, unum in syllepsi *Καδμῖλος*, alterum in diastasi *Πάμμιλος*.[10] Nominum, quorum alpha consona simplex sequitur, exempla aut librarii subtraxerunt aut nulla sunt; equidem unum reperio *κάμιλος*, quod quum Grammatici a *κάμηλος* distingui jubeant, iota longum habere videtur. Ita si est, verbis illis *εἰ μὴ ἡ τρίτη ἔχοι τὸ ᾱ οὗ προκατάρχει σύμφωνον*, addi oportet *ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μὴ ἐν συλλήψει* (ut *Πάμμιλος*). *Στροβιλός* oxytonon non legimus; nec prorsus eadem significatio est in Ionis versu Ath. III. 91. D. *ἐχῖνος — στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας*. Mendoso *ἔσβιλος* nihil similius reperio quam *σέσιλος* et *εἴςπνιλος*. *Καδμῖλος* Eustathius 487, 38. a *Κάδμος* productum sed Schol. Lyc. 219. hoc ex illo contractum esse statuit; Lycophron utroque Mercurium significat; Festus: *sacrorum ministrum κάσμιλον appellabant*. Apertior vero femininorum origo, quorum tria affert Arcadius *παστίλη*, *μαρίλη*, *μυστίλη*, eademque Theognostus p. 111. sed primum rectius *σπατίλη τὸ ἀπόξυσμα τῶν δερμάτων καὶ τὸ ὑγρὸν διαχώρημα* (Cram. T. II. 303.) a neutro *σκάς* (*σκῦτος*) *σκώρ* v. Parall. p. 80. *μαρίλη* a *μαιρῶ* unde *μαραίνω* derivatum; Photius *Μαρείνη ἡ μεμαρασμένη ὕλη καὶ μαριλευτής ὁ ἀνθρακευτής — Μαρίλη ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων*, quod Schleusnerus vere pro *μαρείνη* reponit; nam quod Ellendtius noster in Lex. Soph. a *μαραίνω* putat *μαρεινός* declinatum esse adjectivum, equidem vereor ut hujus declinationis exemplum reperiri possit; *φαεινός* et *δεινός* paronyma sunt. Duo novimus herbarum nomina, unum cunila *κονίλη — ὅτι Κονίλος* (sic) *εὗρε τὴν βοτάνην* Sch. Nic. Th. 627. de quo aliam conjecturam feci in Parall.

---

10) Id sine dubio est viri nomen Thuc. VI. 4. pro quo nunc ex aliquot libris *Πάμιλλος* receptum; illo utitur etiam Grammaticus Cram. II. 291. ubi pro *ἀνθόμιλος* fortasse *Διόμιλος* reponendum ex eodem Thucydide, vel *Βανδίλος* ex Theogn. p. 62. nam *ἀνθάμιλλος* a proposito alienius. Theodosius Gramm. p. 71. non plus quam tria recenset *χιλός*, *ψιλός*, *νεογιλός*.

406. alterum χονδρίλη a χόνδρος ductum, quod persaepe apud materiae medicae scriptores hoc modo invenitur, apud Plinium vero chondrilla et condrille lambda iterato, quod solet esse vocalis longae indicium; Theophrasto Schneiderus χόνδρυλλα restituit non sine codicum vestigiis, sed vellem mensura mediae poetarum testimonio confirmari posset.[11] Funditus ignotum est ἀργίλαι τὰ ὑπόγαια οἰκήματα Eust. ad Dion. 1166. unde nonnulli *Argiletum* derivatum putant iota brevi, lambda simplici, etsi veteres ab argilla repetunt cujus origo ab ἀργός. Dubia est scriptura ἀργίλῃ περιπλάσας Galen. de Medicc. sec. Locc. I. 2, 438. T. XII. nam alibi de Simpl. Temp. IX. 1. 168. ἄργιλος legitur, quamquam et proprium urbis Anth. VII. 194. virique nomen fluctuat Ἄργειλος, Ἄργιλλος. Hujus generis multa affert Arcadius p. 54. τὰ εἰς ιλλος προπαροξύνεται Κύριλλος, Σόφιλλος, δόριλλος· τὸ δὲ ὀπτίλλος παροξύνεται καὶ τὸ νεογιλλός ἔχει θηλυκόν. Theognostus II. 62. et haec praebet et Ἄϊλλος, Δώριλλος, Ἕπιλλος, Μέγιλλος, Πέριλλος, Πράστιλλος, Τήριλλος, ἀνάσιλλος, quod compositum est sine dubio ut νεογιλλός EM. Phot. pro quo nunc in Odyssea νεογιλός scribitur. Cetera fere omnia andronymica sunt, notissima Κύριλλος, quod qui paroxytonon fecere reprehensi sunt Cram. II. 227. Μέγιλλος et Σόφιλλος, quo nomine Sophoclis patrem vocatum esse accepimus. Mendosum est Σόφιλος, quod modo pro composito Σώφιλος (ut Λάφιλος Thuc. V. 19.) subrepsit Demosth. 537, 8. Athen. III. 123. E. modo pro Σόφιλλος Herodian. Epim. p. 130. v. Jacobs. ad Ael. VII. 39. Kayser. ad Philostr. Soph. I. 15, 498. Meinek. Hist. Com. 425. Ἄϊλλος mihi ignotum; Amillus quidam nominatur Martial. VII. 62. Ἄρχιλλος Corp. Inscr. n. 1208. Τήριλλος innotuit ex Herod. VII. 165. et nomen urbis Γράστιλλος ὃ καὶ διὰ τοῦ π γράφεται Πράστιλλος Steph. Quae restant δόριλλος et Πέριλλος, multas habent inter se similitudines et significationis et scripturae; δόριλλος τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγῳδοποιοῦ Δορίλλου ἢ παρὰ τὸ δέρειν Suid. etc. Verbum hocce in obscoenum intellectum detortum esse sic ut latinum glubere satis constat v. Jacobs. Animm. ad Anall. T. IX. 445.

---

11) Suidae Κοιτίλας ἐκ τοῦ κοίτη in κοιτίδας mutandum.

de pars illa δόριλλος vocari potuit et a parte per contu-eliam homo Dorillus ut Batalus v. Meinek. Hist. 335. Sed et etiam contrarium contendere, hoc nomen a Δοῦρις vel όρις (quod aliquoties in vasis pictis legitur v. Mueller. de ig. vas. p. 41.) derivatum deinde ad cunnum translatum esse ut Ἱπποκλείδης τὸ γυναικὸς μόριον Phot. ad posticum Ἀρι-όδημος et alia. Quemadmodum vero pro hoc etiam δορία-ς et δορίαλλος, sic Περίαλος invenitur Jambl. V. P. XVII. , 156. pro Πέριλλος vel Περίλαος, sicut regis Spartani no-n Χαρίλαος sive Χάριλας saepe Χάριλλος scribitur v. Wyt-nb. ad Plut. T. I. 454. Tzschuck. ad Strab. X. 293. Coraes l Heracl. p. 351. quam formam rejicit Blomfieldius ad Cal-n. Epigr. XIV. p. 147. sed tuentur metra Tzetz. Chil. VIII. 5. neque detrectat analogia; nam ut a κύριος Κύριλλος, a έγας Μέγιλλος, Ἥρα Ἥριλλος, Clem. Strom. II. 21, 179. etc. a χαρά vel Χάρις Χάριλλος, idque jam apud Herodotum gitur, nec mirum nomina diversa quidem sed tamen conju-ta in eundem collata esse hominem. Neque repugnabo si is trisyllabum ex quadrisyllabo licentius contractum dicat niliterque ex Περίλαος, quod apud Demosthenem legitur, έριλλος, quod Harpocr. et Suidas ex hoc ipso afferunt et izius ad Lucian. Phal. Pr. §. 11. dubitat an illa sit germana riptura, Πέριλλος vero posteriores finxerint ad idioma la-num. 12 A praepositione propagatum esse ut περισσός, nullo tendi potest exemplo; nam ἔπιλλος Theognosti aut compo-tum est illud quod Lexicographi afferunt aut depravatum ex πόκιλλος 13. Praeterea duo novimus appellativa Ῥόβιλλος βα-λίσκος ὄρνις Hes. fortasse a colore ut rubellio piscis, et πιλλος idque in obliquis solum casibus, bis acuta ultima ν ὀπτιλῶν — τοὺς ὀπτιλούς Phint. Stob. T. 74, 6. bis item avata ὀπτίλους Plut. Lyc. XI. Apophth. Lac. 227. B. sim-ici ubique lambda ut in derivato ὀπτιλῖτις, quod perperam πτιλέτις scribitur. Sed ex Hesychii glossa Ὀπτοιαλοί ὀφθαλ-

---

12) Significare videtur nomina italica Catillus, Camillus, Herillus, mpillus Martial. VI. 60. Terentillus.

13) Suidae glossa Πέριλος τὸ αἰδοῖον δι' ἑνὸς λ quo nitatur, scire llem; ad πηρίν, περίνεον, pertinere non videtur.

μοί verior emergit scriptura ὄκτιλλοι conveniens boeoticae formae ὄκταλλος. Si vox esset in communem recepta consuetudinem, ὀκτίλλος, puto, scriberetur quo accentu est ap. Hesychium. Cetera, quae in ιλλος exeunt, paragogis inserere non audeo βάσκιλλος κίσσα a βάσκω fortasse ut loquax, δάσκιλλος piscis, φυσίκιλλος panis genus. Accentus horum fixus est sed natat in femininis. Modo enim paroxytona sunt Ἀλθίλλα Conon. XIII. 11. (omiss. in Th.) Μυρίλλα Anacr. Od. LXII. 14. Χρυσίλλα Anth. V. 253. modo rectius proparoxytona[14] Δρόσιλλα, Κύδιλλα Cram. II. 100. Λύσιλλα Arist. Thesm. 374. Λούκιλλα M. Anton. VIII. 25. cujus masculinum est Λούκιλλος et Λουκίλλιος v. Jacobs. in Catal. Poett. Epigr. p. 912. Schneidewin. Paroemiogr. Praef. p. XII. ut Μέγιλλος Μέγιλλα etc. quo accedit urbis Italicae nomen Κήριλλοι Strab. quam Silius VIII. 579. Cerillas vocat prima brevi, et Siculae Ἄκριλλα latine *Acrillae* dictum a vicinis Acris ut suspicor, et appellativa ἅμιλλα ab ἅμα propagatum ut ὅμιλος ab ὁμός, aegyptilla gemma aegyptiaca, ῥυσίλλας τὰς ῥυτίδας Hes. a futuro ductum ut Δέξιλλα, Πράξιλλα, Τέλεσιλλα, Ἐράσιλλα, praeterea ἄσιλλα v. C. V. ἔραλλα pisciculi nomen in scriptura inconstans, σάτιλλα πλειὰς τὸ ἄστρον Hes. fortasse septentrionem sive plaustrum significans, cui vetus cum vergiliis commercium et stellarum numerus par; id Graeci ἅμαξαν vocant, quo nomine explicari solet σατίνη. Postremo ἅμιλλα, cujus origo nos fugit. Paragoga generis neutrius non reperio praeter πέδιλον, quod Aeoles πέδιλλον dixere. Neque adjectivum aliud quam τόλμιλλος καὶ αὐθάδιας Theognost. p. 1, 25. et uno lambda scriptum θερμιλώτατος (ὁ θέρμος) καὶ θρεπτικώτατος Anon. Cram. II. 448. corrupta fortasse, certe novitia. Verum ne sermo in eodem loco diutius quam satis est haereat, nunc ad vocalium quintam procedam dilata ob certam causam quarta.

---

14) Exceptis latinis Μαξιμίλλα καὶ Πρισκίλλα αἱ ψευδοπροφήτιδες Joel. Chronogr. p. 165. ut Quartilla, Crispinilla, Petrilla, Orestilla. Sic et camella graece scribitur καμέλλα accentu romano etc. Grammatici tamen praeferunt graecum Πρίσκιλλα, Φαλκώνελλα ut ἄελλα, σίβυλλα etc. EM. 19, 50.

CAP. IV.

De terminatione υλ —

§. 1. Propter magnam accentus inconstantiam praesertim in trisyllabis primo loco ponam Arcadii praecepta ex inordinatis in ordinem redacta. Pleraque igitur paroxytona sunt; primum adjectiva, quorum prima longa est *αἱμύλος, ἀγκύλος* etc. excepto uno *αἴσυλος*, quod nonnulli ex *ἀήσυλος* contractum volunt; secundo appellativa et propria, quae eam syllabam natura longam habent *κρωβύλος*,[1] *Ῥωμύλος*, exceptis paucis,[2] tertio illud genus propriorum, cui prima positione longa *Δερκύλος, Βακχύλος*, quarto tribrevia quae neque a nominibus isosyllabis derivata sunt ut *σταφυλή Στάφυλος*, neque in principio iota habent ut *τίτυλος*,[3] *Ἴτυλος τὸ κύριον*. Hujus autem quarti ordinis nulla affert exempla nisi propria *Χρεμύλος καὶ Κρατύλος*, seu casu seu quia nulla extant nisi oxytona. Proparoxytona ergo sunt appellativa quorum antepenultima positione producitur, *κόνδυλος, σφόνδυλος· τὸ δὲ Ἄξυλος καὶ Ὄξυλος τούτοις ἠκολούθησε*, propter consonam duplicem, ut dicit Anon. Cram. I. 51. *ἐν ἀμφοτέροις τὸ ξ ὂν οὐκ ἀντιπίπτει*.[4]

---

1) Hoc ex Cram. I. 51. reposui pro *κρόκυλος*. Sequens *ἀκρύλος* auctoritate codicis omisi a re proposita alienum.

2) *Σεσημείωται τὸ αἴτυλος καὶ ὄγκυλος* scrib. *Οἴτυλος καὶ Ὤγυλος* (Steph.). Osanni correctiones ad Philem. p. 55. *Ἴτυλος καὶ Ὄξυλος* res ipsa respuit. Quod Tzetzes scribit ad Lyc. 387. *κηρύλος παροξυτόνως, κείρυλος δὲ προπαροξυτόνως* etc. sumtum est e Schol. Arist. Avv. 300. ubi de accentu nihil sed modo hoc dicitur, *τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι* (a *κεῖρις*).

3) Goettling. p. 185. *Ἄστυλος* proponit, sed desideratur hic et ap. Theogn. 61. nomen, cujus prima iota continet ut *Σίπυλος, πίτυλος, μίτυλος*. *Πίπυλος* alauda, quod Du Cangius ex Schol. Ms. Theocr. X. 50. profert, recentius videtur; *Πίτυλον ὀρνιθάριόν τι ἄγριον* Hes. incertum.

4) In hoc Epimerismo, cujus caput extat in EM. et Gud. quatuor proponuntur canones sed ordine perturbato multisque omissis. Ex illis *οὕτω τὸ Ὄξυλος καὶ Ἄξυλος* conjicias ante *οὕτω* excidisse nomen ejusdem moduli, sed non convenit quod antecedit *παρὰ τὸ δρᾶναι δραμύλος ἐναντίον τοῖς ἀπὸ θέσει μακρᾶς ἀρχομένοις κυρίοις*, nisi fuit *παρὰ τὸ δρᾶξαι Δράξυλος καὶ Δάκτυλος*. Hoc enim nomen nonnulli a *δρᾶξαι* repetunt.

Verumtamen hac ratione carent Γόγγυλος, quod saepius legitur proparoxytonon, et Κρώβυλος Planudes scripsit Anth. VI. 155. fortasse antidiastolae causa, quanquam appellativum quoque interdum κρωβύλος scribitur v. Wernsdorf. ad Himer. Or. VIII. 3, 546. Et Μίκυλος Anth. VII. 460. defendi potest ob synemptosin adjectivi, etsi Grammatici ipsi de distinctione propriorum et communium nihil praecipiunt neque servatur in nomine fluvii Καμκύλος aliisque. Sed saepe etiam ea quorum nulla est ambiguitas Ἄκτυλος Phot. Ἄρχυλος Diod. XIV. 52. Ἄστυλος Paus. VI. 13.[5] Δάσκυλος Apollon. Δήμυλος Clem. Strom. IV. 8, 813. Ἥδυλος Anth. IV. 1, 45. et Κάσμυλος Anth. Plan. IV. 23. quorum accentum Jacobsius ad regulam revocavit, Σίμυλος Paus. VII. 22, 2. Lucian. Dial. Mort. IX. 2. Toxar. c. 19. et crebrius in seqq. sed emendatum ab editoribus. Quod in fine canonis apud Arcadium legitur καὶ τὸ Ἄγκυλος κύριον προπαροξύνεται mutarem in Ἄγυλος Jamblich. V. P. 36, 267. (522.) nisi hoc doricum videretur pro Ἥγυλος. Eademque ratione excluditur nomen Αἰγύλου in Inscr. Delph. 1690. Sed fuit fortasse proprium Ἄκυλος simile appellativo, quod ipsum excidit (quis enim illi ignotum fuisse credat?) cum aliis; ἔκυλος herbae nomen, corylus ἀπὸ τοῦ κόρυλος (omiss. in Thes.) Priscian. I. 8, 45. (p. 561. Putsch.) ἄμυλος, κότυλος paronymon τῆς κοτύλης ut et proprium Κότυλος.

§. 2. Verum non minor quam accentus est derivationis varietas, non solum nominum sed etiam verborum similiter cadentium quae mutuo inter se nentur discursu. Ὀθύλλω unde ὠθύλλετο διενοεῖτο Hes. ab ὄθομαι ductum sine ulla mutatione thematis sicut εἰδύλλω ab εἴδω vel εἶδος, ὀγκύλλω ab ὄγκος, a δέρω δέρμα δερμύλλω ἐκδέρω Suid. a σαίνω cum epenthesi labialis σαπύλλω adulor, aliaque ambage a μίω minuo μιστύλλω, nec dubie ὀκῦλαι ὀκλάσαι[6] et ὠγύλλοντο ἐκάμπτοντο Hes.

---

5) Ἀστύλος Jamblich. V. P. c. 36, 267. (524.) sed Ἄστυλλος Crotoniates Schol. Plat. Legg. VIII. p. 453. qui a Dionysio Antt. VIII. 1. Ἄστυλος vocatur. Ypsilon breve est in versibus poetarum quos nominat Wernsdorf. in Exc. III. ad Grat. Cyn. p. 243.

6) Κλωκυδὰ τὸ ἐπ' ἀμφοτέροις καθῆσθαι ποσίν Hes. idem est quod ὀκλαδὸν ἧσθαι Apollon. III. 112. ab ὀκύλλω ὀκλύζω, ὀκλυδά, cum metathesi et ectasi κλωκυδά.

ferendum est ad ἀγή quod Schol. Arat. 668. interpretatur ιμπή.[7] Reduplicatione creverunt κοικύλλω τὸ περιβλέπω παρὰ ι κῦλα Hes. et μοιμύλλω a μύω, quorum illi adnexum est roprium Κοικυλίων Aelian. V. H. XIII. 15. (omiss. in Thes.) a καμπύλλω Καμπυλίων, sed hoc intercedente nomine καμύλος, ut ἀγκύλλω ἀγκύλος Ἀγκυλίων, μικύλος Μικυλίων Ap-an. Civ. V. 78. Σχονθύλλω, quod Glossographi τονθορύζω terpretantur ut σκογχούλας γογγυσμούς, nisi forte a γογγύζω flexum est, etymo caret non minus quam αἱμύλλω, quod veres modo ad ἅμα referunt, modo ad αἵμων scitus, et alia onnulla. Ab hujusmodi igitur verbis oriuntur adjectiva pasyllaba, αἱμύλος, ἀγκύλος, γογγύλος, εἰδύλος (ἰδύλημα) καμύλος, ὀγκύλος, στρογγύλος. Pars major vero terminationem iciticiam habet. Primum verbalia, quae Grammatici futuro bjiciunt: Ἄξυλος παρὰ τὸ ἄγειν Sch. Il. VI. 12. οἴσυλος ὁ ρούνικος Hes. id est bajulus ab οἴσω v. Aglaoph. 1325. Σωύλος, Ὀνήσυλος et Νικάσυλος Theognost. Π. 61. quod pro Νικασύλης Pausaniae VI. 14. restituit Siebelis; alterum apud erodotum V. 108. et saepius in sequentibus Ὀνήσιλος scribiur. Aliorum ortum declarat Apollonius de Adv. 583, 13. παρὰ ὴν εὐθεῖαν ἡδύς ἡδύλος, quod hodie non legitur nisi proprium, huic similia Πραῦλος Diog. IX. 115. Ὄξυλος, Δριμύλος Lu-an. Gall. c. 14.[8] adjectivumque δριμύλος, a similibus βραδύλος Hes. et hoc tutius adverbium παχυλῶς Arist. Nicom. 1. p. 1094. b. 20. eodem accentu ap. Eustrath. Comm. ad h. l. . 6. a. et Eust. 570, 8. ex quo sequitur, quod Arcadius silentio praetermisit, adjectiva tribrevia oxytona esse. Ab aliis terminationibus Ἧγις Ἡγύλος v. Siebelis ad Paus. VI. 19, 5. κεῖρις κειρύλος, si vera est interpretatio Hesychii κεῖρις ἀλκυών erique Grammatici qui Atticos τὸν κηρύλον sic dixisse tra-unt, a κίῤῥις κίρυλος ἰχθῦς Hes. ab ὀσμή ὄσμυλος Nemes. de lat. Hom. II. 74. et Ath. VII. 318. E. quod Dindorfius ὀσμύλος, ut apud Aelianum legitur, scripsit contra regulam; ab

7) Gloss. *suffrago* καμπή, quod nos dicimus *Bug*, *Hinterbug*. Hinc tiam *suffragari* et *refragari*.

8) Jacobitzius e codd. Διμύλος edidit, quod si compositum est ut ίτυλος, alio accentu notandum erat.

ἀκή ἄκυλος denominatum ab formam aculeatam v. Schneider ad Theophr. T. III. 243. a μόρμη ut Athenaeo visum μόρμυλος p. 313. E. Μειδύλος παρὰ τὸ μειδῶ ὡς φείδω Φειδύλος EM. 582, 20.[9] quae commodius a propriis Μείδων Inscript. Naval. XIII. 439. Suid. et Φείδων repeti possunt ut Δημύλος a Δήμων, Κρατύλος a Κράτων, Γοργύλος Diog. V. 62. a Γόργων, vel etiam a Γόργος ut Χαρμύλος Anth. App. n. 361. a Χάρμος vel a Χάρμις VII. 519. Κροκύλος vero Theocr. V. 11. a κρόκος ut Κροκύλη urbs in cod. Eton. Il. II. 633. et Theogn. II. 111. quae et Κροκύλειον dicitur a κρόκη = κροκάλη, vel etiam a Κροκύλος ut ab andronymicis quae paulo ante attuli, Δαμύλη, Phidyle, ab αἴσυλος forsitan Φαισύλη Hyas, ab aliis adjectivis appellativa ἀγκύλη et γογγύλη. Sed a bisyllabis: κόγχη ἡ κογχύλη Phot. brevi, puto, syllaba quae in *conchylium* extenditur; βόμβος βομβύλη et βομβυλιός v. Harp. s. h. v. et Schol. Apoll. II. 569. σηκός σηκύλη quae et σηκίς dicitur, σταφίς σταφυλή, ἁρμός ἀρβύλη pro ἁρμύλη Schol. Theocr. VII. 25. et ἄρμυλον ὑπόδημα Hes. ut et ἀρτήρ dicitur pro calceus novitioque usu ἀρτάριον sive ὀρτάριον. Κορδύλη περιείλημα τῆς κεφαλῆς ὅπερ οἱ Ἀθηναῖοι κρώβυλον EM. 310, 49. sic ut κόρυμβος et κορύνη, quae omnia quum globosum quiddam sive nodosum et capitulatum significent, a κόρυς derivata videntur; neque aliter comparatum puto κόρδυλος piscis nomen, quod et κούρυλος dicitur et κορδύλη,[10] sed hoc producta (Martial. III. 2.) vocali ut σφονδύλη, illud correpta ut σφόνδυλος. Neutrorum numerus exiguus est: ἄμυλον flos farinae, syntheton fortasse *ab eo quod sine mola fiat* Plin. μιμαίκυλον, ἄρκυλον τὸ δίκτυον Hes. ab ἄρκυς, στέμφυλον a στείβω στέμβω. Masculinorum

9) In Philippidis versibus Stob. Flor. LXVIII. 6. p. 420, 20. vulgatum est Φίδυλος quamvis longa syllaba prima et Μιδυλίδαι Pind. P. VIII. 53. eadem mensura. Schuchii sententiam Κρεώφυλος a Κρεόφιων (sic) derivatum esse ut a Φείδων Φειδύλος, miror quare Schneiderus refutatione dignam judicaverit ad Plat. Civ. T. III. 210.

10) Aristoteles thynnorum foetus σκορδύλας vocari dicit H. Ann. VI. 17. p. 571. a. 16. ubi multi codd. σκοροδύλας ut σκόροδον et σκόρδον. Athenaeus ait Numenium piscem κορδύλην appellasse γλαυκὴν κορύδυλιν VI. 306. C. pro quo κοροδύλην scribendum. Κορδύλος Arist. de resp. 10. p. 476. a. 6. H. A. VIII. 2. p. 589. b. 27. et Oppian. H. I. 306. contra regulam.

primae declinationis praeter propria: Ἀρτύλας Paus. Δπύλας, Κερδύλας, Κερκύλας, Κορύλας etc.[11] unum succurrit sed minime certum βαβύλας πηλός Hes. Feminina tertiae pleraque derivata Αἰσχυλίς, Βακχυλίς v. Bast. Epist. 245. Σερμύλη Σερμυλίς Schol. Thuc. II. 65. cujus mediam brevem esse ostendit accentus: τὰ γὰρ συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ ῡ ὀξύνεται, γογγυλίς, Θηγυλίς ἐπίθετον Ἀθηνᾶς Steph. s. Παμφυλία. Sic etiam πηγυλίς ὀξυτόνως ἡ παγετώδης Schol. Od. XIV. 479. πηδυλίς πέτρα ἐξ ἧς ὕδωρ ῥεῖ Hes. ut πῖδαξ, ab αἴξ, ut suspicor, αἰγυλίς vitex. Suspectum igitur Θέστυλις proparoxytonos scriptum in secundo Theocriti carmine non semel sed saepius.[12] Verum de specie horum vocabulorum haec satis sunt. Significationis proprietas nulla nisi in doricis quibusdam δριμύλος et μικύλος, quorum illud Schol. Dion. Gramm. 857. hoc EM. deminutivum dicit, unde aliquantum distat ἐρωτύλος, quatenus non paraschematistum est sed pro ἐρώτιον vel ἐρωτάριον valet, sicut ἔρως dicitur pro ἐρώμενος. Injuria autem Blomfieldius ad Prom. 214. ὄσμυλος, αἴσυλος et αἱμύλος huc refert, Matthiae Gramm. §. 102. 11. Ἴτυλος, quod ab Ἴτυς derivatum est ut a Φίντυς Φιντύλος Anth. VI. 192. non deminutionis causa sed paraschematismi v. Schol. Thuc. II. 29. Ἴτυν τινὲς Ἰτυλὸν (sic) καλοῦσι. Nec credimus Donato ad Adelph. III. 2, 54. *Simulus deminutivum a simo vel Simone* cf. Grauert. Anall. p. 145. Facilius huc admiserim verba quaedam ἐξαπατύλλειν, σαπύλλειν, ἡβυλλιᾶν, ἡδυλίζειν quo Menander usus est pro adulari, et ποππυλιάζειν sive παππυλιάζειν, quod Eustathius p. 565, 12. Theocriti exemplo nixus dorice dici affirmat pro ποππύζειν. Doricum etiam videtur sed deminutionis expers Ἐσδραμυλίξαι ἐσδραμεῖν Phot. simileque superius allato δαμαλίζειν etc. nisi quod δραμύλος non exstat, parique trans-

---

11) Genitivus Σιμύλεω probabili correctione positus est Anth. VI. n. 34. cui similis Δασκύλεω VII. 709. a nominativis in ος exeuntibus ut Βάττεω, vel potius dicatalectis ut Βράχυλλος et Βραχύλλης. Genitivus *Dorylae* Sil. Ital. II. 126. ad compositum *Dorylas* (Δορύλαος) pertinere videtur.

12) Βάρδυλις sive Βάρδυλλις regis Illyrici nomen est v. Majus ad Lucian. Macrob. c. 10. Wichers ad Theopomp. 146. Διήγυλις regis Thraciae Diod. Σισίγυλις urbis Celticae Steph.

gressione ab ὄνθος derivatum est ὀνθυλεύειν intellectu honestiore sicut verba χραίνειν, μιαίνειν, μολύνειν (μωλύειν) et latina *corrumpere, violare, vitiare* de mutatione coloris odorisve nativi quamvis grata dici solent. Postremum sit adverbium σπερχυλλάδην παρὰ τὸ σπέρχεσθαι Hes.

§. 3. Nomina in ῡλος exeuntia vocali longa ab Arcadio praeterita neque nobis nota sunt praeter propria Mnasylus Virg. Ecl. VI. 13. nisi Mnasyllus recipiendum ex libris quos Burmannus nominat ab Heynio neglectos, Καμβῦλος, Μασσύλοι Steph. hoc mendoso accentu, nam Latini mediam producunt, illud incerto; nec satis constat Μόσυλοι v. Miller. ad Marcian. p. 144. quomodo pronunciandum sit, et Γόργυλος fluvii nomen aliaque poetis intacta Γαίσυλος, Πάσυλος Diog. VII. 191.[13] quae si brachyparalecta essent, alio scribi deberent accentu; sed brevem penultimam habere videntur βάκχυλος panis genus, βήθυλος avis Suid. quod Theognosto reddendum pro θήβυλος II. 61. δράκτυλος sive δράκτυλον Athen. II. 71. A. (omiss. in Thes.) aliaque pariter ignota ideoque praetermittenda in hac paragogorum collectione. Feminina ypsilo longo praedita sunt μιστύλη ἢ καὶ μύστρος λέγεται Eust. 1368, 52. id est cochlear a μύαξ mya i. e. cochlea (v. §. 5.) κεύδυλα sine accentu scriptum in codd. Anth. XI. 203. ubi Brunckius σχένδυλα edidit ad significandum instrumentum quod ab Hesychio σχενδύλη dicitur; tum σφονδύλη blatta et σκονδύλη γαλῆ Hes. haec fortasse a foetore cognominata blattae proprio, nam σφονδύλη πονηρότατον βδεῖ Aristoph. idemque dixit βδεῖν δριμύτερον γαλῆς, blatta autem ipsa unde nomen acceperit non constat nisi forte a similitudine spondyli; quanquam hujus prosodia diversa, etymon incognitum est. Transmissis aliis, quorum neque quantitas neque notatio certa: γαγύλη, καγκύλη i. q. κηκίς, κανδύλη etc. ad neutralia venio, quorum unum in promptu exemplum τόρδυλον herbae ignotae nomen quod Schneiderus ex Plinio reposuit Nic. Ther. 841. quo loco codd. etiam ὄρδιλον vel ὄρδυλον praebent sed in

---

13) Πάπυλος Theogn. 61, 19. Papylus in cod. Voss. Martial. VII. 78. pro papilus, penultima brevi. Incerta haec omnia.

Hippiatr. p. 216. τόρδιλον legitur, in Galen. Simpl. IV. 7. p. 646. T. XI. τοῦ τορδύλου, ap. Paulum VII. 3, 235. vitiosius γόργυλον. Id si forte tortile quiddam et glomeris simile significat, non multum distat a nomine ὄρδημα ἡ τολύπη et verbo Ὠρθυλευσάμην ἐμόχθησα Hes. sic, puto, ut τολυπεύειν dicitur et χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας Hesiod. Verbo Ἡρτυλημένος ἠρτυμένος Hes. nomen genitale deest; nam Ἀρτυλία ἡ συνθήκη jam dudum in suspicionem venit v. Meinek. Com. Vol. III. 400. Nunc nihil propius instat quam ut de nominibus duplici lambda initis dicam, quae pauca sunt; δάρυλλος ἡ δρῦς ὑπὸ Μακεδόνων Hes. fortasse ab hoc ipso natum ut δόρυ. Sed graecum certe ὁ ἕρπυλλος ἀπὸ τοῦ ἕρπειν ὠνόμασται Diosc. Mat. III. 46. pro quo si ἕρπυλος legitur Hippocr. de Nat. Mul. 598. T. II. et alibi, contra pugnat poetarum auctoritas mediam producentium latinumque serpyllum et derivativum ἑρπυλλίς τέττιξ Hes. quod et proprie dicitur Ἑρπυλλίς v. Goeller. de Syrac. 230. et Ὀρπυλλίς Ptolem. Heph. V. 33. ed. Roulez. ut ὄρπετον.[14] Tertium est adjectivum καθάρυλλος, quod Eustath. 1817, 61. ὑποκορισθῆναι dicit non ob aliud quam quia apud Comicos legitur. Verum hi pro καθάριος usurpant, non universe sed de victu rebusque ad victum pertinentibus, et terminatio ipsa vereor ut deminutivis recte adscripta sit. Pro qua opinione unum illud afferi potest quod Eustathii fide nititur, in fabulis satyricis Herculem vocatum esse Ἥρυλλον. Sed de hoc ipso aliisque similibus non plane convenit inter Grammaticos quomodo orta sint; Ἀρίστυλλος ὑποκοριστικῶς ὁ Ἀριστοκλῆς ὡς Ἡρακλῆς Ἥρυλλος, Θρασυκλῆς Θράσυλλος, Βαθυκλῆς Βάθυλλος. Οὕτως Ἡρωδιανός. Διογένης δὲ ἀντὶ τοῦ ἄριστος EM. 142, 56. ubi Ἀρίστων scribendum esse vidit Meinekius Hist. Com. 288. et 348.[15] Jam ut demus Ἄντυλλος Appian. Civ. I, 25. Πόλυλλος Anth. App. n. 150. Φάνυλλος Inscr. Nointel. n. 165. v. 5. nullum aptius habere principium quam Ἀντικλῆς, Φανο-

---

14) Praetermisi quae peregrina videntur βήρυλλος, μόσυλλον v. Sprengel ad Diosc. p. 349. etc.

15) Quae Bergkius T. II. 1162. addi vult, ad Grammatici causam parum necessaria sunt. Apud Hesychium Ἀρίστωνος ὥρα ἀρίστου potius ἀριστητός scribendum ut δειπνητός.

κλῆς etc. tamen *Ἀγάθυλλος*, *Δίυλλος*, *Δάμυλλος* Lucian. Dial. Mer. XI. (omiss. in Thes.) *Ἵππυλλος*, *Μένυλλος* Diod. XVIII. 18. *Χένυλλος* Inscr. Noint. v. 61. *Πίθυλλος* Ath. I. 6. C. non minus apte ad *Ἀγάθων*, *Δάμων*, *Δίων* etc. conveniunt. Atque adeo sunt quae vix alio revocari possint quam quo Diogenianus intendit, *Δράκυλλος*, *Φάϋλλος*, et quae neutram rationem admittant ut *Ἥγυλλος* in Inscr. Iassens. n. 2623. et *Σάβυλλος* Herod. VII. 154. Masculinis illis adjuncta sunt mulierum nomina *Αἴθυλλα*, *Ἄντυλλα*, *Ἀρίστυλλα* Plut. Praec. Conj. p. 427. T. VIII. *Ἥρυλλα* Corp. Inscr. n. 2019. (omiss. in Th.) *Φείδυλλα* n. 155. *Κρίτυλλα*, *Κτήσυλλα*, *Μονάσυλλα* etc. quae nonnunquam paroxytona sunt vitio librariorum v. Siebelis ad Paus. X. 12, 1. Appellativum hujus generis est *φθίνυλλα* apud Comicum non parvam tabem significans sed tabidulam [16] et *ματρύλλα ἡ μαστροπός* Eust. 380, 3. nisi doricum est *ματρύλη* ypsilo brevi ut *ματρυλεῖον* sive *μαστρυλεῖον* in versibus Menandri; sin *μάτρυλλα* scriptum fuit hoc est matercula, quae non incongruens lenae appellatio, id sane deminutivis adnumerandum erit. Nulla vero ejusmodi suspicio est de nominibus tertiae declinationis sive propriis *Ἀμαρυλλίς*, *Πιθυλλίς* Corp. Inscr. n. 996. *Ἀνθυλλίς* n. 2202. *Στρατυλλίς* Aristoph.[17] sive appellativis *ἀνθυλλίς* herba Galen. de Succid. 739. T. IX. Paul. VII. 3, 231. *ἀκανθυλλίς* i. q. *ἀκανθίς*, quod Aeliano redditum est pro *ἀκανθυλίς*, *γενετυλλίς* genitalis dea et hora, *ἀτρακτυλίς ἀπὸ τοῦ ἀτράκτους ποιεῖσθαι ἐξ αὐτῶν* Sch. Theocr. IV. 52. quod in poetae versu rectius *ἀτρακτυλλίς* scribitur ut *τετραπτερυλλίς* a *τετράπτερος*, *γηθυλλίς*[18] a *γήθυον*, *δασυλλίς ἡ ἄρκτος ἡ δασεῖα*. De deminutivis *βρεφύλλιον*, *ζωύλλιον*, *Πριαμύλλιον* etc. dicetur suo loco.

---

16) Coraes ad Isocr. p. 277. italicum *tisicuzza* comparat.

17) *Στρατύλλαξ* quod Fischerus ad Vell. II. 25. *στρατήλαξ* scribendum putat et servi Plautini nomen *Stratilax* praetermisi ob ambiguitatem scripturae.

18) Eadem *ἐπίθυλλις* dicta est fortasse a *θύλλον* i. q. *φύλλον* Hes.

CAP. V.

De terminatione οl — ωl —

§. 1. Substantiva secundae declinationis perpauca sunt, ullum paragogae manifestum: ἄκολος quod Athenaeus ab ignoto ίλον ἡ τροφή repetit, ἄσβολος et ἀσβόλη ex ψόλος ut Euathius ait 1949, 35. ortum, ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πεμενος (omiss. in Thes.) Aristot. H. A. VIII. 26. p. 605. b. simile romano vappo ut dicitur animal volans quod vulgo nimas vocant Prob. Institt. II. 1, 109. id est ψυχὴ πετομένη ve φάλαινα,[1] φασίολος a Polluce receptum nec antiquum taen, cujus originem indicat Galenus de Alim. Facult. I. 28, 12. ἔνιοι τοὺς δολίχους λοβοὺς καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ φασηόλους ic) διὰ τεττάρων συλλαβῶν καὶ διὰ τοῦτο ποιοῦνται ἕτερον νομα τοῦ διὰ τριῶν λεγομένου φασήλου.[2] Adjectivorum duo όλος et σκέρβολος terminationem habent a verbo, tertium ίμβολος ἠλίθιος Hes. productum videtur a σκιμβός χωλός, ii assimile est σκαμβός σκαιός sinister. Jovem 'Ομολώιον ter Fragm. p. 56. cognominatum ait διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσι ὁμονοητικὸν ὅμολον λέγεσθαι, ab ὁμός certe unde ὁμαλός, d nobis propria solum innotuerunt "Ομολος et Ομόλη. Δύςλος et εὔκολος quin copulata sint, nemo dubitat licet simlex non appareat. In ης quae terminantur pleraque a vers propagata sunt κορυπτόλης, οἰφόλης, σκωπτόλης, μαινόλης , μαινολίς ut φαινολίς v. ad Phryn. 613. Φειδόλας Corinthius ath. VI. 135. (nisi syntheton est.) A nominibus κοιόλης ὁ ρεύς, qui brevius κοίης dicitur, γενειόλης Cram. IV. 336, 14.

---

1) Salmasius ad Spart. V. Adr. c. 16. culices dictos putat *vappones* vappa *cujus sunt amantes*. Quidni ab eo quod e vappa nasci credentur ut *bibiones qui in vino nascuntur, quos mustiones a musto appellant* idor. XII. 8. et quae hodie vocantur muscae vinariae *Weinmücken, weigfliegen*. Pappi volantes, quos Lindemannus confert, graece dicti ἵπποι ἀπ' ἀκάνθης, germanice *Distelbart*, quia canitiem barbae senilis ferunt, cum vapponibus et papilionibus nihil commercii habent.

2) Galenus ipse sic ut alii materiae medicae auctores φασίολος ribit de Fac. Simpl. VI. 891. T. XI. ut Puteoli Ποτίολοι, ardeola ἀρόλα, capreolus καπρίολος, cereolus (cereus) κηρίολος Corp. Inscr. n. 128.

et gentilicia *Ἀργόλας* et *ἀργόλαι ὄφεις* ab Argis vel ab *ἀργός*, *Ὀζόλαι* ab *ὄζαι δέρματα τῶν ὀνάγρων* Suid. vel ab *ὄζω*. Sed *ἠπιόλης* incubus unde dictus sit nemo patefecit, nec adjumentum praebent variae nominis formae *ἠπιάλης*, *ἐφιάλης*, *ἐφίαλος*, *ἐπωφέλης* v. Jacobs. ad Achill. p. 822. Gies. de dial. aeol. 353. Meinek. Hist. Com. 152. quas omnes ex *ἐφιάλτης* ortas esse haud promta fides. *Αἰθιόλας* Helenae filius Sch. Il. III. 174. Eust. 400, 32. (omiss. in Th.) fortasse ab *αἴθω* derivatum est ut *αἴθιοψ*. Verum haec terminatio saepe dubitationem affert utrum nativa sit an contracta. Etenim urbs, quam Stephanus (nisi accentus fallit) appellat pluraliter *Πρίολα*, a Nicandro Al. 15. vocatur *πόλις Πριόλαο*, sed conditorem Schol. ad h. l. et ad Aesch. Pers. 933. *Πριόλαον* dicunt. Macedonem quendam nobilem Plutarchus Alex. c. 69. *Ἰόλαν*, quod Ebertus in Sicel. p. 94. ex *Ἰόλαον* contractum putat, sed idem Arrian. VII. 27, 3. Vitruv. VIII. 3, 16. *Ἰόλλας* scribitur similiter ut Bithynus ille qui de materia medica scripsit v. Reines. Var. Lectt. II. 162. et Pollux IV. 55. *Βώριμος ἦν Ἰόλλα ἀδελφός*, quod pro composito haberi nequit. Nec tamen negaverim Graecos interdum hujusmodi vocabulis reddidisse speciem compositorum, quae in *λας* contrahere consuessent. De nominibus quidem Doriensium nulla fere est dubitatio, ut *Πλειστόλας* Spartanus Thuc. V. 19. *Πανρόλας* Phalaridis filius Suid. *Πειθόλας* Thessalus Demosth. 1376, 5. *Πρατόλας* Inscr. Spart. n. 1240. pro quo saepius *Πρατόλαος* invenitur, ut *Τιμόλας* Boeotus Polyb. XVII. 14, 4. a Demosthene *Τιμόλαος* dicitur, quin etiam Atheniensis est *Τιμόλας* in Inscr. Naval. X. 385. et *Μισγόλας* pro *Μισγόλαος* v. Meinek. Hist. Com. 387. Pelasgi nomen *Ἀγρόλας* Paus. I. 28, 3. *Σαμόλας* Achaei Xenoph. *Λυκόλας* Aetoli Athen. XIII. 605. B. utri generi adscribenda sint, injudicatum relinquam. Eadem est femininorum ambiguitas. *Κλεόλα* quidem Schol. Orest. v. 5. a *Κλεόλας*, quod est Phliasii nomen Paus. V. 22, 1. declinatum dixeris; *Στρατόλα* Dem. c. Neaer. 1351, 14. Athen. XIII. 593. E. a *Στρατόλας* ut Eleus quidam vocatur Xenoph. sive *Στρατόλαος* ut Atheniensis Corp. Inscr. n. 274. b. in Addend. T. I. p. 910. et similiter *Ἀριστόλα* n. 155. et *Χαρίλα* Plut. Quaest. Gr. XII. quum praesertim in Inscr. Boeot. n. 1597. legatur plenum *Κρα-*

ολάα. De nominibus urbium laconicarum *Ἱππόλα* Paus. et *Μεσόλα* sive *Μεσσόλα* v. Tzschuck. ad Strab. VIII. 165.[3] quibus Stephanus gentilicia assignat diversa *Ἱππολαΐτης* et *Μεσολάτης*, adhuc animi pendeo; nam ut *Μενέλαος* oppidi nomen uit et urbs Priola a Schol. Paris. ad Apoll. II. 783. *Πριόλαος* vocatur, ita fingi potest loci nomen fuisse *Ἱππόλαος* et mininum *Ἱππόλα*. Sed magis inclino ad simplicitatem, idemue firmius contendam de *Ἰόλη* viola Violantilla. De *Ὀμόλη*, σβόλη, *ἀπαιόλη* nemo ambigit. His Theognostus p. 111. *θερόλη* addit, quod scientiam nostram fugit; Arcadius *τριβόλη* l est tribula sive tribulum,[4] a *τρίβω* declinatum iota longo iversum a composito *τρίβολος*.[5] Omissum est illis *Ἀβιόλη* *πέρμα τι* Hes. cui simile andronymicum romanum *Aviola*. leutrius generis exempla nulla nisi obsoleta: *κρέμβολα ἐφ' οἷς ἀς κρόκας ἐντυλίσσουσι* Hes. fortasse ex *κροκέμβολον* concisum, *άκολον τὸ ἀκάθαρτον* ejusdem glossa, cui propria *Νακόλη* et *Νάκολος* Steph. nihil lucis afferunt; *βίολα τὰ πέδιλα* Suid. suspectum est, *κολοκορδόκολα* Anth. lusorium. Nec multa affinium erminationum *αἰθόλικες αἱ φλύκταιναι ἀπὸ τοῦ αἴθειν* Erotian. et Galen. quod in libris *αἰθάλικες* et *αἰθύλικες* scribitur; ed illud testium plus habet et ad analogiam perinde convenit; am primitivum est *αἴθη πομφόλυξ* Hes. ab *αἴθω* deflexum t ab aliis urendi verbis synonyma *καυσαλίς* et *φαύσιγξ* pustula. Consimilem quandam cutis inflammationem significat *όμφος* in Hipp. Muliebr. II. 775. T. II. *ἐν τῇσι κνήμῃσι πόμοι ἀνίστανται* i. e. tubercula, quibus similes tumores *βομβῶ*-

3) Pro *τοῦ Μεσόλου* Steph. s. *Δεξαμεναί* alibi s. *Σαμυλία* legitur *Ιοτύλου*. *Κρατιστόλου* in Plat. Epist. II. pro *Κρατιστολάου* merito suspectum.

4) Ab Hieronymo *serra* dicitur hoc est *ὁ σταχυοτόμος* quem dicit Grammaticus in Endlicher. Analect. I. 107.

5) Hinc Choeroboscus repetit nomen *τριβολέτηρ· ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης*, nimirum *ὁ τρίβολος*, unde non intelligo quomodo *τριβολέτηρ* existere potuerit, neque id credidit Hermannus nomen hoc interpretans *Wegsperre* (*τρίβου ὄλεθρος*) Opusc. T. VI. 131. Sappho fortasse rusticulum tribulam frumentis deterendis inducere suetum similemve ei rupicem *τριβολελάτην* vel *τριβηλατῆρα* vocavit, addita excusatione *οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λώβα*, i. apud Arcades probro non est.

νες sive βουβῶνες dicuntur, bulla aquae βομβυλίς sive πομφόλυξ et praetermissa syllaba paragogica πεμφίς πομφόλυξ Hes. κυρίως μὲν πομφόλυξ ἐστὶν ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις· νῦν δὲ ἐπὶ πυρὸς κατεχρήσατο Schol. Arat. 980. et vicissim Nicander Ther. 213. φλύκταιναι πέμφιξιν ἐειδόμεναι ὑέτοιο, ubi Schol. πέμφυξι (sic duo codd.) ταῖς φύσαις ταῖς ἐν τῷ ὕδατι γινομέναις πομφόλυξι. Galenus autem Definn. p. 399. T. XIX. πεμφιγώδης interpretatur φλυκτίδας παρασκευάζων. — In ολλ — praeter Μαύσολλος, qui plerumque Μαύσωλος dicitur v. Eckel. Doctr. T. II. 596. Boeckh. ad Inscr. n. 2691. p. 470. et quaedam ignobilium urbium nomina (Abolla, Acholla) unum terminatur ἄβολλα, quod nisi aliunde in Graeciam immigravit, ex ἀναβολή contractum est vel detortum ab ἄβολος id est ἁπλοΐς, cui opponitur ἡ δίβολος φᾶρος διπλοῦν Hes.

§. 2. Ad paragoga neque hoc pertinet neque quae Draco p. 57. affert proparoxytona τῇ διὰ τοῦ ῡ διφθόγγῳ παραληγόμενα, δίαυλος, ἴουλος, κούμουλος, quorum secundum ex bisyllabo crevit, tertium vix illud est quod Zonaras σάτον interpretatur sed potius Martis nomen Camulus, quod graece Κάμουλος et Κάμυλος scribitur v. Schaefer. ad Plut. T. V. 466. Plus emolumenti promittunt Hesychii glossae Σπέργουλον ὀρνιθάριον ἄγριον et Περγοῦλον ὀρνιθάριον ἄργει λέγω (ἄγριον λέγουσιν). Id Salmasius aeolicum putat pro σπεργύλος, hoc autem deminutivum esse nominis σπέργυς, quod pro πρέσβυς dici constat; sic vero trochilum appellatum fuisse Hesychius testatur πρέσβυς ὁ τροχίλος. Haec admodum scite excogitata est ratio; num vera sit, dubitari licet. Hodie quidem passeres σπουργῖται vocantur sicut olim στρουθοὶ πυργῖται ab eo quod est πύργος, huic autem cognita videntur πέργαμον et pergula id est πυργίδιον Arist. Eqq. 792. unde περγούλους dictos suspicor; nisi potius est vox germanica Spar (Sperling) ψάρος passer. Alius aviculae nomen est πυῤῥούλας ab Aristotele sine ulla figurae colorisve descriptione memoratum; quod si a πυῤῥός originem traxit, paragogis accedit. Cetera propria sunt Γαιτοῦλοι οὓς Ἀθηνόδωρος Γαιτουλίους λέγει. Ἡρωδιανὸς δὲ προπαροξύνει λέγων ὅτι τὰ εἰς λος παραληγόμενα τῇ διὰ τοῦ ῡ προπαροξύνεται Eust. ad Dion. 215. Βαστουλοί

omiss. in Th.) Marcian. II. 69. *Τούρδουλοι* p. 70. *Κάρσουλοι* omiss. in Th.) Strab. V. 227. et alia accentu instabili. *Μίρτου-λον μίσος μίασμα* Hes. facile sic restituas *Μιρτούλου μύσος* id est notum illud piaculum Myrtili. Ex quatuor syllabis contextum *Γαμβοῦλος* ap. Diod. et Lucian. (v. Wessel. ad Diod. II. 54.) hoc ccentu, apud Tzetzam proparoxytonon est. Diphthongus $\bar{οι}$ ex-erminatur Grammatici praecepto EM. 11, 8. *τὰ διὰ τοῦ $\bar{υλος}$ διὰ οῦ $\bar{υ}$ γράφεται — πλὴν τοῦ κοῖλος.* Nomina in $\bar{ωλος}$ desinentia rcadius proparoxytona esse ait *εἰ μὴ ἔχοι πρὸ τοῦ $\bar{ω}$ δύο σύμ-ϕωνα κατ' ἐπιπλοκὴν ὧν τὸ δεύτερόν ἐστι $\bar{τ}$, Κίμωλος, εὐρύσω-ος, φάσκωλος. Καστωλὸς δὲ ὀξύνεται· τὸ μέντοι Σπάρτωλος αρύνεται· τὰ γὰρ δύο σύμφωνα οὐκ ἐν συλλήψει· τὸ δὲ Αἰτω-ὸς τριγενές·* quibus addit verbalia si antepenultimam longam abeant acui *Φειδωλός, Αἰτωλός, ἁμαρτωλός· τὸ μέντοι ἕωλος ροπαροξύνεται ὡς παρώνυμον καὶ (ὅτι) τὴν τρίτην βραχεῖαν ἔχει.* Exemplorum primi generis secundum quod in cod. *εὐρύσμωλος* cribitur, ignotum est, neque aliud quadrisyllabum reperio raeter *Ἐρίγβωλος* Nonn. XXXII. 223. (omiss. in Thes.) et *Ἀγλί-ωλος,*[6] trisyllaba plura *Ἄνωλος, Ἴωλος, Κίμωλος* et quae heognostus affert II. 62. *Μάγδωλος καὶ Ἄδρωλος ὀνόματα πό-εων, Ἐτέωλος λιμένος,* quorum primum in libris Herod. II. 159. et $\bar{α}$ in media habet. *Καστωλός* vero acuitur quia syllaba se-unda orditur a duobus consonis, quarum altera est $\bar{τ}$, *Αἰτω-ός* ob tria genera. Sed horum aliam rationem reddit Stepha-us nomina in $\bar{ωλος}$ masculina ut *Μαύσωλος*[7] accentum in ntepenultima habere excepto si proxima a $\bar{τ}$ ordiatur *Κα-τωλός, Πακτωλός, ἁμαρτωλός,* quod etsi duas consonas non ιter se complicatas habet sed in diastasi ut *Σπάρτωλος,*[8] ımen ex Arcadii sententia acuitur quia a verbo ductum. De ωλος dissentit Philoxenus EM. 352, 15. non paronymon esse ictitans sed a verbo *ἕω τὸ κορεννύω ὡς αἰτῶ Αἰτωλός, φείδω*

---

6) *Ἐριβώλου τοῦ ἐπινικίου* Dio Cass. LXXVIII. 39. nominativo ignoto.

7) Legebatur *Μαυσωλός,* quo Jacobsius permotus est ut Grammati-ıs ipsos inconstantiae argueret ad Anth. p. 464.

8) *Ἡ Σπάρτωλος προπαροξύνεται* Sch. Thuc. II. 79. quia femini-ım est ut Stephanus dicit. Verum in hoc quoque librarii peccant v. eінek. Com. Fragm. I. 436.

φειδωλός, ἁμάρτω ἁμαρτωλός, quae alios a futuris ducta putasse apparet ex EM. 444, 22. *ἁμαρτηλός ἁμαρτωλός τροπῇ φωνήεντος*. Mihi omnis etymi inveniendi spes abjicienda videtur. *Ἴωλος μέλας* Hes. ab *ἴον* vel *ἰός* aerugo derivatum, *κηδωλός* ambiguum est sed, si Arcadii ratio valet, a verbo potius quam a nomine repeti debet. Ceterorum origo ignota: *Ἐδωλός λόχος Λακεδαιμονίων*, quod apud alios aliter scribitur v. Popp. ad Thuc. IV. 8. *Κάνδωλος ὁ λῃστής* v. Aglaoph. 1305. *Μαίσωλος ζῶον ἐν τῇ Ἰνδικῇ γενόμενον* Hes. et quae Welckerus de Trilog. 195. affert *ἡμωλός* i. q. *ἡμάτιος* et Emolus, ex libris ineditis, opinor. Quae in *ωλη* exeunt, exposita sunt ad Buttm. Gramm. II. 406. Neutrius generis praeter propria *Ὄκωλον, Κέρκωλον* (*τῶν Κερκώλων* Phot. Bibl. C. 244. p. 639. omiss. in Th.) haec afferre possum *ἔδωλον* Lycophr. quo usitatius est *ἑδώλιον*, ab *ἕδος* derivatum, *κύβωλον* i. q. *κύβιτον* cubitus, *εἴδω εἴδωλον ὡς φείδω φειδωλός* EM. 296, 9. *φάσκωλον* phascolon Fest. i. q. *φάσκωλος* pasceolus, quae EM. et Eust. 1646, 20. probabiliter ab *ἀσκός* repetit, ultimumque *ἄσκωλον τὸ λεῖον* Suid. nisi fictum est ad explicandum nomen Ascoliorum hoc est solemnium vinaliorum *ἐν οἷς ἥλλοντο ἐπὶ ἀσκούς* Sch. Plut. 1130. et verbi *ἀσκωλιάζειν τὸ ἐπὶ ἀσκοὺς ἅλλεσθαι ἀληλιμμένους* sive *λείους* Hes. Quod vero EM. addit *οὐ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ*, adversus eos dictum est qui a *σκέλος* declinatum voluerunt. Quod quum parum credibile reperiatur quumque non solum ii *ἀσκωλιάζειν* dicantur qui, ut Varro ait, pelles bubulas oleo perfusas percurrebant ibique cernuabant, sed etiam grues, quum *ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ποδὸς ἵστανται*, ubi utribus locus nullus relinquitur, verbum illud, quod Schol. Lucian. Lexiph. §. 2. *μονοποδὶ κινεῖσθαι* interpretatur, ab eodem nomine compositum arbitror unde *ἀγκωλιάζειν* sive *ἀγκωλιάσσειν* id est *ἅλλεσθαι τῷ ἑτέρῳ ποδί* Hes. sed ab alia praepositione. A *κῶλον* igitur *ἄκωλος* ductum eodem intellectu quo *μονόκωλος* dicitur ut *ἄδρυον μονόξυλον* Hes. hinc *ἀσκωλιάζειν* interposito sigma, quod saepe ante gutturales inseritur *εἴκω ἴσκω, ἄχομαι ἀσχάλλω*, aliaque in Dissert. de consonis insiticiis proponenda. Convenit huc gentis fabulosae nomen *qui monocoli appellantur singulis cruribus saltuatim currentes* Gell. IX. 4, 9. hoc est *ἀσκωλιάζοντες*. Ex eo quod paullo

proluli ἐδώλιον ab ἕδος derivatum, conjecturam feci He-
im Ῥακώλιον ῥάκος scripsisse non ῥακωλέον. Similiter
vel λωή exstitit λωλία ἡ φήμη vel φωνή Hes. ab ἄνε-
ἀνεμώρεια ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος — τινὲς δὲ Ἀνεμώλειαν
IX. 423. indidemque etiam ἀνεμώλιος arcessunt et με-
ιος sive μεταμώνιος[9] Schol. Apoll. I. 491. assentiente Butt-
ut Schneiderus refert in Lex. Illud fortasse a μεταμο-
erivatum ut ἑτερομόλιος, ἀντιμωλία proprieque significat
lis id est *mutabilis;* alterius originem indicat Hesy-
Μώνιος μάταιος, nisi hoc ex eadem officina exiit unde
θος, ἠνεκής et similia sermonis mangonia, de quibus dis-
in Parall. 166. Adjectivum μαινόλιος v. Jacobs. ad Anth.
5. multo minus auctoritatis habet quam avium nomina
ιός et ἐδώλιος (scr. ἐδωλιός) quae conjectorum operam
it.

CAP. VI.

De affectionibus.

. 1. Enumeratis uniuscujusque septem vocalium, quae
ae praecedunt, exemplis instituti mei ratio exigit ut af-
nes perlustrem hujus terminationis proprias. Primum
nsonis dicendum est quod ad permutationem literarum
pertinet: Ἀνεμώρεια ἡ νῦν Ἀνεμώλεια Steph. Ἄζιρις et
iota longo Arcad. κίσηρις et κίσηλις, μαργαρίς et μαρ-
sicut urbis nomen Τέρμερα, incolarum Τερμίλαι, quo-
utrum prius fuerit conjecturae nostrae non est. Sed
libertas non quibusvis datur; ἀκεστάλιος, ut hoc utar,
κεστήριος positum esse Giesio de dial. aeol. p. 216. hoc
concedi potest quo major est adjectivorum in ηριος
rus, quorum nullum huc mutatur. Καρχάλεος pro καρχάρεος
znero jure repudiari ad Il. XXI. 541. comprobat accen-
iec minus vitiosum ταρβαρέος Hes. pro ταρβαλέος. Suspe-
etiam Καρφυλαί αἱ ἐκ ξηρῶν ξύλων κοῖται pro καρφυραί,
series postulat, vel καρφηραί, simileque illi Καρφυλλίδης
Καρπ. scribitur v. Jacobs. Catal. Poett. Epigr. 870. In-

Eadem trope νεογιλός ex νεογινός i. e. νεογνός ortum esse Eu-
s 483, 35. sibi citius quam aliis persuasit.

dubium vero Athenaei testimonium VII. 313. E. μόρμυρος — Δωρίων δὲ μορμύλους καλεῖ, quod legebatur Opp. Cyn. I. 75. Hal. I. 100. donec Schneiderus μορμύρος supposuit accentu mendoso. Κίττυλα τὰ κελύφη τῶν καρπῶν Hes. Albertius non inepte cum κύτταρον confert, quod a κύτος derivatum idem fere significat. Quibus addi possunt Κόβαλος τωθαστής et κόβειρος σκώπτης Hes. verbaque ταντολίζειν et ταρταρίζειν i. q. τρέμειν et latinum canterius i. q. κανθήλιος κάνθων. Lambda et ny commutant Ἀνθήλη — καὶ Ἀνθήνη ἐκλήθη Steph. a floribus ut Ἄνθεια, Ἄνθυλλα, Ἀνθηδών et fortasse Ἀθῆναι ipsae. Tum adjectiva κάγκανος καγκάνεος et καγκαλέος v. C. I. §. 6. quibus affine est herbae nomen κακαλία et κάγκανον, quae eadem esse putatur vel similis; ὄπτανος et ὀπταλέος. Ad ultimum quae in homerico versu conflictantur ῥοδανός, ῥοδαλός, ῥαδανός, ῥαδινός.[1] Infinito plus difficultatis habet quaestio de geminatione liquidae; primum propter poetarum licentiam κυνοκέφαλος et τετρακέφαλος sic proferentium ut aut consonam geminari necesse sit aut porrigi vocalem v. Muetzell. de Theog. 449. sicut Schol. Arist. 1284. affirmat σκυτάλη mediam longam habere. Ovidius contra etsi oraculum illud Μύσκελλε βραχύνωτε[2] sine dubio non incognitum habuit, tamen *Myscelus* pronunciavit ut θέσκελος v. Tzschuck. ad Strab. VIII. 311. Rursus piscis nomen *pompilus* poeta ignotus in Halieut. 202. T. I. Wernsdorf. p. 173. usurpavit producta media utique contra veterem consuetudinem; alius Φειδώλας Anth. App. N. 389. sed pro Iolas in exitu senarii Virg. et Calpurn. Ecl. VI. 96. rectius Iollas scribitur. Secundo quia librarii modo lambda, quibus debetur, detrahunt ut κρύσταλος v. Jacobs. ad Philostr. 281. modo addunt quo non opus est: Γόγγυλλος in Vatic. Thucyd. VII. 2, 1. Κρώβυλλος in duobus codd. Suid. κήρυλλος in cod. optimo Aeliani H. Ann. V. 48. VII. 17. XII. 19. Θέ-

---

1) Poteram plura proferre αἰβάλη αἰβάνη, κρούπαλον κρούπανον, ἀνίψαλος ἀνίψανος, sed praetuli certiora. Ἀσμολίη ἡ ἄγνοια· παρὰ τὸ εἶδος ἴδμων ἰδμονιά ἀϊδμονία καὶ τροπῇ EM. a ceteris ἀδμωλή et ἀδμωλία scribitur interpretatione duplici δουλεία (a δμώς) et ἄγνοια.

2) In Diod. Excc. Vat. p. 8. Μύσκελλε καλὰν ὥστε scriptum est fortasse pro Μύσκελλ' ἀγκυλόνωτε. Nam Strabo illum ὑπόκυφον vocat.

τυλλος Alciphr. III. Ep. 31. (omiss. in Th.) Itaque de rarioribus praesertim ut Βύκελος et Βύκελλος, Βάσιλος et Βάσιλος, Δερκύλος quod Gratius tuetur Cyneg. v. 103.[3] et Δέρκυλλος, cui adest derivatum Δερκυλλίδης, vix dici poterit quid cuique loco conveniat. Βάθυλλος apud poetas saepe legitur, apud scriptores Βράχυλλος et Βραχυλλίδης in nummo Sestini Letter. numism. T. IX. 44. nusquam Βραχύλος et Βαθύλος, cujus genitivus esse videtur Βαθύλου Inscr. n. 1278. a Keiio in Onomatol. p. 68. ad Βαθύλας relatus. Nec satis stabilitum Θρασύλος Porphyr. Isag. in Harm. Ptolem. c. V. 206. quod Schoemannus ad Isaeum p. 354. codd. auctoritate reecit. At Κράτυλλος non inveni nisi semel in Inscr. Noint. n. 165. v. 45. et in cod. Plat. Crat. 427. D. ubi merito spretum est, sed frequentissime Κρατύλος a κρατύς vel Κράτων, ut dixi, derivatum; illa vero quae una consona plus habent a diversis orta sunt principiis, Δάμυλλος a Δαμοκλῆς sed Δημύλος a Δῆμος vel Δήμων ut Σιμύλος, Θράσυλλος a Θρασυκλῆς potius quam a Θρασύλαος, etsi utroque nomine idem homo appellatus est v. Perizon. ad Aelian. V. H. IV. 25. ut Perilaus et Perillus aliaque supra disputata. Πρέπελλος, quo Ebertus utitur in Sicel. Praef. p. X. vereor ne Πρεπέλαος scribendum sit planeque diversa puto Ἔχελος et Ἔχελλος nec contracta ex Ἐχέλαος unde Ἐχέλας. Inter Ὀφέλας Ὀφέλλας et Ὀφέλτας certamen anceps; primum metri ratio defendit in versu Apollodori Com. Fr. IV. 448. alterum cum aliorum, tum Cyrenaei principis nomen est saepius lectum; sed hic idem a Plutarcho Ὀφέλτας vocatur in V. Dem. XIV. v. Reines. ad Suid. s. l. et interpretes scriptorum quos hic nominat. His subtexere conveniat Μαύσωλλος in nummis et lapidibus scriptum contra regulam Cram. I. 60. τὰ διὰ τοῦ $\overline{\lambda\lambda}$ παραλήξεις ἔχει τῶν (scr. πάντων) φωνηέντων χωρὶς τοῦ η καὶ ω παύταλλα (scr. πάλλα) ἡ σφαῖρα, δίκελλα — τὰ δὲ φύσει μακρὰ παρῃτήσατο ἡ συλλαβὴ ὑπὲρ τοῦ μὴ μακρὰ ἐπὶ μακροῖς γενέσθαι.

§. 2. De vocalium inter se commutatione, cujus aliquot exempla praecedentibus intermixta sunt, nunc dicendum est

---

3) Nisi ille retium inventor fabulosus Arcylus potius dictus est quam Dercylus.

particulatim. Primum τηθαλλαδοῦς etiam τηθελαδοῦς scribi ostendi ad Phryn. 299. Cybale mulieris est nomen et Cybele v. Wernsdorf. ad Septim. Mor. v. 31. T. II. interque νωφαλής i. e. νωθρός, et νωχαλίζει βραδύνει Hes. atque νωχελής nullum est discrimen nisi scripturae. Idem etiam significat βακέλας et βάκηλος, στραβαλός et στροβελός,[4] sed substantiva στράβαλος et στρόβιλος una cum sono etiam intellectum mutant, ut ὀβελός et ὀβολός, τροχαλός[5] et τροχίλος. Hinc derivatum τροχιλία sic pronunciatur ut Τρομίλιος τυρός Simonid. Jamb. XXVI. hoc est iota longo ideoque saepius τροχηλία scribitur, et vero etiam τροχαλία, quae Boeckhius ad Inscript. Naval. p. 144. pariter probat, Meinekius autem Fragm. Com. II. 724. iota praefert confirmatum lapidibus et libris v. Hemsterh. ad Poll. X. 31. quorum summus consensus Aristot. Mech. VIII. 851. b. 19. sed paullo post IX. 852. a 15. τροχιλέαι, in Urbin. τροχιλαί iota omisso ut τροχιλώδης Oribas. Anat. p. 158. Vandali non solum Βανδῆλοι vocantur Dexipp. Scyth. c. II. p. 12. A. Dio Cass. LXXII. 2. sed etiam Βανδίλοι Zosim. VI. 2. quo Procopius assidue usus est in bello Vand. Neque raro quinta se interponit vocalis. Primum tubera κανθῆλαι dicuntur et κανθύλαι,[6] quae nomina Hesychii interpretes ad κόνδος talus et derivatum κόνδυλος referunt, κωθύλος ὄνος ad κανθήλιος. Βεικηλά νωχελῆ ἀχρεῖα Hes. aut pro εἰκαῖα valet aut a βεκός ἀνόητος derivatum est, unde βέκηλος et βέκυλος sive βαικύλος v. Bernhard. ad Suid. In catalogo Pythagoreorum Jamblich. V. P. 36, 216. (528.) proferuntur Ὄκελος καὶ

---

4) Hesychius Ἄστροβλον τὸν ταχυλόγον· ἔνιοι τὸν συνεστραμμένον ἢ δεδονημένον. Series poscit ἀστρόβελον, cujus duplex interpretatio; expeditum significat si alpha privativum est, perplexum si pleonasticum. Illuc pertinet adverbium ἀστροβόλως ἐντρεχῶς, huc στροβελόν σκολιόν.

5) Moschopul. ad Hes. Opp. 514. τροχαλός ὁ δίκην τροχοῦ κεκαμμένος· τροχαλοὶ (τρόχαλοι) ἰδίως οἱ κόχλακες ἤγουν οἱ ποτάμιοι καὶ θαλάττιοι λίθοι. Sed EM. τρόχμαλοι οἱ κάχληκες. Photius Τροχίμαλλον σωρὸς λίθων, quam scripturam retinent Dindorfius in Fragm. Aristoph. n. 694. et Bergkius n. 270. veram τρόχμαλος substituit Albertius ad Hes. s. h. v.

6) Κονθύλη demi attici nomen sine dubio accentu scribendum est quo Ἀγχυλή, Ἀγρυλή, Ἀγελή, Πεντελή, Σφενδαλή.

Ὄκυλος ἀδελφοί, quorum ille plerumque *Ὄκελλος* vel *Ὤκελλος* dicitur v. Rudolph. ad Ocell. p. 1. aliusque Lacedaemonius *Ὄκελλος* et *Ὤκυλλος* Xenoph. Hell. VI. 5, 33. Alias cum diphthongis permutatur. Apollonius Lex. *ἀγκοῖναι ἀγκάλαι· οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς ἀγκύρας οὕτω λέγουσι*, quod Boeckhius addubitat ad Inscr. Nav. p. 152. de anquina disserens. Stephanus *Ἀγραυλή δῆμος· τινὲς δὲ Ἀγρυλή· θέλει δὲ τὸ ᾱ ἀπό Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος*, et alio loco *Παμφυλίς ἐχρῆν προπαροξύνεσθαι ὁμοίως τῷ Ἄγρυλις διὰ τὸ τοῦ ῡ μῆκος*. Similiter variat nomen peregrinum *κάνδαυλος* et *κάνδυλος*. Sed suspectum est *εἴδαυλος* pro *εἰδύλος παρὰ τὸ εἴδω καὶ παρώνυμον εἰδυλίς ἐπιστήμων* EM. Ignotam ad stirpem pertinet *ἔγγραυλος* sive *ἔγγραυλις* piscis nomen, cujus synonymon *ἐγκρασίχολος* pariter obscurum. Saepius in iota vertit: *ὀσμίλος* Tzetz. Chil. V. 779. Astilus Calpurn. Ecl. VI. 7. Thestilus Martial. VII. 29. Archilis Terent. Andr. I. 4, 1. ubi Bentlejus Archylis scripsit contra quam alii in Gell. II. 18. pro Pompilus ex Diog. V. 36. posuerunt Pompylus, quod non minus suspectum est quam *Πενθύλος* Herod. VII. 195. et *Σώσυλος* Anth. IX. 413. sed hoc magis ob accentum, quem Jacobsius emendavit; nam *Σωσύλος* legitur etiam Lucian. Gall. §. 29. Corp. Inscr. n. 1710. *Σώσιλος* vero Diod. XXVI. 3. Polyb. III. 20. ubi cod. Flor. *Σώσυλος* cf. Krause Fragm. Histor. p. 88. Nec minus controversae *Αἴθιλλα* et *Αἴθυλλα* v. Heyn. ad Apoll. p. 300. sed *Χοιρίλη ἡ Ἑκάβη* Suid. melius quam *Χοιρύλλη* Herod. Epim. 153. *Ἀβίλη* et apud Latinos saepius Abyle ut *Καβύλη*. In appellativis *σηκίλλαι* Hes. *σηκύλαι* Eust. *μανδήλιον* et *μανδύλιον* v. Du Cang. *βράβηλον*, *βράβιλον*, *βράβυλον* v. Schweighaeus. ad Athen. T. I. 345. *φάγιλος* agnus Plutarch. [7] *φαγηλός* Hes. et *φαυλός* (sic) Eust. 1625, 39. quibus dijudicandis parum instructi sumus. Ad aliam summam referri debet utriusque literae in duabus continuis syllabis vicissitudo partim a librariis introducta qui *μιστύλη* persaepe scripserunt pro *μυστίλη* lenocinante verbi *μιστύλλω* similitudine, partim antiquitus propagata ut Mitylena et Mytilena ejusque conditor Myton alias

7) Hesych. *Ταγίλος φειδωλός* fort. *Φαγίλος* scribendum id est vesculus.

Μυτίλης vocatur, alias *Μιτύλης* v. Plehn. Lesbiac. p. 10. latinumque mytilus et mitylus sive mutulus graeco *μύαξ* cognatum et diversum huic gentis Papiae cognomen Mutilus a Diodoro L. XXXVII. Fragm. p. 184. T. X. Bip. *Μότυλος* scriptum propius graeco *μίτυλος*, quibuscum conferenda sunt substantiva *μύτις* et *μίτυς*. Sed quod Doederlinus in Synon. T. VI. 403. s. *Vigil* edicit *ῡ* psilon nunquam deinceps iteratum et ideo ap. Hesychium pro *Ὑγύλον ὑγιές* scribendum esse *ὑγίλον*, evertitur exemplo adjectivi *γλυκύς* et compositorum *γλυκύμυθος*, *ἰθύκυφος* etc. veriorque videtur Stephani correctio *ὑγιηλόν*. Deinceps agendum est de vocalis, quae causam facit, sive pleonasmo sive ellipsi; nam id discerni plerumque nequit. Quis enim dixerit utrum antiquius fuerit, *Καστάλων* an *Κάστλων*? Si tamen, ut veteres instituerunt, omnia ad communem dicendi consuetudinem tanquam ad normam referimus, *κεφαλή* pro nativo accipietur, *κεβλή* pro affecto.[8] Sed nulla hujusmodi ratione nitens Eustathius p. 973, 30. *σιφλός* ex *σίκαλος* ortum esse decernit *συγκοπῇ καὶ τροπῇ*[9] suasque in partes traxit Ruhnkenium Epist. 166. etsi hoc praeter glossaria semel tantum legitur in versu ignoti poetae, illud autem saepius apud Alexandrinos, et verbum *σιφλοῦν* in homerico loco Il. XIV. 142. suspecto tamen ut Schol. Vict. ait *περισσός ὁ στίχος καὶ ἡ λέξις τῶν νεωτέρων*. Eandem causam sed sine patrono agit Blomfieldius quum in Gloss. ad Agam 318. *φύτλη* ex antiqua voce *φυτάλη*, cujus nullum usquam vestigium apparet, contractum esse contendit. Etenim haec terminatio sic ut aliae ei affines stirpibus vocabulorum subjungitur modo ipsis *μόχλος*, *στρεβλός*, *χύτλον*, *ἀχλύς*, modo interposita vocali *Φύταλος*, *στρόφαλος* etc. v. Parall. 436. Quo in genere neque fingere permissum est quae teste carent neque rursus fidem derogare testatis. Etenim reperiuntur nonnulla duplicem formam sortita *ἄστλιγξ*, *ἄστριγξ*, *ὄστλιγξ* et *ὀστάλιγξ*, quae significationem tortuosi habent a verbo *στρέφω* sive

---

8) *Ἰσθλή* Hesychius affert idem significans atque *ἰξάλη* et rursus *Κίκελος τροχός* pro *κύκλος* circus, circulus, ut videtur.

9) Substantivum, de quo loquitur, in codd. nonnullis Lycophronis *σίφλος* et *σίμφλος* scriptum est ut nunc dicitur *τζίμπλα* pro lippitudo.

ductam, unde στροφάλιγξ, στρεβλός, stribligo, et prae- gutturali στρογγύλος, στραγγάλη, ἀστράγαλος *vertebra* alpha ut ἀστράβηλος pro στράβηλος. Et apud Hesy- Γαγγίας ἢ γαγγαλίας, οἱ μὲν τὸν γελασῖνον, οἱ δὲ τὴν ἱρων συστροφὴν nescio an in principio γαγγλίας scri- sit. Motacillae quidem nomen κίγκλος etiam κίγκαλος r; hujus autem quod fertur primitivum κιγκλίς id est ja- Hesychius interpretatur, cancellata cum καρκίνος cogna- e probant Festi verba *Cancri dicebantur ab antiquis qui r deminutionem cancelli;* cancelli enim sive ut Graeci ιάγκελοι imitantur transversa forcipis cancrique brachia ll. 124.[10] Secundae vocalis vel additae vel omissae n praebet στύφλος sive στυφλός et στυφελός v. Ja- d Anall. Vol. II. P. II. 340. quod veteres ad τύπτω, , referunt, neque excludunt στύφω et στρυφνός. Li- assumta poetae dorici pro κίχλη dixerunt κιχήλα, iota Romani *trochlea.* Triglam Sophro τριγόλαν di- letur Ath. VII. 324. C. Huic simile Hesychius affert ν δρέπανον, quod et ζάγκλη dicitur et ἀγκαλίς a cur- unde patet stirpem fuisse αγκ (ancus, uncus) lambda d terminationem pertinere, cui modo vocalis praepo- vel ō vel ῡ, modo nulla, ut et Romani pro ἀγκύλη ιυλίς dixerunt *aclis*, de quo disserunt viri docti a Ru- d Sil. III. 363. nominati. Iidemque vocalem ū detra- *tlaster, Catlus, Proclus,* sed non ii quos in scribendo r auctores. Et similiter Graeci μίτλος Ath. III. 85. E. Πρόκλος etc. Adjectivorum in αλέος exeuntium unum ioni subjectum est κερδαλέος, sed in feminino modo si substantive dicitur de vulpe.

Calceorum genus nomen habuit καρκίνοι a multiplici corrigia- ut Meinekio videtur Com. Fr. I. 356. Eodem tendunt verba ιθαι, συγκαρκινοῦσθαι, hisque finitimum συγκαρβαλῶσαι συ- les. a κάραβος, ut a synonymo καρκίνος compositum συγκαρκι- dicitur de implicatione radicum, inserto beta ut καρβάριοι κά- s. Si quis tamen demonstraverit nomen κιγκλίς proprie mota- nificare ex etymo verbi κινεῖν *movere cillere*, argumentatio no- t.

§. 3. Haec parte perpetrata resumam quaestionem, cujus inchoandae occasio ex re ipsa nata est, perficiendae locus adhuc non fuit, de syllabarum biliterarum (ut sic dicam) epenthesi. Hujus species existit si ex uno vocabulo alterum, deinceps tertium derivatur hoc modo: *βλίζω* — *βλίμη* — *βλιμάζω*, aut si et primitivo sua est propago et item derivativo ut ab *Ἶφις Ἰφίων*, ab *Ἴφιτος Ἰφιτίων*, ab *ἀγκάς ἀγκάζω*, ab *ἀγκάλη ἀγκαλίζω*, quod ne Eustathium quidem fefellit 990, 40. ab *ἀστραβής ἀστραβίζειν* sive *ἀστραφίζειν* et nomen *ἀστραβιστήρ ὄργανον ὡς δίοπτρον* Hes. ab *ἀστράβαλος* vero *ἀστραβαλίζειν*, cui Boeckhius ad Inscr. Nav. p. 111. illud brevius verbum substituendum putat, sed nihil opus est. Haec igitur non magis miramur quam alia a diversis casibus vel a diversis ejusdam casus formis deflexa, a recto *πωμάζειν*, ab obliquo *πωματίζειν*, a ruma rumare, a rumen ruminare. Neque miraculo esse debet quod interdum non apparet quibus gradibus a primo perventum sit ad extremum interversis, quos dialectici vocant, terminis mediis. Velut duorum verborum quae Hesychius componit *Ἀγκταλιάζει ἄγχει*, patet alterum ex altero ortum esse per traducem; sed hujus vestigium superest nullum. Et inter *σκάζω* et *σκαμβάλυξ στρεβλός* (*σκόλοψ*) Hes. nihil interjectum videmus praeter *Σκαμβός στρεβλός*[11] et *Σκάμβυξ σκόλοψ χάραξ* Hes. quorum cognationem clariorem reddunt latina *varus* (*στρεβλός*) *vallus* (*σκόλοψ*) *vara* (*σκάνδαλος*) sed lambda tamen apparet in aliis hujus familiae nominibus *σκόλοψ*, *σκαληνός*, et fuerunt fortasse qui *σκάμβαλος* usurparent a *σκαμβηρός*, unde *σκαμβηρίζειν ὀλισθαίνειν*, non longe remotum. Denique si reperiuntur nonnulla quae nisi epenthesis ope explicari nequeunt, ea re non efficitur ut hac potius via quam aliqua occulta ratione derivata sint. Adjectivum *ἐναλίγκιος* isti, quibuscum mihi certamen est, ex *ἐνείκιος* ortum volunt verbum *εἰκέναι* subesse rati, cujus significatio quidem perfecte congruit sed praepositioni *ἐν* neque hoc subjunctum reperitur neque *εἴκελος* hujusque vicaria *ὅμοιος*

11) *Σκαμμάδες πόρναι* Hes. fortasse pro *σκαμβάδες scrupedae*, quod est meretricum epitheton in Plauti versiculo id est scauripedae quia pedes divaricant, unde *γυναῖκες εἰλίποδες* vocantur a comicis.

t ἴσος, ac dicitur etiam ἀλίγκιος, cui syllabam $\overline{\alpha\lambda}$ praefixam sse fides nulla. Quamobrem quod Schneiderus haec ab ἧλιξ epetit, ut non certissimum ita illo probabilius videtur; neue utimur eorum consilio qui nos ad germanica *lich*, *gleich*, *ike* remittunt prioris partis incuriosi. Verum praeter illam yllabam, quam suavioris modulationis causa interpositam feunt, compluria afferuntur parenthesis exempla. Μέτασσαι τουέστιν αἱ μέσαι κατὰ πλεονασμὸν τῆς μέσης συλλαβῆς Eustath. 625, 29. de quo rectius sentit ille in Cram. Anecd. I. 280. ς παρὰ τὴν ἐπὶ γίνεται ἔπισσα οὕτω μετὰ μέτασσα, quibus lio loco apposui περισσός, Ἄμφισσα, Ἄντισσα. Sed in manisto peccatu tenetur EM. 329, 1. παρὰ τὸ ἑκὰς καὶ τὸ βέλος ίνεται ἑκαβελέτης καὶ πλεονασμῷ τῆς τη συλλαβῆς ἑκατηβελέτης ς ἔτυμον ἐτήτυμον, nam et hoc dissimile est et illud ab ἕκατος ompositum, quod in epitheto dei retinetur. Minus vero exloratum illud in quo EM. 365, 30. et Eust. 1271, 1. consentiunt αρὰ τὸ ῥόθος (ῥοθῶ γὰρ τὸ παρορμῶ) γίνεται ἐπίῤῥοθος καὶ λεονασμῷ τῆς $\overline{\tau\alpha\rho}$ συλλαβῆς ἐπιτάῤῥοθος, quod pro concesso umit Schol. A. et B. ad Il. I. 223. XII. 180. ἀτηρός καὶ λεονασμῷ τῆς $\overline{\tau\alpha\rho}$ συλλαβῆς ἀταρτηρός ὡς τάῤῥοθος. His non mplius concedimus quam fundamentum nominis esse syllaam $\overline{\rho o}$, unde ῥόω ῥώννυμι ῥόθος (ut a κνύω κνύθος v. Paall. 406.) ἐπίῤῥοθος ἐπιῤῥώστης et indidem ἄῤῥοθος ἀρωός ap. Hesychium, cui non diffidimus, postremo τάῤῥοθος uod Lycophro usurpavit praeposita litera $\overline{\tau}$ sicut urbs εὔαρος καλεῖται Ἄρνη καὶ ἀπὸ τῆς ἐντελοῦς γενικῆς Ἀρήνη καὶ αὐτὴ Τάρνη Herodian. EM. 146, 1. Si vero hoc τάῤῥοθος ommentum est poetae Alexandrini homericum ἐπιτάῤῥοθος ita olvere conantis, neque aliud invenitur assumtione dignius, ιtebimur potius ignotum nobis esse quid verum sit quam ut robemus quod falsum esse possit. Literarum ordinem seuenti proximum est quod Methodius suggerit EM. 73, 10. αρὰ τὸ ἄλφω γίνεται ἀλφίβοια· πολλάκις δὲ τὸ ō ἐν τῇ συνέσει εἰς ε̄ μεταβάλλεται καὶ τὴν $\overline{\sigma\iota}$ προςλαμβάνει οἷον ἑλκόεπλος ἑλκεσίπεπλος, Πρωτεσίλαος, πηγεσίμαλλος, quae eodem ιodo traduntur in Epim. Cram. I. 176. sed hoc amplius: ἔνιοι ὲ ἀπὸ μελλόντων αὐτὰ σχηματίζονται, τῶν διπλῶν μὲν ἀναυομένων, τοῦ δὲ ε̄ παρεμπίπτοντος. Cujus sententiae auctor

certe non ignoravit hac ratione vix ἀλφεσίβοια[12] explicari posse, nedum Πρωτεσίλαος, ταμεσίχροος, ἐγχεσίμωρος quod Eustathius 403, 44. cum πηγεσίμαλλος consociat et alia; sed fortasse sic sibi persuasit Graecos, quum haec fingerent, animum intendisse ad vocabula quorum ea natura est ut pro necessitate scribentium epsilon et recipere possint et respuere ἀλάμπετος ἀριδείκετος ἀπεύχετος, atque hinc gradatim processisse ad alia quibus ea litera per se aliena sed ut versum heroicum intrare possint necessaria est; ac primum quidem illa quae cum futuris in ξω et ψω exeuntibus composita sunt duplicibus dissolutis καμψεσίγουνος, θελγεσίμυθος, ἀρχεσίμολπος, et, si ne sic quidem metro sufficerent, correpta vocali principali λιπεσήνωρ, aut sublatione syncopae ταμεσίχροος pro τμησίχροος.[13] Πρωτεσίλαος vero et si quid aliud a nomine orditur, imitatione expressum videtur ex iis quae cum dativo conjuncta sunt partim hyphen Ἀργὼ πασιμέλουσα, partim in unum corpus coaluerunt Πασίφιλος Diod. XX. 67. Μηδεσικάστη, τειχεσιπλήτης, δακρυσίστακτος, ναυσιφόρητος. Quemadmodum autem nullius imaginis tam perfecta est similitudo quin ad propositum exemplum aliqua ex parte deficiat, sic ab illis discrepant σαρξιφάγος Theogn. Bekk. p. 1417. b. ἀλγεσίδωρος, Γαλαξίδωρος, ea re quod in his dativi significatio nulla apparet, dupliciter vero ποεσιτρόφος, quia cum nomine primae declinationis copulatum est, et longissime τηλεσίφαντος quod ne cum nomine quidem cf. ad Phryn. 684. et 768. Eadem autem vis synecdromae verbalibus λυπησίλογος, τιμησίθεος, κρατησίπους, Χαιρησίλαος Paus. IX. 20, 1. adaequavit proprium Ἑρμησιάναξ (Ἑρμῶναξ) et epitheton Μελησιγενής pro Μελητογενής. Tantum de interjectione graeca quam Grammatici opinionis errore sibi finxerunt. Latina autem prosimurium et persefacul ab obsoletis vocibus prose et perse composita esse multorum opinio est. Sed a Graecorum commentis non multum aberrat Gellii sententia XVII. 2, 17. *sermonari rusti-*

---

12) Pro ἀλφησίβοια puto, ut φοβεσιστράτη.

13) Si Graecis libuisset verbo ταμεῖν subnectere nomen, τάμεσις dixissent ut γένεσις.

etur sed rectius; sermocinari crebrius est sed cor- Sermonor in nostris libris non deprehenditur neque titit sermocinor sed utrumque a sermo, illud a geni- auctio auctionor, concio concionor, hoc paragoga bi- uctum ut ratiocinor, patrocinor, lenocinor, morticinus, m. De nomine *reciprocus* Varro duas proponit sen- *quod ab recipere reciprocare fictum aut quod poscere dictum*; hoc Festo arrisit; equidem verbis *recipio* et copulatius puto.[14] Nam quae Scaliger affert hujus ni exempla, infirmissima sunt: *incitega* ex graeco η conversum ut ἔγκυος inciens, quae Doederlinus con- lem et alii *reciperare* non a reparare sed a recipere esse judicant; *concipilare* quum in Plauti loco ter- vem habeat, sequitur pro compilare accipi non posse. ositum est quod Graeci de syllaba γι fabulantur: αἴλου- πλεονασμῷ τῆς γι αἴγιλουρος EM. nomen ferae ab λλω ducentes quia *caudam adulat*, incertissimum illud speciem quidem animantis, quod hoc nomine proprie tur, cognitam habemus.[15] Sunt et alia vocabulorum enta quibus illi utuntur sed dubitanter: παρὰ τὸ μέ- ος καὶ πλεονασμῷ τῆς νη ἀμενηνός· ἢ παρὰ τὸ μένω κ. τ. λ. EM. 81, 53. quorum neutrum recipimus neque mpositum putamus sed a composito derivatum ut ab ἁλμυρώδης, a praetorius praetorianus et alia hujus- quibus suo dicetur loco. Item de διηνεκής dubitant ıb ἐνέκω fictum sit, cujus aoristus est ἤνεγκον, an a ıtercedente syllaba νε EM. 274, 19. Cram. II. 356. de ı dubitassent si simplicis ἠνεκής recordati fuissent. Γαλαϊονίδης duplex fuit sententia: ἀπὸ τοῦ Ταλαΐων κλίσις ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ονι Schol. B. ad Il. II. d illud merito praetulit Grammaticus quem appellavi

---

Reciprocus cum *re* et *cis* conjunctum esse Muelleri opinio est p. 26. quam refellit nominum cum *cis* compositorum significa- s.

Ab ἅλμη factum esse *salgama* interposita *ga* credere non re- Herodianus EM. 167, 29. ἀπὸ τοῦ ἄτρυτος ἀτρύετος (ut ἀτίετος) νασμῷ τοῦ γ ἀτρύγετος.

ad Buttm. 439.[16] licet *Ταλαΐων* non magis reperiatur quam *Ἰαπετίων*, unde *Ἰαπετιονίδης* productum est ut ab *Ἐλατίων*, quo Epicis uti non licuit, *Ἐλατιονίδης* in H. H. Caetera epenthesis exempla aut ex locis mendosis ducta sunt aut a falsis profecta rationibus. Sic ex eo quod in uno codicum Ambros. scriptum est *δερδέσκετο* Od. V. 84. pro *δερκέσκετο*, fluxit illa ariolatio in Anecd. Bachmannii II. 366. Gregor. Append. 677. *ἐπέκτασίς ἐστι προσθήκη συλλαβῆς κατὰ μέσον τῆς λέξεως δερκέσκετο, ἐτήτυμον* etc. Alterius generis haec sunt: *κτεάτεσσι πλεονασμὸν ἔπαθε τῆς τε συλλαβῆς* Eustath. 1412, 38. *ἀγήγοχα — ἐπλεόνασεν ἡ γο συλλαβή, καὶ ἐδήδοκα πλεονασμῷ τῆς δο* EM. p. 9. *ἐπεντιθέασι τὴν με συλλαβὴν ἐν οἷς ἀπαρεμφάτοις ἀναδίπλωσις οὐχ εὑρίσκεται ὡς ἐν τῷ τυπτέμεναι, δόμεναι*[17] Planud. Bachm. T. II. 96. Gregor. App. 694. Haec omnia nunc aliter habentur. Quae vero insitionis assertores in transitu attingunt *ἐτήτυμος* et *ἀταρτηρός*, ea aucta quidem sunt sed alia ratione sic ut *ἐμήμεκα, ὀρώρυχα*, cum eo quod adjectivo *ἀταρτηρός* et verbo conjugato *ἀταρτᾶσθαι βλάπτειν* Hes. inserta est consona qua *ἀτατᾶσθαι* ab eodem allatum caret; ceterum quia *ἀτηρός* primam longam habet, *ἀταρτήρος* brevem, *ατ* pro additamento habeatur necesse est non *ταρ*. De *ἰτητέον* incertus sum utrum ab obsoleto *ἰτέω* declinatum sit, cui simillima sunt *βατέω, βοτέω, δοτέω, πατέω*, an pro *ἰτιτέον* receptum mutata propter epalleliam vocali ut intus aucta *ἠνίπαπε* et *ἐρύκακε* pro *ἐρύκυκε, ἠνίπιπε*.[18] Qua mutatione minus opus fuit verbis *ἀτιτάλλω*,[19] *ὀπιπεύω, ὀνίνημι*, sed placuit ita. Hanc

---

16) Acrisionides ibi editum est pro Acrisioniades, quod a patronymico Acrisione.

17) Quod addit *ἐν οἷς δ' ἐστὶν ἀναδίπλωσις, οὐδαμῶς· οὔτε γὰρ διδόμεναι λέγουσιν οὔτε τετυφέμεναι*, metricis rationibus nititur non grammaticis, nam *τιθήμεναι* dicitur et *τεθνάμεναι*.

18) Ea sine dubio veterum fuit sententia qui de *διπλασιασμῷ μέσῳ* loquuntur EM. 431, 52. imperfecti *ἥνιπε* literam secundam et tertiam reduplicatam esse addita trope, etsi hoc reticent. De epectasi ultimae quod adjiciunt, res ipsa refellit.

19) *Ἀτάλλω* apud Homerum habet significationem neutralem ludendi (*τοῦ νηπιάζειν*) transitivam deludendi in Hipponactis loco *τί με σκιράφοις ἀτιτάλλεις* (Welck. p. 98.) *quid me nugis decipis*. Hinc adjectivum

igitur sive primarum sive mediarum reduplicationem ab epenthesi pleonastica longe sejunctam haberi oportet. Pro qua quae Grammatici afferunt omnia invalida sunt. Sed proprium illa domicilium habet in eo genere vocabulorum quod onomatopoeticum vocamus. Nec latet causa. Quanto enim propius ad naturae veritatem accedit *σισιλιγμός* Schol. Od. IX. 394. quam *σιγμός*, hoc est ferri candentis in aqua stridor? Idem fit in vocibus animantium, quas et natura infinitum variat et scribendo accurate exprimi non possunt; quare ab aliis aliter appellantur, *ποππύζειν* et *ποππυλιάζειν*, *πιπίζειν* pipire et pipilire,[20] *ἀῤῥάζειν* et *ἀραρίζειν*, *τιτίζειν* et *τιτυβίζειν*, *λατράζειν* quod Hesychius *βαρβαρίζειν* interpretatur, et *λατραβίζειν τὸ ἀσήμως λαλεῖν* Hes. *κακκάζειν* et *κακκαβίζειν*, illud ab ineffabili, hoc ab articulato *κακκάβη* ut *μορμύσσομαι* a *μύρμος φόβος*, sed *μορμολύσσομαι* sive *μορμορύσσομαι* a *μόρμορος φόβος*, si sana est Hesychii glossa. His igitur regionibus continetur pleonasmi usus, quem Grammatici prope ad infinitum extendunt, partim facticiis exemplis nitentes, partim incertis. Cujus generis multa proferre possum ab illis praeterita, primum propria: *Ἀρμόσατα* Armeniae civitas et *Ἀρσαμόσατα* v. Interpr. ad Polyb. VIII. 25. *Κύτωρος* Phrixi filius, idemque *Κυτίσωρος* v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 591. Vol. II. P. I. 589. *Καλλικύριοι* sive *Κιλλικύριοι* coloni Penestarum Helotumve similes et *Κιλλύριοι* non solum apud Herodotum sed etiam in Nonni versu XIII. 311. *Ὑρία — ἣν παραῤῥεῖ ὁ Καλύκαδνος, ὃν Κάλυδνόν τινες καλοῦσι* Steph. *Λᾶσα Λάρισσα* Hes.[21] Nectabis Nectanabis v. Conr. Schneider. Gramm. II. 195. quorum omnium ea

---

ἀταλός ludibundus (puerilis) et verbum *ἀτταλίζομαι πλανῶμαι Σικελοί* Hes. quo loco quod interpretes apponunt *διαττερίσαι ἀποδρᾶναι*, nihil aliud est quam *διατρῆσαι* idemque quod *ἐκτρυπῆσαι ἐξελθεῖν λεληθότως*.

20) *Πιλιπαγμός ποιά τις φωνή* Hes. Albertius *πιπαλιγμός* fuisse suspicatur.

21) Hic multa ejusmodi suggerit sed suspecta. *Αὐλίκουροι φύλακες* scil. *τῆς αὐλῆς*, *Οἰκόθουρος οἰκουρός*, *Νωσίχολος ἀμελής* id est *νωχελής*, *Πιτυδάνη ἀσκὸς μικρός* pro *πυτίνη* solita metathesi, *Ἀρυβάσσαλον κοτύλη, φλάσκων*, pro quo Panofka substitui vult *ἀρύβαλλον*, *βάσσα* — Letronnius autem (sur les noms d. vas. grecq. p. 50.) ne accusativus explicetur nominativis (quod saepissime fit) *ἀρυβάλλιον κοτύλη*. Placet neutrum.

est conditio ut judicari non possit utrum longiori voci addita sit syllaba an breviori detracta. Deinde appellativa: ἀκανθίς et ἀκαλανθίς *carduelis* ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν *quia spinis et carduis pascitur* Serv. ad Ge. III. 338. κόμβος κόσυμβος Hes. cui accedit EM. 311, 3. ἐγκόμβωμα λέγεται παρ' Ἀθηναίοις ὄχθοιβος, ὑπὸ δὲ ἄλλων κοσύμβη id est nodus fibula v. Salmas. ad Vopisc. V. Aurel. c. 46. p. 566. b. κόμβη κορώνη Hes. ea videlicet quam Homerus εἰναλίην κορώνην vocat id est mergum vel fulicam αἴθυιαν κολυμβίδα ab Arato dictam, quo adducimur κόμβη et columba nomen idem esse; κοῖλος et κότιλος (πᾶν τὸ κοῖλον κοτύλην λέγουσιν EM. 533, 11.) ὄβρια et ὀβρίκαλα v. Jacobs. ad Ael. p. 278. ὄβρυζον et ὀλόβρυζον, si placet syllabam λο interpositam potius esse quam οἱ praepositam.[22] Ὀλοφώιος Nitzschius ad Odyss. IV. 410. et veterum nonnulli compositum esse putant, mihi ex ὀλοός ὀλοίιος prolatatum videbatur, etsi distinguit Schol. Nic. Th. v. 1. Tum verba: ἐρύω ἐρητύω, κλωπεύω κλέπτω καὶ κλωπιτεύω, κλοτοπεύω δὲ Suid. κοριῶντα γαυρούμενον Hes. a κόρος forsitan, et a paragogo κορωνός usitatius κορωνιῶν γαυριῶν ejusdemque σμορδοῦν συνουσιάζειν, pro quo Photius σμοχορδοῦν praebet,[23] postremo Σκηπτόμενος στηριζόμενος καὶ σκηριπτόμενος ὁμοίως Suid. et adverbium ἀμπετίξ et περιαμπέτιξ in tabula Latiorum, si pro ἀμφίς valet, de quo dubitat Boeckhius.

Horum nonnulla utique praebent speciem parectasis Grammaticis complacitae. Ac profecto si quis reputaverit quoties Graeci vocabulis omni ex parte perfectis modo vocales insirant singulas, modo consonas, prope erit ut interdum binas ex utroque genere literas insinuatas esse statuat aut significationis distinguendae causa aut vi syneodromae aut lapsu quodam populari ut δοκικῶ pro δοκῶ, quo Hermippus utitur barbarum ludens in Fragm. Com. T. II. 384. novitiaque illa quae apud Du Cangium legimus, πριγιονίζω pro πριονίζω, προτίτερον etc. At si rursus angustias nostras respicimus et ex

22) Ὄλοσχος idem esse quod ὄσχος non improbabilis est Schneideri opinio ad Nic. Th. 870. de ὄλυνθος et ὀλοφλυκτίς quod addit, parum liquet. Neque apte compares ὀδύρομαι et ὀλοφύρομαι.

23) Σκορδοῦν συνουσιάζειν Hes. alio pertinere videtur.

quanta mole quam paucae nobis velut ex incendio relictae sint tabulae, in contrariam impellemur sententiam, syllabas illas, quae nobis superesse videntur, a diverso quodam manare themate cujus memoria intercidit. Denique saepe lis est utrum breviori voci syllaba desit an longiori supersit. Velut Ala sive Ahala, mala, talus, palus, velum, Cicero affecta putat, integra vero Axilla, maxilla etc. Sed C. Scaliger haec ex illis processisse affirmat; quae controversia dirimi non poterit nisi comperto quae cujusque fuerit origo. Ac mala quidem sine dubio est graecum *μῆλον*, hoc autem non aliunde profectum quam a verbo prisco *μάω*, unde *μᾶμα βρῶμα*, *μαμᾶν ἐσθίειν* Hes. tertiumque *μάσταξ* quod et comesorem significat et escam et malam sive mandibulum. Quo refellitur Ciceronis sententia *mala* imminutum esse. Nec tamen hinc efficitur ut literas, quibus maxilla superat, saburrae modo interjectas putemus. Licet enim credere ab eodem *μάω* fictum esse *μάττω* vel *μάζω* ut a *φάω σφάζω*, et deinceps nomen *μάγος* vel *μάγη* et per paragogen *μάξιλλα* (nam ne graecae quidem analogiae id alienum v. C. III. §. 2.) et certe maxilla; qua in paragoge nihil abundat praeter sigma, cujus crebra est accessio; nam gutturalis ex verbo, quod finximus, derivata. Et revixit literae intermortuae memoria in novitio sermone Graecorum; *μάγουλον* enim dicunt v. Du Cang. Hinc Lycophronis verbum *γαμφήλας ὄνου* 94. Scholiasta interpretatur *τὰς σιαγόνας τοῦ ὄνου· λέγει δὲ τὴν Μαλέαν ἀκρωτήριον Πελοποννήσου διὰ τὸ ἐοικέναι σιαγόσιν ὄνου*, quibuscum conspirat Euripidis interpres Or. 362. Maleam vocari *ὄνου καταμάγουλον ἰδιωτικῶς*. Antiquum nomen loci fuit *ὄνου γνάθος* Eupol. Fr. LXXXV. 572. etsi diversum facit Meletius v. Coraes ad Plut. T. VI. 458. nam ubicunque promontorium sinuatur, ibi Malea est, non in Laconica solum sed in Lesbo quoque et aliis locis, et ob similem curvaturam ab Aeschylo Salmydesia *γνάθος* appellatur. Sic igitur adducimur *mala* integrum esse, *maxilla* amplificatum. Sed non eadem de omnibus sententia. Proprium Axilla nusquam legitur et fieri potest ut ne Cicero quidem legerit sed quomodo Muraenam a muraena appellatum volunt et alia hujusmodi prius exagitata v. Dissert. I. C. III. §. 5. sic illud posuerit tanquam ex appellativo

conversum, quod ipsum quidem a Lexicographis nostris praeteritum est neque alibi legitur quam apud Marcellum Empiricum et mediae Latinitatis auctores variante scriptura axella ascilla v. Du Cang. sed forsitan multis ante seculis in tabernis et gurgustiis celebratum est; manetque in nostro sermone et nescio an vindicari possit graeco. Etenim aerumnulae, quibus sarcinae religatae portantur, graece dicuntur ἄσιλλαι [24] quod pro ἄξιλλα successisse conjicias; hoc autem ab ἄκχος derivatum id est ὦμος Hes. quod proprie vectorem significasse videtur; unde compositum ἀκχαλίβαρ κράββατος Hes. hoc est νεκροφορεῖον lectica funebris; et per translationem humerum tum superiorem, cui onera imponimus, tum inferiorem, cui quae ferenda sunt subponimus; quam utramque partem Romani alam vocant, Graeci praeposita litera μάλην et μασχάλην, nam et μασχάλην αἴρειν dicunt eodem intellectu quo illi *manus tollere*[25] et ὑπὸ μάλης φέρειν.[26] Hinc argumentor stirpem horum vocabulorum e duabus constare literis, vocali mutabili et consona fixa, significationem autem esse eam quam supra indicavi ferendi et vehendi, eamque primum apparere in ἄχος et ἄχθος onus, tum in ὀχλεύς et μοχλός vectis, postremo in axilla et μασχάλη, quorum utrumque sigma recepit, alterum ante vocalem, alterum post eam. Nec jam dictu opus de ala et μάλη quid sentiam. Quanquam non eadem asseveratione de utroque loquor. Nam graeci nominis explicandi ratio unica suppetit illa, qua usus sum; latinum a verbo ἄω — ἀητέω *volo* repeti potest sic ut avis ἀετός ales. Nec praetermittendum quod huic alpha longum est contractis forsitan literis quae in proprio Ahala [27] disjunctae com-

---

24) Hesych. Φερνία ἀσίλλας, ut correxit Hemsterhusius.

25) Hoc exsultantium est; *malas tollere et rictu uti* Lucil. Nonii s. *Rictus*, morsu appetentium.

26) Τὰς μάλας Galen. in Epidem. VI. C. IV. 151. T. XVII. P. II. sed Rufus de Part. Hom. p. 22. μάλη οὐχ ἑλληνικόν· τὸ δὲ φέρειν τι κρύπτοντα ἐν τῇ μασχάλῃ ὑπὸ μάλης ἔχειν λέγεται. Sic et Schol. Bavar. ad Demosth. p. 107. Schol. Plat. 347. v. ad Phryn. 196.

27) Simile est Numeniae gentis cognomen Vaala sive Vala quod Eckhelius Doctr. V. 263. a vallo expugnato inditum putat.

parent, illi breve; quo differt a *mala*. De talus et taxillus qui disceptant etymologiae ignari, operam ludunt. Sed paxillus gutturalem a verbo pacio (pago *πήγνυμι*) habere prope certum videtur; et indidem palus ortum exemta gutturali ut a vicus (*οἶκος*) villa, paucus paulus, non a *φάλλος* quod ne palum quidem significat. Velum et vexillum forsitan a diversis fontibus manant, unum ab *ἕω* unde *εἷμα*, alterum a veho ut vexo; sin aliter, certe propior est concisio quam parenthesis, cujus adhuc locorum nullum certum vidimus documentum, neque Cicero nosse videtur quum de *fuga vastioris literae* loquitur. Duorum, quae Scaliger adjungit, unum uno constat Festi testimonio *auxilla olla parva*, quod sic excusari potest, ab orca (*ὕρχη* urcus) extrito rho factum esse ocilla sive auxilla, ut a paucus pauxillus; alterum testatius est et difficilius quasillus sive quasillum. Viri docti rem breviter decidunt *qualus e quasillus*. Sed si quis Festi glossam consideraverit *Canifera mulier quae fert canuam id est qualum quod est cistae genus*, a Graecis *κάνον* dictum, latine canistrum et canipa a canna sine dubio; et ad haec si meminerit Virgiliani *spisso vimine qualos colaque*, quo utroque nomine significantur vasa cannis juncisve contexta, corbes, calathi, sportae faecariae nassaeque (*κυρτίδες*) his igitur omnibus perpensis sibi persuasum habebit, qualus et colum primitiva esse, quasillum sive ut ap. Priscianum scribitur III. 44, 138. quaxillum quoquo modo amplificatum. Alterum ab omnibus qui hunc locum tractarunt praeteritum idem affert Festus *Toles tumor faucium quae per deminutionem dicuntur tonsillae* et Isidor. XI. 1, 57. *toles lingua gallica quas vulgo per deminutionem toxillas*. Nam hujus quoque origo graeca videtur *τύλη* tumor.

DISSERTATIO TERTIA.

DE

NOMINIBUS QUORUM CHARACTER EST MY.

CAP. I.

§. 1. Est haec natura omnis de verborum fabrica disputationis ut lucem et tenebras alternet ac legentium animum ex intervallo fatiget recreetque. Sic et hujus regionis, quam nunc emensuri sumus, partes quaedam vocabulis horrent retorridis et ignorabilibus, quae taciti quasi heroum sepulcra praeteribimus. Cujusmodi sunt θάλαμος, κέραμος, κύαμος, κύχραμος avis nomen varie scriptum. Aliorum vero originem Grammatici probabiliter conjectant: καλάμη ἀπὸ τοῦ κάλου τοῦ ξύλου Suid. quo aptius videtur καυλός et affine Καλλά (sic) ἡ κάννα κάλαμος Hesych. ἐκ τοῦ πλέκω πλόκος πλόκαμος ὡς ἀρχός ὄρχαμος Eust. 1094, 54. οὐλαμός παρὰ τὸ ἴλλω ὡς ἴουλος Schol. Il. XX. 113. et Phot. A verbo χεῖσθαι ὅ ἐστι χωρῆσαι Aristarchus χειά derivatum putat Sch. Il. XXII. 93. hinc alii χειραμός ἀπὸ τοῦ χειά EM. vel quod idem valet χηραμά παρὰ τὸ χεῖσθαι καὶ χωρεῖν Sch. Il. XXI. 495. Nic. Th. 55. Lyc. 181. eodemque ducit χηλός capax quiddam et cavum significans et χηλαμός rupes cavernosa ut Eustathii temporibus dicebatur v. Du Cang. s. l. Alterum cistae nomen est φωριαμός, inexplicabile illud nisi accipimus quod Hesychius offert χωριαμός ἡ κίστη admissa permutatione antistoechorum ut χαράσσω χαράδρα ἡ χάραξις τοῦ ἐδάφους Hes. et φάραγξ.[1] Nam quod Eratosthenes proposuit etymon ὅτι ἡ κύθε φώριον ἄγρην Schol. Ap. II. 802. poetice commentus est, neque verius videtur φᾶρος Herodiano probatum Sch. Il. II. 242. Ποταμός Varro L. L. V. 11. recte a potu appellatum putat, sed quia substantiva tribrevia proparoxytona esse solent, Herodianus non a πότος vel ποτός extitisse docet sed a ποτασμός retracto

1) Locus idem a Strabone Χάραξ, a Ptolemaeo Φάραξ dicitur v. Thrige Cyren. p. 202. et certe cognata sunt ἄγχι ἀμφί, πάγχυ πάμφι, ῥύγχος ῥάμφος, καχάζω καφάζω, καχλάζω παφλάζω.

ob hyphaeresin τοῦ σ̄ accentu Sch. Il. XXIV. 228. Eust. 1347, 15. cujus rei aliam causam tradit Arcadius τὸ ἰταμός καὶ ποταμός ὀξύνεται ὡς ἔχοντα τὸ τ̄, quorum illud Herodianus ideo acui dicit quia adjectivum sit. Quae vero primam natura longam habent, ea si propria sunt, Arcadius proparoxytona esse docet: Πύραμος, Σίσαμος, quo redarguitur Φυλαμός Lycophr. 593. oxytona contra, quae res communes designent: οὐλαμός, χηραμός etc. Ambiguum est Πύραμος ποταμός — ἄλλοι δὲ χόρτον Hes. a πυρός, puto. Σίσαμος hic et in utroque EM. aut in Κίσαμος mutandum aut, quia hoc a brevi orditur Nonn. XIII. 237. in Σήσαμος, quod ne per iota scribatur sicut cetera hyperdisyllaba, quorum syllaba initialis duas easdem consonas vocali circumjectas habet,[2] cautum est Theognosti canone unum σήσαμος excipientis p. 65, 9. Tertio addit propriorum et epithetorum antepenultimam, si positione longa sit, acutam esse ἄρταμος, Πέργαμος, ἔμπαμος — τὸ μέντοι κίνδαμος ὁ ἐλιγμός ὀξύνεται προςηγορικὸν ὄν. Horum primum una cum verbo διαρτάζω EM. ad διαίρειν refert. Pro tertio ex Cram. I. 413. ubi similia proponuntur, apparet scribendum esse ἐμπέραμος, quod ab ἐμπερής ductum est fere ut ab ἴτης ἰταμός Schol. Plat. 375. accentu tamen, quia parasyntheton est, diverso. Pro κίνδαμος Goettlingius de Acc. p. 194. scite corrigit κινδαλαμός, quo recepto ἐλιγμός in σχισμός mutandum erit ut Galen. Gloss. σχινδυλήσει σχίσματι· καὶ ὁ σχινδαλαμός παρὰ το ἐσχίσθαι. Femininorum nonnulla masculinis annexa sunt, θαλάμη, καλάμη, alia suis nituntur radicibus, παλάμη, σπιθαμή ἐκ τοῦ σπίζω τὸ ἐκτείνω ἀφ' οὗ σπιδής ὁ ἐπιμήκης Eust. 996, 25. quo melius nihil affertur; ὀρχάμη γῆ δασεῖα δένδροις Poll. diversum, ut videtur, ab ὀρχμή et ὀρκάνη saepes; γαγγάμη et γάγγαμον νεύρων πλέγμα δικτυῶδες περὶ τὸν ὀμφαλὸν ὃ καλεῖται καὶ σαγήνη Poll. hoc est plexus coeliacus sive solaris, cui similem nervorum plexum ganglion vocant; ῥαθάμη ῥαστώνη Hes. ignotum aliis ideoque suspectius. Haec omnia barytona sunt extra σπιθαμή et, si Castorum sacrarium signi-

---

2) Γίγαρτον, διδαχή, δίδυμος, τίτανος etc. Contraria τήτινος, κηκίδιον, Λήλαντον, quo modo excusaverit, non apparet.

ficatur, *θαλαμαί*.[3] Praeter *γάγγαμον* neutrum genus sequuntur plantarum nomina *βάλσαμον*, *κάρδαμον*, *κάγκαμον*, *κίκαμον*, *κίναμον*, brevi utrumque principio et ignotae, sicut cetera, prosapiae. — *Τὰ εἰς μων παραληγόμενα ᾱ βραχεῖ μὴ κλινόμενα διὰ τοῦ ντ ὀξύνεται, τελαμών, πλαταμών, κεραμών περιεκτικόν· τὸ δὲ Κεράμων ἐβαρύνθη ὡς κύριον, καὶ Ποτάμων, ᾿Ασσάμων. Τὸ δὲ τεράμων βαρύνεται ὡς διὰ τοῦ ντ κλινόμενον* Arc. p. 13. ubi bis scribendum est *διὰ τοῦ ο̄*[4] et pro postremo fortasse *᾿Ασάμων* ex Paus. VI. 16, 4. vel *Νασάμων* Apollon. IV. 1496. cujus gentiles *Νασαμῶνας* dici accentu diverso Eustathius adnotat ad Dion. 209. scripsitque ita Tzschuckius Strab. XVII. 689. *Τελαμών* vero andronymicum appellativi tonum tenet. De alpha brevi Arcadius admonet, quia sunt contraria *θεάμων* et glossematicum *ἀμνάμων* et solitarium illud verbi barytoni germen *ἐπάμων*. Sed pro *῾Ιππάμων ῾Ιππάμωνος* Poll. VI. 46. *῾Ιππαίμων — μονος* scribendum est ut in Anth. VII. 304. quem locum ille in memoria habuit. In *αμης* nulla nisi propria *᾿Αρσάμης*, *Σησάμης* etc. in *αμις* plurima, pars ab ignoto principio ut *πυραμίς*, *ἀβραμίς*, quod et *ἄβραμις* scribitur contra praeceptum Arcadii *τὰ εἰς μις προσηγορικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται· τὸ δὲ Ἄρτεμις, Σεμίραμις*,[5] *κύρια. Καὶ τὸ σεμὶς ὀξύνεται*, pro quo *Σαλαμίς* poni debet vel aliquid tale. Alia vel a nominibus ortum habent: *κεγχραμίς*, *σκωραμίς*, *πηλαμίς* sive *πηλαμύς*, vel a verbis, *ῥαθάμιγξ* quidem ab eo cui *ῥαθαίνω* et *ῥαθάσσω* agnata sunt, ab *εἴλλω εἰλαμὶς μήνιγξ ὅτι εἰλεῖται* Poll. Adjectivorum meminit Grammaticus Cram. I. 413. *ὡς*

---

3) De hoc Eustathius p. 1541, 47. *τὸ πληθυντικὸν ὠξυτονήθη πρὸς διάφορον σημασίαν*, non solum quia plurale est ut *ἀγυιαί*, *Πλαταιαί*, *῾Ιεραμαί* etc. Mirum tamen *Τροφωνίου θαλάμαι* Eur. Ion. 394. scribi barytonos et *Κυβέλης θαλάμαι* Nic. Th. 8. cujus deae scrinium sacrum *θαλάμη* dici videtur Ath. XI. 478. C.

4) Saepius tamen *θηλαμών* legitur, quod qui *οἰκίαν* interpretati sunt, a *θάλαμος* propagatum crediderunt ut a *χηραμός χηραμών*, cujus unus casus reperitur *χηραμόνεσσι*, a *γῆρας γηράμων γραῖα* Hes. si recte ita scribunt pro *γράζα*.

5) Sic etiam masculina *Δάνδαμις*, *Κάλαμις*, *Θύαμις*, *Κρίσαμις*, *Λύγδαμις*, *Πάταρμις* Ath. 680. C. aliaque in *ις* exeuntia *Κάραμβις*, *Θάρυβις* etc.

κρίασθαι Πρίαμος, ἔμπειρος ἐμπέραμος, οὕτω τείρω τέραμος καὶ πλεονασμῷ τέραμνος ὡς τὸ νώνυμνος, καὶ ἀτέραμνος, cui ἀτεράμων antecedit et huic simplex τεράμων, de quo Arcadius: τὸ τεράμων βαρύνεται ὡς διὰ τοῦ ντ (scr. τοῦ ō) κλινόμενον. Quod vero saepius usu venit ut modo nullum sese offerat etymon, modo plura quam vellemus, item in dubio habetur utrum ἀτέραμνος et ἀτεράμων sic ut ἀτειρής a τείρω derivatum sit contrariumque ejus quod τέρην significet Eust. 548, 20. an vero a στεῤῥός, unde τέραμνον et τέρεμνον. Cetera differo in eum locum, quo de affectis dicturus sum.

§. 2. Quae vocalem ε ante consonam characteristicam habent pleraque praeceperunt Arcadius et Theognostus, ille p. 61. προπαροξύτονα Τήλεμος, Ἔχεμος, πόλεμος, ἄνεμος· τὸ δὲ θελεμός ἀπὸ τοῦ θελημός ὀξύνεται. Alter II. 64. addit ἤρεμος, τρίλεμος, Ἰάλεμος, κάλλεμος, φάλεμος, ἄγρεμος, ἄνθεμος, ἐξ οὗ τὸ ἀνθεμόεις. Haec excerpsit EM. 103, 40. praetermissis mendosis τρίλεμος, quod vel ex antecedente Τήλεμος prave iteratum est vel Trinemensium heroem eponymum denotat, κάλλεμος, cui κοάλεμος substituendum, Φάλεμος, nomen ignotum,[6] ἄγρεμος ex ἄργεμος, ut suspicor conversum; constat vero ἄργεμος νόσος ὀμμάτων Eust. 1430, 60. ἄργεμον τὸ λεύκωμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ παρὰ τὸ ἀργόν EM. et hinc composita διάργεμος, ἐπάργεμος, cum paragogo ἀργεμώνη, sed τὸ ἄργεμα et testium parum habet v. Schneider. ad Theophr. T. III. 754. et brevi laborat penultima v. Parall. 423. sq. Ἄνθεμος non legitur sed neutrum numerosiore quam cetera propagine ἀνθέμιον, Ἀνθεμίδης, Ἀνθεμίων. Ἰάλεμος fortasse ab ἰά, ἰαλλα ἡ φωνή Hes. qui quod ἠλεμίστρια affert sine iota, magni momenti non est; κοάλεμος a Κόαλοι βάρβαροι, si vox sincera est; ἄνεμος et πόλεμος veteres verbis ἄω et πέλω assignant et ab hoc etiam πελεμίζω repetunt. Ἤρεμος non invenitur nisi apud posteriores ut Inscr. Olbiopol. n. 2059. v. 24 etc. etymon abolevit. Neque quae extant alterius adjectivi exempla θελεμὸν πῶμα Aeschyl. Θέλεμος (hoc accentu) ἥσυχος, οἰκτρός Hes., confirmant Arcadii opinionem. Plana vero et promta

6) Substitui posset Ἀλεμός (sic) κόμπος Hes. nisi id quoque sponsore careret.

sunt substantiva ἀκρέμων sive ἀκρεμών v. ad Aj. p. 171. ἀγρέμων i. q. ἀγρευτής, ἀρτέμων, ἡγεμών, κηδεμών. Adjectivum ἀρτεμής Schol. Il. V. 515. non sine probabili ratione cum ἄρτιος consociat, sed ἀβλεμής et νωλεμής nemo satis explicuit, ne Nitzschius quidem ad Odyss. IX. 425. ut equidem censeo. In εμις praeter Ἄρτεμις Herodianus π. Μον. p. 8. invenit nullum, unde patet eum in Herod. II. 155. Χέμμις legisse non Ἔχεμις, quod Eustathius affert secundum cod. Arch. Diphthongi in paragogis hujus generis non comparent nisi a verbis translatae παλαίμων, ἰχνεύμων. Σόαιμος hominis barbari nomen est Dion. Cass. LIX. 12.

§. 3. Nomina in ημη, ημα, ημος quae perstrinxi in Parall. 397. et 452. arcto colligata sunt vinculo, φιλήμη ἡ φιλία Hes. et Φιλήμων, εἴδημα sive ἴδημα et εἰδήμων etc. Neque tamen Grammatici ἥμων ab ἧμα vel μνήμων a μνήμη repetunt sed a futuris Eust. 1019, 40. EM. 464, 27.[7] idemque sine dubio judicarunt de similibus αἰδήμων, ἀχθήμων, βλαστήμων, γοήμων, δηλήμων, νοήμων, τεχνήμων, τλήμων, etiamsi non desint quae tenorem interrumpant aut ob futuri defectum ut ῥήμων, ἀλήμων, ζηλήμων, aut quia ne praesens quidem extat circumflexum, ἀβροτήμων, δειλήμων, μελεδήμων, ἀλιτήμων, quae verbis in αζω et αινω appensa sunt. Nam ad grammaticam rationem satis est pleraque a verbis duci posse et non pauca debere, prae ceteris δειδήμων, διζήμων, εὐχήμων, μαχήμων, πειθήμων, ψευδήμων propriaque Χαιρήμων et Φερήμων Sch. Od. X. 3. et a puris ducta ἀβακήμων, δαήμων, νεμεσήμων, ὀτλήμων, τηρήμων. Si quis vero βλαστήμων a βλάστη potius, ψευδήμων a ψεῦδος, ἀνθήμων ab ἄνθος derivata malit, causam suam perpaucis sustentare poterit exemplis; nam ληθήμων, quod Salmasius Hesychio reddit pro Ληθημόνοισι ληθαργοῖς scribens ληθημόνεσσι, nihil impedit quominus a λήθω deflexum dicamus; et fieri potest ut ille adjectivo interpretatus sit participium λη-

7) Singulare ectasis exemplum est συνήμων ὁ συνήθης, ἀπὸ τοῦ συνεῖναι Sch. Ap. IV. 1210. sed EM. 735, 29. παρὰ τὸ ἦσθαι ἢ παρὰ τὴν ἴσιν ὃ καὶ βέλτιον, ut συνθήμων in Eudociae Martyr. Cypr. v. 92. μιθήμων, εὐθήμων.

θομένοισι,[8] quod numeris poeticis aptius. Αἰσχήμων si constaret, ad αἶσχος referendum esset, sed minime constat. Quare etiam ἐθήμων ab ἔθω repeti convenit potius quam a nomine, cujus generis duo duntaxat succurrunt παιγνιήμων Herodoti a παιγνιά derivatum, et ἀφνήμων Antimachi ab ἄφνος, quanquam huic quoque verbum ἀφνέω supponitur ab EM. 178, 10. Hoc autem genus universum antiquitus poetis fere attributum est, a quibus Xenophon αἰδήμων ascivit, Lysias et Isocrates ἐλεήμων reprehensum a nonnullis Anecd. Bekk. 92, 12. plura posteriores improbante Polluce: εἰδήμων ἰδιωτικὸν καὶ ὑπομόχθηρον V. 144. IX. 151. νοήμων ποιητικόν IV. 11. neque aliter, puto, judicavit de ἐθελήμων, quod Plato semel admisit ad explicandum etymon nominis divini Λητώ. Sed idem probat composita μεγαλοῤῥήμων, πολυκτήμων, φιλοσκώμμων, cujus generis multa Atticorum probatissimi receperunt ἀκήμων, εὐσχήμων, εὐγνώμων[9] et decomposita ἀῤῥωστήμων, ἐπιλήσμων, ἐπιστήμων, φιλαπεχθήμων, quod vocalem non nativam habet sed cum paragoge natam. Quae vero ille a Platone usurpata dicit ἀχρημονεῖν et εὐχρημονεῖν, hodie non leguntur sed legitur ἀδημονεῖν ab ἀδήμων, quo scriptores abstinent. In ημος quae terminantur, a nostro negotio aliena sunt: ἔρημος sive ἐρῆμος, quod Herodianus inter μονήρη retulit, Ἑκάδημος, βλάσφημος quod compositum videtur ut ἄφημος, καλλίφημος.

§. 4. Iota literam multa habent, sed praeter propria Δόκιμος, Μύνιμος, Ὄχιμος etc. pauca sunt quae substantiva dici possint, δοκιμή, quod sermo incomtus ascivit pro δοκίμιον (fere ut proba et probatio) et neutra ὅστριμον etymi expers atque ὤκιμον.[10] Irionis nomen ἐρύσιμον, quod Schneiderus in Ind. Theophr. propter folia sanguinea ad ἐρυθρός refert, poetae graeci, qui εἰρύσιμον et ῥύσιμον vocarunt, ab adjectivo ἐρύσιμος ἑλκυστικός Phot. non diversum putasse videntur, neque ad aliud genus pertinet ἐρέψιμον εἶδος κόας

---

8) Sic μόσχος εὐθηλήμων Anth. χοῖρος εὐθηλούμενος Aeschyl.

9) Haec a corruptis composita ut πολυείμων, βιοθρέμμων, ab incorruptis ἀδαήμων, φιλοθεάμων etc.

10) *Ocinum dictum a graeco verbo* ὠκύς. *Similiter quod ocimum in horto* Varr. R. R. I. 31, 4.

Suid. *τρώξιμα* acetaria.[11] *Κίκιμον τῆς κορώνης τὸ κόπριον* Hes. adserendum illi stercorosae familiae *κάκκη, κίκκος ἡ διαχώρησις, κίκκη ἡ ἀπὸ τῶν αἰδοίων δυςοσμία, κικκίλουδις παιδὸς ἀφόδευμα.* Sed pro *αἰσίμη ἡ μαντεία* Theognostus sine dubio *αἰσιμίη* scripsit ut Lexicographi, ex quibus illam nominum a diphthongo *αι* incipientium silvam composuit. Difficilius est adjectiva in numerum redigere, quae quot emicent scatebris exponunt EM. 487, 26. Philemo in Onomat. §. 92. Epimer. Cram. I. 208. et 225. *ἡ διὰ τοῦ ιμος παραγωγὴ ποικίλην ἔχει τὴν γένεσιν, ἀπὸ ἀρσενικοῦ νόμιμος, ἀπὸ θηλυκοῦ ἄλκιμος, ἀπὸ οὐδετέρου*[12] *πρώιμος. Καὶ ἀπὸ ἐνεστώτων προςδόκιμος, ἀπὸ μελλόντων φοιτήσιμος. Ἀπὸ προθέσεων οὐδέποτε· σημειῶδες τὸ Πέριμος (Ιλ. Π. 695.) εἰ μὴ ἀπὸ ἐνεστῶτος ὡς ἀπὸ τοῦ ὠφελῶ ὠφέλιμος.* Haec collectanea exempla Thomas s. *Ὠφέλιμος* significationum momentis dispensare instituit: *τῶν εἰς μος (ιμος) τὰ μέν εἰσιν ἐνεργητικὰ οἷον ὠφέλιμος, τὰ δὲ παθητικὰ οἷον τρόφιμος. Καὶ πάλιν τὰ μὲν δυνάμει ἐάσιμος, τὰ δὲ ἐνεργείᾳ ἀοίδιμος,* quanquam et haec parum fixa sunt et genus universum vagatur laxius; quis enim Aeschyleum illud *βάξις ἁλώσιμος* vel quod Sophocles dixit, *θανάσιμος* pro mortuus, ex ista formula judicare possit? Sed id non quaerimus hoc loco. *Τρόφιμος* illud aliaque a substantivis verbalibus ducta *νόμιμος, γόνιμος, σπόριμος, πλόϊμος* sive *πλώϊμος, πόριμος,* tuentur atticorum scriptorum politissimi; *δόκιμος, λόγιμος, πότιμος, ὅλκιμος* Herodotus et Hippocrates asciverunt, *λόπιμος* et *πλόκιμος* Theophrastus; sed ex eodem genere nonnulla poetis emancipata sunt *πόμπιμος, νόστιμος, φόριμος, φθόριμος,* quibus omnibus inferius est *σκόπιμος.* Nec procul poeticis illa, quae verbalem significationem non habent, *καίριμος, κάρπιμος, νόστιμος.* A nominibus primae declinationis quae derivata sunt praeter *τρόφιμος, μάχιμος, μόνιμος,* praeterque

---

11) Ad interpretandum *ploximum* Salmasius ad H. A. T. I. 280. *πλέξιμον* fingit, quo Graeci nunc utuntur sed alio modo pro *πλέξις* (tricotage) ut *κρύψιμον* dicunt pro *κρύψις, στάλσιμον, λούσιμον* etc. Passive dici videtur *τὸ κέρσιμον.*

12) Hic omissa sunt verba *κύδιμος· ἀπὸ ἐπιῤῥημάτων ὄψιμος, πρώιμος, καὶ ἀπὸ τοῦ βρί ὄβριμος.*

ea quae perfecti reduplicationem servant *ἀγώγιμος*, *ἐδώδιμος*, Atticorum elegantiores admittere devitarunt: *αἴσιμος*, *ἀοίδιμος*, *ἁρπάγιμος*, *κάμπιμος*, *κούριμος*, *λόγχιμος*, *κοίνιμος*, *παιπάλιμος* Sch. Od. X. 97. *ὥριμος*, quod Nicomacho exemit Meinekius Vol. IV. 586. Tertia declinatio unum habet genus nominum, unde adjectiva oriri possint, neutralia in *ος*, *ἄνθιμος*,[13] *κάλλιμος*, *πένθιμος* et *πολυπένθιμος*, poetica illa praeter novitium *ἔθιμος*. Adverbialibus addendum est *ἄγχιμος* Eur.[14] universis ea quae ab adjectivis propagata sunt *ἡσύχιμος* Pind. *οὔλιμος ὀλέθριος* Hes. *κατόχιμος* quod primum legitur apud Isaeum de Her. Menecl. p. 23. §. 28. Schoem. sed idem a substantivo duci potest ut *κατακώχιμος*, quo Aristoteles utitur. Verbalia non solum a perispomenis nascuntur, quae Grammaticus commemorat, sed a barytonis quoque: *εἴβιμος*, quod Eustathius affert demto auctore,[15] *ὀφέλλιμος*, *ἀλέξιμος* Nicand. *αὔξιμος* Xenoph. *ἔψιμος* Theophr. multo vero plura a futuris ut illi dicunt assentiente Schaefero ad Greg. 533. *ἀνύσιμος*, *βακχεύσιμος*, *βρώσιμος*, *δικάσιμος*, *ἐργάσιμος*, *εὐνάσιμος*, *ἱππάσιμος*, *καύσιμος*, *κελεύσιμος*, *ὁδεύσιμος*, *πορεύσιμος*, *τρώξιμος*, *χρήσιμος*, a compositis *ἀπολύσιμος μᾶλλον ἢ καταλήψιμος* Antiphont. Fr. IV. 129, 9. *ἐκπετήσιμος* Aristoph. *καταλεύσιμος* Dinarch. a circumflexis *ἀμφισβητήσιμος*, *ἀρνήσιμος*, *βιώσιμος*, *βοηθήσιμος*, *δράσιμος*, *γεωργήσιμος*, *θηράσιμος*, *ἰάσιμος*, *ὀνήσιμος*, *περάσιμος*, *ὠφελήσιμος*, *μισθώσιμος*, quae omnia apud scriptores poetasque atticos vel certe apud Aristotelem et Theophrastum reperiuntur, nec pauca sine dubio ab his, quos hodie legimus auctoribus casu magis praeterita quam ex in-

13) EM. 261, 40. Theogn. 63, 11. *ὡς ἄνθος ἄνθιμος, κῦδος κύδιμος, οὕτω δέος δεῖμος καὶ δεῖμος ὁ δέος ἐμποιῶν, ὄνομα πρέπον Ἄρεως παιδί.* Sed est potius paronymon neutrius *δεῖμα*. *Νήστιμος* huc referre nolui quia non constat utrum a *νήστης* derivatum sit an a *νῆστις*. Et de *χαλιμάς* quoque dubitat Hermannus Opusc. V. 18. an compositum potius sit quam simplex a *χάλις*.

14) In Sophoclis versu quem tractavi in Diss. de Antiphr. p. 307. *τὴν ἀνταίαν πῦρ δονοῦσαν οὐχ ὁρᾷς*, poterat *τὴν ἄγχιμον δὲ* — substitui, vulgato propius.

15) Negare videtur Grammaticus Cram. I. 113. *παρὰ τὸ εἴβω οὐδὲν κίνημα.*

dustria repudiata sunt. Neque tamen non veri simile est multa hujusmodi progressu temporis praeformatis afficta esse, eaque suspicio pertinet ad omnia quibus antiqui testes desunt: *ἀλλάξιμος, βάψιμος, ἱλάσιμος, κουρεύσιμος, νεάσιμος, νεκρώσιμος, πετάσιμος, ἀποῤῥίψιμος, ἐκφεύξιμος, καταπαύσιμος, παραγράψιμος, λιθοβολήσιμος* et compositum *ἀχρήσιμος* Sopat. Diaer. p. 10. T. VIII. EM. 727, 53. Atque haec eo justior suspicio, quo antiquior est. Phrynichus Ecl. 226. *γελάσιμον μὴ λέγε.* Moeris *ὤνιος ἀττικῶς, πράσιμος κοινῶς.* Moschopulus ad Hes. Opp. v. 71. *τὸ αἰδοῖος μὲν ποιητικόν, τὸ δὲ αἰδέσιμον παρὰ τοῖς κοινοῖς.* Excc. post Etym. Gud. 634, 23. *ἐπίδοξος ὁ προσδόκιμος ὁ κοινῶς λεγόμενος προσδοκήσιμος.* Antiatticista p. 84. *βρώσιμον βρωτόν, Δίφιλος* v. Mein. Com. Vol. IV. 380. Haec praeter *ἀχρήσιμος* commodius futuris subjiciuntur quam substantivis syllaba *σις* terminatis; nam *δίκασις, γέλασις, ἄρασις, βίωσις* et alia aut nullo tempore in consuetudinem recepta sunt aut novissimis demum seculis succreverunt. Sed restant multa quae cum futuris usitatis nullam similitudinem habent *κρίσιμος, πλύσιμος, πράσιμος, ζώσιμος, πτώσιμος, πλώσιμος,* omniaque ea quibus quae anteposita sunt verba in hoc tempore vocalem longam habent *στάσιμος, βάσιμος, αἱρέσιμος, θύσιμος, λύσιμος,* quorum collatione patefit etiam *φύσιμος* et si quid simile vocalem brevem habere, ac pariter illa quae veteres non admiserunt nisi cum praepositionibus copulata *ἐνδόσιμος, ἀποθέσιμος, περιθέσιμος, ἀφέσιμος.* Haec Grammaticos a substantivis in *σις* repetivisse probabile fit Photii exemplo *φασίμη κύλιξ παρὰ τὴν φάσιν.* Tertiam quandam viam ingressus Eustathius 1254, 22. *μόρσιμος*, quod EM. a *μόριμος* epenthesi sibilae effectum putat, ad secundam perfecti passivi personam refert. Sed nonnullis harum trium rationum nulla convenit, ut *θανάσιμος* et *εὐθνήσιμος*, quae si cum simplici *θνήσιμος* et *θνησιμαῖος* conferimus, nulli propiora reperiuntur quam verbali *θνητός*, nam *θνῆσις* aetatis extremae est. Eoque pacto etiam illa explicari possunt quae supra attuli *στάσιμος, ἀποθέσιμος* etc. nec minus *μεταβλήσιμος* Schol. Hes. Theog. 89. (quanquam *σύμβλησις* extat apud Sextum) et *κατακρίσιμος*, quo Arrianus usus est pro *κατάκριτος.* *Εὔθνητος* non reperitur quidem nisi apud infantissimos sed fingi licuit.

Sic etiam ἀρυτήσιμος, quod Anth. IX. 575. restitutum est pro inepto ἀροτήσιμος, ab inusitato ἀρυτός derivatum videtur obversante fortasse specie participii aeolici ἀρυτήμενος. Ceterum excusatur novitate auctoris. Hoc durius sed idem recentius est θανατήσιμος. Πεπαρεύσιμον εὔφραστον σαφές Hes. fortasse πεπαρήσιμον scribendum a πεπαρεῖν πεπαρήσω ut τετορήσω a verbo περᾶν, unde διαπρύσιον quod idem interpretatur διαπορεύσιμον ἐξάκουστον, eodemque pertinere videtur Πεπορεῖν δοῦναι et Πεπορασμένος φανερός. Ὑπεχθέσιμος, quod Schneiderus affert ex foedere Hierapytniorum tanquam ab ἔχθομαι declinatum, nihil aliud est quam ὑπεκθέσιμος. — Hunc autem numerosissimum verbalium ordinem importune interrumpit paronymon in Philemonis versu Fr. p. 377. Ἄρτεμι τοῦτον σοι φέρω τὸν ἀμφιφῶντα καὶ σπονδήσιμα, quod facile exterminatur disjunctione σπονδὴν ἅμα vel, ut Coraes suasit, σπονδὰς ἅμα. Alterum est χωρίον δρυμῶδες Πτελεάσιμον καλούμενον Pteleo vicinum Strab. VIII. 350. pro quo Πτελεατικόν scribendum puto ut locus Elidis Σαμικόν dicitur, vel Πτελεάσιον ut a πεδιόν πεδιάσιος, quod in Diosc. Mat. I. 77. repositum est pro πεδιάσιμος. Hujus enim terminationis exemplum nullum suppetit praeter novitium et proprium Πεδιάσιμος, quo modo Grammaticus seculi decimi quarti vocatur v. Muetzell. de Theogon. p. 295. sq. Φύξιμος ὀδμή Bentlejus Nic. Th. 54. praetulit vulgato φύξιμος. Sed hoc et compositum καταφύξιμος illo certius est.[16] Singulari via derivata sed minime dubia sunt φαίδιμος et γνώριμος, quibus quae intervenere consonae, eaedem apparent in proprio Φαίδων et in latino gnarus, gnaruris, narro γνωρίζω. Desueti ἐπήτριμος (et πανεπήτριμος) duo etyma Eustathius proponit τρία vel ἤτριον parum probabilia, nec probata, ut videtur, Ptolemaeo qui vocem acuit adversante Herodiano ad Il. XVIII. 211. τὰ γὰρ εἰς ιμος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει ὀξεῖαν. Ad explicandum καρπάλιμος Schol. Od. III. 418. et EM. multa

16) Οἴνῃ ἀφύξιμος utrum sit contrarium ejus quod Cicero *vinum fugiens* dixit, an idem quod in Alexiph. νέκταρ ἀφύσγετον vocatur, hoc est, si Scholiastae credimus, ἀφύσιμον καὶ ἀρύσιμον, haud facilis existimatio.

comminiscuntur *ἄρπω*, *κραιπνός* et alia ex periculo petita. *Γεργέριμος* intentatum relinquunt. *Κυδάλιμος* et cetera quae Grammatici epenthesi syllabica crevisse statuunt, in secunda harum dissertationum exposita sunt; de *δύσχιμος* et *μελάγχιμος* dicetur eo loco quo quaestionem de paragogis bisyllabis ad Aj. p. 402. inchoatam absolvere destinavi.

§. 5. *Προπαροξύνεται τὰ εἰς ομος κέρτομος, ἄνδρομος ὁ ἀνδρώδης, ἕβδομος, Θέομος* Arcad. p. 61. quibus accedit femininum *κοδομή* ab ignota stirpe ut *κέρτομος*. — *Τὰ εἰς οιμος τρισύλλαβα ὀξύτονα μὴ παρασχηματιζόμενα εἰς θηλυκὸν γένος διὰ τῆς οι γράφεται, ἀλοιμός, κυδοιμός, ἀμοιμός κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων ἀπὸ τοῦ ἀμοιβός. Σεσημείωται τὸ ἕτοιμος προπαροξυνόμενον, τριγενὲς γάρ, καὶ τὸ ἀλύδοιμος* Theogn. II. 65. Postremo, quod Grammatici *οἰκτρός* et *πικρός* interpretantur, simile videtur *ἀλύδαινος ὁ κακὸς ἄνεμος*, ab *ἀλύω*, *ἀλυδμαίνω*. Masculino *κύδος* (*κυδάζω*) respondet nomen *κυδοιμός*. De ceteris aut nihil dici potest aut id quod omnes per se intelligunt. Diphthongo, quae in *Idume* cernitur, graeca vocabula carent. In *υμος* quae exeunt proparoxytona esse et Technici tradunt Arc. 61. et exempla comprobant *ἥδυμος*, *ἔτυμος*, *Πόλυμος κύριον*, *σκόλυμος*, *ἔρυμος ὁ ῥυμός* Theogn. 64. quorum primum ab *ἡδύς* derivatum esse intellectu eodem pro certo creditur, sed num idem sit *νήδυμος* praeposita particula prosthetica merito dubitavit Aristarchus, quia neque *ν* est in numero literarum praepositivarum,[17] neque intensivum *νη* cum aspiratis coalescit Sch. Il. II. 2. quare pro *νήδυτος* sive *ἀνέκδυτος* accepit singulari sane derivationis exemplo; namque *ἀμφίδυμος*, quod nonnulli veterum ab eodem verbo *δύω* repetunt, similius videtur numeralibus *δίδυμος*, *τρίδυμος*, *τετράδυμος*, *ἑπτάδυμος*, in quibus significationem cardinalis *δύο* agnoscimus

---

17) *Νήπιος* nonnulli *παρὰ τὸ ἤπιος πλεονασμῷ τοῦ ν* EM. 604, 13. *ἤπια ὑλάγματα* Aesch. Agam. 1614. (1631.) pro *νήπια* stulta, sed scriptura controversa. *Ἀμνῖται* Dion. Per. 571. iidem videntur *Ναμνῖται*, *Ἀράβων* fluvius Marcian. p. 96. (p. 84. ed. Mill.) et *Ναράβων*, *Negritu in auguriis significat aegritudo* Fest. *Nodus* Spanhemius ad Callim. H. in Dian. 97. e graeco *ὄζος* factum putat; *νάννος* et *ἴννος* veteres comparant v. Voss. Etym. s. *Nanus*. Sed haec omnia parum firma ad probandum.

quamvis obliteratam ut in latinis tergeminus, septemgeminus. Proximum antiquis nihil negotii facessit: ἀπὸ τοῦ εἰμί ἐτός καὶ ἔτυμος ὡς ἕλος ἕλυμος Eustath. 1408, 11. quorum hoc certius altero v. Sprengel. ad Theophr. T. II. 288. Scolymi principium ostendit Hesychius Σκόλος εἶδος ἀκάνθης. Pro Πόλυμος nescio an Σόλυμος scribendum sit, quem commemorat Stephanus s. Μιλύαι. De ceteris Technicorum exemplis disserui in Parall. 423. quorum unum γίγγλυμος ὁ στρεφόμενος γόμφος cognationem habere videtur cum κίγκλος nomine avis versatilis unde κιγκλίζειν τὸ μεταστρέφειν. Addi possunt Φάρυμος θρασύς et ἀφάρυμος ἄτολμος Hes. et ex tertia declinatione δαιτυμών a δαιτύς derivatum. Vocalis ultimae exempla nulla suppetunt praeter vocabula plantarum ἄμωμον, καρδάμωμον diversum a cardamo, et κιννάμωμον, cui Nicander praeformavit primitivum κίναμον et propria hominum Σέλδωμος et Σίρωμος Herod. VII. 98. urbisque Εὔρωμος v. Eckhel. Doctr. T. II. 581. quibuscum nihil nobis est commercii; γαλώμη vestimenti nomen, quod Schneiderus ex LXX. affert, omittendum erat ut hebraicum.

CAP. II.

De affectionibus.

§. 1. Mutationum, quas vocabula hujus classis subeunt, prima est productio vocalis antepenultimae. Non loquor de πλόϊμος et πλώϊμος, nam haec eodem fere loco sunt ut dixi ad Phryn. 615. sed ἀρώσιμος Sophocles usurpavit, cui infra ἀρωτήρ adjungam, et αἰδήσιμος Orph. Arg. 1346. pro quo codd. aliquot αἰδέσσιμος praebent ab exemplis nihilo confirmatius, nam pro ἀκέσσιμος Maxim. v. 149. nunc ἐναίσιμος receptum est. Ejusdem syllabae modo corripiendae modo producendae opportunitatem dat diversitas originis; nam a μόρος derivatum est μόριμος, a μέμορσαι μόρσιμος, quo non solum poetae utuntur sed Herodotus quoque; item illud quod Eustathius attingit p. 1472, 32. τοῦ ὀφέλλειν ἔστι καὶ ὄνομα παρὰ τῷ Ὀππιανῷ ὀφέλλιμος, ὃ τινες καὶ ὀφέλσιμον ἔγραψαν αἰολικώτερον, hoc est a futuro aeolico ut ἐγέρσιμος, κέρσιμος,

φύρσιμος.[1] — Vocalis vero, quae consonam characteristicam aut anteit aut sequitur, hae sunt vicissitudines. Exemtionis speciem praebet *Ῥαθμίζεσθαι ῥαίνεσθαι* Hes. quod Critici addubitant sed tuetur series literarum, et facilis est vocalis jactura connexivae, de qua saepe vix dici licet utrum prius adfuerit an defuerit. Nam a *σχίζω*, unde scindula et scandula, eodem tempore et *σκινδαλμός* duci potuit ut ab *ὄπτω ὀφθαλμός*, et *σκινδαλαμός*[2] ut *πλοχμός* et *πλόκαμος*,[3] *παλάμη* palma palmus palmes[4] idemque urbis nomen *Μέδμα* scribitur et *Μέδαμα* v. Miller ad Marcian. p. 198. Sed *Δέκμος* pro Decimus syncope est.[5] — Vocabula graeca, quae in *αμος* exeunt, praeter *ἄμναμος*, alpha breve habent etiam propria, nec graeca solum sed et peregrina ut *Τευταμίδης* Hom. Garamus Sil. It. II. 110. Lygdamus Tibulli etc. unde mensuram eorum conjectamus quorum poetae non meminerunt, *Τεύταμος* v. Wess. ad Diod. IV. 60. *Ἴσαμος* fluvii nomen, *Θύαμος* montis, *Ἕταμος* viri Paus. X. 6, 2. *Πάξαμος* v. Schweighaeuser. ad Ath. IX. 376. D. etc.[6] Et nomina barbarorum *Δατάμης*, *Μασκάμης* Herod. VII. 105. *Ἀρτακάμης* Xenoph. quum pronunciare cogor, sic pronuncio ut *Ἀρτάμης*, *Δοτάμης* et *Σησάμης* in Ae-

---

1) Hesychius pro *Θερέσιμον θερεστικόν* fortasse *θέρσιμον θεριστικόν* scripsit.

2) Schol. Arist. Nub. 131. et ad Lucian. Dial. c. Hesiod. §. 5. p. 241. T. IV. *σκινδαλαμός — ἐπὶ μὲν εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται.* Graecis comparari possunt tegimen tegmen etc.

3) *Στελμονίαι* et *τελαμωνίαι* nomen idem esse et ab eodem etymo mihi quoque credibile videtur.

4) Arborum surculi *palmae* vocantur et *palmites*, sicut *brachia* et *manus* pro rami, graeceque *μασχάλαι*, francogallice *branches*, quod ex latino *branca* i. e. brachium factum putatur. In Gloss. Graecol. *Μάλη ἀνθρώπου subraca*, *sub ala* scribendum *sub branca*.

5) *Ἵππαλκμος* pro *Ἱππάλκιμος* rejicit G. Dindorfius. Sed probabiliter Eustathius *Ἀλκμάν παρὰ τὸ ἄλκιμος ὡς ξυνός ξυνάν* (et *νεάν*) Prooem. p. 13. ed. Schneidew. quae Herodiani fuit sententia v. Theogn. p. 26. Simile est *Ἀλκμήνη* Alcumena, *μνᾶ* mina, *δραχμή* drachuma *ἀκμή* acumen.

6) Inter hunc Paxamum artis coquinariae scriptorem et *Πάσσαιος ἀρτοπώλης ἢ ἀρτόπτης* Hes. et paxamation i. e. bucellatum commercii nescio quid intercedere videtur.

schyli Pers. 316. 320. 925. hoc est correpta penultima, quam *Ἀρσάμης* v. 37. quia numeri anapaestici aliter non ferunt, productam habet.

§. 2. Trope, qua *Ἄρταμις* et *Πάναμος* affecta sunt (Koen. ad Greg. 304.) appellativa non attingit. Sed *η* in *ᾱ* mutarunt adjectiva *διβάμων*, *ἱπποβάμων* v. ad Phryn. 431. *βουκάμων*, *πολυκάμων* v. Parall. 452. *Ἡγεμών* dicitur ut *ἀγρέμων ὁ θηρευτής* et *κηδεμών*, non item *ἡγήμων* nisi proprium, quod saepius et nescio an melius sic scribitur quam *Ἡγέμων* v. Schoemann. ad Isaeum p. 328. Dupliciter vero a recta via aberrat *ἴφθιμος πλεονασμῷ τοῦ θ καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ χρόνου, ἐπεὶ πάντα βραχέα* EM. 480, 23. Cram. I. 208. enallage solum *Ὀβριμῶ* sive *Βριμῶ*, si hoc nomine dea *ὄβριμος* significatur. Verum deorum nomina ad digitos revocare neque Socrates ausus est, neque hodie licet nisi forte paucis, *τοῖς μεμνημένοις* scilicet. Consonae aeolice geminatae specimen ferunt *πολυκάμμων* Schol. Il. IV. 433. nunc uno *μ* scriptum. *Εὐγάμμων* pro *εὔγαμος* valere Welckerus statuit de Cycl. Epic. p. 311. quo paullo credibilius videtur quod Bernhardy posuit ad Dion. p. 671. poetae Cyrenaico nomen fuisse Euammon (ut Heraclammon, Hermammon). *Ἐχέμμων* nomen homericum idem *Ἐχέμων* scribi et *Ἐχήμων* jam dixi in Parall. 452. neque amplius dubitat Spitznerus Observ. in Quint. p. 43. quibus similem speciem gerunt *Ἔχεμος* et *Ἐχέμμας* Cretensis. Peregrina aut peregrinis similia sunt *Ἀρτίμας* Xenoph. Anab. VII. 8, 14. *Ἀρσίμας* Arrian. Alex. II. 14, 5. *Ἀρίμμας* Anth. VII. 524. *Κερδίμμας* v. Ellendt. ad Arrian. III. 6, 12. *Τυρίμμας* III. 12, 7. Georg. Sync. Chron. p. 262. D. et *Πυρίμμας* (nisi idem nomen est) Herodian. Cram. IV. 335. quibus nominibus libri saepe alterum my detrahunt. Promontorium *Λευκίμμη* Graeci nunc *Λεύκωμα* appellant forsitan ex proprietate soli ut *Λευκάς* Alba; sed idem in codd. Thuc. I. 30. etiam *Λευκίμνη* scriptum est. Arimnas pictoris nomen Varr. L. L. VIII. 129. fortasse idem est quod paulo ante attuli *Ἀρίμμας*, saepiusque consona discretiva annititur vicino *ν*, *δίκταμον* planta dictaea et *δίκταμνον* sive *δίκταμνος*, *ῥάδαμος βλαστός* Hes. et *ῥάδαμνος* brevi penultima in Nic. Al. 92. ubi cod. Goett. *ῥάδαλος* praebet, accentu distinctum ab adjectivo *ῥαδαλός* = *κραδαλός*,

et Glossae auctor interpretamenti loco *κλάδος* subscripsit. Pro *Τήλαμος* Lycophr. 1333. in codd. aliquot *Τήλαμνος* scriptum est sine ullo metri emolumento; sed *ἀπάλαμνος* poetae protulerunt brevitatis fulciendae causa ut *νώνυμνος* et quod Hermannus Pindaro perapte retribuit *δίδυμνος*. *Παλαμναῖος*, quod Eustathius 586, 1. cum hoc componit, vulgo obtinuit. *Ἀτέραμνος* vero compari caret et *σφένδαμνος*, cujus ne origo quidem satis claret.[7] Substantivo *βέλεμνον* Herodianus EM. 194, 3. praestruit ficticium *βέλεμος ὡς ἔχω Ἔχεμος*, quomodo a *πλήμη πλήμνη* et *πλέμνιος*,[8] a *δέω δῆμα κρήδεμνον* et alia orta putantur, sed persaepe terminatio *μν*— ex se nascitur, a *κρῖ κρῖμνον*, a *μέλω* sive *μέλος μέριμνα* = *μερμήρα*, *πολυμέριμνος* = *πολυμέρμερος*, a thematico *μέδω metior μέδιμνος* (et *μόδιος* v. Hemsterh. ad Plut. v. 984.)[9] Similiter igitur a *βέλος βέλεμνον*, a *κέλλω ἀμφικέλεμνον ἀμφοτέρωθεν ὄκελλον* Hes. unde adverbium *ἀμφικελεμνίς* Anecd. Bekk. tum *τέρεμνος ἰσχυρὸς καὶ στερέμνιος* Hes. cum neutro *τέρεμνον*, quod substantivi loco habetur. Suidas *Αἰσύμη πόλις καὶ Αἰσύμνη*, inque Il. VIII. 304. veterum Criticorum alii *Αἰσύμηθεν* scripserunt, alii *Αἰσύμνηθεν* aut propter viri nomen *Αἴσυμνος* aut metri causa. Nam si *Αἰσύμη* et quod Stephanus ejusdem urbis nomen putat *Οἰσύμη* ex masculinis hujus formae *Ἔλυμος*, *Σόλυμος* etc. aestimatur, ypsilon breve habet ideoque illo loco fulcro indiget quo sustentatur *νώνυμνος*. Sed afferuntur complures sententiae: *Αἰσύμνηθεν ἴσως τῆς Νιρέως Σύμης· οἱ δὲ ἀπὸ βασιλικοῦ γένους*, ut *αἰσυμνᾶν* dicitur et *αἰσυητήρ*. Hoc parum probabile videtur, sed urbs Thraciae, quam Thucydides et ceteri *Οἰσύμην* vocant, in Diodori quodam loco *Σύμη* dicitur. Quod si librariorum incuriae tribuimus quam Wesselingius culpat, tamen qui illa consideraverit *Ἀξός* et *Ὄαξος* sive *Οἴαξος*, *Οἴτυλος* et *Τύλος*, *γύψ αἰγυπιός*,

---

7) Forsitan a *σφήν*, *σφίζω* i. q. *σχίζω* findo, namque prae aliis aceris *cuneo fissile robur* ob duritiem. Non procul hinc distat *Σφενδαλή* demi attici nomen.

8) Hesych. *Πλέμνιον ἀρχαῖον πλῆρες*, hoc ut *πλήσμιον*.

9) Ignotiora sunt *ἀθέλιμος* et *ἀθέλιμνος κακός* Hes.

αἰζηνεκές διηνεκές (ut *ζαβάλλω διαβάλλω*) *λίνος αἴλινος*,[10] fieri posse concedet ut *Σύμη*, *Αἰσύμη* et *Οἰσύμη* idem nomen fuerit; *Σύμη* autem ypsilon natura breve habet ut cetera bisyllaba *Δύμη*, *Κύμη*, *Στρύμη*. Multorum una nobis innotuit forma, a *κέρας κρυμνός* EM. 693, 34. excussa vocali ut *διαπρύσιος* — ab *ἐρύω ἐρυμνός* discrepans proprio *Erymus* Valer. Flacc. III. 194. quod a Grammaticis significari videtur v. Parall. 422. ab *ἕλος ἕλυμος* EM. sed et *ἐλύμνιαι δοκοὶ ὀρόφιναι* Hes. et *Ἐλύμνιον* urbis nomen. Et quorum origo in oblivione jacet: *θέλυμνον*, *προθέλυμνον*, *ἀταλύμνου δάκρυον* Nic. *Λεπέτυμνος* v. Niclas. ad Antig. c. XVII. *Εὔρυμνος*, nisi idem est *Εὔρυμος*. Tum feminina: *Λάρυμνα* cum plurali *Λώρυμα* confusum v. Tzschuck. ad Mel. II. 3, 6. simileque adjectivo evanido *Λωρυμνόν βαθύτατα κατωτάτω* Hes. *Νώνυμνα*, *Πρόσυμνα*, *Λικύμνα ἀκρόπολις ἐπώνυμος τοῦ Λικυμνίου* Strab. VIII. 373. *Καλύμνα* una insularum Calydnarum X. 489. Eust. ad Dion. 530. quorum accentum Coraes corrigere neglexit,[11] et neutra *Λάτυμνον*, *Ἀρύμνιον* etc. — Num vero pro *ῡ* nonnunquam ascitum sit beta, haud perinde certum. Si *χηράμβη*, quod indubiam habet cum *χήμη* cognationem, ad *χηραμίς* comparamus, labialis litera liquidae adminiculandi causa subnexa videtur; contra est si ad *χήραψ* et *χηραφίς*, qua via suspicor a *κέρας* ad *κάραβος*, deinceps ad *κεράμβηλος* processum esse, et a *σάλαβος* sive *σαλάβη* ad *σαλάμβη*, quod Glossographi vel a *σάλλω* derivatum putant quia fenestrae crebro in motu sunt, vel a *σέλας*, pari utrumque probabilitate. *Κόρυμβος* neutram consonarum nativam habere clarum faciunt cognata *κόρση* et *κόρυς*, sicut e *κορυφή* colligitur immutabilem secundas agere

10) Hesychius *Θύσσεται τινάσσεται*, *Θυσσόμεναι σειόμεναι*, quo intellectu est *φύλλα αἰθυσσόμενα* in Sapph. Fr. IV. sed hoc ipsum verbum Ruhnkenius ab Hesychio scriptum putat. Nec certius *αἰωλίγγι* apud eundem pro *ὠλίγγη*. Ineptum illud Sch. Arist. Nubb. 1215. *ψαρὸς ἵππος ἀπὸ τοῦ ψαίρειν ὁ ταχύς ὅθεν καὶ αἰψηρός*. Nec audeam nominis *αἰζηός* originem conjectare ex Hesychii glossa *μινύζηον ὀλιγόβιον*.

11) *Πολύδαμνα ὡς Μήθυμνα* Schol. Od. IV. 228. similiterque quae in *ος* exeunt *μὴ ἔχοντα θηλυκά*, *Ἄτυμνος*, *Λύκαμνος*, *Αἴσαμνος* Arcad. 62. *Σέλεμνος* Paus. VII. 23, 1.

ut in *κακάμβη*.[12] Postremo utramque permutari videmus; eadem enim avis *κικυμός* dicitur sive *κικυμίς* et latine cicuma, et vero etiam *κίκυβος*, *κικκάβη*,[13] graecumque vasis nomen *κακκάβη* Romani verterunt in cucuma; cardui genus *σκόλυμος* dicitur et *σκόλυβος* Hes. et apud posteriores *ἀσκόλυμβρος* v. Beckmann. Hist. Inventt. T. II. 209. consociatis ambabus literis additaque canina ut a *θύμος* derivatum est *θύμβρα* significationis discrimine exiguo. Sed pergamus ad ea quae restant. Pervagatum est adjectivorum genus exitu duplici, *ἐπόψιμος* et *ἐπόψιος*, *ἀλέξιμος* et apud eundem Nicandrum *ἀλέξιος*, quibus si deest consona, non detracta, si adest, non superaddita existimatur. Propriis quidem et propriorum vicariis familiarior est terminatio pura quae dicitur: *Αἰδέσιος*, *Ἀλέξιος*, *Αἱρέσιος* — *Λύσιος*, *Στήσιος*, *Ἐκβάσιος*, neque tamen hoc perpetuum esse ostendit Gelasimus parasiti nomen in Sticho Plauti et Gelasius. Et ab aliis orationis partibus *αἴσιμος αἴσιος*, *οὔλιμος οὔλιος*, *κλόπιμος κλόπιος*, *κρύφιμος κρύφιος*, *ὄψιμος ὄψιος*, *ὥριμος ὥριος*, quorum ea quae non pure terminantur rariora sunt puris, nec probatum est *πρώϊμος* v. ad Phryn. p. 52. dubiumque *ζύγιμος βοῦς* pro *ζύγιος* Ath. VIII. 331. B. et *ὄμβριμον ὕδωρ* Nonn. I. 18. ubi complures codd. *ὄμβριον* praebent, neque dubitationem eximit *ὀμβριμαῖος* Herod. Epim. p. 100. namque hujusmodi paragoga multa sunt *πηγιμαῖος* p. 68. *τυλιμαῖος* in Gloss. Graecol. *ἀγριμαῖος*, *λαθριμαῖος*, *προικιμαῖος*, *μισθωσιμαῖος* et alia ad Phryn. 558. enotata,[14] sed non omnia caput ex sua analogia habent eoque differunt ab aliis adjectivorum in *μος* et *μνος* exeuntium paragogis velut *ἐρυμνώδης*, *γονιμώδης*, *μαχιμώδης*, *φρονιμώδης*, quae omnia invexit deterior aetas, iisque quae minus multis exemplis insignitae sunt *οὐδαμινός*, *μηδαμινός*, *ἐτυμώνιος*, *φαιδιμόεις* et a neutro *ἀνθεμόεις*. In contrariam partem ab-

---

12) Utra sit magis principalis consona hoc difficilius dictu, quod voces non reduplicatae *κυβήνη* et *κύμινδις* utramque alternant.

13) Hesychius *Ὄρυμος βωμός, οἱ δὲ ὄρυμβος*, cui appositum est *Ὀρτός βωμός* et *Ὄρογκοι τῶν ὀρῶν τὰ ὀγκώδη ἃ καὶ ὀρόχθους καλοῦσιν*, quorum syllaba prima *ὀρθόν* quiddam et erectum significare videtur.

14) *Πυγονιμαῖος* Schol. Il. III. 6. contra quam analogia fert fictum ad explicandum *Πυγμαῖος*.

errarunt librarii κούριος scribentes pro κούριμος v. Jacobs. ad Anth. p. 297. nec suspicione caret καίριμος, etsi subsidio est ἀκαίριμος et hoc longe posterius εὐκαίριμος, si modo haec syntheta sunt, non parasyntheta ut ἀνόστιμος, quanquam id quoque ambiguum.[15] Adhuc pauca adjicienda sunt de syllabarum incrementis et decrementis. Sarpedonis amasius a Solino c. XI. Atymnus, a Nonno XII. 217. et Apollodoro Ἀτύμνιος vocatur, idque commune pluribus nomen; Ῥείθυμνα sive Ῥίθυμνα eadem Ῥιθυμνία v. Interpp. ad Lyc. 76. quae perfrequens in nominibus propriis amplificatio. Aliud exemplum subjicit EM. 102, 42. ἀπὸ τοῦ ἀνδρός ἄνδρομος ὡς Δίομος κυρίως[16] ὁ πατὴρ Ἡρακλέους — παράγωγον κτητικὸν ἀνδρόμεος ὡς κερτόμεος, pro quo nunc ubique κερτόμιος legimus ut νηδύμιος.

---

15) De his aliisque synthetis et parasynthetis dixi in Parall. 249. sq. ubi εὐόλκιμος et ψυχογόνιμος addi poterant.

16) Pro hoc rectius in Epim. Cram. I. 83. ὁ ἥρως, quanquam id quoque ex dittographia ὁ ἐρώμενος natum videtur, unde librarius ad ὁ πατήρ aberravit.

DISSERTATIO QUARTA.

DE

NOMINIBUS IN *N.* EXEUNTIBUS.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXVII.)

CAP. I.

De nominibus in $\overline{\alpha\nu}$ *— exeuntibus.*

§. 1. Ut qui in superioribus observatus est ordo, eum
ic quoque teneam, prima in statione collocabo nomina exi-
ad decernendum momenti propter obscuritatem originis:
νος, ἤρανος, κοίρανος, κλίβανος, κύανος — βάσανος, βάλα-
, τίτανος — κοττάνη, τρυτάνη — ἄττανον, λάσανον, aut
a peregrinitatem redolent ut *ἀχάνη μέτρον περσικόν* Poll.[1]
άνη vox sicula ut videtur, *χαλβάνη* quod syriacum perhi-
it item ut *κόττανον* v. Sprengel. ad Diosc. p. 484. *τάργανον*
ς Λυδοί Hes. parique caligine circumfusa plantarum voca-
a: *βράκανον, γάργανον, ὀρίγανον* sive *ὀρίγανος, δράκανος*
. ad ultimum ea quorum ne scriptura quidem satis constat
multa Hesychii *Βύτανα ἢ βρύτανα κόνδυλοι, Στρέφανον*
στρέψανον ἀξίνη,[2] *Πρύανος νέος, Φαίκανον πήγανον* et alia.[3]
; quo cuique libet dimissis manifesta paragogae exempla
oferam. Ac primum quidem verbalia, quorum alia praesen-
formam usitatam referunt: *ὥςπερ ἀπὸ τοῦ στέφω στέφανος*
λείβω λίβανος, οὕτω γλύφω γλύφανος, Schol. Theocr. I.

---

1) Quando cistam significat, recte ad verbum *χάω* capio refertur ab
l. ut *χηλός* capsa sed addito alpha ut *ἀχανής* capax, vastus.

2) Forsitan significat *σκέπαρνον ὅπερ κατὰ τὸ πέρας αὐτοῦ, καθ'*
τέμνει τὰ ξύλα, βραχεῖαν ἐπιστροφὴν ἔχει ὀφρυώδη καθάπερ ἡ
***βη* Galen. Comm. II. in L. de Med. Offic. p. 727. T. XVIII. P. II.**

3) Pro *Γάρσανα φρύγανα* succurrit *τάρσανα* id est cremia a *τέρσω*
reo unde *Τραύσανον φρύγανον* Hes. *ταρσός* et *τρασιά* v. Schneider.
Theophr. T. IV. 201. *Ὑρτάνα πῶμα χύτρας* forsitan *ὑρχάνη* fuerit
***ὕρχη* orca derivatum. *Στέργανος κόπρος* cum latino stercus com-**
rant. *Τρίβανον λήκυθον* illustrat quodammodo Galenus de Pond. et
ens. XIII. 780. T. XIX. *ὁ ξέστης δύο κοτύλας αἳ καὶ τρίβανα καὶ τρυ-*
ία λέγεται.

28. quibus accedunt δρεπάνη, θηγάνη, σπάργανον, φρύγανον, φώγανον, χάσκανον herbae persollatae nomen; alia nihil aliud quam consonam verbo additam remittunt, δαπάνη a δάπτω EM. Eustath. 1413, 8. σκαπάνη quod posteriores τζάπιον (sappa) dixerunt, κόπανον, τύπανον, δείκανον τὸ δείκηλον EM. πλήγανον βακτηρία (vel ῥακτηρία) Hes. πήγανον ὅτι πήγνυσι τὸ σπέρμα ut Plutarchus ait Symp. III. 1, 3. certe a πήγνυμι. Quae quum vocales verbi longas servent incorruptas, recte Critici Aristophanis versus, in quibus ἀλετρίβανος legebatur media brevi, ex Rav. ita emendarunt ut producatur vocalis, quam nominis ἀλότριψ casus obliqui corripiunt v. Parall. 292. non recte vero Doederlinus ῥυκάνη,[4] cujus prima brevis, a macroparalecto βρύκω ducit. Mutata vocali a πέτω (πετάννυμι) extitisse videtur πατάνη patina et quod Siculis tribuunt βατάνη batiola, πατάνιον λοπάδιον ἐκπέταλον καὶ ἀναπεπταμένον Phot.[5] a πλάττω mutata consona πλάθανος et πλαθάνη ἐφ' ὧ πλάττουσι ut πηλοπλάθος, χυτροπλάθος etc. a βράττω βρατάνη sive ῥατάνη ἡ τορύνη Hes. rutabulum; τήγανον παρὰ τὸ τήκω EM. σταχάνη (στάθμη statera) ἴσως παρὰ τὴν στάσιν Suid. hoc est a στήκω, nisi fallor, unde στάχυς ducere solent. A primitivo puro κτέω ortum habet κτέανον, a derivatis Κυρκάνη ἡ ταραχὴ παρὰ τὸ κυκῶ EM. οὐράνη ab οὐρεῖν (nisi paronymon est) τρυπάνη et τρύπανον, Ἰβάνη et Ἴβανον κάδος, ἀντλητήριον, Ἰβανατρὶς σχοινίον ἱμητήριον Hesych.[6] His aptissime subjungentur quae sigma futuri continent, Δαισάνη ἡ πτισάνη παρὰ τὸ δαίσασθαι EM. a πτίσαι πτισάνη ἡ τριβαία ἢ τὸ πίτυρον Cyrillus Du Cang. s. Τριβαία, quod confirmat Schol. Theocr. II. 33. πίτυρα — οἱ Ἀττικοὶ πτισάνην, et neutra λείψανον, ὄψανον, cui ortum a nomine assignat Schol. Aesch. Choeph. 529. τὸ χῖ ὅτι ἀπὸ τῆς ὄψεως παρήγαγε τὸ ὄψανον,

---

4) Βρυκάνη quod Herodianus π. Μον. p. 18. sine interpretatione affert utrum hinc an ex ῥυκάνη detortum sit, in medio relinquam.

5) Quod addit οἱ πολλοὶ διαστρέφουσιν ὡς ῥωμαϊκόν, ad πατέλλιον pertinet.

6) Vulgo ἱμονιά dicitur, cujus si extaret primitivum ἱμονή, eandem ad ἱμάνη proportionem haberet quam ἡδονή ad μηχανή. Eodem pertinere videntur Ἴθανα σχοινία et Γιμβάναι ζεύγανα.

nec refert. Sed *θύσανος ὁ κροσσός ἀπὸ τοῦ θύω τὸ ὁρμῶ* Schol. Hesiod. Sc. 225.[7] propter brevitatem vocalis nomini *θύσις* propius est quam futuro *θύσω*, et *στασάνη ἡ ὑποθήκη* Hes. aliter pronunciari debet si a *στήσασθαι τὸ δανείσασθαι* Hes. derivatum est ac si a *στάσις*, unde *στάσιμον τὸ δεδανεισμένον*. Alpha penultimae quum omnibus breve sit, in Timonis versu Athen. X. 445. pro *ἀπληστοίνους ἀρυσάνας*, quod Dindorfius edidit, *ἀρυταίνας* reponendum est ex p. 424. B. Alia perfecti medii similitudinem sequuntur *δοκάνη, δόκανον, ξόανον, ὄχανον, πλόκανον* sive *πλόχανον* Eust. 1528, 22. *πόπανον, χοάνη χόανος, χόδανος*, quorum non omnibus substantiva antecedunt, quare hoc loco proponere malui; eandemque ob causam hic referam perfecto passivo connexa *ἀρτάνη, βοτάνη, πλεκτάνη*. Haec igitur omnia terminationem adventiciam habent. Sed, quia nonnunquam nominum et verborum eadem est aut similis terminatio *πεπαίνω πεπανός, καγκαίνω καγκανός, λιταίνω λιτανός, τείνω (τιταίνω) τέτανος*, controversia existit utra prius processerint. Equidem propter eas rationes quas in alia operis parte explicui v. Dissert. II. c. 3. §. 1. antiquis assentior *βάσκανος* a *βασκαίνω* derivatum esse EM.[8] hoc autem a *βάσκω* rumifico,[9] et *λάχανον* a *λαχαίνω* Schol. Od. IX. 116. Aesch. Sept. 896. Hesych.[10] et si sincera est

---

7) A praesenti *θύσσω* ducit Schol. Pind. P. IV. 407. cujus futurum *θύσω* fingi potest ad exemplum *τοῦ πτίσω καὶ πλάσω*.

8) In adnott. ad Buttm. Gramm. II. 388. de hoc contrarium dixi ac volui.

9) Hesychius *Βάσκω κακολογῶ, Βασκαίνω μέμφομαι, Παρέβασκε παρέβλαψε* fascinando puta, ut et germanicum verbum *beschreien* diffamandi et incantandi significationes complectitur.

10) Odysseae interpres disertissimus ad IX. 116. ex eo quod Schol. Nicandri *λαχειδής* et *λαχύφλοιος* interpretatur *δασύς*, conjecturam fecit homericum verbum *νῆσος λάχεια* significare frutectosam dumisque densam, uno verbo *hirtam* et ejusdem stirpis esse *λάχνη* et *λάχανον*. Id si verum est, quod mihi quidem veri simillimum videtur, olera *λάχανα* dicta sunt ob folia crispa et hispida eademque mutatis consonis *βράκανα*. His similia sunt *βράσκη* brassica, *βλάχνον* sive *βλῆχνον* filix a filis crispis denominata, et *βλήχων* species menthae affinis ei quae nunc dicitur crispa *krause Muenze*. *Παλλάχανον κρόμμυον* Hes. num huc pertineat, nescio.

accentu nos docet Arcadius p. 64. proparoxytona esse substantiva quibus alpha breve, εἰ μὴ πρὸ τοῦ ᾱ τὸ δ̄ ῆ ε ῆ ι ὑπάρχοι, στέφανος, κλίβανος, χόανος· σεσημείωται τὸ πελανός, οὐρανός, Σικανός. De primo horum Eustathius p. 1601, 5. αἱ θυηλαὶ — ἃς πελάνους τινὲς φασιν ἢ καὶ ὀξυτόνως πελανούς, sed vulgo oxytonum est, incertum unde derivatum, a πάλη ut Didymus, an a πλατύς v. Harpocr. s. l. et Schol. ad Eur. Rhes. 427. si vero proprie significat liquorem crassum et faeculentum, τὸν διαπεπηγμένον καὶ ῥυπαρὸν ἀφρόν Schol. Apoll. I. 1077. cum πλῆμνος ἀφρός Hes. et πηλός cognatum videtur. Οὐρανός veteres modo ab οὖρος ὁ φύλαξ repetunt v. Aglaoph. 503. modo ab οὖρος ὁ ὅρος quasi ὁρίζων, vel, quod probabilius, ab αἴρω ad significandum *hoc sublime candens* Ennii, ut βρόχος οὐράνιος ὁ μετέωρος Sch. Eur. Alc. 230. Cetera regulam sequuntur sive masculina sunt sive neutra, nisi quod in propriis nonnihil titubatum est: Ὀανός Nonn. XIII. 471. quod rectius gravatur ap. Stephanum ob brevem penultimam. Eorum, quae Arcadius acui dicit, tria sunt genera, quorum primum ante alpha literam δ̄ habet Ἀπιδανός, Ἠριδανός, nisi praecedat rho Δάρδανος, Ἰάρδανος. Non recte igitur scribitur Ῥόδανος Steph. Secundi exemplum unicum est ὠκεανός ὃ σεσημείωται συστέλλον τὸ ᾱ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ανος ὀξύτονα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐκτείνει τὸ ᾱ χωρὶς τῶν παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀδριανός, Ἰουλιανός EM. 438, 10. Eust. 128, 43. Plura quidem profert Theognostus τὰ διὰ τοῦ εανος ὀξύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβάς ὠκεανός, Μυρλεανός, κτεανός, ἀκεανός, sed secundum vocalem longam habet, pro tertio reponendum Τεανός Teanus sive Teanensis, ejusdemque moduli est leguminis nomen, quod saepissime ἀκίανος scribitur et geminata liquida ἀκίαννος in Pherecratis versu T. I. 345. Ex quo quum appareat penultimam longam esse, renuntiemus oportet Grammaticis, qui nomen hoc δυςκάτακτον interpretantur tanquam a verbo κεάσαι compositum ut εὔκεανος et ἰθυκτέανος, quorum alpha breve. Equidem etymon ignotum, scripturam Theognosti veram esse arbitror. Tertio loco Arcadius loquitur de iis, quae iota ante alpha positum habent; quae cujusmodi sint, nescio. Nam quod οἱ ὕστερον, ut Eustathius ait Ἀδριανός, Ἰουλίανος et talia corripiunt v. Spitz-

ner. Pros. p. 73. Franck. ad Inscr. Richt. p. 25. id a veterum usu longissime abhorret. Itaque dubito an ille de ypsilo loquutus sit, quod penultimam praecedit in duobus vocabulis *κύανος* et *πύανος*, saepe hoc modo scriptis nec raro acutis v. Parall. 317. Feminini generis trisyllaba praeter *μηχανή* barytona esse ab Herodiano discimus *π. Μον.* p. 8. Neque aliter scribitur *Ταπροβάνη*, cujus penultimam Alexander poeta producit ap. Steph. s. h. v. Dionysius autem v. 593. et Ovid. Pont. I. 5, 80. corripiunt. — Masculina macroparalecta, quorum ille oblitus est, oxytona sunt *Ἀλβανός*, *Ὑρκανός*, *Σιλανός*, *Σωρανός* v. Goettling. de Acc. p. 198. quare *Ἀμανός* Strab. XII. 535. et *τὸ Ἀμανόν* praeferendum proparoxytono ap. Steph. s. h. et s. *Μελιτηνή*, item *Ἀδρανός* sive *Ἀδρανός*, cujus penultima longa Sil. Ital. XIV. 250. probatius quam *Ἄδρανος* in locis a Jacobsio collatis ad Aelian. p. 198. *Calanus* quoque viri nomen media longa sic ut gentilicium *Καλανοί* Clearch. in Euseb. Pr. Ev. IX. 5, 409. D. proferendum videtur; quanquam id saepius *Κάλανος* scriptum reperitur v. Ellendt. ad Arrian. VII. 18, 10. ut Calani successor *Ζάρμανος* (omiss. in Th.) Strab. XV. 720. (alibi *Ζάρμαρος*) semperque, si satis memini, *Κάρανος*, cui Ausonius alpha breve impertit, eodem, credo, errore quo *Θεανώ* in Anth. correptum est; neque enim aliud nomen videtur *Κάρηνος* ap. Herodotum. *Κάρβανος* excusatur anadromae specie, qua caret *κάρανος ὁ κύριος* Hes. sic proferendum ut verbum *καρανοῦν*. *Δικανός ὁ περὶ τὰς δίκας* Hes. certe non aliter quam *δικανικός*. Aliorum prosodia incertior: *Αἰανός* et *Ἄδανος* Steph. sed *τὰ Ἄδανα* Dio Cass. XLVII. 31. *Ἔτανος* Herod. sed ultima acuta Steph. *Κροτανός* Paus. III. 14, 2. *Λέτανος* Diod. XII. 34. Oppidi Siculi nomen *Ἴσχανα* Stephanus quum ab *ἰσχανᾶν* repetit, alpha breve esse significat; longum habet *Φαισάνα* Arcadiae urbs Pind. et *Ἔρανα* sive *Ἔραννα* quod praefertur ob masculinum *Ἔραννος*, ut *Φάλαννος Φάλαννα*, non *Φαλαννά* v. Tzschuck. ad Strab. IX. 646. Bachmann. ad Lyc. 906. *Ἀφάνναι* loci nomen Steph. v. Schneidewin. ad Zenob. p. 80. Appellativum *τύραννος* semper, *κορίαννον*, *Κοριαννώ*, *Βρεττάννοί* saepius sic quam uno $\bar{\nu}$ scribuntur. Illud nonnulli cum *κοίρανος*, *κύριος*, *κάρανος* et *ἤρανος* cogna-

tum putant v. Coraes ad Plut. T. IV. 460. Ebert. Dissert. Sicul. p. 46.

§. 3. Disputationem de adjectivis non aptius auspicari possum quum si ab Herodiani praecepto ordiar qui trisyllaborum quae extremam acutam, extremae proximam brevem nullamque ante alpha vocalem habeant, unicum esse dicit οὐρανός, nam cetera primam habere natura brevem: ἀγανός, τραγανός, σφεδανός, ἑδανός, ὀρφανός, πεδανός, ῥοδανός et corripi adeo quae a principio longo profecta sint, ἵκω ἱκανός, πείθω πιθανός, εἴδω ἰδανός. Haec vero omnia adjectiva sunt, pleraque a verbis ducta, quae sola complectitur Schol. Il. XIV. 172. γίνονταί τινα ἀπὸ ῥημάτων ὀξύτονα ἅπερ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει βραχεῖαν ἢ αὐτόθεν ἀπὸ τῶν ῥημάτων μετειληφότα ὡς ἀγανός, στεγανός, ἢ ἐκ μακρᾶς εἰς βραχεῖαν μεθιστάμενα ὡς τρώγω τραγανός, εἴδω ἰδανός, ἥδω ἑδανός, pro quibus EM. 568, 29. πιθανός et λιχανός (a λείχω) affert. Brevius Arcadius quae femininam positionem habeant, acuto sono concludi dicit. Τραγανός et primitivum τράγος si cum τραγεῖν cognatum est, principio edulium significavit, deinde per exochen alicam sive ptisanam, sicut δαισάνη ἡ πτισάνη παρὰ τὸ δαίσασθαι EM. postremo cartilaginem, cujus nomen graecum χόνδρος utramque complectitur significationem ex κοναρός εὔτραφής contractum v. Dissert. VI. §. 5. simileque latino alica id est alibilis sive alebris Fest. Significatio adjectivi et substantivi media est et ideo accentus instabilis; χόνδρος τραγανός Hesych. quo epitheto species alicae declarari videtur v. Sprengel. ad Diosc. 457. sed substantive magis ὁ τραγανὸς τοῦ ὠτός (tragus et antitragus) in Med. Mosq. 127.[18] χόνδρος τὸ ἐν τοῖς μέλεσι τραγανόν Herodian. Epim. 152. sed τὸ τράγανον τῆς ῥινός Melet. de Nat. Hom. III. 73. Σφεδανός sic ut σφοδρός a σπεύδω delapsum esse Eustathio p. 1065, 1. credere non recusamus, neque hallucinari videntur qui ex ἅδω primum ἥδω, hinc ἑδανός extitisse putant Eustath. p. 128, 4. p. 974, 53.[19] Ὀρφανός unde derivatum sit apparet ex *orbus*, ὤρφωσεν ὠρφά-

18) Schneiderus omnes accentus pervertit.

19) Eodem Buttmannus revolvitur Lexil. I. 14. postquam Grammaticos sugillavit tanquam verae rationis ignaros.

νισεν Hes. et *ὀρφοβότης*, pariterque ab *ὀπτός* productum est *ὀπτανός*. *Ἰδανός* et verbo subjici potest ut specio speciosus, et nomini *εἶδος species*. *Πιδανός* Schol. Nic. Th. 226. diverse interpretatur *ταπεινός* et *ἀσθενής*, illud a *πέδον*, hoc pro *ἠπεδανός*, ut Hesychius *πεδανός πεδεινός* et *πεδανῷ ἠπεδανῷ*. Praeter haec regulam sequuntur *ἑδανός*, *ἰσχανός*, *σφριγανός*, *χλιδανός*, *ἑτανός*, *ἐπηετανός* et neotericum *σιγανός* v. Du Cang. incertumque *ῥαγανός* fragilis ap. Hesych. s. *Θραῦρον*. Aliquoties tamen *δάπανος* invenitur et in loco controversioso Aesch. Suppl. 814. *μίλη λίπανα*, pro *ὄπτανος* Athen. VII. 293. B. nunc oxytonon successit, pro *πέπανος*, quod Brunckius invexit Anth. IX. n. 261. *πεπανός*, neque aliter legitur Artemid. I. 73. unde Schneiderus barytonon affert; sed *Πέπανον πλακούντιον* Hes. fortasse substantivi accentum accepit ut *κύανος* distinguitur ab adjectivo *κυανός*, *τέτανος* a *τετανός* v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 512. *ἑψάνη τὸ ἑψητήριον* ab *ἑψανός* Arist. Probl. XX. 4. *ῥοδάνη* a *ῥοδανός*, *στεγάνη* quod nuper receptum est Anth. VI. n. 294. a *στεγανός*, *σκέπανον*[20] a *σκεπανός*, eodemque modo explicari potest cur *ἑδρανῶς* scribatur substantivo gravato, et quare *λιχανὸς δάκτυλος* sed *ἡ λίχανος* chorda. Quod *ἄγανον τὸ κατεαγός* Hes. alio atque *ἀγανόν τὸ προσηνές* notatur accentu, diastolae causa fieri videtur. Illud ab *ἄγνυμι ἀγή fractura* derivatum est, unde *ὤγανον* et *περιώγανον τὸ ἐπίσωτρον* canthus rotae circumflexus et in orbem circumactus (*ἀψὶς περιηγής* Sch. Apollon. III. 138.) parique fracturae et flexurae confusione Latini *anfractus* dicunt pro circuitus et *frangere capillum* pro flectere v. Spalding. ad Quintil. I. 6, 44. *ligo fractus* pro recurvus Columell. de C. H. v. 89. et *fraxare vigiliam circuire* Fest.[21] Praeterea duo sunt adjectiva pro-

20) *Πῖλον, κεφαλῆς σκέπανον* Anth. VI. n. 298. appositio esse videtur.

21) Sic Graeci quoque *κάμψαι τὴν ἄκραν*, unde Ennius sumsit *campsare Leucatem*, ut *flectere promontorium* Cic. de Divin. II. 45. Sermo vulgaris *cambiare* pro circare, gyrare, et *cambium* h. e. versura pecuniae quae circitorum more ab uno ad alterum commeat; unde nomen mensae *Girobanck* (banco di giro) qua soli usi sunt Romani expertes hujus instituti, quod a schedulis cognominatum est (*Zettelbanck*). Quod Lindemannus ad Fest. l. c. pronunciavit illud *fraxare* esse germanicum *fragen*, joci causa dictum esse spero.

paroxytona *βάσκανος* a *βασκαίνω*, *κάγκανος* et neutrum *κάγκανον* herbae nomen a *κάγκω καγκαίνω*, quod veterum nonnulli per anadiplasiasmum a *κάνος* extitisse sibi persuaserunt v. Larcher. ad Orion. p. 87, 19. Verum hoc *κάνος* non solum fictum sed ne apte quidem fictum est; nam a *κάω* derivatum adjectivum foret oxytonon *κανός* ut a similibus verbis *δανός*, *φανός*, *τρανός*, *ψανός*[22] eademque mensura qua latinum *canus* — *τὰ γὰρ εἰς ᾱνος δισύλλαβα ὀξύτονα τὸ ᾱ ἐκτείνει* Herodian. Cram. III. 440.[23] Illis accedit tertium *ἐργάνη* Minervae epitheton propriis simile et *χειρ ὀργάνῃ* Eurip. Quam multa vero in hoc quoque rerum genere interciderint, arguunt composita et derivata, quae primitivo homoteleuto destituta sunt, *βληχανώδης* quod Meinekius in Com. T. IV. 383. ad *βλήχων* refert, *δυςβράκανος* a verbo *βρακεῖν* compositum, *ἰανοκρήδεμνος*, *σχινδανόκους*, verbumque *θρυγανᾷν*[24] vel *τρυγονᾷν* et substantivum *ἀμανίτης*.

§. 4. Productionis in hoc genere nominum duo exempla sunt; unum *αἰανός*, quod modo ad *αἰνός* accedit modo ad *αἰώνιος* v. ad Aj. v. 672. alterum *ἑανός* apud Homerum quidem, nam posteriores vacillant; sed substantivum neutrum illi tribreve est; Grammatici autem utrumque ab eodem verbo *ἕω ἕννυμι* velo ductum volunt, haud sine veri specie. Quod in Od. II. 209. verbis homericis *ὅσοι μνηστῆρες ἀγανοί* in

22) Idem quod *ψηνός* ut *φηνός ὁ λαμπρός* Arcad. 63. *Νάνας* (scr. *νανάς*) *τὰς ῥυτάς ἀπὸ τοῦ νάειν* Hes.

23) Addit *δανός, τανός, μανός· τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς συστέλλεται*, quorum secundo substituendum est *τρανός* vel *φανός*. (Fluvii nomen *Τάνος* Paus. II. 38, 7. et *Τανυός* Eur. El. 408. fortasse utrobique scribendum *Τᾶνος* ut *Φᾶνος* et *θρᾶνος ὁ δίφρος*, quod Arcadio reddi debet pro *πάνος*). De ultimo dissentit Phrynichus *μανὸν Ἀθηναῖοι ἐκτείνουσι*, Tragicos significans fortasse. De *βανός* et *βλάνος* (sic) *ὁ τυφλός* Hes. nihil constat; *σπανός* Draco apice notavit. Novitium est *μανός ὁ μαινόμενος* Du Cang. (Cf. Goettling. de Acc. 197.)

24) *Ῥυμβονᾷν* proximum est nomini *ῥυμβών*. *Μηχανᾷν* et *κυρκανᾷν* a *μηχάνη*, *κυρκάνη* Arcad. 161. sed *παμφανᾷν* a verbo barytono ut *ἐρυκανᾷν*. *Ὑφανᾷν* ab *ὑφαίνω* vel *ὑφάω*, ut *δεικανᾷν* et *βρυχανᾶσθαι* vel *βραυκανᾶσθαι*. Haec paraschematista sunt. Verum *φανᾷν*, quod Hesychius interpretatur *θέλειν* hoc est *φαίνεσθαι θέλειν* sive uno verbo *φανητιᾷν*, desiderativum est ut *ξανᾷν*.

cod. Harl. adscriptum γράφεται ἀγανοί, non permovet nos ut nominis usitatissimi penultimam ancipitem fuisse putemus; sed fuit fortasse qui ἀγαυροί scriberet, hoc aptius feroculis illis epitheton existimans. Nihilo efficacior est Leschae versus ἄμπελον — χρυσείην φύλλοισιν ἀγανοῖσι κομόωσαν βότρυσιν, in quo Hermann. Opusc. V. 186. παναργυρέοισι scribendum putat, Seidlerus nulla litera mutata ἄγαν οἷσι, *suis foliis*, hoc est viti convenientibus; aliam egomet tentavi viam: χρυσείην φύλλοισιν, ἰανθέσι καὶ κομόωσαν βότρυσι[25] vel ἅμ' ἄνθεσι καὶ κομ. βοτρ.[26] similiter ut in Alcinoi hortis uvae simul maturescunt, simul ὄμφακές εἰσιν ἄνθος ἀφιεῖσαι. Welckerus ad Simon. Fr. VII. v. 100. ἀγαννοῖσι scribi jubet (ut κρόκος ἀγανός in H. H. in Cer. 426.) sed liquidam in hac terminatione geminari non constat; nam ἱραννός, quod affert, nunquam ἱρανός scribitur. Εὐδιανός, quod semel legitur nec sine suspicione, mensuram habet gentiliciorum Ἰστριανός etc. quibus adaquaeta puto κριανός, σκορπιανός et δελκανός piscis nomen a fluvio Delco sive Delcone ductum quasi gentilicium. Adjiciam nunc saturam ex variis terminationibus compositam: αἰανής sive αἰηνής et γελανής penultima longa; brevi, nisi fallor, Ἠγανές et διηγανές τὸ λαμπρόν, Διηπανὲς διατεταμένον Hes. Proprium Ἰορδάνης Prodromus extulit ut Ἰάρδανος, sed Μιτράνης, Ὀτάνης, Τιγράνης, Ἀριαβαρζάνης et alia Persarum nomina longam habere penultimam ex iis, quae in Aeschyli Persis leguntur, intelligi licet et ex accentu Ὀστᾶναι Suid. etsi Herodotus alpha non mutat. Idem statuo de graecis Ἀθάνας et Ὀηβάνας, quibus similia videntur Γανάνης Herod. et Ἀρεσθάνης Paus. sed Ὀρθάνης, si vera est correctio Lycophr. 538. ancipitem corripit ut Ὕπανις fluvius et πρύτανις, quod in Inscriptione aeolica Richteri p. 263. πρότανις scribitur quasi cum πρό πρόμος et πρῶτος cognatione copulatum. Ὤανις Pind. alpha natura longum habet, Ὠάννης Berosi, qui ab Helladio Ὤης

25) Ἰανθής non reperitur hodie sed derivatum hinc ἰάνθινος color purpureo proximus. Syllabae θεσι et οισι facillime commutantur.

26) Simile hyperbaton est τὸν ἀγκίστροις καὶ μογέοντα λίνοις Anth. VII. 294. πυρὸς ἀσβέστοιο καὶ ἰθυντῆρι σιδήρου Coluth. 53. In seqq. βότρυσι, τοὺς Ἥφαιστος ἐπασκήσας Διὶ δῶκε, aptius est τὴν — nam Vulcanus totam donavit vitem, non uvas modo.

vocatur, positione. *Πυρὸς σιτανίας καὶ κριθανίας* Theophr. Hist. VIII. 2, 3. si quis comparet cum *πυράμινος*, cujus secunda brevis, et *κριθάμινος*, choriambicis adnumerabit. *Σητάνιος* vel doricum *σατάνιος* i. q. *τητινός* sic pronunciandum ut conjugatam *ἐπηετανός*. Item *σαρδάνιος* verbale et substantiva *ἠπανία*, *λευκανία* cognatum cum *λαυχάνη γλῶσσα* Hes. *ὀπτανία*, *ὀπτάνιον*, *σκηπάνιον*, quibus similia videntur *ἀρδάνιον*, *γρυπάνιον*, *ἠθάνιον* in ionici scriptoris loco Athen. 470. D. non *ἠθήνιον* ut ap. Hesych. scriptum est mendose, puto, pro *ἠθητήριον*, et alio loco *σκηπήνιον* pro *σκηπάνιον*, nec dissimilia *λαγάνιον*, *σασάνιον*, *ἀποθυστάνιον* etc. quorum ratio non constat. *Κυρσάνιος*, quod a *κόρος* derivatum creditur ut *κυρσίον τὸ μειράκιον* Hes. comicus extulit antepenultima brevi, *λυσσάνιος* vero longa; *θηγάνεος* et *καγκάνεος* si unquam dicta, certe etymi mensuram sequuta sunt; quibus accedit *αἰγανέη*, quod Coraes ad Plut. T. V. 343. ab *ἀκή* propagatum censet ut *ἀκοστή* et quod idem ex novitia consuetudine affert *ἄγανον* id est spica.

§. 5. Nomina in *αινος* exeuntia quae femininam positionem non habeant, barytona esse docet Theognostus Cram. II. 66. additque *τούτων δὲ τὰ πλείω γέγονεν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ αινα Κόλαινος κύριον, χρύσταινος, Λέαινος κύριον, Μύραινος, Τάλαινος ἀπὸ τοῦ τάλας, Μακαρίαινος, Πέρταινος,*[27] *Ἀρίσταινος, κέλαινος ὁ μέλας*, cujus accentus indicium praebet lacunae sic explendae *Κέλαινος ὄνομα κύριον, κελαινός δέ* — pro quo apud Arcadium p. 64. *μελαινός* subrepsit v. Parall. p. 139. Quod antecedit *Ἀρίσταινος* synthcton videtur ut *Πάναινος*, *Πολύαινος*, *Πρόαινος*, *Φίλαινος*. Proxima non expedio, nec juvant quae alibi leguntur *Δήραινος*, *Ἄλαινος* et *Ἄλθαινος* fluviorum nomina, illud ab *ἀλᾶσθαι* ut Eustathius ariolatur, hoc ab *ἀλθαίνειν* EM. *Ἠρέταινος κύριον* Lex. de Spirit. 225. quod rectius videtur quam *Ἠρετενός* fluvii nomen Aelian. H. A. XII. 9.[28] De ortu a femininis ducto quod dicit non solum ad *Λέαινος*, *Τάλαινος*, *Μύραινος*

27) Simile est *περίτταινος ὁ περισσῶς ἐπαινούμενος* Psell. in Anecd. Boisson. T. III. v. 429.

28) Convenit quodammodo *ἐρετάνης ναύτης*, *ἐρέτανεν ἤλαυνε τὴν ναῦν* Hes. ab *ἐρεταίνω*, puto.

sive id appellativum est) sed etiam ad illa conditorum nomina referri potest a quibus Stephanus ethnographorum more urbes denominatas esse statuit Μάξαινα ἀπὸ τοῦ Μαξαίνου, Δρύαινα Δρυαίνου κτίσμα. Verbale unum est σκύδμαινος σκυθρωπός Hes. nam de κρύσταινος, quod cum κρυσταίνω convenit, parum fiduciae est. De feminina positione αινα alio loco disserui. Ποταίνιος sive προταίνιος quod Grammatici πρόσφατος exponunt, ab eadem praepositione ποτί sive προτί declinatum videtur. Diphthongus αυ semel in verborum formatione assumta est, ἐλαύνω, quod ipsum Grammatici non nativum sed pro ἐλαίνω substitutum dicunt, nec saepe in paragoge nominum. Arcadius p. 64. καυνός,[29] γλαυνός, βαυνός ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ βαρύνουσι, κεραυνός· τὸ μέντοι χαῦνος τριγενὲς· τὸ δὲ κύραυνος προπαροξύνεται, quia compositum est. In his unum κεραυνός speciem paragogi habet si ex eadem qua κεραΐζω et κέαρνον stirpe crevit. Feminina et neutra desunt.

C A P. II.

De nominibus in εν — ειν — *exeuntibus.*

Herodianus π. Μον. p. 8. παρθένος exsignavit propter accentum; caetera enim aut postremam acutam habere Τιαμενός etc. aut a postrema tertiam: ὄρμενος (vel Ὄρμενος) μενος (scr. ἔβενος) Ἔλενος, Τήμενος, ὤλενος vel Ὤλενος, cujus brevior extat forma ὠλήν et Ὠλήν (sed hoc per η declinatum) ut ὠγήν et ὤγενος.[1] Ὄρμενος turio Grammatici ad verbum ὄρω referunt Eust. 899, 13. quo ὄρπηξ pertinet et fortasse exoletum illud unde ὀρσοδάκνη compositum est; ceterorum appellativorum et bigeneris ἄφενος origo impenetrabilis. Sed ἐλένη πλεκτὸν ἀγγεῖον ab ἕλλω εἴλλω productum videtur ut a φέρω aeolicum φέρενα,[2] a τέμνω τέμενος. Ge-

---

29) Sic et Hesych. sed καῦνος EM. Sch. Arist. Pac. 1081. ut gentilicium scribi solet; γλαῦνος Poll.

1) Male ὠγενός in codd. Lyc. 231.

2) Arcad. p. 100. τὰ εἰς α — παροξύνεται· εἰ δέ τι ἄλλο εὑρέθη, κατὰ διάλεκτον ἢ πάθος ἐγένετο ὡς τὸ ἐλένα ἐλένη — scrib. Ἕλενα (ἐκ τοῦ) Ἑλένη, cui Herodianus π. Μον. 33, 32. et EM. 790, 44. φέρενα id est φερνή comparat.

minatae consonae exemplum, quale τήβεννος τήβεννα praebet, in paragogis nullum praeter adjectiva, ἀργεννός EM. 135, 40. quod Romani receperunt, et ἐρεβεννός, quibus quod Arcadius adjecit κελαδεννός in Epicorum carminibus diphthongum nativam retinet. Eaque firmissime haeret in ceteris, quorum pars major e paronymis constat. Primum ἀπὸ θηλυκῶν τῶν εἰς ᾱ ληγόντων ὑγιεινός καὶ εὐδιεινός Moschop. Sched. p. 145. ἀλεεινός et novitium ἀλωειναὶ ἵπποι Anth. nisi ἀλωεῖται fuit id est ἀλωῖται (ut ἁμαξείτης in cod. IX. 306.) et a masulino ortum βορεινός Schol. Hippocr. T. II. 351. quod Augusti tempora non excedit v. Bernhardy ad Dion. p. 1012. multoque post *borinus* a Romanis in civitatem receptum est, Licent. Carm. ad August. v. 57. Poett. Min. T. IV. P. II. Sed πετρεινός Poll. I. 186. et analogia repudiat et codices praetermittunt. Illa vero a Moschopulo allata, quorum auctores antiqui et attici, nescio an ab adjectivis propagata sint variandae significationis gratia ad hunc ferme modum: ὑγιεινὸν σῶμα τὸ μὴ ῥαδίως τρεπόμενον πρὸς νόσον, ὑγιὲς δὲ τὸ ἤδη μὴ νοσοῦν Fragm. Lex. in Hermann. de Emend. 318. Ab adjectivo ortum habet ἐρατεινός, ab ἀργός ἀργεινός Suid. ac si hoc fictum est a Grammaticis, certe ἀργεννός et insularum Ἀργεννοῦσαι nomen aeolicum promontoriique quod hodie Κάβος ἄσπρος *Capo bianco*, olim Ἄργεννον vocabatur.[3] Sed fictícii persimile illud quo Choeroboscus utitur Cram. II. 180. τὸ θαμεινός (ὅτε) διὰ τῆς ει γράφεται, οὐκ ἔστιν ἀπὸ ἐπιῤῥήματος (τοῦ θαμά) ἀλλὰ παρώνυμον ἀπὸ τοῦ (θαμός τοῦ) σημαίνοντος τὸ συνεχὴς (γίνεται θαμεινός) καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν θαμειός, θαμειά, quod unum noscitur. A nominibus secundae declinationis κελαδεινός epicis familiare et ποθεινός, quo Lysias et Xenophon usi sunt; κοτεινός Boeckhius scripsit Pind. Nem. VII. 61. metri causa pro σκοτεινός. A neutrali unum κεδεινός Theophr. Hist. III. 3, 2. Onosand. Strat. c. XVIII. et

3) Ἀργεννοῦσα παρὰ τὸ Ἀργεννόν, ἀφ' οὗ Ἀργεννόεις καὶ κατὰ συναίρεσιν Ἀργεννοῦς. Ἀνδροτίων διὰ τοῦ ῑ. Steph. Illud Ἀργεννόεις nihil aliud est quam ἀργινόεις, unde Ἀργινοῦσσα proficiscitur. Patet igitur nonnihil turbatum esse. Ἀργῖνον qui scripserunt, aliud etymon sequuti videntur, Ἀργινοῦσαι ἀπὸ Ἀργίνου τινός Harpocr.

in codd. Plutarchi V. Eum. c. IX. vitiatum forsitan vel pro πεδινός, cujus multo frequentior usus, vel pro πεδιεινός quod in codd. saepius scriptum Herod. VII. 198. Theophr. Hist. III. 11, 2. nuper etiam Platoni restitutum est Legg. IV. 704. D. — Ἀπὸ οὐδετέρων εἰς ος ληγόντων ἀχθεινός, ἀνθεινός, ἀλγεινός, φαεινός, σκοτεινός, ταχεινός, κλέεινος καὶ κλεινός ὡς δέεινος δεινός, ὀρεινός, αἰπεινός, ψυχεινός, ἐλεεινός Moschop. Sched. 144. quorum postremum rectius ad masculinam referas quam ad neutrum antiquioribus ignotum; αἰπεινός ab adjectivo αἰπός non longius distat quam a substantivo; de ceteris statim dicam si prius addidero duo ab aliis terminationibus derivata φωτεινός in duobus Xenophontis locis sed suspectum Porsono qui illum φανός scripsisse judicat v. Bornemann. ad Memm. IV. 3, 4. et ὑδατεινός in uno Hippocratis libro de Aer. et Locc. ter repetitum (§. 26. 83. et 97. ed. Cor.) consentientibus, ut videtur, libris. Sed non minus certum est ὑδατινός, eademque in multis illorum discordia. Etenim ἀνθεινός nusquam fere legitur quin libri discrepent Lucian. Demon. §. 16. ubi Jacobitz. scienter ἄνθινος praetulit, Himer. Or. III. 13. Heliod. III. 1, 108. Poll. V. 117—120. ubi idem ἄνθινος quater deinceps a codd. offertur, multisque aliis locis quos Jacobsius indicat ad Aelian. p. 60. Fallitur ergo Wyttenbachius ad Plut. S. N. V. p. 49. utrumque periade probari affirmans; cui non solum exempla reclamant sed ratio quoque. Nam ex duabus significationibus, quas Suidas tradit, ἀνθεινός ὁ ἐξ ἀνθέων, καὶ ὁ καιρός,[4] neutra huic terminationi convenit, neque materialis ut apparet ex γλεύκινος, σκύτινος, στέρφινος, τρύχινος, quae omnia a nominibus in ος neutris derivata sunt, neque temporalis, cujus unum extat exemplum θερινός, valetque in universum τὰ διὰ τοῦ ινος ὀξύτονα, εἰ μὲν καιρὸν σημαίνει, διὰ τοῦ ῑ, δειλινός, θερινός etc. Herodian. Epim. p. 174. et reciprocato canone τὰ εἰς ινος ὀξύτονα παρώνυμα μὴ ἐπὶ καιροῦ λαμβανόμενα ἀποστρέφονται τὴν διὰ τοῦ ῑ γραφήν, ὀρεινός, Φωτεινός[5] καὶ τὸ

4) Significari videtur florida aetas Catull. Sed ἄνθος tamen non est temporis nomen ut θέρος.

5) Propria enim accentum non mutant: Πετεινός Galen. Comp. sec. Locc. VII. p. 57. T. XIII. Ποθεινός, Φαεινός v. Lehrs. Arist. p. 292.

κτητικὸν ὁμοίως Choeroboso. Cram. II. 179. EM. Gud. p. 20, 51. Ubi vero cum accentu variatur scriptura, res fere ad aleam redit, veluti num frigidum et perflabile *ψυχεινόν* dicendum sit ut *ἀλεεινόν* an *ψύχινον* ut *αἴθινον*, in quibus libri saepissime discordant, Aristot. Probl. XXXV. 4. Theophr. Caus. III. 4. Aristid. Or. XXVII. 347. v. Boisson. ad Aristaen. p. 273. ubi *ψυχινός* redarguitur accentu ut *θαλπινόν* Hes. s. *Ἰάχεον*, pro quo in EM. s. *Ἰσχνόν* (*ἰαχνόν*) emendatius scribitur *θαλπεινόν*. Sed *ταχεινός*, quod Moschopulus in paronymis refert et Suidas quoque recepit, non plus auctoritatis habet quam *τραχεινός* Eust. 541, 30. ab eodem Suida et Herodiano Epim. 175. memoratum et *ὄμφαξ τὸ ὀξεινόν* EM. pro quo Hesych. rectius *ὄξινον*, nec scio ubi *βαρεινός* inveniatur quo utitur Goettling. de Acc. 303. Pro *φωτινός* Jambl. de Myst. II. 4. p. 45, 49. et Soran. Mul. p. 219. Florianus Lobeck recte scripsit *φωτεινός*. Duorum quae Moschopulus a femininis in $\bar{\alpha}$ exeuntibus derivata dicit, apud posteriores breviores reperiuntur formae *εὐδινός* et proprium *Ὑγινός* in Corp. Inscr. I. 270. p. 375. et aliis locis, utrumque, nisi erro, contractione affectum longaque penultima; quamquam Grammatici qui illud inter temporalia retulerunt, non aliter pronunciasse videntur quam *θερινός*. Sed quod *ποθινός* in Anth. legitur correpta media, poeticae imputandum est licentiae. Si quis vero requirat cur *ἀχθεινός* et *φαεινός* a nominibus potius repetantur quam a verbis, causam reddit EM. 58, 50. *ἀλεγεινὸς οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀλέγω οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ἐλεῶ ἐλεεινός, ἐπειδὴ ὤφειλε γράφεσθαι διὰ τοῦ $\bar{\iota}$· τὰ γὰρ εἰς $\overline{\nu o \varsigma}$ ὀξύτονα μὴ ὄντα παρώνυμα διὰ τοῦ $\bar{\iota}$ γράφεται, ταχινός, πυκινός* etc. Attamen huic decreto obsistit *Δαεινόν καύσιμον* Hesych. a *δάω* (*δαίω*) potius quam a *δάος*, et *κετεινός* verbale idque poetis non infrequens, quin etiam a Lycurgo usurpatum c. Leocr. 229. quem locum Tho-

---

Nescio quo jure gravetur *Φάεννος* Anth. IV. 1, 29. nam *φαεννός*, *ὑψιφάεννος*, *χρυσοφάεννος*, proprie aeolica non sunt; *Φαεννά* Gratiae nomen doricum Paus. IX. 35, 1. in cod. Mosq. paroxytonon est. Cum hac forma concinit *Φαεννίς* X. 12, 5. et *Φαεννώ* Zosim. II. 36, 2. cum *Φαεινός* vero *Φαεινίς* Thuc. IV. 132. In Choerobosci l. c. pro proprio *Φωτεινός* fortasse adjectivum substitui oportet et pro *κτητικόν* — *κτήριον*.

aut non legit omnino aut aliter scriptum legit; damnat *πετεινός*, nec satis probasse videtur Herodianus EM. 666, *πετῶ πετάσω πτήσω πτηνόν καὶ πετηνόν ὡς ῥηματικόν.* *εινός* unde effloruerit, adhuc inexploratum; ceterorum origo l. Substantiva in *εινος* excludit vetus sanctio *τὰ δισύλ-* *διὰ τοῦ ῑ γράφεται λῖνος, πρίνος, δῖνος, βρῖνος* (fort ς) Theognost. 65, 34. *καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς* 67, 19. feminina: *τὰ διὰ τοῦ ινη μονογενῆ διὰ τοῦ ῑ γράφεται* *πὸ ἐπιθέτου γενόμενα ὡς Φωτεινή τὸ κύριον* EM. p. 276, *ὰ διὰ τοῦ ινα ἀποστρέφονται τὴν ει, πλὴν τοῦ πεῖνα* Choe- 227, 21. nam *πείνη* ionicum habetur; et neutra: *τὰ διὰ* *ινον προπαροξύτονα ἀποστρέφεται τὴν ει* Choerob. II. 228, quibus *γλεῖνον* et *γλεῖνος* damnatur. *Γαλαθεινός* pro *γα-* *νός* in Inscr. Halic. n. 2656. aut dialecti vitium est aut idae. Saepius autem diphthongus pro iota longo valet *θεῖνος* n. 1986. *Ἱππαρεῖνος* n. 1986. *ἀξείνη* Artemid. II. tc. v. C. IV. §. 4. atque hoc est quod Choeroboscus dicit *ς εἰ μὴ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχωσι τὴν δίφθογγον.* — Diphthon- *ευ* perrara vel in bisyllabis *δεῦνος, εὐνή*, in paragogis

CAP. III.

De nominibus in ηνος exeuntibus.

Τὰ εἰς ηνος ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται εἰ μὴ παρώνυμα κατὰ τροπὴν γένους θηλυκοῦ εἰς τὴν ος κατάληξιν γε- *να ἢ παρὰ γενικῆς ἀναπεμφθέντα ἢ παρὰ Συρακουσίοις ὁμοιωματικὴν σημασίαν· Τυρσηνός, Ἀβυδηνός* etc. Arc. 65. rum priorum generum exempla suppeditat Theognostus 8. *διὰ τοῦ η γράφονται τὰ ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παρα-* *τα ἢ ἀπὸ τῶν εἰς η, ὁ Γέρηνος, ὁ Τροίζηνος — Ἱπήνα* *νος, Μυκήνη Μύκηνος, Κυλλήνη Κύλληνος.* Hoc herois en est Apollon. I. 1126. vel a *Κυλλήν* derivatum ut *Τροί-* *ς* v. Parall. 148. vel a feminino *Κυλλήνη* ut *Ὕπηνος* viri en Paus. V. 8, 3. ab *ὑπήνη*, quae nomina illic restituenda; gentilicii *Ἱππηνός* alius accentus est, alia origo. Syra- nam paragogen Arcadius dicit eam qua *τοσσῆνος* forma- est; hoc enim idem sonat atque *τοσοῦτος*, quod Diony-

sius Gramm. p. 637. *ὁμοιωματικόν* vocat. Oxytona affert Theognostus p. 67. *τὰ διὰ τοῦ ηνος μὴ ὄντα μετουσιαστικὰ μήτε ὑποκοριστικά διὰ τοῦ ῆ, Ἀκεσηνός ποταμός, Εὐηνός, σεληνός,* (scr. *Σιληνός*) *ποτηνός, ἀγηνός, μεμηνός* (scr. *ἀμενηνός*), *γαλαθηνός, πετηνός, ἀργηνός· τὸ δὲ δύστηνος σύνθετον.* Materialia quae excipit et deminutiva enarrabo in parte proxima C. V. Eorum quae regula continentur primum *Ἀκεσηνός* fluvii Scythici nomen videtur, quod apud latinos auctores *Acesinus* scribitur; longius distat *Καικηνός* in aliquot libris Thuc. III. 103. Huic proximum fluvii virique nomen modo oxytonon est Epist. Socr. XIV. 21. Epict. Diss. IV. 9, 6. aliisque locis, quos indicat Wagnerus in Dissert. de Euenis p. 3. modo *Εὔηνος* scribitur ut *Αἰσχύληνος* Paus. *Σύηνος* Steph. et *Μίσηνος* Dion. Antt. I. 53. quae sunt virorum nomina, sed postremum etiam oxytonôs Strab. I. 26. more gentiliciorum ut et *Βοστρηνός* fluvius, *Ποιμανηνός χωρίον τῆς Μυσίας* Aristid. Or. Sacr. IV. 321.[1] similisque in aliis inconstantia. *Ὠγηνός* alibi *Ὤγενος* scribitur. Ultimum *ἀργηνός* non reperi neque ab *ἀργός* aliud quam *ἀργεινός* derivari potuit, nam illa ratione, qua Romani ab adjectivis adjectiva propagant *alienus, socienus,*[2] Graeci non utuntur. Duo a verbis repetunt: *παρὰ τὸ μένω ἀμενηνός ὡς πέτω πετηνός* EM. Suid. sed illud potius parasyntheton ab adjectivo *ἀμενής* v. ad Aj. v. 890. nam syntheta hoc in numero nulla nisi forte barytona *ἄστηνος πένης παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν* EM. Suid. et *δύστηνος παρὰ τὸ στῆναι.*[3] Moschopulus Sched. p. 145. addit *εὐθηνός*, quo scriptores utuntur christiani v. Hase ad J. Lydum p. 319. Plura omissa sunt: *ἀκμηνός ὁ ἀκμάζων* Hom. *ἀβακηνός ὁ μὴ ὁμιλήσας γυναικί* Hes. ab *ἀβακής*, ut videtur, derivatum et ejusdem potestatis, hoc est proprie *ἄπειρος*, deinde *ἄφθορος* vel ut Simonides dixit *εὐνῆς ἀδηνὴς ἀφροδισίης*, a *τύρβη συρβηνός ὁ ταραχώδης* EM. unde *sirbenus* apud Frontonem, *ψεφηνός*

1) V. Wesseling. ad Hierocl. 445.

2) *Serenus*, cujus brevior forma in *seresco* remansit, cum *ξηρός sudus* convenit; nec discrepat *θέρος*, unde *θερινός, σειρινός*.

3) Breviores voces producunt Arcadius *δύστος ὁ δύστηνος* et Hesych. *ἀστῆνες δυστυχεῖς*, idemque Glossographus verbum *ἀσταίνω* unde *ἀστηνός* acuta, ut hic scribitur, ultima ut ab *ἀλυσταίνω ἀλυστηνός*.

Pind. ὑηνός Plat. quod apud Suidan male gravatur ut Ὄδμηνος πολύοσμος Hes. nisi ὀδμηρός scripsit. Horum omnium origo a substantivis. Ambiguum est σκεπηνός Hesych. s. Ὑπήνεμος et aliis locis, non tam scripturae causa, nam σκεπεινός jure rejici videtur v. Niclas. ad Geopp. XI. 5, 5. et Schleusner. in Thes. V. T. s. h. v. quam derivationis, a σκέπη an a σκέπω ut πετηνός, quod est nomen navis (Πετηνή) in Inscript. Naval. IV. 318. et probatur Technicis, libri autem nostri plerumque cum πετεινός et πτηνός commutant v. Herod. II. 123. III. 106. Thomas M. s. h. v. Jacobs. ad Anth. P. 126. et 535. Boeckhiumque ab hoc nominatum; et fortasse Λειβῆνος (sic) ὁ Διόνυσος Hes. si a libando nomen accepit ut Liber *Lebasius dictus quia graece* λοιβή *dicitur res divina* Serv. ad Georg. I. 7. A circumflexis γαληνός (γεγάλημαι γεγαλήνισμαι Hes.) et ποτηνός, sed pro πατηνόν τὸ πεπατημένον Hes. πατητόν scribi oportet. De τιθηνός et τιθήνη non convenit utrum sit ῥηματικὸν ὄνομα an a τιθή EM. sed γαλαθηνός, pro quo Simeon Sethi λακτενδόπουλος dicit, ex homerico γάλα θῆσθαι conflatum esse consentiunt; quod hactenus probo ut ab incorrupto vel indeclinato τοῦ γάλα primum γαλαθής compositum censeam, cui testis nullus sed simile est αἰγοθής ὁ αἰγοθήλας EM. a γαλαθής vero productum γαλαθηνός. De duobus homotonis ἀκμηνός ὁ ἀκμάζων et ἀκμηνός ὁ ἄσιτος diu quaesitum quo tono scribenda sint; secundum Aristarchus gravari jussit σύνθετον εἶναι φάσκων παρὰ τὸ ᾱ στερητικὸν καὶ τὸ ἀκμῆνος (sic). Ἀλλ' οὐκ ἔστι λέξιν εὑρεῖν ἀπὸ τοῦ κμ ἀρχομένην· εἰ δέ τις δοίη εἶναι, ὤφειλεν ὀξύνεσθαι· ὁ γὰρ τύπος ποθεῖ τὴν ὀξεῖαν Epimer. Cram. I. 74. Ille forsitan κμηνός finxit ut πτηνός, ψηνός etc. fictumque tuitus est exemplo glossematici κμέλεθρον, praeter quod nulla vox in principio habet κμ. Verum tamen diversum tradit EM. 49, 32. Ἀρίσταρχος παρὰ τὴν ἀκμήν, sive ille mutavit sententiam sive librarii mutarunt auctoris nomen. Proparoxytonon autem fecisse videtur propterea quod ἄκμη ἡ ἀσιτία, unde derivatum est, aeolicum perhibetur. Hesychii glossa Κηλήνη μέλαινα praeter accentum sana videtur congruente substantivo κηλίς macula; sed pro τρίχηναν τρικόρυφον cod. τριχήν praebet, quo Blomfieldius ad Aesch. Sept. 757. τρίχηλον trifidum significari su-

spicatur; perspicue falsum πιτυρηνός pro πιτύρινος, nec melius μαριληνός v. Bast. ad Greg. 557. Adjectiva tertiae declinationis suggerit Grammaticus in Anecd. Bekk. p. 1408. γαληνής, σαφηνής et antehac incognitum παιδηνής παιδηνοῦς ὁ παιδικός, quibus supra apposui γελανής, αἰανής s. αἰηνής id quod αἰανός, ut τρανός τρανής, στρηνός στρηνής ἀστρηνής. Ἀδηνής a neutro δῆνος compositum; ἀῤῥηνής canum hirrientium epitheton onomatopoeticum videtur; opposita ἀπηνής et προςηνής nonnulli a praepositionibus deflexa putant ut ab ὑπό ὑπήνη διὰ τὸ ὑποκάτω εἶναι ἢ ὡς εἰρήνη, γαλήνη hoc est mera paragoge praepositionis. Verum de his feminini generis substantivis dicendum est amplius. Unius συβήνη scriptura non certa, origo incertissima est; ἀνθρήνη et τενθρήνη sive τενθρηδών sicut idem significant ita ab una stirpe θρέω susurro orta videntur.[4] Nominis εἰρήνη fundamenta latent in Hesychianis Ἧρον εἰρήνην, Ἐνειρείαις συναλλαγαῖς, ab εἴρω ut arbitror; ab ἕρπω ἑρπήνη. Γαλήνη non ab ipsa stirpe sed ab adjectivo natum esse alio loco demonstrare conatus sum. Κητήνη πλοῖον μέγα ὡς κῆτος Hesych. a σέλας σελήνη, γάστρα γαστρήνη, κέβλη κεβλήνη ἡ ὀρίγανος Hes. hoc est species origani capitata v. Salmas. Exercc. 914. F. σαγήνη παρὰ τὸ σάττω ὡς λάμπω λαμπήνη EM. sed hoc potius cum ἀπήνη cohaerere videtur, cujus synonyma sunt plurima πῆνα Hes. gallicumque benna, Γάπος ὄχημα Τυῤῥηνοί Hes. καπάνη (media longa) ἁμάνη, ἅμαξα, ἄγαννα, nec sciri potest unane horum omnium stirps fuerit an specie similis re diversa. Certum vero habemus surenam piscem a surae similitudine denominatum esse Varr. L. L. V. 23. plurimaque hujus paragogae exempla cernimus in vocabulis locorum Κύρη Κυρήνη et alia in Parall. 116. allata.[5] Trisyllaba omnia excepto uno gravari docent Arcadius p. 111. et Theogn. 113, 18. Ἀρήνη, Ἰσ-

---

4) Horum vocabulorum alteri modo ρῶ deest Ἀνθηδόνες αἱ μέλισσαι EM. modo νῦ, Ἀθρήνη εἶδος μελίσσης Suid. ut Ἀθήνη pro Ἀνθήνη in codd. Thucyd. V. 41. neutrum recte si usum sequimur auctorem; si etymologiam, νῦ insertum videtur complendae syllabae causa ut saepe.

5) Si Arrianus Getas, ut Stephanus ait, Γετηνούς vocavit, is merus paraschematismus est ut Τρόκμοι — ἐκαλοῦντο καὶ Τροκμηνοί Steph. Σκλάβοι et Σκλαβηνοί apud Byzantios.

μήνη, γαλήνη· τὸ δὲ Γερμηνή ἡ συνήθεια ὀξύνει, in quo aqua haeret. Nam quod Goettlingius statuit p. 154. hoc esse femininum gentilicii *Γερμηνός*, propterea ratum habere non possumus quia is plane legitimus est accentus *Γέρμη ὁ πολίτης Γερμηνός καὶ Γερμηνή* Steph. non solum hujus nominis sed omnium *Σιδάκη Σιδακηνός Σιδακηνή, Σιδήλη Σιδηληνός, Φάλγα Φαλγηνός, Δάτον Δατηνός* etc. Desideramus igitur substantivum oxytonon et quidem usu tritum quia Arcadius dicit *ἡ συνήθεια ὀξύνει.* Id autem quale fuerit inventu difficillimum propter multitudinem eorum quae in libris nostris accentum regulae contrarium habent: *Ἀνθηνή* Nonn. XXVI. 87.[6] *Βολβηνή* Ptolem. V. 337. *Μαρδηνή* VI. 380. *Σαιδηνή ὄρος Κύμης καὶ χώρα* Steph.[7] *Μωρηνή* Strab. XII. 574. *Χορζηνή* XI. 528. *Ξερξηνή* 529. *Σωφηνή* septies in hoc libro, quae cur diversum a *Πριήνη, Κισθήνη, Καλθήνη* aliisque urbium et regionum nominibus accentum habeant, varie disputari potest. *Σωφηνή* quidem si ex *Σωφανηνή* contractum est, sic enim multi appellant,[8] accentum eo quo initio fuit loco mansisse non adeo mirum est; nec si regionis nomen declinatum est a gentilicio *Σωφηνός* ut *Κυζικηνός Κυζικηνή*. Diversum tamen sentire videtur Stephanus: *Σιδήνη Σιδηνός ὡς Σωφηνός*, hoc est incolas a regione denominatos esse; sed idem s. *Νίσιβις* hoc *Σωφηνός* confert cum *Νισιβηνός* et *Ταβηνός*, quorum principia sunt *Νίσιβις, Τάβαι.* Nonnullorum scriptura in dubio est; nam pro *Μαρδηνή* cod. *Μαρδυηνή* praebet ut *Γορδηνή* et *Γορδυηνή*, neque facile existet qui de vocabulis barbaris suffragia ferre audeat. Aliquanto major est constantia eorum quae numerum trium syllabarum excedunt. Haec Grammatici acui docent praeter *Μυτιλήνη, Δινδυμήνη, Πακτυήνη*, quibus quartum adjicit Eustathius ad Dion. 1088. *πόλις τὰ*

6) Hic urbis in India sitae nomen est; graeca *Ἀνθήνη* sive *Ἀνθάνα* scribitur ab Anthe, ut ajunt, condita.

7) Ab hoc Aeolidis monte appellata videtur *Σειδήνη ἡ Ἀμαζών* Theogn. 113. ut pleraque Amazonum a locis. Ceterum utrobique *Σαιδήνη* scribendum puto vel *Σαρδήνη* ex Herodo. V. Hom. c. 9.

8) *Σωφανίνη* ap. Steph. *Σωφανήνη* Dion. Cass. XXXVI. 36. *Σοφανηνή* Procop. Bell. Pers. I. 21, 62. E. correpta prima ut ap. Lucanum, accentu legitimo, sed *Σοφανήνη* de Aediff. III. 2.

Πάταλα ἀφ' ὧν ἡ νῆσος Παταληνή ὀξυτόνως ὡς οἱ ἀκριβεῖς, *τινὲς δὲ καὶ βαρυτόνως ὡς Πριήνη*, quomodo scriptum est Nonn. XXVI. 89. XXVII. 158. oxytonôs vero Strab. XI. 516. et in codd. Dionys. v. 1092. idque convenientius masculino *Παταληνός*, sicut gentiliciis *Ἀδραμυττηνός*, *Ἀδιαβηνός*, *Κομμαγηνός*, *Μελιτηνός*, *Πιμωλισσηνός*, *Παλμυρηνός* etc. adjuncta sunt regionum nomina homotona *Ἀδιαβηνή* etc. Sed *Μυτιλήνη* et *Δινδυμήνη* carent principio hujusmodi; nam gentilicia sunt *Μιτυληναῖος* et *Δινδυμαῖος*. Quodque Stephanus dicit *Δίνδυμα — ἀφ' ὧν Δινδυμήνη ἡ Ῥέα· ὁ πολίτης Δινδυμαῖος καὶ τὴν θεὸν Δινδυμήνην ὅτι καὶ Δινδυμηνός καὶ Δινδυμηνή*, sic scribendum videtur — *Δινδυμαῖος· εἴη δ' ἂν καὶ Δινδυμηνός ὅτι καὶ τὴν θεὸν Δινδυμήνην λέγουσι.* Verum hoc proprium est epitheton deae proprioque insignitum accentu ut *Λευκοφρυήνη* Dianae cognomen pariter aparaschematiston generibus. Sed ejusdem Deae epitheta *Ἀστυρηνή*, *Μονογισσηνή*, *Κολοηνή*, et Junonis *Μανδαρηνή* Steph. Apollinisque *Λαρισσηνός* (ut *κολοσσηνός*) a masculinis declinata sunt oxytonis accentu, ut par est, eodem. De *Πακτυήνη* mihi non constat utrum deam significet an urbem an regionem quam Herodotus *Πακτυϊκήν* nominat. Ceterum in hoc universo genere librariorum inconstantia tanta est ut saepe idem nomen diversos habeat accentus ut in Stephani loco *Χολοβητήνη* et *Χολοβητηνή*, *Μοσσηνοί* vulgo et *μόσσηνον κάρυον* Ath. I. 52. C. modo diversa eundem *Ξερξήνη ἀπὸ Ξέρξου ὡς Καμβυσήνη ἀπὸ Καμβύσου*, illud recte, hoc secus; nam oxytona sunt similiter denominata ab Araxe *Ἀραξηνὸν πεδίον* Strab. ab Osroe *Ὀσροηνή* Procop. Pers. I. 17.[9] ab Atropate *Ἀτροπατηνή* Strab. quare rectius alibi *Καμβυσηνή* scribitur accentu eodem quo *Καμβυσηνός* Steph. s. *Νίσιβις*, ut et *Περπερηνή* debet pro *Περπερήνα* Strab. XIII. 607. et *Περπερίνη* Galen. de Euchym.

---

9) Barytonôs *Ὀσροήνη* Suid. et EM. *Ὀσροήνη ὅπερ τινὲς Ὀῤῥοήνη λέγουσι*, partim euphoniae causa ad evitandam asymplocorum *σρ* concursum, quibus emolliendis alii delta addiderunt *Osdroene* dicentes v. Tzschuck. ad Eutrop. VIII. 3, 542. partim ex iotacismo. Pancratis carmen *Κοσροηΐδα* inscriptum fuisse olim conjecturam feci ad Aj. p. 97. nuper Bergkius in Mus. Rhen. Nov. I. 3, 357.

c. XI. 800. T. VI. et *οἶνος Περπερηνός* pro *Περπερῖνος* de Meth. Cur. XII. 4, 833. T. X. homotonon urbis nomini ut *Χολοβοτηνή — τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως διὰ τὴν πρόληψιν (τῆς καταλήξεως) ἐν τῷ πρωτοτύπῳ* et *Σιβερηνή τὸ ἐθνικὸν Σιβερηνός· προκατελήφθη γὰρ ὁ τύπος ἐν τῷ πρωτοτύπῳ* Steph.[10] Unde quid differat *Ἀγκυρανός*, paucis explicabo. Stephanus s. *Ἄγκυρα* ea quae a genitivo puro profecta sint, in penultima alpha longum et primitivo una syllaba plus[11] habere dicit *Ἀσιανός, Καρδιανός, Παριανός* etc. quare *Βοτρυηνός* culpat tanquam *παραλόγως* fictum. Ipse tamen *Διηνός* affert ex epigrammate Anth. Append. n. 253. dialecti ratione excusatum ut *Ἀριηνός* Dionys. v. 1098. *Ἀδριηνός* Eur. Hipp. 736. haud constante tamen, nam *Κιανός* scriptum est Apollon. I. 1354. et *Βακτριανός* Herod. I. 92. qui *Σαρδιηνός* dicere solet et *Ὀλυμπιηνός, Ματιηνός*, idque adeo Straboni adhaesit I. 49. sed redarguitur compluribus exemplis legitimae formae *Ματιανός*. Idem Ethnographus *Ἴστρος καὶ Ἰστρία· τὸ ἐθνικὸν Ἰστριανός καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστριηνός*, quod et in libris nostris legitur et in nummis v. Eckhel. Doctr. II. 13. et idem alia *Μαρσύα τὸ ἐθνικὸν Μαρσυηνός τῷ τῆς Ἀσίας τύπῳ, Βολογεσσιάς Βολογεσσιηνός, Βιζύη Βιζυηνός*, pro quo in nummis *Βιζυανός* legimus, similiterque *Γορδυηνός* Plutarch. *Μοτυηνός* Diod. XIII. 63. XIV. 52. cujus alia forma *Μοτυαῖος* Stephano probata, *Ἀρσυηνός* Galen. Meth. Cur. XII. 4, 833. T. X.[12] *Καρσυηνός* Zosim. III. 31. (omiss. in Thes.) *Καπυηνός* Polyb.

---

10) Sic etiam *Αἰαμήνη* (sic) *Αἰαμηνός* Steph. sed alia quadrisyllaba crescunt *Κορομάνη Κορομανηνός* etc.

11) *Σπανίως δὲ δυσὶ συλλαβαῖς περιττεύει ὡς τὸ Ταυριανός, Σκορπιανός, Ζυγιανός, ἅπερ ἀπὸ τοῦ Σκορπίου καὶ Ταύρων καὶ Ζυγῶν παράγειν ἐοίκασι (εἰώθασι) δυνάμενα καὶ αὐτὰ ἀπὸ προτέρων παράγεσθαι* [...]*πικῶν, Ζυγίων, Σκορπίων, Ταυρίων*, ubi facile esset corrigere *ἀπὸ* [...]*ῶν Σκόρπων*, si modo nossemus Scorpos vel Scorpios vel Scorpianos; nam *Σκορπιανοί*, quod ex Herodoto affert, non reperitur. Is igitur scripsisse videtur *ὥςπερ ἀπὸ τοῦ Κάρποι παράγεται Κάρπιοι καὶ Καρπιανοί*, ethnicum ab ethnico ut *Σόγδοι Σόγδιοι Σογδιανοί*.

12) Male hic *Ἀρσυῖνός* editum est et non recte *Ἀρσυήνιος* de Comp. Locc. II. 517. T. XII. *Ἀρσυηνός* Stephanus ex *Ἀρσυσιηνός* contractum dicit *κατὰ συγκοπὴν τῆς σι*. *Καρδουηνός* a ceteris differt defectu primitivi ut *Γορδιηνός* proprium viri et alia quae omisi.

IX. 5, 6. sed saepius *Καπυανοί*, ut regula optat. Jam concludo verba illa Stephani *ὁ δὲ Ὧρος τὰ μέντοι καθαρεύοντα τῷ η θέλει παραλήγεσθαι χωρὶς εἰ* — hanc sententiam habere *τὰ μὲν καθαρὰ τῷ α θέλει παραλήγεσθαι, τὰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα τῷ η*, hoc est illa quae paullo ante attuli in *ηνος* purum exeuntia aut minus recte scripta aut tropae nomine excusata esse. A genitivis non puris profecta per eta scribuntur *Ἐδεσσηνός, Λαρισηνός, Ὀβοδηνός* et cetera innumerabilia, exceptis romanis *Ἀφρίκανος, Ἀλβανός*[13] etc. et nonnullis quae rho ante vocalem habent. Quare Orus addit *χωρὶς εἰ μὴ τῷ ρ παρεδρευόμενα διαφοροῖτο* (scr. *διφοροῖτο*) *καθάπερ ἐπὶ τοῦ Ἀγκυρανός καὶ Θυατειρηνός, Γερμανός καὶ Γαγγρηνός*, ubi pro *Γερμανός* substitui debet gentilicium a nomine in *ρα* exeunte declinatum, *Γεῤῥανός*[14] vel simile aliquippiam. Postremo addit *ὧν τὰ μὲν παρὰ τὴν Ἄγκυραν συνεξέδραμε τῷ Σωρανός, Βοστρανός, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Θυάτειρα καὶ τὰ Γάγγρα παρῆκται· ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς λέγεται ἡ Γάγγρα.* Hic post *Ἄγκυραν* excidisse alterum exemplum, quod *Γεῤῥα* fuisse posui, vel ex articulo plurali *ὧν τὰ μὲν* apparet, nec vitio caret *Βοστρανός*, nam a *Βόστρα Βοστρηνός* declinari Stephanus ipse declarat non semel sed quatuor deinceps locis s. *Βόστρα, Γάγγρα, Γάδαρα, Ἔγρα.* Pro hoc igitur *Ὀστρανός* reponam a nomine urbis italicae ductum ut *Σωρανός* a Sora, a Cora Coranus, ab urbe Sardiana *Νωρανός*, quod Stephanus cum italico Nolanus confert; eoque modo Polybius *Ἀργυριππανούς* appellat quos Strabo VI. 283. *Ἀργυριππηνούς* vel ut Coraes scripsit, *Ἀργυριππίνους* dicit.[15] Ho-

---

13) Hoc est Alba oriundus; nam *Ἀλβανός* gentis Asianae nomen primitivi expers non magis huc pertinet quam *Γερμανός, Ἱσπανός* et alia aparagoga in Stephani loco, ubi pro *Ὀλβανός* scribendum est *Ἀλβανός*. Nam illud *Ὀλβηνός* dicitur.

14) Alibi quidem *Γεῤῥηνός* legitur et Stephanus ipse *Γεῤῥαῖος* affert ut *Ἀχέῤῥαι Ἀχεῤῥαῖος*, pro quo Appianus Pun. c. 63. *Ἀχεῤῥανός* posuit.

15) Hic magnae Graeciae proprius typus est, alter per eta Asianus, quem Stephanus s. *Ἀβασηνός* gentiliciis Europaeis abjudicat; is qui alpha habet, romanus. Idem *Ἵππος νῆσος Ἐρυθραίας καὶ πόλις Παλαιστίνης καὶ Σικελίας· τὸ ἐθνικὸν Ἱππῖνος καὶ Ἱππηνός*, hoc Asianorum, alterum Siculorum. Sed miscentur interdum; *Κάναθα πόλις Ἀραβίας,*

rum igitur exemplo Stephanus excusat Ἀγκυρανός et si quid aliud a nomine singularis numeri more latino deflectitur, sed a pluralibus derivata sequi communem Asianorum typum, Θυατειρηνός, Γαγγρηνός ut Ἀργυρηνός, Ἀνδειρηνός, Ἀτρηνός, Δωρηνός, Ζοαρηνός etc. neque praetermittit etiam feminine ἡ Γάγγρα dici ut ἡ et τὰ Βόστρα, ἡ et τὰ Γάδειρα et plurima talia, sed ob eam causam eta generis sui proprium non mutare; nec mutat Σώτειρα — Σωτειρηνός. Γαδειρανός num probaverit, quo Strabo utitur, dubito, quum praesertim in cod. Γαδειρηνή scriptum sit. Sed duobus secundae declinationis nominibus duplicem flexum concedere videtur: Βόςπορος — Βοςπόριος καὶ Βοςπορανός καὶ Βοςπορηνός· διχῶς γὰρ λέγεται ὡς Τιβαρανός καὶ Τιβαρηνός, quo exemplo cognoscitur illum de Βοςπορανός loquutum esse, quod Berckelius pro Βοςποριανός restituit; equidem existimo utrumque afferri Βοςποριανός καὶ Βοςπορανός, illud ἐθνικὸν ἀπὸ ἐθνικοῦ ut Ζύγιος Ζυγιανός, alterum magis ex latina consuetudine ut Κιερανός, Tibaranus.[16] Verum jam plus temporis quam vellem in hunc locum impendi, quem Ritschelius in Diss. de Oro p. 52. tractasset prosperius, si ab exemplis fuisset instructior. Nec despero fore qui meam operam vincat contractis quae ad rem judicandam opus sunt undique omnibus.[17] — Paragoga gene-

---

τὸ ἐθνικὸν Καναθηνός· ἐν τισι δὲ καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, parum ex regula; Κύψελα Ἀρκαδίας — καὶ Θράκης· τὸ ἐθνικὸν Κυψελῖνος ἢ Κυψεληνός.

16) Non hoc tamen Stephanus sub hac voce refert sed Τιβαρήνιοι καὶ Τιβαρηνοί, ubi cod. Rhed. pro illo Τιβάρνιοι praebet; Τιβαρηνοὶ οὓς ἡμεῖς Τιβρανούς Eust. ad Dion. 762. Primitivo Τιβαροί Hecataeus utitur ap. Steph. s. Χοιράδες, derivato Τιβαρηνός Xenophon, Diodorus, Strabo (cujus libri variant XII. 540.) Arrianus Peripl. Eux. p. 120. Βοςποριανός pro Βοσπορανός Jacobitzius recte restituit Lucian. Alex. 57.

17) Pro Παρασταχηνή Theognost. 113. scribendum Παραιταχηνή v. Ellendt. ad Arrian. III. 19, 5. Κοδρομηνή Suidas quoque refert sed accentu in penultima posito. Ex nomine Darii Codomani colligi licet regionem Persidis Κοδομηνήν dictam esse. In bisyllabis Arcadii Ῥήνη, σκήνη, φήνη, γλήνη ὁ ῥύπος· τὸ μέντοι σκηνή ὀξύνεται προςηγορικὸν περιέχον ἔννοιαν, pro barytono σκήνη scribendum est σμήνη ex Herod. π. Μον. 16. vel utrobique Σήνη, et postea περιεκτικὴν ἔχον ἔννοιαν. In Theogn. 113. Σήνη ἡ πόλις, Οὐχηνυνη — forsitan fuerit Βήνη οὐχ

ris neutrius nulla praeter κάρηνον, nam ἄγρηνον, quo rete et vestis significatur, ab ἄγρα vel ἀγρεῖν derivatum esse hoc minus affirmem quod Eratosthenes illud γρῆνον sive γρῆνυν dixit; ἐπίξηνον et ἐπίσφηνον syntheta videntur, cetera peregrina sunt ut σαγαπηνόν sive σαγαπηνός v. ad Phryn. 760. quod interdum proparoxytonum est Hipp. Mul. I. 726. Diosc. Mat. III. 95. in editt. vett. ut Ἀσπόρδηνον ὄρος Strab. XIII. 619. sed dea Ἀσπορδηνή. Aliarum terminationum nulla in quaestionem venit praeter ἑρμηνεύς, quod veteres ab Ἑρμῆς et εἴρω arcessunt. Propria sunt Φαληνεύς Bacchi miles Nonn. XXVIII. 54. Ἀρύηνις Alyattae filia Herod. I. 74. ubi codd. Ἀρυήνη praebent, et aeque incertum urbis nomen Τυῆνις (sic) vel Τυηνός v. Holsten. ad Steph. s. h. v.

CAP. IV.

De nominibus in ιν — exeuntibus.

§. 1. Ne in ipso aditu quaestionis flexuosae crebrius subsistere et circa minima momenta luctari cogamur, dilatis difficilioribus ad adjectiva praevertam. Horum mensuram tonumque tradit Arcadius p. 65, 9. τὰ εἰς ινος ὑπερδισύλλαβα τὸ ι βραχὺ ἔχοντα σημαίνοντα μετουσίαν προπαροξύνεται, κρίθινος, δάφνινος, φήγινος. Τὰ μέντοι ἀπὸ (ἐπὶ) καιροῦ ἢ ἀπὸ ἐπιῤῥήματος ὀξύνεται θερινός, χειμερινός, quod etsi interdum pro χειμέριος usurpatum est, tamen justo jure adnumeratur temporalibus EM. 810, 18. Horum autem alia a substantivis ducta sunt δειλινός, ἐαρινός, φθινοπωρινός, alia ab adjectivis χθιζινός, νυκτερινός, nec pauca ab adverbiis χθεσινός, περυσινός, τητινός, αὐθημερινός Schol. Lucian. Lexiph §. 1. Theodos. Gramm. p. 66. Anecd. Cram I. 365. Pleniore canali fluunt materialia ἄγνινος, αἱμάτινος, ἀκάνθινος, ἄκτινος, ἅλινος, ἀχυρινός et ab omni fere rerum corporearum genere; minus multa ab incorporeis ἀέρινος, αἰθέρινος, et ab animatis ἀνθρώπινος, λάγινος, τράγινος, ὀνάγρινος etc. quae saepe usurpantur laxius licentiusque, γραῦς ἀμπελίνη vinosa Anth. VII. 384.

ἡ Βίνη, cujus in proximis mentio. Λήνη (Baccha) rectius sic scribitur Strab. X. 468. quam ληνή Philostr. Sen. Imagg. I. 23, 797. 25, 800.

ιες κρυστάλλιναι congelatae Hippocr. τράγιναι κόραι Anth. λαγίνη γέννα Aeschyl. pro genitivis[1] etc. Adverbialibus numerantur etiam ἀδινός, θαμινός, πυκινός, ταχινός EM. , 52. Anecd. Cram. I. 349. neque ab ea ratione abhorrent θαμινός et μηδαμινός. Sed quod iidem ἀληθινός ab adverbio θές derivatum statuunt, πεδινός a πέδοι Cram. II. 327. ινός a ῥεάδην EM. quo nemo usus est, indicium praebet non tantam significationis curam habuisse quantam accen-[2], de quo nihil aliud praecipi oportuit quam materialia vari, temporalia oxytona esse, eodemque sono finiri, quae tri adscripta sint generi. Contra regulam scriptum est νός apud Symmachum, χηλινός Poll. et τήτινος jam olim a rynicho castigatum App. 66, 19. Verbalium illi nullam menιem fecerunt; nec puto demonstrari posse. Nam βίβλινος ος Hesiod. Opp. 589. a βλύω propagatum esse ad signifiιdum vinum valentissimum, Goettlingio non crediderim; nec gis illud quod Welckerus affirmat de Tragoed. Graec. p. 1017. rcini nomen citharistam significare a κρέκω ductum;[3] αἴθι-; nulla causa est cur ab αἴθω potius repetatur quam ab ιός, ut multa sunt adjectiva ab adjectivis propagata partim lem intellectu partim leniter deflexo, γλαύκινος, μαλθάκινος, λάκρινος, ἱλάρινος (nisi peccavit librarius), μικύθινος, τρι-ινος, τριπιθήκινος, χολοβάφινος, ὠμοβύρσινος, cf. Parall. 247. orum nonnulla primitivorum locum explent, et facticium ινος. Et horum pleraque antiquis ignota sunt et alia iusque generis αὐρινός Cram. II. 179, 31. βοΐνος, δένδρινος, θημερινός, ὀψινός, σημερινός, χρύσινος etc. θεῖνος et τιτύ-νος in monimentis doricae dialecti continentur. Quae vero

---

1) Herodotus contra πέδιλα νεβρῶν dixit VII. 75. quia νέβρινος non ebat. Audacius Calpurnius Ecl. V. 90. *fumus cervinus*.

2) Nec θηλαμινός adverbio ulli subjici potest, si Hesychius ita scrip- θηλαμινοῦ νεογνοῦ, sed fortasse θηλαμόνος scripsit; θηλαμών active i potuit et passive ut τρόφιμος et *alumnus* hoc est qui alitur et qui t.

3) Herodianus unum novit Καρκίνος paroxytonon appellativo per ınia simile; de quo non Meinekius errat sed Welckerus, cujus dispuio, ut equidem video, hac una ratione nititur, nomen *Cancer* non dere poetam.

penultimam longam habent, si ab ethnicis discedimus, perpauca sunt et obsoleta *Γελωτῖνος ὁ καταγέλαστος* Hes. et homerica *ἀγχιστῖνος* et *προμνηστῖνος*, cujus origo obscurior. Sed jam substantivis operam dabimus.

§. 2. *Τὰ εἰς ινος ὀνόματα ἢ κύρια ἐστιν ἢ ἐθνικά Σκοπελῖνος, Ἀκραγαντῖνος· ἢ ἐπίθετα ῥηγῖνος ὁ δεινός, ἢ προσηγορικά ἐχῖνος, γελασῖνος· ἢ ὑποκοριστικά οἷον φιλῖνος, καλλαχῖνος. Ταῦτα δὲ εἰ ἐπὶ ὀνόματος κ. τ. λ.* EM. 793, 43. Hoc praescripto quinque discernuntur genera, quorum unumquodque suas habet et proprias cautiones. Propriorum et ethnicorum nonnunquam forma est eadem: *Ἀγάθη — Ἀγαθῖνος τὸ ἐθνικὸν ὡς Ἀκραγαντῖνος· Ἅβρων γὰρ ἐν τῷ περὶ παρωνύμων τοῖς τοιούτοις καὶ αὐτὰ συνέμιξε. Εἰ δὲ καὶ κύριον εἴη, οὐκ ἀπεικὸς σημαίνειν ἀμφότερα.* Agathinus proprium viri nomen est Anth. XI. 337. Cic. Verr. II. 36. aut ex gentilicio conversum ut *Ἐλευσῖνος*,[4] *Ῥηγῖνος* Suid. *Σκυθῖνος* Steph. s. *Τέως*,[5] aut ab adjectivo derivatum ut *φιλῖνος* EM. l. c. multaque alia *Σοφῖνος* Corp. Inscr. n. 806. *Ἀργῖνος*, *Γλυκῖνος*[6], et latina Crassinus, Probinus, Nigrinus, Macrinus etc. v. Tschuck. ad Eutrop. II. 11. p. 87. neque interest utrum haec ad propria *Σόφος* Inscr. 1297. etc. referantur an ad adjectiva. A compositis *Εὐπάλης Εὐπαλῖνος*, quod Valckenarius ad Herod. IX. 15. recte simplicibus adnumerat, *Εὐκράτης Εὐκρατῖνος*, *Σωκρατῖνος* Inscr. n. 172, 19. quod Boeckhius p. 308. analogum esse negabat, *Φιλοχαρῖνος* n. 1240. cujus accentum in antepenultima posuit, *Ζωπυρῖνος* (omiss. in Th.) Athen. XIV. 662.

4) Omisi *Σαλαμῖνος* Anth. XI. 387. quia adjectivum est *Σαλαμίνιος*.

5) *Σκυθινός* editum est Plut. de Pyth. Oracc. XVI. 273. T. XI. ut gentilicium *Σκυθινοί* Xenoph. sed et hoc accentu incerto sicut pleraque gentium vocabula *Βουδινοί* et *Βουδῖνοι*, *Βουλινοί Βουλῖνοι* v. Drakenborch. ad Liv. XLIV. 30, 11. *Ταυρινοί* Polyb. II. 60. *Ταυρῖνοι* Strab. IV. 204. *Σιβινοί* VII. 290. *Κοττινοί* Dio Cass. LXXI. 12. *Μορινοί* Strab. IV. 200. et contra *Κεστρῖνοι*, *Ἀργυρῖνοι* etc.

6) *Γλύκος* non reperi nisi in vasculo Krameri *Ueber Styl und Herkunft der Thongefaesse* p. 57. cui *Γλαῦκος* reponendum videtur; sed *Γλύκη* et *γλυκίνας*. Incertum est *Βραχῖνος*, et pro *Τραχῖνος* Heliod. V. 27. sq. in Photii Excerptis LXXIII. 94. legitur *Τραχινός*, mendose quidem, sive a *τραχύς* ductum est sive a *Τραχίς*. Barine Horat. II. Od. VII. Bentlejus neque latinum neque graecum esse judicat.

Poll. VI. 70. *Χαροπῖνος* Herod. V. 99. *Εὐσφελῖνος* ab *εὐω-ῆς*, puto. A substantivis sive propriis sive appellativis *κτῖνος*, *Ἀτταγῖνος*, *Βροντῖνος*, *Δονακῖνος*, *Ἑρμῖνος*, *Ζεφυ-ος*, *Λυκῖνος*, *Σκοπελῖνος* Pindari pater (*Σκόπελος* Inscr. 1246.) *ρατῖνος* Inscr. n. 1584. v. 14. *Φωκῖνος* n. 475. Jam rem ısactam haberemus, nisi intercessisset Ruhnkenius. Is m Hist. Oratt. p. 127. *Ἀρχῖνος*, *Ἀλφῖνος*, *Καλλῖνος*, *Ἀντῖ-*,[7] *Λασῖνος* etc. non simplicia esse affirmat sed composita ı nomine *νοῦς*, hoc argumento quod eadem alibi scriban- plenius, *Ἀρχίνοος*, *Πασίνους* etc. *Haec, inquit, contractio zecis etiam placuit in nominibus appellativis; Hesychius κόνος κακονοῶν et Λασῖνος ἐπιλήσμων· quanquam intelligo ı magnam in talibus esse Hesychii auctoritatem.* Postea Santen. ad Terentian. p. 284. addidit dupliciter dici *Ἡγη-ους* et *Ἡγεσῖνος*, sic ut *δορυξόος* et *δορυξός*, quibus cor-tae ultimae exemplis Corais adjicit *διπλός* et *χρυσοχός* ad cr. p. 278. Cur vero quae ultimae proxima est syllaba ex vi reddita sit longa, et hic inexplanatum reliquit et Ruhn-ıius. Sed sine dubio idem senserunt quod Buttmannus in ımm. §. 36. syllabae finalis pondus inclinatum esse in an-edentem. Quam quantitatis metathesin duobus confirmare ;t exemplis, *λασῖνος* et quod illi afferre neglexerunt ab lem Hesychio traditum *Τερῖνος τείρων διάνοιαν, λυπῶν*. Sed ltum vereor ne haec sit nominis proprii interpretatio ar-ior quam verior; nam verbum *τείρω* ad componendum in-›ile est. Addit Ebertus in Sicelion. p. 95. simili quadam ›ductione ex *Χαρίλαος*, *Περίλαος*, *Βαθύλαος* facta esse *Χά-λος*, *Πέριλλος* etc. Neque tamen dissimulat se nescire cur a *ρίνοος* non *Χάριννος* extiterit ut *Χαρίλαος Χάριλλος* sed *Χα-ος*. Quae discrepantia mihi tanta videtur ut sententiam am evertat. Praeterea *Χάριλλος* et cetera, de quibus dictum

---

7) Non hoc apud Pausaniam legitur sed genitivus *Ἀντίνου*, qui ad *ῖνους* referri potest ut *Πειρίθου* et *Ἀλκάθου*, quae Buttmannus in ımm. §. 36. huc refert, ad *Πειρίθους*, *Ἀλκάθους*. Priscianus VI. 17, ›. (p. 720.) Antinus componit cum Panthus, cujus postrema produ-ır. Helladius Besantinous in EM. ter vocatur *Βησαντῖνος*, ut urbs sa ipsa Antino et Antinopolis.

est in Dissert. II. c. III. §. 2. non hac ratione orta esse arbitror, quam vir egregius tuetur, sed simplicia. Itaque unum illud relinquitur, quod directe ad fidem spectat, λασῖνος, vocabulum exoletum et devium, cujus non ea vis est ut Graecos nomina civilia omnibusque trita Μνασίνους Paus. II. 22, 6. Μαντίνους Schol. Lyc. 481. etc. ad hanc formam redegisse putemus, quum praesertim crebra sint attenuatae ultimae exempla, Πείριθος, Ἄλκιθος Polyb. XXVIII. 16. Οἰδίκος Anth. VII. 429. ἀέλλοκος sive ἀελλόκος v. Parall. 250. in nullo autem vocalis producta appareat.[8] Nec veri simile est Platonem modo ἀγχῖνοι scripsisse, quod Bekkerus in Theaet. p. 144. A. e duobus codd. ascivit, modo ἀγχίνοι, quod idem in Civ. VI. 503. C. et in Phot. Bibl. CCXXIX. 432. reliquit intactum, et legitur saepius Aristid. Or. III. 27. etc. Equidem si Μνασῖνος reperiretur, non dubitarem simplicium in numero referre, idemque judico de Κρατῖνος, quod Schol. ad Dion. Gramm. p. 858. paronymon esse dicit ἀπὸ τοῦ κράτος, et de Καλλῖνος. Nam quod Terentianus elegiaci carminis auctorem Callinoum vocat, non est argumentum idem nomen fuisse. Graecis namque hanc licentiam consuetudo dedit ut nominum propriorum terminationes susque deque haberent. Sic idem homo Ἄλκιμος nominatur et Ἀλκιμέδων, alius Πύθης et Πυθοκλῆς v. Siebel. ad Paus. T. IV. 328. alius Ἕρμων et Ἑρμοκράτης Schweigh. ad Ath. T. II. 49. cujus mutabilitatis exempla cumulavi in Aglaoph. 996. auxit Lehrsius in Arist. 249. Et in hoc ipso genere, quem Demosthenes et Aeschines Anaxinum vocant, Plutarchus Vitt. X. Oratt. X. Anaxilaum transnominavit, alii Hegesinoum in Hegesilaum verterunt v. Menag. ad Diog. IV. 60. Elpinem in Elpinicem v. Wessel. ad Diod. XVI. 15. Euthynum in Euthydemum v. Elmsl. ad Acharn. Argum. Hac igitur ratione affirmare licet Καλλῖνος[9] et Καλλίνους, etsi arbitrio scribentium in unum collata sint hominem, tamen non forma solum di-

8) Ὕψινος dactylicum in Joannis Geometr. C. V. 447. A. et ποικιλόχροος II. 441. A. ob vilitatem auctoris praetermisi; Πολυνός exterminavit Spitznerus Observatt. in Quint. p. 173.

9) Welckerus in Adnot. ad Schwenckii Etymol. p. 334. ex Καλλίλινος concisum dicit, cui simile Φιλιλύρα i. e. Φιλύρα finxit in *Nachtrag zur Trilog.* p. 53. Graecis haec ignota sunt.

versa esse sed etiam natura, non minus quam *Ἀριστῖνος* Plut. Quaest. Rom. V. 313. T. XII. et *Ἀριστόνους* Thuc. VI. 4. Plut. V. Lys. c. XVIII. Arrian. Ind. XVIII. *Ποντόνοος* Phaeacis nomen homericum et *Ποντῖνος* montis Paus. II. 36. *Ἀρσίνοος* ejusdem Homeri et *Ἀρσῖνος* fluvius, quem Strabo etiam *Ἐρασῖνον* dici testatur[10] idemque viri nomen est ut *Ἐργῖνος*. Hoc autem nemo ex *ἐργόνους* natum dicet, neque magis *Ἀλφῖνος*, quo Ruhnkenius utitur, ab *ἄλφω* compositum sed potius Albinum interpretabitur ab *ἀλφός* unde *ἀλφινία ἡ λεύκη* Hes. Fit quidem interdum ut in compositione iota substituatur pro ō, *τερπικέραυνος*, *Χαιριγένης* Corp. Inscr. n. 214. *Διονυσικλῆς*, *Δαμιθάλης*, *Θουρίμαχος*, Demipho et Clitipho apud Plautum et Terentium. Sed nulla profecto ratio est cur hoc artificio uti malimus quam omnia illa paronymis adscribere simplicibus. — Accentus in hoc toto genere nominum propriorum constantia summa est. Quare si Phesinus ille in Inscr. Chia n. 2242. p. 210. a Phaside, ut Boeckhius suspicatur, appellatus est,[11] non *Φήσινος* aut *Φησινός* scribi debet sed *Φησῖνος* ut *Ἱππαρῖνος* familiare Siculis nomen a fluvio vernaculo ductum Parthen. c. XXIV. etc. Nec recte Westermannus in Plut. Vitt. X. Oratt. p. 80. *Ἀνάξινος* dedit; *Ζωπύρινος* Athen. XIV. 662. D. et similia quaedam jam alii expurgarunt. Sed quae neque apud poetas leguntur neque constat unde derivata sint, eorum et accentus in incerto et mensura: *Βολίνη* et *Βόλινον* Achajae oppidum, *Μύρκινος* Thraciae Thuc. IV. 107. quod in codd. *Μυρκῖνος* scriptum est; *Μύλινος* gigas Diod. V. 71. *Ὑρμινός* Siciliae fluvius Dionys. Epist. ad Pomp. c. V. 781. et alia. *Κρήτινος* Plut. de Pyth. Oracc. XXII. et *Πράτινος* Alciphr. III. Ep. 36. si cum *Πρατίνας* et *Κρητίνας*[12] conferuntur, paronymorum speciem praebent, neque video quo alio *Aeschinus* Gruter. Inscr. p. 878. n. 1. ablegari possit. Accentum hujus

---

10) Fluviorum nomina fortasse ab *ἔρση* et *ἄρδω*, unde antiqui *Ἄρδησκον* nominatum putant et Arethusam. *Ἀρσίνοος* Inscr. n. 1570. b. p. 748. (et *Ἀρσινόη*) *τὸν ἀερσίνοον* significare potest.

11) Coraes in Atact. T. III. p. 252. apud Arrianum *Φυσῖνος* vel *Φυσίνους* scribendum putabat.

12) Vitiose *Κριτίνης* scriptum est et *Κριτινία* pro *Κρητινία* a Cretensibus condita Apollod. III. 2, 1. et Steph.

nominis non novimus sed proportionem sequentibus *Αἰσχῖνος* scribendum erit ut *Καλλῖνος*, unde derivatum *Αἰσχινάδης* apud Aristophanem iota longum habet ut *Χαρινάδης*. Neque tamen dissimulabo *Aeschinus* in Terentii Adelphis habere dactyli mensuram, et pro illo Meinekium in Com. Fragm. IV. 542. scribere *Αἰσχυνάδης*. Illud excusare nescio nisi licentiae nomine, qua Plautus in nominibus Graecorum propriis persaepe usus est. Alterum probabo si quis exemplum hujus formae suggesserit, *Ἀμυνάδης* vel simile. Mihi quidem verba in $\overline{υνω}$ exeuntia memoria repetenti, nullum incidit nomen proprium in $\overline{υνος}$ vel $\overline{υνάδης}$ declinatum. His explanatis ad Grammaticum me refero, cujus verba in principio hujus paragraphi apposui, nunc vero reliquum sermonem evolvam.

§. 3. Ille igitur ethnicis propriisque adnectit primum adjectiva subjecto exemplo unico et inepto *ῥηγῖνος ὁ δειλός*, de quo Rheginorum opprobrio erudite disseruit Ebertus in Dissert. Sicul. p. 189. sed minus recte defendit vulgatum *ῥιγῖνος* tanquam a *ῥιγεῖν* profectum. Illud vero non magis adjectivum est quam *Αἰξωνεύς*, si pro calumniatore dicitur, vel *Ἀβδηρίτης*, si pro stulto v. Ruhnken. ad Tim. p. 15. Deinceps substantiva: *ἐχῖνος, γελασῖνος*, quae non ejusdem sunt generis, sed illud ex se natum, quod genus sermonem nostrum non contingit nisi quatenus a Grammaticis immixtum est, alterum paragogum exemplorum numero maximo. Ex utroque conflata sunt nomina aquatilium, de quibus illi explanate disserunt: *Τὰ εἰς $\overline{ινος}$ μακρὸν ἔχοντα τὸ $\bar{ι}$ ὅσα ἐν ὕδατι διαιτᾶται προπερισπῶνται, ἐχῖνος, κορακῖνος, φοξῖνος, καρκῖνος· ἐχρῆν κατὰ τὸ* (cod. *καὶ τὸ*) *γυρῖνος προπερισπᾶσθαι ὁ μικρὸς βάτραχος. Σπάνια δὲ τὰ ὀξύτονα, ἐρινός ὁ ἐρινεός καὶ χαλινός* Arcad. 65, 14. Nomen *καρκῖνος* a nonullis sic esse pronunciatum ut *ἐχῖνος*, plurima sunt in libris nostris vestigia Theophr. Caus. II. 17, 9. Aelian. H. Ann. I. 35. Galen. de Temper. II. 6, 72. Sext. c. Astrol. p. 340. et confirmat flagitiosa originatio *ἀπὸ τοῦ τὸ κάρα κινεῖν* EM. sicut *κορακῖνος ἀπὸ τοῦ τὰς κόρας κινεῖν* Ath. VII. 287. B. Sed Herodianum hujus erroris participem fuisse credere nefas, neque ipse permittit *π. Μον.* p. 20, 8. *οὐδὲν εἰς $\overline{νος}$ λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ $\bar{ι}$ συνεσταλμένῳ παραληγόμενον παροξύνεται ἀλλ' ἤτοι*

οπαροξύνεται δρύινος, λίθινος, ἢ ὀξύνεται ἐαρινός, πύκινος. ὸ ἐπιστατέον τῷ καρκίνος, cujus vestigia legit Choeroboscus p. 188. 197. 228. 236. τὰ εἰς ινος πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα οπερισπῶνται — χωρὶς τοῦ καρκίνος. Ex eo conficitur Arlium hunc fere in modum scripsisse: σεσημείωται τὸ καρος· ἐχρῆν γὰρ προπερισπᾶσθαι. Καὶ τὸ γυρῖνος προπεριᾶται.[13] In piscium nominibus librarii regulam servarunt ι semper, sed plerumque: ἀθερῖνοι, ἐλεγῖνοι, σαργῖνοι conicta sunt in Aristot. H. Ann. IX. 2. sine ulla tot codicum cordia, et in iisdem commentariis κορακῖνος et κυπρῖνος. d in L. VIII. 19. p. 602, 1. Bekkerus μύρινος retinuit etsi boni libri μυρῖνος praebent; ἐρύθρινος codd. Ath. VII. 300. Med. Mosq. p. 10. et accentu in ultimam remoto ἐρυθρινός st. l. c. IV. 11. p. 538, 20. VIII. 13. p. 598, 13. μύξινος μυξινός Ath. VII. 306. E. VIII. 356. B. κύπρινος VII. 309. κοράκινος Med. Mosq. p. 9. φόξινος Phot. EM. et in Aritelis loco, quem hi spectant, L. VI. 13. et 14. in aliquot ld. φοξινοί scriptum. In Athen. VII. 322. E. τὸν σκεπινὸν ρίων φησὶ καλεῖσθαι ἀτταγινόν cod. Cas. primum σκεπῖνον ι ἀτταγῖνον, sed Pal. et Ald. ἀτταγεινόν ut μάξεινος VII. 5. F. pro quo codd. Cas. μυξῖνος et μύξινος et VIII. 332. μαξεινοῖς, in Theophrasti autem Fragm. de Pisc. II. 2. le haec sumta sunt, μαξίναις. Λάρινος adjectivo λαρινός ıtrarium accentum habet aut casu aut ob antidiastolen. stremo in Numenii versu p. 304. E. et 321. F. his verbis to καὶ ἐννυχίην πίτυνον, piscis ignoti nomen πίτυνος, πίος et πύτινος scribitur, Schweighaueserus vero ἐννυχίην ύινον corrigit, illud substantivum esse putans, hoc adjecım *pinus colore similis*, sed adjectivi penultima brevis, us color proprius nullus est.[14] Hominum attributa sunt ωστῖνος fabulae Epicharmiae inscriptum, ἐργαστῖνος et ἐργα-

---

13) Plura elapsa esse putat Goettlingius de Acc. p. 202. Facile erat καρκῖνος substituere aliud properispomenon βαρῖνος vel γαρῖνος vel γῖνος. Sed verbum ἐχρῆν ostendit excidisse semiosin, sine qua reι claudicat.

14) Meinekius ad Com. Fr. II. P. I. 125. piscem illum πύτινον dicputat a similitudine πυτίνης.

στίνη, quibus simile Ἀκεστῖνος medici nomen ab Heliodoro fictum. Hactenus de scriptura. Origo, quoad patet, plerisque a substantivis: κεφαλῖνος ab eo, qui κέφαλος vocatur, momento quodam distinctus Ath. VII. 306. E. ut μυξῖνος differre videtur ab eo qui μύξος sive μύξων vocatur, σαργῖνος a sargo VII. 321. C. Photiusque dubitat idemne sit κεστρῖνος et κεστρεύς, quorum primitivum est κέστρα. Κορακῖνος ἐπώνυμος αἴθοπι χροίῃ Opp. Hal. I. 133. et ab Epicharmo κοριοειδής vocatur, quod idem est ac κορακοειδής. Cyprinus a colore aeris cyprii dictus, σεσερῖνος fortasse ab herba. Alia ab adjectivis ἐρυθῖνος Ath. VI. 271. A. et codd. Jamblich. Protr. XXX. 316. ubi Kiesslingius ἐρυθρῖνον scripsit praeter causam; nam et latine erythinus nominatur; Marcellus v. 13. ἐρυθρόν vocat adjectivo usus substantive sicut Oppianus scepinum quem *versu dicere non est*, σκέπανον dixit mutato tamen adjectivi accentu; a φοξός v. 12. φοξῖνος, cui simile γλαυκῖνος in usu fuisse colligitur ex deminutivo γλαυκινίδιον. A τυφλός τυφλῖνος ἰχθὺς καὶ ὄφεως εἶδος Hes. quam Latini caeciliam vocant. Ignota sunt aut ignotis proxima βαλῖνος, γαρῖνος, φυξῖνος quod Dindorfius Ath. IX. 403. pro mendoso φυξίκινος posuit, alii φοξῖνος malunt, nec abhorret μυξῖνος a μύξα ductum. Piscium inquilini sunt γυρῖνοι, quod nomen veteres a γυρός arcessunt[15] et καρκίνοι, cujus etymon tradere videtur Hesychius Κάρχαι καρκῖνοι retento accentu vulgari, qui quantopere invaluerit apparet ex haesitatione Schol. Arist. Pac. 179. καρκίνος ἐν τῷ ἀντιγράφῳ παροξύνεται· ἴσως οὖν συνέστειλεν αὐτὸ ὡς Ἄρατος. Tertio loco succedunt plantarum vocabula masculina πελεκῖνος ὅτι ὅμοιος τῇ ὄψει τῷ πελέκει Theophr. et σταφυλῖνος ab eo quod radix colorem uvae nigricantis habet, tertiumque genere et accentu dispar ἡ κυκλάμινος τὸ κυκλάμινον a κυκλαμίς ductum, cujus synonymum fertur περικλύμενον Hes. origo nos fugit. Verum eadem terminatio ad alias quoque rerum species translata est. Namque σταφυλῖνος praeterquam plantae, etiam insecti nomen fuit v. Schneider. ad Aristot. H. Ann. T. III. 665. quod cur Bekkerus VIII. 23. p. 604, 18.

---

15) Correptionis exemplum praebet Anth. XI. 336. ἔπλευσε Καρῖνος a *Carus* derivatum. Attamen primam producit Nemesianus Cyn. 70.

ιφύλινος scripserit minus liquet quam cur Dindorfius Ath. 371. D. ἀσταφύλινος verterit in properispomenon;[16] proroxytonon est in Med. Mosq. p. 347. Oribas. XII. 179, 1. κορακῖνος non solum piscis dictus est sed et avis, si Hemrhusius vere hoc Hesychio restituit pro κορακόνιοι. Ariphanes Avv. 882. tanquam congeneres jungit πελεκᾶντα πελεκῖνον, de quo loquitur Oppianus Ixeut. II. 6. et in im. Anecd. Paris. I. 37. Ἀκανθίς ὁ στραγαλῖνος λέγεται ϳtz. Schol. in Cram. Anecd. Oxon. III. 359. Mus. Rhen. T. 24. et usitatius ἀστραγαλῖνος, incertum unde ortum. Quae o res inanimatas significant, non facile huc descendunt; n κυτῖνος Paul. Aeg. VII. 16, 279. et κιρκῖνος Galen. de t. Doctr. c. III. p. 18. T. II. ed. Chart. p. 47. T. I. Kuehn. n proparoxytonis commutanda, illud a κύτος τὸ χώρημα ;. unde κύτταρος τὸ πῶμα τῆς βαλάνου ὅπου ἐγκάθηται ἡ ανος, Suid. sicut cytino flos mali punici insidet tanquam yculo. Alterum usu romanum, genere cognatum est graeco ιος, κρίκος. Firmatius est χυτρῖνοι τὰ κοῖλα τῆς γῆς δι' αἱ πηγαὶ ἀνίενται Hes. et κυθρῖνοι τόποι εἰσι τοῦ ποταμοῦ ύτεροι Arrian. Erythr. p. 167. ed. Blanc. neque aliud signit Geopp. XIV. 6. νεοσσιαὶ περιστερῶν ἃς ἡμεῖς κυθρίνους μάζομεν, quae nos ollaria dicere possumus, sicut sepulcra tis intus foraminibus loculisque ad recipiendas urnas cobaria vocantur; minus vero recte in Antig. Mirab. c. 176. cavum terrae significat, χύτρινος scribitur, qui accentus venit Hippocratis locis, ubi pro χύτρα valet v. Galen. Gloss. ὀστρακίνη pro olla sive pelvis, et Hesychio s. Λίθων χοαὶ tubi sive canales designantur. Haec enim adjectiva sunt stantivorum locum sortita pro tempore ut et ὄγκινος dir pro ὄγκος et κάλινος id est ξύλινος pro trabe Hes. eoιque accentu. Nec mutant andronymica Ἀνθρώπινος Poly. V. 3, 8. Ἀμπέλινος Antiph. p. 145, 35. Ἀμαρακίνη Alciphr. Ep. 37. Μυῤῥίνη etc. ac ne Ῥαδινή quidem Strab. VIII. 347.[17]

---

16) Πλεονάσαν τὸ ā φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον ἄβορος (scr. ἀμαυἀγαυρός, ἄσταχυς (scr. ἀσταφίς) Schol. Il. VIII. 178.

17) Lysiae orationem πρὸς Χυτρῖνον memorat Pollux X. 116. quod ea vel accentus causa suspectum est. Ἐαρίνη, quod Bentlejus iit ad Hor. Od. II. 8, 2. apud Graecos non reperi.

Sed Ἀμπελῖνος gentilicium ut significatione ita accentu distinguitur ab adjectivo metusiastico, Ἀμοργῖνος ab ἀμόργινος v. Barcker. ad EM. 732. et similiter appellativa σταφυλῖνος *pastinaceus* Gloss. a σταφύλινος, κορακῖνος et proprium Coracinus Martial. VI. 55. a κοράκινος coracinus. Sed nulla est distinctio appellativorum et propriorum; nam Κεβαλῖνος v. Coraes ad Plut. T. IV. 445. Muetzell. ad Curt. VI. 26, 17. Μυρῖνος v. Jacobs. Catal. Poett. 919. Ἐρυθῖνοι σκόπελοι οἱ νῦν Ἐρυθρῖνοι ἀπὸ τῆς χρόας Strab. homotona sunt piscium vocabulis nomenque κεστρῖνος non solum piscem significat sed etiam virum et Cestrinae incolam.

§. 4. Tertio loco Grammaticus ille commemorat ὑποκοριστικὰ οἷον Φιλῖνος· σημαίνει δὲ τὸν φίλον· παλλακῖνος ὁ ἀπὸ παλλακῆς. Et Arcadius quoque quatuor generum, quibus hanc assignat terminationem, ultimum facit deminutivum: τὰ εἰς ινος τὸ ῑ μακρὸν ἔχοντα κύρια, ἐθνικὰ ἢ ἐπιθετικὰ ἢ ὑποκοριστικῶν ἔννοιαν ἔχοντα προπερισπῶνται φιλῖνος, κρατῖνος, ἐχῖνος τὸ κύριον,[18] λεοντῖνος, ῥηγῖνος· τὸ δὲ λαρινός ὀξύνεται, taciteque assignificat Theognostus p. 67, 32. τὰ διὰ τοῦ ηνος μὴ ὄντα μετουσιαστικὰ μήτε ὑποκοριστικὰ διὰ τοῦ η γράφονται, Ἀκεσηνός ὄνομα ποταμοῦ, Εὐηνός etc. Sed hypocorismi exemplum tam clarum atque expressum quam sunt italica *farfallino, ragazzino* etc. illorum nemo profert. Φιλῖνος quidem in duobus Theocriti locis est amati nomen sed proprium ut ex multis apparet aliis. De παλλακῖνος quod sequitur in EM. vereor ne non suo loco positum sit sed translatum ex proximis: ταῦτα δὲ εἰ ἀπὸ ὀνόματος παραχθῶσιν, ἢ ἀπὸ εὐθείας ἢ ἀπὸ γενικῆς παράγονται, φίλος, φιλῖνος, ἀγαθός ἀγαθῖνος, ubi quum desit exemplum vocabuli a genitivo profecti, interponendum est ἀπὸ τῆς πάλλακος παλλακῖνος, quod sive spurium significat sive tironem,[19] a deminutivi significatione tantundem abest. Neque quidquam huc pertinet Ζωπυρῖνος, cui

---

18) Non aliter scribitur appellativum et nomen urbis, omninoque illae subscriptiones τὸ κύριον, ὄνομα πόλεως etc. apud Arcadium, Theognostum et ceteros saepe parum opportuno loco reperiuntur.

19) Παλακῖνος πολεμιστήριος Hesych. παλλικάρια milites mediae, quae dicitur, Graecitatis v. Du Cang. h. v. et Aglaoph. 1326. Adn.

Coraes Atact. III. 250. eam attribuit, et *γυρῖνος ὁ μικρὸς βάτραχος*, quod Fischerus ad Vell. II. 29. exempli loco affert. Aristophanes de Cleone loquens Eqq. 1055. *τὸν ἱέρακα φίλει — ὅς σοι ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους*, vetus oraculum, in quo accipitris impetus in aviculas adumbratus esset, comice interpolasse et *κόρακας* sive *κορακίσκους* ridiculi causa in *κορακίνους* mutasse videtur. In ultimis *εἰ δὲ ἀπὸ ῥήματος, ἢ ἀπὸ ἐνεστῶτος ἢ ἀπὸ μέλλοντος ἐχιῶ ἐχῖνος, πραξιῶ πραξῖνος· τὸ δὲ σεβεῖνος διὰ διφθόγγου*, primum scribendum est *ἔχω ἐχῖνος*, quod nomen illi parum prospere ab *ἔχω* repetunt EM. 406, 4. Schol. Nic. Th. 579. dein *πράξω*, quod tempus varias ex se parit andronymicorum species *Πρᾶξις*, *Πρήξων*, *Πραξίων*, *Πραξίας*, et hoc ipsum *Πρηξῖνος* Herod. VII. 180. *παρὰ τὸν μέλλοντα πράξω καὶ τροπῇ* Choerobosc. II. 247. *Ἐρασῖνος παρὰ τὸν ἐράσω μέλλοντα* EM. 369, 45. *Ἐρασίνη* (*Ἐρασίνης*) *καὶ ἐράσμιος* (*Ἐρασῖνος*) *ὁ ἐράσμιος παρὰ τὸν ἐράσω. Γράφεται δὲ διὰ τοῦ ῑ τῷ λόγῳ τοῦ ἐρυθῖνος* Gud. p. 204, 25. Id minus certum est a futuro (*ἐράσω*) derivatum esse quam virorum nomina *Ἀλεξῖνος* Ath. XV. 696. Phot. Cod. XCIX. 148. *Ἀναξῖνος* Demosth. p. 272, 27. Aeschin. 616. 1. *Λυσῖνος* Phalar. Ep. XCIII. *Σωσῖνος* Corp. Inscr. n. 837. *Περσῖνος* Poll. IX. 93. *Τελεσῖνος* Plut. V. Sull. c. XXIX. de Fort. Rom. c. IX. Appian. Civ. I. 90. Sil. Ital. X. 148. nisi nomen italicum est a Telesia urbe[20] omniumque notissimum *Στασῖνος*. Quorum exemplo *Πείσινος* ille, quem Pisander imitatus esse dicitur Clem. Strom. V. 2, 266. (751. Pott.) *Πεισῖνος* vocatus videtur potius quam Cicerinus. Neque dubito quin poetis licuerit numerorum causa hunc *Στησίνοον* transnominare, illum *Τελεσσίνοον*, et item alia sicut Quintus I. 227. in exitu hexametri: *Περσίνοός τε* maluit dicere quam *Περσῖνός τε*, et Terentianus in clausula quinarii *Callinous*, non quod alteram formam versui includere nequirent sed quia nihil referre putabant simplici uterentur an composito. Appellativa sunt duo, *γελασῖνος* et *γελασίνη ἡ πολλὰ γελῶσα*, neque hoc solum sed etiam dentes et lacu-

20) Vitiosam scripturam *Thelesinus* notavit Heinrich. ad Juven. VII. 25. Alii errori occurrit Grammaticus Cram. II. 284. *Τελεσῖνος ὡς Ἀκραγαντῖνος*, eorum puto qui diphthongo uterentur.

nas sive ganglia facie sic dici Hesychius docet *Γαγγαλίδες γελασῖνοι*, et facticium *ἐλεγξῖνος*. De diphthongo quod ille admonet, non solum *Σεβεῖνος* sic scriptum est in cod. Rav. Arist. Ran. 427. sed et alia nomina saepius in libris ut *Χαλκεῖνος* Paus. I. 37, 4. *Λάρεινος* Phot. s. *Λαρινός*, pro quo in Schol. Pind. Nem. IV. 82. rectius *Λάρινος*, in Sch. Arist. Pac. 922. minus recte *Λαρινός* legitur, nec raro in nummis atque lapidibus *Χαρεῖνος* Corp. Inscript. n. 1241. *Λυκεῖνος* n. 1255. et alia prius allata c. II. fin. quod cavere videtur Choeroboscus Cram. II. 260. *Σκωρῖνος — ὡς ι ἡ παρατελευταία, ἡ παράδοσις*. Nos hac diphthongo non magis utimur quam in similibus *τειμή, εἶσος* etc. — Medio inter perispomena loco Arcadius abrupte infert *σπάνια δὲ τὰ ὀξύτονα ἐρινός ὁ ἐρινεός καὶ χαλινός*,[21] tum interjectis aliis, quae jam retuli, adjectivum adjicit *τὸ δὲ λαρινός ὀξύνεται*, quo accentu Herodianum usum esse testatur Scholiasta Arist. Pac. 922. Qui hoc nomen *μεγαλόῤῥινος* interpretati sunt, necessario gravarunt, isque accentus convenit etiam simplici quod latino *laridum* cognatum videtur. Choeroboscus vero enumeratis adjectivis, quae materiam declarant, *τούτοις*, inquit, *ὅμοια τὸ κάμινος, ἴκτινος, κύμινος, κυκλάμινος, κόφινος, κότινος*,[22] *διὰ τοῦ ι γραφόμενα*. Horum primum et qui ad *καίω* referunt et qui ad *καμάρα* (quia fornaces fornicum similes) aequo jure sunt; secundi aliam formam prodit Hesychius *Δίκτυς ἰκτῖνος*[23] fortasse a verbo *δικεῖν* *icere* ut *δίκτυον* *rete jaculum;* namque milvus est avium rapacium, quibus nomen commune *καταῤῥάκτης* *Stossvogel*, quia se ex alto in praedam dejiciunt sicut ille

---

21) *Ῥυτὰ — τὰ χαλινά, κυρίως δὲ τὰ λεγόμενα ῥέτεινα* Schol. Hesiod. Scut. 308. idem est quod Du Cangius *Ῥέτενα* scribit, id est retinacula. Sic et attina et destina dicitur sed feminine. Vox Graeca verbum *χαλᾶν* affinitate contingere videtur. Arbor unde dicta sit, nemo novit.

22) In Theocr. V. 118. *μέμναμαι ὅκα μὰν τεῖνε τὺ δάσας Εὐμάρας ἐκάθαρε* scribendum videtur *ὅκα μὰν κοτίνοιο τὺ* — cui respondet v. 117. *καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας*.

23) De accentu dixi Parall. 107. Proparoxytoni exemplum, quod ex Aenea Gaz. attuli, nuper e codd. sustulit Boissonadius p. 192. *Ὑσγινόν* oxytonum est in Schol. Lucian. Gall. §. 14.

κίρκος πήδημα λαιψηρὸν δικών Lycophr. 531. Pro *κύμινος* usitatum est neutrum penultima longa ut *ὕσγινον*, quod ab *ὕσγη* derivatum est, *κυκλάμινον*, *συκάμινον*, *ὀρμῖνον* (et *ὅρμινος*) propriumque *Λόβρινον ὄρος* Nicand. brevi vero *κόσκινον*, incerta *ἄρινον τὸ νάπυ* Psell. Gramm. v. 366. (nisi compositum est). Apertiora in utramque partem sunt haec: *ἔνδινα παρὰ τὸ ἔνδον ὡς σέλινα* Schol. Il. XXIV, 806. et *σέλινον παρὰ τὸ ἕλος* Orion. p. 141, 8. cui speciem conciliat scriptura *Ἑλινοῦς* in codd. Thuc. VI. 4. alii ab *εἴλλω*, *ἑλίσσω*, quod et herbae convenit quae vulgo *οὔλη* et a Latinis *crispa* vocatur v. Jacobs. ad Anall. T. VIII. 220. et pariter fluviis (nam *Σελινοῦς* consuetum fluviorum nomen). *Ἔλινος* vero, cujus media brevis, accentus interdum in ultima positus est, nemo dubitabit ad idem illud referre verbum, unde etiam *ἐλλεδανός ὁ τῶν δραγμάτων δεσμός* EM. *ὄλινοι κριθῆς δεσμοί* Hes. et *οὖλος*, *οὐλοδέτης*, pendent.

§. 5. Adjiciam nunc alteram quaestionem de permutatione positionum. Schol. Lyc. 912. *τὸν κεγχρῖνον Λυκόφρων κεγχρίνην εἶπε*, quod solum testatum est. *Τυφλῖνος* Aristot. H. An. VIII. 24. multo rarius legitur quam *τυφλίνης*, quo idem utitur. Verum *ὁ δρυΐνος ὄφις ἐν ταῖς τῶν δρυῶν ῥίζαις τὸν βίον ποιούμενος* Galen. Ther. ad Pis. VIII. 234. Paul. Aeg. V. 15, 165. idem quidem est qui *δρυΐνης* nominatur sed adjective dicitur ut *ὀξίνης οἶνος* Theophr. Hist. IX. 15, 3. et absolute *ὀξίνης* c. 11, 1. ut *μυτρίνης* Galen. de Comp. Med. sec. Locc. III. 637. sed *ὄξινος* sive *ὄξυνος*, Geopp. VI. 4, 5. ut *οἶνος μύρτινος*, *δάφνινος*, *κέδρινος*, *πιτύϊνος*, quibus substantivum modo additur, modo deest. Eadem ratione comparata sunt *κερατίνης* et *λόγος κεράτινος*. *Ἀγῶνες φύλλινοι* Poll. et Anecd. Bachm. I. 410. ut *ἀγῶνες χύτρινοι* Schol. Arist. Rann. 220. et *φυλλῖναι* Hes. quod perperam addubitatur. Neque *ταχίνης* differt a *ταχινός*, nisi quod hoc epitheton commune est, illud peculiariter tribuitur cervo et lepori itidem ut *φελλίνης* avi v. Schneider. ad Ixeut. c. XXI. 437. etsi pluribus aptum fuisse intelligitur ex Hesychii loco *Φελλίνας κοῦφος* i. q. *φέλλινος*. Duobus illis, quae in exordio hujus paragraphi allata sunt addenda sunt nomina fluviorum Indiae et Siciliae *Ἀκεσῖνος* (ut *Ἐρασῖνος*) et *Ἀκεσίνης*, *Καικῖνος* et *Και-*

κίνης, cui similis appellatio amnium Italicorum Carcines et Targines Plin. III. 15. et Thracii Orosines IV. 18. hominumque barbarorum *Σισίνης* sive *Σισίννης* v. Schweighaues. ad Appian. T. III. 859. *Ὀρξίνης* Arrian. Alex. III. 8, 8. *Μιθρίνης*, *Πετρίνης*, *Ῥαθίνης* etc. v. Boeckh. in Corp. Inscr. Vol. II. 115. Horum unum *Ἀκεσίνης* in carminibus scriptum est Dionys. v. 1135. Nonn. XXIII. 276. iota utrobique longo, idemque de *Βαρδίνης* Syriae fluvio colligi licet ex inepta Grammaticorum etymologia *βαρυδίνης*, et de *Καικίνης* propter romanum nomen Caecina. Sed graecorum penultima brevis est. Primum in propriis *Σμικρίνης* v. Meinek. Com. T. IV. p. 120. *Κρητίνας* Scymn. Fragm. v. 212. *Αἰσχίνης* Theocr. XIV. 2. et aliis locis, quibus obruitur Christodorus mediam versus concinnandi causa producere coactus. Quod autem Spitznerus in Prosod. p. 78. ex Rhiano Anth. XII. n. 93. proponit tanquam alterum productionis exemplum *ἦν δ' ἐπὶ Λεπτίνεω στέψῃς δέμας*, sic pronunciari oportet ut omnes audiantur vocales quomodo *ἀχαιίνεω* VI. n. 165. *κεγχρίνεω* Nic. Th. 464. neque hiatus est, ut vir eruditus putat, in Apollonii versu I. 470. *Ἴδεω ἐσσομένοιο* nisi dissimuletur vocalis, quam posteriores poetae in hac genitivi forma saepe exprimunt. *Λεπτίνης* igitur, a *λεπτός* derivatum Herodian. *π. Μον.* 27, 31. pronunciamus media correpta et similiter alia, quibus poetae abstinent, *Ἀψίνης*, *Ἐλκίνης*, *Μικίνας* Diod. XVII. 112. *Τηλίνης* Herod. Eadem lege tenentur appellativa: *κεντρίναι* Oppian. Hal. I. 378. *δρυΐνης* Nic. Th. 441. Andromach. ap. Galen. de Antid. I. 6, 33. T. XIV. *κεγχρίνης* Lyc. 919. *ὀξίνης* Arist. Eqq. 1309. Vesp. 1082. *μυρίνης* Diphil. Fr. Vol. IV. 381. *ἐργατίνης* et *συνεργατίνης* in Anth.[24] *τυρακίνης* Philoxen. Ath. XIV. 643. C. et quae solo accentus indicio cognoscuntur: *καυλῖναι* (pisces) Athen. VIII. 355. *σπαθῖναι* Eust. 711, 39. quibus simile *μοσχῖναι* Hesychio restituendum arbitror pro *Μοσχιναῖοι σκιρτητικοί* ut Malach. IV. 2. *σκιρτήσατε ὡς μοσχάρια.* Et hanc ad normam dirigenda sunt quae neque metro neque accentu dignosci possunt *ἀνθίνης κυκεών* Hippocr. *ταμισίνης τυρός*

24) De *χερσὶ διεργατίναις* v. Parall. 268. suspicari coepi ne *διεργατικαῖς* scribendum sit.

Medd. Mosq. ὀρφακίνης μικρὸς ὀρφώς Athen. VII. 315. A. unde sumsit Eustathius p. 1721, 49. ὁ νέος ὄρφος ὑπ' ἐνίων ὀρφακίνης ὑποκοριστικῷ τύπῳ, cujus specimen aptius est ἐλαφίνης νεβρός Hes.[25] — Quemadmodum vero nomina in ινος et ινης mensura discreta sunt, sic etiam quae in ινης et ινη exeunt. Quas terminationes inter se permutari uno certe exemplo probari potest. Namque masculinum ἀχαίνης, quo paulo ante usus sum, in Phalaeci pentametro — ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαίνην, iota breve habet, longum vero feminina positio in Babrii versu XXII. (VII. 143. Knoch.) τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαΐνην. Unde sequitur in Apollon. IV. 175. ἐλάφοιο — ἣν ἀγρῶσται ἀχαιινέην καλέουσιν et Oppian. Cyn. II. 247. κεράεσσαν ἀχαιινέην πτερόεντας aut scribendum esse ἀχαΐνην aut certe sic pronunciari oportere. Injuria vero casus obliqui κεντρίναι ab Albertio ad Hesych. h. v. et Coraeo ad Xenocr. p. 72. et κεντρίνην Sch. Nic. Th. 334. ab H. Stephano ad κεντρίνη referuntur, maleque Freundius in Lex. Lat. ex masulinis pluralis numeri *ceratinae* et *crocodilinae* Quintil. I. 10, 5. concinnavit *ceratina* et *crocodilina*. Ἀθερῖναι saepius nominantur quam ἀθερῖνοι, intellectu, ut videtur, eodem; nec discreta sunt ἐργαστῖνος et ἐργαστίνη. — Diphthongum Technici ab hoc genere abjudicant: τὰ εἰς ινης καὶ ινη ἀποστρέφεται τὴν ει, τὸ δὲ νεοπείνης (scrib. γεωπείνης) σύνθετον Philem. 38, 28. Theogn. 44, 3. τὰ διὰ ινη μονογενῆ μὴ γενόμενα ἀπὸ ἐπιθέτων κύρια[26] ἀποστρέφεται τὴν δίφθογγον Choerob. 270, 5. Zonaras s. Ἀδραστίνη.

§. 6. Verum in hoc genere, quod multas habet et proprias causas, aliquantisper immorandum est. De accentu nos certos reddit Arcadius p. 112. τὰ εἰς ινη ὑπερδισύλλαβα μονογενῆ βαρύνεται εἰλαπίνη, μυρσίνη, θριδακίνη, ἀξίνη, ὑσμίνη, quorum ultimum originis enexpertae, primum a λάπτω, λα-

---

25) Idem affert Κωλιτίνης i. q. κωλώτης, et σταβατῖναι κωπεῶνες, quod σταβατίναι scribendum a σταβεύς κωπεών, ut videtur, derivatum.

26) Significat Ποθεινή et similia. Apud Theodosium Gramm. p. 66, 22. qui eadem iterat, pro αἰτνίῃ scribendum est Αἰητίνη, pro ῥωδακίνη vero ῥοδακίνη, quod et ῥωδάκινον s. δωράκινον dicitur Galen. de Succid. p. 737. T. IX.

φύσσω, ut veterum nonnulli tradunt EM. 298, 15. derivatum est aut a *δαίω* (*δαίς* daps) *δάπτω*. De ceteris nemo controversiam faciat an sint paronyma, *ἀξίνη* ab *ἀκή* ut ascia, acisculus, acieris etc. De quantitate Herodianus de Dichron. T. III. 291. *τὰ εἰς ινη παράγωγα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐκτείνει τὸ ῑ, Αἰπτίνη, ἰατρίνη, θριδακίνη, ἡρωίνη, Ὠκεανίνη, χωρὶς τοῦ εἰλαπίνη καὶ τοῦ Μολυβδίνη· ἔστι δὲ πόλις.*[27] *Ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἔφην διὰ τὸ σατίνη, Ἀσίνη, μυρσίνη· οὐκ ἐκεῖνο ἀποφαινόμενος ὡς τὰ τρισύλλαβα συστέλλει· πολλάκις γὰρ ἐκτείνει, δωτίνη, ὑσμίνη, πυτίνη.* Plura quam hi complexus est Theognostus in canone orthographico p. 113, 31. *Ἀσίνη ἡ* (*πρὸς*) *Ἑρμιόνη* (*Ἑρμιόνῃ*), *σατίνη, εἰλαπίνη, μυρσίνη, Ματίνη* (*Μαντίνη*) *Μολυβδίνη, κηρυκίνη, θριδακίνη, φίνη, ἀριγίνη* (*Ἀρικίνη*) *ἐριγίνη* (*Ἐρυκίνη*) *ἡρωίνη, δωτίνη, Αἰπτίνη, Μενεκίνη ἡ πόλις, μελίνη κέγχρος, χοιρίνη ἡ δικαστικὴ ψῆφος, Καρίνη ἡ πόλις, Ὑρμίνη, ὑσμίνη, Εὐκολίνη, Λογίνη*, quae quomodo pronuncianda sint significat ipso ordine et collocatione exemplorum. Namque sex quae primum locum obtinent, penultimam brevem habent; quae sequuntur, in quantum nota sunt, longam. Primum *κηρυκίνη* ad synonymum *κηρύκαινα*[28] eandem proportionem habere videtur quam *βολβιτίνη* ad *βολίταινα*, *ἰατρίνη* ad *ἰάτραινα*, unde colligitur iota longum esse ut in proximo *θριθακίνη*. Pro *φίνη* incertum utrum *ὀρφίνη* reponendum, quod Hesychius *καλάμη μελίνης* interpretatur ceteroqui ignotum, an *φορίνη*, cujus media, quia longa est, in codd. Poll. VI. 55. et alibi per *ει* scribitur ut *περιφόρεινος* olim Athen. IX. 383. F. sed *κοφίνη* si unquam receptum est v. Meinek. Com. Fr. T. II. 768. certe masculini simile fuit. De

---

27) Mendose Arcad. 195, 7. *τὸ δὲ ἠλατίνη, μολυβδίνη ὀνόματα πόλεως. Μολυβδάνα* urbs Steph. fortasse eadem est.

28) Suidas *Κηρυκαίνας λέγουσιν Ἀλεξανδρεῖς γυναῖκας αἵτινες εἰς τὰς αὐλὰς καὶ συνοικίας παριοῦσαι* (*παρίασιν*) *ἐφ' ᾧτε συναγείρειν τὰ μιάσματα καὶ ἀποφέρειν.* Easdem Hesychius significat *Κηρυκίνη ἡ καταρωμένη.* Sic illae vocatae videntur quia pannos menstruales et ceteras sordes conclamabant ut nostri *κοπραγωγοί* solent, vulgo abominatae ob foedum negotium, quo illas quoque aulae Alexandrinae ministras implicatas suspicor, quas Athenaeus VI. 256. E. *πλήρεις πάντων καθαρμάτων* dicit.

sex sequentibus nulla est dubitatio. Pro milii nomine graeco (v. Varr. L. L. V. 31.) producere possum poetae testimonium nullum praeterquam Sophoclis in Triptol. VII. *κνήμη μελίνης*, si quidem haec verba, ut Ellendtius suspicatur in Lex. Soph., in principio senarii posuit; paronymon esse colligo ex Plin. XXII. 63. *panicum Diocles mel frugum appellavit*, et Galen. Temp. Simplic. VI. 875. T. XI. *ἔλυμος καλεῖται καὶ μελίνη ὅμοιον κέγχρῳ*, quam Theophrastus minus dulcedinis habere dicit. A *μέλι* igitur *μελίνη*. Huic quod adjacet *χοιρίνη porcellana*[29] ex adjectivo factum est substantivum mutata prosodia ut *σταφύλινος σταφυλῖνος*. *Καρίνη* urbs Mysiae esse videtur quae alibi *Καρήνη* scribitur v. Wesseling. ad Diod. XX. c. 3. Quod sequitur *Εὐκολίνη* mulieris nomen proprium est in Inscr. atticis et blandimentum Hecatae secundum Grammaticum in Ruhnken. Epist. II. 181. *Εὐκολίνη ἡ Ἑκάτη παρὰ Καλλιμάχῳ Χαῖρ' Εὐκολίνη, κατ' ἀντίφρασιν οἱονεὶ μὴ οὖσα εὐχερὴς διὰ τοῦ ῑ τῷ λόγῳ τοῦ Εὐηνίνη*, hoc est iota longo; quare illud in principio versus iambici positum fuisse videtur. Nam quod Wyttenbachius statuit ad Plut. Conviv. Sept. p. 922. illum *Ἑκάλη* et *Ἑκαλήνη* scripsisse, non permittunt verba *κατ' ἀντίφρασιν — εὐχερής*, nam Hecale fuit vetularum benignissima, planeque errat Cleobulinae nomen in *Κλεοβουλήνη* mutans, quod cum oxytonis *Ἀρτακηνός* et *Ἀδραμυττηνός* comparat. Postremum *Λογίνη* innotuit ex Epicharmiae fabulae elogio *Λόγος καὶ Λογίνα*, quod Bergkius in Comm. de Reliqq. Com. p. 149. cum patronymicis vel ut Trypho appellat in Schol. Theog. 389. paronymis confert, quae nemo ignorat; ac legitur nomen viri proprium *Λόγος* in Inscr. attica n. 284. sed illud patronymicum esse neque ex argumento carminis cognosci potest, neque terminatio cogit.

---

29) *Τῶν στρόμβων καὶ χοιρίνων καὶ τῶν λοιπῶν κογχυλίων* Ath. III. 93. B. accentu mendoso. Nec recte *χοιρίναι* scriptum Poll. III. 16. pro *χοιρῖναι* et Athen. XIV. 647. B. ubi placentae significantur non ex suilla, ut arbitror, sed similes concharum. Sed hoc loco Meinekius Vol. III. 641. substituit masculinum *χοιρίνης*, cujus media brevis. Concha illa hodie *γουρουνάκι* vocatur v. Coraes ad Xenocr. p. 129. a *γουροῦνι* id est *χοῖρος*. Veteres partem corporis praefandam, cui similes sunt porcellanae, porcum et concham nominarunt cf. Add. ad Aj. v. 847.

§. 7. Si Herodiani canon totus et integer ad nos transmissus est, praeter *Μολυβδίνη* quadrisyllaba omnia longam habent penultimam, idque de *ἀθερίνη*, *θριδακίνη*, *ἀκαρίνη*, evincunt poetarum testimonia. His comparanda videntur *Ἀκανθίνη* Arabiae insula, *Ἀχραδίνη*, quod sive paronymon est ab *ἀχράς*, ut Goellero visum de Syrac. p. 52. sive aliunde ortum, melius sic scribitur in plerisque codd. Athen. V. 207. F. quam *Ἀχραδινή* Polyb. VIII. 6, 1. Diod. XIII. 113. Plut. V. Timol. XVIII. *Βολβιτίνη* cujus neutrum *Βολβίτινον στόμα* diversum habet ab *Ἀχραδῖνος* similibusque accentum, *Ἐλεφαντίνη* urbis nomen et mulieris ut *Ἡφαιστίνη* Aegypti uxor, *Κοκκαλίνη* serva.[30] Et appellativa *ἀγκυλῖναι* i. q. *ἀγκύλαι* sive ansae in Mathem. vett. *ἐργαστῖναι*,[31] *κεφαλίνη* pars linguae interior, quam medici radicem linguae vocant, acerina piscis qui graece *κηρίς* dicitur v. Schneider. ad Artedi Synon. p. 104. et polypodum nomina *βολβιτίνη* et *πουλυποδίνη*, illaque ab Hesychio relata: *Ἀβροτίνη ἁμαρτωλή* — *Ἀγκαλῖνας Ἀργεῖοι τὰς ἀγκάλας* — *Βουκολίνη κίγκλος τὸ ὄρνεον* — *Κωβηλίνη ἠπήτρια*, a *κωβήλη βελόνη* acus ut *ἀκέστρια* sarcinatrix,[32] et alia reconditiora quam ut ad veritatem revocari possint.[33] Trisyllaba Technicus ipse re-

---

30) EM. 4, 6. *Ἀντίμαχος Ἰαχίνῃ, τοὶ δ' ἄρ' ἀβολήτορες ἄνδρες ἔασι.* Putavi amicae nomen fuisse elegiae inscriptum ut *Lyde*, *Lesbia*, *Nanno*. Sed jam praefero Duebneri correctionem ad Vit. Statii *Ἰναχίδαι· τοὶ δ' ἄρ'* —

31) Ad hoc exemplum pro *Κραστῆναι διάκονοι γυναῖκες* scribendum puto *δραστῖναι*. Veterem scripturam *δραστή* Od. IV. 123. nonnulli interpretati sunt *θεράπαινα*.

32) *Κωβήλη* fortasse proprie significavit acum capitatam a *κόβη* caput v. Dissert. II. C. 1. §. 2. p. 91. Capitellum paracenterii sive acus chirurgicae Vegetius nominat. Alterum acus nomen *ὄπεαρ* sive *ὕπεαρ*, *ὀπήτιον* et conversis vocalibus *ἠπύτιον* ap. Hes. s. *Χηλεύσεις*, ab *ὀπή* ductum videtur hoc est foramen subulae — *ἡ τρυμαλιὰ τῆς ῥαφίδος* sive *κύαρ*. Hinc *ἠπᾶσθαι* sarcire mutata vocali ut *κατηφιᾶν* et *κατωπιᾶν* ab *ὄψ ὦπες*.

33) *Ἀγλωστῖναι γογγυλίδες*, *Μακαρίνη ἀνδράχλη* etc. Pro *Κεκραγῖναι ἄγριαι θρίδακες* reponi potest *τετρακῖναι*, idemque sub *Καρυστεῖναι κεκραγέναι*. *Αἰκατερίνη* sine interpretatione positum in Anecd. Cram. I. 124, 20. paullum similitudinis habet cum *ἐκατερίς*, quod est saltationis genus. Sed incidit aliud; Vossius de Philol. II. 2. p. 35. de Catharina martyre loquens, in codd. vett., inquit, *Aecatherina* dicitur. Athenarum

gula adstringere ausus non est; quippe et brevia reperiri ut *σατίνη*, quod alii ad *σάττω* referunt, alii ad *θάσσω*, et longa ut *πυτίνη*, cui cognata sunt *βυτίνη λάγονος σταμνίον* Hes. eaque, quae Du Cangius affert *βούττης*, *βοῦττις*, butinus, ab antiquo *πίθος* deflexa.[34] Eadem mensura sunt *ῥητίνη* resina peregrinum potius quam a *ῥέω* declinatum ut Isidorus statuit XVII. 7, 71. a *τέλλη* vel *τελλίν τελλίνη*[35] et plantarum appellationes *βολβίνη* atque *ἐλξίνη*, quam Schol. Nic. Ther. 537. *ἑλκυστικὴν* interpretatur, Plinius XXII. 19. *ab eo dictam quod semina habet vestibus adhaerentia.* Hinc conjecturam capimus de aliis paronymis, quae poetarum numeris inclusa non sunt, *ἁλσίνη* a lucis ubi provenit denominata Plin. XXVII. 8. Diosc. Mat. II. 224. *ἰξίνη* cujus gummis visci similis v. Sprengel. ad Theophr. p. 231. sq. ab *ἰξός*, et porro *αἰγίνη* caprifolium Diosc. IV. 14. (omiss. in Th.) *γλαυκίνη* sive *γλαυκία*, *θυρσίνη*, *χυλίνη* et super tres syllabas *ἐλατίνη*, *ἐλλεβορίνη*, *βαλσαμίνη* a balsamo haud dubie ut *καρδαμίνη διὰ τὸ ἐοικέναι καρδάμῳ* Diosc. Mat. II. 154, 272.[36] pariterque ceteras plantas ab aliqua similitudine vel formae vel efficaciae vel saporis odorisve denominatas esse maxime credibile videtur. Sic et

---

locum Athenaeus VI. 325. D. Triglam appellatum ibique Hecaten *Τριγλανθίνην* consecratam esse narrat; quomodo nomen hoc conformatum sit, tacitum tenet.

34) Hesychius *Ὠμοστάκῳ βουτίνῳ τρυβλίῳ* et Eust. 1163, 31. *τὸν βῖκον οἱ κοινολεκτοῦντες βίτιναν* (sic) *φασίν*. Apparet illo nomine non solum viminea sed etiam figlina significari opera.

35) *Τελλῖναι βάλανοί τε* Marcell. Sid. v. 37. *τελλῖναι ταριχηραί* Diosc. Eup. I. 52, 116. mendose *τελλίναι* Mat. II. 8, 170. Med. Mosq. p. 9. Hippocr. de Diaet. II. 682. T. I. Xenocr. c. 49. — *αἱ τελλίνες* (*τελλῖνες*) Paul. IV. 1, 132. *τῶν τελλίνων* Aret. Acut. II. 13, 345. Olympiod. in Aristot. Meteor. p. 26. Paul. VII. 237.

36) Pro *Ἑλμακήνη λειμῶνος σχοῖνος* Hesych. malim *ἑλμακίνη* ab *ἕλος τελματώδης τόπος*, unde *ἕλμα* i. q. *τέλμα*, hinc puto *ἕλμαξ* ut *λεῖμαξ*, et *ἑλμακίνη* ut *δέλφαξ δελφακίνη*. Idem *Βρικίννη εἶδος βοτάνης*, quod Wassius ad Thucyd. V. 11. cum nomine loci *Βρικιννία* contulit, fortasse a *βρίξ εἶδος θριδακίνης* derivatum simplicique consona scribendum est. Pro *σικίννην* Dion. Hal. Antt. VII. 72. in Vat. recte scriptum *σίκιννιν*. Sicinnidis inventor plerumque *Σίκιννος* vocatur v. Potter. ad Clem. Paedag. p. 130. sed insula *Σίκινος* penultima brevi,

μυρτίνη piri oleaeve species, quam Romani murteam appellant, iota longum habet, μυρτίνη vero sive μυρσίνη myrtum si significat, breviter dici sic ut Μυρσίνη feminae nomen proprium et Μύρσινος urbis, perspicue et Grammatici docent et poetarum metra declarant Pind. Isthm. VIII. 147. Soph. El. 326. etc. Quippe femininum est adjectivi μύρσινος. Nam ut a μῆλον μηλέα, a σῦκον συκῆ, sic alio terminationis flexu a μύρτον μυῤῥίνη ἣ τὰ μύρτα καρποφορεῖ Geopp. XI. 16. Peccat igitur accentus in Moschop. Sched. p. 140. μυῤῥῖναι παρ' Ἀττικοῖς αἱ κοινῶς μυρσῖναι. Similiter πιτυΐνη, ubi est plantae nomen, quae ab aliis χαμαίπιτυς vocatur, non ita ut Passowius fecit, signandum arbitror sed appicto penultimae apice. At si ῥητίνη πιτυΐνη Galen. Eupor. II. 24, 472. T. XIV. Geopp. VI. 7. omisso substantivo dicitur πιτυΐνη Paul. VII. 18, 294. et 296. sicut τερεβινθίνη Geopp. XVI. 9. Paul. VII. 288. pro resina terebinthina, nemo aliter pronunciabit quam masculinum πιτύϊνος. Eodemque modo plantarum nomina πελεκῖνος, σταφυλῖνος discerni ab adjectivis proparoxytonis, ex iis quae prius dicta sunt ante oculos est. Tertio eduliorum vocabula ex adjectivis facta nativam retinere brevitatem documento est γυρίνη in Luciani versu, cui aequiparamus κεγχρίνη pultis miliaceae nomen et θριδακίνη placentae diverse a substantivo θριδακίνη i. q. θριδακίσκη, quod a θρῖδαξ derivatum est ut a δέλφαξ δελφακίνη iota pariter producto; postremo Μαζιναί (μάζιναι) μᾶζαι Hesych. Ὀξίνη quoque, sive irpicem designat sive oxyregmiam, natura adjectivum videtur, et σπαρτίναι Poll. X. 113. cujus accentum non mutem. Sed Γενστρίνη γαῦλος Hes. germanum sine dubio substantivum est. De μολυβδίνη, quod est teli genus, dubito.[37]

§. 8. Nomina gentilicia consentaneum est sequi mensuram musculinorum: Κραστός — ὁ πολίτης Κραστῖνος, τὸ θηλυκὸν Κραστίνη Steph. etc. Καρίνη in Thesauro amphimacri notam accepit ut apud Hesychium Καρίναι θρηνῳδοί et Καρ-

37) Pro σαρδῆναι Galen. de Alim. Facult. III. 41, 746. T. VI. Coraes ad Xenocr. p. 202. σαρδίναι scribi vult vel σαρδῖνοι, quod nomen hodie in usu est.

ται βαρβαρικαί.[38] Sed rectius sine dubio καρῖναι κύνες Poll. 37. neque secus statuendum de proprio mulieris nomine Meinek. Com. IV. 144. aliisque similibus Καλλίνη Vit. Pind. atisl. p. 10. Κρατίνη Clem. Protr. IV. 47.[39] Ζωπυρίνη Corp. scr. p. 1207. Telesina (nisi italicum est) Martial. VI. 7. Χοι-η Euripidis uxor, quae alibi Χοιρίλη dicitur v. Fritzsch. ad esmoph. v. 289. Μοσχίνη poetria attica Athen. VII. 297. B. od nomen ex patronymico in proprium vertisse videtur sicut metis Cleobuli filia a nonnullis vocata est Κλεοβουλίνη πα-ϑεν Plut. de Pyth. Oracc. c. XIV. De nominibus urbium ϑίνη, Δαφνίνη quae et Δαφνίς ut Ἐλεφαντίς dicitur v. schuck. ad Mel. Vol. II. P. I. 313. Μιλτίνη Diod. XX. 58. λλίνη ib. c. 57. Πλινϑίνη etc.[40] dubito utrum Graeci ad-tivorum modo pronunciaverint an porrecta penultima. Quae o penultimam ex confesso longam habent, saepe in extrema cillant. Urbs illa Elidis, quam Homerus Ὑρμίνην vocat, in us. V. 1, 8. Ὑρμίνα scribitur aut mendose aut ex contagione rismi v. §. 9. Stephanus vero Ὕρμιναν Μενέλαος διὰ τοῦ ᾱ, εφυλλίδας Ὑρμίνην τὰς νῦν Ὁρμίνας, et Strabo VIII. 341. μίνη πόλις νῦν οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἀκρωτήριον Ὅρμινα ἢ Ὕρμινα. niliter illius πολυσκάρϑμοιο Μυρίνης Il. II. 814. et urbis onymae Μυρίνης Apollon. I. 604. Anth. App. CCCLXXXI. minativus triplici modo scribitur Μυρίνα paroxytonôs, sive ɔis nomen est Lemniae vel Aeolicae Xenoph. Hell. III. 1, 6. lyb. XVIII. 27. Strab. XII. 573. XIII. 662. Galen. de Simpl. d. Fac. IX. 1, 2. p. 172. T. XII. sive Amazonis Diod. III. 53. 54. Lesbon. de Fig. p. 184. ed. Valck. et proparoxytonôs

---

38) Nescio an eodem referendum sit Κάρβις μαστροπός Hesych. lena lena Gloss. καρβατίνη ὑπόδημα κληϑὲν ὑπὸ Καρῶν Poll. (cor-tio quam in Parall. 332. adn. 8. proposui inutilis est). Masculinum ρινός semel legitur Paus. I. 44. accentu vitioso et suspectum Syl-gio.

39) Haec a Καλλῖνος, Κρατῖνος. A compositis Ἀλκινόη, Ἀρσινόη, τινόη Paus. Αὐτονόη, Λυσινόη, Τιμονόη Anth. (Τιμόνοος Pind.) No-ilis corruptio Φημῖνος pro Φημονόη Schol. Eur. Orest. 1094. (1087.)

40) In Schol. Il. II. 625. ἀπὸ τοῦ Ἐχῖνα εἴρηκεν Ἐχινάων, scrib. ῖναι. Hesychius ex illo loco Ἀχινάων τῶν Ἐχινάδων, consuetudi-n vulgarem servans, nam echinus vulgo ἀχινός dicitur.

Herod. I. 149. Strab. XIII. 622. Aristid. Or. Sacr. V. 347. Agath. Hist. Praef. p. 5. C. Sch. Il. II. 814. *Μύῤῥινα* vero Harpocr. s. *Ἡφαιστία* et iterata liquida altera *Μύριννα* in multis libris Lycophr. 243. idque Eustathius 351, 30. in homerico loco invenit et cum *Ἤριννα* et *Κόριννα* confert sed repugnant nummi *ΜΥΡΙΝΑ* et *ΜΥΡΕΙΝΑ* inscripti v. Eckhel. Doctr. II. 495. Sestini Letter. T. VIII. 86. et Hierocles Synecd. 661. Attingit haec Theognostus II. 100, 31. sed modo penultimae causa: *τὰ διὰ τοῦ ινα προπαροξύτονα δι' ἑνὸς ῡ γραφόμενα ἢ καὶ διὰ δισσοῦ διὰ τοῦ ῑ γράφονται Ἄρπινα, Βέλβινα, Καμάρινα, Αἴγινα, Μυκέρινα ὄνομα πόλεως, Φίλιννα, Ἤριννα, Βίτιννα, Κόριννα, Σάλπινα* (sic) *ὄνομα κύριον*,[41] *Μύρινα, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ πῖνα ἐπὶ τοῦ ὀστρέου δι' ἑνὸς ῡ γραφόμενον*, quod nisi additum esset, illum *Μύριννα* scripsisse putarem. Duo enim genera facere videtur, unum quod ῡ simplex habet nomina urbium et heroinarum eponymarum complexum, alterum in *ιννα* desinens quo mulieres vocantur. Illius generis quam sit inconstans scriptura vel hoc, unde orditur, nomen ad probandum satis est; namque urbs Elidis et filia Asopi et Oenomai equa modo *Ἁρπίνα* id est *Ἁρπίνη* scribitur Steph. s. *Ὀλυμπία*, Schol. Paris. ad Apoll. I. 752. *τῆς Ἁρπίνης* Lucian. de Mort. Peregr. §. 35. *τῇ Ἁρπίνῃ* Diod. IV. 73. modo *Ἅρπιννα* in melioribus libris Lyc. 167. Paus. et al. v. Tzschuck. ad Strab. VIII. 144. tertiamque formam testatur EM. p. 27, 12. *Ἄρπιννα ὄνομα ἵππου ὅπερ τινὲς διὰ δύο γράφουσι.*[42] Pro *Βέλβινα* sive *Βέλμινα* etiam *Βελβίνα* et *Βελεμίνα* scribitur v.

---

41) Salpinam nullam novi praeter paludem Apuliae v. Cort. ad Lucan. V. 377. Addit *τὰ διὰ τοῦ ινα ἰταλικὰ προπερισπώμενα διὰ τοῦ ῑ γράφονται ἡμῖνα, Φαυστῖνα, Πλωτῖνα.* EM. 667, 37. *τὰ ἰταλικὰ πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα διὰ τοῦ ῑ, Φαυστῖνα, Μαρῖνα*, quod ad masculinum *Μαρῖνος* pertinet sed perperam *Μαρίνα* scribitur ap. Theognost. ut *Πλωτίνα* Dio Cass. LXVIII. 5. *Φαυστίνα* LXXI. 19. *Κρισπίνα* LXXI. 33. *Σαλωνίνα* Porphyr. V. Plot. XII. 63. ed. Creuz. etc. nisi ubi metri causa iota corripitur ut *Μακρίνα* Anth. VIII. n. 163. Recte vero *Βηρῖνα* Phot. cod. 79, 102. *Βασιλῖνα* etc. Idem valet de vocabulis urbium italicarum *Ἀκυλῖνα, Κωνσταντῖνα* etc.

42) Lycophro v. 167. *Ἅρπιναν Ἁρπυίαις ἴσην*, aspiravit sine dubio; alibi saepe non aspiratur cf. Boeckh. Pind. Expl. p. 220.

Sieb. ad Paus. I. 21, 4. VIII. 35, 3. ab [illegible] fortasse etymo unde *Μέλανα* urbe Argolica sed reduplicata litera initiali ut *βολβός, βόλβιτον* etc. Sequitur illa *numquam concessa moveri* Camarina, mota tamen a scribentibus; nam non proparoxytonon solum legitur sed etiam *Καμαρῖνα* et *Καμαρίνα* Thuc. III. 86. VI. 5. Diod. IX. 76. Fragm. LXXIII. 320. T. IX. Lucian. Pseudol. §. 32. exutumque dorismo *Καμαρίνη* Scymn. Descr. 293. sed damnatum a Criticis quia poetae ultima brevi utuntur v. Boeckh. ad Pind. Ol. V. 4. neque ipse probaverim, etsi hanc scripturam non forte temere invectam credo sed quia paragogi speciem praebet a *καμάρα* ducti; neque enim non probabile videtur urbem nomen accepisse a canalibus Hipparidis fluvii quos Pindarus Ol. V. 27. *ὀχετούς* vocat, canales autem *καμάραι* sive *ἀμάραι* vocantur, proprie quidem fornicati: *φάλιξ καμάρα ὑδρορρόη* Schol. ad Plat. 459. sed etiam qui concamerati non sunt: *ἀμάρα ὁ ὀχετὸς δι' οὗ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ, τάφρος ἢ ὑδρορρόη* EM. 77, 12. eodemque spectant Hesychii glossae *καλαρῖνες ὀχετοί — καλαρυγαί τάφροι.*[43] Hinc etiam suspicer in oraculo illo *μὴ κίνει καμάριναν* non paludem illam Camarinae vicinam sed quasvis cloacas declarari. Accentum a Technicis traditum confirmant *Γελάρινα* ejusdem Siciliae oppidum et *Μυκέρινα* Aegypti ut videtur. Semel nec sine vitii suspicione *Αἰγίνη* legitur in H. H. quod si Stephanus comprobasset, gentilicii formam usitatissimam *Αἰγινήτης* hinc potius ortam dixisset quam ex trope vocalis ᾱ in η̄ s. *Βεμβῖνα — Βεμβινίτης ὡς Σταγειρίτης· παρὰ δὲ Ῥιανῷ Βεμβινάτης· ἔοικεν οὖν* (adde ὡς) *Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης κατὰ τροπήν, οὕτω καὶ Βεμβινάτης καὶ Βεμβινήτης ὡς Πανύασις κ. τ. λ.* quo loco *Βέμβινα* scribendum est; nam properispasin Grammatici nominibus italicis vindicant. Idem *Ῥέσινα — εἰ μὲν ὡς Αἴγινα τονωθείη Ῥεσινάτης, εἰ δὲ ὡς Τέρινα Ῥεσιναῖος*, ubi non dubito quin *Τερῖνα* scribendum sit, etsi saepius *Τέρινα* legitur Scymn. Descr. 305. et *Τέρεινα* Lyc. v. 726. et 1008. quaesita, ut opinor, synemptosi, quam signi-

43) Eckhel. Num. Vet. p. 16. Camarinae nomen ab arabico *Kamar* i. e. luna ductum ideoque in nummis lunae signum expressum esse existimat. Sed hoc non convenit urbi a Graecis conditae.

ficat EM. 752, 37. *τέρεινα ἀπὸ τοῦ τέρην Λυκόφρων· ἔστι δὲ καὶ πόλις*, ubi Lycophronis nomen ad ultimum rejici oportet; nec raro *Τερίνα* Scylac. §. 12. p. 5. Diod. XVI. 15. Et porro argumentor *Κάρβινα, Λάρινα, Μάρκινα* sive *Μαμακρίνα*, quorum gentilicia Stephanus in *αιος* exire dicit ut *Τεριναῖος*, antiquitus properispomena fuisse et cetera ad eundem modum latinae consuetudinis exceptis quae penultimam corripiunt *Mutina, Ruspina, Sarsina Σάρσινα* Strab. V. 143. Sed revertor ad graeca, quorum illa, quae retuli, geminatae consonae nullum ferunt indicium sed alia quaedam topicorum huc inclinant *Πελίννα* Arrian. Alex. I. 7, 7. rectiusque *Πέλιννα* v. Tzschuck. ad Strab. IX. 631. Boeckh. ad Pind. Expl. 331. et eodem modo in nummis v. Sestini Lett. VIII. 137. Eckhel. Doctr. II. 146. et inscriptionibus v. Bernhard. ad Dion. 535. quare improbatur *Πέλινα*. Et *Κέρκιννα, Κάρμιννα* saepius scriptum est quam *Κέρκινα, Κάρμινα* Nonn. XXVI. 219. haec ut *Λέτρινα, Κύτινα, Μέλινα*,[44] illa ut *Ἄβιννα* Phot. Bibl. CCXLI. 530. (omiss. in Th.) *Βάγιννα, Βούκιννα* etc. quae si saepius legerentur, fortasse ejusdem inconstantiae exemplum praeberent. Quinque muliebrium nominum, quae Theognostus affert, primum est *Φίλιννα* Arist. Nub. 684. Plutarch. Alex. c. 77. etc. simile masculino *Φίλιννος* Eupol. Fr. p. 518. ut *Κόριννα*[45] dicitur et *Κόριννος* Suid. Pro illo tamen Meinekius usitatius *Φιλῖνος* posuit, cui adjunctum est *Φιλίνη*, quod idem p. 743. Hegemonis fabulae aptius judicat quam *Φίλιννα*, in Theocriti vero Epigr. XXII. Anth. P. IX. 434. ubi est mulieris Syracusanae nomen, e cod. Vat. *Φιλίννης* edidit pro *Φιλίνης*, de quo Valckenarius dubitasse videtur an omnino graecum non sit. Nec sat certus est genitivus *Μελλίνης* in catalogo Thespiadum Apollod. II. 7, 8. *Μέλιννα* a *μέλι* derivatum, *Βίτιννα* ab ignoto quodam nomine, unde *Βίτος, Βίτων* et *Βιτώ*, et a similibus principiis illa quae Theognostus praetermisit, *Lycinna* Propert. III. 15, 5. quod cum *Λυκῖνος* sic sociatum est ut *Φίλιννα* cum *Φιλῖνος*, a *γυρῖνος Γύριννα* et *Γυριννώ ὡς ἐρατός Ἐρατώ* EM. 243, 52. ut *Μέλιννα* et *Μελιννώ*. Appellativum est

---

44) Hinc derivata sunt *Κυτιναῖος* et *Μελιναῖος* iota longo ap. Lycophr.
45) Remansit *Κορίννα* Themist. Or. XXVII. 334. C. alibi correctum est.

βασίλιννα et nescio an Hesychii glossa *Μελιτίννης παρθένος* eluceat nominativus *Μελίτιννα παρθένου ὄνομα* vel *ἐπώνυμον*. Alius quis fortasse diminutivum dixerit (mellicella) cui numero Ruhnkenius ad Callim. Fragm. XL. p. 184. ed. Blomf. et Bastius ad Aristaen. p. 632. *Κόριννα*,[46] *Ἤριννα* etc. adscribunt argumento nullo; quis enim demonstrat Erinnae nomen ab *Ἥρα* potius ductum esse quam ab *ἦρ* unde Earine? et vel illo concesso quis dijudicet utrum Domicellam significet an Dominam? *Κόριννα* mihi non magis deminutivum videtur quam masculinum *Κόριννος* sed denominativum. Huic ex appellativis unum apponi potest *κίκιννος*, quod cum latino *cirrus* majorem quam cum *κόννος πώγων* habet significationis similitudinem; *Ἀρβίννη κρέας Σικελοί* Hes. est latinum *arvina* sed a graecis delapsum fontibus v. Parall. p. 74. Femininis *ἐλιννύς* et *ἐριννύς* plerique alterum ν detrahunt nec demonstrari potest necessarium esse. Illud EM. recte ab *εἰλεῖν* repetit *ἵνα* (*ἐλιννύειν*) *ᾖ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ εἰλεῖσθαι καὶ στρέφεσθαι*, huc et illuc se versare, tergiversari, cessare; quae est propria verbi *στραγγεύεσθαι* significatio, similique paragoge verba producuntur, ab *ἄγω ἀγινέω*, *ὄρω ὀρίνω*, unde fortasse *Ἐριννύς*. Et ab *εἰλῶ* etiam *σέλινον* fictum est iota, ut cetera, longo, sed *ἕλινος* (*ἕλιξ* palmes) brevi. Ultimum sit *σκορδινᾶσθαι* sive *κορδινᾶσθαι* id est *διαστρέφεσθαι* sive *ἐκτείνειν τὰ μέλη* *toto corpore extendi*, quomodo Festus verbum pandiculari interpretatur. Primitivum est *σκορδάζειν σπᾶσθαι* Hes. quod interpretamentum etiam verbo *σκορδινᾶσθαι* convenit.

CAP. V.

De nominibus in ον— ων— et υν— exeuntibus.

§. 1. In $\overline{\text{ονος}}$ duo, non amplius, reperiri, ait Theognostus Cram. II. 68. *Μύκονος* et *Ἤδονος ὁ ποταμός*, omissis

46) Lexicographi nostri afferunt *κορίνη puella* et *κορινναῖοι e clanculario concubitu nati*, illud ex Philostr. V. Apoll. II. 22, 74. *τὰ λευκὰ τοῖς μέλασι, τὰ πυρσὰ τοῖς ὠχροῖς μίγνυσιν ὥσπερ αἱ κορῖναι*, pro quo *Καρῖναι* scribendum est ex notissimo Homeri loco. Adjectivi testis, quem illi quaerunt, est Hesychius *Σκοτίους τοὺς μὴ ἐκ φανερᾶς μίξεως γεγονότας, ἔνιοι παρθενίους, ἄλλοι κορινναίους.*

appellativis *διάκονος* et *ἄκονος ἢ ἄκινος* Diosc. quibus causa nostra non contingitur. Femininorum unum in *α* exit *Τόρωννα* urbis nomen; appellativa *ἀγχόνη, αὐονή, βελόνη* et reliqua[1] protuli ad Buttm. Gramm. p. 405. quibus adnumerandum *πλειόνη* sive *πληιόνη* Pleias Pind. Fr. LIII. si a *πλέω* propagatum est, minus vero si, ut Vossius suspicatur ad Arat. 253. a *πλειών*. Et de propriis *Αἰσιόνη*, *Ἀνθεμόνη* Dionys. Antt. I. 49. *Δηριόνη*, *Λειριόνη* Alciphr. III. 45. *Μηριόνης*, *Ἰλιονεύς*, *Ὀθρυονεύς* disceptari potest utrum paragogen bisyllabam habeant an subjecta sint masculinis in *ων*, qualia similiter terminatis *Ἠϊόνη*, *Ἑρμιόνη*, *Γηρυόνης*, *Ἠιονεύς*, *Δηιονεύς* praecedunt. Neutrum nullum praeter *Ἄθμονον*. — Masculina in *οινος* excludit Theognostus II. 68. *τὰ διὰ τοῦ ὕνος οὐκ οἶδε τὴν διὰ τῆς οι γραφήν, Πάχυνος* etc. qui *Δίποινος* et *θέοινος* sciens praetermisisse videtur ut composita. Feminina praeter *Δίποινα* Arcadiae oppidum duo sunt, *ἀγκοίνη* ab *ἀγκών* productum et *μενοινή* a *μένος* potius quam a ficticio *μενή*, unde Herodianus EM. 596, 38. illud sic ut ab *ἐδή* *ἐδωδή* reduplicatione finali extitisse credidit. Huic adhaeret adjectivum *μενοινής πρόθυμος* Hes. — Quae congenerem diphthongum in penultima habent, ratione carent *Ἐδοῦνοι ἔθνος* Suid. *Καμοῦνοι* gens Rhaetiae Strab. IV. 206. (omiss. in Th.) *Ταυροῦνος* fluvius Arrian. Ind. c. IV. *βελλούνης* buteo Hes. *Νεπουνίς* Amazon Lyc. *Ἴζουνα ἡ βοόστασις* Hes. *Περιγούνη* Sinnidis filia Plut. Thes. c. VIII. syntheton videtur ut *Μελιγουνίς*. — Nominum in *υνος* exeuntium magnum numerum coegit Herodianus de Dichron. 287. T. III. qui omnibus ypsilon longum tribuit excepto si sigma praecedat *δεσπόσυνος, θάρσυνος, πίσυνος — τὸ δὲ μόσυνος ἐκτεταμένον ἔχει ἀπὸ γενικῆς γενόμενον*, genitivos autem vocalem longam habere *Φόρκυνος*, *Πόλτυνος*, cujus genitivi alia forma utitur Stephanus s. *Μεσημβρία — Πολτυμβρία ἡ Πόλτυος πόλις*, cui vicinum sine dubio fuit *Πόλτυνος ὄρος* Anecd. Bachm. T. I. 449. De ana-

1) Pro *ταρπόνη* Arrian. Mar. Erythr. p. 178. vel *ταρπάνη* scribendum videtur vel *ταρπίνη*, utrumque a *τάρπη*. *Στορόνη* quod cod. Harl. praebet Aret. Diut. I. 2, 297. aeque obscurum est ut quod vulgo legitur *στορύνη*. Longius producta *ἱμονία* et *στελμονία* alibi attigi.

dromo genitivi quod dicit. Grammatici etiam de [illegible], cujus primitivum est latinum orca; [illegible] aliis [illegible] v. Parall. [illegible] et 170. quorum origo ultra memoriam [illegible] Λάμυνος sive Λέβυνος quod idem [illegible] Bast. ad Greg. 388. In Theognosti catalogo [illegible] 'Ρόσχυνος fluvius esse videtur qui ab Avieno [illegible] 567. Roschinus dicitur media brevi. Ὄρδυμνος ὄρος [illegible] ignotum est sed mons Lesbi hoc nomine vocatur Theophr. H. Pl. III. 18, 13. quem Plinius Ordymnum dicit ut Σίγυμνοι [illegible] Orph. Arg. 759. Σίγυμνοι vero sive Σίγυνοι ut nunc scribitur Apoll. IV. 320.[2] [illegible] quod addit, idem esse videtur jactus nomen quod Photius refert κόρυννος vel κήρυννος Meinek. T. III. 232. Desunt illi Κόρδυνος sive Κόρδυνον ὄρος v. Reimar. ad Dion. Cass. LXVIII. 26, 1141. Χέσυνος ποταμός Marcian. II. 99. quorum et etymon ignotum et prosodia; Μακύνου τείχη in principio hexametri Anth. IX. 518. id est urbs Aetolorum, cui nomen Μάκυνα sive Μακύνεια, hodie Μακρυνοῦ, unde Coraes suspicatur a μῆκος derivatum esse ad Strab. p. 211. Ὄφρυνος longa, [illegible] media, licet Ὀφρύνειον corripiat Lycophr. 1208. ubi in Gloss. et Schol. Ὀφρυνός editum est contra canonem Arcadii p. 66. qui nomina sic terminata gravari dicit nisi sint ethnica ut Βιθυνός, Μαριανδυνός.[3] Praetermitto Φάλυνος, quod et Φαλῖνος scribitur v. Schneider. ad Xen. Anab. II. 1, 18. et alia aeque incerta.[4] Appellativorum pleraque cum

2) Eadem est inconstantia appellativi de quo erudite disserit Fritzschius ad Thesmoph. v. 1197. nec constat latinum *prunum* antiquius sit an graecum προῦμνον. Sed columen columna ex κολώνη natum videtur ut Portumnus ex Portunus.

3) Contrarium dicit Stephanus Μαριάνδυνος βαρυτόνως, sed excidit κατὰ τοὺς Αἰολεῖς ut Berkelius docet. In bisyllabis Arcadii p. 112. τὸ φυρνή καὶ γυνή ὀξύνεται τὸ ῠ βραχὺ ἔχοντα, illud Φυρνή neque notum est neque ῠ breve habet; urbis nomen Κυνή longius distat vulgato, ac ne constat quidem penultimam brevem esse. Praeterea Herodianus unum γυνή excipit. Quare suspicor Arcadium Φρύνη scripsisse, idque eo loco quo μύνη et Βύνη refert.

4) Pro Βάρυνος Schol. Apoll. II. 780. scribendum est Βώριμος sive Βῶρμος. Pro Εὔρυνος τοξοσύνην ἐφεῦρε Cram. IV. 255. Εὔρυτος ille inclytus sagittarius ᾧ πόρε τόξον Ἑκηβόλος Apollon. I. 88. Herculis in hac arte magister Theocr. XXIV. 106.

verbis contexta sunt ἄμυννα, εὔθυννα, αἰσχύνη, τορύνη, ἄρτυνος et ἀρτύνης, εὔθυνος et εὐθύνης, Ὄλυνος ἀποκάθαρμα Hes. a μολύνω, Ἀγάθυνος Corinthii cujusdam nomen Polyb. adjectivumque θάρσυνος. Cum nominibus vero κόρυς — κορύνη, χεῖλος χελύνη, βάθος βόθρος βόθυνος, a proprio Δελφοί δελφύνη vel δελφύνης draco Python. Urbis Ταμύνα et Cereris χαμύνης, quam Spanhemius ad Call. H. Dian. 3. tacite in χαμεύνην mutat, quae sit prima positio (χάμυνα an χαμύνη) et quod etymon, dicere nescio. Ὀδύνη sunt qui cum δύη cognatum putant (ut δύρομαι ὀδύρομαι) et λάγυνος seu λάγηνος cum λαγών, γέρυνος cum synonymo γύρινος, sed de σιβύνη et σίγυνος, deque neutris ἄβρυνον et κάρυνον sive κάροινον nemo speret quidquam non prorsus improbabile dici posse. Adjectivum θάρσυνος ut a verbo potius repeterem macroparalecto quam a θαρσύς, permovit me paronymorum novitas raritasque; ὄξυνος Geopp. VI. 5. et Hes. s. Σίτανον docti in ὄξινος vel ὀξίνης mutandum censent v. Coraes ad Plutarch. T. VI. 374. sed herbae nomen ὀξυνίς i. q. ὀξαλίς rumex apud Neophytum legitur v. Salmas. Plinn. p. 906. C. et urbis Ὀξύνεια Strab. VII. 327. γλυκόξυνος Du Cangius affert. Πάχυνος παχύς Herodian. l. c. Arcad. 193. et Anecd. Bachm. l. c., hodieque usitatum est βραδύνη vespera (italice *sera*) et ταχύνη ἡ πρωΐα, interdum per iota scripta v. Coraes ad Plutarch. Stoch. T. III. 33. Obscurum illud Empedoclis σχεδύνη φιλότης, quod Plutarchus σχετικήν interpretatur v. Sturz. p. 230. Buttmannus in σχεσύνην vertit; sed κίσυνος, quo exempli causa utitur, Grammatici non retulissent inter μονήρη, si illud apud poetam omnibus notum atque tractatum invenissent. Quare σχεδίη praetulerim intellectu connectendi et continendi, quem habet substantivum Σχεδίη συνάφεια Hes. Geminatae liquidae exempla praebent propria incertum unde derivata Ἄργυννος, Ἔρκυννα, Κίκυννα Schol. Arist. Nubb. 134.[5] et

5) Theognostus II. 101. hoc refert inter proparoxytona χέλυνα, εὔθυνα, ἔρυνα, Δίκτυννα, σίγυννα, quorum primum et ultimum non legitur, tertium corruptum videtur pro Ἔρκυνα, quod propius quam Μόργυννα. In Arcadii regula de nominibus in υνη p. 194. multa exciderunt quae ex Herod. de Dichr. 287. facile restitui possunt.

Δίκτυννα, quod saepius uno *ν* scribitur, a monte Dicte. Ex aliis terminationibus praeter proprium *Καρύνης* succurrit *Τερύνης ὄνυξ τετριμμένος* Hes. ab eodem verbo unde *τερυσίμαιον ὁ χαρακτὴρ τῶν τετριμμένων* et aeque dubia *Τερίνη· ἡ τετριμμένη* Hes. *ταρύνη ἡ κατακεκοντημένη* Anecd. Bachm. I. 449. Ad extremum *βασυνίας*, cujus origo latet, et *στηθύνιον* Phrynichi judicio damnatum.

§. 2. Usitatam Romanis paragogen *colonus*, *patronus*, *matrona*, *caupona*, *annona* etc. Graecos quoque frequentasse exempla declarant ad Buttm. p. 405. proposita. Sed graecorum nominum major varietas, praesertim femininorum. Pars enim paraschematismo constat *γόγγρος γογγρώνη*, *χέλυς χελώνη*, *ἄκρυτος Ἀκρυτώνη*, *θυία* (*θυιάς*) *Θυώνη*, pars terminationem significabilem habent, ac gentiliciam quidem, *Ἀργειώνη ἡ Ἑλένη* Theogn. p. 115.[6] cf. ad Buttm. 440. patronymicam *Ἀκρισιώνη*, *Αἰνειώνη*, *Ῥειώνη* quod Theognosto reddendum p. 115. pro *Ἡριώνη*, vel ex eo genere quod denominativum dicimus *βρύον βρυώνη*, *ἄργεμον ἀργεμώνη*, *Ἁλώνη διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν ἁλῶν* Steph. et *Μεθώνη ἀπὸ τοῦ μέθυ*, sed si illud ab *ἅλων*, area, unde *ἀλωνία* ut *ἀγωνία* ab *ἀγών*,[7] non plus huc pertinet quam cetera, quibus nomina in *ων* praecedunt, ut patronymica *Ἡετιώνη*, *Ἠλεκτρυώνη*, et paraschematista *μελεδών*, *μελεδώνη*, *Κύρτων Κυρτώνη*, Sisapo Sisapone v. Parall. 146. et denominativa a *μελεδών μελεδωνός*, a *λειμών Λειμώνη*, a similibus *Μηκώνη* et *Κωδώνη* Aeneae filia Dionys. Antt. I. 49. *ἰασιώνη* herba. Eustathius ad Dion. 327. *κατὰ Παλλήνην τόπος τις κατὰ παραφθορὰν Τορώνη λεγόμενος* significare videtur nomen ex *τορύνη* ortum esse. Idem ad Il. p. 942, 4. *κολωνός* et

6) Hoc loco *χελώνη τό τε ζῶον καὶ ὁ στέφανος* lacunosum est; post *ζῶον* excidit *καὶ τὸ τοπικὸν χελώνη ἡ ἄκρα, εἰρεσιώνη ὁ στέφανος*, quo exemplo utitur Herodianus Epim. 229. Pro *Ἰζώνη* scribendum *Βιζώνη*] vel *Ἰτώνη*, pro *Χρυσώνη ἡ πηγή* fortasse *Βρυσώνη ἡ πηγή*. Fontem vulgus *βρύσιν* vocat.

7) Apud Atticos idem utriusque intellectus, apud alios diversus Schol. Eur. Hec. 311. Ab *ἄκρων* summitas profectum videtur *ἀκρωνία ἄθροισμα* id est cumulus Herodian. in Sch. Eum. 184. ut *βουβών βουβωνία*. Sed et ab aliter terminatis *πλαταγή πλαταγώνιον*, *ἄρον ἀρωνία* (nisi hoc fortuitu congruit).

κολώνη a κόλος κολοβός repetit; κοχώνη sive κόχωνον nostri docti cum latino *coxa* componunt unde coxo i. q. catax et conquexi i. q. incoxavi v. Hand. Tursell. T. II. 31. χορωνός corona a χορός circulus, et polysemanti κορώνη significationes varias ad notionem curvi revocant; ἐλεδώνη polypi species fortasse propter cirros (πλεκτάνας) denominata est a verbo εἰλέω. Κροτώνη vero inexplicabile ut multa a Glossographis adnotata.[8] Adjectiva tria reperio κορωνός, quod cum κορώνη cohaeret, et verbalia γεγωνός et ἰδωνός ὅμοιος Hes. quorum illud terminationem a verbo habet, hoc asciticiam ut proprium Ποτώνη sive Πωτώνη, quod nihil aliud quam πετηνή significare videtur cf. Boeckh. ad Inscr. Nav. p. 289.[9] Nomina secundae declinationis Arcadius oxytona esse tradit praeter Κόρωνος quod gravari propter diastolen; sed id quoque acuitur saepius v. Siebel. ad Paus. T. I. 176. et pariter Οἰωνός, Κολωνός Plut. Quaest. Gr. XL. aliaque substantivis homotona. Regulam sequuntur Δοκωνός, Ἐμβλωνός Oppian. Cyn. II. 115. (omiss. in Th.) Ὀθρωνός Lycophr. multa vero migrant non solum Γίγωνος, Δώδωνος Steph. et Sch. Il. XVI. 233. Εὔδωνος, Ἴτωνος, Τρίτωνος Steph. quae propter breviores nominativos Γίγων, Ἴτων, Eudon etc. ad anadromen referri possunt, sed etiam Ἄλκωνος, Κάννωνος, quod Theognostus oxytonis adnumerat, Τέρκωνος urbs in Illyrico sita Appian. Illyr. XVIII. quam vetus interpres *Terpo* reddit, Ἀβώνου τεῖχος.

CAP. VI.

De nominibus in σνος *et* σνη *exeuntibus.*

§. 1. Tria illa adjectiva, quae Herodianus in principio superioris capitis propter aequalem penultimae mensuram consociavit, eadem aliam ob causam junxit Eustathius p. 709, 53. συρακουσία λέξις ὁ πίσυνος ἐκ τοῦ πείσω γενομένη· ἀναλογία δὲ αὐτοῦ κατὰ τὸ δεσπόσυνος, θάρσυνος· τοιαῦτα δέ τινα καὶ

---

8) Γροθώνη γραῦς. Γογώνη φάρυγξ. Δατῶναι ζειαί Hes. Γρονθώνη Theognost. sine interpretatione, fortasse a γρόνθος vel γρόνθων.

9) Πρωτώνη Platonis soror dicitur in Schol. in Aristot. p. 23. b. 46. ed. Brand. quasi a masculino Πρώτων.

τὸ εὐφρόσυνος aut κηδόσυνος. Primum horum alii ex κηδεσόσυνος syncopatum voluit EM. 673, 39. Orion 163, 8; sed is admittis testis nullus neque syncope probabilis est, quare praestat a κήδω repetere quamvis a nullo alio verbo bisyllabo nomen hujusmodi emanet. Neque trissyllaborum certa fides. Quidni enim ἁρμόσυνος ab ἅρμων potius, unde ἁρμονία et Ἁρμονίδης, repetamus sic ut χαρμόσυνος, vel mea causa ab ὅρμη sive ἁρμός? Et δεσπόσυνος a δεσπότης ut ἱπποσύνη ab ἱππότης? qua una via syntheton οἰκοδεσποσύνη deduci potest quo oportet. Barbarum est κλεψοσύνη, quod ex novitiis affertur auctoribus; κλεψύνη enim dicendum erat ut πίσυνος, si hoc in exemplum venisset; sed illi sive dubio κλεπτοσύνη scripserunt. Quin ne praesentis quidem temporis huc deflexi exemplum ullum proferre possum praeter quod Hesychius nescio unde adscriptus est; Χαιροσύνη χαρά. Nam θάρσυνος, quod Eustathius alicubi inserit, terminationem a verbo propagatam habet consonae vocali ut βασκαίνω βάσκανος v. C. I. §. 4. κλεπτοσύνη perperam in Lexica relatum esse Sinnerus in Thes. animadvertit; κλεπτοσύνη non a κλέπτω derivatum esse sed a κλέπτης colligitur ex similibus δρηστοσύνη, ἑρπυστοσύνη ap. Grammaticum in Endlicher. Anall. p. 107. et κυνηγετοσύνη. Itaque etiam σκεπτοσύνη Timonis Phlias. a σκέπτης repetendum quamvis inusitato, neque βασκοσύνη, quo Poeta de herbis utitur, habet quo referatur sive verbum sive nomen praeter controversum illud Hesychii Βάσκα μακέλη βασκανία. Sed sunt alia a nominibus primae declinationis femininis ducta, θηροσύνη Oppian. τεχνοσύνη Leonid. Tar. Verum redeo ad adjectiva; quorum non pauca a nominibus secundae declinationis ortum habent: δουλόσυνος ἑταιρόσυνος, κουρόσυνος, sed plura a triptotis γειτόσυνος, εὐφρόσυνος,[1] φιλοφρόσυνος, μαντόσυνος, ταρβόσυνος, γηθόσυνος et κηδόσυνος, quae a nominibus potius quam a verbis (γήθω, κήδω) manasse, ex appositis perspicitur. Postremo χαρμόσυνος a χάρμα vel χάρμη Joann. Zonar. Antt. IV. 184. D. Exposita horum adjectivorum origine sequi-

1) Paul. Aeg. I. c. 27. Niceph. Greg. Hist. VIII. 11, 24. A. Andreae Or. in Nativ. Mariae p. 102. T. XII. Bibl. Gall. Olympiod. in Phileb. p. 254. ed. Stallb.

tur ut exponamus progeniem. Adverbia equidem nulla reperi praeter *εὐφροσύνως* Theogn. 766. et *γηθοσύνως* in Hippocratis Epist. ad Damagetum extrema p. 24. (814. K.) ubi in codd. *γηθόσυνος* et *γηθόσυνα* scriptum est. Comparationis in hoc genere vestigium nullum apparet; positionis femininae non multa. Apud Homerum quidem Od. XI. 540. *ψυχὴ Αἰακίδαο φοίτα γηθοσύνῃ*, nonnulli *γηθοσύνη* scripserunt *χωρὶς τοῦ ι* Harl. improbante sine dubio Aristophane qui in Il. XIII. 129. *γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο* eddit pro *γηθοσύνη*, idque Herodianus ratum habuit propterea quod apud Homerum plurima legantur substantiva *δρηστοσύνη*, *κερδοσύνη*, *μαχλοσύνη*, *ξεινοσύνη*, *πλαγκτοσύνη* (adde *βριθοσύνη*, *δουλοσύνη*, *δαιτροσύνη*, *ἱπποσύνη*, *ταρβοσύνη*, *τοξοσύνη*) ipsumquo *γηθοσύνη* saepius, nec raro *γηθόσυνος*, sed masculinum modo, non *γηθοσύνη*. Valentius hoc foret argumentum sicubi *ἡ γηθόσυνος* legeretur. Sed omnino poeta hoc adjectivo non saepe, aliis huic similibus nunquam usus est. Vere tamen ille pronunciavit hoc genus *ἐπὶ τὸ πλεῖον* non moveri. In H. H. in Ap. 137. *χρυσῷ Δῆλος ἅπασα βεβρίθει γηθοσύνῃ* — substantivum substitui potest, totumque versum interclusit Hermannus. Proximum est *εὐφροσύναις ἀοιδαῖς* Pind. Fr. Parth. II. n. 63, 592.[2] et *κώνεσσι δεσποσύναις* Pyth. IV. 476. ubi nulla est librorum dissensio. Cratinus Fr. LXIX. 89.[3] *Ἥραν τέ οἱ Ἀσπασίαν τίκτει καταπυγοσύνην*, nisi *καταπυγοσύνη* scripsit. Apud Aeschylum Pers. 520 (586.) *δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις* pauci femininum praebent, aliquanto plures Eur. Hec. 96. *τὰς δεσποσύνας σκηνάς* pro vulgato *δεσποσύνους*,[4] idemque in Plut. V. Lyc. c. XVIII. nunc pro *δεσποσύνας* restitutum est. Numerum auget Schol. Eur. Or. 1371. *καλλοσύνας* (*Λήδας*) *ἀντὶ τοῦ περικαλλεστάτης* et ad v. 1376. *ἱπποσύνη Δαρδανία*, sed rectius alii utrumque pro substantivo accipiunt, quod genus vocabulorum prae ceteris frequens Euripidi: *ἀβροσύνη*, *ἀγνωμοσύνη*, *ἀμνημοσύνη*, *ἀπει-*

---

2) Judith. XIV. 9. *φωνὴ εὐφρόσυνος* cod. *εὐφροσύνης*, quod et illuc convenit.

3) T. I. p. 148. ed. Meinek.

4) *Δεσποσύνη* Matthiae perperam aequiparat cum *θηροφόνη*, de quo Brunckius loquitur.

ροσύνη, ἐπιστοσύνη, ἀσυνεσύνη, δυςφροσύνη, μνημοσύνη, κημοσύνη, τοξοσύνη, τεκτοσύνη,[5] adjectivis autem utitur non motis μαντόσυνοι ἀνάγκαι Iph. A. 761. δουλόσυνος κτηθεῖσα Hec. 449. εὐχαῖς δεσποσύνοις Iph. T. 439. ut Hermannus edidit (424.) pro δεσποσύναις, confirmatque Eustathius p. 918, 49. δεσπόσυνος Εὐριπίδης οὐ μὴν δεσποσύνη. Eademque feminini forma praevalet apud posteriores; ἡ μνημόσυνος Meleag. Epigr. L. 4. ἡ κουρόσυνος Theodor. VI. ἡ γηθόσυνος Anth. Pal. VI. n. 235. Orph. H. XXVII. 14. et apud scriptores numeris solutos: μετάθεσις εὐφρόσυνος Niceph. VIII. 11. 217. A. ᾠδαὶ χαρμόσυνοι IX. 6, 260. E. χαρμόσυνος ἐπίλαμψις Eust. 470, 36. His manifestum fit haec adjectiva ἐπὶ τὸ πλεῖον, ut ille ait, generis esse communis. Femininum est in Orac. de V. Plotini v. 45. p. 9. (p. LXXVI. Creuz.) σὺν θαλίῃσιν ἐυφροσύνῃσιν et Antip. Anth. P. IX. 407. γειτοσύνης καλύβης, Orph. H. III. 5. νὺξ εὐφροσύνη, Apollon. I. 784. et Oppian. Hal. II. 74. γηθοσύνη, quod et auctor Lexici Rhetor. in Bekk. Anecd. p. 232. adnotatione dignum duxit. Πισύνη, quod Passowius recepit, non legitur nisi in Photii glossa Περιωπή, ubi πίσυνοι scribendum ex Thucydide; adjectivum μαχλόσυνος μαχλοσύνη vereor ne ipse confinxerit. De Nonno II. 692. πλαγκτοσύνης ἀπόειπε παλίμπορα κύκλα πορείης, mihi non plane exploratum est adjectivone usus sit an substantivo quod iterat in L. IV. 161. sic ut unus genitivus pendeat ex altero πλαγκτοσύνη πορείας vel πορεία πλαγκτοσύνης, intellectu adjectivi quem ille saepius genitivis tribuit: ὕπνος ἐρώτων XVI. 355. δόρυ χάρμης XVII. 107. ὀρχηθμὸς ὀλέθρου v. 214. μέλος εὐφροσύνης XX. 300. θώρηξ κυδοίμου XXII. 256. etc. Adjectivum ad constructionem aptissimum est, ad sententiam minus, si quidem πλαγκτόσυνος in hominem potius convenire videtur quam in

5) Post Euripidem plurima protulit Manetho in quarto libro: ἀλημοσύνη v. 34. πολυπλαγκτοσ. 222. πορνοσ. 314. τεκτοσ. 323. 440. δειπνοσ. 383. παιδοσ. 378. μοιχοσ. 396. μετεωρυσ. 436. θεωροσ. 462. κακοδαιμοσ. 462. 475. 594. ἀξιοπιστοσ. 505. et in sexto libro δουλοσύνη 68. 691. 711. μαχλοσ. 130. 190. κλεπτοσ. 207. ὁμοφροσ. 215. ἀλημοσ. 226. μαντοσ. 313. 735. τεκτοσ. 418. 438. ἐπιφροσ. 470. ἰδμοσ. 744. sed in quinto ne unum quidem, duo in primo, septem in secundo et tertio cf. Lehrs. Quaest. Epp. p. 279.

viam; neque omnino aliud adjectivum feminine terminatum apud Nonnum reperitur; unum, ut memini, masculinum γηθόσυνος. Idem ambigo de mulierum nominibus propriis Ἀπημοσύνη Apollod. III. 2, 1. Ἁβροσύνη, Εὐφροσύνη, Σωφροσύνη, Μνημοσύνη, Charmosyne in Inscrr. Grut. utrum substantive appellata sint ut Εἰρήνη, Ἀγάπη, Νίκη, Χλόη, Σοφία Anth. IX. n. 813. et in Inscriptionibus latinis Felicitas, Pietas etc. v. Dissert. IX. an adjectivorum modo declinata Euphrosyne ab Euphrosynus, quod saepe legitur in utriusque linguae Inscriptionibus et Σωφρόσυνος Corp. Inscr. n. 2206. Χαρμόσυνος n. 2927. Victoria a Victorius, ut ab Εὔνοος Εὐνόα Theocr. et ab aliis masculinis vel usitatis vel usitatorum similibus Πραξινόα Eunoae domina apud eundem Theocritum, Ἀριστονόη, Ἀρσινόη, Θεονόη, Ἰφινόη, Νικονόη, Προνόη Diod. IV. 68. etc. omnia alio accentu notata quam quae substantivis adnumerari possunt Πρόνοια Minervae epitheton, Ὁμόνοια Anth. App. n. 210. Εὔπλοια Veneris epitheton et navis nomen in Inscr. Naval. p. 83. in aliis Εὔνοια, quibus editores accentum appellativorum reddiderunt in utramque partem aeque aptum; nam si Graecis collibuit adjectivum ἡ εὔνους vertere in proprium Εὔνοια ut εὔβους Εὔβοια, certe acuerunt antepenultimam. Ὑγίεια sive est Minervae cognomen sive nomen deae Aesculapio natae, sine dubio Salutem significat.[6] Sed de Εὔκλεια vix ratio iniri potest utrum idem valeat atque ὑγίεια an motionis ritu derivatum sit ab Εὐκλῆς ut Εὐρύκλεια, Στρατόκλεια, Σωκράτεια, Εὐτυχία, Εὐσεβία, Εὐνομία. Denique Schneiderus quum dicit substantivum μαχλοσύνη reapse nihil aliud esse quam feminini generis adjectivum, nullum utriusque ordinis discrimen relinquit; sequitur enim Cattierii opinionem Gazophyl. p. 55. nomina in οσυνη cadentia omnia natura esse adjectiva; sed verius, ut arbitror, Simplicius in X. Categ. N. γ. b. δικαιόσυνος Ζεὺς ἀπὸ δικαιοσύνης ὡς εὐφρόσυνος ἀπὸ τῆς εὐφροσύνης, nam revera substantivorum multo major est numerus et testes ampliores. Homerus quidem unum recepit γηθόσυνος, nam ἁλοσύδνη quodque Callimachus huic affinxit ὑδατοσύδνη, simpli-

---

6) Mulieris nomen est Ὑγίεια in Epigr. quod Jacobsius in T. III. 967. edidit, Ὑγείη Append. n. 153. Julia Hygie in Gruteri Inscrr.

ia esse pro ἀλεσύνῃ et ἱδρωσύνῃ, jam ad Aj. p. 486. dixi mihi falsum videri; neque Doederlini auctoritas Synon. T. III. 5. de sententia me deducit potiusque assentiar Vossio vocabula ista cum ἔθνη id est ἔγγονος composita existimanti, quod cum υἱός et φύω cognatum videtur. Deinceps inde exempla increbescunt sed nequaquam pari cum substantivis frequentia: δεσποσύνως in H. H. in Cer. εὐφροσύνως Theogn. et cetera superius enumerata. Quo loco praetermisi ob quandam dubitationem ἀπαυλόσυνος in Leonidae Epigr. Anth. VI. n. 221. ubi leo narratur tugurium ingressus intactos reliquisse incolas:

> [illegible] σεσοβημένος ἀθρόα γυῖα
> ἦλθε φιλοσκήνου αὖλιν ἐς αἰγινόμου.
> οἱ δ' οὐκ ἀμφ' αἰγῶν μεμελημένοι ἀλλὰ περὶ σφέων
> [illegible] Ζῆν' ἐπεκεκλόμενοι.
> χεῖμα δὲ θὴρ μείνας θὴρ νύχιος οὔτε τιν' ἀνδρῶν[7]
> οὔτε βοτῶν βλάψας ᾤχετ' ἀπαυλόσυνος.

Hic Jacobsius ex Plan. edidit pro ἐπαυλόσυνος. Mihi vero neutrum ceterorum hujus notae adjectivorum simile videtur, neque ἀπαυλόσυνος, ἀποδημόσυνος vel tale aliquid probari posse arbitror. Quam suspicionem adauget correctionis facilitas; nam et sic scribi potest ᾤχετ' ἄπαυλος ὄρος ut in Simonidis epigrammate quod ille imitando expressit VI. 217. ὑλονόμος θὴρ – ἀν' ὕλην ὠκὺς ἔθυνεν ὄρος et, si quid variare voluit, ᾤχεθ' ὁ πουλύσινος, quod ab ἐπαυλόσυνος minimum distat sententiaeque pondus addit oppositione contrariorum *nocentissima bestia nocuit nulli.*

§. 2. Substantivis homericis, quae antea commemoravi, Hesiodus adjecit ἀδροσύνη, ἰδμοσύνη, λησμοσύνη et φραδμοσύνη, Solon γνωμοσύνη, Xenophanes et Sappho ἁβροσύνη, Theognis δικαιοσύνη et μαργοσύνη, Archilochus τλημοσύνη, multaque alia insecuti poetae ἀγαλακτοσύνη, ἀγρειοσύνη (si vera est scriptura) ἀδελφοσύνη, ἀθωοσύνη, ἀϊστοσύνη, αἰσχροσύνη, ἀκεραιοσύνη, ἀλαπαδνοσύνη, ἀλιτροσύνη, ἀλυκτοσύνη,

---

7) Jacobsius pro θὴρ μείνας corrigit θερμήνας satis probabiliter nisi vitium subest proximis θὴρ νύχιος pro διανύχιος (ut ἐπινύχιος) id est διὰ νυκτὸς μείνας. Ἀθρόα γυῖα vide ne in ἀίερμα γυῖα mutandum sit.

ἀπειροσύνη, ἀπιστοσύνη, ἀοιδοσύνη Gregor. Naz. Carm. XXVI. p. 96. A. et L. p. 120. A. ἀϋπνοσύνη, εἰκαιοσύνη, ἐπαγροσύνη, ἐπιορκοσύνη, ἐρημοσύνη, ἐφηβοσύνη, ἠλοσύνη, θεωροσύνη, κραιπνοσύνη, κακοβουλοσύνη, λαβροσύνη, λεπτοσύνη, μετεωροσύνη, ὀρθοσύνη, σκαιοσύνη, χηροσύνη. Haec ab adjectivis tracta sunt; minus multa a substantivis ἀεθλοσύνη, δειπνοσύνη, ζηλοσύνη, θεσμοσύνη, κηοσύνη, a nominibus in μος vel μα derivatis ἀγερμοσύνη sive ἀγυρμοσύνη, οἰκτιρμοσύνη et σεβασμοσύνη, quibus subjungam δρησμοσύνη quod in H. H. δρᾶσιν significat, apud Maximum δρασμόν. Ex his quae tertiae adscripta sunt classi, nomina in ος huc deflecti solent ἀνθοσύνη, ἀδοσύνη, διψοσύνη, θαμβοσύνη, καλλοσύνη, κηδοσύνη, μηδοσύνη, χητοσύνη, et in ων ἀρηγοσύνη, γειτοσύνη, κατασπυγοσύνη, τεκτοσύνη, παιηοσύνη, ac prae ceteris quae in μων exeunt verbalia ἀλιτημοσύνη, δαημοσύνη, ἐλεημοσύνη, ἐθημοσύνη, ζηλημοσύνη, ἡμοσύνη, θεημοσύνη, τλημοσύνη, μνημοσύνη, quod Grammaticus Cram. I. 411. non ut Cattierius a μνημόσυνος sed a μνήμων derivatum censet, cujus a genitivo propius abest quam a μνήμη et μνῆμα. Itaque tenoris servandi causa etiam παλαισμοσύνη non substantivo πάλαισμα subjungimus sed adjectivo, etsi non reperitur nisi proprium Παλαίμων v. Aglaoph. 1170. et verbum παλαιμονεῖν, quorum ad similitudinem Aristarchus παλαιμοσύνη scripsit Eust. 1587, 40. sed non persuasit poetae imitatoribus Quint. IV. 120. Nonn. X. 332. XXXVII. 581. Maneth. III. 356. Christod. Ecphr. 234. Et ob eandem causam huc referimus παιγμοσύνη Stesich. Fr. LXVIII. κελημοσύνη, κελευσμοσύνη, πημοσύνη, χαρμοσύνη, χρησμοσύνη, quorum aliis adjectiva praeeunt, aliis substantiva, sed illa pluribus, si praesertim conjuncta computamus, quo ex genere unus Homerus sex delibavit ἀγανοφροσύνη, ἀεσιφροσύνη, ἀφροσύνη, ὁμοφροσύνη, σαοφροσύνη, χαλιφροσύνη et cum aliis verbis connexa ἀχρημοσύνη, ἐφημοσύνη, μεθημοσύνη, συνημοσύνη, ὑποθημοσύνη, quibus Hesiodus adjunxit δυςφροσύνη, ἐπιφροσύνη, εὐθημοσύνη, κακοθημοσύνη, Theognis ἀγνωμοσύνη, ἀπημοσύνη, εὐφροσύνη, πολυφροσύνη, σωφροσύνη, Pindarus non plus uno φιλοφροσύνη, post sequuti ἀλιτοφροσύνη, ἀμνημοσύνη, ἐχεφροσύνη, λαθιφροσύνη. Ceterae hujus declinationis terminationes ad derivandum minus aptae habitae sunt; ab — ηρ

m extat ἀνδροσύνη in oraculo Euseb. Pr. Ev. V. 28, 225. C., Diod. Exc. VII. 2. in Maji Collect. Script. T. II. p. 2. ab — παιδοσύνη Maneth. ab — ις μαντοσύνη Pind. et Emped. et ιστοσύνη Orph. H. ab adjectivis ἀληθοσύνη Theogn. κακο-αθημοσύνη Timo Phlias. et ἀϊδροσύνη EM. 42, 43. Hoc om genus universum quo familiarius est poetis, eo minus venit accuratae et politae orationi. Apud atticos quidem ptores unum reperitur simplex δικαιοσύνη. Neque copu- illi susceperunt nisi ea quae ab adjectivis in ων exeun-s derivata sunt; Plato haec: ἀφροσύνη, εὐφροσύνη, σω-σύνη v. Benseler. ad Isocr. Ar. 363. ἀλλοτριοπραγμοσύνη a mmaticis enotatum v. Schneider. ad Civ. IV. 444. B. ἀσχη-ύνη, εὐσχημοσύνη, φιλοχρημοσύνη et ἀνεπιστημοσύνη, Ae-ines ἀγνωμοσύνη et ἑτερογνωμοσύνη, Xenophon μεγαλο-μοσύνη et εὐθημοσύνη,[8] Lysias p. 17, 1. πολυπραγμοσύνη, nosthenes κακοπραγμοσύνη, φιλοπραγμοσύνη, αἰσχροῤῥημο-η (in Epist.), idem et Isocrates φιλαπεχθημοσύνη, Thucy-s I. 32. ἀπραγμοσύνη et V. 7. ἀνεπιστημοσύνη; quibus si-a multa suppeditant extranei: ἀπημοσύνη Clemens Al. ιοπραγμοσύνη Heraclit. Epist. ἐπιστημοσύνη Diog. ἑτερο-μοσύνη Joseph. ἐχεῤῥημοσύνη Jamblich. ἰσχυρογνωμοσύνη o, κοινονοημοσύνη M. Anton. ὀλιγοπραγμοσύνη Plutarch. ιοσχημοσύνη Aristot. συμφροσύνη Appian. ex simplicium iero αἰδημοσύνη Zeno, ἀστοσύνη Liban. T. I. 322. II. 362. loco Thomas ἀστειοσύνη legit, γειτόσυνη Strab. Sunt haec ca ex magno cumulo decerpta, de quibus nihil affirmare sumus nisi quod ad damnandum parum est, non reperiri apud locupletes auctores; utrum vero casu praetermissa an quia minus placerent, existimatu difficile. Pollux qui-multa, quae hodie testes nullos aut minus idoneos ha-t, in numerum recepit, duo reprobavit ἀθεαμοσύνη IV. 9. μικρογνωμοσύνη ib. 13. quod insuave auditu dicit, simile ωμοσύνη nihil culpans; alia fortasse praetereundo, sicut sores, ejecit. Nonnullis Atticistae notam apposuere. Tho-ἱππασία λογοποιοί, ἱπποσύνη δὲ ποιηταί — χρηστότης οὐκ

8) Ὑποθημοσύνη ab Homero, cujus fabulam enarrat, sumsisse vi-r.

ἀγαθότης οὐδ' ἀγαθωσύνη. Pollux III. 85. ἡ δουλοσύνη ἰωνικόν, cui familiae inserenda sunt κελευσμοσύνη Herod. κακοφραδμοσύνη Democrit. Stob. Flor. LXXIII. 62. p. 473, 3. ἀδημοσύνη ejusdem VI. 55. p. 82, 19. et quae in Astrologia Luciani brevi se intervallo subsequuntur μαντοσύνη, τεκτοσύνη, ὑποθημοσύνη etc. Ἀδημοσύνη Grammaticus Bekk. p. 80. a Xenophonte quoque scriptum refert in Memorabilibus, ubi hodie non reperitur, sed Ruhnkenius suspicatur olim sic scriptum fuisse eo loco quo nunc ἀνεπιστημοσύνη legimus. Huic vero Buttmannus obloquitur in Lexil. II. 137. Antiatticistas non disserere pro aliis vocibus quam iis quae ab Atticistis reprehensae essent; quod si verum esset, tamen non conveniret in ἀδαημοσύνη, a quo Atticorum usus quam maxime abhorret. Aeque non persuadet ἀδημονία non a verbo ἀδῆσαι sed ab ἀδημεῖν derivatum, hoc autem a δῆμος compositum esse hoc intellectu quo verbum germanicum *es ist mir unheimlich*. Ita enim disserit, nomina in οσυνη a verbalibus originem habere, quae vero non sint verbalia alio deflecti in ονια, contraque analogiam fictum esse a Callimacho ἀπημονία pro ἀπημοσύνη et in Odyss. ἀδαημονίῃ commutari oportere in ἀδημοσύνῃ quod Harl. praebet. Verum non ἀπημονία solum legitur sed etiam εὐημονία ἐμπειρία Hes. φιλοπραγμονία Schol. Eur. Hippol. v. 72. παραφρονία in secunda Petri II. 16. apud deteriores εὐγνωμονία et fortasse compluria hujusmodi mihi non animadversa; nuper enim ad haec attendere coepi. Et ex diverso κακοδαιμοσύνη Maneth. IV. 462. Suid. s. Ἀπίκιος, εὐδαιμοσύνη ab Archyta Stob. Tit. I. 76. p. 14, 47. et aliis scriptoribus Doriensibus Euryphamo Tit. CIII. 27. p. 355, 42. et Metopo I. 64. p. 11, 51. frequentissime usurpatum contra consuetudinem magis quam contra analogiam. Quapropter mihi persuaderi non patiar ut ἀδημονία aliunde quam ab ἀδήμων derivatum putem et in simplicibus γειτοσύνη minus graecum censeam quam γειτονία, quorum illud cum ἁρμόσυνος convenit, hoc cum ἁρμονία. Adeo arcta sunt utriusque formae confinia. Ἡγεμοσύνη vero si quis dixisset non solum ab illa aberrasset regula, quam Buttmannus vulgo obtinere ostendit, sed ab ea quoque qua sanctum est ut omnia hujusmodi substantiva quartam ab extrema syllabam longam habeant aut,

si haec brevis est, producunt tertiam [illegible] II. 115, 17. ut quatuor illa quae Grammatici [illegible] ἁγιω-σύνη, ἀγαθωσύνη,[9] ἱερωσύνη, μεγαλωσύνη EM. 275, 42. Mo-chop. Sched. p. 74. qui quum addit καὶ ἕτερα, significat μα-καριωσύνη, quod Herodianus Epimm. p. 232. apponit, vel θεο-πλωσύνη, quod Schneiderus ex Schol. Luciani profert, vel [illegible] ignotum antiquis ut cetera praeter ἱερωσύνη. Reiskius iutem quum ad Liban. Antioch. p. 356, scribit solet Libanius ubstantiva in οσυνη exeuntia ab adjectivis in ος formare it h. l. εὐθυμοσύνη et supra, ni fallor, in Vita ἀλογοσύνη, le utroque errat; nam nec hoc aliudve simile legitur neque llo εὐθυμοσύνη scripsit, quo Hesychius utitur s. Εὐθυμία, ed ἡ τῆς ὕλης (urbis) εὐθυμοσύνη situs amoenus. Sed neu-rum plurale τὰ ἡγεμόσυνα legitur apud Xenophontem, quod st solemnium nomen ut τὰ χαρμόσυνα Herod. τὰ κουρόσυνα EM. idemque Xenopho in Oecon. bis dixit τὰ δεσπόσυνα (χρή-ματα) Thucydides V. 11. τὸ μνημόσυνον ab Antiattista observa-um. Unde non sequitur Atticos adjectivis ἡγεμόσυνος et δε-σπόσυνος usos fuisse, quo genere illi omnino abstinent; nam [illegible]σσυνος, quod inter Thucydidis glossas refertur Phot. s. Πε-[illegible], nulli illorum comparabile est neque omnino sui simile habet; quam ob causam vox sicula vel siciliensis habetur Schol. Il. V. 205. Eust. 539, 34. ex πιστόσυνος, ut antea dixi, contracta, perspicuo insuetae formationis indicio. Jam quod ad significationem horum vocabulorum attinet, ex ipsis, quae proposita sunt, exemplis pro se quisque fines terminosque huic nominum generi circumscriptos pernoscet, opinor. Sed quia Matthiae ad Eur. Or. 1377. ἱπποσύνη negat pro ἱπποστά-σιον, ut Scholiastes ait, accipi posse, quia nullum vocabulum in συνη exiens locum designet, id uno refellam exemplo Aga-thiae θηροβότου πρέμνον ἐρημοσύνης Anth. IX. 4.[10] id est τῆς ἐρήμου. Et quis dubitet quin γειτοσύνη de loco dici potuerit sic ut latinum vicinitas? Neque aliter accipiendum videtur Hesych. Mil. de Orig. Const. §. 27. p. 68. ed. Orell. ἀναλα-

---

9) Saepius scribitur ἀγαθοσύνη sed mendose ut κακοσύνη.

10) Τῆς θηροκόμου — ἐρήμου Apollinar. LXIV. 28. vix discerni potest a θηρονόμου.

βόντες τοὺς διαφθαρέντας πύργους τοῖς ἐκ τῶν τάφων λίθοις Τυμβοσύνην τὸ τεῖχος ἐκάλεσαν, hoc est sepulcretum.

CAP. VII.

De affectionibus.

§. 1. De mutatione literarum, e quibus haec constat terminatio, loquutus sum saepius sed cursim et abrupte; nunc exponam articulatius, ac primum de vocali terminationis prima ejusque vel ellipsi vel pleonasmo, tum de ceteris elementis. De alpha igitur haec est Technicorum sententia: *ἀπὸ τοῦ ψῶ ψεδανός καὶ ἐν συγκοπῇ ψεδνός ὡς μηκεδανός μακεδνός* Eust. 207, 22. *ἀπὸ τοῦ κήδω κηδανός καὶ κεδνός* 1421, 22. *ἔστυγον στυγανός καὶ ἐν συγκοπῇ στυγνός* EM. 731, 26. *οὐδὲ τὸ ᾱ συγκόπτεσθαι ξένον, ἐπεὶ οὕτως ἔχει τὸ σπάργνον, τὸ ἕδνον, τὸ τέκνον* Apollon. Synt. IV. 12, 334.[1] Neque solum alpha simplex tolli contendunt sed etiam conjunctum *ἡ θεράπαινα κατὰ συγκοπὴν θεράπνη* Sch. Apoll. I. 786.[2] Epsilon adjungit Schol. Dion. Gramm. 1137. *τέχνη παρὰ τὸ τευχάνω συγκοπῇ καὶ ὑφέσει· τὰ γὰρ εἰς νη λήγοντα προηγουμένου συμφώνου πᾶσαν φύσει μακρὰν ἀποστρέφονται χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ πάθους εἴη ὡς πλήμνη, στρώμνη, ποίμνη, ἀπὸ τοῦ πλήμη, στρωμένη, ποιμένη.* Hic et Schol. Nic. Th. 30. *ἰαμνός* ab *ἰαμένη* sive *εἰαμένη* fictum dicit. Eademque exaeresi etiam iota tolli, *πυκινός πυκνός* EM. 696, 4. *πυρινός πύρνος* sive *πύρνον* Sch. Od. XV. 312. Athen. 114. D. ubi oxytonum est. Sed de *τευχάνη* intercedit Choeroboscus in Sch. Dion. l. c. *τέχνη* a verbo *τεύχω* repetens sicut Sch. Il. XIV. 351. *θαλπνός, τερπνός, στιλπνός* sine ulla ambage ad *θάλπω* etc. reducit, saepeque alii terminationem *ν̄*— vocabulorum stirpibus agglutinari declarant, *στεῤῥός στέρνον* EM. *ἀϊδνές κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν̄* Sch. Hes.

---

1) Addit *τὸ δάκνον, τὸ Ἐριχθονίδαι.* Pro illo scribendum est *δάκνω*, quod ex *δαγκάνω* concisum esse alii tradunt. Ceterorum crebra est mentio: *παρὰ τὸ ἥδω ἥδανον καὶ ἔδνον* EM. 316, 41. *παρὰ τὸ τέκω τέκανον καὶ τέκνον* 750, 20.

2) Sic Mitylenaei Belonii temporibus *σφύραιναν* piscem *σφύρναν* appellabant v. Du Cang. Acna sive acnua ex *ἄκαινα* contractum.

Theog. 860. quippe significatio utriusque formae eadem est, ut in verbis [illegible]; sic in nominibus [illegible], μύῤῥα σμύρνα,[3] [illegible], ὄρφος (Parall. 344.) ὀρφνός, πελός sive πελλός pullus, πελνός φαιός Hes. quae antithesis vocalis saepe verborum auctus insequitur πίλνημι, πίτνημι, πίτνω. Sed inter σισύρα et σισύρνα Ammonius aliquippiam interesse statuit. Sic etiam quum duo sint verba diversae potestatis κλέω τὸ κλείω et κλέω τὸ κλήθω, ne qua ambiguitas oriretur, ab illo κλήμη ἡ κλήμορα derivatum est, ab hoc κλήμνη. Illam vero syncopae suspicionem neque usquequaque respuimus, neque continuo omnia, quae breviora sunt, imminuta esse putamus; nam fieri potest ut utraque terminatio seorsum nata sit modo soni variandi causa ut ὀρφανός ὀρφνός v. Intp. ad Hesych. s. Ὀρφανεία, modo etiam significationis ut λίχνος λιχανός.[4] Idem fit ceteris vocalibus. Φέρνα et φερνή, παίδνος ἡ παιδίσκη Hes. et παιδνός, quod veterum nonnulli a παίζω derivatum putant,[5] τόρονος ὁ τόρνος Ταραντῖνοι Hes. hoc pleonasmo propius, illa ellipsi. Sed utrinque pariter distat στρωμνή, quod ex στορέμνη concisum esse fabulatur EM.[6] nec veriora duco quae Schneiderus in Lex. et alii comminiscuntur στάμνος ex ἱστάμενος, σκύμνος e

---

3) *Μύῤῥα ἡ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσι* Athen. XV. 688. C. Omisi *κρυμός, κρυμνός*, quia non satis munitum est; *Κρῶμος* Cram. II. 330. et *Κρῶμνος* sive *Κρῶμνα*, fortasse aliqua cohaeret cum *κρημνός* sive *κρεμνός*, quod praeferunt Grammatici Cram. II. 384, 12.

4) *Δαπάνη* et damnum sunt qui componunt; nec repudiandi videntur. Illud *Καπανέως δέμας καπνοῦται* Eur. Suppl. 497. forsitan Tragicorum commentum fuerit ex etymo *καπνός* ductum.

5) *Παιδνός ἀπὸ τοῦ παίζω ὡς ἀλαπαδνός, ὀλοφυδνός*, Schol. Il. V. 683. Eust. 1900, 4. Verum haec a paragogis ducta sunt ut a *κομίζω κομιδή*, sed a *παίζω* si Graeci derivassent adjectivum, id *παιγνός* foret ut ab *ἅζομαι ἁγνός*.

6) *Στρωμνή* a *βρώμη, γνώμη, τρώμη* differt quod substantiam significat solum non actionem, neque scimus utrum primitivum sit *στρώνη* ut *ζώνη, γρώνη, σμώνη*, an quod vulgo sumitur *στρώμη*. De accentu Cram. I. 48. *τὰ εἰς νη μετ' ἐπιπλοκῆς βαρύνεται ὄρφνη, λίμνη· τὸ ἀκμή ἐπὶ ἄκμονος· ἀντιπίπτει τὸ στρωμνή καὶ ἰσχνή καὶ Ἰσχνά πόλις* scrib. *τὸ ἀμνή ἀπὸ τοῦ ἄμενος* (id est *ἀμενής* v. EM. 84, 30.) *ἀμνός — καὶ Ἰχνή καὶ Ἰχνά πόλις*, unde *Θέμις Ἰχναία*.

κνύμενος, *μέρμινα* ex *μεριμένη* v. Dissert. III. §. 6.[7] *Εὔρυμνος*, quod nonnulli ex *εὐρύμενος* contractum putarunt, Hermannus ad Arg. 990. ex errore natum esse ostendit. *Ἰαμνός* vero, quo illi pro exemplo nituntur, nostris in libris fruticem sive *θάμνον*, ut Hesychius interpretatur, et fruticetum significat potius quam *χῶρον ἥμενον* Theocr. XIII. 40. vel *πεδίον καθήμενον* v. Wernsdorf. ad Himer. p. 638.[8] Longas vero vocales extritas esse nec veri simile est nec probatur eo quod Amazon Smyrnae eponyma et urbs ipsa modo *Μυρίνη* dicitur modo *Σμύρνα*.[9] Sed iota hoc aliquanto obscurius promi ostendit nomen *ἠρώνη*, de quo alibi dixi. — Porrigi autem hanc vocalem in nonnullis adjectivorum temporalium monet Arcadius p. 195, 10. *τὰ παρὰ καιροῦ συντιθέμενα* (sic) *συστέλλει τὸ ῑ, θερινός, νυκτερινός — οἱ δὲ ποιηταὶ πολλάκις ἐκτείνουσι*, non illa quidem sed *ὀρθρινός, ὀπωρινός, μεσημβρινός*, quibus Ruhnkenius Epist. 166. etiam *θαμινός* adnumerat, mendosam scripturam sequens; *κρανεῖνος* ex conjectura illatum est H. H. in Merc. 460. pro *ὑδάτινος* in Matronis versu Athen. IV. 136. C. successit *ὑδατεινός*. Sed Nonnus *κόφινος* usurpavit media porrecta; cujus substantivi usus non admodum antiquus est, etymon Coraes non inepte conjectat ad Heliod. p. 152.[10] Pro *μυρίκη* in exitu versus Opp. Hal. IV. 165. Schneiderus *μυρίνη* posuit, quod vereor ut jure fecerit. Vicissim iota longum corripitur si vocabulum extrinsecus crescit, *ὑσγινόεις* ut *ἀλγινόεις, ἀργινόεις* v. ad Aj. p. 184. et *Ἐλευσινίδης, Ἐλευσίνιος*, quod Blomfieldius in Animadv. in Suppl. v. 1. p. 234. ed. Lips. iterum iterumque in *Ἐλευσῖνος* convertit. Inferioris vero ordinis poetae nomina propria breviando iota corrum-

---

7) Sic expediunt etiam latina lamna et aerumna, quod mihi potius ab *αἴρω* propagatum videtur unde *αἶρα* et *aero* ut alumnus, auctumnus, vertumnus, pilumnus. Propriam significationem refert *aerumnulae*.

8) Sic etiam Columella pisces planos vocavit *jacentes*.

9) Euseb. Chron. p. 34. Syncell. p. 181. A. *Μυρίνα* (sic) *ἡ παρά τισι Σμύρνα λεγομένη ἐκτίσθη ἐν Ἀσίᾳ*.

10) A *κουφός* id est cavus v. Du Cang. Idem forsitan fuerit cupa (*κούφα* Du Cang.) *κουπήιον ἡ ἐπὶ τῆς ἁμάξης καμάρα* Hes. *κυψέλη ἀγγεῖον πλεκτόν* id. praecipue alvearium sive corbis apium. Ad haec conferunt francogallica *coffin, coffre*.

punt *Κυρῖνος*, *Λίγυνα*, *Ματαρῖνα* etc. v. Franck. ad Inscr. Richter. p. 35. neque iota solum sed etiam ceteras ancipites *Ἀσυγκανός* ut supra dixi et *Acyndinus* Anth. Lat. II. 144. Sed pro *καστανεοῦ καρύου* Nic. Al. 269. aut ut Schneiderus suasit in Indice *καστηνεῦ* scribendum, aut quia huic testis deest, *καστανέου*; castaneas Romani vocant. Nonnus Paraphr. XX. v. 2. Mariam, quae a patria nomen *Μαγδαληνή* accepit, *Μαγδαλίνην* vocavit iota facilius corripi posse ratus quam eta. De quo nominatim cavet Moschopulus Sched. p. 144. *τὰ ἐθνικὰ καὶ τοπικὰ διὰ τοῦ η γράφεται Σαρακηνός, Μαγδαληνός, Ἀγαρηνός, Ῥαιδεστηνός, Ἀμαστρηνός*[11] — sed quod addit *τινὰ δὲ αὐτῶν διὰ τοῦ ι Μαλικινός, Ἀδραμυττινός καὶ Παλαιστινός δὲ καὶ Παλαιστῖνος λέγεται*,[12] a vitiosa vocalium appellatione profecta sunt, quae nomina gentilicia ita infuscavit ut quid quoque loco scriptum fuerit vix constitui possit incerto praesertim accentu ut *Πευκηνοί* et *Πευκινοί*, alias prima acuta, alias secunda v. Tzschuck. ad Mel. II. 7, 1. *Παρθηνοί* et *Παρθινοί* v. Fabric. ad Dion. Cass. XLI. 49. Schweigh. ad Polyb. II. 11, 11. VII. 9, 13. *Σκυθηνοί* et *Σκυθινοί* v. Interpr. ad Xen. Anab. IV. 7, 13. (18.) quibus omnibus iota magis convenire videtur quam eta. Nec minor inconstantia in derivatis: *Ἀστυρηνός*, Steph. cui jure postponitur *Ἀστυρινός* diverso ap. Xenoph. et Strab. accentu; *Καΰστρηνός* et *Καΰστρινός* sive *Καΰστρῖνος* v. Tzschuck. ad Strab. XIV. 446. In Stephani loco *Παλική Παλικῖνος ὡς τῆς Ἐρύκης Ἐρυκῖνος* Hermannus Opusc. T. VII. 320. pro illo *Παλικηνός* scribendum censet, postrema ad *Ἔρυξ* pertinere a librariis forte praetermissum, quia Stephanus suo loco ab *Ἐρυκή Ἐρυκαῖος* declinat. Et sic ab aliis Siciliae et vicinae Italiae[13] urbibus, quae sunt pri-

11) Id est *Ἀμαστριανός*. Proximum a nomine urbis *Ῥαίδεστος* v. Wesseling. ad Itiner. p. 176. Agareni, quos Thesaurus praetermisit, sunt Ismaelitae.

12) Horum nonnulla leguntur in Etym. Gud. p. 3. s. *Ἀγαρηνός* et Orionis Excerptis a Sturzio editis p. 619, 38. *Μεγαληνούς* quos hic nominat, nullos reperio sed regionem *Μεγαλήνην* (sic) in cod. Pass. Herod. VI. 29. ubi *Μαλίνην* vulgatum est. Pro *Ἐδεσῖνος* fortasse *Ἐφεσῖνος* scribendum vel *Ἐμεσῖνος*. *Παλαιστῖνος* Moschopuli urbis Epiroticae incolam significare videtur v. Interpr. ad Lucan. V. 460.

13) *Ἄμπελος Ἀμπελῖνος· ὁ γὰρ τύπος τῶν Ἰταλῶν, Ἀπαισός — καὶ*

mae declinationis, Ἐγεσταῖος, Ἐνναῖος, Ἑρβιταῖος, Ζαγκλαῖος, Ἱμεραῖος, Καταναῖος, Κασμεναῖος, Πολιχναῖος, Ὑβλαῖος etc. Ἐρυκῖνος autem quod Stephanus s. Ἀβακαῖνον cum Ἀβακαινῖνος, Λεοντῖνος et similibus componit, ab Ἔρυξ repeti convenit ut Ἄδρυξ Ἀδρυκῖνος ὡς Ἐρυκῖνος ἀπὸ τῆς Ἔρυκος γενικῆς, Ἴνυκος (Ἴνυξ) Ἰνυκῖνος· ἴδιος γὰρ ὁ τύπος Σικελῶν. Sed idem Ἐρυκῖνος ad Ἐρύκη referri posse ostendunt alia exempla Ὀμφάκη Ὀμφακαῖος· ἔδει δὲ Ὀμφακῖνος τῷ τύπῳ τῆς χώρας, ut Ἔντελλα Ἐντελλῖνος, Ἄλαισα Ἀλαισῖνος quod male acuitur Diod. XIV. 16. Πέτρα Πετρῖνος XXIII. Ecl. 14. quae terminatio proprie assignata est nominibus secundae et tertiae declinationis Ἑλωρῖνος, Ἀσσωρῖνος, Ἑρβησσῖνος, Ματαυρῖνος, Ἰχανῖνος, Μοργαντῖνος — Ταραντῖνος, Βιδῖνος, Σολουντῖνος sed et Σολούντιος ut Σελινούντιος, Βυζάντιος et Βυζαντῖνος,[14] Ἀμόργιος et Ἀμοργῖνος v. Welcker. ad Simon. p. 5. saepe a similibus dissimilia Μόργυνα Μοργυναῖος, Μεσσήνη Μεσσήνιος, Πάχυνος Παχύνιος etc. et ad typum siculum non sicula Ἀμοργῖνος ὡς Ἐρυκῖνος, Ἀργάντη, τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀργανταῖος, ἀλλ' ὁ τύπος τῶν Ἰνδῶν ἢ Ἀργαντῖνος ἢ Ἀργαντίτης, quibus similia Ἀγαθῖνος, Καλαθῖνος etc. supra memoravi. Omitto alias vocalium vicissitudines Ἀλπηνός et Ἀλπωνός Aeschin. Fals. p. 45. et 46. ubi libri aliquot Ἄλπωνος praebent, Δελφύνη et Δελφίνη, et manifestum mendum θεὸς Δινδυμένη Plut. V. Themist. XXX. pro quo cod. Par. Δινδυμίνη id est — ήνη praebet. Alpha Romani plerumque in ῑ vertunt Catina saepius dicentes quam Catana et semper patina, machina, trutina, buccina, fascinum, balineum,[15] et in aliis terminationibus λε-

---

Παῖσος τῆς Λαμνίας· τὸ ἐθνικὸν Παίσιος ἢ ὅπερ ἄμεινον Παισῖνος διὰ τοῦ ῑ καὶ περισπωμένως τῷ ἔθει τῆς χώρας Steph.

14) *Byzantinus* primum reperitur ap. Claudian. in Eutrop. II. 136. cf. ad Buttm. Gramm. 429. Adn.

15) Scaliger ad Varr. L. L. V. fin. p. 158. his apponit ῥυκάνη runcina, quod tamen si penultimam longam habet, ut Lexicographi nostri tradunt, non ex graeco conversum sed a latino *runcare* derivatum est ut angina, fodina, et a σάττω sagina. Et de buccina dubitari potest utrum sit ipsum βυκάνη an a bucca. Βαλανεῖα dicta arbitror quia βαλανοειδῆ sive θολοειδῆ. Τῶν βαλανείων οἱ θόλοι — Athen. XI. 501. D. Suidas Σκίνδαψος ἄφανα, quod cum latinis Apina sive apinae, afaniae componitur.

κάστη lepista, [illegible] Ἀκράγας Agrigentum, Μασσαλία Massilia, [illegible] v. O. Schneider. Gram. I. 2, 440. [illegible] cacabus, camara [16] et alia eodem quo [illegible]. Quae vere in superiore disputatione attuli [illegible], [illegible] [illegible], λάγχνος λάχνος etc. non ad [illegible] pertinent sed ad flexuram positionum.

§. 2. Eadem est consonae ratio huic terminationi propriae; cujus loco saepe aliae succedunt liquidae sine ulla affectionis suspicione; quare haec cursim tractabo tanquam aliena. Primum lambda: Μαργάλαι et Μαργάναι oppidum Elidis Strab. VIII. 107. ῥαδαλός κραδαλός et ῥαδανός ῥαδινός, ἀρδάλιον et ἀρδάνιον ab ἄρδω unde ἄρδα et ἄρδαλος μολυσμός, ἔβελος et ἔβενος, λωγάλιον et λωγάνιον.[17] Secundo my: Ἀρσάμης et Ἀρσάνης v. Wessel. ad Diod. XVII. 5. κύριμος et κύρινος, Ἄνθιμος frequens inter Christianos nomen, Ἄνθινος Ἀπολλωνίῳ in epigraphe Epist. Theoph. Simocatt. LXXXVIII. ἄνθιμον ὕδαρ Orph. Lith. pro homerico ἄνθινον, πρώιμος et πρώινος v. ad Phryn. p. 52. ὀπώριμος et ὀπωρινός, ἤριμος Hes. et ἠρινός, δρόσιμος et δρόσινος. Tertio rho: βλίκαρος et βλικανός ὁ βάτραχος, quanquam etymon dici nequit; λεκάριον et λεκάνιον huc non referam quia a diversis principiis λέκος et λεκάνη, sed placentarum genus λάγανον dici suspicor διὰ τὸ λαγαρόν, verbumque Hesychii Λαγρουίτης εἶδος πλακοῦντος interpretor λαγανίτης. Ut autem harum vocum neutra neutri substituta dici potest, ita de detractione consonae non consentimus Grammaticis in EM. 810, 18. Cram. I. 437. II. 425. ἐκ τοῦ χειμερινός γίνεται κατὰ συστολὴν (ὑποστολὴν) τοῦ ν̄ χειμέριος ὡς ἑσπερινός ἑσπέριος, quae apud poetarum antiquissimum nunquam νῦ habent, neque πρωινός ille dicit sed πρώιος. Post eum invaluerunt ἡμέριος — ἡμερινός, νυκτέριος — ινός, ὄρθριος — ινός,

---

16) Hoc tamen saepius camera scribitur; non ita saepe Camerina ut Cameria et Camerinum, quae ab eadem stirpe nata videntur. Agrigentum et Ἀκράγαντα conferenda sunt cum Tarentum Τάραντα, talentum τάλαντον, contra posito Calendae Κάλανδαι.

17) Τὸ ἀργινόεσσα γράφεται καὶ ἀργιλόεσσα κατὰ στοιχείων συγγένειαν Eust. ad Dion. 1166. Ἄβιννα Λιβύης ἄκρα Philostr. V. Apoll. V. 1. 188. vulgo Ἀβύλη vocatur; in Thes. utrumque omissum.

et ex alio genere οὔριος οὔρινος, ὄρφνιος ὄρφνινος et ὄρφινος, in quibus libri variant Aristot. de Color. V. 795, 19. Ath. XII. 535. F. et apud eundem φοινίκινος (οἶνος) et φοινίκιος v. Meinek. Vol. III. 328. χιόνινος et χιόνιος IX. 375. D. pro quo χιόνεος dici solet.[18] Hic nulla contingit affectio sed terminationum libera flexio ut ἀνθρώπινος ἀνθρωπικός ἀνθρώπειος, ὀστράκινος ὀστρακοῦς ὀστρακηρός, quae Grammatici adnotare solent sed ob aliam causam: ἀνθρωπεία φύσις, οὐκ ἀνθρωπίνη Thom. κεράμινος ἀντὶ τοῦ κεραμεοῦς Ἡρόδοτος Antiatt. Bekk. 102. κεραμεοῦν ἀττικόν, ὀστράκινον ἑλληνικόν Moer. neque illi χρύσινος[19] admiserunt vel ἀργύρινος vel χάλκινος v. Has. ad Leon. p. 404. nam ὀρειχάλκινος, quo Plato utitur, parasyntheton est ut ὠμοβόϊνος, ad ultimum μολιβδοῦς Pherecratem auctorem habet, μολύβδινος Aristotelem v. ad Phryn. 148. Singulare paragogae exemplum est μηλινόεις Nicandri pro μήλινος,[20] nam Ἐχινοῦς et Μυῤῥινοῦς a substantivis derivata vunt, αἰγινόεις et ἀγχινόεις suspecta. Verum illa jam affectio dici potest si poetae adjectivis materialibus, quorum antepenultima longa, epsilon inserunt: ἐλαΐνεος, ἰτρίνεος, κεδρίνεος, λυγδίνεος, λαΐνεος, μυρικίνεος, πυξίνεος, φηγίνεος, quare etiam pro ἐλεφαντίνην Coluth. 314. substituendum est ἐλεφαντινέην, quo utitur poeta in Anth. App. n. 209. Eodem modo Latini vocabula illa augent non solum quae materiam significant abiegineus, coccineus, fagineus, oleagineus, smaragdineus, tiliagineus, sed etiam quae colorem albineus, caligineus, galbineus, lactineus. Sed differt quod haec sermonis sunt propria, illa

18) Πελινόν τὸ πελιδνόν Anecd. Bekk. 293. forsitan corruptum ex πελιόν, simile tamen Nicandri verbo ἐχιναῖος. Pro ὀθόνιον πρόςωπον in Fragm. Com. T. II. 663. n. IX. scribendum est ὀθόνινον, nec extimescenda epallelia; nam dicitur βαλάνινος, σχίνινος, πρίνινος.

19) Ἄνθος — καὶ ἄνθινος ὡς χρύσινος· ἀλλὰ τὸ μὲν ἄνθινος, εἰ μὴ στέφανος προςκεῖται, ἀτελές ἐστι, τὸ δὲ χρύσινος μόνον ἀεὶ λέγεται καὶ δηλοῖ νόμισμα Moschop. Dict. Att.

20) Ἰχθύϊνος et πιτύϊνος non admodum antiqua sunt, βοτρύϊνος non reperitur hodie sed Suidas Βότρυν τὴν βοτρυΐαν ὀπώραν, quod sine diaeresi scribendum videtur ut νήδυιος etc. Pro Μαχλυΐνη Lucian. Toxar. §. 44. recte nunc scribitur Μαχλυηνή typo anatolico; graeco magis Λιβυστῖνος, Λιγυστῖνος.

vero, ut ante praedixi, poetica praeter ἐρίνεος sive εἰρίνεος, quo Herodotus et Hippocrates usi sunt; neque enim extat trisyllabum εἴρινος ut et latinorum nonnulla breviore forma carent: arundineus, pancarpineus, hirundineus, Cupidineus. De substantivorum epenthesi nihil constat. Nam arboris nomen ἐρινεός credibilius est derivatum esse a fructu τὸ ἐρινόν ut μηλέα a μῆλον et similia v. Parall. 337. quam a synonymo ἐρινός, cujus testes perpauci sunt et non admodum antiqui.[21] Ῥοδακινέα autem, quod pro ῥοδακινόν vel ῥοδακηνόν usurpatur, forsitan ne graecum quidem v. Bernard. ad Nonn. c. 87, 291. Nicles. ad Geopp. X. 13. De vocali terminationis ultima nihil est quod adnotem praeter tropen literae eta doricam, non solum in nominibus doricis ut Σμικρίνας Tarentinus Diod. XVI. 37. Κορωίνας sive Κερκίνας Larissaeus XIV. 3. Μοργαντίνας XI. 78. Κοττίνα meretricula Lacedaemonia Athen. sed etiam in communibus ὀρφῶνας Artemid. IV. 56, 368. Schol. Nic. Th. 411. καγχρίνας Eutecn. Metaphr. p. 340. γλυκίνας Athen. XIV. 645. D. καρατίνας Lucian. Conviv. §. 21. σκαρτίνα Poll. VII. 118. ὀξίνα ἐργαλεῖον γεωργικὸν σιδηροὺς (sic) ἔχον γόμφους Hesych. nisi hoc a scriptore profectum est dorico.[22] Damnat haec Photius ὀξίνην τὸν οἶνον οὐκ ὀξίναν. Jam pertractatis quae ad causam pertinent, paucula addam quae extra causam sunt; primum ante terminationem ινος, si subnectitur nomini pure terminato, saepe omitti quae antecedunt vocales, ξυγία ζυγινός Theophr. H. Pl. V. 3, 3. (omiss. in Thes.) παρὰ τὸ μελία γίνεται μελίινος καὶ συγκοπῇ μέλινος καὶ πλεονασμῷ μείλινος EM. 582, 23. neque iota solum sed epsilon quoque ὀστι-

21) Ab ἐχῖνος derivatum ἐχινῆ sc. δορά Arcad.

22) Meinekius Com. Fragm. I. 424. aeolicum putat pro ἀξίνη. Haec tamen dentata non est. Equidem irpicis nomen graecum latinumque occa ab ὀξύς derivatum puto. Arcadius p. 22. τὰ εἰς νας βαρύνεται εἰ μὴ ὑποκοριστικὰ ἢ ἐπὶ σκώμματος, ἐρηνύνας, ξίνας· Μηνᾶς μέντοι καὶ Ζηνᾶς ὑποκοριστικά. Τὸ δὲ δεκᾶς περισπᾶται ὅτι ἐπιτάσσεται. Pro ἐρηνύνας substituam ἀρτύνας, pro eo quod sequitur ὀξίνας. Postrema Salmasius de M. Us. p. 256. sic affert ὅτι ἐπὶ ποσότητος τάσσεται. Si ex libro integriore (cujus nullum indicium facit) acquiesco; sin, ut assolet, conjecturam sequens, aeque veri simile est Arcadium sic scripsisse ὅτι ἐπὶ σκώμματος τάσσεται, videlicet pro δεκάζων vel δεκαζόμενος.

νος, quod atticum perhibent pro ὀστέϊνος v. ad Phryn. 262. ut et ὀστολόγος dicitur aliter atque ὀλόστεος, διόστεος et ἐξοστεΐζειν, ab ἀκτέα sive ἀκτῇ ἄκτινος, συκῇ σύκινος, μηλέα μήλινος v. Parall. 337. sq. sed uno modo ὀστρέϊνος, ἰτέϊνος, καλλάϊνος. Alterum ad paragoga pertinet: Κάρποι Zosim. I. 20. iidem Καρπιανοί Ptolem. III. 5. (omiss. in Thes.) Σούσιοι — Σουσιανοί Diod. II. 22. Βρεττία τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεττιανός, νῦν δὲ Βρέττιοι λέγονται Steph. ut Τόξιοι καὶ Τοξιανοί etc. Παραιτάκαι Arrian. Anab. III. 19, 5. qui vulgo Παραιτακηνοί dicuntur; Μέσση Μεσσήνη cum similibus attuli in Parall. p. 116. Ὑρτακός ἢ καὶ Ὑρτακῖνος πόλις Κρήτης Steph. v. Hoeck. de Creta T. I. 391. cui simile ὑρτακός ὄστρεον Hes. Synesius Caro tribuit Carini nomen, quo proprie Cari filius significatur, castigatus ob id a Casaubono ad Vopisc. c. I. sed in hoc vitium proclives fuerunt Graeci, nec dubito quin Δόμνος et Δομνῖνος, Κέλσος et Κελσῖνος interdum promiscue posuerint.

Appendicis loco hic supponam aliquot conjecturas, quas olim per has dissertationes passim dispersi. Eur. Hel. 1552. ναῦν καθείλκομεν — ἔργον δ' ἔργον ἐξημείβετο, ὁ μὲν γὰρ ἱστὸν ὁ δὲ πλάτην καθίστατο, ταρσόν τε χειρί, λευκά θ' ἱστί' εἰς ἓν ἦν, sic corrigam ταρσόν τ' ἐγείρει (palmas subrexit) λευκά θ' ἱστί' ἤρομεν. Illo verbo usus est Plutarchus V. Anton. c. LXIII. τοὺς ταρσοὺς τῶν νεῶν ἐγείρας καὶ πτερώσας. Alterum firmat Apollon. II. 1229. ἱστία ἤειραν, Herod. VI. 14. ἀειράμενοι τὰ ἱστία. — In eadem fabula v. 953. κεὶ μὲν θανών τις ἐν πέρᾳ κατεσφάγη praestat κατεστράφη. In Electr. 926. ὅταν τις διολέσας δάμαρτα σὴν κρυπταῖσιν εὐναῖς vitiose pro δελεάσας, nam corrumpere mulierem non dicitur διολέσαι. In Aesch. Agam. 1657. στείχεθ' οἱ γέροντες ἤδη πρὸς δόμους πεπρωμένους πρὶν παθεῖν· ἔρξαντα καιρὸν χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν, sententia poetae restitui potest hoc modo πρὶν παθεῖν ἔρξαντες· αἰνεῖν χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν, hoc est, priusquam aliquid ausi poenas detis, acquiescere vos oportet his quae facta sunt. (Novissimis Dindorfii Editt. nondum usus sum.) — Oppian. Hal. I. 178. ἰχθύσι καὶ μερόπεσσιν ἀρειοτέροισι μά-

αι scribendum videtur ἀνδράσι καὶ νεπόδεσσι ut II. 235. ρας ἀγρευτῆρας καὶ κρέσσονας ἰχθῦς. In Cyn. III. 295. ων εἴδεα τεκμήραντο ἄνδρες ἀμορβῆες, τοῖσιν μάλα δήια α scrib. τοῖσιν μέλε, et pro δηΐοισι κεραυνοῖς IV. 163. forse δίοισι. Ἐκταδά, quod Nonno vindicavi in Parall. 153. ituendum arbitror XLVI. 152. κόρυμβον ἀφειδέϊ χειρὶ πι- ' εἰς πέδον, εἰς πέδον εἷλκε κατὰ χθονὸς ἐκταδὰ Πενθεὺς λὸν ἀερσιπότητον pro κατὰ χθόνα δ' ἔκτοθι. Apud eun- XXI. 116. φυλλάδος ὕλης pro φωλάδος et XXXVIII. 166. ρὰ προθεσπίζων φαεθοντιάδος λίνα μοίρης pro φαεθοντίδος να. In Anth. P. IX. 272. pro σὺ δ' εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκαι- όμεις aptius fuerit ἐχειρονόμεις id est ἐχειραγώγεις. In h. H. XIV. πότνα Ῥέα — ἥ τ' ἐπὶ ταυροφόρον ἱερότροχον α τιταίνεις Hermannus scripsit ἣ λῖς ταυροφόνος — Lenior correctio ἣ θ' ὕπο ταυροφόνος θὴρ εὔτροχον —

DISSERTATIO QUINTA.

DE

NOMINIBUS IN $P\omega$ EXEUNTIBUS.

§. 1. Nominum, quae hoc loco ad tractandum sunt proposita, delectum habet Arcadius p. 70. substantiva dicens labam ab extrema tertiam acutam habere *Πάνδαρος, κόμα-;*, adjectiva ultimam *χαλαρός, λιπαρός, λαγαρός ὁ ἀσθενής*, ceptis minus mobilibus *φλύαρος καὶ ἔγκαρος ἢ ἔγκυος.*[1] *Τὰ δεδιπλασιασμένα κατ' ἀρχὴν καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ιαταλήγοντα προπαροξύνεται βάρβαρος, τάρταρος, κέρβερος, ρπερος*. Nos vero seclusis omnibus, quorum impositionem ıustas delevit, quantum restat in genera digerere conabimur. rbalium nonnulla terminationem a verbo mutuantur sed rreptam *γεραίρω γεραρός*,[2] *καθαίρω καθαρός, μαρμαίρω μάρ-ρος*, ab similibus neutra *τὰ γάργαρα* et *ἔναρα* ut a bisylla-*σαίρω σάρος, σκαίρω σκάρος* et, si veterum sententia stamus, *ω ὄαρος*. Alia vero extrinsecus sumunt *βύλλω βύλλαρος llo, Κύλλαρος ἵππος Κάστορος παρὰ τὸ κέλλειν ὁ ταχύς* (ut *ıης*) Suid. quod non male conjectum videtur;[3] correpta hthongo *στείβω στιβαρός*, a puris *βριάω βριαρός, ἱλάω (ἵλαος) ρός, ταλάω (ταλαός) τάλαρος διὰ τὸ βαστακτικὸς εἶναι* Schol. s. Scut. 293. cui colorem conciliant *τελαμών* telamo et a rbo synonymo *φερνίον* corbula. Nec dubie cohaerent *σκιάω ιαρός, χαλάω χαλαρός, χλιαίνω χλιαρός*, cui simile *μιαρός* a *ιίνω* potius repetendum quam ut veteres volunt: *τὰ εἰς ναι αρέμφατα ποιοῦσιν εἰς ος ὀνόματα ἰσοσύλλαβα τῷ ᾱ ἢ τῷ η̄ ραληγόμενα, μιᾶναι μιαρός, μυσᾶναι μυσαρός, χλιᾶναι χλιαρός,*

---

1) Dindorfius in Thes. s. *Ἔγκαρ* hoc ex dittographia natum putat, videtur ex *ἐγκέφαλος* natum esse, quod interpretamenti loco addi-ı est *ἔγκαρος ὁ ἐγκέφαλος*.

2) Schol. Il. III. 170. *γεραρός τὸ γεραρηνός συγκοπῇ*, non sic ipsisse videtur sed *γεραηρός* EM. 227, 20.

3) *Κέλλαντος τοῦ Πέλοπος ἡνιόχου* Schol. Arat. 161. Alii *Κίλλαντα Κίλλαν* vocant, urbis Cillae eponymum.

θλιβῆναι θλιβερός, στυγῆναι στυγερός, ταχῆναι ταχερός EM. 560, 40. quibus p. 726, 18. et Cram. I. 256. adduntur ῥυπαρός, σταθερός, διερός. Nam haec ratio praeterquam quod fictis nititur principiis (μυσῆναι, στυγῆναι) ne sufficit quidem explicandae hujus generis varietati, qua verbi forma multipliciter interpolatur aut addita consona ut a κλάω κλαδαρός et fortasse κλαμαρός,[4] a ψάω (ψῆφος) ψαφαρός et ψαθαρός, a σεύω σόβος σοβαρός, aut mutata, a βλέπω βλέφαρον (βλεφάροισιν ἰδέσθαι Oppian. Hal. I. 71.) cujus scriptura dorica γλέφαρον propior verbo λεύσσω, γλαύσσω. Paronyma vel ab adjectivis oriuntur: νέος τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἦθος νεαρός Aristot. Nicom. I. 3, 7. ψεφός σκοτεινός et eodem intellectu ψεφαρός Hesych. vel a substantivis μνίον μνιαρός, ῥύπος ῥυπαρός, πίνος πιναρός, et quinque neutris tertiae declinationis σιναρός, σθεναρός, μυσαρός, λιπαρός, πιαρός,[5] quo a genere etiam ψεφαρός et γεραρός repeti possunt pariter ut μαδαρός et πλαδαρός (φλυδαρός) quae EM. 564, 30. verbis subjicit, et alia supra relata, totaque haec descriptio non veritatem sequitur sed veri similitudinem. Manifestior est substantivorum a substantivis procreatio, a κύτος τὸ χώρημα κύτταρος caverna, folliculus,[6] κίσσαρος κισσός Erotian. nisi de planta loquitur quae promiscue κίστος sive κίσθος et κίσθαρος appellatur, Κύκαρος τὸ ἐλάχιστον Hes. sic ut κικκάβινον τὸ ἐλάχιστον a κίκκος, quod Schneiderus commode restituit pro Κικαῖος τὸ τῶν καρπῶν λέπος, latinum *ciccus*, unde cicatrix membrana tenuis qua vulnus senescens velut cortice obducitur; hoc autem nomen et compar *naucus* (nucleus) Comici latini ad eundem intellectum τοῦ ἐλαχίστου transferunt. A κυσός ὁ πρωκτός propagatum κύσαρος sive

---

4) Κλαμαρός πλαδαρός ἀσθενής Hes. Affine videtur novitium κλαμβός, ὦτα κλαμβά aures flaccidae et pendulae, similes fractis.

5) Huc nonnulli referunt ψιαρός i. q. εὐώδης Hes. et φιαρός. Sed hoc EM. a φάος ducit, unde φαρύνειν λαμπρύνειν, quasi pro φαρός φαλός lucidus. Ψεφαρός synonymon habet ψεφαῖος ut μαδαρός μαδαῖος, nec raro γεραρός et γεραιός idem valent.

6) *Strebula* caro quae circum coxendices boum, Scaliger ad Varr. p. 225. Bip. confert cum Κούταρον τῶν ὀπισθίων τοῦ βοὸς ἢ σὰρξ ὑπὲρ τὰ ἄρθρα Hes. quibus addendum Aristophanis verbum στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον.

κύσσαρος, ab *ἔτης ἕταρος*. Sed mutata primitivi significatione *οἴναρα τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα* Schol. Nic. Al. 55. ab *οἴνη* vel *οἶνος*, *τύλαρος ὁ μάνδαλος* a *τύλος*, a *χέω χεῖμα χείμαρος* obturamentum fusorii. Ceterorum notatio impeditior est, tentata tamen vel his vel priscis seculis. *Λαπαρός* (*λαπάρα*) *λαγαρός* (*λαγών*) Galenus Comm. II. in libr. de offic. c. 15. 762. T. XVIII. P. II. et alii cum *λαπάξαι τὸ κενῶσαι* consociant ulterius non progressi; neque enim graecus sermo primitivum habet simile latinis *flaccus laxus* et germanico *lapp*, nisi lapathus et lapsana nomen ab eo habent quod alvum leniunt et molliunt; sic enim de utraque tradunt Plinius et Dioscorides. *Μάργαρος* et *μάργαρον* Eustathius 853, 49. verbo *μαίρω* adnectit. *Κάρχαρος* si a *χαράσσω* extitit reduplicata syllaba prima ut ab EM. traditum est p. 493, 5. et comprobatur accentu,[7] ad id quod agitur nihil pertinet, plurimum vero si illa syllaba stirpem continet ut in affinibus *καρκώ*, *καρχώδης*, *κέρχω*. *Κάνδαρος ἄνθραξ* Martinus in EM. haud incallide ad *καίω canus candeo* reducit; *κάνθαρος* Coraes ab Plut. Stochasm. T. III. 76. ab eo dictum censet quod in stercore asinorum versetur qui *κάνθωνες* nominantur et *κανθήλιοι* v. Schol. Ven. ad Arist. Pac. 81. Squillae nomen *κύλλαρος* sive *σκύλλαρος* Schneiderus in Lex. interpretatur testae expertem et quasi *ἐσκυλμένον*, sed ad Aristot. T. III. 211. ab inaequalitate brachiorum dictum putat quasi *κυλλόν*. *Κόμαρος* unde derivatum sit significare videtur Hesychius *Κύμαρος κόμαρος βόστρυχος*. *Ἀμάρα* fortasse a *καμάρα*, hoc a *κάμπτω* unde *κάμπτρα*, *κάμψα*, *camella* et francogallicum *cambrer* cf. Coraes ad Strab. 235. Verbi *βατταρίζειν* caput est sonus effuticius *bat*, unde *butubatta* et *βαττολογία*. Sed nullum aditum praebent *κόναρος*, *νίγλαρος*, *σκίνδαρος*, *χίμαρος*, *ἐσχάρα*, *κιθάρα*, *κινάρα*, etc.[8] Ex neutralibus sufficiunt *μέγαρον* et

---

7) *Τὰ εἰς ος τριγενῆ παραλήγοντα τῷ α καὶ ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους τὸ α ὀξύνεται, μαδαρός, πλαδαρός, ἀγανός· σεσημείωται τὸ κάρχαρος· τὸ γὰρ διὰ τοῦ αρος ὡςπερεὶ δεδιπλασιασμένα βαρύνονται, μάρμαρος, Γάργαρος, Τάρταρος, βάρβαρος, κάρχαρος* Cram. I. 55.

8) Hesych. *Κόβαρος ἄνθρωπος*, ubi homines et asini, ut in vita quotidiana saepe fit, inter se commutati videntur. Etenim qui latine

φάλαρον, quorum illud veteres ad μέγας referunt velificante communi utrique tropo μάγαρον et *magnus*, alterum quid significet quaesitum magis est quam inventum; quin a φάλος profectum sit, non dubitandum videtur. A partibus orationis indeclinabilibus praeter ἁμαρύς ἄπλετος Hes. quod ex ἅμα aptum putant, unum repeti potest ἰθαρός videlicet ab ἴθαρ (εἶθαρ) ταχέως Hes. vel a conjugato ἰθύς, si quidem ex variis Hesychii interpretationibus Ἰθαραῖς ταχέσι (sic) ἱλαραῖς, καθαραῖς, λευκείαις (γλυκείαις fort.) probamus primam; secunda ad ἴθη εὐφροσύνη vel ad verbum ἰθαίνω convenit, tertia aptior est Simmiae loco Anth. XV. 22. κρηνᾶν ἰθαρᾶν, quod Pal. suppeditavit pro καθαρᾶν, omissum in Thes. Sed a simili ἄφαρ, quod ab ἅπτω repetunt, nihil manavit praeter ἀφαρεί et, si Crateti fidem tribuimus, Ἀφαρεύς EM. 175, 30. Quae in αρις finiuntur, Arcadius p. 34. proparoxytona esse dicit praeter patronymica et quasi deminutiva, quo nomine derivativa quaelibet complexus videtur οἰναρίς, κανθαρίς, quodque Suidas s. Ἀεὶ τοῖς affert σίττη ἡ νῦν λεγομένη σιτταρίς, propriumque Κοτυτταρίς ἀπὸ τῆς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τιμωμένης Κοττοῦς (Κοτυτοῦς) Sch. Theocr. VI. 40. Κίθαρις autem homericum non necesse est a κιθάρα derivatum esse, quo Homerus non utitur, neque a matara μάταρις (mataris, materis) nomen peregrinum ut βάκκαρις, κίδαρις sive κίταρις, κάππαρις, σάγαρις, μαγύδαρις, τύβαρις.[9] Quotquot horum apud poetas reperiuntur, alpha breve habent, anceps εὔμαρις ut adjectivum ipsum unde illud traductum putant,[10] longum περιβαρίς et σαράβαρα *saraballa*, sed hoc peregrinum ut πάρα sive πάρας. Abaridis Hyperborei nomen, quantum ex uno Nonni loco constat, secundam producit, sed Abaris Poenus Sil. Ital. X. 153. et Abaris Rutulus Virg. Aen. IX. 345. (ubi

---

porcelliones et millepedae vocantur, antiquo nomine dicuntur ὀνίσκοι, ὄνοι ἰσόσπριοι Hes. novitio κουβαρίδες. Quare suspicor illum scripsisse κόβαρος ὄνος, hoc deinde per errorem in ἄνος mutatum idque pro compendio tachygraphico nominis ἄνθρωπος acceptum esse.

9) Paroxytonon Ἰλάρις πόλις Steph. dudum correctum oportuit.

10) Huic opinioni suffragatur quodammodo Ῥαδίαι ὑπόδημα ἢ σανδάλιον Hesych. Et quod idem affert Βηρίδες ὑποδήματα ἐμβάδες, cum περιβαρίδες conferri potest.

codd. Arabis) sic pronunciantur ut Phalaris, Sybaris, Hipparis. De iis quae secundam sequuntur declinationem, idem praescribit Herodianus de Dichron. T. III. p. 299. τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνόμενα πάμπολλα ὄντα συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ ᾱ μὴ ὄντα δωρικὰ μηδὲ σύνθετα. Ἐπίτασιν οὖν ἔχει τὸ ἄγγαρος καὶ Αἴσαρος· τὸ δὲ φλύαρος ὀφείλει συστέλλεσθαι. Regulam confirmant appellativa, quae attulimus, et propria Βάνταρος, Ἴκαρος, Κώναρος, Μίνδαρος, Ταίναρος, Τεύταρος etc. nec trisyllaba solum sed etiam Ἀμισώδαρος et Καλλίαρος homerica,[11] Πιξώδαρος Fragm. Com. III. 539. Ὠκίναρος Lycophr. 729. Ὠλίαρος Virg. Aen. III. 126. unde conjecturam capimus similem fuisse appellationem similium Ὄαρος Herod. Νόαρος Strab. Κάλλαρος Demosth. Ἀβίσαρος Suid. Ἀσίναρος Thucyd. Μεμβλίαρος Herod. Eorum, quae produci ait, primo Lexicographi nostri alpha breve tribuunt nescio quo indicio noti.[12] Herodianus certe indifferens esse significat ut Αἴσαρος apud Lycophr. et Ovid. penultimam brevem habet, producitur vero a Theocr. et Dionys. Per. sed in genitivo modo ut cum homerico Αἰόλου comparari possit. Πίναρος in Panyasidis versu ap. Steph. s. Τρεμίλη facile ad brevitatem religi potest, cujus testes sunt Dionysius, Priscianus et Avienus. Φλύαρος vocalem ancipitem habere dicit π. Μον. p. 21. adjectiva autem oxytona brevem praeter ἀνιαρός de Dichron. 296. Ex comparativo κοπιαρώτερας, quo Aristoteles et Theophrastus usi sunt, apparet quae fuerit positivi mensura, cujus sponsorem nullum habemus, neque accentum constituere possumus. Novitia sunt γωνίαρος Hes. s. Κεφαλῆται et ἀλίαρος ἅλατι ἠρτυμένος Eust. alpha, ut mea sententia est, producto; neque aliter pronunciandum puto ὠταρός *auriculosus* Gloss. Graecol. μαλιαρός villosus Du Cang. aliaque attributionum vocabula quae in monimentis mediae Graecitatis reperi-

11) Hoc tamen compositum videri potest non ex καλλίερος, quod Welckerus de Cycl. Epic. p. 362. finxit nusquam lectum, sed ab ἀροῦν ut Stephanus ostendit. Πολύηρος πολυάρουρος Hesychius affert ex poeta Ionico, reor.

12) Lucilium *angarius* scripsisse pro ἄγγαρος, temere et nulla ratione affirmant.

natur, ἀκακιάρης (ἄκακος) ἀναμαλιάρης capillatus, κοιλιάρης, γουλιάρης, στομαχιάρης, λισσάρης (λυσσήρης) ὀκνιάρης (ὀκνηρός) πεισματάρης, ῥευματάρης, συχάρης (σιχχός) et opificum appellationes dupliciter flexas μαγγανάρης μαγγανάριος, τζαγγάρης τζάγγαρος τζαγγάριος, μακελλάρης μακελλάριος, βαρκάρης barcarius, κελάρης cellarius, σιλεντιάρης etc. cf. Hemsterh. in Addend. ad Plut. v. 15.[13] postremo neutra ἀρμάριον, σαγμάριον, quae latine terminata Herodianus de Dichron. 291. discernit a graecis: τὰ εἰς αριον ὑποκοριστικὰ συστέλλει τὸ ᾱ, ἱππάριον, φυτάριον· ἡ μέντοι συνήθεια ἀπὸ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέκτου πολλὰ ἐπίσταται ἐκτεταμένα, κελλάριον, σουδάριον, quod Nonnus Paraphr. XI. 173. sic pronunciavit ut ἱππάριον, Τιμάριον, vocem syriacam esse ratus.

§. 2. Idem Grammaticus π. Μον. p. 21. simplicium in αιρος desinentium unum ἑταῖρος properispomenon esse dicit; ἔστι μέντοι τινὰ προπαροξύτονα ἔχοντα τὴν αι ἀπέραντά ἐστιν, ἄκαιρος, εὔκαιρος, εὐπάλαιρος χωρίον τῆς ἀκαρίας scrib. Πάλαιρος χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας, de quo Strabo loquitur v. Interpr. ad Thuc. II. 30. Pro ἀπέραντα correxerim ἀπαράθετα δέ, hoc est incomparabilia, quia aut syntheta sunt aut locorum hominumque propria: ἐπίκαιρος, πρόςκαιρος, Εὔκαιρος in Vita Aristot. a Menagio edita ad Diog. V. 35. p. 610. ed. Huebn. (omiss. in Thes.) Πάναιρος viri nomen Thucyd. IV. 78. Θέαιρος fluvii Anth. VII. 514. quem ab Herodoto Τέαρον dici adnotant. Theognostus II. 71. addit doricum κύπαιρος et χήμαιρος fortasse pro χίμαιρος, quanquam id demonstrare non possum. Χίμαιρα primitivum est; μάχαιρα a verbo declina-

---

13) Quidquid adhuc hujus generis apud antiquiores investigavi, incertum est. Primum piscis χελλάρης sive χελλαρίας in codd. Athen. III. 108. C. idem vel similis ei qui χελλών vocatur id est χειλών labeo. Sed non diversus videtur καλλαρίας seu γαλλαρίας brevi antepenultima, isque γαλίας dicitur ab Hesychio. Vix sanum illud Plut. c. Colot. C. I. Ἐπίκουρος τὸν Κολώτην εἰώθει Κολωτάραν ὑποκορίζεσθαι καὶ Κολωτάριον, sed omittere nolui propter similem speciem nominum plebejorum γουλιάρης etc. Σκοταρία ζόφος Ἀχαιοί Hes. fortasse a σκοταρός id est σκοτερός. Πλασταρεύοντες πλάσσοντες Hesych. μυθαρεύεσθαι Stob. Fl. T. LXV. 17. p. 409, 12. nuper e codd. receptum pro μυθεύεσθαι, novitiumque ῥιπαρίζειν singularis paragogae exempla sunt.

tum ut a *νέω νέαιρα ὡς χέω ἰοχέαιρα* Schol. Il. XVI. 465.[14] qui Neaeram Oceanidem significare videtur; nam appellativum potius a *νέος*. Item a *μεγαίρω Μέγαιρα*, a *γεραίρω γέραιρα* ut a bisyllabis *αἴρω αἶρα* (malleus) *μαίρω Μαῖρα*. — De diphthongorum secunda Arcad. 72. et Schol. Theog. 832. *τὰ εἰς αυρος ἔχοντα κατ' ἰδίαν θηλυκὰ ὀξύνονται, ἀφαυρός, ἀμαυρός· τὸ δὲ ἄγαυρος βαρύνεται πλεονασμῷ τοῦ ᾱ ἐκ δισυλλάβου γενόμενον. Τὰ δὲ μὴ ἔχοντα προπαροξύνεται Ἐπίδαυρος, Ἄγραυλος* (sic) *Κένταυρος· σεσημείωται τὸ θησαυρός*, cujus origo non minus ignota quam propriorum *Γάλαυρος, Κάλαυρος, Κάφαυρος, Μάταυρος, Μίκαυρος* etc. quorum pleraque peregrina. *Ἄγλαυρος* sine dubio simplex est ut Schol. Nic. Th. 441. ait i. q. *ἀγλαός* et *Ἄγλαος*, ut ab *ἄγαμαι* sive *ἀγαίομαι ἄγαυρος* vel *ἀγαυρός*, nam accentus instabilis neque ortus consensu traditus; Orion p. 14. pro *ἀγηρός* dici statuit derivatum ab *ἄγη*, Eustathius pro *γαῦρος* addito alpha sed acuta ultima exemplo homoteleutorum *ἀμαυρός, ἀφαυρός* v. Muetzell. de Theog. 342. quorum ultimum EM. a *φάω* derivatum proprie evanidum significare contendit fere ut *ἀμαυρός* a *μαίρω*. Sunt vero plura quam illi norunt, et causae nostrae conjunctiora; primum *ἄναυρος* a *νάω*, *ναρός*[15] ut ab *ἄω αὔρα*, a *γαίω γαῦρος*, secundum *λάσταυρος* a *λάστος*, cujus femininum extat *λάστη ἡ πόρνη* Hes. tertium *πέτευρον* a *πέτομαι*, si quidem id proprie significat perticam qua petauristae libramenti causa utuntur *πιλνάμενοι νεφέεσσιν ὑπ' ἠνεμόεντι πετεύρῳ* v. Dorvill. ad Charit. p. 609. quod hodie dicitur *Balancierstange*; neque abhorret gradus scalae gallinariae vel, ut Varro vocat, palos muro affixos, quo gallinae evolant incubiturae, *πέτευρα* vocari; eademque ratione qua remorum palmulae *ταρσοὶ κωπῶν* nuncupantur ut *ταρσοὶ πτερύγων*, Lycophro remum ipsum *πέτευρον* usurpare potuit; Hesychius *Πέταυρον εἶδος παγίδος*, quod germanice dicitur *Sprenkel, Springel*, ut petaminarii *Luftspringer*. *Ποδαύρου ἐρρωμένου τοῖς ποσίν* Hes. copulatum est

---

14) *Βέλη χεῖν* dicitur ut fundere sagittas Il. XV. 590. Quint. VI. 530. Anth. XII. 19. Maris epitheto si usus fuisset, id *Ἰοχέων* foret. Similiter ab *Ἴων Ἴαιρα* repeti potest, non motionis jure sed paragogae.

15) *Ναιρᾶς νευριστικῆς* Hes. scribendum *ῥευστικῆς*.

ut ποδοῤῥάη, pro πόδωρος[16] sed mutata vocali, ut πυλαυρός pro πυλωρός et τριώλαξ δρόμος Hes. pro τρίαυλος etc. simplex vero, ut nostra fert opinio, quod in Lyc. 395. codd. nonnulli praebent κόκκυγα κομπάζοντα μαψαύρους στόβους hoc est μαψιδίους, sed vulgo legitur μαψαύρας quasi substantivum substantivo appositum; quod quum parum placeret, Critici substituerunt μαψαύραις collato Callimachi verbo ἄλγεα κωφαῖς μαψαύραις ἐξερέειν, qui sic apud Hesiodum legisse videtur μαψαῦραι tanquam substantivum ex adjectivo conversum ut χαμεῦναι. Simplex item καλαῦροψ ξύλον ᾧ τοὺς βόας βάλλουσιν, a κᾶλον cala, ut suspicor, et Καλαυρόφις (sic) βακτηρία. Sed Ἀκαλαυρόπις καλλίραβδος mendosum est pro καλόῤῥαπις.

§. 3. In ερος quae terminantur pleraque adjectiva sunt a nominibus partim primae declinationis δύη δυερός, κλαγγή κλαγερός, τρυφή τρυφερός, partim secundae δροσερός, δνοφερός, ζοφερός, θολερός, νοερός, σκοτερός semel lectum ideoque suspectum, τρομερός, τροχερός, φοβερός, ψογερός, quorum primitiva ο in penultima habent, non ita multa a substantivis tertiae ἀπὸ τοῦ κράτος κρατερός ὡς βλάβος βλαβερός Schol. Il. I. 228. γλαγερός, κρυερός, στυγερός et a γλεῦκος γλυκερός correpta diphthongo quam servat χείμερος. A monosyllabis νυκτερός, τρυγερός, φλογερός. Verbalium unum ἵμερος substantivo homotonum a verbo omnibus suis partibus expleto ortum habet, cetera a semiperfectis terminatione afficticia θαλερός, σφαλερός, — λακερός, παγερός, τακερός, τραφερός, φανερός, quibus Schol. Od. III. 195. addit σμυγερός, quod plerique pro μογερός accipiunt, hic vero a σμύχω repetit correpta, uti assolet, prima ideoque acuta ultima secundum regulam Arc. p. 71. τὰ τριβράχεα ὀξύνεται εἰ μὴ ἔχοι τὸ τ πρὸ τοῦ ε, quo significat ad aliquid dicta, ἕτερος, δεύτερος sequior, πρότερος etc. quae Herodianus Schol. Il. I. 280. literam τ in paragoga habere dicit,

---

16) Idem verbum est ῥόω (ῥώομαι) et ὄρω (ὀρούω) ut ῥέω (ῥῆμα) et ἔρω (ἐρέω) et ab hoc composita παλίνωρος vel παλίνοῤῥος, ἄψοῤῥος et εὐθύωρος εὐθυωρία i. q. εὐθυφορία, confusa interdum cum homophonis quae ad ὄρος et ὥρα pertinent.

non a prototypo.[17] Quae vero primam protendunt, barytona sunt ἥμερος, νύκτερος, excepto uno καρτερός, quia ex metathesi natum Herodian. de Dichron. Cram. III. 294. Hinc sequitur θλιβερός, cui in Thesauro dactyli nota adscripta est, tribus constare brevibus. Neque aliter existimarunt Grammatici hoc et similia ab aoristo passivae formae secundo repetentes v. §. 1. unum a primo σταθῆναι σταθερός, item unum ab activo διῆναι διερός, cujus ea significatio quam Lehrsius in Arist. p. 57. Homero asserit, ad δίω pertinet, altera vulgatior ad δεύω. Nulli tempori subjici potest δαλερός i. q. θερμός, a δάω, ut videtur, unde Δαηρόν θερμόν et Δαερόν καιόμενον Hes. nec magis θέμερος σεμνός, εὐσταθής Hes. cujus accentus pravus, significatio verbi θεῖναι similis est ut εὔθετος, εὐθήμων, latinumque *compositus* i. q. εὐσταθής sive εὐκατάστατος sedatus. Ἔλλερος ab ἕλλω (ἐῤῥω) vel ὄλλυμι arcessunt, ἱερός nonnulli ab ἵημι, alii ab ἴς scilicet quia jus leoninum nomen sancti et divini habet, uniusque μαλερός quatuor proponunt etyma μάλα, μαλός, μαλακός, ἀλέα, et interpretamenta sibi contraria ἀσθενής et ἰσχυρός v. Sch. Apoll. I. 450. Quae si quis pro suo sibi sensu concinnasse videbitur, illico ingruent quae vel audacissimum Iapetidarum ad confessionem ignorantiae adducant, ἀβέλτερος, ἐλεύθερος, κολερός, πέρπερος perperus, et substantiva aeque impervia: εἴρερος (ab εἴρω ut J. Scaliger censet) ἕσπερος,[18] πενθερός (tono acuto ut cetera affinitatum nomina) διφθέρα, κρησέρα τὸ παχὺ ἱμάτιον Theogn. p. 91. linteum crassioris fili aptumque cribro pollinario, cui idem nomen κρησέρα.[19] Ἀσκέρα et affine ἄσκαρος ab ἄσκος derivatum esse Hemsterhusii opinio fuit haud improbabilis ad Poll. X. 50. Ab ἄλα τὰ κόπρια Hes. nisi hoc fictum est ob

---

17) Quod idem admiscet κύντερος, eodem genere correlativorum continetur, neque alio pertinent ἀρίστερος, δεξίτερος. Paragoga vero sunt θηλύτερος, ἀγρότερος, ἰάρτερος etc.

18) Erebum, Cerberum, Cimmerios et Κέμμερος ἀχλύς Hes. cimbricarum antiquitatum et tenebrarum amatores iterum iterumque composuerunt v. Dieffenbach. Celtica II. 174.

19) Κρασσέα ἀλευρότησις Hes. quin his conjunctum sit, non dubito, modo constaret scriptura. Cribrum et incerniculum a κρίνω, cerno.

homericum *οὐδ' ἄλα*, repeti potest quod idem affert *ἀλέρου* (sic) *κόπρον*, et *ἀλέρα* in Theognosti farragine p. 106.[20] sine interpretatione positum; quibus cognata atticum *ὀλός* i. q. *θόλος* et verbum *ἀλαρῦναι ῥυπᾶναι* Hes. *Χολέρα* tubus colliciaris, *ἡμέρα*, *ὑπέρα*, *ὑστέρα* tractavi in Parall. 353. item quae in *ερις* exeunt p. 200. praeter propria *Ἀννίκερις*, *Κίβερις* etc.[21] His diphthongum denegat EM. 209, 30. *τὰ διὰ τοῦ ερις ἀποστρέφεται τὴν ει.* Sed conceditur aliis: *τὰ εἰς ειρος ῥηματικὰ μάσσω μάγειρος, πέπτω πέπειρος, ὀνῶ ὄνειρος, ᾄσσω αἴγειρος* EM. 28, 4. quorum prima nihil dubitationis habent; tertium paronymon potius est ab *ὄναρ*. Cetera anetymologeta sunt ut *κόβειρος*, *Κάμειρος* aliaque propria,[22] omnia autem barytona ut Arcadius dicit praeter *καυστειρός*, quod ex *καιστηρός* ortum esse trope boeotica. Id autem certum indicium, veteres genitivum *καυστειρῆς*, extra quem nullus reperitur casus, in libris suis sic ut hodie legitur scriptum invenisse; in Nicandri tamen loco barytonon est, idque Homero retribuendum censet Schneiderus. Appellativa feminini generis duo sunt in communi usu posita, unum ab ignota stirpe *ἔθειρα*, alterum insueta ratione deductum *πρέσβειρα*, de quo in Dissert. I. c. II. §. 9. dixi, cetera intermortua ut *Κατεῖρα* (sic) *ἀσπίς* et *Ἔξειρα σκορπίος ὁ ἰχθῦς* Hes. quorum illi latinum *cetra* apponunt, huic *excetra*, quod nomen Cicero de hydra Lernaea usurpavit, non

---

20) Pro *τρομέρα* forsitan *Τερμέρα* scribendum; pro *κυδέρα* aut *κυσέρα πυθμήν χάσμα* Hes. aut *κυφέρα κεφαλή*, quod eidem reddi potest pro *κύφερον*. *Λακέρα* Arcadii et *Ἀκέρα ἔνδυμα* Hes. pariter incerta. *Ἀχέραι* sive *Ἀχέῤῥαι* Acerrae v. Schweigh. ad Appian. Pun. c. LXIII. plurale tantum est, *Κερκυσέρα* Ptolem. Heph. I. ficti simile.

21) Arcad. p. 34. *τὰ εἰς ερις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, ἀστερίς, νυκτερίς· τὸ δὲ πάτερις* (scr. *Πάτερις*) *καὶ κέλερις* (scr. *Κελένδερις*) *βαρύνεται.* Stephanus *Παστερίς Παστερίτης ὡς Ἀστερίς Ἀστερίτης*, hoc accentu legitimo, illud mendoso.

22) *Ἄνδειρος ὄνομα ποταμοῦ* Theognost. II. 71. sine dubio idem est quod Suidas affert *Γάνδειρον ὄνομα ποταμοῦ*. Illud tamen ignorat EM. 660, 50. *τὰ διὰ τοῦ ηρος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μὴ ἔχοντα ἀναφαινόμενον τὸ ō* (*ὄνοιρος*) *μήτε ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον* (*μάγειρος*) *διὰ τοῦ ῆ γράφεται. Σεσημείωται βαρυνόμενα δύο Κάμειρος, Αἶρος, ὀξυνόμενον δὲ καυστειρός.*

dissimile novitio *ἔχεντρα* i. q. *ἔχιδνα* v. Du Cang. ad haec *τρίκτειρα ἡ τριττύα* Hes. et *μέμφειρα ἡ μέμψις* Phot. quod tamen repudiat Meinekius Com. Fr. T. II. 376. *μέμπτειρα ἡ μεμφομένη* scribens. Aut propria feminarum, *Δάειρα* a masculino *Δάης*, quo *δαήμων* vel *δαηρός* significari potest ut *Νάειρα*[23] a *Ναίης* Anecd. Bekk. 1189. cui homophonon *νάειρα δέσποινα* Salmasius Hesychio restituit pro *νάερρα*, eodem intellectu ut *ναέτειρα οἰκοδέσποινα* i. e. domnaedia, *Ἰάνειρα* ab *ἰαίνω* Schol. Hes. Theog. 356. cui assentitur Hermannus Opusc. VI. 1. 172. *Ἱλάειρα* alibi disceptatum v. Parall. 210. gentilicium *Κάειρα*, topicum *Αἴγειρα*, cui *αἴγειρος*, *Αἰγαί*, *Αἴγιον* neque apposita. Neutralium duo sunt *ὄνειρον* et *κύπειρον*.[24] Diphthongi *ευ* ad paragogen adhibitae exemplum unum *ἄλευρον παρὰ τὸ ἀλέω* affert Eust. 1885, 22. cui antecedit homericum *ἀλείατα*. Et ad hanc normam a *δέλειαρ* Numenius Athen. 287. A. finxisse videtur *δέλευρον*, pro quo tamen Schneiderus *δέλετρον* scribendum esse judicat, quod saepius legitur; pariterque variat *σκάλευρον ἐργαλεῖον τῶν ἀρτοποιῶν ὃ οἱ νῦν σκάλεθρον* Poll. VII. 22. ubi manifestum est instrumentum significari ejus generis, quod nostri furnarii *Schuereisen* vel *Schuerstange* et *Kohlenschaufel*, Graeci *πυράμην* vocant, Latini *rutabulum a proruendo igne vocatum* Fest. et manifesta derivatio a verbo *σκαλεύω*, quare hic *σκάλευθρον* praeferendum e codd. et pro altero *σπάλευθρον* potius quam quod Phot. et Hes. praebent *σπάλαυθρον*, vel *σκάλαθρον* quo

---

23) Clarae sunt Cleopatrae famulae *Νάειρα καὶ Καρμιόνη* Galen. Ther. VIII. 235. T. VIII. Hoc *Χαρμιόνη* scribendum videtur ex Plut. V. Anton. LXXXV. ubi eaedem mendose *Εἴρας καὶ Χάρμιον* vocantur, et Tzetz. Chil. VI. 282. ubi *Χαρμιουνὼ καὶ Τάειρα*. Nisi illa sunt peregrina nomina ut *Στάτειρα*, *Σάπφειρα* et *Ἰάειρος* in S. S. [Adde Schneidewin. ad Zenob. V. 24, 125.]

24) *Κύνειρον*, quod Suidas affert subtracta significatione, Theognostus p. 21, 19. *ἀπαλόν* interpretatur a librariis hoc loco improbe corruptus: *κύμον περικεφαλαία πλοίου* pro *κυνῆ περικεφαλαία*, *κύμβη πλοῖον*, mox *κύμορον τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥοῦγχος βαλλάντιον* pro *κυματόῤῥοον τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥοῦν, κυνοῦχος βαλλάντιον*, dein *κυνωτός βόλου ὄνος* pro *κυνώτας βόλου ὄνομα*, quod Pollux testatur. [Hoc proposui in Dissert. de nominibus, quorum character est lambda; postremum invenerat Meinekius Fragm. Com. Vol. III. 332.]

idem utitur s. *Κήδαλον αἰδοῖον κέρας σκάλαθρον* duas complexus significationes, quas continet vox latina; nam *rutabulum invenitur etiam pro membro virili* ut *σκαλανθύρειν* proprie dicitur pro *σκαλεύειν* sed idem habet intellectum obscoenum quem *fodere*. Ultimum hujus familiae est *πέτευρον* i. q. *πέταυρον*, de quo supra dixi, et *πέδειρον ὕστερον*, quod Hesychius Laconibus assignat etsi a praepositione aeolica compositum ut *Πέδουρον μετέωρον* id est suspensum, impendens, imminens.

§. 4. Substantiva in *ηρ*— declinata pauca sunt: *σίδηρος*, cujus origo longe retro, *μύκηρος* i. q. *ἀμύγδαλον* nux, quorum ultimum idem simplicissimum videtur; et feminina *μακροκατάληκτα πρὸ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον*, *μερμήρα*, *ὀτρήρα*, *δασλήρα*, *μενδῆρα* Theogn. p. 107. quorum primum et ultimum idem valet quod *μέριμνα*, *'Οτρήρα* Amazonis nomen est, *Δασλήρα* paludis EM. ubi perperam proparoxytonôs scribitur. Neutra *ἄνδηρον*, quod Harpocratio a *διερός* traductum opinatur, et *εἴληρον* sive *εὔληρον* (ut *εὐλή*) *παρὰ τὸ εἰλῶ* Sch. Il. XXIII. 481.[25] Adjectivis proferendis materiam praebuerunt substantiva omnium ordinum, primi quidem *γεηρός*, *δαπανηρός*, *ζωηρός*, *μελετηρός*, *ὀδυνηρός*, *ὀχθηρός*, *ποιηρός*, *τολμηρός*, *τυχηρός*, secundi *αὐχμηρός*, *καματηρός*, *κομπηρός*, *κοπηρός*, *λιμηρός*, *ὀγκηρός*, *ὀκνηρός*, *ὀχληρός*, *πλουτηρός*, tertii *αἱμηρός* et *αἱματηρός*, *ἀλγηρός*, *γυναικηρός*, *ἐτνηρός*, *καυματηρός*, *κυματηρός*, *τρυχηρός*. In his quae a corporibus denominata sunt, pleraque reperiuntur vasorum epitheta contentum quod dicitur (*τὸ περιεχόμενον*) significantia *κρωσσὸς οἰνηρὸς καὶ ὑδατηρός*, *πινακίσκος μαζηρός* vel *ἰχθυηρός*, *ἀγγεῖον ἐλαιηρόν* vel *μυρηρόν*, *κεράμιον ὀξηρόν* et *ὀμφακηρόν* etc. nec pauca genus, sicut vinacei generis quae sunt *βοτρυηρά* vocantur, nucalia *καρυηρά*, glandaria *βαλανηρά*, testacea *ὀστρακηρά*, spicata et spicifera *σταχυηρά*, cerealia *σιτηρά*, liquor oleaceus *ἰκμὰς ἐλαιηρά*, diversa a materialibus *βαλάνινον ἢ καρύινον ἔλαιον*, *τεῦχος*

---

25) Pro *Δορῆρος* Zosim. I. 43. codd. duo *Τόπηρος* (sic), pro *Διζηροῦ* Lycophr. 1026. cod. Paris. *Διζήρου* ex regula Arc. p. 71. Theogn. p. 71. ut *Ἄβληρος*, *Ἄβδηρος*, *Κάληρος*, *Φάληρος*. Pro oxytono *ἀβληρόν* Hes. rectius Theogn. 131. *ἄβληρον* i. e. *αὔληρον*.

ὀστράκινον, neque antiquos pallium coccineum dixisse puto κοκκηρόν, etsi facilis sit transgressio, Callimachusque Chium insulam οἰνηρήν dixerit. Secundum est genus ab adjectivis derivatum; ἄγροικος ἀφ' οὗ τὸ ἀγροικηρός Steph. s. Ἄγρος, a θοός i. q. θοῦρος impetuosus θοηρός τεταραγμένος Phot. ab aliis αὐηρός, ἀττικηρός, ῥυσηρός Tzetz. Chil. IV. 698. ὑγιηρός, αὐστηρός στρυφνός ξηρός αὐχμηρός παρὰ τὸ αὔω αὔσω EM. 171, 20. unde idem αὐσταλέος repetit ductus fortasse similibus conjugatorum exemplis ὀτρηρός ὀτραλέος, νοσηρός νουσαλέος, ὀκνηρός ὀκναλέος etc. Ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω φαλόν τὸ λαμπρόν, ἐξ αὐτοῦ δὲ φαλακρός καὶ φαληριῶ Schol. Il. XIII. 799. a φαλός igitur, quod hodie non legitur, φαληρός, φάλιος et βάλιος ὁ ἔχων τὸ λευκὸν ἐν τῇ μετώπῳ Schol. Theocr. VIII. 26.[26] cf. Menag. Origin. p. 74. A composito processit τετραφάληρος et quae Eustathius affert 245, 43. παραγωγὸν ἐκ τοῦ πενταέτης πενταέτηρος ὡς ἐνναέτηρος. Verbalia rara sunt et non optimae notae, δακνηρός, δυνηρός et utroque antiquius sed semel lectum ἀλιτηρός. Ἀλγηρός, quo nullus veterum usus est, Herodiano auctore Cram. III. 294. paronymis adscribimus potius quam verbalibus pariterque alia, quae per se ambigua sunt, ἀνθηρός, πενθηρός, πνιγηρός, ὀκνηρός. Ὀτρηρός a verbo quidem ortum est sed primitivo τρέω trepido, satago ut τρήρων Schol. Il. I. 321. praefixa particula epitatica. Ab adverbio αἰψηρός, unde qui λαιψηρός natum putant (nec multum distat significatio) etymi quaerendi cura nos exsolvunt. Quin simplicia sint haec omnia nemini hodie in mentem venit dubitare sed admonendum putavit Apollonius de Synt. II. 31, 190. τὸ χαλκήρης οὐ τὸ ἀρηρέναι ἔχει — οὐδὲ μὴν ἔχει τὸ τηρεῖν τὸ μελιτηρὸν ἀγγεῖον, ἀπὸ γενικῆς δὲ τῆς μέλιτος ὡς δείματος δειματηρός, καμάτου καματηρός, ὀλίσθου ὀλισθηρός. De his quidem convenit; sed dubitatum est de aliis. Schol. Od. XVI. 466. ὁμηρῆσαι ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὁμοῦ ἐρεσσόντων

---

26) Sic et germanice equus vocatur et fulica (φαληρίς) a macula frontis alba *Blaesse*, *Blaessling*, saepeque epitheta generalia catexochen de parte accipiuntur, ut σιμός pro ῥινόσιμος (cui contrarium γρυπός) γλαυκός pro γλαυκόμματος, ac *caesius* de oculis modo dicitur, *flaccus* de auriculis.

ἢ ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀρηρέναι. Τινὲς δὲ παρῆχθαι, ὡς οἶνος οἰνηρός, οἴσυπος οἰσυπηρός. Et ἐρίηρος omnes ab ἄρω compositum tradunt [27] idemque de Ἄμηρος ὅμηρος EM. Πόταρος γνώριμος Hes. statuisse videntur, sed secus de Ἁμαρίᾳ ὁμοῦ παραγώγως.[28] Et plus etiam contentionis est circa ea quae in ηρης exeunt. Johannes de Ton. p. 13, 21. τὸ ξιφήρης καὶ φρενήρης καὶ τὰ διὰ τοῦ ηρης πάντα ἁπλᾶ ἐστι. Ac φρενήρης quidem a φρόνιμος tam prope abest ut commode in simplicium numero reponi possit; sed ξιφήρης et cetera quae aliqua re instructos indutosve significant, similiora videntur copulatis κωπήρης, λογχήρης, τοξήρης, τευχήρης, πισσήρης *pice obductus* Athen. XII. 524. B. diversum a πισσηρός, quod Schneiderus pro illo affert; κώμη πυργήρης in oraculo Paus. X. 18.[29] procul dubio eodem modo dictum est ut homericum πόλις πύργοις ἀραρυῖα, neque alio magis vergunt πετρήρης, τυμβήρης, τειχήρης, quod si simplex esset, muralem potius significaret quam moenibus cinctum; postremo κλινήρης, λεχήρης, ποδήρης, quod a composito ποδηνεκής minimum distat. Sed magis in simplicium viciniam propendent κέλευθος πεδιήρης Aeschyl. λειμωνήρης βοτάνη ἡ λειμωνία Suid. χθονήρης χθόνιος Hes. ἕρπετα ὁλκήρη Nicand. et apud eundem λιχμήρης serpentis epitheton a verbo derivatum. Ac prae ceteris ea quae ab adjectivis propagata sunt ὀλιγήρης, ἰσήρης, λευκήρης, πλειστήρης, μεσήρης, δολιχήρης et bisyllabum πλήρης ex πλεήρης concisum EM. 676, 52.[30] qui et aeolicum πλήαρεις affert 675, 29. Exploratо igitur nonnulla summam habere cum

27) Reuwensius Collect. p. 138. perperam hoc paragogis adnumerat argumenti loco afferens deminutiva παιδάριον etc. quorum alpha breve, et vocabula opificum γρυτάρης, βασταγάρης, quae novitia consuetudo recepit latinis scrutarius, furnarius, chartarius, ut jam dixi, assimilata.

28) Ἁμαρίᾳ, quod pro ἁμαρία scripsi, est dativus adverbialis idem significans quod ἁμαρτῇ sive ὁμαρτῇ. Haec composita sunt ut ἐπαρτής, illud simplex, si Hesychio credimus, ab ἅμα.

29) Hesychius Πυργήρως (πυργήρης) μετέωρος ὡς πύργος καὶ ἐν φρουροῖς πυργείαν κώπην. Scribendum puto — καὶ ἔμφρουρος. Πυργήρεα κώμην, ex oraculo illo.

30) V. Lehrs Quaest. Epp. p. 156. quicum mihi quaedam communia sunt, sed evitari non potuit.

paragogis similitudinem Grammatici ex certis simplicis formae exemplis judicarunt incerta, unoque tractu omnia quae in ηρης excidunt, numero junctorum excluserunt, velut Herodianus ad Il. III. 316. *χαλκήρης προπαροξυτόνως· ἔστι γὰρ παραγωγή ἡ διὰ τοῦ ηρης ἢ βαρύνεται, ξιφήρης, ὀλιγήρης, θυμήρης· ἔνθεν καὶ τὸ θυμῆρες κεράσασα* (Od. X. 362.) *Εἰ μέντοι τὸ ἄρω ἔγκειται, καὶ διὰ τοῦ ᾱ ἡ σύνθεσις γένοιτο καὶ ὀξεῖα τάσις ἐστὶν ἄλοχον θυμαρέα* (Il. IX. 336.) In his unum certum est simplicitatis exemplum sed non homericum *ὀλιγήρης*, ambiguum *ξιφήρης* et *θυμῆρες*, quod et pro *θυμάρεστον* accipi potest ac ne ab omnibus quidem uno modo scriptum est; Schol. ad Od. l. c. *θυμῆρες προπερισπᾶται, τὸ δὲ θυμαρές ὀξυτόνως· γράφεται γὰρ ἀμφότερα*, nisi hoc pertinet ad alterum exemplum Od. XVII. 199. quod spectat Sch. Il. IX. 336. *ἄλοχον θυμαρέα — τῇ ψυχῇ ἀρέσκουσα, θυμήρης· σύνθετον δέ ἐστι παρὰ τὸ ἄρω θυμάρης καὶ οὕτως ἀνέγνωμεν σκῆπτρον θυμαρές* (Od. l. c.) *οὐ γάρ ἐστι παρώνυμον διὰ τοῦ ηρης· τὰ γὰρ τοιαῦτα βαρύνεται, ξιφήρης, ὀλιγήρης*, unde perspicitur duo illa *θυμήρης* et *θυμάρης* aut ab alio diversae sententiae auctore profecta aut mendose scripta esse pro *θυμαρής*.[31] Ergo, quoniam non credibile videbatur poetam unam vocem nunc per alpha extulisse, nunc per eta, *θυμαρής* conjunctum esse statuerunt, *θυμήρης* paragogum propter accentum, quem si ultima haberet syllaba, alteri adscriptum esset generi ut patet ex EM. 122, 4. Cram. I. 84. *ἀπηρής παρὰ τὴν ἀρὰν τὴν βλάβην ἢ παρὰ τὸ πηρός. Οὐ γάρ ἐστι τοῦ τύπου τῶν εἰς ηρης, ἐπεὶ ἐβαρύνετο ἄν.* Eodemque referendum *Ὁμαρές σύμφωνον* Hes. Sed illud a *πηρός* compositum arbitror ut doricum *ἀπαρές ὑγιής* Hes.[32] Usque adhuc nihil deprehendimus regulae contrarium. Nec multum officit *Ἠχθηρές λυπηρόν* Hes. cujus significatio paragogicae similis sed scriptura incerta est,

---

31) Pariter turbata Apollonii verba *Θυμαρέα θυμάρεστον καὶ θυμῆρες τὸ ἀρέσκον τῇ ψυχῇ.*

32) Pro *Ἀντάρης νυκτερίς δίψεσι Σοφοκλῆς* Suid. Ellendtius in Lex. I. 170. *ἀντήρης* scribit, quia Tragici talia non soleant dorice appellare. Poeta fortasse *ἀμπαρής* posuit id est *ἀναπηρής* sive *ἀνάπηρος*, conveniens vespertilioni epitheton; *ἄμπηρον πεπηρωμένον* Hes.

et huic simillimum ἀχηρές, quod Grammatici alio remedio amoliuntur: ἀχηρής ἐκ τοῦ ἀχαρής ἐκτάσει τοῦ α εἰς η, διότι ὀξύνεται· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄχος ὡς ξίφος ξιφήρης EM. 181, 15. de quo jam judicare non possumus deletis vocabuli exemplis omnibus. Sunt vero alia quae quum paragoga non sint accentum contra quam sancitum est in penultima habent. Primum ἀνήρης, de quo tamen ambigitur: ἀνήρεις ἀνάνδρους ἢ χήρας ἢ παρθένους ὡς ξιφήρεις, ἐκ τοῦ ἄνω τοῦ πράττω EM.[33] ἀνήρης ἀνδρώδης, οἱ δὲ ἀνάρμοστος Hes. Ergo ut conjuges συνήοροι vocantur et familiares Πόταροι γνώριμοι Hes. ita non mirum est innuptas dictas esse ἀνήρεις hoc est injuges ἀναρμόστους. Tertium praebet idem glossographus Διήρη τὰ δι' ὅλου ἡρμοσμένα ἀναλόγως τῷ ποδήρης, hoc est ab eodem ἀρηρέναι compositum. Sed id quoque paragogis inserit Schol. Eur. Phoenn. 90. διῆρες στέγος ἀπὸ τοῦ δύο ὡς μόνον μονήρης, quod alii fortasse cum verbo ἀραρίσκω copulatum esse statuerunt, exemplo adjectivi μονόζυξ, in quo contrarias unitatis et copulationis notiones pariter coaluisse patet. Sed eadem vocabula, quum de navibus dicuntur, ceteraque hujusmodi τριήρης, δεκήρης, ἁλιήρης, ταχυήρης, ἑπήρης, κατήρης ad ἐρέσσω referunt, quod verbum quum poetae saepe a remigando traducant ad actionem et agitationem, non adeo damnem Photii notationem Εὐῆρες εὐαγωγόν ἀπὸ τῆς εἰρεσίας,[34] nam indidem ductum est συνηρέτης σύμφωνος ὡς ἀντηρέτης ἐναντίος Phot. et ὑπηρέτης i. q. ὑπουργός v. ad Aj. 1329. nec minus saepe verbi ἀραρίσκω vis et componendo obumbratur et transferendo ut κάλλει ἀραρώς Eur. El. 948. κράτει ἀραρώς Pind. Ol. X. 98. ἀπηνείῃσιν ἀρηρώς Apollon. II. 1202. ὀσμῇ κατήρης Eur. El. 498. a quo ὀσμήρης tantulum discedit ut a Grammaticis schismaticis in synthetis referri potuerit. Sed illa similitudo non efficit ut a regula tonica abeundum putemus; nam

33) Postrema ἐκ τοῦ ἄνω — non huc pertinere censeo sed ad ἀνήρ, quod Etymologi a verbo illo repetere solent. Quomodo ἀνήρης pro ἀνδρώδης dici potuerit, parum assequor, nec verum puto.

34) Quod antecedit Εὐηρές ἐπιεικές πρᾷον, non hanc vim habet ut Grammaticum significatus diversos accentu distinxisse putem sed potius scribendum εὐῆρες.

ιακρυηρός commutatur cum δάκρυσι κατάορος Troad. 1097.[35] tamen syntheti nomen locumque occupabit. Cum eadem o stirpe, unde ἀραρίσκω excrevit, cohaeret ἀρέσκω, cui mmatici subjiciunt Πανῆρες πᾶσιν ἀρέσκον et homericum ιαρής, quod non legitur nisi in Callimachi hymno dorico Cer. 56. δαῖτας θυμαρέας, idque Spitznerus ad Il. IX. 336. ιάρεας scribendum putat id est θυμήρεας. Hac enim forma sunt Apollonius I. 705. Moschus II. 29. Quintus V. 376. poetae epigrammatarii Anth. IX. 9. Append. n. 54. nec po- solum sed etiam Lucian. Amor. §. 43. Agath. II. 31. 70. B. V. 18. p. 162. C. probatque adeo Pollux III. 98. ὼν δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τούτων τὸ θυμῆρες, nisi potius θυμη- scripsit; namque antecedunt ἥδω, ἥδομαι, sed nihil a quo ιῆρες vel derivatum vel compositum dici possit, ac praeter quae cum ἐρέσσω cohaerent, praeterque τειχήρης, quo Thu- ides et Xenophon usi sunt, et διῆρες quod Atticistae vul- i ὑπερῷον praeferunt, adjectiva hujus formae adeo infre- ntia sunt oratoribus ut nesciam an apud fastidiosiores borum aestimatores minus probata fuerint. Haec autem nia in ηρης exeunt; alpha quae habent, aliis assignantur ıcipiis: Ἀλκαῖος καὶ Σαπφὼ ἄνεμον κατάρη λέγουσι τὸν αράσσοντα καὶ κατωφερῆ Eust. 603, 34. a καταίρω, nisi or, ut κατωρής κάτω ῥέπων Hes. ab αἴρω νωτάρης ὁ ἐπὶ :ου αἴρων Suid. nisi hoc et νωτάριος ad sordes Graeciae ıorescentis relegandum est; quippe simplex esse potest dossuarius. Ab alio verbo ducta substantiva primae de- ıationis χαλκοάρης et χεριάρης, quibus Pindarus usus, sed 'agogum est ἐργοχεριάρης, quod non magis in Thesaurum ıecae linguae recipi merebatur quam προχεράρης et προ- ράριος. Paronymon suppeditat Methodius EM. 66, 22. ἀλ- ὶρες (sic) τὸ ἀλεξητήριον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ̄.[36] Ἀλκά-

---

35) In Empedoclis versu 367. ed. Karsten. δένδρεα καρπῶν ἀφθο- σι κατήρεα, codices praebent κατῆρα, quod pro κατήορα scriptum etur id est ὧν κατακρεμάννυνται καρποί. Pro ἀριήρεστον χαλεπώ- ον Hes. praesto est ἀνιηρέστερον.

36) Idem Ἀλκμήνη πλεονασμῷ τοῦ μ̄ ὡς Ἀλκμάων, quod Theo- ›stus Cram. II. 26. vel sic ut ille ab ἀλκή derivatum ait vel ab ἄλ-

Μόλυρος, cujus mediam producit Hesiodus Fr. LVI. dubium est cum homerico *μολοβρός*, quod molestum significare potest, et andronymico *Μόλοβρος* Thucyd. IV. 8. num quid commercii habeant. *Κλειτορίς* quid sit notum est, unde sit, minime. — Diphthongi *οι* in paragoga usum nullum esse tacite attestantur EM. 660, 53. aeolicum *ὄνοιρος* commemorans et Theogn. 101, 32. *τὰ διὰ τοῦ υρα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τοῦ υ γράφεται* etc. — Nomen *ἄρουρα* Herodianus π. *Μον.* p. 13. designat tanquam unicum hujus figurae; nam cetera aut propria esse aut non simplicia; quorum illa solum ad nos attinent quae derivativa videntur ut *Ἄργουρα*, quae eadem *Ἄργισσα* dicta v. Aglaoph. 1132. ab *ἀργός* adjectivo vel a neutro, quod planitiem significat; *κύουρα* herbae abortivae, ut abiga, nomen aut ignoravit ille aut non simplex esse credidit.[42] Secundae declinationis nomina maximam partem ab *οὐρά* vel *οὗρος* vel alicunde[43] composita aut ignoti generis sunt: *παλίουρος*, *κάγουρος*, *μολόθουρος*, *αἴλουρος*, *κέρκουρος*, *κόλλουρος* (piscis) *Παλίνουρος* viri nomen, *Ἕλουρος* gentis, *Αἰγίμουρος* insulae Strab. XVII. 834. quod ap. Steph. *Αἰγίμορος* scribitur, *Λάθουρος* unius Ptolemaeorum epitheton, quod Salmasius Solin. 877. salacem interpretatur quasi syntheton. Paragogae exemplum, quod pro certo afferri possit, nullum praeter *κλαγγοῦρος*, quod Arcadius properispomenon esse dicit proxime atque alia quae ante diphthongum *ου* consonas habent secundae barytonorum classis proprias et characteristicas *ἀρκτοῦρος*, *ἀγχοῦρος*, *κλαγγοῦρος ὁ κρακτικός*, quam contra regulam saepius *ἄγχουρος* scribitur et *τράχουρος*, *κέρκουρος*, *ἄγγουρος* placentae genus alias *γοῦρος* dictum. — Plura dicendi necessitatem afferunt vocabula in *υρ*—, quorum aliqua a diversis orationis partibus tracta, aliqua ab iisdem sunt. Illius generis exempla subministrat EM. 233. *γλάπτω* (*γλάφω*) *γλαφυρός ὡς λέπω λεπυρός*, similiterque

42) Perimpedita sunt *Λειξοῦρα τὸ δῶρον ἐκ τοῦ λείχω* Hes. *λείξουρος ὁ πλεονέκτης*, *λειξουρία ἡ λαιμαργία* in Lex. Albert. latine terminata *κλεισοῦρα* et *σκοτοῦρα* sive *σκοτεινοῦρα* ap. Du Cang. peregrina *κάφουρα* et *πανδοῦρα*.

43) De compositione et de accentu dicturus sum proprio loco in dissert. de anabibasmo.

ἔχω ἐχυρός καὶ ὀχυρός p. 405, 15. φλέγω φλεγυρός, βλέπω Βλέπυρος, et adsumtis consonis auxiliaribus καίω καπυρός, quo Hesychius interpretatur καυαλέον, a βδέω (βδόλος) βδελυρός, unde derivatum βδελυρεύεσθαι idem quod βδεῖν valet v. Meinek. Com. Fragm. I. 443. a ψάω — ψαθυρά διὰ τοῦ δ οἱ Ἀττικοί, διὰ δὲ τοῦ θ ἅπαντες οἱ ἄλλοι Galen. Comm. III. in I. Prorrh. c. 118. p. 740. T. XVI. ψιθυρός ἀπὸ τοῦ ψίω τὸ λεπτύνω παρὰ τὸ ψίθος ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν — τινὲς δὲ ὀνοματοποιεῖσθαί φασιν ὡς τὸ σίζε — κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ψευδομένων λέγεται Sch. Theocr. I. 1. quorum quid vero proximum, hoc difficilius dictu quod alia extat forma latino adjectivo *susurrus* similior σαυσαρός ψιθυρός Hes. Haec terminationem afficticiam habent ut κλαυθμύριζω, alia a verbo acceptam πορφύρω πόρφυρος Cram. II. 72. πόρφυρον ἄνθος Sapph. πλημμύρω πλημμυρόν μεστόν πεπληρωμένον Hes.[44] πλημμύρα penultima brevi ut πλημμυρίς et κλαυθμυρίς sive κλαυθμυρία in codd. Oppian. Cyn. I. 248. ut πλημμυρία Aret. Cur. Acut. II. 8. a similibus κινυρός, μινυρός, μάρτυρος et, ut mea est sententia, ab ἀθύρω ἄθυρος Nic. Al. 132. ἀθύροισιν ὑπὸ ῥήτρῃσιν Ἰάμβης, quod Schol. recte παιγνιώδεσι interpretatus est, vulgo autem pro ἀθυρώτοις accipitur. Num vero etiam a bisyllabis, dubito, licet affirment EM. et Hes. μόρμυρος ὄνομα ἰχθύος ἀπὸ τοῦ μορμύρω, ἄμυροι τόποι καθυγροὶ ἀπὸ τοῦ μύρειν, cui simile Ἄμυρος fluvii urbisque nomen. Paronyma si quaeris, primum occurrunt adjectiva a substantivis derivata: ἅλμη ἁλμυρός,[45] ἰσχύς ἰσχυρός, οἰζύς οἰζυρός, et ab adjectivis λιγύς

---

44) Mutato accentu participium evadit, non mutato adjectivum est trium generum media, ut opinor, brevi quamvis negaverit Herodianus v. Adn. seq. Homericum πλημυρίς Nitzschius ad Odyss. IX. 480. pro adverbio haberi posse ostendit.

45) Quia in omni hoc numero adjectivorum paragogorum longam antepenultimam sequitur vocalis longa, Herodianus Cram. III. 294. Atticos dicit analogiae convenientius facere ἁλμυρός pronunciantes producta media ut Ἁλμυρίδες Aristoph. Fragm. p. 997. Meinek. locus Atticae, quem gallico nomine *Saumure* reddere possumus auctore Du Cangio s. Σαλαμοῦρα (id est muria). Ceterum poetas inferioris aetatis notum est modo corripere ῡ longum πάπυρος, γέφυρα, Corcyra, modo porrigere breve ἐχυρός. (Hesych. Κορκυρεύεται ἀπονεῖται scrib. ἀπονοεῖται· nota enim Corcyraeorum ἀπόνοια Thuc. III. 81. IV. 48.)

λιγυρός, μωλύς μωλυρός, θαμύς, quod veteres plurali θαμέες praestruunt, θάμυρις πανήγυρις καὶ ὁδοὺς θαμύρας (θαμυράς) τὰς λεωφόρους Hes. tum substantiva a substantivis ἀπὸ τῆς πλήμης ἡ πλημμύρα παρῆχθαι δοκεῖ Eust. ad Dion. 198. quod ubi mediam producit, πλήμυρα scribendum ut ab ἄγκος uncus ἄγκυρα, diversum a verbali quod antea notavi πλημμύρα, nam hoc pronunciatur ut κορφύρα. Neutrius πίτυρον ortum conjicimus ex Hesychii glossis Πήτεα πίτυρα, Πητεῖται πητύριοι ἄρτοι, ubi πίτυα et πιτῖται πιτυρίαι sive πιτύρινοι corrigi debet, videlicet a neutro τὸ πίτος, quod verbo πτίσσω *piso* adhaeret v. Parall. 31. unde etiam πίσυον intellectu eodem. Sed quod idem ille affert Πίσυρα ἀγγεῖα, laconicum videtur ut πίσορ πίθος, unde πίθυρον. Vere etiam Theo in EM. 160, 30. ἄστυρον[46] παρὰ τὸ ἄστυ ὑποκοριστικῶς, nisi quod in Nicandri et Callimachi locis nulla est hypocorismi significatio. Ἄχυρον *acus* percommode ad ἄχνη refertur praeeunte Hesychio Ἄχνη τὸ ἄχυρον, cui affine est ἄχωρ τὸ τῆς κεφαλῆς πιτύρισμα. Νάκυρον νακύριον δέρμα et Καλύριον ξυλήφιον Hes. ad νάκος et κᾶλον, quanquam dubito an καλύφιον scripserit ut δενδρύφιον. Neque difficilis est aliorum originatio; ἄργυρος ab ἀργος, ζέφυρος ex Eustathii sententia ad Dion. 400. a ζόφος, γαννρός ἱλαρός Hes. a γάνος et γάννμαι. Λαμυρός quod Schol. Nic. Th. 293. λαβρός interpretatur, cum hoc et cum λαιμός λαμυρός Hes. convenit,[47] κολλύρα[48] cum κόλλιξ turunda. Λάφυρον non multum discedit a dorico λαία i. q. λεία captura.

46) Aut hoc aut ἄσκυρον herbae nomen restituendum est Theogn. 131, 23. pro ἄτυρον. Pro Ἴπυρος ποταμός Theogn. 72, 1. Ἴδυρος ex Stephano reponendum.

47) Cognata inter se affert idem χλεμερόν χλιαρόν, χλεμύραν (sic) χλοανθοῦντα, χλαμυραί τρυφῶσαι γρυπῶσαι fort. γαυριῶσαι i. q. χλιδῶσαι sive χλίουσαι, cui verbo propinquum videtur pindaricum χλαρὸν γελᾷν *molle ridere* Horat.

48) Hoc unicum esse κατ' ἀμφότερα δίχρονα ἐκταθέν docet Herodianus Cram. III. 288. Arc. 194. π. Μον. p. 17. ubi ζεφύρα vel Halicarnassi nomen est Strab. XIV. 656. vel insulae de qua Plinius loquitur (cf. Hoeck. Creta I. 425) omissum in Thes. Pro κέρκυρα κόρκυρα dubito an scripserit γέργυρα Κόρκυρα vel Κέρκυρα γόργυρα, nam ut idem nomen bis afferret diverse scriptum, nihil causae erat.

Γόϱγυϱα sive *γόϱγυϱον* Du Cangius s. *Γούϱγουϱος* non inepte cum *γέϱγεϱος* et *γαϱγαϱεών* *gurgulio* confert tanquam aquae bilbientis imitamentum, quod tum propriae significatione gurgitis et cloacae sive, ut veteres interpretantur, *ὑπονόμου βοϱβοϱώδους* convenit tum translatae carceris (*καϱκάϱου*) subterranei, cujus loco saepe erant putei et qui in V. T. nominantur *λάκκοι.* Haec certe opinabilia sunt; sed *ἀήσυϱος*, *βλοσυϱός*, *ἐκυϱός*, *λάθυϱος*, *ὀνόγυϱος*, *γέφυϱα* (*βέφυϱα*, *δίφουϱα*) *ὄλυϱα*, *φιλύϱα*, *ἀνάγυϱις*, *πίτυϱις*[49] etc. ita praeclusa ut ne transenna quidem ad perspiciendum relicta sit. — Nomina in *ωϱ—* demtis propriis et compositis non multa extant; pleraque primae declinationis, pauca secundae, de quibus egi in Parall. 81. et ad Buttm. Gramm. 407. tertiae nullum; nam *νεώϱης* et *αὐτώϱης* i. q. *αὐτόματος* composita sunt a verbo unde *νέοϱτος*, quodque Hesychius accentu mendoso scribit *κατωϱής κάτω ῥέπων* et substantivum *κατωϱίς*, ab *ἀείϱω* ut *Καταοϱᾷ καταντεῖ* Hes. hoc est *κατάοϱα κατάντη*, et per eta, *ἑτεϱήϱης* i. q. *ἑτεϱόῤῥοπος*. Duorum propriorum, quae Phocas III. 8, 335. ed. Lind. componit, Autores et Diores, alterum a Choerob. II. 192. EM. 280, 47. Eust. 303, 25. disceptatur simplexne sit a genitivo *τοῦ Διός* an compositum *ὁ διοϱῶν*, ut *Αὐθώϱης αὐτὸς βλέπων* Hes. *Πέλωϱος*, unde *πελωϱίς*, terminationem primitivi subsequitur ut *ἑλώϱιον.* Ex simplici *ὦϱος* (*οὖϱος*) ortum *ἰωϱός*[50] praefixo iota, quo Apollonius de Pron. p. 70. pronomen *ἶ* significari putat, quemadmodum Aborigines Rhodi *ἴγνητες* vocati sint hoc est *αὐθιγενεῖς* sive *ἰθαγενεῖς.*

---

49) Hujus declinatio et accentus duplex Athen. II. 56. D. *πίτυϱιν* et *πιτυϱίδες*, neque regula tradita est praeter quam de propriis *Καϱχυϱίς πόλις Αἰγύπτου ὡς ἁλμυϱίς*, *ἀϱγυϱίς*, *ἡ δὲ Ψέννυϱις βαϱύνεται* Steph. qui sine dubio non *Τεντυϱίς* scripsit sed proparoxytonôs ut solent aegyptia Arc. 34. et alia peregrina *Ὑπάκιϱις* Herod. IV. 47. *Ὤγυϱις*, *Ἄμυϱις*, *Τόμυϱις*, *κάπυϱις*. Sed *Ἴδυϱος Παμφυλίας ἢ καὶ Ἰδυϱίς ὀξυτόνως* Steph. ut paronymon; incerta scriptura *τὴν τῶν Ὀλουϱιν ἢ Ὄλουϱον* Strab. VIII. 350. Proprium *Πιτυϱεύς* Paus. si ex illo pendet, mediam brevem habet, sin e *πίτυϱον*, secus.

50) In Arc. 72, 12. *ὀξύνονται ὅσα ἔχει ἔννοιαν τοῦ ωϱος* (*ὠϱῶ*) *ῥήματος*, *ὑλημωϱός ὁ γνήσιος φύλαξ*, *ἰωϱός* — *τὰ δὲ* (*ἄλλα*) *βαϱύνεται*, *νέωϱος*, *ἀσχέδωϱος* etc. nomen *ἰωϱός* proxime post *ὑλημωϱός* collocandum est; illi enim convenit interpretatio *ὁ γνήσιος φύλαξ.*

A ψόθος ἀκαθαρσία Hes. ψόθωρος, quod idem interpretatur αὐχμηρός. Sed jam notum exodium ad pulpita redit.

§. 6. Vocales quae syllabam finalem antecedunt saepe mutantur in dialectis; primum in numerali τέσσαρες, τέσσερες, τέττορες, πέσσυρες et πίσυρες. Tum Attici ἀθάρη dixerunt, alii ἀθήρη, Aeoles ὄνοιρος, Dores κύπαιρον, iidemque ἰαρός et σκιαρός, sed χλιαρός multo usitatius est quam χλιερός, nec probantur βριερός, μιερός, φιερός — μυσερός vero Manethoni frequentius quam μυσαρός, eidemque novissimi editores Praef. XXX. ψαφερός reddendum censent quod in codd. Hippocr. Coac. p. 340. T. I. legitur; *camera*, *tessera* et *phalerae* latina sunt ex graecis facta, ut λάσαρον laser, σίσαρον siser. Sed praeter χλιαρός illud et χλιερός tertium reperitur χλιηρός Hipp. Mul. I. 725. qui alibi χλιαρός, sicut Herodotus et Aretaeus, scribit; et apud eundem, nisi Glossaria fallunt, κινηρός pro κιναρός et χλοηρός, quod et Euripidi relinquendum censet Elmslejus; Hesychius profert δαερός et δαηρός a δαίω inflammo, nec solum σταθερός dicitur sed etiam minus eleganter σταθηρός v. ad Phryn. 215. sed ταχηρός Geopp. XII. 29, 10. jam sublatum est tollendumque etiam Diosc. Mat. I. 144. p. 137. Quin ipsum νοσηρός, quo Xenophon usus est, Eustathio 1304, 42. insolentius (καινότερον) videtur ob hanc, censeo, causam quod quae a nominibus primae declinationis derivata sunt, hoc modo terminari solent v. §. 4. in ερος vero quae a secunda §. 3. ut γοερός, quod multo usitatius est quam γοηρός, quo Lycophro solus utitur. Ἀβέλτερος quod a βέλτερος compositum esse pro certo sumunt EM. 195. et Rueckertus ad Symp. Plat. p. 139. hoc uno modo scribitur, sed substantivum non raro ἀβελτηρία ut μέρμερος, πολυμέρμερος hoc est πολυμέρμινος et μερμήρα, quae ad commune principium refert Eustathius 1416, 10. Sed omnem in variando modum excedit illud, cujus modo mentio fuit, ψαφαρός, quod idem ψαδαρός scribitur et ψαθαρός Med. Mosq. 153. et ψαθυρός v. Casaub. ad Athen. I. 26. D. Niclas. ad Geopp. II. 33, 175. Coraes ad Xenocr. p. 116. Verbum κλαυμαρεῖσθαι non parasyntheton est ut θυμαρεῖν, ὁμηρεῖν,[51] πυργηρεῖσθαι, τειχηρεῖ-

---

51) Eupolin παραῤῥεῖ τῶν φρενῶν scripsisse assentior Meinekio Fragm.

σθαι, sed simplex ut *φλυαρεῖν*, *μεσηρεύειν*, *κλαυθμηρός* Schol. Eur. Hec. 334. omiss. in Thes. et notius *κλαυμυρίζω* seu *κλαυθμυρίζομαι* *lamentor*. De *καρφηρός* et *καρφυρός*, cujus femininum *καρφυρά* fortasse substantivi locum occupavit mutato accentu ut *κινύρα* et *ψιθύρα* instrumentorum musicorum nomina, breviter ut in re ambigua loquutus sum in Parall. 310. Sed *λαπυρός* ex *λαπηρός* depravatum esse hoc certius habendum quod Grammatici *ἁλμυρός* ex *ἁλμηρός* conversum statuunt EM. quia a femininis primae declinationis orta servent vocalem primitivi finalem. De scriptura duplici propriorum *Κυθήρη* et *Κυθείρη* v. Jacobs. ad Anth. 606. *Ἀλίφηρα* et *Ἀλίφειρα* *Aliphira* v. Siebelis ad Paus. VIII. 26, 4. *Κάβειρος* et *Κάβιρος*, quorum vetus est controversia v. Etym. Gud. aliorumque dicere nihil attinet, nisi qua cum scriptura mutatur quantitas ut *Ταύχειρα* — *εὕρηται καὶ χωρὶς τοῦ ῑ παρὰ Παρθενίῳ· Ταυχέριος γὰρ εἶπε* Choerobosc. II. 266. et Stephan. s. v. Hoc enim affectionis simile qua appellativa quoque contingguntur ut arboris nomen in versu ignoti poetae ap. EM. 28, 40. *ταὶ δ' αἰγέρων ἔφυσαν εὐγενέστεραι*, plantaeque *κύπερος* sive *κύπερον* apud Herodotum, Hippocratem Nat. Mul. p. 567. 586. T. II. et Aretaeum Acut. I. 8. quae vulgo *κύπειρος*, a Nonno Epit. c. CXII. sq. utroque modo dicitur. Vocalium alteram omittit *Αἴγειρον* urbis nomen si *Αἴγιρον* scribitur EM. sed non metri causa; nam in nummis *Αἰγιρᾶται* dicuntur v. Eckhel. Doctr. T. II. 234. qui in libris nostris *Αἰγειρᾶται* v. Tzschuck. ad Strab. VIII. 300. *Ἔταρος* Grammatici poeticae assignant licentiae. Cicindelae duplex fertur nomen *λαμπυρίς* et *λαμπουρίς*, illud simplex ut *Λάμπυρος* proprium Cram. I. 180.[52] hoc conjunctum ut *λάμπουρος* i. q. *πυγολαμπίς*, neque necessarium duco ap. Hesychium pro *Κίλλυρος σεισοπυγίς* Vossii suasu *κίλλουρος* scribi, quorum illi similius

---

I. 546. neque aliter visum Valckenario ad Adon. v. 8. sed idem defendo Hesychii scripturam *Παραρεῖ φληναφεῖ*, verbumque hoc a *πάραρος* (ut *πόταρος*) ductum puto, quod ille *μωρός* interpretatur s. *Πάρηρος*. Archilochi vocem *τίς σὰς παρήειρεν φρένας* jam Schneiderus apposuit.

52) *Λαμπηδών λαμπυρίς σπινθήρ* Hes. longa fortasse media ut *ἁλμυρίς* et nonnunquam *πλημυρίς*, quo facilior in diphthongum transitus.

est latinum *motacilla* caudae expers, huic germanicum *Wippsterz*. Sed quod Salamis hodie *Κολοῦρι*[53] nominatur a similitudine *τῆς κολλύρας* ut Coraes sentit ad Strab. p. 175. cf. Naek. Opusc. 251. et jam apud Nonnum et Dioscoridem *κολλούριον* pro *κολλύριον*, id certum epenthesis exemplum quale *γρουνός* pro *γρύνος* et in hac ipsa terminatione *γέφυρα δίφουρα*, sed hoc laconicae dialecti angustiis inclusum. Alias commutantur *αυ* et *ω*, *κασωρίς*, *κασωρεῖον* et *κασαυρεῖον* derivata a *κᾶσα* v. Parall. p. 80. cum correptione vocalis thematicae ut *Τίταρος* dicitur iota longo, *Τιταρήσιος* brevi et alia v. ad Aj. 184. Neque praetermittendae sunt similes syllabae principalis mutationes, quae saepe paragogae speciem praebent: *ἄγχαυρος* et *ἀγχοῦρος ὁ ὄρθρος* sive *αὔριος ὥρα* ab *αὔρα* vel cognato huic *οὖρος*. A verbo autem *πέδαυρος* et *πέδουρος* i. q. *μετέωρος* seu *μετήορος*, et indidem *πάραρος* ut *ὁμούρησις*, quod Hesychius pro *ὁμήρησις* dictum affert,[54] et *ὁμάριον τὸ κοινοβούλιον* Strab. VIII. 385. cf. Coraes p. 169. et Schweighaues. ad Polyb. V. 39, 6. ab *ὅμαρος*, quibuscum fortuitu congruunt *Τομοῦρος* et *Τόμαρος*, et triplici specie *Αὔλαρος αὐλωρός* et *αὐλουρός* Hes. illud doricum ut *θεαρός*, haec ut *κηπωρός κηπουρός*. Postremo diversorum locorum vocabula *Ἀνεμώρεια* et *Ἀνεμούριον* Eustathius 774, 45. re idem sonare censet. Sed redeo ad paragoga. Ad syncopen vocalis connexivae referri licet *στιβαρός στιφρός*, *σιναρός σινδρός βλαπτικός* Hes. *σινδαρωνεύεσθαι βλάπτειν* Suid. v. Meinek. Com. Fr. I. 343. *κοναρός εὐτραφής πίων* et *χόνδρος παχύς*, *χοντρὸν ἱμάτιον τὸ παχύ* Schol. Od. V. 399. *κονταροθήκη* et *κοντροκυνηγήσιον* v. Francke ad Inscript. Richteri p. 392. *λαγρός* pro *λαγαρός* v. Du Cang.

---

53) In Hecataei loco, quo Herodianus utitur *π. Μον.* 13. *παρὰ Κόλουραν ἵνα πρηνεῖς ἕζοντο* scribi oportet *Πριηνεῖς* quod apparet ex Stephano *Αἴβουρα ὡς Κόλουρα περὶ Πριήνην*. Similiter variant *Ἄστυρα Ἄστουρα*, *Κόσσυρα Κόσσουρα* v. Interpr. ad Sil. Ital. XIV. 272. *Τίβυρα Τίβουρα*, *Τάπυροι Τάπουροι* v. Muetzell. ad Curt. VIII. 13. p. 740. *Κερκάσωρος Κερκίσουρα* etc.

54) *Θεόπομπος ὁμηρεῖν φησι παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγεσθαι τὸ ἀκολουθεῖν* Harp. *Ἀμαρεῖν ἀκολουθεῖν* Hes. et eodem modo *ὁμορβεῖν* interpretatur, quod et *ἀμορμεύειν* dicitur ab *ἀμορβός*, cui labialis inserta est v. Dissert. de Verbis.

s. h. v.[55] Verum necesse non est; namque terminatio $\overline{\varrho o\varsigma}$ stirpi, quae dicitur, saepe sine interventu vocalis adjungitur; neque evincunt Schol. Od. I. 164. ἐλαφρός ex ἐλαφηρός, et Eust. 671, 63. ψυδρός ex ψυδηρός contractum esse, qua ratione etiam αἰσχρός, ἀλιτρός, λιβρός, λυκρός, ψυχρός in EM. expediuntur.[56] Facilius accesserim si quis Hesychium verbum συβριάζειν ex vero σοβαρεύεσθαι interpretatum esse dicat. Notum est sermonem plebejum σταυρούς transnominasse σταύαρα sive στάβαρα, ac potest fieri ut Γύαρος Γυραί γυρός nomen idem sit, sed quis decernat utrum prius fuerit, καναρός an καυρός, Γινδάραι an Γάνδροι? Ac nonnunquam etiam significatio discrepat: ὕδρος ὕδρα ὕδερος. Alia simul cum vocali consonam mutant characteristicam: τρυφερός et τρυφηλός, γαλερόν κατὰ Παυσανίαν τὸ γαληνόν Eustath. 1539, 63. pro quo Hesychius Γαληρόν τὸ αὐτὸ καὶ γαλερόν. Alia consonam solam: Ἀνεμώρειαν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος — τινὲς δὲ Ἀνεμώλειαν καλοῦσι Strab. IX. 424. Βώκαρος ποταμός — ὁ νῦν Βωκαλίας ib. 394. corrupto utrumque etymo v. Parall. 466. Γαργαλεών gurgulio Gloss. pro γαργαρεών bronchus, quem vetus Oribasii interpres gargalam nominat v. Reines. Varr. Lectt. Epil. p. 683. Τέρμερα — Τερμερεῖς καὶ Τερμελεῖς Steph. κανθήλιος cantherius. De duplici adjectivorum σιωπηλός et σιωπηρός etc. scriptura dixi in Dissert. II. c. II. §. 3. His deteriore aetate succrevit σιγανός, quo exemplo Coraes ad Strab. 182. vitiosam unius codicis scripturam σιγηνός defendere conatur. Alia quaestio est num consona quae in formatione nonnunquam literae eretriacae subseritur (φέρω φερνή, κέρας cornu etc.) eadem in hoc genere fulciendae vocali brevi adhibita sit. Urbis quidem Creticae nomen ob Eleuthero quodam fabuloso derivatum plerumqne Ἐλευθέρνα, aliquoties etiam Ἐλευθεραί scribitur; sed

55) Singulare syncopae exemplum praebet Epidauri Laconicae epitheton, si ex λιμενηρά, ut Apollodoro placuit Fragm. 423. correptum est, et magis etiam si ex λειμωνήρης, qua ex opinione fluxit accentus Λειμήρα et Λιμήρα cum alibi tum in codd. Thucyd. VII. 26. receptus, ubi Schol. aptius ad λιμός refert.

56) Schol. Eur. Med. 595. δοῦλος ex δυηλός, quod ne reperitur quidem, concisum putat, Passovius homericum ζωρός ex novitio ζωηρός.

suspecta est librariorum fides; *σισύρα* et *σισύρνα*[57] quamvis discreta quodam modo v. Bernhardy Eratosth. 222. tamen etymon commune habent *σύρα* vel *συρία* v. Meinek. Com. Fr. P. I. 132. sed fieri potest ut a *σίσυς* (nam et hoc affertur) et *σισύρα* propagatum sit et densius *σίσυρνα* ut ab *ἄκη ἄκανος ἄκαρνα*, quae a Theophrasto inter *ἀκανώδη* refertur, a *κίστη* cista cisterna, a *κέω* (*κείω κέαζω*) *κέαρνον* et *σκέπαρνον*. *Κιβύρα* in *Κυβέρνα* corruptum putant v. Gail. ad Geogr. Min. T. II. 556. Pro *λάσταυρος* quosdam *λάσταρνος* dixisse testis est Hesychius.[58] Vocalem attexuisse videtur Theocritus VII. 134. palmites *οἰνάρεα* vocans, nisi neutrum est adjectivi *οἰνάρεος* significatione substantivi indutum, quod et de Hesychii glossa *Καρβάρεοι κάραβοι* suspicari subit; *καρχαρέος* ubique in *καρχαλέος* mutandum esse demonstrat Wernickius ad Tryph. 315. parumque momenti faciunt propria *Πάνδαρος* et *Πανδάρεος*, *Τύνδαρος* et *Τυνδάρεος*,[59] etsi non dubito quin natura eadem et a scriptoribus interdum confusa sint. De adjectione literae iota dubitatio eadem; primum illud Antiatticistae edictum, quod ad Phryn. 651. edisserui, *θανατήριον ἀξιοῦσιν οὐ θανάσιμον λέγειν*, sive sic accipitur ut verba valent sive ex interpretatione Schneideri ad Plat. Civ. T. I. 295. vehementer

---

57) Sic fere ubique scribitur sed verior videtur qui in Schol. Plat. 466. a Bekkero tacite positus est et in mendosa Ammonii scriptura *σίσυρμα* apparet accentus ut *ἄκαρνα*, *Ἅλισαρνα*, *Κάλαρνα*, *Φαλάσαρνα* brevi ultima Dicaearch. Descr. v. 119. ut *Μηκύβερνα* Herod. VII. 122. tum *Σάμορνα*, *Ἁλίκυρνα* sive *Λίκυρνα* v. Tzschuck. ad Strab X. 114. quod et Scylaci redditur pro *Μύκαρνα* neglectum ut multa Klausenio. Minus recte *Ἁλικάρνα* Steph. *Καλασάρνα* Strab. VI. 254. *Προέρνα* IX. 434. quod facilius ferri potest in latinis *κιστέρνα* Hes. etsi pro *Μιντούρνη* Stephanus scripsit *Μέντυρνα*. *Σισύρα*, quod anapaesti mensuram habet, a dactylico *τίτυρος* derivatum esse Scaligeri est conjectura parum probabilis v. Voss. Etym. cui quod Ottfr. Müllerus de Dorib. II. 346. de suo adrogat, ex *τιτυρίνα* evasisse *σίσυρνα*, refellere non attinet.

58) Pro *Λαστάρνη μάστιξ* Doederlinus Synon. T. VI. s. *Lustrum* eleganter emendat *μαστροπός*.

59) Freundius in Lex. lat. *Tyndarus* profert ex duobus Hygini locis; in utroque Tyndareus scriptum est, sed illius auctor certissimus Plautus in Captivis. *Τὸ Πανδαρέου ὄνομα ὅμοιον τῷ Τυνδαρέου καὶ Πηνελέου* Eust. 1875, 35. Illud ad *Πανδαρῆς* refert Schol. Od. XIX. 518. *Πανδάρεως* Anton. Lib. c. XI.

vacillat non solum quia θανατήριος nusquam legitur sed etiam quod analogia caret, nam θανατηρός ipsum, sine quo nasci non potuit, seculis barbaris, ut dixi, natum est. Multo meliores auctores habet καματηρός, sed καματήριος merito addubitatur, neque aliud reperi duplicis terminationis in uno adjectivo exemplum: nam ἀτήριος quod Brunckius invexit Antig. 2. jam diu rejectum est; ἄγγος μελιτήριον Aristoph. Tagenist. n. XXXVI. et ἀλφιτήριον Antiphan. p. 34. T. III. unius literae jactura ad normam revocari possunt, ἀλιτήριος vero et ἀλιτηρός[60] una consistere possunt, hoc a verbo deflexum, ut supra significavi, illud ab ἀλείτης correpta propter accretionem syllaba secundaria ut Massȳli Μασσύλῆες Dionys. v. 187. ὄρνις ὀρνίθεος Arat. Ἐλευσίς Ἐλευσινίδης v. Dissert. IV. p. 242. simileque aliis tum trium generum adjectivis ἀκεστήριος, ἀναγκαστήριος, πευστήριος, ληκτήριος etc. quorum pars magna a substantivis inusitatis pendet, tum substantivis neutrius ἐργαστήριον, καυτήριον etc. Quemadmodum vero ex hoc non sequitur praeter καυτηρός etiam καυτήριος receptum fuisse, ita substantivum τὰ νοσήλια non satis est ad probandum νοσήλιος.[61] Terminationis ηρης transitus in ηριος nescio an uno Hesychii testimonio Πανηρίαισι ταῖς κατὰ πάντα ἡρμοσμέναις parum comprobatus sit; σῆμα ὀλιγήριον quod attuli ad Buttm. p. 413. compositum est sine dubio ut φυγοδέμνιος, non simplex. Quae vero in αρος et ερος terminantur, persaepe incrementum vocalis capiunt, ἑσπέριος, ἡμέριος, νυκτέριος, creperumque illud μερμέριος v. Jacobs. ad Anth. 663. et novitium δευτέριος. Haec paraschematista sunt sic ut θούριος, οὔλιος, λοίσθιος, μειλίχιος etc. καθάριος vero et ἐλευθέριος a significatione primitivi aliquantum mutant, quantum fere ab ἄσυχος ἡσύχιος. Adjectivorum in ορος et υρος exeuntium similem excessum non novi; nam ἐμπύριος Quintil. de Mus. II. 105. vocalem innatam habet, ἐνεχύριος vero ab ἐνέχυρον derivatam, quod adjectivi na-

60) Ἀλειτηρός quod Soph. Oed. C. 372. e cod. Ven. affertur, suspectum est quia nullum aliud extat adjectivum hujus modi a substantivo in της vel τηρ derivatum.

61) *Morbus hepatarius* Plaut. latinam habet terminationem; graecum est ἡπατηρὰ δυσεντερία Schol. Hippocr. I. 130.

turam exuit. Sed πελώριος huic convenit propter brevius πέλωρος. Cetera dicatalecta composita sunt; ἀώριος, μινυώριος pro οἰκουρός οἰκύριος Pind. ab ὅρος ὁμόριος sive ὁμούριος μεθόριος, quod solum dominatur expulso μέθορος, sed statum suum tenuere μέσσορος in Tab. Heracl. μέσωρος et μεσσόρης μέσος ap. Hesych. μεσσώρης Theogn. p. 45. ubi νεσσώρης vulgatum. Positionum ης et ος vicissitudo eadem in aliis qua simplicibus qua compositis, quae persaepe distingui nequeunt: ὑλῃώρης et ὑλῃωρός, ὅμηρος ὁμήρης et ἐνομήρης, νοηρός et νοαρέως νουνεχόντως Hes. ἀτηρός, ὀμβρηρός, πενθηρός et — ηρης, quaeque significatione non minus quam mensura differunt λιπαρός et λιπαρής, sed scriptura modo distincta ὑδαρές τὸ ὑδαρόν Hes. in quibus variant libri in Alex. Fragm. p. 487. Vol. III. mensurae discrimine nullo, etsi Moeris ὑδαρές attice corripi, vulgo protendi affirmat; ad ultimum στυγερής καὶ στυγερός Suid. Coronidis loco adjiciam syncopae commentum Schol. Aesch. Pers. v. 1. τάδε μὲν Περσῶν πιστὰ καλεῖται — πόλις ἐστὶ Περσῶν Πίστειρα καλουμένη, ἣν συγκόψας ὁ ποιητὴς Πίστα ἔφη. Somnium hoc est, sed nititur observatione licentiae popularis, qua nomina peregrina varie et multipliciter interpolantur cum alia tum etiam quae ad hanc terminationem pertinent: Κνάρης pro Κναξάρης v. Schneidewin. ad Ibyc. p. 194. Κοτύωρα πόλις ἡ νῦν παρὰ πολλοῖς Κύτωρα λεγομένη Suid. v. Dissert. II. c. 6. §. 3. Quare non multum dissentio ab enarratoribus Festi, καλάσιρες calassis et aclassis idem nomen esse statuentibus. In Parall. p. 94. attigi nomen monstruose imminutum Περίηρς ἐκ τοῦ περιήρης, quod Schneidewinus in Conject. p. 9. affirmat a me non recte sic scriptum esse et ipse fortasse non sic scribere volui, nam ignotum est, Περιήρης notissimum; ceteroqui περιήρης non deterius est quam ἀμφήρης, et nuper dubitare coepi ne Alcman περίηρ finxerit exemplo homerici ἐρίηρες, cui Grammatici rectum ἐρίηρ assignant, librarii autem veteres περίηρς substituerint, cujus et forma insolens et accentus dubius est.

DISSERTATIO SEXTA.

DE

NOMINIBUS QUORUM CHARACTER EST LABIALIS.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXLII INEUNTE.)

CAP. I.

De nominibus in —β— exeuntibus.

§. 1. Ad significandum sonum qui fit pulsu, ictu, flictu graeci sermonis fictores cum alia fabricati sunt vocabula, tum etiam tria quae ad hunc locum pertinent, ἄραβος, κόναβος,[1] κότταβος. Horum primum colligatum est verbis pulsandi ῥάω, ἀράσσω, ῥαβάσσω. Secundi etymon jacet in tenebris; κότταβος a κόπτω derivatum putant, ad quod convenit vox Plautina *cottabi bubuli,* hoc est plagae et κόσσος alapa vermisque ξυλοφάγου, ut Plinius vocat, nomen latinum *cossus,* nam κόπτειν proprium est teredinum v. Jacobs. Anall. T. IX. 451. Neque non credibile videtur aleam propter tesserarum strepitus quos dicit Sidonius Apoll. Ep. II. 9. appellari κόττον, aleam jacere κοττίζειν, quod Schol. Lucian. ex κοτταβίζειν contractum censet. Huc congruit Salmasii sententia ad Vopisc. V. Procul. p. 754. T. II. ludum duodecim scriptorum comparantis cum eo *quem vulgo Trictracum appellamus onomatopoetice a sono quem calculi in tabula moti faciunt.* Menagius in Orig. Ling. Gall. id genus galeae artificiosae olim *Tictac* appellatum esse scribit et ita a Germanis etiam nunc vocari. Nos vero vulgo *Puffspiel* nuncupamus a paviendo, ut Adelungii nostri censent, hoc est a sonitu calculorum qui ultro citroque, prout tesserae ceciderint, transponuntur vel tesserarum ipsarum alveum oppuvientium. Sed elegantior consuetudo recepit ibericum vel vasconicum nomen *Tocadillo* et onomatopoeticum illud, quod nobis cum Gallis Batavisque commune est *Trictrac, Tiktak, Tique-tac,* facticium sane non minus quam *Klingklang, Zikzak, Mischmasch,* parique vocalium vicissitudine. Quod si quis

1) Mendose κόραβος Arcad. p. 46.

hanc disputationem a doctrinae grammaticae majestate alienam judicat, is parum reputat Grammaticam non constare sine etymologia, hanc autem simillimam esse ludi illius qui simul casu simul arte regitur, et in hac ipsa quaestione evitari non posse quin conjecturas in medium jaciamus tanquam talos aut tesseras. Sed redeo ad cetera. Si verum est quod Grammatici tradunt ut Iones pro *κότταβος* praecisa consona dixerint *ὄτταβος*, consentaneum videtur ut etiam vicinum *ὄτοβος* huic familiae vocabulorum fragosorum adscribatur. Proximum inde locum assigno avibus a vocis proprietate denominatis ut a *κίκκα* gallina perdices, quae sunt e gallinaceo genere, *κακκάβαι* vocantur, unde verbum *κακκαβίζειν* et primitivo propius *κακκάζειν*, quibus similia *κικκαβαῦ* et *κικκαβάζειν*. Pollux auctor est *κίττας κιτταβίζειν*, cui conveniens nomen aut nullum fuit unquam aut casu intercidit. Hesychius *Γάραβος ὀλολυγών*, *garrulam* significare videtur; nam ranae *garriunt* Martial. III. 93.[2] A vocalibus transeo ad muta. *Tauri vocantur scarabaei terrestres -- nomen cornicula dedere* Plin. XXX. (5) 12. et scarabaeorum ipsorum nomen graecum est *κάραβοι* sive *κέραμβοι* a *κέρας*, vel ut Arcadius p. 87. *παρὰ τὸ κάρη*, unde etiam *καρίς* arcessunt EM. 491, 42. nec refert, nam *κέρας* et *κάρα* multis inter se rationibus implicata sunt. A plurali *τὰ κῦλα κύλλαβοι ὑπώπια* Hes. a *κάννη καννάβη* sive *κανάβη*, quod apud Suidan legitur sine interpretatione sed nihil aliud esse potest quam *cannaba* tugurium; *κάνναβος* proplasma hoc est imago extremis lineis adumbrata, hominesque macilenti et monogrammi, quorum *σκέλη καλάμινα* Plat. Com. T. II. 679. et *σῶμα καννάβινον* Anth. XI. 107. ipsi *κάνναβοι* vocantur et *κολόκανοι* vel ut Meinekius censet p. 789. *κολοκάνναβοι*[3] et ab eadem metaphora *σχίζιαι* schidiarum similes. *Κίκκαβος* et *ψωθία* numu-

---

2) Lexicographi nostri ad *ἄραβος* referunt, cui digamma praefixum esse.

3) Pro *κιννάβευμα* Aristophani *καννάβευμα* restituendum esse jam dudum Schneiderus animadvertit ad Arist. T. III. 138. neglectus a Bergkio p. 1201. Syllabam primam longam esse constat sed consona utrum simplex an geminata sit, non ita.

lorum orcinorum sunt nomina ficticia, illud a *κίκκος ciccus;* nam ut *κικκάβινον τὸ ἐλάχιστον, οὐδέν* Hes. ita ciccus rem nullius pretii declarat similiter ut *hetta* dici solet, quo proprie significatur *pusula quae in coquendo pane assurgit* Fest. et *ψωθίον ἀπόθραυσμα ἄρτου* Hes. ab eodem verbo unde *ψιχίον* frustum, crustula v. Dissert. VII. c. I. §. 1. — Quod Hesychius affert *Χήραβος χάσμα γῆς*, nihil aliud est quam *χηραμός*, cujus primitivum *χειά*. Synonyma *κόλλαβος* et *κόλλοψ* verticillus hisque similia *κόλλιξ* et *κόλλυρα* id est rotundula vel panis species ovata communiter globosum quiddam significare videntur ab uno fortasse etymo profecta cum *κυλίω, κύκλος, κύλινδρος. Σάραβος τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον* Hes. Guietus *παρὰ τὸ σεσηρέναι* dictum putat, unde *σάρων τὸ γυναικεῖον* et *σαρωνίδες αἱ διὰ παλαιότητα κεχηνυῖαι δρύες*. Stellionis nomina sunt *καλάβας, ἀσκάλαβος, καλαβώτης, ἀσκαλαβώτης* dilatata omnia ex angusto *κωλώτης. Σαλάβη ἡ φροντίς* Hes. nemo dubitabit a *σάλη* sive *σάλος agitatio, inquies* v. ad Aj. 355. productum esse; ubi vero foramen januae (*ὀπὴ θύρας*) *σαλάβη* vocatur vel *σάλαβος*, Grammatici ambigunt utrum a motu dictum sit an a luce (*σέλας*). *Ἀστράβη* si proprie cornua clitellarum significat, quibus equitantium manus innititur, cum verbo *στρέφω* compositum nec vero paragogum est. Sed nulla via patet ad originem nominum *ἀλάβη*, *ἀρτάβη* quod persicum perhibetur, *κακκάβη* sive *κάκκαβος*, *ἀττέλαβος* quod a verbo *ἅττειν* subsilire derivatum esse Schneidero ad Aristot. T. III. 381. certum videbatur, *ὄκκαβος*, eorumque quae Hesychius ex variis et remotis lectionibus contulit *Λατραβός λαιδρός* (*λαμυρός*) *Μάτταβος μῶρος*.[4] Inter ea quae tertiam sequuntur declinationem, *λυκάβας* nulla re magis notum est quam interpretantium ludibriis, nec minus ignorabile *ἀλαβής alabeta* piscis Nilotici nomen, sed *ἀῤῥάβων*, cui Arcadius *Ἀλαβών* apponit, originem a latino arrha habet Gell. XVII. 30. Quotcunque autem horum vocabulorum apud poetas reperiuntur, alpha breve habent, neque appellativa solum sed pro-

4) Idem *Ματτάβης ἀπορῶν, Ματταβεῖ ἀδημονεῖ,* quibuscum nonnihil similitudinis habet latinum mattus id est ad incitas redactus, et *Μόττυες ἔκλυτοι*, nisi *μῶλυες* scripsit.

pria quoque *Ἄραβος* Hesiodi, *Ἄλαβος* Siciliae fluvius qui et *Ἀλάβων* dicitur v. Held. ad Plut. V. Timol. XXIV. et Rupert. ad Sil. XIV. 227. (omiss. in Th.) *Μέταβος* Virg. Aen. XI. 540. *Γήναβος* Lucan. I. 440. *Μασγάβας* Sueton. V. Octav. c. 98. *Ψευδαρτάβας* Aristoph. *Σαίταβις* Sil. Ital. III. 374.[5] *Ἑκάβη* etc. unde etiam de ignotis judicium facere licet: *Δανάβη* urbs Persidis Zosim. III. 27. (omiss. in Th.) *Ὀλκάβας* Scytha Appian. Mithr. c. 79. *Λάτταβος* Aetolus Polyb. IX. 34, 11. *Σάλαβος* Maurus Dio Cass. LX. 9. *Νήραβος* oppidum Syriae et *Βαστάναβος* (*Βατ.*) Arabiae Steph. Olabi gens Aethiopiae Plin. VI. 35. *Ἀράβιες ἔθνος Ἰνδικὸν ἐπώνυμοι ποταμοῦ Ἀράβιος* Arrian. Ind. c. XXI. cui simile *Κυλλάραβις* gymnasii Corinthii nomen; ceterorum nullum in Graecia germana reperitur.

§. 2. Idem transfero ad ea quae diphthongum in paralexi habent, *Χόλαιβος* rex Arabiae Arrian. Peripl. Erythr. p. 154. *Πράσσαιβοι ἔθνος Θεσπρωτικόν* Steph. et *Πέῤῥαιβος* ut idem scribit accentu aeolico, quippe nomen hoc *περαίους* significare; Homerus *Περαιβοὺς*, ceteri *Πεῤῥαιβούς* vocant. Graecorum appellativorum nullum hoc modo terminatur; per epsilon duo *κελέβη* et *ἔρεβος*, quorum alterum incomparabile, alteri *ὄρφνη* adjunctum est; et pauca propria *Ἀστελέβη* et *Πνέβεβις* urbes, haec Aegypti, illa Lydiae Steph. Alebus fluvii nomen Avien. Or. Mar. 446. *Τελέβης* viri Nonn. XXXII. 187. Et quae eta habent aut propria sunt aut non in publico posita *Τόῤῥηβος* Steph. etc. cui consonam detraxit Nonnus *Τορήβιον ἄστυ* XIII. 466. *Καλλάτηβος* ejusdem Lydiae oppidum, *Σόηβοι* Suevi Strab. IV. 194. *Τένδηβα* Steph. *Κυβήβη* dea peregrina, cujus nomen a graeco *κύβη* derivatum et indidem cultores deae fanaticos *κυβήβους* vocatos esse quasi *κυβιστῶντας*, nimis incredibile est; *κωχήβη μήποτε ὁ λάσταυρος· κώληβοι γὰρ οἱ ταῦροι* Phot. quod quomodo corrigi debeat

---

5) Hoc et alia praetermisit Arcad. p. 29. *ὀξύνεται παρώνυμα ἢ ἐπιθετικὰ Νιοβίς — σεσημείωται τὸ χαλλαβίς. Τὰ δὲ κύρια ἢ προσηγορικὰ βαρύνεται, Ἀθάραβις, κάνναβις· σεσημείωται τὸ καλλαβίς.* Pro *καλλαβίς* primo loco scribendum *κάνναβις*, quod est paronymon a *κάννη κάνναβος*. Nec mirandum idem bis afferri, primum in paronymis, deinde in appellativis.

minime patet sed quin cum *κόλλοψ* aliqua ratione cohaereat, vix dubitari potest; nam hoc et callum tergi taurini et *λάσταυρον* sive scortum virile significat.[6] Quod Hesychius affert *Κύρηβος ἀσελγὴς ἐν τῷ λοιδορεῖσθαι*, ejus conformationem ipse apertiorem reddidit appositione derivatorum *κυρηβάτης* et *κυρηβάσασθαι διαμαχέσασθαι ἀπὸ τῶν κριῶν, ἔνθεν καὶ τὸ κυρίττειν*, unde colligi potest *κύρηβος, κυρίττειν* atticumque *κορύσσειν* et *κορύπτειν* stirpem habere communem *κέρας* cornu. Sed *κυρήβια* non aptius a *κυρίττειν* arcessitur quam apludae a plaudere, nam neutrum dicitur unquam pro pinsere. Manifestior est paragoge nominum *ἀκριβής* et *ἐρυσίβη*, hoc ab *ἐρεύθω*, nam *μίλτος κατὰ Παυσανίαν ἐλέγετο καὶ ἡ ἐρυσίβη* Eust. 310, 34. alterum ab *ἄκρος*, utrumque iota longo, brevi vero illa quorum stirpes exaruerunt: *μόλιβος, ἀλίβας*, quod syntheton esse Grammatici hoc minus persuadent quod alpha syllabae primae longum est; *κιλλίβας* cilliba et *ὀκρίβας* tam simili inter se significatione et terminatione ut in idem verbum ut *στυλοβάτης* desinere videantur, nec tamen compositionis ratio similis illis quae ad Phryn. 610. attuli, aut alioqui comperta; de peregrinis *Σαναχάριβος* Herod. I. 141. *Ἄθλιβις* sive *Ἄθριβις, Νίσιβις* sive *Νισίβη* Steph. s. *Ἀντιόχεια*, quaerere nihil attinet. Quae sequitur vocalis, cernitur in *κολοβός* et *ὄτοβος*, quorum illud a *κόλος* propagatum est, hoc cum *ὄτταβος* composui; sed *ὄροβος* (ervum) *κολλόροβος, Νίοβος* v. Meinek. Hist. 209. *Ἀστρόβαι* gens Indiae Arrian. Ind. IV. *Κοννόβας* Hispanus Appian. Hisp. c. 68. (omiss. in Th.) *Κλέοβις* non magis ad rationem revocari possunt quam quae diphthongum continent *ὄχθοιβος*, cujus mira in scriptura varietas (*ὄχθωβος, ἔκθιβος*) *Κόροιβος, Ἀσδρούβας, Ἄνουβις, Δάνουβις*, quibus exempli causa uti cogor, quia graeca desunt; nam *ἀμοιβός ἀμοιβή* a verbis derivata. Plura et notiora ypsilo praefiniuntur vel tralaticio ut *θόρυβος* et *τύρβη* a verbo *τρύειν θορυβεῖν* Theognost. II. 20, 15. vel ex paragoge orto ut *κόλλυβος*, quod eandem cum *κόλλαβος* stirpem habere proprieque globulum significare suspicamur; a *σίσυς σισύρα* ma-

6) Hesychii *Λάσταρνοι πόρνοι* et *Λαστάρνη μάστιξ* ut *λωγάς πόρνη, λώγασος ταυρεία μάστιξ, λωγάνιον* paleare boum v. Parall. 81.

struca non multum abesse videtur σίττυβον τὸ μικρὸν δέρμα Arcad. p. 122, 14. et σιττύβαι δερμάτιναι στολαί, τὰ μικρὰ ἱμαντάρια Hes. quod perperam attentari apparet ex Eustathii verbis p. 976, 28. τοὺς θυσάνους γλῶσσά τις σισύβους καλεῖ et ex eo quod Herodotus IV. 189. θυσάνους ἱμαντίνους nominat. Inexplicabilis vero altera hujus voculae scriptura per λλ, nec minus herbae nomen σίλυβον Diosc. et Plin. et vasis escarii σίττυβος vel σίττυβοι in Antiphanis versu Fragm. T. III. p. 100. unde vocalem brevem esse constat ut in κόλλυβος, θόρυβος, quibuscum si comprehendimus propria Ἀλύβη, Κορδύβη, Κάνδυβος, Χάλυβος, Θάρυβις, Ταλθύβιος et quod ex κυμβίον dilatatum putant κισσύβιον v. Nitzsch. ad Odyss. IX. 346. verbumque sine nomine natum τιτυβίζειν, quae sit hujus terminationis mensura legitima, non ambiguum habebimus. De vocali ultima breviter praecidit EM. 489, 24. Κάνωπος δεῖ λέγειν οὐ Κάνωβος, ἐπειδὴ οὐδὲν εἰς ο̄ς λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραλήγεται τῷ ω̄, quae non est hypodidascali cujusdam ariolatio sed Herodiani ipsius praeceptio π. Μον. p. 43. In accentu horum nominum exemplaria nostra raro peccant ut ἀλαβή Hes. Μοναβαί Steph. Κολοβοί Strab. XVI. 771. 773. nisi gentis Indicae nomen adjectivo graeco assimilatum est.

CAP. II.

De nominibus in —π— et —φ— exeuntibus.

§. 1. Ad demonstrandum, quaenam vocales tenuem antecedant, quia appellativa non suppetunt, utendum est propriis Ἄναπος Siciliae et Acarnaniae fluvius, Μέθαπος Paus. IV. 1. Μέσσαπος Strab. IX. 405. Sil. XII. 393.[1] Cynapes fluvius Asiae Ovid. Pont. IV. 10, 49. quae penultimam longam habent, brevem vero Παντικάπης apud Scymnum v. 111. Dionys. 314. et peregrina σανάπαι οἱ μέθυσοι παρὰ Θραξί Sch. Apoll. II. 953. et σατράπης: de nomine urbis ἡ Μέταπα (hoc accentu) Polyb. V. 7. et 13. et fluvii Κόλαπις qui a Dione Cass. XLIX.

1) Cretae fluvius Μεσάπος in Scylac. Peripl. p. 18. accentu inepto, qui Μεσάπιον indicare videtur; et sic fortasse scribendum in Dicaearch. Descr. 128. pro Μεσσάπολιν cf. Heyn. Exc. VIII. ad Aen. VII. p. 154.

37. *Κόλοψ* dicitur (omiss. in Th.) non constat; *Ἰαπίς* sic pronunciandum videtur ut *Ἰάπυξ*. Diphthongi exemplum praebet *μόναικος* bovis paeonicae nomen et urbis Lydiae τὰ *Ὕπαιπα*, quod Stephanus ab *αἶπος* compositum putat; epsili adjectivum *χαλεπός*, quod cum verbo *χαλέπτω* eadem ratione junctum est qua *καλύβη* et *καλύπτω*, *ἀστραπή ἀστράπτω*, *ἐνίπη ἐνίπτω*. E longum habent propria *Αἴσηπος*, *Ἄλθηπος* Paus. *Ἴσηπος*, *Σεληπιάδης* Hom. Iota longum *εὔριπος*, *Ἐνιπεύς*, positione productum *ἄγριππος* oleaster et *μάρσιππος* marsupium, breve *νήλιπος* quod syntheton videtur v. Parall. 250. ut pleraque eorum quae ŏ micron continent, sed et anetyma nonnulla *Ἀλόπη*, *Ἰόπη*, *Ῥοδόπη*, *κάρδοπος*, *μαστροπός*, *ἀπεροπός* EM. *Δευρίοπος*, *ἠπεροπεύς*, *Ἠνιοπεύς* aurigae nomen Il. VIII. 120. quod olim aspiratum fuisse apparet e scholio *παρὰ τὰς ἡνίας τῶν ἵππων*, idque magis probabile quam de ceteris quae commenti sunt. Equidem in hoc universo numero nullum reperio paragogae simile praeter plurale *χέδροπα* et *χέδροψ*, quod a *χέδρον* ut *κώληψ* a *κῶλον* sive *κωλῆ* propagatum videtur, hoc autem a *σχίζω* frendo, unde *fresa* vocantur fabae, erva, cicera. Par obscuritas eorum quae restant *οἴσυπος* sive *οἰσύπη* oesypum Ovid. ypsilo brevi, *τολύπη*,[2] *ὕσσωπος*, et propria *Αἴσυπος* (omiss. in Th.) Paus. VI. 2, 4. *Ἀρύπη* Steph. *Αἴσωπος*, *Κασσώπη* etc. nisi quae cum *ὄψ* sunt conjuncta. De his dixi ad Aj. 955. *Ἀλωπός* et *ἀλώπηξ* etymo carent.

§. 2. Numero plura sunt et uberioris ad disputandum materiae quae ultimam syllabam ab aspirata ordiuntur. In hoc enim genere cernuntur paragogae vestigia non dubia: *ἔγκιλλος οὐρά* et eodem intellectu *ἐγκίλλαφος* Hes. a verbo obsoleto *κίλλειν* i. q. *κινεῖν* unde *κίλλαφος* motacilla; *ὡς ἐλλός ἔλαφος, οὕτω κόρση κόρταφος καὶ κρόταφος* Schol. A. ad Il. IV. 502. et e diverso *ἐλλός ἡ ἔλαφος ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τοῦ ἔλαφος ἢ ἐν τῷ ἔλει τὰς διατριβὰς ἔχων* EM. 331, 58. ubi excidit fortasse trita illa notatio *ἀπὸ τοῦ ἐλαφρός*, sed hoc ipsum ne pro altero *ἔλαφος* substituamus obstat hypocorismi mentio haud temere illata, nam *ἐλλός* dicitur *τὸ νε-*

---

2) *Τολύπη* glomus lanae fortasse cum *τυλίσσω* volvo cognatum est.

ογνὸν τοῦ ἐλάφου. Id igitur ille ex ἔλαφος concisum eaque imminutione ad hypocorismi significationem redactum statuit; sed fuerunt sine dubio nominis hujus per multas linguas diffusi *(Alces, Elch, Klenn)* species variae. Φλήναφος sive substantivi vim habet sive adjectivi, manifestum est a φλῆνος derivatum esse ut ab ἕδος ἔδαφος. Apud Hesychium duo extant vulpis nomina κίρα et κίραφος, quibus magna est similitudo cum κιδάφη et σκιδάφη ἡ ἀλώπηξ Arcad. et major etiam cum σκίραφος, quod Glossographi πανούργευμα interpretantur et verbum σκιραφεῖν κακοπραγμονεῖν, quod latine *vulpinari* redderem nisi Stephanus et Eustathius intercederent aleatorum conventicula et ludibria σκιραφεῖα dicta tradentes a Sciro attico nebulonum deverticulo; nec minus ambigua σκίραφος λοιδορία et κίραφος χλευασμός, quae cum vulpis nomine κίραφος quomodo conciliari possint apparet ex eo quod κηκὰς ἀλώπηξ explicatur κακοποιός, κακολόγος, χλευαστική, qualis est in apologis. Κροταφίς malleus a κρούω κρότος. Κόλαφος alapa fortasse a κόπτω, unde κόσσος τὸ ῥάπισμα in novitio sermone; κόραφος ὄρνις ποιός Hes. incertum an e corvino genere; κάλαφος sive ἀσκάλαφος vulgo noctua accipitur, sed aliter Glossae ἀσκαλάφη *accia acceja*, quod est italicum *acceggia* (becassia) et sunt quibus eadem avis a Nemesiano scolopax (penultima longa) dici videatur et ab Aristotele ἀσκαλώπαξ. Agmen paragogorum claudunt verba μηλαφᾶν[3] et ψηλαφᾶν, quorum stamen continent primitiva μάω et ψάω, subtemen, ut sic dixerim, derivata μήλη et ψάλλω sed terminatio cum ipsis nata est. Si quis vero miretur cur nullam nominum generis neutrius purorum mentionem fecerim, quae Eustathius p. 492, 33. huic causae implicat, ἐκ τῆς κόρσης παράγουσι τὸν κρόταφον ὡς χρυσός χρυσάφιον, ξύλον ξυλάφιον, equidem haec, ut dicuntur, deminutiva[4] et

3) Μηλαφεῖν vereor ne Schneiderus finxerit; φληναφεῖν quod codicum auctoritate ex Aristophane et Suida exterminatum est, retinent Thomae M. libri ad unum omnes et sustentat quodammodo vicinia nominis φλήναφος, quo adminiculo μηλαφεῖν destitutum est.

4) Υἰάφιον ὑποκοριστικῶς *filiolus* Gloss. Graecol. Theognostus p. 126. ἐὰν ἔχῃ τὸ πρωτότυπον τὸ ῡ, τὸ οὐδέτερον διὰ τὸ αφιον γίνεται, χρυ-

significationis causa ab illis segreganda duxi et quia ex se nata sunt auctoribus non optimis; nam eorum nullum supra Theophrasti memoriam repeti potest, apud quem δενδρύφιον legitur in H. Pl. sine ulla codd. dissensione et χωράφιον in Fragmm. Cetera hujus terminationis exempla sunt propria Γάργαφος, Ἔπαφος, Κέρκαφος, Τέκταφος, Ἀνάφη, Ἀράφη Arcad. 115. quam Stephanus Ἀράφεια dicere videtur, demusque atticus Ἀραφήν et insula Ἱεράφη. Epsilon pauca habent et parum explanata: κέλεφος *leprosus* scriptoribus christianis familiare, ἀστέλεφος τὸ περὶ κιθάραν δέρμα Hes. cui στέρφος conjunctius videtur quam στελεφοῦρος plantae nomen; κοσάλεφοι κόλαφοι ἢ κοσάλεφοι (sic) Hes. nescio an ex κοσσοκόλαφοι contractum sit, et Τήλεφος quoque copulatum puto, non sic ut Buttmannus[5] sed a verbo φάω ut Τήλεμος a μάω. Postremo ἐλέφας et piscis nomen ἐλεφιτίς, quod in cod. Hippocr. de Diaet. II. 681. ἐλεφητίς scriptum est. Diphthongum circumscribit Theognostus p. 76. τὰ διὰ τοῦ ιφος δισύλλαβα καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τοῦ ῑ γράφονται, γρῖφος, ἔριφος, Σέριφος· σεσημείωται τὸ ψῆφος, pro quo στεῖφος id est στῖφος reponendum ex Herodiano p. 294. qui paria praecipit de femininis p. 302. τὰ εἰς η̄ ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἢ τὸ ϑ̄ ἢ τὸ φ̄ ἢ τὸ χ̄ οὐ θέλουσι τῇ ει παραλήγεσθαι τιθή, ἀγρίφη, σκιδαφή, ἐριφή (accentibus mendosis) quem ad canonem plus semel recurremus. De litera eta Theognostus p. 118. et EM. 44, 22. τὰ εἰς ιφη μονογενῆ διὰ τοῦ ῑ γράφονται Σίφη, ἀγρίφη ἢ σκάφη· τὸ κνήφη καὶ ἀκαλήφη σεσημείωται, quorum alterum a κνάω κνήθω profectum, alterum paragogum est ab ἀκή unde

σάφιον, ἀργυράφιον, ὁμοίως κἂν ἀπὸ τῶν εἰς ᾱ, μοιράφιον· εἰ δὲ μή, διὰ τοῦ ῡ δενδρύφιον, ζωύφιον, ὀρνύφιον, ὠύφιον, quibus ex primo genere addenda sunt ξυλάφιον et ξυράφιον, ex altero κερδύφιον. Μοιράφιον ille sine dubio alicubi pro μυράφιον scriptum invenit, inventoque fidem habuit. Ypsilon cur non iteretur, ante oculos est; sed in θειάφιον et θηράφιον haec ratio non convenit. Hanc deminutivorum terminationem neglexit Matthiae Gramm. §. 102.

5) Ἀπὸ τοῦ ἔλαφον θῆσθαι Gramm. I. 79. adn. ut Aelian. V. H. XII. 42. et alii. Hinc ἐλαφοθής componi poterat ut αἰγοθής, non Τήλεφος, quod nomen multo antiquius est quam fabula illa de nutricatu cervae Hecataeo Paus. VIII. 4. incognita.

ἄκανθα, ἀκακία et assumto lambda ἀκαλανθίς carduelis. Quae praeter illa leguntur, suspecta sunt: λίηφος δεινός et ταρήφη κόφινος μέγας Hes. de quo nihil adnotat Schowius sed in Edit. Hag. scriptum est ταρίφη ad ordinem literarum pariter conveniens. Nec proprium sese offert extra Ἀλθήφιος. De proximo genere duo affert Choeroboscus p. 257. τὰ εἰς φος μονογενῆ (adde μὴ) ὄντα οὐδέτερα (διὰ τὸ λαῖφος) ἐνὶ φωνήεντι παραλήγονται, ἔριφος, Τήλεφος, κίνιφος, σημαίνει δὲ ποικίλον, quod eodem fere modo apud Suidan legitur κίνιφος ὁ ποικίλος, sed primum canonis auctorem non sic scripsisse suspicor sed Κίνυφος ὁ ποταμός, qui modo ita nominatur Nonn. XIII. 274. modo Κίνυψ v. Parall. 291. Itaque praeter ἔριφος, quod cum ἀρνός, arna, aries, cognationem habet v. Parall. 74. et Ἄντιφος andronymicum, quod fortasse compositum est ut Τήλεφος, nullum relinquitur, cujus penultimam brevem esse constet; nam Neriphus insula Plin. IV. 23. a poetis siletur et Νάλιφος Paus. VIII. 38, 7. pro quo in codd. Νάφιλος scriptum; σέριφος sive σέριφον herba Galen. de Temper. Simpl. V. 12. p. 745. T. XI. sine dubio ab insula nomen habet ut buxus et thapsus seu thapsia;[6] insula autem iota longum habet quamvis attritum diuturnitate temporis; nam hodie Serpho et Serpanto dicitur; ac fortasse ne ab initio quidem insitum atque innatum; ii certe qui quod proverbii modo dicitur γραῦς σερίφη de locusta interpretati sunt, cogitationem ad nomen σέρφος retulisse videntur et saepe alias iota ante hanc terminationem insertum reperimus, non solum breve ut στέριφος ex στεῤῥός derivatum est unde synonymum στέρφνιος σκληρός Hes. et si recte se habet Hesychii glossa Μόριφον σκοτεινόν μέλαν, id quoque succrevit bisyllabo μόρφνος, quod plerique μέλας et ὀρφνός interpretantur v. Parall. 341. 344. 358. Sed etiam longum ut σκάριφος τὸ κάρφος Anecd. Bekk. 239. hoc est festuca, assula, unde σκαρφίον tessera et verbum σκαρφᾶσθαι σκεδάννυσθαι Hes. id est assulose frangi, in festucas diffindi, germanicum *zersplittern,* neque alia est origo verbi a Phrynicho Ecl. 218. dam-

6) Poetica metonymia est *Anticyras sorbere meracas* Pers. IV. 15. cf. Meinek. Vol. IV. 417.

nati σκορπίζεσθαι Ἑκαταῖος μὲν λέγει, οἱ δὲ Ἀττικοὶ σκεδάννυσθαι.[7] Illo autem exemplo nominis σκάριφος ductus Hesychio pro ταρήφη paullo ante restituebam ταρίφη, cui similes voces τάρπη, δάρπη, σάρπος idem significant, arcam, cophinum. Feminini generis substantiva duo sunt a Grammaticis allata Ἔρίφη et ἀγρίφη, utrumque barytonum sicut omnia quae in φος et φη exeunt, sed hac inter se dissimilitudine quod proprium vocalem brevem habet, appellativum longam ut urbis nomen Ἀλλῖφαι,[8] unde profecta est scriptura vitiosa ἀγρείφη et ἀγρεῖφνα in Phaniae Epigr. Anth. P. VI. 297.

Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν κενοδοντίδα καὶ φιλοδούπου
φάρσος ἄμας στελεοῦ χῆρον ἐλαΐνεου,
ἀρθροκέδαν στήμον τε καὶ ὠλεσίβωλον ἀρούρης
σφῦραν καὶ δαπέδων μουνορύχην ὄρυγα
καὶ κτένας ἑλκητῆρας ἀνὰ προπύλαιον Ἀθάνας
θήκατο —

Primo nomine Jacobsius rastrum declarari censet auctore Hesychio Ἀγρίφη ἄμη σκάφη. Sed ἄμη seorsum memoratur nec convenit ei epitheton κενοδοντίς. Rectius igitur Suidas, qui hos versus affert, interpretatur ἐργαλεῖον γεωργικὸν πολύγομφον ἐν ᾧ συνάγουσι τὸν χόρτον, perspicue significans illud quod nostrates *Rechen* vocant et *Harke* ac similiter mediae aetatis scriptores *herciam*. Hujus autem diversa sunt genera; unum latissimum, quo foenisecae et messores utuntur, alterum quo hortulani glebas lapillosque per areas sparsos convertunt; de illo loquitur Ovidius in Remed. Am. 191. *rusticus* post messem) *defectas colligat herbas et tonsam raro pectine verrit humum;* alterius nomen est κράφα ᾧ οἱ κηπουροὶ τὰς βώλους ἀπάγουσι Hes. cui ἀγρίφη et γριφᾶσθαι συνέλκειν Hes. cognata videntur. Alterutram speciem Phanias ap-

---

7) Vocalium ᾰ et ŏ frequens permutatio ante literam rho, πορδακός, ὀρδαλις, ὀῤῥωδεῖν, ὄρχαμος, πόρνοψ, κόρτερος, κορζία cor. Et tenuem ro aspirata accepit καρπίς id est festuca illa *lictor quam jactat ineptus.*

8) In Strab. IV. 238. olim Ἀλλιφαί, nunc Ἀλλίφαι editum. Ex Si-o constat mediam produci. Vicinae urbis *Calliphae* Liv. VIII. 25, 4. omen apud Graecos non reperi.

pellare videtur κτένας ἑλκητῆρας, quod interpretes minus recte de occa accipiunt. Pro ἀρθροπέδαν στήμον (sic est in cod.) quid ille scripserit, vereor ut demonstrari possit; ad conjecturam nihil propius est quam ἀρπεδόναν στρεπτάν.[9] In Anth. VI. 160. ἀρπεδόνη στρεπτή dicitur filum lanae quod e colu ducitur, hoc autem loco linea, qua hortulani areas demetiuntur, id quod ex agrimensorum nomine ἀρπεδονάπται colligi potest; Germani *Messschnur* appellant, qua olim utebantur pro decempeda (Messkette). Verum de hac re nimis.[10] Vocalis ŏ nullum est exemplum praeter ἀργίλοφοι sive ἀργίλοφοι, de quo ne hoc quidem constat simplexne sit an compositum ut πυρσόλοφοι, virique nomen Τόλοφος Thuc. III. 100. et urbium Τολοφών et Κολοφών, quod saepius pro κορωνίς et κορυφή dicitur a communi fortasse origine. Sed ipse nunc huic disputationi colophonem imponam. Etenim jam nihil superest quam quae Theognostus refert p. 76. ἄργυφος, κόσσυφος, κολόσυφος, κόρυφος, quorum primum ab ἀργός derivatum ut κόσσυφος a κόττος ὄρνις Hes. κότα gallina Du Cang. Tertium vel incuria librariorum ex duobus propriis Κόττυφος et Σίσυφος contractum est vel pro neutro κέλυφος subrepsit, quod sive a γλύφω extitit ut gluma a glubo, sive a καλύπτω cum antithesi primae et ectasi secundae, a nostro proposito tantumdem abest. Femininum praeter κορυφή nullum reperitur; nam ἀσύφη exoticum est aromatis nomen, quod Salmasius in Plinn. 919. C. ex Arrian. Erythr. p. 149. scite restituit Dioscoridi I. 12. a Sprengelio temere neglectum. Diphthongi nullae apparent nisi in verbali ἀλοιφή et peregrinis Ἀρνοῦφις Dion. Cass. LXXI. 8. quod ap. Suid. proparoxytonon est ut

9) Si ut μανόστημος ita εὔστημος vel ἄστημος testatum esset, proposito praetulissem ἀρπεδόν᾿ εὔστημον.

10) In Epigr. proximo n. 296. dedicat aliquis deo ποδάγρην καὶ δούνακας ἀντυκτῆρας καὶ λίνα — ἰοδόκην καὶ αὐλὸν ἐπ᾿ ὄρτυγι τετρανθέντα καὶ πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον, quibus nominibus venatoris instrumenta describi putant. Sed αὐλὸς ἐπ᾿ ὄρτυγι — clare fistulam aucupatoriam significat, et proinde πλωταί sunt aves aquaticae, quas Apollonius II. 1053. πλωάδας vocat; pro ἀντυκτῆρες, cui Brunckius αἰθυκτῆρες substituit, scribendum est ἀνδικτῆρες id est tendiculae; ἀνδίκτης· εἶδος παγίδος EM.

Ὄνουφις urbis nomen Steph. *κουκούφας*. Neque ο longum; nam pro *ἀλωφός λευκός* Hes. corrigunt *ἀλφός*. Et in universo hoc genere adjectiva non plus quam duo reperiuntur *φλήναφος* et *ἄργυφος*.

CAP. III.

De affectionibus.

Mutationum, quas terminationis elementa subeunt, ratio haec est; primum quod ad vocales attinet, *ἀττέλεβος* scriptum invenimus et *ἀττέλαβος* in libris Herodoti, Theophrasti et Aristotelis, tertiumque *ἀττέλαφος*, nec discerni potest quid veritas postulet, nedum in propriis. *Νεκτάνεφις Νεκτανεβιός* v. Wessel. ad Diod. XV. 92. *Ἀναφᾶς* XXXI. Ecl. 3. et *Ὀνόφας* Phot. Cod. LXXII. 36. Tum saepius *μάρσιππος* sive *μάρσυππος* et *μάρσυπος*, *μόλιβος* et *μόλυβος*, cui vocalem, quae bisyllabo plumbum deest, non nativam esse sed insiticiam ut in *σκάριφος* et *σκάριφος*, alio loco exposui Parall. 95. Fluvius idem modo *Ἄραβις* vocatur modo *Ἄρβις* et *Ἀράβιος* quoque v. Muetzell. ad Curt. T. II. 874. Vocalis correptae suspicio fuit apud veteres criticos, qui in Nic. Th. 614. Apollinis epitheton *Κοροπαῖος* acceperunt pro *Ὠρωπαῖος*, sed conjectura haec audacior est. Neque *Ἀλώπη* legitur pro *Ἀλόπη* nisi errore librariorum. Productionis speciem praebet verbum *ἐγκοληβάζειν* si a *κόλλαβος* derivatum est.[1] Aliae vocales aut adduntur aut demuntur *κάρφος σκάριφος*, *οἴσπη οἰσύπη*, *Κύρβας Κορύβας*,[2] *κορφή* apud Du Cangium pro *κορυφή*, *Θόρβος ζάλη ταραχή* Hes. ubi Vossius tamen ob literarum seriem *θόρυβος* scribit. Multo autem saepius vocali paralecticae addita est consona

---

1) Hesychius *Ἐνεκολάβησε κατέπιεν ἢ ἐπέρανεν· οἱ δὲ ἐνεκολήβασε*, quod nunc receptum est Arist. Eqq. 263. nec tamen convenit verbis palaestricis quae antecedunt: *ἄνθρωπον ἀπράγμονα ἠγκύρισας εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον αὐτὸν ἐνεκολήβασας*. Aptius foret verbum a *κώληψ* ductum, ut apparet ex homerico *κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν ὑπέλυσε δὲ γυῖα*.

2) Stephanus *Ἱεραπύτνα ἡ πρότερον Κύρβα* (omiss. in Th.) Strabo X. 472. *τῆς Ἴδης λόφος Πύτνα ἀφ' οὗ Ἱερὰ Πύτνα ἡ πόλις*, ex quo colligimus *Κύρβα* significare *κορυφήν*.

μ̄—'Αθάῤῥαβις 'Αθαῤῥαβίτης —'Εκαταῖος δὲ δι' ἑνὸς ρ̄ καὶ του μ̄ 'Αθαραμβίτης Steph. κακάμβη aliquoties pro κακάβη v. ad Phryn. 426. κάραβος et κεράμβυξ, σαλάβη et σαλάμβη ἡ ὀπὴ τῆς θύρας, θαλάμη et θαλάμβη in Lex. Albertii. Σαλαβάρ (sic) ὁ μάγειρος Vossius opportune componit cum nomine cauponis Aeginetae, quem et alii celebrant a Davisio nominati ad Max. Tyr. IV. 5, 56. et Athenaeus III. 112. E. ubi Edd. veteres Σάραμβος καὶ Σάραβος a docto quodam lectore, ut videtur adscriptum cf. Meinek. Vol. IV. 525. Σήραμβος hic a Dicaearcho vocatur ut et fictor Aeginensis a Pausania VI, 10. sed Σήραμβος εἶδος κανθάρου Hes. nescio an in κήραμβος mutandum sit; nam κάνθαρος est scarabaeus et κηραφίς καραβίς Hes. 'Ερέμβους homericos alii "Αραβας esse voluerunt, alii ἐρεβεννούς sive ἐρεμνούς v. Lehrs. Arist. 246. et 255. Κόρυμβος et κορυφή quam sibi vicina sint vel ex eo cognoscitur quod Hesychius tradit Κορύμβους πάντα τὰ μετέωρα καὶ εἰς ὕψος ἀνατείνοντα ἐκάλουν, ὅθεν κόρυς κύρβις κυρβασία, ut Herodotus κόρυμβον ὄρεος dixit, Lucianus δικόρυμβον Παρνασσόν, Hesychius κόρυφος κόρυμβος γυναικεῖον, Tzetzes Chil. I. 233. κόσσυβος καὶ κόρυμβος pro κόσυμβος. Quibus addi potest proprium 'Αρύβας 'Αρύμβας v. Schneidewin. Conjectan. p. 25. nisi hujus secunda syllaba ad stirpem pertinet. Labiales commutant Κάνωβος et Κάνωπος, κηραφίς et καραβίς, sed quod Schneiderus affirmat Ascalaphum ab Antonino Lib. Ascalabum nominatum esse, falsum est; nam homines diversi sunt, hic in stellionem mutatus, ille in noctuam. Romani vero beta cum my commutant pro κακκάβη substituentes *cucuma* unde novitium κουκούμιον natum est, pro κικκάβα *cicuma*, ut Κασταλών *Castulo*, et apud Graecos ipsos Hesychius σκόλυβος reperit pro σκόλυμος, quibus literis inter se copulatis extitit σκόλυμβρος v. Du Cang. eademque similitudo inter herbarum odorarum nomina θύμβρα sive θύμβρον et θύμος θύμον intercedere videtur.[3] Nominis peregrini variationes Κυβήβη Κυ-

3) Σίσυμβρον quoque vel σισύμβριον ab odore nomen accepisse videtur ut θύμος, cui cognata sunt θέος, θυώδης. A θέρω non solum θερμός sed etiam θιβρός et θιμβρός propriumque Θίβρων et Θίμβρων. A λεῖος (γλοιός, glus) primum λισσός natum est, tum addita gutturali

βήκη[4] *Κυβέλη* Cybelle v. Interpr. ad Lucan. I. 600. ad graeci sermonis normam exigere non attinet. Labiali interdum se applicat labialis *χηραμίς χηράμβη*, vel dentalis *μόλιβδος*, *χαλυβδικός*, *χάρυβδις* i. q. *φάραγξ* vorago Eur. Suppl. 500. vel liquida *Ἀκραιφία Ἀκραίφνιον*, quanquam hujus nominis structura non certius cognita est quam adjectivi *ἀκραίφνης*. Prae ceteris haec litera inservit verbis labialibus in nomina derivandis, *στίλβω στιλπνός τέρπω τερπνός*, nec multum abest quin *θεράπνη*, quod Grammatici ex *θεράπαινα* contractum putant, a *θέραψ* declinatum dicam cujus feminina positio *θεράπη* fingi potest ut *Μέροψ Μερόπη*. Ac simile *ἐρίπνη* ipsi non dubitant ab *ἐρείπω* repetere. Sed *ἀγρείφνη* ignorant *ἀγρίφη* scribentes. Vocalis extrinsecus additae exemplum certum sed unicum suppedit *ἀργύφεος*, quod propter consonae mutationem cum *ξυλήφιον* et *ξυλήριον* conferri posset, nisi utrumque mendi speciem praeberet; nam in EM. *ξυλήφιον· δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήριον καὶ ξυλάριον*, pro primo *ξυλάφιον* substitui ad Phryn. p. 78. pro secundo Meinekius in Alexidis versu Fr. Vol. III. 424. *ξυλύδριον*, quod vereor ne ob epalleliam illam probari non possit; certe enim a *Πριάμυλλος* non *Πριαμυλλύδριον* derivatum videmus sed mutata vocali *Πριαμιλλύδριον*, quod ter ita scriptum est in Anecd. Bekk. 1413. b. Cram. II. 126. et IV. 254. nec puto *μυθύδριον* vel simile quid fictum esse sed, si nullus exitus pateret, *ξυλήφιον*, quod saepius legitur Polyb. V. 35. et 36. et in cod. Diod. IV. 76. ubi *ξυλίφιον* successit.

γλίσχρος, labiali *λίσφος* (*ὑπόλισφος ὀλισθηρός* Hes.) *ὀλιβρός* quod idem *ὀλισθηρός λεῖος* interpretatur, latinumque *lubricus*.

4) Bergkius in Comment. de Com. p. 92. *Κυβήβη*, inquit, omnino pro *Κυβήκη* scribendum est. Scilicet ob nihil aliud quam quia hoc rarius legitur.

DISSERTATIO SEPTIMA.

DE

NOMINIBUS QUORUM CHARACTER EST GUTTURALIS.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXLII.)

CAP. I.

De nominibus in —γ— exeuntibus.

§. 1. Unde superioris disputationis initium duximus, in-
lem nunc proficiscemur, ab imitamentis sonorum **κάραγος**
ιφος πριόνων Hes. ῥάθαγος ὁ τῶν κυμάτων ἦχος προσηγνυ-
νων ταῖς πέτραις Schol. Nic. Th. 194. unde verba **ῥαθαγεῖν,**
ῥαθαγεῖν, **βραταγεῖν,** quibus **ῥόθος** et **ῥόθιον** concinunt; **πά-
γος,** πατάγη et **πατάσσω** a **πταίω** propagatum; a **πλήσσω**
ατάγη, cui adhaerent **πλαταγέω** πλατυγίζω (plaudo) a **ῥήσ-**
ι, ut videtur, σφάραγος (fragor) **ψόφος** Hes. ex quo Jovis
εptunique cognomina **βαρυσφάραγος** et **ἐρισφάραγος** atque
rba σφαραγεῖν, **σφαραγίζειν.** Si vero guttur dicitur **σφάρα-
ς** vel ut nunc apud Homerum scribitur **ἀσφάραγος** et **λαιμὸς**
ιλυσφάραγος Oppian. Cyn. IV. 445. nomen a sono trans-
tum videtur ut γαργαρεών *gurgulio*, quantumvis discrepet
ınus qui gutture editur ab eo quem verbum **σφαραγεῖν** ex-
imit; namque non minus dispares sonos Latini uno nomine
urmur complectuntur et in universo hoc imitativo genere
ıtet Graecos Romanosque, quum infinitam naturalium sono-
ım varietatem imitando consequi non possent, multa specie
sparia appellasse similiter. Nec vero rejiciam eorum sen-
ntiam, qui ἀσφάραγος sic ut φάραγξ et φάρυγξ interpretan-
r fissuram, illamque sonandi significationem non propriam
εque nativam sed a gutture translatam aut etiam ad homo-
ymum quoddam referendum censent. Sed nulla ratio est
ır idem statuamus de verbo σμαραγεῖν, de quo EM. 720, 51.
ι Schol. Lips. Il. II. 463. haec disserunt: σμαραγεῖ ψοφεῖ
πὸ τοῦ σμάραγος· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ σπαράσσω· κυρίως γὰρ
μάραγος ὁ ἀπὸ σπαραγμοῦ ἦχος. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον σμα-
αγῶ τὸ λάμπω, ἐξ οὗ σμάραγδος, παρὰ τὸ μαίρω καὶ κατὰ

παραγωγὴν μαράσσω καὶ πλεονασμῷ σμάραγος. Hoc ipsum hodie non legitur nisi in Camino homerico ubi convocantur ad evertendum fornacem daemones ficticii *Σύντριψ*, *Σαβάκτης* et *Σμάραγος* a fragore denominatus, cui simile appellativum *σμαραγή* strepitus, tumultus, verbumque *μαράσσει ψοφεῖ* Erotian. et fortasse *μαράγνα* sive *μάραινα* scutica, cui Homerus epitheton tribuit a sonitu ductum *μάστιξ λιγυρή*. Lucendi significatio in his nulla apparet neque certum ejus argumentum praebet *σμάραγδος*, quod peregrinum esse potest ut pleraque gemmarum nomina. Nec tamen alienus sum ab hac sententia saepe utrumque genus rerum et quae oculos feriunt et quae aures perstringunt ut effectu par ita similiter appellatum esse ipsumque *σμαραγή* non adeo segregem a communitate verbi *μαίρω* eorumque quae Grammaticus Cram. I. 386. hinc manasse docet, *ἀμαρύσσω* et *μαρμαρύσσω*. Ad *σμαραγή* nihil propius accedit quam *σαλαγὴ βοή* Hes. quod pariter a verbo motus significativo *σείω* derivatum est non abrupte sed per gradus *σάω σαλάσσω*, *σάλαγξ*, *σαλαγή*, *Σάλαγος* viri nomen Paus. VII. 4. unde *σαλαγεῖν*, *ταράσσειν*[1] *ἡ γὰρ φροντὶς σάλα* Hes. Cum *πλατάγη* et derivatis apte componuntur *λάταγη* a resonando dicta, *λαταγεῖν ψοφεῖν τύπτειν* Hes. *λατύσσεσθαι πτερύγεσσιν* alis plaudere Oppian. quod a *λάταξ* una vocali distat qua *σαλύγη* (*σαλυγή*) *ἡ συνεχὴς κίνησις* Hes. a *σαλαγή*, *ἀνασταλύζω* et *νεοστάλυξ* a *σταλάσσω*, a *πλατυγίζειν* vero, quod Schol. Arist. Eqq. 840. recte ad *πλάτη* et *πλαταγώνιον* refert, defectu consonae ut *πλατύς* latus[2] *πλάγιος λέχριος* ob-liquus v. Parall. 165. His enim omnibus significatur sonus qui complosis corporibus latis planisque audiri solet. Duo a verbis in *αζω* derivatis declinata sunt *ἀπὸ τοῦ ἀλαλάζω ἀλαλαγή* Hero-

---

1) Pro *βινεῖν* usurpavit Lucianus in oraculo ficticio Alex. §. 50. *σὴν ἄλοχον ὑπὲρ λεχέων σαλαγεῖ*, ut *διακροτεῖν* dicitur et *ληκεῖν*. Illud Jacobitzius scripsit pro *σαλάγει*, quod analogiae repugnat; nam verbum barytonon in *αγω* nullum praeter primitivum *ἄγω*. Nec sine mendo est *Ἀράγειν σπαράσσειν* Hes. Quae Passowius recepit *Ὀρύγω* et *Ὀρυγάνω* apposito etiam prosodiae signo, Schneideri commenta sunt.

2) Vocali producta ut *πλητίς* i. q. *πλατεῖον* tabula, quod alpha breve retinet ut *πλάτη* et latus *ἡ λαγών les flancs*.

dian. ap. Eust. ad Dion. v. 566. et a λαλάζειν βοᾷν Hes. λάλαξ et λαλαγή ὁ θόρυβος EM. quod nomen inserendum est Arc. 105. τὰ εἰς γη προςηγορικὰ ἔχοντα πρὸ τέλους φωνῆεν ὀξύνεται κορκορυγή, ὀλολυγή, οἰμωγή· Λαλάγη δὲ τὸ κύριον. A soni significatione sejuncta sunt ἁρπάλογος instrumentum venatorium semel nominatum ab Oppiano subtracta notatione quam ex similibus ἅρπη, ἁρπαλίζω conjectari licet; ἀσπάραγος vel ut Attici dicebant ἀσφάραγος, quod si proprie significat asparagum silvestrem sive myacanthum, justissime sic ut ἀσπάλαθος a σπάω repetitur v. Schweighaues. ad Ath. XV. 685. Tertii ἀττάραγος sive ἀττάραχος syllabam principalem mihi agnoscere videor in latino hetta; nam ut Glossographi illud interpretantur τὸ ἐλάχιστον, οἱ δὲ τὰς ἐπὶ τῶν ἄρτων φλυκταίνας, οἱ δὲ τὰς καλουμένας ψίχας Hes. sic Festus hettam *res minimi pretii, alii pusulam quae in coquendo pane solet assurgere.* Animantium nomina ἀττάγης, φαττάγης, σπατάγγης (ut παρασάγγης) et plantae ἀτραγίς quaestioni se subducunt; proprium Τενάγης et neutrum τέναγος quod EM. 751, 58. ad τέγγω refert, forsitan cum Τέννης et τείνω cognata, πέλαγος cum πλάξ *aequor*. Astyages Ovid. Met. V. 203. Τενάγων Aesch. Pers. 304. et alia propria attuli ad Aj. p. 166. Adn. 5. Horum omnium alpha, in quantum prosodia constat, breve est.

§. 2. Proximarum vocalium vix singula extant exempla; nam κράταιγος et κραταιγών fruticis nomen plantaeque compositum videtur ut synonymum κραταιέγονος — ἔλεγος sive simplex sive conjunctum certe incomparabile est — Ἐπειγεύς homericum a verbo ductum ut ἀρηγών ab ἀρήγω, nativum vero ἄττηγος hircus, quod cur Eustathius ionicum dicat intelgitur ex Arnobii scriptura *atagus*; paragogon denique μεσσηγύ v. Parall. 120. — Οὐδὲν εἰς ος (scr. γος) ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι παραλήγεται καὶ παροξύνεται ἀλλὰ μόνον τὸ ὀλίγος Herod. π. Μον. 18. Neque oxytona reperiuntur aut proparoxytona aut properispomena. Feminini generis substantivum unum est ἐλιγή et id cum aliis ejusdem familiae ἔλιξ ἴλιγξ ἴλιγγος etc. derivatum a verbo εἴλλω ἑλίσσω, unde etiam ὀλίγγη ἡ ἀνάπαυσις Arc. 105. et synonymon huic ἐλινύς cessatio sed illud cum trope vocalis quae in ὀλοίτροχος, ὅλμος, βολβός, et

et in latino *volvo* apparet; *Φαυσίγγη* a *φαῦσιγξ* propagatum est ut *φαλάγγη* v. Parall. p. 145. sed verae paragogae specimen praebent *σαυρίγγη ἡ σαύρα* et *ψάριγγοι ψᾶροι* eodemque modo Martinus in Etym. nomen bulbi *σισυρίγχιον* interpretatur *pelliculatam*. — Sequentis vocalis duo sunt exempla, unum illud quo Plato utitur Crat. 418. D. *τὸ ζυγὸν οἱ παλαιοὶ δυογὸν ἐκάλουν*, confirmatum quodammodo glossa Hesychii *Δυογοῖ πωματίζει*, namque *ζυγοῦν* dicitur pro claudere et cistae (*ζύγαστρα*) clauduntur operculo. Alterum *ἁρμογή*, quod unum esse in *ογη* terminatum Theognostus docuit p. 109. Similiter a verbis in *υζω* et *υσσω* declinata sunt *λυγή*, *ὀλολυγή* et *ὀλολυγών*, *ἀμαρυγή* et brevi penultima *μαρμαρυγή*, *βορβορυγή*, *κορκορυγή* sed hoc sine verbo natum ut et *σαλύγη*. *Ὀρτύγη χόρτος* Hes. nihil aliud est quam *τρύγη* prosthesi auctum ut *ἠλύγη*, quod Eustathius 309, 44. et Schol. Lyc. 321. cum *ἠβαιός* conferunt etsi *λύγη* non extat[3] sed *λυγαῖος* modo, quod Schol. Apoll. II. 1121. inscite a *λύγος* arcessit. Eademque vel pleonasmi vel ellipsis ratio intercedit inter *ἐρυγή* et *ructus*, *ὠρυγή* et *rugitus βρυχηθμός*. Postremo consonam non penitus infixam esse Suidas significat *ὀρυγή ἐκ τοῦ ὠρύω*, qua in re convenit cum *ὀλίγος ὀλίος*. Ab ignotis fontibus manarunt *ὀξύγη* bufo, *ὠγύγιος* quod Grammatici ad proprium *Ὤγυγος* referunt v. Boisson. ad Ann. Gaz. 428. *Σολύγεια* vicus Corinthiacus, *ἐριγεία* (hoc accentu) *ζῶον στάχυς βοτάνη* Hes. Herbae quidem nomen Schneiderus ad Arist. T. IV. 25. ab *ἐρυγεῖν* repetit eandemque esse putat quae a Plinio *erynge*, a Nicandro *ἤρυγγος* vocatur, sed Sprengelius ad Diosc. I. 8. nihil definire audet et ex Hesychio *ἠριγένειον τὴν ἠρύγγιον* hoc potius colligitur, fuisse qui herbam ita appellatam crederent a similitudine arunci hoc est spirilli sive villi qui dependet caprarum mento. Certius paragogae exemplum est *κίσυγγος* veteramentarius Sapph. Fr. XXXVIII. 60. cujus syllabam

3) In App. Illyr. c. 25. *λύγη* mendosum est pro *αἰγή*. Vocalis prosthetica quae dicitur apparet etiam in *ἐπῆλυξ* et *ὠλύγιος σκοτεινός* Hes. In Schol. Pind. P. IV. 138. *παρδαλέα ἔσκεπε καὶ ἀπήλυγε τοὺς ὄμβρους*, Blomfieldius ad Thuc. VI. 36. reponit *ἐπήλυγε* quod non minus barbarum est; Boeckhius *ἀπήλαυνε*. Lenius fuerit *ἀπήρυκε*.

primam eandem esse principalem argumentor ex aliis vocabulis sutrinae propriis *κισύγγιον σκυτίον* Phot. *πέσσυμπτον σκυτίον* Hes. *πεττύκια λεπτὰ περιτμήματα τῶν δερμάτων ἀφ' οὗ ἡμεῖς πιττάκια λέγομεν* Moer. quae *pecia* sive petia et petacia vocantur a scriptoribus medii aevi latinis et *πετζία* in genere neutro ab aequalibus Graecis sicut veterarius ipse *πετζιάς*. — Longum ω non reperitur nisi a verbo translatum ut *οἰμωγή*, *ἀρωγή*, *ἀρωγός*, cum metathesi vocalis ut ab *ἄγνυμι κυματωγή*, *ὤγανον* et *περιώγανον* canthus rotae additoque iota, ut suspicor, *ἰωγή*, quo significari videtur locus tutus a ventis fluctibusque opposito molis sese frangentibus.

CAP. II.

De nominibus in —κ— exeuntibus.

§. 1. De accentu nominum propriorum nimis curtum est praeceptum in Schol. Il. XXIV. 566. *τὰ κύρια βαρύνεται Φύλακος, Αὔλακος, ἔνθεν ἀνάκοιν Διοσκόροιν*, ubi primum *Αὔλακος* scriptum videtur pro *Ὕλακος* Eust. 1758, 25. quod ap. Hesych. s. *Ὑλακίδης* male acuitur, postremum ad regulam de non propriis pertinere apparet ex Eust. *τὰ ἐπιθετικὰ ὀξύνεται μαλακός, ἀνακός, ὅθεν καὶ τὸ ἀνακοῖν Διοσκόροιν* p. 1365, 45. et p. 1425, 29. *Αἴλιος ἀνακοὺς τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι ὡς Αἰακούς*.[1] Sed magis explicate Arcadius *τὰ εἰς κος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ᾱ παραληγόμενα οὗ προηγεῖται σύμφωνον ἢ σύμφωνα κύρια ὄντα βαρύνεται, Λάβδακος, Πίνακος καὶ Ἀμάρακος, Ἴθακος· σεσημείωται τὸ Ἀσακός καὶ Ἀλακός καὶ Καλλιακός*. Barytona igitur sunt nomina quorum alpha praecedit consona una ut *Πίνακος* Sch. Phoenn. v. 8. *Κρίνακος* Diod. V. 81. *Θύλακος* Paus. V. 23. *Στρόφακος* Thuc. IV. 78. *Ὕσακος* Nonn. XXXIV. 23. *Ὄπλακος* Plut. V. Pyrrh. c. 16. *Φύλακος* Galen. Comp. Med. p. Gen. V. 805. T. XIII. *Νώρακος* urbis nomen Suid. et quadrisyllaba *Ἀστράβακος* Paus. III. 1. *Ἀσσάρακος* Hom. *Σοβάδακος* Appian. Mithr. c. 79. *Σεσίθακος* Strab. VII. 297. quare *Πιττάλακος* Demosth. 471, 21. jure prae-

---

1) Piersonus ad Moer. p. 78. corrigit *ἀκακούς*. Sed ille de accentu loqui videtur.

fertur oxytono. Idem vero quod de consona simplici, valet etiam de duplici ut *Θάψακος*, a quo aberrat *Διψακός* Apoll. II. 653. et quod addit *ἢ σύμφωνα*, id de consonis in syllepsi positis accipiendum esse ostendit subjectum regulae exemplum *Λάβδακος*. De diastasi tacet sed vicem explet Schol. Il. XIII. 759. *τὰ εἰς ακος τρισύλλαβα τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν ἔχοντα προπαροξύνεται, Λάμψακος, Ῥύνδακος· οὕτως οὖν Ὕρτακος*, quod est herois nomen Apollod. III. 12, 5. et urbis Creticae Steph. sed hoc loco oxytonon, eademque in aliis cernitur inconstantia. Regulam sequuntur *Ἄμβρακος* nomen castelli Polyb. IV. 63. *Πύῤῥακος ἥρως* Hes. *Σάνδακος* Apollod. III. 14, 3. *Σπάρτακος* Ath. VI. 272. F. et saepius, sed idem contra regulam acuitur Diod. XVI. 31. ut *Ἀννακός* (Rhed. *Ἀνακός*) Steph. s. *Ἰκόνιον* qui a Suida *Νάννακος* vocatur v. Schneidewin. ad Zenob. II. 10.[2] gentilicium *Ἀρτακοί* Steph. ipsumque *Ῥυνδακός* non paucis locis v. Bachmann. ad Lyc. 1365. et probatur adeo a Schol. Apoll. I. 1165. Illa autem de immutabili praeceptio significat Grammaticos de contrario quoque genere admonuisse, hoc est, si secunda syllaba a consona muta orditur quae antecedentis extrema est, postremam acui jussisse. Id enim poscit nomen notissimum *Πιττακός*, cujus mentio ab illis praetermitti non potuit, et minus notum *Ἱππακός* Anth. VII. 251. a quibus descivit *Βύττακος* Polyb. V. 79. Nunc redeamus ad Arcadium, qui ex numero barytonorum tria excerpit, *Ἀσακός καὶ Ἀλακός καὶ Καλλιακός*, quorum primum Goettlingius p. 221. in *Ἀνακός*, secundum in *Φυλακός* mutat, tertio dubitanter apponit latinum *Calgacus* nescio unde sumtum. Quum vero *Ἄνακος* proparoxytonon sit Anth. App. n. 116. quo accentu distinguitur ab appellativo *ἀνακός*, praefero *Ἀστακός* Aesch. Sept. 403. sive *Ὀστακός* Herod. V. 67. viri nomen idemque urbis ab eo conditae, quod sic scriptum est in omnibus libris Strab. X. 459. Thuc. II. 102. sed pari consensu proparoxytonon II. 30. et 32. utroque modo in codd. Paus. V. 12, 5. Ac *Φύλακος* quoque gravatur secundum Herodiani placitum; quare pro *Ἀλακός* vel *Ἀνναχός* illud

2) Idem est *Ἀνιακκάς ᾠδῆς ὄνομα (ὡς) ὁ Περιμανώς καὶ Μανέρως* Suid v. Meinek. Vol. III. 509.

substituam vel *Μαλακός* quod ex epitheto factum est proprium accentu instabili v. Parall. 343. et Addend. Tertii nihil satis simile reperio, neque in demorum nominibus, quorum ea legitima est tonosis, *Θημακοί, Θαυμακοί,* neque in aliis oxytonis, quae vel librarii reciderunt vel Arcadius aliter scripta reperit; primum gentilicia *Μαρακοί* Xenoph. qui a Plinio Maraces vocantur, *Σιρακοί* Strab. XI. 492. pro quo *Σίρακες* scriptum est p. 506. tum *Καυλιακός* montis,[3] *Σιτακός* fluvii nomen Nearch. Peripl. p. 32. *Τιτακός* Titacidarum eponymus Herod. III. 73. et EM. quod ap. Steph. et Harpocr. proparoxytonon est, et pro *Τρινακός* in oraculo Eustath. ad Dion. 467. Bernhardy e codd. item proparoxytonon edidit ut compositum, nam plene *Τρίνακρος* dicitur Steph. ex nomine regionis *ἣ πρότερον μὲν Τρινακρία, Τρινακὶς δ' ὕστερον προςηγορεύθη μετονομασθεῖσα εὐφωνότερον* Strab. VI. 265. Sic *Ἄρακος*, quod quater hoc modo apud Xenophontem legitur nuper etiam Pausaniae e codd. redditum est X. 9, 4. et *Δρίμακος* Ath. VI. 265. E. *Μύνακος* VIII. 351. A. *Πάλακος* Strab. VII. 309. merito praeferuntur acutis. Neque certior est illorum accentus. Si quis autem *Κολλιακός* unum ex illis nominibus esse excuset, quae Grammatici in libris hodie amissis legerunt, hac excusatione propterea uti non licet, quod Arcadius loquitur de alpha *οὗ προηγεῖται σύμφωνον*, ex quo sequitur eum contrarium decrevisse de alpha puro, cujus exemplum est *Αἰακός*, ac proinde *Πίακος* urbis nomen Steph. *Μεδόακος* fluvii Strab. V. 213. *Βελόακοι* gentis IV. 194. (omiss. in Th.) non ut oportebat scripta esse. Hactenus de propriis.

§. 2. *Τὰ εἰς ακος ὑπερδισύλλαβα προςηγορικὰ ἢ ἐπιθετικὰ ὀξύνεται, λιθακός, μαλθακός, ψιττακός, ἀστακός, φυλακός, φαρμακός ὁ ἐπὶ καθαρμῷ τελευτῶν, φαρμακεύς* (scr. *φάρμακος*) *δὲ ὁ γόης· σεσημείωται τὸ θύλακος, ὕσσακος, αἴσακος καὶ τὸ μαίμακος σύνθετον* (scr. *ἐπίθετον*). Hic primum mirabile est

3) Hoc controverso illi *Καλλιακός* adeo simile est ut paene suspicer ab Arcadio scriptum esse sed alio loco, quo de puris disseruit. Apollonio, qui Cauliaci meminit, paulo post IV. 337. pro *Σαλαγκῶνος* reddendum est *Σαλάγγωνος* v. ad Aj. p. 166. Gentis Indicae nomen *Κωνιακοί* Strab. XV. 689. incertum reddit codicum dissensio.

nulla nisi trisyllaba commemorari, deinde quae alibi leguntur quadrisyllaba, omnia fere barytona esse *ἀείρακος* ἔλαφος Suid. quod cum *βεῖριξ* ἔλαφος componunt, *ἀσίρακος* sive *ἀσείρακος* locusta Galen. de Simpl. Fac. XI. 49. p. 366. T. XII. *κλατίστακος* quod oxytonon erat Ath. III. 118. C. *ἐρίθακος*, quod et acuta ultima reperitur in codd. Arist. H. Ann. IX. 49. p. 632, 28. VIII. 3. p. 592. b. 22. *ἀμάρακος* sive *ἀμάρακον* origani species affinis maro unde Salmasius Hyl. p. 12. nomen ductum putat; quod si verum est, pro *μάρον* scribi debet *μᾶρον*.[4] Itaque Arcadium hoc loco de trisyllabis loqui existimo neque pro *λιθακός* audeam reponere *λιθιακός*, etsi nihil similius succurrit quam *σκινακός* piscis nomen. Praeter tria illa, quae excipiuntur, antepenultimam acutam habent *ἄρακος* leguminis nomen, *βάβακος ὁ τέττιξ* Hes. *βίτταχος* v. Meinek. ad Eubul. T. III. 268. quod cur diversum a synonymo *ψιττακός* accentum acceperit, non magis apparet quam cur *βάμβακος* et *φαρμακός*, quae idem valent, tono discrepent; postremo *σώρακος*, quod vereor ut Lexicographi nostri recte ad *σωρός* referant; nam ut ita accipi possit *σώρακος κακῶν* Arist. Dan. Fr. VII. tamen *σώρακος φοινίκων* in Babrii versu corbem significat, eoque

4) Hesychius *Πουρέακος κρίκος σιδηροῦς τετρυπημένος καὶ ἧλον ἔχων ἐν τῷ τρυπήματι στρεφόμενον ᾧ χρῶνται πρὸς δεσμὸν συῶν. Πουστάκους, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν ἐξηγήσει Λακωνικῶν.* In prima hujus glossae parte describitur machinula, qua hodieque rustici sues pasturas ita alligant, ut neque retinaculis implicatae suffocari possint et tamen spatii ad pascendum habeant satis. Est circulus (*κρίκος*) vel orbiculus ad stipitem religatus cum foramine in quo paxillus sive stilus (*ἧλος*) vertitur superne capitatus ne extrahi possit; inferiori parti alligatur sus pastura. Id nostri verticillum suarium vocant; Graeci *πουρακόν* dixisse videntur id est *χοιρακόν*, nam *porcus graecum est nomen, sed obscuratum, quod nunc eum vocant χοῖρον* Varr. R. R. II. 4, 18. Cum graeca voce Eustathius 1732, 28. componit *χύριον ξύλον ᾧ προσδεσμοῦνται οἱ ὗς* et *χύῤῥα ἐπίφθεγμα πρὸς τοὺς ὗς*, quodque Hesychius adjicit *χυῤῥάβιο* (sic cod.) *δεσμοὶ συῶν*, quocunque modo scribendum est, non dubito quin eodem spectet. Quod sequitur *Πούσιακος* — critici caput novae glossae esse statuunt, eamque complent ex alio loco *Πύσσαχος ξύλον καμπύλον τοῖς μόσχοις περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον ᾧ κωλύει θηλάζειν*, quod illustrat Virgilius Georg. III. 398. *prohibent a matribus hoedos primaque ferratis praefigunt ora capistris.* Simile videtur *Πισάκιον περιστόμιον*.

propius ad *ἄῤῥιχος* accedit, cujus multiplices formas in §. 8. exponemus. Sunt vero compluria quorum originem nescimus *αἴσακος*, *σκιθακός*, *ὑρτακός ὄστρεον* Hes. etc. Sed paragoga aut a verbis descendunt *παρὰ τὸ ἀνάσσω ἀνακός ὡς φυλάσσω φυλακός*, *μαλάσσω μαλακός* EM. 96, 33. aut a nominibus, partim eandem cum primitivis significationem sortita ut quae Hesychius affert *σίττας ὄρνεον· ἔνιοι δὲ ψιττακὸν λέγουσι* et *ἐριθεύς ὁ ἐριθακός*, quem Aristotelis interpretes latini rubellionem vel rubeculam appellant nomen ab *ἐρυθρός* ducentes, aptius quidem illi quam EM. et Choeroboscus p. 199. *ἐριθεύς παρὰ τὸ ἔριθος.*[5] Pars diversum significat; *διψακός* morbi siticulosi nomen, *ὠτακός παρώνυμον εἶναί φασι* Hes. ab *οὖς*, ut arbitror, sicut *ὠτός* et asio; *οὐρακός τὸ μέσον τῆς κώπης* Poll. II. 85. ab *οὐρά*, nisi fallor; *ἄστακος* vel, ut Iones et Attici dicebant, *ὀστακός*, *τὸν ὀστρακόδερμον* significare videtur ab *ὀστέον* derivatum ut *ὄστρεον ἀπὸ τοῦ ὀστέου* Eust. 1161, 33.[6] *ὕσσακος* quod sive fascias significat, quibus mulieres menstruatae utuntur, sive partem ipsam corporis, cui nomen *ὗς* et *χοῖρος* (*χοιροτροφεῖον περίζωμα γυναικεῖον* Hes.) manifesto ab *ὗς* denominatum est; *χοίρακοι* suarii Deliorum Ath. IV. 173. A. quod accentum propriorum accepit; *κόρακος* piscis nomen fortasse a similitudine corvi ideoque gravatum ex sententia eorum qui ex barytonis genitivis pares accentu nominativos existere statuunt ut *θύλαξ θύλακος*, ad ultimum *παλλακός* a *παλλακή* reflexum ut *πόρνος* a *πόρνη*. — Feminina Arcadius gravari dicit *Ἰθάκη*, *ἀτάρκη*, *Σκυλάκη*, exceptis verbalibus *φυλακή ἀπὸ τοῦ φυλάσσω καὶ αἰακή ἀπὸ τοῦ αἰάζω*. Pro *ἀτάρκη* (nisi ille puris interposuit non purum *ἀδάρκη*) reponi potest *ἀφάκη* planta cognata fortasse vel similis ei quae *φακός* dicitur, vel *ἀράκη φιάλη* Hes. vel aliud simile *Ἀρτάκη*, *Ἀνάκη*, *Ἀφάκη*. Pro postremo *αἰακή ἀπὸ τοῦ αἰάζω* si posuisset *ὑλακή ἀπὸ τοῦ ὑλάω ἢ ὑλάσσω*, dubitationis reli-

---

5) Schol. Arist. Vesp. 922. *ἐριθεύς ὁ καὶ ἐρίθυλος καλούμενος ὑπὸ τῶν πλειόνων ἐρίθακος.* Pro *ἐρίθυλος* substituendum *ἐρίθαλος* simile supra allatis Diss. II. C. I. §. 3. *αἰγίθαλος κερχίθαλος.*

6) *Ὄστρακον* putamen ovi dicitur et *ὠὰ ἀνόστεα* Nic. Al. 296. *τῶν ὤτων τὸ κοῖλον ἀστακός* Poll. II. 85. quia cartilaginosum.

quisset minus, nam illud non legitur; nec admitti potest quod Spitznerus proponit ad Il. XV. 709. *ἄϊκή*. A similibus verbis quae declinata sunt nomina, gamma habent in ultima: *λαλαγή*, *ἀλαλαγή*, *κραιγή*, *κριγή*, *ἰυγή*, *οἰμωγή* etc. praeter unum *ἰάζω* — *ἰαχή*, cujus fides penes Grammaticos. Barytonis addi poterat *ἱππάκη* equile et caseus ex lacte equino cf. Corais ad Hippocr. p. 283. sq. *ἐριθάκη* planta (cerinthus) quae et sandaraca dicitur, unde colligimus plantam sicut avem a colore denominatam esse, *θυλάκη* scrotum, *φενάκη* quod specie cum *φέναξ*, significatione cum *πηνίκη* congruit; tum peregrina *ἀβυρτάκη*, *βατιάκη*, *πιστάκη*, *ῥαδινάκη*, *ῥινδάκη*, *σακυνδάκη*, *ψιττάκη* sive *σιττάκη* quod in codd. Arist. H. Ann. VIII. 12. p. 597. b. 27. oxytonon est ut urbis nomen *Ψιττακή πόλις παρὰ τῷ Τίγριδι ἐν ᾗ τὸ φυτὸν τῶν ψιττακίων* Ath. XIV. 649. C. gravandum sine dubio exemplo aliorum ejusdem generis *Ἀρβάκη*, *Ἀρτάκη*, *Βαιάκη*, *Βαράκη*, *Βαβυτάκη*, *Μαινάκη*, *Ὀμφάκαι*, *Σαλβάκη* v. Boeckh. ad Inscr. n. 2761. p. 510. *Σαμυδάκη*, *Σιτάκη* v. Miller. ad Marcian. 258. *Ταμυράκη*, *Χανδάκη*,[7] quae omnia sunt nomina urbium et locorum extra Graeciam veterem et propriam sitorum mulierumque *Κανάκη*, *Φαρνάκη* Apollod. III. 14, 3. etc. Neutrius generis duo sunt, *φάρμακον* et *κώμακον*, illud a domestico verbo, hoc peregrinum ut pleraque aromatum nomina. Hoc idem transfero ad masculina primae et tertiae declinationis non solum propria ut *Αἰάκης* Samius Herod. III. 39. (omiss. in Th.) Bubaces Curt. V. 30. *Βαττάκης* et *Ματτάκας* sive *Ματτακᾶς* Ctes. c. V. spadonum nomina, *Ῥοιτάκης* fluvii Strab. XI. 500. et alia v. Boeckh. Inscr. Vol. II. 113. *Ἀκινάκης* vel *κινάκης*[8] EM. nomen jaculi Persici esse tradit, nec tamen sibi temperat quominus a graeco *ἀκή* ortum dicat; *δανάκης* (non *ἡ δανάκη*) media longa Persicum vocatur sed a Graecis usu captum est v. Naek. in Mus. Rhen. T. V. 76.[9] Indidem a Persis vel Ba-

---

7) *Ἀλωνάκη ἀνάλωμα*, *Ἱστάκη δρέπανον* Hes. et alia aeque obscura praetermisi.

8) Mendose scriptum est *κινάκη* h. l. dubiae fidei *Κάνακις ξίφος* Hes. Pro *Ἀρτακία* Apollon. I. 1047. Herodianus proparoxytonon optavit; similiter variatur *Φαρνακεύς* et *Φαρνάκης* v. Interpr. ad Thuc. V. 4.

9) Naulum Charonium ita vocatum esse ex Callimachi Fr. CX. non

byloniis acceptum dicitur vestimentum καυνάκης vel γαυνάκης. In versione Bibliorum Alexandrina, nec alibi, legitur ἀττακής vel ut Vulgatus scribit *attacus*, locustae genus; avis indica ῥυνδακής, quod Corais ad Plut. V. Artax. c. XIX. magis probat quam ῥυντάκης et ῥυνδάκη, celebriusque omnibus μανιάκης, quod Grammatici cum dorico μάννος sive μόννος (monile) et cum communi μηνίσκος componunt Graecique vulgariter tanquam vernaculum usurpant, Polybius autem gallicum esse significat; qua aura provocati Syncretistae nostri vix dici potest quousque evehantur.[10] Et μανδάκης quoque quo Choeroboscus Eustath. 818, 23. proprie δεσμὸν χόρτου declarari testatur κατά τινα γλῶτταν, haud injuria in coetu alienigenarum referemus. Sed καψάκης sive καμψάκης, quaeque sunt ejusdem familiae capsa et κάμπτρα, a capiendo et recipiendo dicta ac proinde non longe e media barbarie sed ex vicinio Latii solo immigrasse videntur, ac si ab ultima repetantur stirpe, fortasse non minus graeca quam romana sunt, nam et illi capsam κυψέλην vocant, caupulum κύμβην aliaque illius verbi vestigia servant quae inferiore quodam loco commonstrabo. Nominum tamen, de quibus loquor, auctores nulli nisi extranei, Bibliorum interpretes Judaei et rupices Christiani, constatque sententia vocabula in ακης exeuntia e Graecia exulare. Sed hac peregrinitatis nota exemtae sunt ceterae terminationes partim tralaticiae: a verbo φαρμάσσω φαρμακεύς, a βόμβυξ βαμβακίς sive παμβακίς ut θυλακίς, φυλακίς, λειμακίς, ab obsoleto principio ἀρνακίς (ῥῆνις, reno). Partim ad paragogen pertinent: primum πυῤῥάκης ὁ πυῤῥός Herodian. Epim. 115. quod saepius in Versione V. T. legitur[11] idemque Ruhnkenius Hesychio restituit s. Ὑπέρυθρος πυρακτής, detracta consona mu-

---

apparet sed Suidas tradit, eos fortasse sequutus qui δάνος mortem interpretati sunt.

10) Veterum Celtophilarum more Diefenbachius in Celt. T. I. 68. sq. huc conciliat cum aliarum linguarum vocabula, tum etiam latina manus, manere, moneta, moenia, mons, murus, mora, mirari, et germanica Maehne, Mine, Mangel etc. Haec propemodum adaequant Goropiana inventa et famosas Symbolicorum similitudines.

11) Hinc fortasse est genitivus proprii Πυράκου in Inscr. Tenia n. 2334, 32. p. 255. et Delia n. 1391. p. 349.

tatoque accentu qui retineri poterat; nam οἱ κυῤῥακεῖς δαίμονες Du Cangius affert ex Nicephoro MS. Alterum est femininum ἐριθακίς ἡ μισθώτρια ἀπὸ τοῦ ἔριθος Schol. Theocr. III. 35. sed hic hypocorismus minus clare apparet quam in illo quo Hesychius Ὑπέρυθρος interpretatur. Idem Κόρσακις τράγος παρὰ Κρατίνῳ (Fr. LXI. 198.) Δίδυμος ἤκουεν ἀπὸ τῆς κόρσης· Κόρσαι γὰρ τῆς Κιλικίας. Urbs haec ignota, sed Xenophon memorat Ciliciae flumen Κέρσος vel Κάρσος, nam libri discrepant. Ab hoc Corso (sic enim scribendum videtur) denominatum arbitror urbem Corsam et hircos Κορσακεῖς vel Κορσάτας ut a Πίσα Πισάτης, similes Cinyphiis ab amne Cinyphe appellatis. Nam Κιλίκιοι τράγοι praecipue dicuntur οἱ δασεῖς Suid. Hinc dubitatio nata, utrum nomen illud barbatum significet ab appellativo derivatum unde κορσεύς et κορσωτήρ tonsor, an Cilicium.

§. 3. Τὰ εἰς ακος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, μαλακός, παρδαλισκός, φαρμακός, ἀνακός Schol. Il. XXIV. 566. quae Bekkerus huc immutavit τὰ — προσηγορικὰ ἢ ἐπίθετα ὀξ. ἀνακός, φαρμακός, φυλακός, omissis duobus μαλακός et παρδακός, pro quo mendose illic scriptum est παρδαλίσκος. Ἀνακός modo propter adverbium ἀνακῶς adjectivis adnumerari potest, nec φαρμακός legimus nisi substantive positum. Itaque duo reliquuntur adjectiva, quorum unum a verbo μαλάξαι derivatum est, alterum I. Vossius ad Hes. ab ἄρδω arcessit.[12] Tertium est σαβακός σαθρός Χῖοι Hes. nec Chii solum sed etiam Hippocrates Cous, refragantibus Atticistis σαθρόν οὐ σαβακόν χρὴ λέγειν Phot. etsi communis utrique origo ab obsoleto σάω σείω σαβάζω quatio, σαβακός quassus. Nec plus auctoritatis habuisse videntur τριβακός ὁ κοινότερον ἐντριβής Eust. 1327, 17. τριβώνιον καλοῦσιν οἱ ἀττικοὶ τὸ τρίβακον ἱμάτιον Sch. Ar. Plut. 714. accentu contra regulam posito, ut τριβάκη χλαῖνα Anth. VII. n. 282. τριβάκων ἱματίων Galen. in VI. Epid. Comm. IV. 21. p. 196. T. XVII. P. I. sed recte γέρων τριβακός de Locc. Aff. III. 5. p. 155. T. VIII. τριβακὸς

12) Prosthesis literae π exemplis a Welckero allatis ad Simon. p. 84. πήγανον, πέπτω, παπταίνω, πελάτης, πόλχος, parum probatur. Nec satis convenit παρτάξαι ὑγρᾶναι Hes.

ἰατρός c. 6, 165. *Μαιμακόν δύςμαχος* Phot. accentu in ultima posito, sed proparoxytonis Arcadius subjungit *καὶ τὸ μαίμακος σύνθετον* ubi scribendum est *ἐπίθετον* et accentus explicandi causa addendum *ἀπὸ γενικῆς*. Syntheton vero est *φρυαγμοσέμνακος* ab Aristophane fictum. Cetera simplicia sunt a nominibus pleraque puris non solum primae declinationis ut *γερουσιακός* Corp. Inscr. n. 3080. *χρειακός* Arrian. *κοιλιακός* Dicaearch. *σωτηριακός* Hes. *χροακός* v. Reisk. ad Const. 741.[13] sed etiam secundae *μυστηριακός* Suid. *ἡλιακός* Diod. *βιβλιακός* Timo, *ὀρνεακός* Schol. Lyc. *ἐργαστηριακός* Polyb. *πεδιακὰ πρόβατα* a loco Atticae inter lexes rhetoricas relatum in Anecd. Bekk. 296. *κουρεακός* Polyb. subtracta vocali quam servant *σπονδειακός* Poll. *δανειακός*, *στοιχειακός* et *ταμειακός* a Du Cangio confirmata; pauciora a vocabulis tertiae declinationis, *ὀρνιθιακά* et *ὀφιακά* Nicandri et Dionysii carminibus inscripta abundante vocali ut Grammatici censent in EM. 644, 8. *ὄφις ὀφικός, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ ὀφιακός· συνεξηκολούθησε γὰρ τῷ θηριακός*, quo pleonasmo crevit *δενδριακός* ignoti poetae Anth. VI. 22. et *πλινθιακός* Diog. IV. 36. pro *πλινθουργός*, nisi ad *πλινθίον* referri debet. Eademque novitatis nota adhaeret iis quae ab adjectivis derivata sunt: *οἰκειακός* possessivum *τῶν οἰκείων* diversum ab *οἰκιακός*, quod ad *οἰκίαν* pertinet ut *οἰκιακοί οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὄντες* Etym. Gud. 421, 45. v. Corais ad Plut. V. Cic. c. XX. *κυριακός* in N. T. *πλουσιακός* Alexis Inc. X. 509. T. III. *ἁλιακή ἀντὶ τοῦ ἁλιευτική* Lex. Rhet. Bekk. 376. *μητρωακός* Suid. *ἀφροδισιακός* Diod. II. 23.[14] Verum ab hac ignobili turba segreganda sunt quae a nominibus profluxerunt propriis ut *Διονυσιακός* auctoribus luculentissimis complacitum, et gentilicia: *ἀπὸ τοῦ Χῖος τὸ κτητικὸν Χιακός ὡς Ῥόδιος Ῥοδιακός, Σάμιος Σαμιακός* Steph. *Διακός* Thucyd. *Ἰσθμιακός* Aristoph. *Κορινθιακός* Diod. *Ἠλιακός* Paus. et *Κυπριακός* Polyb. meli-

---

13) *Μανιακός* quo Buttmannus utitur Gramm. II. 447. non legi; nostri medici deliros vocant maniacos.

14) Stephanus s. *Πανὸς πόλις* pro *ἄγαλμα ὀρθιακὸν ἔχον τὸ αἰδοῖον* scripsit fortasse *ὀρθιάζον* ut Leonidas in Anth. Plan. n. 261. *Πρίηπος ὀρθιάσας ῥόπαλον.*

oribus auctoribus digna. Nec tamen omnia aequaliter placuisse ostendit Stephani adnotatio: *Πελοποννησιακὸν πόλεμον φυλάττονται λέγειν*, quo Diodorus utitur XII. 37. et alii Graeci Latinique diverso a primitivo *Peloponnesius* intellectu. Ac nescio an *Ἰακός* quoque minus probatum sit quam *Ἰωνικός*. Grammaticorum officinam resipit Herodiani inscriptio *προςῳδία ὀδυσσειακή*. Veteres a substantivis et adjectivis in *ειος* exeuntibus nulla ducunt nomina in *ακος*, perpauca in *κος*, *δαρεικός*, *κεραμεικός*, de qua parte mox dicetur. Sed sunt alia hujus paragogae deverticula, de quibus disserere quam judicare malo. Primum *πυῤῥάκων* quod Kuesterus Suidae s. *Πυῤῥάκης* e codd. restituit et nomina propria eodem modo terminata: *Τριάκων* notissimus ille Argivus qui coloniam in Aeginam duxit Schol. Pind. Ol. VIII. 39. Tzetz. ad Lyc. 450. Chil. VII. 319. et in Schol. Cram. Anecd. III. 369. penultima ubique acuta ut jubet Arcadius p. 12. *τὰ εἰς ακων διὰ τοῦ ντ κλινόμενα περισπᾶται, Ἱπποκῶν, Λαοκῶν. Τὰ εἰς ακων τοπικώτερα ὀξύνεται, χαρακών, φαρμακών. Τὸ μέντοι Τριάκων, Σαλάκων, Αἰολοσίκων βαρύνεται, οὐ γάρ ἐστι τοπικά.* Trium quae postremo loco posita sunt, duo per *ω̄* declinantur, *τὸ δὲ Τριάκων Τριάκοντος ὡς μετοχικόν* Theognost. p. 34. Id originem habet a numerali *τρία*, unde *Τρίαξ* in Inscr. Boeot. 1582. p. 762. *εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε Φορύστας παῖς ὁ Τρίακος*, et *Τριακαδίων* n. 1574. l. 14. ut a proximo numeralium *Τεταρτίων* n. 1282. latinumque Quartilla, Sextilla. Ita patescit *Τριάκων* non ut *σαλάκων* pronuntiandum esse sed ut *τριακάς*. Minus vero liquet de *Ἡράκων*, similibusque quae in inscriptionibus potissimum laconicis reperiuntur *Δεινάκων*, *Εὐδαιμάκων*, *Ξενάκων*, *Πασάκων*,[15] *Φιλάκων* n. 1249. p. 624. diverse declinata *τοῦ Δεινάκωνος* n. 1367. *τοῦ Τιμάκωνος* n. 1344. *τοῦ Ἡράκωνος* et *Ἡράκοντος* Polyaen. VIII. 46. quorum primitiva, quae quidem in usu sint, si rimamur, ad speciem proxima sunt *Δείνων*, *Εὐδαίμων*, *Ξένων* etc. Accentus autem constituendi exemplum praebent *Τριάκων* et *Ἡράκων*. Quid vero est cur Herodianus huic simillimum *Ἀθηνακῶν* in

15) Id coqui Spartani nomen est Inscr. n. 1239. fortasse *γεύστην* significans a verbo *πάσασθαι*.

perispomenis referat? *Εὐρυπῶν*, *Δεξικρῶν*, *Καλλικῶν*, *Δηικῶν*, *Ἡρακλέους ὅπερ Ἰλιάδος γράψας Ὀδυσσείας*, *Ἀθηνακῶν ὁ τὰ Σαμοθράκια γράψας π. Μον* p. 9. quo loco scribendum est *Δηικῶν ὁ Ἡρακλέους*, *Ἡρακλῶν ὁ περὶ Ἰλιάδος γράψας καὶ Ὀδυσσείας*, nam *Ἡρακλέων ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς Ὅμηρον* Suid. Hinc igitur contractum est *Ἡρακλῶν* ut *Δεξικρέων Δεξικρῶν*, *Ἑρμοκρέων Ἑρμοκρῶν*. Verum *Ἀθηνακῶν* unde tandem coaluisse dicemus? Num ex *Ἀθηνακόων*? Sic sane censuisse videtur Franckius qui ad Inscr. Richter. 518. *Ἡρακῶν* cum *Δημοκῶν*, *Ἡροφῶν* et similibus contendit. At horum exemplo convenientius foret *Ἀθηνοκῶν* quam *Ἀθηνακῶν*,[16] quod nescio quid esse possit nisi simplex ex *Ἀθηνακίων* contractum ut *ἀργίας ἀργᾶς* de quo dicam in Dissert. X. Dubito tamen an Herodianus sic non scripserit. Nam ille Samothraciarum rerum scriptor ab aliis Athenio dicitur v. Aglaoph. p. 1220. Meinek. Hist. Com. 489. et Fragm. Vol. IV. 489. huic autem propius est *Ἀθηνικῶν* in Inscr. Chia n. 2214. quod ab *Ἀθηνικός* existere potuit ut *Ἀπελλικῶν* ab *Ἀπελλικός* sive *Ἀπέλλιχος* Anth. VII. 735. v. C. IV. §. 1. Si vero *Ἀθηνακῶν* in usu fuit, id ex *Ἀθηνακίων*, ut dixi, concisum esse oportet, cui similia sunt *Πιθακίων* cauponis nomen Alciphr. III. 46.[17] *Δαμακίων* et *Ἡρακίων* in epigraphis lapidum laconicis. His autem cognata *πιθάκνη* et *δημακίδιον* non alio referri possunt quam ad *πίθαξ* et *δήμαξ* deminutiva. Quo de genere nominum hoc amplius dicendum est, eorum triplicem esse descriptionem pro natura gutturalis in quam excidunt; alia enim a verbis derivatam habent ut *ἁρπάζω ἅρπαξ*, aliis extrinsecus accrevit ut *ῥέω ῥύαξ*, et est tertium genus quod judicium cognoscendi aufert quia nihil ultra se habet unde repeti possit, velut *ἄβαξ*, *βάραξ* (*πάραξ*) *θρώναξ* (Drohne) *θρί-*

---

16) Pro Hermacreon Cic. de Inv. I. 39, 57. apud Victorinum rectius scribitur Hermocreon.

17) Idem est in epigraphe Epist. 18. et 19. unde Meinekius in Com. Vol. III. 298. *Πιθακνίων* affert, correctione tacita ut videtur. Deminutivi vim habet *Κικεράκιος* a Caleno fictum in Invectiva in Ciceronem Dion. Cass. XLVI. 18. *ὦ Κικέρων ἢ Κικέρκουλε ἢ Κικεράκιε ἢ Κικέριθε* (fort. *Κικέριχε*) *ἢ Γραίκουλε*.

δαξ, κύλαξ, κόρδαξ, λάρναξ, πίναξ,[18] πάλλαξ; σάθραξ φθείρ Hes. Ab his igitur oriuntur nomina in ακιον partim deminutiva ἀβάκιον, δελφάκιον, λαβράκιον, πινάκιον, partim paraschematista quae politior sermo respuit γαύνακα οὐ γαυνάκιον Philem. p. 297. ῥώπαξ — τὰ ῥωπάκια παρ' ἡμῖν Suid. quod Eustathius vulgo assignat; πάμβαξ παμβάκιον τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον βαμβάκιον Suid. μυάκιον i. q. μύαξ Hesych. s. Ὄστρεον, postremo σνάκιον porcellus Simeon Sethi c. XI. quanquam σύαξ nomen piscis est v. Du Cang. ejus, opinor, qui ab Oppiano σύαινα dicitur. Praeterea huc exeunt periectica ἀνθρακιά, ἑρμακιά, et adjectivum βωλάκιος a Pindaro usurpatum, hujus generis unicum. Neque tamen omnium, quae sic terminantur, principia extant; nam φλύζαξ non legitur sed φλυζάκιον modo apud Hippocratem, nec δῆμαξ sed δημακίδιον ab Aristophane fictum; vocisque Epicharmiae τηθυνάκιον extat prima positio τῆθος, sed, quod hinc derivari poterat, τηθύνιον ut a στῆθος στηθύνιον, deest. Multis post illa seculis prodiit πιττάκιον, quod Eustathius p. 633, 19. vel a πτύσσω et πτυκτίον ductum putat vel a πίσσα, idque Salmasius quoque probat ad Lamprid. V. Sever. c. 21. p. 912. T. I. sed fortasse ad familiam longe diversam pertinet, illam dico, cui adscripta sunt vocabula mediae latinitatis pecia, petacia etc. v. supra c. I. §. 2. et quae ex hoc seminario accepit lingua italica et francogallica *faccia*, *fettuccia*, *pezzo*, *pièce*; his enim omnibus subest notio, quam pittacium habet, fissi, laciniae, panniculi, id quod nos dicimus *Fetzen*. Sed plurima et certissima hujus paragogae exempla subministrat degener sermo circumfluens hujusmodi deminutivis ἀηδονάκιον, ἀδελφάκι, βουνάκι, δενδράκι, κομματάκι, κρεβατάκι, παιδάκι, σανιδάκι, σκλαβάκι, σακκουλάκης sacculus etc. quibus nomina in αξ exeuntia nulla subjecta sunt. Eoque fundamento carent etiam verba melioribus saeculis nata, ὠρακιῶ τὸ ὠχρῶ, cujus qui duas partes esse constituunt ὥρα et ἀκκίζεσθαι Lex. de Spirit. p. 236. et EM. 823, 34. frustra sunt, ὑακίζει βρέχει ἢ

18) Πίνακας σανίδας θραύσματα ὀρνέων Hesych. fortasse νεῶν scripsit aut post θραύσματα excidit aliquid quod ad πινακιοπώλης id est ὀρνιθοπώλης pertinebat.

ὑπτίζει Hes. et προπηλακίζειν, cujus etymon non melius excogitabitur illo quod veteres proponunt πηλός,[19] minusque antiqua σπινθηρακίζειν, quo Nicetas usus est pro σπινθηρίζειν, et ῥωτακίζειν Suid. s. Χαλκιδίζειν, cui consentanea substantiva Grammatici frequentant ἰωτακισμός, λαμβδακισμός, motascimus etc. His verbis desunt nomina quae subjacent similiter terminatis ὀμφακίζειν, φυλακίζειν, συφακίζειν.[20] Apertissima vero est adverbiorum numeralium paragoge, quorum alia a cardinalibus ducta sunt δυάκις, τριάκις, alia ab adverbiis temporalibus ἁμάκις, θαμάκις, δηθάκις, plurima ab adjectivis quae ad numerum et proportionem referuntur δισσάκις, μανάκις, παυράκις, ὀλιγάκις, ἡμισάκις Jambl. in Nicom. Arithm. p. 17. (omiss. in Thes.) οὐδενάκις p. 25. ἀμφοτεράκις, ἑκατεράκις, ἀρτιάκις, περισσάκις, ὁσάκις, Τουτάκις τοσαυτάκις ὅπερ ἐστὶ (adde δωρικόν) Hes. Nec fas duco praetermittere adjectiva, quae Grammatici ad epenthesin revocant: ἀπὸ τοῦ φύζα καὶ τοῦ λεπτός γίνεται φυζεινός καὶ λεπτεινός καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\alpha\kappa}$ φυζακινός καὶ λεπτακινός διὰ τοῦ $\bar{\iota}$ ὡς ἀπὸ τοῦ δίψα διψηρός καὶ διψακερός ἅμα τῷ πλεονασμῷ συστολῆς γενομένης. Ταῦτα δὲ παρώνυμα ὄντα[21] οὐκ ἀντίκειται τῷ κανόνι EM. 801, 41. quibus addi oportet νοσακερός et νορθακινός ἀσθενής Hes. pro νωθρακινός a νωθρός. Sed hic signum sistamus.

§. 4. Τὰ εἰς $\overline{\alpha\iota\kappa o\varsigma}$ σπάνια ὄντα διὰ τῆς $\overline{\alpha\iota}$ γράφονται, Φάλαικος, Πάταικος, Μίθαικος· μόνον τὸ Ἀλώπεκος σεσημείωται ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν μεταβάν Theogn. p. 59. et 60. Arc. p. 57. Illa in vulgus nota sunt sed ab ignotis orta principiis, postremum apud Pausaniam et alios legitur; leguminis nomen βέλεκος a Glossographis memoriae proditum aut obliti sunt illi aut genitivum τῶν βελέκων, qui ex Aristophane affertur, ad nominativum τὸ βέλεκον retulerunt; et pro πέλεκος

19) Πήλαξ quod illi fingunt, Lexicographi nostri temere receperunt; nam προπηλακίζειν alpha breve habet, longum vero nomina ludicra, quale illud foret, φέναξ, νέαξ etc.

20) Hesychius Σύφακα γλεῦκος, συφακίζειν ὀπωρίζειν, cognata latino sapa (defrutum) quod Salmasius in Exerc. Plin. 906. D. recte cum ὀπός, sucus, sapor contendit.

21) Φυζακινή — εἴρηται ἐν τῷ περὶ παρωνύμων Schol. A. ad Il. XIII. 102.

Poll. X. 146. fortasse legerunt *πέλεκκος* vel *πέλεκκον*, nam genus ambiguum est. Simplici lambda scribuntur *πέλεκυς*, aviumque nomina *πελεκᾶς* et *πελεκῖνος*, quomodo etiam herba vocatur, quam Latini a figura securidacam vel securiclatam dicunt, confinis sine dubio ei quae *βέλεκος* et *βέλεκυς* appellata est. Haec autem omnia Schneiderus ad Theophr. T. III. 689. ab uno ducit verbo *pello πελεμίζω*. Nihilo certior est originatio adjectivorum *ἀτρεκής* et *ἠνεκής*, quorum illud a *τρέω* vel *τρέχω*, quod idem est, natum putant, alterum ambigunt utrum ab *ἥκω* an potius, quia usitatius est *διηνεκής*, ab *ἐνέγκω* repetant; paragogae utrobique suspicio nulla, nisi forte *διηνεκής* vel, ut Attici dicebant, *διανεκής perpes* a verbo *διάνω διανύω* perpetro propagatum est. Femininum, quale *Ζεβέκη* vel *Βεζέκη*, nullum invenimus. Diphthongus *αι* appellativa non intrat, nec magis ea quae apparet in barbaris *καμηλαύκιον*, *Μανδαύκης* Diod. II. 31. Tertiam substantivis in *ος* exeuntibus denegatam esse docet EM. 497, 3. *τὰ εἰς ικος ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον*, et disertius Theogn. 59. *τὰ εἰς κος λήγοντα καθαρὸν βαρύτονα εἴτε κύρια εἴτε προσηγορικὰ μὴ κτητικῆς ἐννοίας ἐχόμενα διὰ τοῦ ῖ γράφεται*, qui quod de significatione possessiva dicit, indicium praebet post *βαρύτονα* addendum esse *ὀξύτονα*, cujus generis sunt *δαρεικός* et *Κεραμεικός*, quae substantivorum locum obtinent sed recte ab EM. 29, 44. adjectivis adnumerantur possessivis eodemque accentu sunt; *τὰ εἰς εικος ὀξύνεται, δαρεικός, βοεικός, δεκελεικός, κεραμεικός* Arc. 52. Haec Grammatici partim ex syncope orta dicunt *ἀπὸ τοῦ Δαρεῖος γέγονε δαρειακός καὶ κατὰ συγκοπὴν δαρεικός* EM. 248, 40. *ἀπὸ τοῦ Δεκέλεια δεκελειακός καὶ δεκελεικός ὡς βοῦς βοός βοειακός βοεικὰ ζεύγη* 254, 43. partim ex synaeresi *κεραμεύς τοῦ κεραμέως τῷ κεραμέϊ κεραμεϊκός* Choerob. 233. quae ratio in *δεκελεικός* convenit, in *βοεικός* nullo modo. Apollonius simplici productionis nomine defungitur de Adv. 577. ubi Atticos dicit *μηκυντικοὺς κατὰ τὰ φωνήεντα*, quam in rem affert et particulas *μᾶλλον, πρωπέρυσιν*, et adjectiva: *κτητικῶν τῶν εἰς κος ληγόντων ἡ παρεδρεύουσα βραχεῖά ἐστιν ἀλλὰ οἱ Ἀττικοὶ κεραμεικός φασὶ καὶ βοεικός*, quae nomina ille non sic sed per iota solum scripsisse videtur ut saepissime leguntur in libris nostris et san-

ciunt Philemo 297. et Draco 38. βοϊκός, δαρικός, κεραμικός τὸ ῑ μακρόν, ubi casu praetermissum videtur, quod postremo simillimum est, δεκελικός. Sed Herodianum a patre discessisse Choeroboscus tradit 183, 31. βοϊκὰ ζεύγη ἡ παράδοσις. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ διφθόγγου. Ὁ δὲ λόγος οὐ συγχωρεῖ unde patet displicuisse ei istam adjectivi ficticii βοειακός in βοεικός synaeresin. Neque nobis placet; sed quaenam iota producendi ratio fuerit, nihilo magis dispicimus. Alterum adjungit Pollux VI. 53. κρέας ὑεικὸν ὡς βοεικόν, ubi codices more solito iota praebent; et pariter apud Thomam ὕειον κρέας μὴ λέγε ἀλλ' ὑὸς κρέας καὶ ὑεικόν ὡς βοεικόν libri aliquot βοϊκόν, constantes in altero, sed hoc quoque duplici modo scriptum est apud Xenophontem, qui ὑϊκὸν πάσχειν dixit, nec sequuta est reprehensio; sed possessive dici vetant: ὑϊκὸν δέρμα οὐχ εὕρηται εἰ μὴ παρ' Ἀξιονίκῳ (v. Meinek. Com. T. III. 536.) ἡμάρτηται δέ· οὐδέποτε γὰρ λέξις σημαίνουσα μέρος σώματος ἔχει εἰς κον κτητικὸν ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ον· οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας οὐδὲ ἀνθρωπικὸς πούς, οὐδ' οὖν ὑϊκὸν δέρμα ἀλλὰ ὕειον EM. 775, 30. idemque inter κτητικὰ ἐπὶ τῶν σωματικῶν μερῶν παραλαμβανόμενα refert etiam βόειος κεφαλή. Nec mihi persuadere possum Choeroboscum affirmasse contrarium p. 183, 15. βοεικὸς διὰ τῆς ει· σημαίνει γὰρ μέρος σώματος, sed potius βόειος (πούς) scripsisse; nam βοεικός non minus regulae adversatur quam βοϊκός. Haec autem regula non infringitur eo quod Euripides μέτωπον ἱππικόν dixit et ὄμμα πωλικόν, idque de vivis ut Callimachus Cal. 63. δεσποτικὴ χείρ, contra quam Ammonius edixit βοὸς πούς ἐπὶ ζῶντος, βόειος δὲ ἐπὶ νεκροῦ. Ea quippe poetica est usurpatio. Nunquam vero in vituperationem adducta sunt epitheta jumentorum, sed ζεῦγος βοεικόν Aristophanes ipse dixit, ζεῦγος ὀρεικόν vel ὀρικόν, nam hoc quoque fluitat, Aeschines, Plato et suppares v. Schoemann. ad Isaeum 314. Schaefer. ad Plutarch. T. III. 194. ἅρμα πωλικόν Corp. Inscr. n. 2758. ζεῦγος ὀνικόν et ἡμιονικόν Xenopho, πωλικόν Alcaeus Phot. ἀπήνη πωλική et ὄχημα ἱππικόν Sophocles. Horum scriptura nunquam in controversiam vocata est, sed omnis disceptatio ad quinque illa recidit, quorum unum βοεικός in quadrum redigi posse negavi, secundum δαρεικός et pere-

grinitate excusatur et proprietate significationis, nam de nummis dicitur solis; tria quae restant, a nominibus in ευς exeuntibus derivata sunt retento epsilo, quod ante terminationem ικος abjici solet, βασιλικός, Μαντινικός, nec aberrationis causa patet nisi forte opera data est ut nomen loci ubi figuli habitant distingueretur ab epitheto πηλὸς κεραμικός Medd. Mosq. p. 310.[22] et ut belli Peloponnesiaci episodium aliquid differret ab ὄξος δεκελικόν, quanquam id quoque Meinekius ad Com. T. III. 514. per diphthongum scribendum censet. Quod Herodianus Epim. 180. addit Ἀντιοχεικός, vereor ut probari possit; Libanii quidem sermo inscriptus est λόγος Ἀντιοχικός ut Μαντινικός a pari principio, et ἀντιοχικὴ ἰσχάς Strab. XIII. 630. Aliud hujus generis Stephanus explosit: Χαιρώνεια, τὸ κτητικὸν Χαιρωνικός — μάτην δὲ τοῦτο διὰ τῆς ει γράφει Ἀρκάδιος. Nec probaverit πεντελεικός Inscr. att. n. 160. lin. 95. p. 263. b. Femininorum numerum uno exemplo definit Theogn. 109. τὰ εἰς ικη μονογενῆ διὰ τοῦ ι, Ἑλίκη, Φοινίκη, μυρίκη, Κυζίκη, μόνον τὸ ἐρείκη διὰ τῆς ει, de quo Choeroboscus p. 272. hoc amplius disserit, ἔστι δὲ εἶδος δένδρου, ὅπερ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου διὰ τοῦ ι ἐκτεταμένου γράφει, ut Ἐρικοῦσσα scribitur et ἐρικίτης, nec raro Ἐρείκεια convenienter verbo ἐρείκω, unde EM. nomen herbae repetit. De Κυζίκη consilium non suppetit. Diphthongus ευ non reperitur nisi in propriis Ζάλευκος, Σέλευκος.

§. 5. Duas longas vocales Theognostus una formula comprehendit quam exhibebo ut scripta est: τὰ εἰς κος τῷ ῡ παραληγόμενα ἢ τῷ ω̄ ὀλίγιστά εἰσι καὶ ἐν περιλήψει ποσότητος εἰρημένα. Εἰσὶ δὲ καὶ βαρύτονα Ἄτρικος πόλις Κρητική, μάλικος ὄνομα ὀρνέου βαρυτονούμενον, ὀξυνόμενον δὲ ἀπὸ τοῦ μαλακός γέγονε τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η, πίθηκος, Πίληκος νήσου ὄνομα, Ζάληκος ποταμοῦ, Κάθωκος ὄνομα ἥρωος, ὥσπερ καὶ Ἰωλκός ὀξύτονον εἰ καὶ μὴ καθαρὸν ἔχει τὸ ω̄ Theogn. p. 59. et Arcadius p. 51. τὰ εἰς ηκος (scr. κος) μακρᾷ παραληγόμενα σπάνια ὄντα βαρύνεται, ἔστρηκος, μάληκος, πίθηκος. Τὸ

22) Si hoc constaret ab omnibus observatum esse, in Athen. XI. 410. E. ἡ πλησίον τῶν κεραμέων πύλη κεραμικὴ καλεῖται, scribendum esset κεραμεική.

δὲ Ἰωλκός καὶ ἀρτισκός (cod. Ἀρτησκός) ὀξύνεται. Horum multa vitii suspicionem praebent. Primum in centum Cretae urbibus nullam reperio quae Ἄτρηκος vel Ἔστρηκος vel simili modo appellata sit,[23] pariterque ignotum μάληκος et μαληκός. Quod sequitur fluvii nomen Ζάληκος Marciano restituendum est p. 130. ed. Mill. pro Ζαλίσκος. Pro Πίληκος apud Stephanum legitur Πήληκος πόλις ἐν Λιβύῃ. Postremo eorum, quae Arcadius affert, utitur Theognostus 60, 22. σεσημείωται τὸ Ἀργησκός διὰ τοῦ η γραφόμενον καὶ ὀξυνόμενον. Nam utroque loco ex Hes. Theog. 342. scribendum est Ἀρδησκός, quod librarii non semel neque uno modo corruperunt v. Bernhardy ad Dion. 314. et apud Arcadium ipsum p. 52, 15. Ἀρτηκός scripserunt. Paragogon quod dici possit in hoc catalogo unum est πίθηκος, si quidem ita ut Grammatici statuunt, derivatum est πίθηξ ἡ μιμώ παρὰ τὸ πιθεῖν Cram. II. 401. Κάθωκος falso scriptum est pro Κόθωκος. Sic enim vocatur demi attici eponymus. Eaque terminatio solis concessa propriis: Κοστόβωκοι vel Κοστοβῶκοι (omiss. in Th.) v. Siebel. ad Paus. T. IV. p. 303. Σάβωκοι Ptolem. Σαρδώκης Paphlago Strab. XII. 553. Ἀμιζώκης Scytha Lucian. Tox. §. 38. Σανδώκης Cumanus Herod. VII. 194. Ἀρτώκης rex Iberum Dio Cass. XXXVII. 1. Feminina attulit EM. 55, 26. τὰ διὰ τοῦ ωκη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς σπάνια· ὀξύτονα μὲν δύο ἀκωκή καὶ ἰωκή· καὶ τὸ Σεώκη ὄνομα πόλεως βαρύνεται, pro quo Ἑώκη legitur Theogn. 110. utrumque pro Σαώκη τὸ ἐν τῇ Σάμῳ ὄρος Sch. Il. XIII. 12. unde Σαωκίς ἡ Σαμοθράκη et fortasse Mercurii cognomen Σῶκος, quod Apion σάοικον interpretatus est. Addi poterat Ὀμορώκη Beli uxor in Berosi Genesi Syncell. p. 29. et Ἄρτεμις Κοκκώκη (omiss. in Thes.)Paus. V. 15,4.

§. 6. Nominum in ικος desinentium duplex partitio pro mensura penultimae: τὰ εἰς κος εἰ παραλήγοιτο ι μακρῷ βαρύνεται, Ἄνικος κύριον, Κάϊκος, Γρήνικος, Φίλικος. Σεσημείωται τὸ Καμικός καὶ Παλικός Arc. p. 52. Pro Ἄνικος et quod ap. Theogn. p. 60. scriptum est Αἴνικος Meinekius in Hist. Com. 249. Εὔνικος corrigit hoc probabilius quod additum est κύ-

23) Mons Cretae est a Plinio et Mela Cadistus vocatus.

ριον, scilicet ob adjectivum.[24] Aptius tamen et ille exemplo simplicis usus fuisset et Theognostus, qui Ἑλλάνικος affert quasi quae a νίκη composita sunt, aliter scribi possent. Sed et de Φίλικος errari Meinekius judicat, quia poeta ipse, qui hoc nomen gessit, penultimam corripuit; nomen ipsum nihil aliud esse opinor quam adjectivum φιλικός et proprium Φιλίσκος. Καμικός et Παλικός, quod in Diod. XI. 83. Strab. VI. 275. et alibi gravatur, iota anceps habere Theognostus affirmat sed correptionis exemplum non extat. De multis non constat quomodo pronuncianda sint ut Talicus fluvius Scythiae Ammian. XXIII. 6. Βέσβικος et Desticos Plin. IV. 12, 23. insulae, Marici gens Gallica III. 21. Ardices pictor Corinthius.[25] Gentilicia Πανσίκαι Herod. III. 92. Δαδίκαι et Δαρμίκαι accentus, si incorruptus est, brevem habere demonstrat; Ἄσθικες vero et Τέμμικες in carminibus longam habent ut Astrices Coripp. Joh. V. 391. item, puto, Δέρβικες, nam et Δερβίκκαι dicuntur. Et Λάβικοι Diod. XIII. 7. Virgilius sic pronunciavit ut Numicus solet et Marica. De altero genere excidit canon Arcadii sed damna sarcit Theognostus p. 60. τὰ ἔχοντα βραχὺ τὸ ῑ ἔστι ταῦτα, ἀνθερικός, ἀνθιηνικός, Σώρικος ὄνομα λιμένος, Ἔρικος κύριον, Τέμικος πόλις Κρητική, Λυκάνικος ποταμός, ἀσφαδικός. Τὸ δὲ Θόρικος οἱ πλείους ὀξύνουσι. Appellativum in hoc parapegmate unum est ἀνθέρικος, quod Schol. Il. XX. 227. probabiliter ab ἀθήρ repetit; cetera ignota aut mendosa; ἀνθιηνικός fortasse ex eo quod praecedit vitiose iteratum est, vel fuit aliquis Ἀρδέρικος, unde nomen loci τὰ Ἀρδέρικα varie scriptum in codd. Herod. VI. 119. nec longe dissonantia sunt Ἄσθικος viri nomen Quint. VI. 318. (omiss. in Th.) Ἄνδρικος montis in codd. Strab. XIV. 669. Andricus fluvii Plin. V. 22. Pro tertio Σώρικος scribendum est Ὤρικος λιμήν Herod. IX.

---

24) Αἰνικός mensis Cypriorum in Menologiis oxytonon est; in Hemerologio, quod Bandinius edidit, Ἄνιος scribitur, quod Buttmannus in Αἴνειος mutat v. Ideler Handb. der Chronol. 428. Αἰνικώ mulieris nomen in Inscr. Tenia Corp. Inscr. n. 2338, 4. lin. 42.

25) Boettigerus *Archäolog. der Mahlerei* p. 138. Ardices graecum esse negat, ideoque Ἀρδάλης reponit, quod ipse finxit ad significandum id quod germanice dicitur *der Schmierer!* Nescias utrum vanius sit quod negat an quod affirmat.

92.[26] cujus accolae Ὥρικοι diversi ab iis qui Νωρικοί dicuntur acuta ultima sed brevi utrumque penultima v. Eust. ad Dion. 321. Pro Ἔρικος succurrit Ὄρικος Scythae nomen Herod. IV. 77. Βέρικος Britanni Dio Cass. LX. 19. (omiss. in Th.) Τέτρικος andronymicum romanum Zosim. I. 61. Τέμικος urbs Cretae nulla innotuit, nec satis simile videtur Ὥρικος πόλις Κρήτης Sch. Nic. Th. 516. Pariter despero de fluvio Λυκάνικος, qui si a Lucano oppido vel a Lycaonibus denominatus esset, ultimam acutam haberet ut a Βοῦρα fluvius Βουραϊκός, Ὄλυνθος Ὀλυνθιακός Athen. VIII. 334. E. Neque aliud succurrit quam Λευκανίας fluminis Eliaci nomen Paus. VI. 21, 4. cujus non minus mira species. Ἀσφάδικος sine dubio est Thebanus ille qui Paus. IX. 18, 4. in libris nonnullis Ἀσφόδικος vocatur. Huic simile nomen sed accentu diverso suggerit Herodianus π. Μον. p. 20. τὰ εἰς κος καθαρὰ, ὁπότε τῷ ῑ παραλήγεται συνεσταλμένῳ, ἤτοι προπαροξύνεται ἀνθέρικος, Κύζικος. Τὸ ᾠδικός, ἀσφοδελικός ὀξύνεται ὡς τὸ πελωπικός (sic) τρωικός. Hic primo adspectu nihil probabilius videtur quam ἀσφοδελικός idem esse quod apud Theognost. ἀσφάδικος scribitur. Sed adversatur accentus; nec credi potest Herodianum de uno adjectivo ᾠδικός praecepisse quod de omnibus valet. Quocirca utrumque emendandum puto ἑλικός ὁ ἀσφόδελος, quod praeit Hesychius Ἑλικός ἀσφόδελος. Multa vero illi in praeteritis reliquerunt, quorum accentus librorum nostrorum fide periclitatur, nec prosodia explorate cognita est, primum andronymica Παταϊκός (cod. Arch. Πάταικος) Herod. VII. 154. Μονικός Steph. s. Χαλκίς, Ζαντικός Dio Cass. LXXI. 16. (omiss. in Th.) Θουμελικός Strab. VII. 292. tum Ξανθικός mensis Macedonicus v. Sturz. Dial. Alex. p. 49. Τορικός πόλις Scylac. p. 31. Δροπικοί gens Persidis Herod. I. 125. Ὑλλικός amnis Paus. II. 32, 7. et urbis quoque nomen Νήρικος in codd. nonnullis Thuc. III. 7. oxytonon est, vulgo autem proparoxytonon ut Σίντρικος Parthus Appian. Mithr. c. 104. Σάμβικος Eleus Plut. Quaest. Graec. c. 47. Σχοίνικος Amphiarai auriga Schol. Pind. Ol. VI. 21. Nunc jam tempus est dicendi quae sit femininorum regula: τὰ εἰς ικη

26) Oxytonon esse voluit Goettlingius de Alc. 222.

ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύνεται ἕλικη, ἐρίκη, μυρίκη, Φοινίκη. Τὸ μέντοι αἰκή ὀξυτονήθη ἴσως ὅτι ῥηματικὸν ὑπῆρχε παρὰ τὸ ἀΐσσω ὡς φυλάσσω φυλακή, ὑλάσσω ὑλακή Schol. Il. XIV. 709. τὰ εἰς κη παραληγόμενα τῷ ῐ συνεσταλμένῳ παροξύνεται Ἑλίκη, μυρίκη, Βαιτίκη χώρα, μηδίκη. Τὰ ἔχοντα τὸ ῑ ἐκτεταμένον βαρύνεται Φοινίκη, ἐρίκη Arc. 107. Horum nullum terminationem paragogicam habet nisi forte μυρίκη a bisyllabo μύρον vel μύῤῥα ob similitudinem nescio quam denominata est v. Fée Comment. sur la botan. de Plin. T. I. 126. et πηνίκη ut Scaliger censet ad Varr. p. 72. a πῆνος, cui etiam panicum cognatum putat. Hujus iota breve est, illius anceps, in ceteris simile primitivis ἕλιξ, Βαῖτις, Φοίνιξ, quicum congruit χοίνιξ, χοινίκη v. Parall. 141. et 145. Βαιτίκη tamen apud Polyb. XXXIV. 9. Strab. III. 160. et 162. Dion. Cass. XLI. 23. et aliis locis oxytonon est tanquam adjectivum ut *baetica lana* nominatur et incolae ipsi *Baetici*, similiterque Λαζική dicitur a Lazis incolis et Μεντορική Arist. Mir. Ausc. c. 104. p. 839. a. Μαιδική Plut. V. Paul. Aem. XII. Sull. XXIV. Ὑλική palus Strab. IX. 407. Σινδική Herod. IV. 86. et alia plurima, nec solum ea, quae a gentibus notis denominata sunt sed alia quoque urbium regionumque vocabula, quorum primitiva non comparent, Γαλλαϊκή Herod. VII. 108. Σαρδική Serdice Prisc. Excc. c. V. p. 37. C. Hierocl. Synecd. c. 14. Φωτική c. 12. Αἰξική Θρᾴκης μέρος Steph. Πλειστική Diod. XIX. 72. De plantae nomine consentit Philoponus Eust. 1967, 28. μηδίκη μὲν χόρτος, μηδικὴ δὲ ἡ περσική, sed in libris Aristophanis, Theophrasti, Strabonis et Pollucis constanter acuitur nonnunquam adjecto substantivo πόα vel βοτάνη. Substantiva neutrius generis accentum adjectivorum servant unde orta sunt, Μεγαρικόν urbs Bithyniae Steph. Σαμικόν castellum Triphyliae cui prius nomen Σάμος fuit Strab. Πεντελικόν mons Paus. I. 32. Ἀμαζονικόν urbs Steph. ἰνδικόν, ἀγαρικόν, ἀρσενικόν, ποντικόν, φαρικόν, sed contra σαντόνικον ἀπὸ Σαντονείας χώρας Galen. Simpl. Med. VI. 1. 804. T. XI. accentu latino ut Σάτρικον Diod. XIV. 102. a quibus longissime distat ὑπερικόν quippe compositum ut ὑπέρεικος apud Nicandrum, sed tamen, quoad invenire potui, ubique oxytonon et iota simplici. Hujusque inconstantiae ve-

stigia etiam in gentiliciis reperiuntur; nam *Καλλαΐκοί*, *'Oπικοί*, *'Oμβρικοί*,[27] *Oὐινδελικοί*, sequuntur accentum derivatorum graecorum, etsi postremi derivatio non apparet, *"Eρνικοι* vero, quod ab hernis, ut dicitur, ductum est, eodem modo scribitur, quo *"Eρνικες*, fortasse ut metaplastum. Masculina primae declinationis perpauca sunt *'Eλίκας* Helicae conditor, quod Meinekius recepit Theocr. I. 125. *κοτίκας ἀλέκτωρ* Hes. a *κόττος* s. *κοττός*.[28] *Sunt in fungorum genere dicti pezicae quod sine radice nascuntur* Plin. XIX. 14. *οὓς καλοῦσί τινες πέζιας* Ath. II. 61. E. ubi codd. *πέζικας* et *πεζικάς*, quorum fortasse nihil verum sed *πεζίας* a pari nominativo. Ex tertia huc referenda sunt *'Aπελλικῶν*, quod ab *'Aπελλῆς* derivatum videtur, et *Κιλλικῶν* Achaei, qui Miletum prodidit, cognomen ut Apollonius scripsit in Sch. Arist. Pac. 364. quod qui eum a nutrice Cilissa accepisse tradunt, Cilicum nequitiam vulgari proverbio celebratam spectasse videntur. Ac similiter ab *ἕλιξ* declinatum est *ἑλικών*. Sed Stimicon in eclogis Virgilii et Calpurnii VI. 84. quum primam syllabam corripiat, patet non recte a Koenio ad Greg. 290. conferri cum graeco *Σῖμος Σίμιχος*, sed potius peregrinum fuit ut *'Pουβίκων* et *Στελίχων* Stilicho seu Stilico. — Adjectivorum in *ικος* exeuntium pars magna ab adjectivis originem habet *ἀγαθικός*, *ἁπλοϊκός* et cetera ad Phryn. 228. congesta. Haec genus et universitatem significant earum rerum, quae primitivis indicantur, *τὸ εὐδαιμονικόν*, *τὸ μνημονικόν* etc. Sed jam Homerus turbare coepit pro *ὀρφανός* usurpans *ὀρφανικός*, pro *παρθένος παρθενική*, quae Eustathius 1566, 17. typum modo possessivorum habere adnotat, non etiam significationem. Et deinceps alii: *οὐ μόνον βαρβαρικὸς πόλεμος ἀλλὰ καὶ βάρβαρος* Thom. Ac Schaeferus in Melet. p. 40. in describendis utriusque adjectivi finibus non ulterius progressus est quam ut *βαρβαρικός* raro de moribus dici pronunciaret sed saepissime de iis *quae graeca non sunt*, *ad Graeciam nihil pertinent*. Quod non multum

27) Sic Dionys. Antt. I. 22. et Herod. I. 94. sed *'Oμβρικοί* IV. 49.

28) Idem *Κόττικοι αἱ περικεφαλαῖαι* cognatum cum *κόττη* s. *κοττίς* caput, sed scriptura dubia ut multa ejusdem *'Oλίκοι ἐκκομιδαί*, *'Oρδικον τὸν χιτωνίσκον*, *Σμάρδικον στρουθίον*, *Σηνίκη ἄτροχος ἅμαξα* etc.

aberrat ab Ammonii distinctione βάρβαρόν ἐστιν ὄνομα τὸ οὐχ ἑλληνικόν, βαρβαρικόν δὲ τὸ τῶν βαρβάρων. Qui si exemplis uti voluisset, fortasse hoc dixisset, Ἄδαμ, Ἰώσηφ, ζίγγιβερ, quorum terminatio Graecis insolita est, barbara esse, sed Ἄδαμος, Ἰώσηπος, barbarica hoc est apud barbaros nata. Ejusdem Thomae praeceptio est πεζὴ στρατιά λέγε ὡς Δημοσθένης καὶ πάντες, καὶ μὴ πεζικὴ ὡς Θουκιδίδης, ποιητικώτερον γάρ, non repudiatum tamen a Xenophonte; sed de Aeschine et Dinarcho dubitatur v. Poppo Comm. ad Thuc. VI. 33. Wurm. ad Dinarch. p. 195. A substantivis quanta manet copia, demonstratione non est opus, sed quaeritur num a verbis, id quod Buttmannus in Gramm. §. 119. n. 27. affirmat exemplis tribus, γραφικός, ἀρχικός, πρακτικός. Verum hoc ultimum aperte a verbali πράκτης vel πρακτός natum est ut κρακτικός, τακτικός, πληκτικός, σηπτικός, ἁλτικός, σταλτικός, φθαρτικός, ἀμυντικός, ἐριστικός et mille hujusmodi. Neque ullum reperitur hujus formae adjectivum, quod a verbo duci necesse sit, praeter quod Photius ex Aristophane affert τικτικόν τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον, ex eo genere medicamentorum quae ὠκυτόκια vocantur.[29] Sed ipsum aut a poeta nescio cujus paronomasiae fictum aut a librariis depravatum est. Proportionem adhibenti dicendum erat τεκτικόν a τεκτός, quanquam hoc quoque non meliorem auctorem habet quam Nicetam David. in Paraphr. Arc. III. 39. ed. Dronck. οὐ τεκτὴ τεκτός τε. Quae vero antiquitus recepta eaque specie sunt ut a verbis repeti possint velut ἁπτικός, βλαπτικός, σκεπτικός, προπεμπτικός, θρεπτικός etc. tamen a verbalibus potius repetenda esse quam a verbis apparet ex hoc quod neque τρεφικός dicitur neque πεμπικός aut στυφικός, aut aliud simile; nam φθειρικός est a φθείρ, non a φθείρω. Itaque etiam ἀρκτικός ab ἀρκτός declinatum, ἀρχικός vero, quod multum differt, ab ἀρχή, et γραφικός a γραφή ut ἀστικός, ἀστρικός, βλακικός, γαστρικός, δυτικός, ἐθνικός, θυμικός, λοιμικός, μυθικός, πανικός, σκηνικός, ὑλικός, φυτικός, χορικός, ψυχικός et innumera-

---

29) Bis idem apud Pollucem legi adnotat Fritzschius ad Thesmoph. v. 504. sed in L. II. 7. in codd. omissum, in L. IV. 208. τηκτικόν scriptum est.

bilia talia; ego me continui in trisyllabis, quia Buttmannus affirmat hanc terminationem potissimum procerioribus adhibitam esse vocabulis. Sed quod idem adjectivorum in ιος et ικος exeuntium significationes accurate definiri posse negat, vereor ne vere auguratus sit. Attamen tentavit aliquatenus Thomas: *Τὰ εἰς κος τινὰ μέν ἐστι κτητικά, βασιλικὸς λόγος ὃν ἔγραψε βασιλεὺς ἢ ὃν ἔγραψέ τις εἰς βασιλέα· τινὰ δὲ δηλοῦσιν ἐπιτηδειότητα, δρομικός, πυκτικός — τὰ δὲ λέγονται ἐνεργείᾳ, μουσικός, τὰ δὲ φύσει, λογικός.* Sed hoc decreto multum abest ut universus hujus generis ambitus definitus sit. Nam si, ut Galenus ait de Comp. Med. p. Locc. II. 538. T. XII. *σπληνικοί* dicuntur *οἱ ἀπὸ σπληνὸς πάσχοντες καὶ ἡπατικοὶ οἱ ἀπὸ νεφρῶν* etc. si *γραῦς βρυτική* ea quae bryti potu impense delectatur v. Meinek. Com. Fr. T. III. p. 23. id nulli illorum simile est omninoque non ex terminatione sola sed ex natura et significatione primitivi et saepe ex adjunctis, quo quidque pertineat, judicari debet. Proprium vero locum obtinent pronomina quantitatis, *ἡλίκος*, *πηλίκος*, *τηλίκος*, quae sola accentum in penultima habent Herod. *π. Μον.* 20, 19. et his consociatissima adverbia temporalia *αὐτίκα*, *ἡνίκα*, *τηνίκα*, quod Buttmannus in Lexil. II. 227. miro acumine ex *τὴν ἴκα hac vice* conflatum esse disputat. Eadem elementa sed ordine inverso habent adverbia numeralia *τριάκις* et cetera in §. 3. extrema.

§. 7. *Τὰ εἰς οκος προπαροξύνεται σπάνια ὄντα, Καππάδοκος, Σπόρδοκος* Arc. 51. quorum alterum saepius in οξ et οκης terminatur, alterum est Thracis nomen in Thuc. II. 101. et IV. 102. ubi in aliquot libris *Σπάρδακος* scriptum est. Alius fuit ejusdem Thraciae regulus *Σάδοκος* v. Interpr. ad II. 29. alius *Μήδοκος* sive *Ἀμάδοκος* v. Wessel. ad Diod. XIII. 105. *Σάνδοκος* sive *Σάνδακος* et *Σανδόκης* v. Boeckh. Corp. Inscr. Vol. II. p. 158. Gail. ad Anon. Stadiasm. T. II. §. 179. *Σπάρτοκος* v. Boeckh. l. c. p. 109. Sed hominis graeci nomen *Πίδοκος* Xenoph. Hell. I. 1, 29. sine dubio in libris rectius *Ἐπίδοκος* scribitur; nam illa terminatio peregrinum sonat, nec solum secundae declinationis sed etiam primae, *Μηδόκης* Thrax Demetr. de Eloc. c. CLXI. idem sine dubio qui ab aliis *Μήδοκος* appellatur, *Δηιόκης* Medus, *Παρδόκας* lorarius bar-

barus Arist. Rann. 620. urbiumque Asiaticarum nomina *Σολόκη* Strab. XVI. 744. ubi codd. *Σοδόμη*, *Ταλαβρόκη* XI. 508. in codd. aliquot per ω scriptum, *Ταόκη* v. Tzschuck. ad XV. 728. Horum nihil attigit Arcadius p. 107. *τὰ εἰς κη ὑπερδισύλλαβα τῷ ε ἢ τῷ ο παραληγόμενα σπάνιά εἰσι· τὸ Ἀλωπεκή ὀξύνεται· τὸ δὲ βορβορόκη βαρύνεται καὶ τὸ ψοθούκη ἡ ἀκαθαρσία.* Primum est demi nomen, pro secundo vereor ut aliud quid reperiri possit quam compositum *δοροδόκη* vel *βορβοροδόκη*. Nec tertii scriptura integra est. Habemus enim praeceptum EM. 276, 1. *τὰ εἰς κη ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται πλὴν τοῦ ἐρείκη καὶ Εὐνείκη*, quo excluduntur diphthongi οι et ου, neque refellitur nominibus urbis Libycae *Σαλούκη* Ptolem. et Indicae *Ποδούκη* Arrian. Erythr. p. 173. corruptis fortasse, certe barbaris ut *ματζούκα* clava, *παλοῦκι* paxillus et alia. Nec tamen *ψοθόκη* aut testem habet aut ostendi potest quomodo a *ψόθος* id est *ψῶρα ἀκαθαρσία*, derivatum sit. — Pauca in *οικος* terminata praebet Arcadius p. 51. *σόλοικος, μόνοικος τὸ κατὰ συναλοιφήν· τὸ Εὔβοικός ἐπιθετικὸν ὄν*, adde *ὀξύνεται*. Primum veteres compositum putant ut *ἄγροικος*, *ἁμάξοικος*, sed neque significatio congruit neque Solorum incolae *Σόλοικοι* dici possunt, non magis quam Susorum *Σούσοικοι*. Salmasius ad Tertull. p. 312. cum latino *solox* confert, quod si quid sui affine habet, id est potius solus, solidus; nam ut lana solox dicitur pro crassa, sic *vimina solida et crassa* Columell. XII. 56, 2. ac similiter a ferus profectum est ferox, a celer, celes, celox. Nos et illud intentatum relinquimus et pariter alia quae illi ab eodem verbo graeco composita putant: *Μόνοικος* urbis gallicae nomen v. Pinedo ad Steph. *Ἀλβίοικοι* Strab. IV. 203. et *Μοσύνοικοι*, qui et Mosyni vocantur v. Intt. ad Valer. V. 152. Sed *Ἄποικος* Melanthi pronepos, qui Iones Teon deduxit Paus. VII. 3, 6. ex vero dictus videtur. Diphthongi alterius usus nullus est nisi in barbaris ut *Σανατρούκης* Armenius Dio Cass. LXXV. 9. Petesucus Aegyptius Plin. XXXVI. 19, 1. etc. — *Τὰ εἰς κος μὴ ἔχοντα κατ' ἰδίαν θηλυκὸν*[30] *οὐκ οἶδεν ἐν τῇ πρὸ τέλους τὴν*

30) Hoc non ad scripturam penultimae pertinet sed ad accentum adjectivorum, quae post illa memorat, *ἀλυκός, θηλυκός, λιβυκός, κτητικῆς ὕλης τυγχάνοντα.* Eadem haec apponit Arcad. p. 52. et EM. 551, 13.

οι, Ἴβυκος, Ἄμυκος, Κώρυκος, Σίμυκος, Δίνυκος ὄνομα πόλεως, Σίτυκος, Ἁρπάλυκος κύριον, Εὔτυκος, Ἐλίσυκος ὄνομα ἔθνους, Κήρυκος κύριον, πλὴν τοῦ σόλοικος. Duo prima eadem notissima sunt, tertium etiam appellativum est κώρυκος ἀπὸ τοῦ χωρεῖν ἰωνικῶς Eustath. 1534, 47. hoc est mutatis antistoechis sicut κεκάδοντο a χάζομαι i. q. cedo χωρῶ. Σίμυκος non reperio sed Σιμύκας histrionis nomen ambigue scriptum v. Interpr. ad Athen. VIII. 348. A. Pro sequenti ab Arcadio assumendum est Ἴνυκος. Rursus moram objicit Σίτυκος, cui simile *Syticus* olim legebatur Suet. Calig. c. 55. sed ibi nunc Eutychus scriptum est consuetum Graecis nomen, a quo Εὔτυκος nihil diversum videtur. Cetera nota sunt. Sed pro Κήρυκος, quod EM. affert tanquam casum rectum ex anadrome ortum, apud Arcadium κάρυκος legimus, nisi hic Νάρυκος scripsit. Eodem accentu sunt Ἄλυκος urbs Peloponnesi quae et Ἀλίκη vocatur v. Siebel. ad Paus. T. I. 259. et Ἄλυκος sive Ἄλικος Siciliae fluvius, cujus nomen Wesselingius ad Diod. XV. 17. a salso sapore profectum putat, Μόλυκος dux Alexandri XIX. 54. Φάρυκος homo graecus Polyb. IX. 34, 10. Φάλυκος urbs Megaridis Theophr. Hist. II. 8, 1. Νάρυκος Phocidis quae et Νάρυξ dicitur v. Tzschuck. ad Strab. T. III. 549. diverso Ἀστυκός fluvius cum Axio confluens Polyaen. IV. 12, 3. Πατυκός oppidum Oenotriae Steph. quae facile corrigi possunt. Praeter κώρυκος igitur appellativum hujus declinationis nullum est; nullum item primae, sed Κεραμβύκαι ἔθνος Ὑπερβορέων Steph. Ἀρτύκας Medus Diod. II. 33. et plura feminina quae Theognostus 110. et Arcad. 107. permixte cum propriis exhibent: Καλύκη, ζαμβύκη, ἰαμβύκη, σαμβύκη, Ἰτύκη, Ἐρύκη· καρύκκη δὲ διὰ δισσοῦ τοῦ κ, quod addubitavit Meinekius ad Menandr. p. 179. Ac propria illa ypsilon longum habent ut et Μοτύκη Siciliae urbs v. Interpr. ad Sil. Ital. XIV. 268. et quantum ex gentilicio *Narycius* cognosci potest, etiam Ναρύκη, quod Diodoro restitutum est pro Ἀρύκη. Sed Βομβύκη tibicinae nomen Theocr. ypsilon longum habet ut primitivum βόμβυξ, Βεβρύκη Danai filia v. Gal. ad Apollod. II. 1, 5. Ἀμύκη regio Cypri Malel. VIII. 201. sine dubio anceps ut est in gentilicio Βέβρυκος et in propriis Ἄμυκος et Κώρυκος, ignotum Ἀμύκης πεδίον Polyb. V. 59. Βαμβύκη urbs Syriae et Ὄλυκα πόλις

Μακεδονίας Steph. longum rursus in appellativis praeter verbale *μορμολύκη* a *μορμολύσσω*, et *ἀλυκή* quoque si Graeci dixerunt pro *ἀλυχή*, non dubito quin eodem modo pronunciaverint, etsi *alucinor*, quod Cloatius apud Gellium recte ex graeco *ἀλύω* (*ἀλύσσω*, *ἀλαλύκτημαι*) factum dicit, secundam producit. Propria *Ἀρχίλυκος* Diod. I. 67. *Αὐτόλυκος*, *Δηΐλυκος* et *Δηλύκη*, *Ἑρμόλυκος*, *Ἐπίλυκος* etc. composita esse ita concedo ut tamen aliquam de singulis dubitationem relinquam; illud certe, quod Herodotus posuit IV. 149. *Οἰόλυκον* ita vocatum quod pater eum dixisset *ὄϊν ἐν λύκοισι καταλειφθήσεσθαι*, argumenti vim non habet, nec convenit Amazonis nomini *Οἰολύκη* Schol. Apoll. II. 778. Nec de *Ἁρπάλυκος* et *Ἁρπαλύκη* constituam utrum synthela sint an derivata ab *Ἁρπάλυξ*, quod Suidae reddendum videtur pro *Ἁρπάληξ κύριον*, a verbo unde *Ἅρπη*, *Ἁρπαλεύς*, *ἁρπάλαγος*. Adjectivorum numerus perexiguus est pro portione nominum in *ῡς* et *ῡ* exeuntium; duo ab adjectivis *θηλυκός* et *πλατυκός*, totidem a substantivis *ἀστυκός* et *ἁλυκός*, sed hoc paragoge bisyllaba auctum. Ad originem andronymici *Θωρυκίων*, adjectivi defectivi *ἐνδυκές* et adverbii *ἐνδυκέως* vereor ne via obsepta sit; nec sequar Buttmannum Lexil. I. 180. qui nos ad verbum *ἐνδύω* deducere studet. Sed jam ex tribus consonantibus huic dissertationi propositis una restat gutturalis.

CAP. III.

De nominibus in —χ— exeuntibus.

§. 1. Prima ad considerandum et tractatu facillima sunt quae terminationem *ᾰχος* totam paragogae acceptam habent: *παρὰ τὸ κυφός ἡ κύμβη ὡς περιφερής. Ὁ δὲ κύμβαχος ἐκ παραγωγῆς ἔχει τὸ χ ὡς τιμή Τίμαχος Τιμαχίδας* Eustath. 584, 20. Sch. Il. V. 586. quod Timachidae nomen inclytum inter Grammaticos. *Τὸ στόμα τῆς γαστρὸς ὀνομάζεται συνήθως οὐ τοῖς πολλοῖς μόνον ἀλλὰ καὶ τοῖς ἰατροῖς στόμαχος* Galen. de Caus. Sympt. I. 7, 127. T. VII. quem nominis usum non ante Aristotelis aetatem increbuisse dicit de Locc. Affect. V. 5. p. 332. T. VIII. De Homero negat Schol. Il. XVII. 47. *στομάχοιο θέμεθλα οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς κοιλίας ἀλλὰ τὸν βρόγχον*

οἷον τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαιμοῦ, quem veteres οἰσοφάγον appellant. Tertium est ab οὖρον οὔραχος ἀγγεῖον βραχὺ εἰς τὸ χορίον ἐμβάλλον Ruf. Onom. p. 34. hoc est meatus urinalis quem hodie quoque ita appellant medici Galenum sequentes, cujus olim fuit commentatio περὶ οὐρητήρων καὶ οὐράχου de libr. propr. T. III. 26. T. XIX. Idem appellat τὸ ἐν οὐραχῷ ὑγρόν *An anim. quod in utero* c. V. p. 176. T. XIX. ubi accentum corrigi oportet ad Arcadii regulam p. 83. τὰ εἰς χος προπαροξύνεται. Plurimum differt nomen eodem fere modo scriptum sed ab alio principio οὐρά profectum, quo Aretaeus utitur Acut. I. 8. p. 15. εἰ ἡ κιονὶς εἰς λεπτὸν ὑμένα τελευτᾷ οἷόν τι οὐραχὸν (sic) κατὰ πέρας ἴσχουσα, κράσπεδον τὴν ἐπωνυμίην ἴσχει, et accentu transposito Hippocr. de Cord. p. 487. T. I. (Chart. T. IV. 270.) ἡ καρδίη δύο γαστέρας ἔχει — ἡ ἑτέρη οὐδὲ τῆς καρδίης νέμεται τὴν ἐσχατιὴν ἀλλ' ἐγκαταλείπει τὸν οὔραχον. Hic, ubi mucro cordis (sic enim appellant) significatur, non admitti potest Foesii correctio οὐραγόν. In Aretaei loco quod Petitus reponi jubet οὐρίαχον, certe necessarium non est, nam utroque modo dicitur. Eustathius p. 795, 33. ὁ σαυρωτὴρ καλεῖται καὶ οὐρίαχος ὡς εἴ τις εἴποι τὸ οὐραῖον καὶ ἄκρον τοῦ δόρατος οὐ παραγωγὴ ὁμοία τῷ νηπίαχος. Nam et plantarum spicae sive mucrones, alibi ἀθέρες dicti, sic vocantur ab Aeliano H. Ann. VI. 43. οἱ οὐραχοὶ τῶν καρπίμων ut Gronovius e codd. edidit pro οὐραγοί et Diosc. Mat. IV, 176. (179.) p. 671. epithymon dicit habere κεφάλια λεπτὰ οὐραχοὺς ἔχοντα ὡς τρίχας, ubi olim οὐραγούς legebatur sed οὐράχους in cod. antiquissimo scriptum esse Salmasius testatur in Plinn. p. 909. A. idque nihil differre censet ab homerico οὐρίαχος p. 748. C. Quorum si meminisset Sprengelius, non necessarium duxisset vocabulum ficticium οὔριχος proponere p. 686. quod deminutivum esse vult aeolice formatum ut κάδος κάδδιχος. Femininum hujus generis est ab Hesychio custoditum Λυμάχη ἡ εἰς διαφθορὰν λύπη, ὕβρις — a λύμη. Haec igitur paronyma sunt. A verbo τέμνω Eustathius 867, 53. recte repetit τέμαχος τμῆμα ἰχθυηρόν pariter illis bisyllaba terminatione extrinsecus amplificatum; sed inter σέλας et σέλαχος intercedit verbum σελάσσω, sui simile μαλάσσω progennit nomen μαλάχη — διὰ τὴν μαλακότητα Phot. et μαλάχιος ἰχθύς

κοιός Hes. eademque via a παλάσσω παλαχή,[1] ταράσσω ταραχή, a κανάσσω, quod proprie ebullire significasse videtur vel ut EM. 310, 4. τὸ ἐγχέαι καὶ ἐκχέαι μετὰ ψόφου, substantivum καναχή et adjectiva καναχός et καναχής. Ab his Μίαχος μιάσμα Hes. hanc dissimilitudinem habet quod alpha a verbo μιαίνω anticipatum est. Sed paragogorum numerum prorsus excedit ranarum nomen quod in graeci sermonis dialectis sonos mire variat βρόταχος, βόρταχος, βύρθακος, βάρακος etc. stirpem autem habere videtur in verbo βραχεῖν ἠχῆσαι, βαῤῥαχεῖν ἠχεῖν Hes. ubi jam olim Vossius ad βάτραχος respexit non inscite ille si quidem dentalem asciticiam esse statuimus, quae et in graecis sedem instabilem habet et non apparet in anglosaxonicis frocca, frox (Frosch, frog) et in nomine rubetae bruscus et πράσκα, quorum illud est latinitatis medii aevi, hoc Graecorum nostrae aetatis. Haec omnia tribus contexta sunt consonis, e quibus βραχεῖν constat, labiali, liquida et gutturali, eademque graeci nominis elementa primigenia esse videntur. Quin adeo si βρυχᾶσθαι et rugire, ἀράχνη et aranea, λάχνη et λῆνος lana consideramus, non nimis prodigiosa reperietur eorum opinio qui ex tribus illis βράχ unam in latino *rana* superesse credunt. Ex compluribus quae Hesychius refert unum assumam Ἔραχος τὸ δράγμα Βοιωτοί quod ab ἔργω contineo, constringo derivatum esse ex alia glossa Ἐραχάται οἱ δεσμεύοντες colligi potest; πύσαχος supra proposui. Propriorum pars maxima ita comparata est ut etyma demonstrari non possint; non modo peregrinorum ut Serachi populus Asiae Mel. I. 19. Σάτραχος sive Σέτραχος Cypri fluvius v. Engel *Kypros* T. I. 158. Δύῤῥαχος Dyrrhachii conditor Appian. Civ. II. 39. (omiss. in Th.) Μαράχη πόλις Ἰνδική Steph. etc. sed etiam graecorum Ἴναχος, Ἀῤῥαχίων Paus. VIII. 40, 1. quod hic in codd. Ἀρχίων, Ἄρχων, Ἀῤῥυχίων, apud Philostratum et Eusebium Ἀῤῥιχίων

1) Sic Nic. Th. 448. τῷ δὲ (draconi) κοτέων αἰετὸς ἐκ παλαχῆς ἐπαέξεται id est huic increscit aquila hostis fatalis sive nativus, ὃν ἡ μοῖρα προσεκλήρωσεν αὐτῷ. Poterat ἀρχῆθεν ponere vel γενεῆθεν ut et Hesychius παλαχή interpretatur ἀρχή, γενεά, sed propria significatio est λῆξις, dein μοῖρα ut latini sors. Zeunius pro ἐπαέξεται optat ἐπαΐσσεται, Schneiderus ἀμπάλλεται, deteriora vulgato.

scribitur; nomen rupis *Πετραχός* Paus. IX. 41. 3. pro quo ap. Plutarch. *Πέτρωχος* legitur accentu magis legitimo, Pausanias ad *πέτρος* refert, eoque exemplo etiam *Πωταχίδαι* demus Atticus, quem Stephanus *Βωταχίδαι* vocat, et *Βουταχίδης* Crotoniata ad *βώτης* revocari licet, *Πρωταχίδαι* Tegeatarum demus Paus. VIII. 45, 1. ad *πρῶτος*, ac similiter *Σῆμος Σήμαχος* Semachidarum conditor, *Θίβρων Θίβραχος*, *Μένων Μέναχος* Aegypti filius Apollod. II. 1, 5. De accentu universe praecipit Arcadius p. 83. *τὰ εἰς χος προπαροξύνεται*, *βάτραχος*, *Σωτήριχος*, *τὸ δὲ μοναχός (ὀξύνεται) ἐπιθετικὸν ὄν*, ut *πλεοναχός* ab Epicuro usurpatum, cui quae Coraes in Stochasm. p. 44. apponit *ἐνιαχός* et *πανταχός*, non leguntur hodie sed fortasse a scriptoribus Epicuri similibus efficta sunt ad similitudinem adverbiorum; qua via in latinum sermonem irrepserunt adjectiva spuria ambifarius, trifarius, extrinsecus, omnimodus. *Νηπίαχος*, *καναχός* et *Κάναχος* jam supra attuli. Feminina substantivi generis Arcadius p. 115. nulla memorat nisi verbalia *στοναχή*, *ταραχή*, *ἰακχή*, *διδαχή*, *μαλάχη*, neque scio an nulla reperiantur hoc uno modo terminata. Nam *σανδαράχη* apud graecos scriptores latinosque saepius per tenuem scribitur ut Festus: *Sandaraca genus coloris quod Graeci sandicem appellant*, unde nascitur paragogae suspicio. Et pro dorico *εὐλάχα* sive *αὐλάχα*, quod Hemsterhusius ab *αὖλαξ* repetit, Thucydidis libri fere omnes *εὐλάκα* praebent. *Πεντάχα ἡ χείρ* Hes. a numerali ductum videtur unde adverbia *πένταχα*, *πενταχῇ* cum similibus *τέτραχα*, *μοναχῇ*, *ἑκασταχῇ*, *ποσαχῶς*, *πολλαχῶς*, *περισσαχῶς* Jambl. in Nicom. Arithm. p. 14. *πανταχοῦ*, *πανταχόθεν*, *πανταχόσε*, *πολλαχοῦ*, *πολλαχόθεν*, *πολλαχόσε*, quae idoneos habent auctores; sed *ἀλλαχοῦ*, *ἀλλαχόθεν* et *ἀλλαχόθι* Moeris aut apud Xenophontem aliter scripta invenit aut ne hujus quidem testimonio satis confirmata credidit; praefert enim breviora quae nonnunquam in codd. comparent. His respondent adverbia, quorum prius mentionem habui, *ἑκαστάκις*, *περισσάκις*. Sed nulla earum terminationum, quas tractavimus, in verbis reperitur praeter postremam, cujus tria sunt exempla *ἰάχω*, *στενάχω*, *νηπιάχω*.

§. 2. Quae unam trium sequentium vocalium ante characterem habent, uno tenore peragentur. Nam epsilon in uno

offendimus στέλεχος, quod quum Hesychius στῦλος interpretetur, simul nos admonet affinium στήλη, στελεός. Adjectivum ἐντρεχής EM. compositum dicit a τρέχω, cujus primitivo τρέω subnatum est ὀτρηρός simile fere atque illud significatione praeditum. Literam eta unum exhibet Ἀδδηχοί gentis maeoticae nomen, quod Straboni restitutum est XI. 495. accentu non eo quem Arcadius poscit. Ἀζηχής potius ex ἀδιεχής ortum quam ab ἄζω *sicco* derivatum videtur. Nec diphthongi hic se immiscent — τὰ εἰς χος οὐ θέλουσι τῇ ει παραλήγεσθαι χωρὶς τοῦ τεῖχος καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ Theogn. 294. τὰ εἰς χη οὐ θέλουσι τῇ ει παραλήγεσθαι Anon. de Quantit. Cram. II. 302. quod idem valet de diphthongo ευ. Sed eo laetius exuberat litera iota praecipue in vocabulis aeolicis doricisque: ἀπὸ τοῦ πυῤῥός πύῤῥιχος κατὰ παραγωγήν. Τινὲς παροξυτόνως λέγουσιν. Ἔστιν οὖν ὑποκοριστικὸν αἰολικῶς[2] Schol. Theocr. IV. 20. Id cur Gregorius doricae adscriberet dialecto fortasse nihil aliud rationis habuit quam quia apud Theocritum legitur, aut quod Athenaeus XIV. 613. E. proprium Πύῤῥιχος Laconicis familiare esse scribit. Adjectivo enim Aristoteles atque alii usi sunt sermonem vulgi sequentes neque apparet utrum hi rufum significaverint an rufulum vel subrufum, quia res, de quibus loquuntur, non sub oculos veniunt. Illud tamen pro certo poni potest deminutionem adjectivorum, quae latino sermoni familiarissima, Atticis insuetam ac ne in commune quidem receptam fuisse sed haerere in finibus Dorismi ubi δριμύλος et μικκύλος, de quibus alibi dixi. Quapropter Scholiasta Dionysii p. 862. varias deminutivorum species percensens, illius terminationis nullam mentionem injecit. Sed ὀσσίχος legitur in Theocriti carmine dorico[3] idque manifesto significat *quantulus*, etsi Hesychius idem vocabulis absolutis ὅσον, ἡλίκον, reddere coactus est sicut τεσσίχον (τοσσίχον) interpretatur μικρόν, pro quo Aristophanes τυννοῦτον dixit. Κάδδιχος quod Koenius ad Greg. 292. ad deminutiva laconica refert, non καδίσκον sed certam quandam mensuram significat,

2) Aeolica est geminatio literae rho ut Πέῤῥαιβοι, κρίννω etc.
3) IV. 55. ubi Meinekius ὅσσιχον edidit. Neque Arcadius p. 85. paroxytona in χος attigit; πυῤῥίχος tamen memoratur in Sch. Theocr. l. c.

cui nomen est ἄδδιξ cognatum fortasse cum κάδος. Strattis in Fragm. p. 781. Thebanorum persequens idiomata gallum gallinaceum ab iis ὀρτάλιχον vocari ait; quod si de animantium pullis dicitur, ea quidem deminutiva est significatio sed a primitivo ὀρταλίς profecta. In vocabulis communibus nullum ejus cernitur vestigium; κόψιχος et quod Atticistae minus probant κόσσυφος genus avium gallinaceum significat, a κόττος derivatum, de quo dictum est antea; δόλιχος leguminis. Verticilli nomen ἀστράγαλος Eustathius 1289, 51. non sine ratione a verbo στρέφω factum censet, cujus tacita incrementa si cogitatione effingere fas est, primum fuit sed ineffabile στρέψ et ἄστρεψ, huic proximum ἄστριξ, quod forsitan alicubi in angulis secretisque literarum oblitescat. Hinc aperto tramite decurrunt ἄστρις et ἄστριχος, quo Antiphanem usum esse testatur Pollux, tritumque ἀστράγαλος, quod si ἀστράβαλος diceretur, omnibus originis suae a verbo στρέφω fidem faceret; in hoc autem gutturalem et labialem alternare documento est στρεύγω et alia quae in propria hujus quaestionis parte explanaturus sum. Verum nihil tam fluxum et instabile est quam nomen corbis cophinique ἄῤῥιχος, quod non solum ἀρίσκος dicitur Hes. sed etiam mutata vocali ὕριχος et ὑρίσκος, additoque sigma σύριχος et σύρισκος v. Meinek. Com. T. III. 433. et majore corruptela οἱ ἰδιῶται τὸν ὕρισχον διαφθείροντες βρίσχον καλοῦσιν. Ἔστι δὲ πρόκανον (πλόκανον) τι ἐν ᾧ τὴν ὀπώραν εἰς ἄστυ φέρουσι κοφίνῳ ἐμφερές Phryn. App. 67. cui non dissimile σώρακος, quod Pollux arcam vestiariam significare scribit sed idem refert inter ἀγγεῖα ὑποδεχόμενα τὴν ὀπώραν ὡς κόφινος, σύρισσος, ἄῤῥιχος, et Schol. Arist. Avv. 1329. λέγουσι καὶ νῦν σωράκων τι εἶδος ἀῤῥίχους. Similius vero ῥίσκος cista, quod idem novitatis, Donatus peregrinitatis damnat, perinde ac βρίσχος ad idiotas rejicitur. Sic ab alio ad aliud traducimur. Nam ab ἄρσιχος, ut apud Diodorum scriptum est, non longe recedit Σάρπος κίβωτος, Τάρπη κόφινος et Μύρσος πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐξ ἄγνου λύγων ὃς καὶ ἄῤῥιχος καλεῖται EM. Hes. pro quo sicubi ἄρσικος legeretur, non dubitarem eodem referre μάρσιππος, quanquam hoc penultimam longam habet sacculumque potius designat quam corbulam sive fiscum. Illis quidem fundamentum commune praebet

litera rho; ea quasi substantia est; cetera elementa fluitant et labuntur; sic tamen ut appareat res ad speciem et usum similes similiter appellatas esse. Videamus porro caetera. *Ἀρύστιχος σκεῦος ἐν ᾧ ἀρύονται οἶνον* Phryn. App. 27. cui proximum est *ἀρυστήρ*. *Βάριχοι ἄρνες* et *ἄριχα ἄῤῥεν πρόβατον* Hesychii interpretes cum *Βάρα θρέμματα* conferunt; quorum affinitates declaravi in Parall. 74. Femininorum Theognostus p. 118. quinque affert: *τὰ εἰς ιχη μονογενῆ ἢ καὶ τριγενῆ διὰ τοῦ ῑ γράφεται πυῤῥίχη, Δολίχη, μαστίχη, μυστίχη, σαμαρίχη τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον*, quorum primum vulgo Pyrrho inventori acceptum ferunt, secundum insulae impositum est a situ; *μαστίχη* a verbo quod Nonnus I. c. 17. ei adjunxit *μαστίχην μασᾶσθαι* masticare. *Μυστίχη* aut ex hoc temere repetitum aut nomen proprium est ut *Licinius Mysticus* in Inscr. Murat. p. 241. et *Μυστιχίδης* Atheniensis Diod. XV. 2. Pro *σαμαρίχη* apud Arcad. 115. *σαμβρίχη* scriptum est, in Indice Anecd. Bekk. *μαρίχη*, apud Photium *σαβαρίχη* v. Meinek. T. II. 377. quod cum synonymo *σάραβος* facile conciliari potest admissa metathesi consonae mediae et extremae. In libello *περὶ ποσότητος* Cram. II. 302. additur *σιμίχη*, quod nescio an femininum sit proprii *Σίμιχος*. Aliud nobis largitur Hesychius *σμυλίχη τοῦ ζυγοῦ τὸ τρῆμα ἐν ᾧ ὁ ἱστοβοεὺς καθήρμοσται*, quod a *σμίλη* i. q. *γλυφή crena* derivatum esse suspicatus sum in Aglaoph. 839. Generis neutrius exemplum novimus unicum *τάριχος*, de quo dicere differo. Adjectiva, quae paragogorum nomen ad se vindicare possint, desideramus; nam *μείλιχος* terminationem a verbo mutuatur; *δολιχός* unde natum sit latet, *κονάριχος γλαφυρός* Hes. si quis ad *κοναρός εὐτραφής, πίων*, referat, non repugnem; nam surae vel cervices teretes *γλαφυραί* dici possunt et *εὐτραφεῖς*. Sed quod Theognostus p. 20, 25. Anecd. Bekk. 1382. inter nomina, quae a syllaba θρυ ordiuntur, affert *θρύψιχος φοβερός* et Hesychius *θρυψιχός τρυφερός*, suspicor mendose scriptum esse pro *θρυψίχρως τρυφερόχρως* Hes. Ex adverbiis huc pertinet *ὀψιχά ὀψέ Βυζάντιοι* Hes. quod propter significationem temporalem cum *ἡνίκα, τηνίκα* conferendum videtur, sed idem accentus causa (si quid fidei habeat) pro adjectivo plurali accipi potest.

§. 3. Rursus omicron et ypsilon conjuncte tractabo. Nam

illius exempla perpauca sunt et fortasse ne unum quidem quod sine ulla dubitatione paragogum dici possit. Δρύοχος enim et ξύλοχος composita esse communis persuasio est, cui reclamare nolo etsi significationem simplicium habent et similis paragogae speciem praebet gentilicium illud de quo Stephanus: Τάοχοι — τούτους τινὲς Τάους καλοῦσι. Ignota sunt δάοχος et δαλίοχος, quae Hesychius μοιχός interpretatur, ἀστίοχος telum incendiarium, ἀγάλλοχον arbor Indica etc. Proprium Thessali cujusdam nomen Δάοχος syntheton videtur ut Ἄνοχος Paus. VI. 14, 5. Δηΐοχος Hom. Δεξίοχος Nonn. XXVIII. 56. (omiss. in Th.) etc. — De vocali οι securos nos reddit Theognostus p. 76. τὰ εἰς ιχος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς οὐκ οἶδε τὴν οι, eademque lege tenentur τὰ διὰ τοῦ ιχη p. 118. Neque ου cernitur in simplicibus nisi peregrinis Δαδοῦχος Persae nomen, Καρδοῦχοι gentis, σάμψουχος sive σαμψοῦχος. Sed hoc etiam σάμψυχος dicitur vocali producta, quae in vocabulis graecis brevis est. De his ille pauca delibavit p. 76. ἥσυχος, βόρυχος, βόστρυχος, Μόρυχος, quorum primum H. Stephanus ab adverbio ἦκα repetit probatione nulla nisi quod Suidas et EM. illud interpretando ἥκαλος subjiciunt. Secundum βότρυχος (sic enim emendat Meinek. Com. Fr. II. 355.) et tertium unde originem ceperint, docet EM. 205, 32. παρὰ τὸν βότρυν βότρυχος καὶ βόστρυχος ὁ βοτρυείδης adjectivo intellectu ut *bostrychi crines* Matern. Firm. Notissimum est helluonis attici idemque Liberi patris cognomen Μόρυχος a μόρον, ut ajunt, vel a μορύσσω v. Ruhnken. ad Tim. 183. sed Psalychidarum appellatio quid significet Pind. Isthm. VI. 92. non est traditum. Feminina nulla sunt nisi aut propria ut Σιμύχα et Τιμύχα,[4] aut verbalia ut ἀλυχή et ἀμυχή, quorum alterutrum restitui debet Arcad. p. 115. pro ἀλωχή. Haec autem vocalis, quam nomen urbis Phocicae Ἔρωχος continet, communia non intrat; nam ἀγέρωχος simplex sit an copulatum Buttmannus ipse sciri posse desperavit non timidissimus etymorum fugitivorum indagator. Ἄσυχις hominis barbari nomen est apud Herodotum.

---

4) Τιμύχα Pythagorea Jambl. V. P. c. 31. p. 189. (390.) c. 32, 214. (428.) c. 36, 217. (532.) sed h. l. codex Ciz. Σιμύχα.

CAP. IV.

§. 1. Nunc sermo in eum deductus est locum ut de mutationibus elementorum exponendum sit. Vocales ancipites, quae gutturalem praecedunt, plerumque breves sunt. Hipponax tamen Fr. 44. φαρμακός ter quaterque sic usurpavit ut mediam protenderet vel consonam geminando ut πέλεκκον et λακχή, vel productione vocalis, de qua Harpocratio s. h. v. disserit: Δίδυμος προπερισπᾶν ἀξιοῖ τοὔνομα ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ εὑρίσκομεν. Peregrina regulam detrectant; nam δανάκης alpha longum habet, sed Φαρνάκης Arist. Avv. 1025. breve ut Δαδάκης Aesch. Pers. 309. Otaces Valer. Flacc. VI. 120. hisque notius Arsaces, anceps Φαρανδάκης v. Interpr. ad Aesch. Pers. v. 31. Ταῤῥάκων Sil. Ital. III. 369. pronunciatur ut Arbaces III. 362. et σαλάκων, Συρακώ vero ut τριακάς. Iota variat vox μυρίκη, cui quod respondet in altero sermone *tamarix*, Lexicographi vocalem in declinatu corripere affirmant, quo auctore nescio sed credere non abnuo. Ceteris breve est nisi quando per insitionem increvit ut σκάριφος paullum modo distat a κάρφος, τάριχος a τάρχος, unde derivata ταριχεύειν et ταρχύειν tantum inter se differunt quantum latina *condire* et *condere*, ταρχηρός autem in Soph. Tript. IV. prorsus nihil differt a ταριχηρός, quod olim hic scribebatur. De latino *vesica* vix dijudicari potest utrum a φύσκη ortum sit an a φύσιγξ.[1] Nec desunt contraria exaeresis exempla. Alpha enim remiserunt τάρχη (ταρχή) τάραξις Hes. ταργαίνειν ταράττειν, ἄταρχος ἀτάραχος, eandemque literam sed in parte vocabuli priore exemerunt Graeci θράσσω dicentes pro ταράσσω. Similiter μαλκός, quod Hesychius affert pro μαλακός, alpha secundum amisit, βλάξ id est μάλαξ primum v. Parall. 95. quippe a diversa specie stirpis μαλ et βλα ut ταρ et θρα. Ab ellipsi et pleonasmo transeo ad metalepsin: ἀλυκόν ἀττικῶς, ἁλικόν κοινῶς Moer. ἀστυκός Demosth. 1274. Lys. 590, 9. Thuc. V. 20. ubi codd. minus probati ἀστικός praebent. Huic ypsilon quasi

1) Hesych. ἐρίκεα φράγματα, ἐρίκεος φραγμοῦ pro ἔρκεα, ἔρκεος. Supra ἐραχάται ejusdem interpretabar εἴρκται, ἔραχος τὸ δράγμα vel φράγμα pro εἰργμός fortasse.

hereditarium est sicut adjectivis θηλυκός et πλατυκός, sed pro hoc etiam πλατικός reperitur Hippocr. de Cord. T. I. 488. Schol. Thuc. III. 54. et apud Latinos *platicus*. Quod in EM. 160, 47. scriptum legimus ἀσύφηλος ἐκ τοῦ ἀσίφηλος ὡς δίφρος δύφρος ἢ μούνυχος μούνιχος, nomen proprium videtur non compositum ut Munychus sed simplex ut Μόριχος Anth. Plan. 190. pro Μοίριχος potius (a μόρος) quam pro Μόρυχος. Συμβίκη pro σαμβύκη Hes. librario imputandum ut Θόρυκος Thuc. VIII. 95. pro Θορικός. Jam ut ad consonam transeam, quae vocalem excipit, primum animadvertere libet illam vel interpositionis vel exemtionis speciem in ὀλίος ὀλίγος, ὠρύομαι ὠρυγή, ἐρύω ἐρύκω, quibus conferri possunt σίαλος σιγαλόεις, τμάω (τέμνω) τμήγω, ἰών ἐγώ. Frequentius autem fit ut consonae inter se pugnent atque contendant; ἀττάραγος ἀττάρακος et ἀττάραχος, sed praecipue tenuis et aspirata. Galenus de Facult. Alim. I. 27. p. 541. et 551. docet ἄρακος apud Aristophanem significare fructum cerealem, nunc vero ἄραχον silvestre quiddam nominari. Σανδαράκη non solum Herodotus scripsit sed Theophrastus quoque, σανδαράχη vero Alciphro I. 33. Πύσσαχος sine dubio idem significat et πάσσακος, quod Hesychius πάσσαλος interpretatur. Ornamenta quaedam muliebria μαλάχια vocantur et nonnunquam μαλάκια v. Fritzsch. ad Thesmoph. p. 611. Adjectivi hac antithesi affecti exemplum quaqua fide offert Orion p. 5, 7. ἀτρεκές οἱ Δωριεῖς ἀτρεχές λέγουσι, quod cum τρέπω, στρέφω aliquantulum similitudinis habet. Certum vero est Eustathii testimonium 941, 23. ἐρείκη παραφθείροντες οἱ χυδαῖοι λέγουσιν ἐρείχην. Quae mutatio saepissime subit antecedente iota. Graecum μαστίχη Romani modo iisdem literis scribunt, modo detracta aspiratione *mastice* et *masticare* pro μαστιχᾶν. Nomen pelvis a graeco πέλλη derivatum Graeci dupliciter scribunt πελίκη et πελίχη Poll. X. 77. Plura proponit EM. 582, 38. ἀπὸ τοῦ μέλος μελικός καὶ τροπῇ καὶ ἀναβιβασμῷ μείλιχος ὡς ὀλυμπικός Ὀλύμπιχος καὶ πατρικός Πάτριχος. Legitur sane aliquoties apud latinos scriptores proprium Milicus pro Milichus sed per incuriam v. Interpr. ad Sil. Ital. III. 104. idque non ut ille opinatur sed a μειλίσσω derivatum esse potentissima ad persuadendum ratio haec est quod in uberrimo adjectivorum

in ικος exeuntium proventu ne unum quidem hujus in aspiratam transitionis exemplum reperitur. Nam in illo Luciani loco in Ocyp. v. 78. ὦ σωτὴρ καὶ σωτήριχε paronomasiae causa proprium positum est pro epitheto ut ἀμυνίας. Neque magnum apud me pondus habet Salmasii sententia burdonum mannorumque nomen latinum *burricus* ex adjectivo πύῤῥιχος expressum esse; nam illius vocabuli usus minime antiquus et cum antiquo adjectivo convenientia parum evidens est.[2] Sed αἱ ἐν τῇ Ἠπείρῳ καλούμεναι Πυῤῥίχαι βοῦς Arist. H. Ann. VIII. 7. p. 595, 77. sine dubio ab eodem Pyrrho denominatae sunt, a quo L. III. 21. p. 522. πρόβατα τὰ καλούμενα Πυῤῥικά nomen habere dicit. Eaque enallage non rara in propriis: Hiericus apud Plinium et eodem modo apud Strabonem legitur pro Ἱεριχοῦς v. Tzschuck. ad L. XVI. 556. Galliae provinciam ὁ Ἀρμόριχος Zosim. VI. 5. Latini pluraliter Aremoricas appellant; Sotericus ap. Cicer. p. Balb. c. 25. et in Cod. Justin. c. 8. C. 5, 5. sed multo notius est Σωτήριχος. Ophiacorum scriptor Πέτριχος Schol. Nic. Th. 557. in Plinii libris modo sic modo Petricus nominatur; Ζωτικός Porphyr. V. Plot. VII. 164. omissus in Thes. ubi Ζώτιχος ex Inscrr. affertur; Ἐλλέβιχος, cujus Libanius, Gregorius Naz. et Chrysostomus meminerunt, in Zosim. V. 47. Ἑλλέβιχος vocatur, in cod. Theodos. c. 1. de calumniatt. 9, 39. Hellebicus vel ut in cod. Ritteri scriptum est Ellebicus. Pro Ὀλυμπικός Suid. s. Ἀντίμαχος Bernhardy Ὀλύμπιχος probat, pro Δωρικός Diod. XIV. 7. Dindorfius Δώριχος. Ἑρμαϊκός in Inscr. Boeot. n. 1593. Boeckhius in Ἑρμάϊχος vertit et pro Πέλλικος Thuc. I. 29. cujus accentus ipse a solito recedit, e multis codd. restitutum est Πέλλιχος, quod alibi Πέλιχος scribitur. Quae ab adjectivis orta sunt, tenuem plerumque retinent Γραφικός, Βασιλικός, Τυχικός Act. Apost. XX. 4. Σωτικός Corp. Inscr. T. I. n. 189. *Zoticus* frequens in Inscr. latinis, Φιλιππικός etc. v. Lehrs. Arist. 292. Parall. 49. aliis aspirata reddita est: Πτόλιχος Paus. VI. 10, 9. Πόλιχος Apollod. III. 8, 1. Σωφρόνιχος Inscr.

---

2) Unus ex cohorte Demetrii Poliorc. nomen habuit Βούριχος, macedonicum fortasse, sed quis spondeat? Alius quis Βύριχος vocatus est.

n. 2554. *Τυνδάριχος* Poll. VI. 75.[3] et cetera quae Gregorii interpretes et Boeckhius in Corp. Inscr. I. p. 725. contulerunt. Hisque copulata sunt feminina *Μητίχη* v. Bast. Epist. p. 158.[4] *Σιμίχη*, *Δεινίχη*, *Casperia Zotiche* in Gruteri Thes. 660, 7. etc. Sed *Μελιστίχη* Arist. Eccl. 46. mulieris Atticae nomen et *Βιλιστίχη* Argivae vel Macedonicae, quod cum *Φίλιστις* et *Φίλιστος* convenit, masculinis caret; *Ἑκάτη Ψαμμητίχη διὰ τὸ Ψαμμήτοις τιμᾶσθαι* Harp. quod si verum est (de quo equidem dubito) non aliter pronunciari debet quam *Σιμίχη* et cetera graeca; sed *Ἐρυσίχη*, *Μαρίχη*, *Σάριχα* neque ex etymo judicari possunt neque testimoniis poetarum; nominis ignoti *Tyrichae* duas priores syllabas corripuit Avienus in Ora marit. 498. non certissimus ille prosodiae auctor. Sic etiam vulgo *Ψαμμήτιχος* efferre solemus sponsore, quod equidem meminerim, nullo, sed contraria ratione *Ἀλάριχος*, Alaricus, idque praeeunte Claudiano, et ad hanc normam caetera *Ἰλδέριχος*, *Ἀθαλάριχος* Zosim. IV. 34. *Γεζέριχος* Proc. Vand. I. 8, 9. *Ἰνδέριχος* Const. Manass. Chron. 1332. nec moramur Corippum qui *Gaizirich* dactyli loco posuit et *Guntarich*, quod cum germanico vocabulo *reich* compositum habetur. Sed *Θεοδώριχος* sive *Θευδέριχος* Graecos non aliter extulisse puto quam graecanica *Θυώνιχος*, *Οἰώνιχος*, *Λεόντιχος*, *Ἀγροίκιχος* et cetera a simplicibus conjunctisve derivata hisque similia in *ικος* oxytonon exeuntia. Ad significationem quod attinet, *Ὀλύμπιχος* nihil differt ab *Ὀλυμπικός* et *Ὀλύμπιος*, idemque valent *Μυστικός* Inscr. 189. et *Μυστιχίδης* n. 151.

§. 2. Nunc de liquidis agendum, quae gutturalem adminiculantur. Hic primum in viam incurrit *νεοχμός*, cujus primitivum fingi nullum potest nisi *νεοχός* simile illis quae C. III.

3) Praetermisi multa quae derivata esse non constat, *Ψαμμήτιχος*, pro quo interdum *Ψαμμήτικος* (ut *Πέλλικος* l. c.) scriptum est v. Tzschuck. ad Strab. XIII. 538. *Δεκάμνιχος*, cujus nulla brevior forma extat nisi in similibus *Δίμνος*, *Ἑκάτομνος*.

4) Quae Bergkius scripsit in Comm. de Com. Reliqq. p. 12. *veri simillimum est nomen Μητίοχος, quae est primaria forma, in vulgari sermone ita fuisse pronuntiatum ut litera ο elideretur quasi nomen esset Μητίχος*, probari posset si hujus exaeresis exemplum attulisset.

§. 3. proposui tanquam ambigua et disputabilia. Schneiderus illud a *νεώσσω νεώξω* arcessendum putat, sed hujusmodi verba (*ἀλεώσσω, καρδιώσσω, λιμώσσω, τυφλώσσω*) propagandis nominibus inhabilia sunt; neque conveniunt vocales. Certiora hujus paremptosis exempla suppeditat litera *νῦ*. Primum Athenaeus XI. 495. C. Boeotos tradit calicem vocare *πελίχναν*, cujus nominis alias species *πελίκη* et *πελίχη* supra attigi, aliam Hesychius servavit *πελάχνην τρυβλίον ἐκπέταλον*, ubi *πεδάχνην* corrigunt, quia alibi *πέδαχνον* affertur et *πέταχνον, πέτακνον, πέτακνον*, quae omnia sunt vasorum escariorum et potoriorum vocabula distincta fortasse pro differentia usus et figurae sed ab uno fonte verbi *πετάννυμι*, unde *πατάνη, βατάνιον, πετάνιον* et *Πένταχος τὸν τάλαρον Βοιωτοί*. In vicinia hujus generis vagantur quae Grammatici nostri deminutivorum in numerum aggregant auctore Schol. Arist. Plut. 546. et Eqq. 789. *ὑποκοριστικῶς λέγεται ἡ πιθάκνη κατὰ τὸ πολίχνη*, quod cum proprio *Πόλιχος* seu *Πτόλιχος* conferri potest si *Πόλις, Πόλλις* et *πόλις* communes radices habent. Verum hypocorismus in neutro Aristophanis loco patescit sed magis ex Galen. Gloss. 510. *κυλιχνίς ἡ ἰατρικὴ πιθάκνη*. Hujus scriptura stabilis est sed *κυλίχνη λέγεται καὶ κυλίκνη κατὰ τροπήν* EM. 544, 38. latine *culigna*. His accedunt *σκυρίχνιον* et *κολλύχνιον καρύου λέπισμα* Hes. cui cognatum *culiola cortices nucum dicta a similitudine culeorum* Fest. hoc est a graeco *κολεός*, in quo gutturalis vestigium nullum, neque ea cum nomine *πίθος* quidquam commercii habet; nam quod in Plut. V. Camill. c. XX. pro eo in cod. Vulcob. scriptum est *πιθηκός*, vix in computationem venit hoc praesertim accentu; neque Plinius nos ad credendum adducit Pithecusae non a simiarum multitudine sed a figlinis doliariorum nomen inditum esse. Inter utramque gutturalem nutat vox ignotae prosapiae *δορύκνιον* — *γράφεται καὶ δορύχνιον* EM. Jam ad adjectiva decurram iisdem literis finita: *μυσαχνός μεμολυσμένος* Hes. quod apud Suid. barytonon est contra Arcadii praeceptum *τὰ εἰς νος ἁπλᾶ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν ἓν τῶν ἀντιστοίχων ὀξύνεται ἐπιθετικὰ ὄντα*. Illud gutturalem a verbo *μυσάξομαι* accepit, sed *Μόλιχνον δεισαλέον* nulli hujusmodi primitivo innititur, nisi ex eo, quod post *μωλύεται* positum est, *Μολύκρον* (hoc accentu)

ιεμολυσμένον suspicari licet haec conjuncta esse cum μώλυξ, ιωλύς, μωλυρός[5] id est hebes, mollis. Tertium est Πελλαινόν πυῤῥόν, ubi ordo πέλλαχ— poscit, fortasse a πελλός uscus. Consonarum autem vicissitudo par in eo, quod primo oco posuimus; nam non solum μυσαχνός dicitur sed etiam ιυσαχρός ὁ μυσαρός — μυσχρός καὶ ἀμυσχρός EM. Hes. Alia n litera rho sibi constant; ab ἰαίνω derivatum ἰαχρόν, quod ιon opus est ἰαχνόν scribi ut Hemsterhusius suasit; a μιαίνω μιαχρόν καθαρόν, quod necessario vertendum in contrarium ἰκάθαρτον vel οὐ καθαρόν. Ab his differt βδελυχρός eo quod ;utturalis a verbo βδελύσσομαι anticipata, illis vero insiticia ɪt superficiaria est sic ut a πένομαι πενιχρός, a μέλι μελιχρός, [uod idem est ac μείλιχος sed magis de rebus dicitur ad per-ɪipiendum suavibus quam de personis. Et ut de tenui quo-[ue dicam, una invaluerunt ἀλυκός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ̄ ἀλυ-:ρός EM. 29, 44. Sed a stirpe longe diversa, cui ἀλέα et θάλπω adhaerent, nata sunt ἀλυκρός καὶ θαλυκρός χωρὶς τοῦ θ̄ καὶ μετὰ τοῦ θ̄ EM. assumta vocali quae in θαλύπτω au-litur et simul consona, quae in synonymo θαλύσσω φλογίζω ;ernitur, unde compositum est ἀκροθάλυπτα ἀκρόκαυστα et [uod Hesychio pro ὠμοθάλεκτα restitui debet ὠμοθάλυπτα ὠμά id est κρέα ἡμίοπτα, vel ut Heliodorus loquitur, πρὸς ὀλίγον μεμωλυσμένα. Sic et μύλακροι ὀδόντες Hes. non proxi-ne cum μύλος, μύλη cohaeret sed quasi per internodium μύ-λαξ. Et inter δίψα et διψακερός intercedit διψακός, sed νο-σακερός fundamento caret, et φαλακρός nulla affinia habet nisi)ure terminata φαλιός φαληρός v. Parall. 42.

---

5) Schneiderus ipsa verba μολύνω et μωλύω re unum sonare censet, ;ed in Aristotelis locis (Meteor. IV. 3. p. 331. a.) Bekkerus identidem)ro μόλυνσις edidit μώλυσις et μεμωλυσμένον pro μεμολ. idemque He-iodoro restituendum est; frigendo autem emolliuntur carnes, quare μω-λύειν τὸ ἐκλύειν καὶ διέλκειν καὶ μαραίνειν· καὶ μωλύον κρέας τὸ ἠρέμα Ιιαχεόμενον, Phryn. App. 52. qui pro μωλύον scripsisse videtur μωλυ-ρόν vel μωλυκρόν, quod nos dicimus mürbe.

DISSERTATIO OCTAVA.

DE

NOMINIBUS QUORUM CHARACTER EST DENTALIS.

CAP. I.

D e d e l t a.

§. 1. Vocabula sonorum, quibus in proxima et in supe-ore disputatione primum assignavi locum, etiam huic ser-oni apte praeponi possunt: ἄραδος concussio quod ab ἄραβος on longe discrepat v. Coraes ad Heliod. 170. ac Foesio ıdice ab eodem principio ἀράσσω ductum est; κέλαδος co-ılatum verbis κέλομαι et κελαρύζω,[1] χρόμαδος ὀνοματοπεποιη-ένον Sch. Il. XXIII. 688. a χρόμος vel χρόμη, haec autem a ›έμω χρεμέθω. Ab·adjectivo ὁμός ὅμαδος, quod Boissona-ius ad Zachar. p. 445. e codd. oxytonon reddidit contra rcadii regulam τὰ εἰς δος ὑπερδισύλλαβα βραχείᾳ παραληγό-ενα προπαροξύνεται. Ex uno Hesychio innotuit ἕραδος παρὰ › ἐρίζειν, παίδων νῖκος, συνδρομή, λοιδορία. Ὀρυγμαδός Arcad. 3, 15. et aliis locis vitiose scriptum pro ὀρυμαγδός, cujus gnificatio prioribus par est sed conformatio exlex. Sejun-tum a soni significatione Κάναδοι σιαγόνες γνάθοι Hes. quod lbertius dubitat an corruptum sit, propria Λέβαδος et Κίνα-ος, si is est casus rectus genitivi Κινάδου Paus. III. 22, 8. 'ραδος insula Avien. Descr. 685. et gentilicium *Monadi* Plin. I. 6. cujus tamen mensura non constat. Adjectiva nulla ınt in hoc numero; nam Σύῤῥαδος μικτός εἰκαῖος Hes. Cri-ci non praeter rem in συῤῥάδιος mutant, a σύρα ductum v. glaoph. 520.[2] Ἔμβαδον quod solum (aream) et solium signi-

1) Pro κέλωρ φωνή Hes. analogiae convenientius fuerit κελώρη (ut αλπωρή, ἐλπωρή) et pro κελωρύειν κεκραγέναι — κελωρύσας βοήσας ›tius κελωρεῖν — κελωρήσας, ut ab αἰώρα αἰωρεῖν.

2) Ναχαδόν σαθρόν· ὁμοίως καὶ ναχηλές τὸ αὐτὸ σημαίνει Hes. ›rte in una litera (delta) mendosum est; significatur enim νωχελής, ıjus fortasse alia fuit scriptura νηχαλής.

ficat, antiquis scriptoribus ignotum pro ἐμβατόν accipiendum videtur v. Parall. 149. Similiter area Circi πέλμα dicitur id est solea v. Du Cang. et solea ἐμβάτης vel ἐμβάς, unde Theopompus comicus Anytum ἐμβάδαν εἶπε παρὰ τὰς ἐμβάδας ὡς σκυτέα Fragm. Vol. II. P. II. 813. qua terminatione Graeci in appellationibus rerum adeo raro usi sunt ut non plus uno exemplum proferre possim σαγάδην θύλακον, ἄλλοι δὲ σάκταν λέγουσι Hes. sed frequenter homines ita denominantur a moribus quibus notabiles sunt πιναρός καὶ πινάδης ὁ ῥυπαρός EM. 672, 39. κινάδης id est ἀνελεύθερος Hes. ἀλωπεκάδης, ἁλιάδης, συῤῥαπτάδης et cetera v. ad Ajac. 391. quibus similia finxit Graecorum posteriorum consuetudo vocabula opificum, ῥαφτάδες, ποιητάδες, μαθημάδες, ξυλονάδες, βελονάδες v. Du Cang. T. I. p. XIX. Eadem vero species proprie attributa est tribus generibus, quae arcto inter se conjuncta continentur vinculo, uni patronymico, quod est omnium fundamentum, Ἱπποτάδης, secundo gentilicio Παροπαμισάδαι, Ἰλιάδαι v. ad Buttm. Gramm. p. 43. tertio andronymico Εὐρυάδης παρὰ τὸ εὐρύς τύπῳ πατρωνυμικῷ EM. Ἀργάδης Ionis filius Herod. V. 66. Ἀρχάδης Dem. c. Lacr. 929, 24. Ἀκεστάδης Paus. I. 35, 2. Φιλωτάδης Aesch. c. Tim. p. 16. Χαιρητάδης et Χαρινάδης Aristoph. quae sunt Atheniensium nomina, sed et Doriensium Αἰολάδας et Ἀλκινάδας Spartani Thuc. IV. 92. V. 24. (omissa in Thes.) Σακάδας, Λακεστάδης Paus. II. 6, 4. et Ὀθρυάδης[3] Argivi, Κυρατάδας Thebanus Xenoph. Ἀθηνάδης Trachinius Herod. VII. 213. Ὀρεστάδας Metapontinus Jambl. V. P. XXXVI. 267. etc. eodemque modo terminata peregrina Δημοσάδης, Δηριάδης, Παρισάδης v. Tzschuck. ad Strab. VII. 394. Maetzner. ad Dinarch. p. 21. Femininum, quale est *Lebade*, in appellativis non reperimus. Ex secunda declinatione huc pertinet τηθελλαδοῦς, quod Herodianus π. Μον. p. 21. cum υἱιδοῦς, θυγατριδοῦς consociat v. ad Phryn. 299. Ex tertia primum neutra: κίναδος cujus origo nescitur, σπέραδος i. q. σπέρμα Nic. Th. 649. χέραδος cujus extat forma brevior χεράς, tum ma-

---

3) In codd. Suidae Ὀθρυάδας. Ἀγελάδας non ab Ἄγελος declinatum sed compositum esse ostendit longitudo penultimae, cui iota detractum est etiam a Latinis *Ageladas* Colum. Cult. Hort. v. 30. cf. Parall. 229.

culina *Κινάδων* Laco, *σκιαδεύς* piscis qui et *σκίαινα* vocatur t latine umbra v. Coraes ad Xenocr. p. 98. a *στοῖχος* ut rammaticus Cram. T. IV. 320. *Ζεύς Στοιχαδεύς* a Sicyoniis onsecratus *διότι κατὰ φύλας ἑαυτοὺς ἔταξαν καὶ ἠρίθμησαν.* . nominibus in *ας* gentiliciis *'Εχιναδεύς, Θυνιαδεύς, 'Αρκαδεύς;* *'ρωαδεύς* a Stephano memorata ut a *Χαλκίς Χαλκιδεύς, Καίς Καριδεύς, Πίσις Πισιδεύς.* Tertio feminina: *μάγαδις* in-:rumentum musicum varie scriptum *μαγάς, μαγάδης, μαγάδη,* ec unius fortasse figurae, cujus inventorem Magdin ferunt; *αγάς* vero dicitur ponticulus lyrae v. Hemsterh. ad Lucian. I. D. VII. §. 4. et Larcher. ad Herod. T. III. 580. a *βεμβράς* *εμβραδών*, ab ignoto etymo *τετράδων* avis nomen scripturae mbiguae, *καρκάδων Χάροντος δάνειον, οὐχ ὡς ἔνιοι βοτάνης νομα* Suid. quod Hemsterhusius comice fictum putat ut *κίκαβος* et *ψωθίον* in Pherecratis Crapatallis; hodie *κάρκαδον* icitur fungus ellychnii. Sed certissima et numerosissima aragogae exempla manant ab adverbiis, non illis, dico, quae ι Parall. 153. perstrinxi *ἀμφαδόν, παραφθαδόν* etc. nam aec alpha verbi habent, sed loquor de nominalibus *μετωαδόν, ἐπωμαδόν, σποράδην, προτροπάδην* et ceteris, quae nota unt. Parique ratione discernimus adjectiva prout a primoriis vel solum alpha receperunt vel alpha et delta, vel neu-'um. Primi generis sunt *ἁμάδιος ἅμα τῷ προςελθεῖν ἀπὸ οῦ ἅμα παράγωγον διὰ τοῦ διος καὶ πολὺς ὁ χαρακτήρ* EM. 5, 22. quod si quis ab *ὁμαδόν* vel *ὁμαδίς*[4] extitisse mavult, abemus alia in subsidiis locata: *μίνυνθα καὶ παραγωγῇ μινυνθάδιος* EM. 588, 15. *διχθάδιος, μιγδάθιος,*[5] *ἐνθάδιος.* Seundi generis *κατωμάδιος ἀπὸ τοῦ κατωμαδόν ὡς ἀμφαδόν μφάδιος, ἐκταδόν ἐκτάδιος* Theogn. p. 58. Etym. Gud. 308, 5. cf. Parall. 156. *καταλοφάδια ὡς κατωμάδια* Hes. licet *καλοφαδόν* indictum sit ut et *ὑπωαδόν* unde *ὑπωάδιος.* His

---

4) *Τὰ διὰ τοῦ αδις τρισύλλαβα βαρύνεται φυγάδις, οἰκάδις. Σεσηείωται τὸ ὁμαδίς* EM. 806, 8. Glossae Graecobarb. Du Cang. *'Αντάμα ιαδόν, ἁμαδίν.*

5) Pro *μιχθάδιος* Herodian. *π. Μον.* p. 18. scribendum est *διχθάιος,* quod neglexi monere in Parall. 77. nam a *μίγδα* debebat *μιγδάιος* duci.

proxima sunt quae a nominibus in *ας* originem trahunt *βοσκάδιος* Nic. *ἠθάδιος* Oppian. *χερμάδιος* et *χερμάδιον* substantivum, *συγκοιτάδιος σύγκοιτος* Hes. a *συγκοιτάς*, pro quo afferri potest *ἐγκοιτάς*, et propria *ἀπὸ τοῦ εἰκάς Εἰκάδιος* EM. *ἐξεικάδιοι οἱ ἔξω τῆς εἰκάδος* Hes. Pentadius v. Meyer ad Anth. Lat. n. 72. *Ἑλλάδιος, Παλλάδιος*[6] et a *γεννάδας Γεννάδιος*. Sed diversum his genus est ab adjectivis in *ος* exeuntibus ductum ut *κρυπτάδιος* et *θνητάδιος*, quorum illud auctorem certissimum habet Homerum, alterum semel legitur Herod. l. c. et fieri potest ut pro *ἠθάδιος* obrepserit; *ὀρθάδιος* Passowius refert nescio unde acceptum; *Ὠμάδιος* Liberi patris epitheton alibi attigi; pro *μουσάδιος* in Parall. 77. *Μυσάδιος* id est Mysus proposui quia a nominibus primae declinationis femininis nullum ejusmodi adjectivum proficisci videmus; nam *μολπάδιος*, quo Ahrensius nititur de dial. Aeol. p. 157. nomen proprium esse colligo ex similibus *Μόλπις* Athen. IV. 156. D. *Μολπίων* Paus. VI. 4, 8. Molpeus Ovid. Met. V. 163. et ex feminino *Μολπαδία* Diod. V. 62. *Μοιράδιος* si quando deprehenditur pro *μοιρίδιος*, dubito an ex mendo natum sit; *Ὀσσάδιος* gentis nomen est Arrian. Alex. VI. 15, 3. nescio an Herodiano restituendum pro *ὑσσάδιος*, nisi accolae Hyssi, quem idem nominat in Peripl. Eux. p. 115. (p. 9.) dicti sunt *Ὑσσάδιοι*. A nominibus, quibus *Εἰκάδιος, Παλλάδιος* etc. subnata sunt, notum est etiam neutra duci *παλλάδιον, πεντάδιον, ὀγδοάδιον, ἐμβάδιον, λιβάδιον, χερμάδιον, παραφυάδιον, κατιάδιον.*[7] Neque lineas transiliunt quae in Etym. Gud. conjunguntur *χειμάδια ὁ τόπος οὗ δεῖ χειμάσαι, χειμαδία δὲ ἡ ὥρα*, quippe

---

6) Ad Il. I. 264. *Καινέα τ' Ἐξάδιόν τε* Schol. adnotat apud Hesiodum *Ξάδιος* legi omisso per aphaeresin epsilo, quod si scribatur aspirandum esse; nam excepta praepositione *ἐξ* hanc vocalem aspirari sequente *ξῖ* — *χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις διὰ τὴν ἰδιότητα τὸ πνεῦμα μεταπεπτωκέναι.* Utrumcunque optaveris, de etymo pariter laborabitur; nam *ἑξάς* vox novitia est et huic similia *τριάς, τετράς, πεντάς* Homero aeque incognita.

7) In Poll. IV. 181. *ἐργαλεῖα ἰατρῶν — ὀδοντάγρα, εὐείδιον· καὶ μηλῶσαι τὸ τὴν μήλην καθεῖναι*, pro *εὐείδιον* vel ut in codd. scriptum est *εὔδιον*, requiritur *κατιάδιον* sive *καθιάδιον*, a *καθεῖναι καθιάς* ut *ἐμβῆναι ἐμβάς ἐμβάδιον*.

ntecedente nomine χειμάς et verbo χειμαδεύω. Anaboladium sidor. XIX. 25. ἐκτομάδια εἶδος ἀκοντίου Hes. si primitiva abent similia congeneribus ἐκβολάς, ἐμβολάς, ἀποτομάς ἀκόν-ιον Hes. eodem quo superiora illa loco censenda sunt. Sed ιtino isti propius est ἀναβόλαιον, eamque terminationem huc ιflecti testantur Grammatici: οὐραῖον οὐράδιον, κεφάλαιον εφαλάδιον, σπήλαιον σπηλάδιον EM. p. 172, 26. p. 240, 2. uorum primum legitur iu Geopp. XX. 27. τὰ οὐράδια τῶν ᾿θύων nihil diversum ab οὐραῖα ut et κοπάδιον dicitur pro ὄπαιον a scriptoribus ejusdem sectae, cui etiam κεφαλάδιον el ut Eustathius scribit προςκεφαλάδιον adjudicandum videtr et τυχάδιον quod idem adjicit 1552, 31. nullo adhuc teimonio probata. Σπηλάδιον vero et quod EM. omisit ἐλάδιον ıum in reliquiis comoediae novae reperiantur, dubito an ab oc paragogico genere, quod Graeciae deflorescenti assignavi, ·parari et deminutivis adnumerari oporteat ut γράδιον. Hinc l illa transeam, quibus neque terminatio deminutiva ιδιον texta, neque primitivum in ας exiens praetextum est; prium a neutris in ᾰ ducta: σήματος ὑποκοριστικὸν κοινότερόν τι σημάτιον· σημάδιον δὲ ἀκολουθεῖ μὲν τῇ ἀναλογίᾳ τοῦ ιμάδιον, δοκεῖ δὲ ἰδιωτικώτερον Eust. 1675, 4. quod confirant exempla Du Cangii; nec melioris notae sunt γαμμάδιον συρμάδιον, quibus Salmasius utitur ad Vopisc. Aurel. XLV. 13. T. II. et ἀλφάδιον norma a similitudine literae, quod em ἀλφάριον dicitur. Tum ab aliis terminationibus κρόκη ἰδιωτικῶς λεγόμενον ὑφάδιον Schol. Eur. Hec. 463. ab ὕφος l ὑφή. Ab ὄσφη (ὄσφρησις) ὀσφράδιον Theodor. Hyrt. p. 23. Anecd. Boisson. T. III. proseuche προςευχάδιον Du Cang. ·ρη κοράδιον v. ad Phryn. 74. ἐρυθρός ἐρυθράδιον rubia,[8] ιρά σειράδιον Eust. 1923, 54. nisi est ab antiquo σειράς, cui milia principia γεῤῥάς et δειράς habuisse videntur γεῤῥάδιον στρωτηρίδιον Hes. et δεῤῥάδιον quod Pollux a δέρμα ortum cit.[9] Quae vero neque hac ratione explicari neque novitate

8) Ab adjectivo γλυκός, quo nunc Graeci utuntur et Γλύκκα ἡ γλύτης, Γλυκκόν γλυκύ Hes. derivatum videtur γλυκάδιον et propria Γλύ-ς, Γλυκάδιος, ipsaque verba γλυκαίνω et γλυκάζω aliam ostendunt ginem quam ὀξίζω, ὀξύνω, βαρύνω, βραδύνω etc.

9) Γέῤῥον fortasse idem est quod δέρμα, nam γέῤῥα praecipue di-

auctorum excusari possunt, ob alias causas suspectantur: *βαθράδιον* Poll. X. 47. in codd. praetermissum, *πιλάδιον* in loco obscuro X. 158. *ψηττάδιον* in Anaxandridis comici versu T. III. 172. cui *ψηττάριον* substitui; nam syllaba brevi opus est, quae in deminutivis producitur ob hyphesin vocalis iota; Aristophaneum illud *κρεκάδι' αὐλῆς* adhuc intellectum nemini sed alpha breve esse apparet. In Plat. Legg. XII. 955. B. *ἐάν τις κλεμμάδιον ὁτιοῦν ὑποδέχηται* Glossographi neutrum adjectivi accipiunt, cui nihil simile reperi praeter *λησμαδία αἰχμάλωτος* Hes.[10] nam *ἀμοιβάδιος* et cetera id genus quae ad Phryn. 555. attuli, ad adverbia in *αδον* exeuntia referuntur; et ab iisdem fontibus derivata sunt *κρυφάδεια, διχάδεια* etc. v. Parall. 134.[11]

§. 2. Diphthongis *αι* et *αυ* Graeci in paragogis usi non sunt; *κίναιδος*, cujus primam syllabam poetae latini corripiunt, qua ratione contextum sit, ignoramus; qui motacillae nomen *κιναιδίον* indiderunt, verbum *κινεῖν* in animo habuisse videntur. Quae epsilon in penultima habent, urbium propria sunt *Λέβεδος καὶ Κάπεδος κύρια πόλεων* Theogn. 58. quorum alterum ignoro; *Τένεδος* a Tenne denominata ut fabulantur Steph. Schol. Lyc. 232. *Σέβεδα λιμὴν Λυκίας* Steph. *κράσπεδον* ex *ἄκρος* et *πέδον* copulatum ferunt oppresso alpha quasi *ἀκροπέζιον*. Nomina tertiae declinationis *λῃθεδών, μελεδών* etc. attuli ad Buttm. 407. quibus consentaneum *Φαγεδών* non novimus nisi productum *φαγέδαινα*, *οὐνέδων* Galenus de Alim. Facult. II. 38, 619. T. VI. italicum dicit, Pliniusque ridicule compositum facit quod plures *uno die edi* non possint. Neque *ἀρπεδών* et adjectivum *ἀρπεδής* ad certum redigi possunt. Diphthongi *ει* et *ευ* deficiunt, excepto plurali *τὰ θνησείδια*. Nam deminutiva *ἐχείδιον, λεξείδιον* etc. ex contractione orta ut *κρεάδιον*. Vocalis eta exemplum nullum praeter propria

---

cuntur scuta et tentoria sive tabernacula, quas Romani *pelles* vocant, *congerrones* contubernales.

10) *Πρημαδίη εἶδος ἐλαίας* Schol. Nic. Al. 87. non apertius fit comparatione nominum quibus thunni significantur, *πρημάδες* et *πρημαδία*.

11) Homericum *καταλοφάδια φέρων* natura adjectivum est ut *ἐπασπίδια προποδίζων* sed ab adverbio ductum et intellectu adverbiale.

uae Arcadius affert diversa immiscens p. 48. τὰ εἰς δος φύσει ακρᾷ παραληγόμενα κύρια προπαροξύνεται, Ἄριδος, Ἔνοιδος, Ἴηδος· τὸ ἀοιδός ἐπίθετον· τὸ δὲ κίναιδος προπαροξύνεται τῷ όγῳ τῆς συνθέσεως. Horum primum in Ἄβυδος mutandum sse apparet ex Epimerista Cram. I. 56.[12] secundum eodem uctore in Ὄροιδος ποταμὸς (βασιλεύς) οὗ μέμνηται Θουκυδί-ης, pro tertio Εἴηδος nihil animo occurrit praeter Ἴσσηδος q. Ἰσσηδών, quod apud Tzetzam oxytonon est contra regu-m illam item ut Μιμνηδός πόλις Steph. Omissa sunt Ναβόν-ηδος regum Babyloniorum ultimus Joseph. c. Apion. I. 20. t oxytonon ὀπηδός sive ὀπαδός παρὰ τὸ ἕπω, ὀπάζω EM. 27, 10. Feminina primae declinationis, quale est Σεγήδη ve Σεγίδη urbis Ibericae nomen v. Schweighaues. ad Ap-ian. Hisp. c. 44. nulla inveniuntur. De nominibus in ηδων ictum est ad Aj. p. 404. et ad Buttm. 407. Μηλιήδης et alia uae veteres in simplicibus referunt EM. 577, 30. rectius unc composita existimantur, in Gaz. Ecphr. II. 162. καναχη-ἑος ἀνθερεῶνος, pro quo prius καναχήδεος vulgabatur (omiss. ι Th.) dubito an καναχώδεος scribendum sit. Nomina fluvio-ım urbiumque Αὔφιδος, Ἄλγιδος, Νάγιδος Strab. Steph. Αυ-νιδός πόλις Ἰλλυρίας ἀρσενικῶς λεγομένη Steph. ἡ Ἀχριδός hraciae urbs Georg. Acropol. Annal. c. 43. p. 39. D. c. 54. . 58. C. Hynnidos Cariae Plin. V. 29. speciminis loco affero, am alia desunt. Sic et feminina Ὀσμίδα urbs Cretae Scyl. . 18. Huds. Ἀμίδα Zosim. III. 34. pro quo Ἀμίδη Procop. ers. I. 21, 62. C. Quae in ιδης exeunt aut patronymica sunt ut his assimilata propria Θρακίδας, Πανίδης,[13] Πεῤῥίδαι, et pitheta ἀλωπεκίδης, λυκίδης v. ad Aj. p. 389. et de nomini-us in ιδων ad Buttm. 407. Sed uberrima paragogorum seges ullulat in adjectivis. Horum autem alia ab adverbiis ducun-ır: ὃν τρόπον τῷ ὄπισθεν τὸ ὀπισθίδιος παράκειται, ἔμπροσθεν

---

12) Hic pro κίναιδος ex Arc. reponendum κίναιδος.

13) Rex Euboeae in Procl. V. Hesiod. p. XLI. ed. Goettl. quem ermannus Opusc. T. VI. 151. Πανείδην vocatum esse putat. Πανίτης essenius Herod. VI. 52. et Παντίτης VII. 232. quod syntheton esse otest. Mirum est nomen urbis Creticae Scylac. p. 19. Πᾶν, quod ne-cio an Πᾶνος fuerit.

ἐμπροσθίδιος, μαψίδιος, ἀΐδιος (pro ἀειδιος) οὕτω ῥέα ῥηΐδιος Apollon. de Adv. p. 567. quorum nonnullis praejacent adjectiva ὀπίσθιος, πρόςθιος, tam simili inter se significatione ut discerni non possint, nec video qua ratione Jacobsius ad Philostr. p. 644. τὰ ἐντοσθίδια magis probet quam ἐντόσθια. Alia a substantivis vel primae declinationis μοιρίδιος Soph. νυμφίδιος Eur. vel secundae τυμβίδιος Orph. ὑπνίδιος Anth. a neutro ζῷον seu ζώϊον ζωΐδιος κύκλος Arat. 543. pro quo Vossius et Buttmannus ζωιδίων genitivum scribi volunt illud analogiae expers rati, falso quidem ut ex ceteris patet; vel tertiae κυπρίδιος Anth. ληΐδιος Opp. μητρίδιος Aristoph. et gentilicia Αὐλίδιος, Βουλίδιος, Δαυλίδιος, Ψωφίδιος cum proprio Ἐλπίδιος. Alia ab adjectivis ὄρθριος ὀρθρίδιος, φώριος φωρίδιος, γενέθλιος γενεθλίδιος, quae omnia in Anth. leguntur et a primitivis suis non magis distincta sunt quam quibus ante usus sum προςθίδιος etc. Nec solum a simplicibus sed parasyntheta quoque ἀποδειπνίδιος, ἐπιπορπίδιος, ἐπικαρπίδιος, παριστίδιος, παραπλευρίδιος, aliaque ad Phryn. 557. allata, quorum primitiva pleraque extant; quae non extant sine ullo periculo erroris fingi possunt. Est vero quaedam in his differentia; composita enim etiam oratorum usibus apta sunt ἐπιθαλασσίδιος Thuc. ἐντειχίδιος Lucian. etc. v. ad Phryn. 556. simplicia autem poetis propiora esse docent subscriptae exemplis auctoritates, exceptis tamen, ut natura fert, gentilicis. Μοιχίδιος ὁ ἐκ τοῦ μοιχοῦ γεγεννημένος Antiatticista Bekk. p. 109. ab Hecataeo et Hyperide dictum affert, quod ipsum est insolentiae cujusdam indicium; λαθρίδιος non locupletiorem Polluce habet auctorem; de μεσίδιος mox dicam; αἰφνίδιος, quo Thucydides et multi inferiorum usi sunt, ab adverbio derivatum est. Errat igitur Tzetzes ad Hes. Opp. 132. παῦρος καὶ παραγωγῇ ὑποκοριστικῇ ἀττικῇ παυρίδιος, qui quantum de atticismo fallitur, tantum abest ut hypocorismi fidem faciat. Sed multo graviore difficultate hanc quaestionem implicat Herodiani sermo obscurissimus EM. 783, 20. ὑποπτέρων ὀνείρων Διονύσιος ὁ Σίδιος πρῶτον ταύτῃ τῇ ἐπιβολῇ ἐχρήσατο ᾧπερ ἐχρήσαντο οἱ γραμματικοὶ ὡς τύμβος τυμβίδιος, παῦρος παυρίδιος, σχίδιος, πτέρον πτερίδιος. Ἐχρῆν οὖν εἰπεῖν καὶ ὑποπτεριδίων ὑπὲρ τῶν ὑποπετεριδίων. Sylburgius

nihil aliud quam pro voce postrema proponit *ὑποπετριδίων*, quod cum adjuncto nomine *ὀνείρων* consistere nequit, Sidoniumque illum putat unum fuisse veterum scriptorum, eumque primum *hac specie* usum esse; sic enim in Ind. nomen *ἐπιβολή* interpretatur. Sed hujus significationis auctoritas memoriam meam fugit, neque dici poterat Dionysium, quicunque is fuit, primum hujus vel typi vel paragogae exemplum edidisse, nam *κουρίδιος* et *πατρίδιος* apud Homerum leguntur. Nunc mihi quid videatur expromam, non quo sperem me rem in clara luce collocaturum esse sed magis ut alios ad certamen eliciam. Sententia igitur sic est: Dionysium — Syracusanum fortasse qui multa in verborum usu novavit — hac adjectione usum esse primum, ejusque auctoritate niti Grammaticos, et tanquam similia apponere *πατρίδιος*, *τυμβίδιος*, *μοιχίδιος*,[14] id autem refellere Herodianum hujusmodi fere verbis *οἷς γὰρ χρῶνται γραμματικοὶ ὡς ὁμοίοις, τυμβίδιος κ. τ. λ. διαφέρει ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενα. Ἐχρῆν οὖν ὑποπτέρων ἢ ὑποπτερύγων.* Etenim quae attulimus adjectiva omnia syllabam a fine quartam longam habent; si secus est, aut librarius peccavit aut consuetudo de via deflexit. *Ἀνεμίδιος* et *ἀκαρίδιος* jam dudum e medio cesserunt; *νυκτερίδια πνεύματα* Theophr. Caus. II. 6, 1. quamvis optimis codd. firmatum, recte tamen Heinsius sustulit substituto *νυκτέρινα*, quod et paullo ante egitur et sermoni, ut supra ostendimus, multo est convenienius; *ἀργαλίδιος* aliquoties in charta Borghiana legitur, *ὑπαγκαλίδιος* apud Constant. Manass. in Comp. Chron. v. 1445. quorum nulla in hoc judicio auctoritas.. Gravius testimonium praebet Aristoteles Polit. V. 6. p. 1306, 28. *ἐγχειρίζουσι τὴν φυλακὴν ἄρχοντι μεσιδίῳ — ὅπερ συνέβη ἐν Λαρίσσῃ*, et Nicom. V. 7. p. 1132, 33. *ζητοῦσι δικαστὴν μέσον καὶ καλοῦσί τινες μεσιδίους*, sed hoc loco libri nonnulli *μεσιδίκους* et *μεσοδίκην* praebent et utrinque elucet vocem e dialecto quadam

14) Hoc substitui pro *σχίδιος*. Propius erat *μοσχίδιος*, sed a Schneidero fictum est contra regulam. Quae Sylburgius proponit *σχίδος σχίδιος*, inaudita sunt. *Μοιχίδιος* illud restituendum est in EM. 380, 35. pro *μαλίδιος*, idemque Arcadio 39, 19. pro *μεμψίδιος*, quod Schneiderus in Auctar. Lex. tacite in *μεμφίδιος* transfigurat.

peregrina, Thessalica si forte vel Macedonica repetitam esse, quae fortasse sigma duplicavit ut Hesychius *Μεσσίδιος μέσος ἴσος*. *Τριχῶν ἐπιβλεφαριδίων* Synes. Encom. Calv. p. 70. D. *οἶνος σταφίδιος* Hippocr. de Morb. III. 321. T. II. si vel maxime sincere scripta sunt,[15] tamen regulae non obrogant quippe ducta a nominibus per *ιδος* declinatis. Jam de neutris *παραγναθίδιον* Schol. Il. IV. 142. *προσγναθίδιον*, *παραστιχίδιον* etc. ne opus quidem est admonere, quantum a *πτερίδιος* et *ὑποπτερίδιος* distent, quod a Dionysio usurpatum, ab Herodiano reprehensum suspicabar. Quam conjecturam si quis inventis certioribus ablegaverit ad *ὑποπτέρους ὀνείρους*, remittam *laetus libens*.

§. 3. Quae vocalem ŏ obtinent, pauca sunt nec paragoga, *σκόροδον* quod cum *κρόμμυον* cognatum videtur, *ἁρμόδιος* verbale, et peregrina *Μερμόδας* fluvius Strab. XI. 504. *Ὀβόδης* Nabataeus Steph. etc. Et quae diphthongos *Ὄροιδος* v. §. 2. *ἀοιδή*, *Κεφαλοίδιον*, andronymicum *Πανθοίδης* Diog. V. 68. ex contractione ortum ut *Περιθοῖδαι*, et composita *χελυνοίδης* etc. v. ad Buttm. 450. *Ἔνουδος* Alcaei filius Paus. *Περιμούδη* urbs Indiae Aelian. H. An. XV. 8. *Θαμουδᾶ* (sic) Arabiae Steph. *Αἰβοῦδαι νῆσοι* Steph. *σίσγουδον* silphii genus Tzetz. Chil. VII. 187. quod perispomenon affert Du Cangius, postremo adjectivum ambiguae fictionis *θεουδής* v. ad Buttm. 449. sq. — Ypsilon *κόρυδος* avis galerita a *κόρυς*, et *σημύδα* arboris nomen semel lectum ignotaeque originis, tum ethnica *Μάγυδος* urbs Pamphyliae v. Eckhel. Doctr. III. 12. *Καλαμύδη* Cretae Anon. Stadiasm. p. 496. ed. Gail. (omiss. in Th.) *Σαταγύδαι* Herod. III. 91. hoc brevi, quantum ex accentu cognoscitur, penultima ut *Ἀμυδών* Macedoniae urbs Juvenal. III. 69. *Καλυδών* et proprium *Κορύδων*, *Κορυδεύς*. Sed deminutivis *ἀφύδιον*, *βοτρύδιον*, *δικτύδιον*, *δορύδιον*, *ἐγχελύδιον*, *ἰχθύδιον*, *κροκύδιον* etc. notum est antepenultimam longam esse ex contractione ut *κρίδιον*. In *ωδος* exeuntia Grammaticus de Quant. II. 308. nulla affert nisi composita ut *μελωδός*, quae

15) Ap. Synesium Krabingerus e codd. compluribus reposuit *ἐπιβλεφαρίδων*. In Hippocratis loco Mackius c. XVI. p. 265. nihil novi ex libris enotavit, sed alibi *οἶνος σταφιδίτης* dicitur.

causam nostram non magis attingunt quam *Emodus* mons Plin. V. 27. a Graecis neutraliter appellatus Ἠμωδόν vel Ἠμωδὰ ὄρη. Hermodus architecti nomen Vitruv. III. 2, 5. nunc Hermodorus scriptum est; genitivus Καμανδωδοῦ Hippon. Fr. 29. p. 58. (omiss. in Thes.) quo locus significatur, utrius generis sit in incerto sed secundae declinationi adscribendum esse ostendit accentus, quem protoclita in penultima habent Παρσώδης Persa Diod. II. 33. Ὀρώδης Parthus Dio Cass. LXXIX. 56. et Trojanus Virg. Aen. X. 732. et a graeca stirpe Ἡρώδης, cui nonnulli iota subscripserunt ut patronymico Μινῴδης EM. 165, 42. Sed Nebrodes montis Siculi nomen Sil. Ital. XIV. 236. τὰ Νεβρώδη ὄρη Strab. VI. 274. adjectivum est tertiae declinationis ut Πλαταμώδης (ἄκρα) Strab. VIII. 348. quod injuste a Coraeo sollicitari documento sunt similia Ὀστεώδης insula Diod. V. 11. Κορακώδης λιμήν (Sardiniae) Ptolem. Κομαρώδης promontorium, Κυπαρώδης sinus. De adjectivis hujus generis dictum est alio loco ad Buttm. 50. Verbo tenus attingo Χαλκώδων, Θερμώδων et verbum ῥώδεῖν, de quo nihil adhuc prolatum est assensu dignum.

CAP. II.

De zeta.

Nomina, quorum penultima finitur alpha, peregrina sunt vel hominum Ἀρτάβαζος, Φαρνάβαζος, Τηρίβαζος, Οἰόβαζος, vel urbium Ἄραζος, Βύμαζος, unum appellativum τόπαζος. Item feminina Βαρύγαζα, Γάργαζα etc. sed et appellativum domi natum χάλαζα παρὰ τὸ χαλῶ EM. quod mihi non tam certum videtur quam Lexicographis nostris, nec magis persuadent ἀλαζών ab ἄλη derivatum esse, sed nihil rationis dici potest quin σαβάζιος repetatur a Σάβος, cui Coraes ad Strab. 222. confert novitium ζαβός id est παράφρων. Urbi macedonicae Μίεζα terminatio communis est cum graeco ἄρπεζα sive ἄρπεζος, sed hoc ipsum utrum simplex sit ab ἄρπιξ ἄκανθα an copulatum ut ἑρκόπεζα, non perspectum habemus. Tertiae vocalis exempla praebent Ψώιζος ἄφοδος ὑγρά Hes. et quod idem valere videtur ψῷζα νόσος τις, κνησμὸς μετὰ δυςωδίας Suid. sed apud Photium ψῶζα legitur, in EM. ψῶα καὶ ψῶζα,

omisso iota quod probat Meinekius in Com. Fr. P. I. 506. Similis causa est adjectivi πρωιζός et πρῳζός sive πρωζός v. Goettling. de Acc. 306. quod a praepositione derivatum est cum ectasi vocalis ut πρώιμος, πρωπέρυσι, sed non magis inolevit quam quod ei pro exemplo fuit χθιζός. Peculiariter vero exterarum urbium nominibus haec terminatio attributa est Σίμιζος Armeniae Ptolem.[1] Τυρόδιζα Thraciae Herod. VII. 25. Βέδιζα non Britanniae ut in Thes. dicitur sed Bruttiorum v. Schweighaeus. ad Polyb. XIII. 10. Τίριζα Paphlagoniae Steph. πόλις Θεσσαλίας Βωδών ἡ νῦν Βόνδιτζα Schol. Il. XVI. 233. pro quo Βόντιζα scriptum est in Schol. Eur. Phoenn. 981. Hanc ad similitudinem lingua in senium vergens finxit appellativa: Κόρις — τὸ δὲ κόριζα ἰδιωτικόν Thom. ex κορίσκη ortum v. Coraes Prodrom. Bibl. 344. quae terminatio postea in deminutivorum possessionem cessit, a μάνα mater μανίτζα matercula, βρυσίτζα fonticulus, λιγδίτζα mortariolum, νυμφίτζα felis sive mustela, quae ab Italis similiter dónnola, donnoletta vocatur, a βέργα virgo βεργίτζα etc. Quorum semina nescio an in dialectis Graeciae veteris vulgaribus delitescant. Hinc est fortasse quod Athenaeus inter servorum nomina glossematica affert βολίτζη pro δούλη delta in beta mutato ut Βελφός. Et Plinius XXIV. 16, 97. *myrrhis quam alii myrizan* (smyrrhizam) *vocant.* Deminutivis illis aetas barbara adaequavit adjectiva λαφρούτζικος levenna, νεούτζικος juvenculus, καλούτζικος pulchellus, γλυκούτζικος, ὀλιγούτζικος. Tertia declinatio nihil confert praeter obsoletum ὀλίζων et propria quaedam Ὀλιζών, Τίριζις ἄκρα Strab. VII. 319. Aeque singulare est ἄοζος, cujus etymon ignotum, species apparet in Λόκοζος sive Λάκοζος urbis Phrygiae nomine. Plura vero ypsilo distincta sunt, nec solum propria et exotica, Κρόβυζοι gens Thraciae, Μεγάβυζος et Λάβυζος eunuchi Ctesiae Phot. p. 55. ubi Bekkerus Λάβυζος edidit, Ἀράβυζα et Βόρυζα urbes Asianae, Δακίβυζα (omiss. in Th.) Georg. Acrop. Annal. c. 37. p. 32. B. sed etiam appellativa numero plura quam in ceteris vocalibus et in usu magis inveterata, κράβυζος con-

1) Thraciae mons Μήριζος vel Μηρισός v. Bernhardy ad Suid. s. Καταῖξ.

hylium incertum cujus generis, *λάβυζος* aroma persicum, *μώνυζα σκορόδου κεφαλὴ βωλοειδὴς καὶ μὴ διαλελυμένη εἰς ἄγλιθας*, Erotian. qui nomen hoc ad *βῶλος* referre videtur sed Galenus addit nonnullos pro moly accipere. Huic conjunctissimum est *μάννζα σκόροδον μονοκέφαλον* Hes. *Ὄρυζα* in Graecia hospitatur, nec indigeni simile *ὄβρυζα* obrussa, quod Salmasius a *βρύειν* sive *βρύζειν*, *ἀναβλύζειν*, *spumare* repetit Plinn. 760. D. Menag. in Orig. Gall. s. *Brûler*, sed *κόνυζα* a *κνύζω* ortum habere videtur v. Parall. 406. *Κόρυζα πάθος περὶ κεφαλήν* Lexicographi ad *κόρση* referunt. *Λακέρυζα* epitheton canis et cornicis a verbo *λακεῖν* occulto quodam tramite deductum opinor.[2] De composito *ἄφυζος* et *ἄφυζα* disserui in Parall. 464. Diphthongi et monophthongi in hoc genere vocabulorum nullae inveniuntur, quodque Theognostus p. 100. de femininis dicit *τὰ εἰς ᾱ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ ᾱ διπλοῦν οὐκ οἶδε τὴν οι οὐδὲ τὸ ῃ καὶ ῳ, ἀλλὰ μόνον τὸ ῑ καὶ ῡ, Δούριζα λίμνη, Τυρόδιζα πόλις*, valet in universum, exceptis nominibus barbaris ut *Ὀροίζης* Appian. Mithr. c. XIII. urbiumque exterarum vocabulis ut *Θελαμοῦζα* Arabiae Steph. et diverso accentu *Κάττουζα* Thraciae Steph. *Πέπουζα* Phrygiae Pepuzianorum haeresi nobilitata. Sed *τοῶζος* Arcad. 48.[3] remedio eget, quod dies est allatura.

CAP. III.

De theta.

§. 1. Exempla primae declinationis pleraque continentur regula tonica Cram. I. 445. *τὰ εἰς αθος μονογενῆ προπαροξύ-*

---

2) Quod Satyrus *θεός λακέρυζος* dicitur Anth. IX. 317. loquacem interpretantur, sed parum convenit et quae in codd. scripta sunt *λακόρυζος* et *λακόπυγος* alio tendunt. *Λακέρυζα* cum *λακερός εἰκαῖος* et *λακερολογία* conferri potest.

3) Ex quatuor quae affert *ἶζος, ῥοῖζος, ταῦζος, τοῶζος*, primum in *ὄζος* mutandum ex Cram. I. 443. tertium in *Τρίζος*, quod apud Stephanum oxytonon est ut *Λαζός* et alia gentilicia v. Goettling. de Acc. 218. Pro ultimo cod. Havn. *τρῶζος* praebet, a quo *τόπαζος* et cetera, quorum memoriam praesentem habeo, distant longius.

νεται Σκίαθος, κίαθος (κύαθος) κάλαθος, Κράπαθος, ψίαθος. Ἀντιπίπτει τὸ ὁρμαθός, nimirum ob longam primam ut γυργαθός, quod Arcadius addit,. neque ille praetermisit,·censeo, sed librarii. Allatorum unum manifesta praebet paragogae vestigia ὁρμαθός ab ὅρμος, hoc ab εἴρω· ut series et servia v. Aglaoph. 643. eoque credibilius fit a ψάμμος processisse ψάμαθος et ex hoc ἄμμος et ἄμαθος. Grammatici quidem contrarium contendunt, ἀμάω ἄμμος et ἄμαθος, hinc demum ψάμαθος factum esse, quia ab hoc derivata sunt ἀμαθύνω et ἠμαθόεις, ab altero nullum Herodian. EM. 817, 41. Cram. I. 444. sed aptius thema videtur ψάω, unde latina sabulum sabulo saburra, duplici in sigma extenuata ut ψώχω σώχω, postremo funditus avulsa non sine quodam significationis emolumento: ἄμαθος ἡ ἐν πεδίῳ κόνις, ψάμαθος δὲ ἡ περὶ θάλασσαν Sch. Od. II. 326. cf. Lehrs. Arist. 128. Huic adnexum γύργαθος id est qualus vimineus et cavea craticia, ἐν ᾗ τοὺς μανιώδεις στροβοῦσι Suid. a γῦρος derivatum esse suspicor interposito gamma, quemadmodum simile girgillus (alabrum) Isidorus recte a gyrando dictum putat. Barytonorum primo Σκίαθος apposita sunt Σκιάς χώρα Ἀρκαδίας καὶ Σκιά πολίχνιον Εὐβοίας Steph. et piscis nomen σκιαθίς. Secundum κύαθος primitivo caret sed stirps haud obscure elucet ex aliis κύαρ, κύτος, κύστις, κύλιξ, quibus omnibus subjecta est significatio cavi et convexi. Κάλαθος cum latinis qualus quasillus colum contendi, quae a calamis, unde texuntur, nomen accepisse rebar. Κράπαθος Grammatici pro nativo habuisse videntur, Κάρπαθος pro affecto, quia non affecti accentus foret alius. Arcadius addit λάπαθος. Hoc enim pro λέκυθος substituendum ex Cram. I. 55, 14. Glossographi et Scholiastae verbum λαπάσσειν et ἀλαπάζειν certatim illustrant collatione nominum λάπαθος τὸ κοίλωμα, ἀλάπαθα Ἀττικοὶ τὰ κενώματα, λάπαθος ἢ ἀλάπαθος βοτάνη κενωτική, λαπάρα ὁ κενεών, sed in extricanda stirpe parum proficiunt. Ψίαθος ne tentatum quidem est. Ab utroque illorum praetermissum σπύραθος seu πύραθος v. Piers. ad Moer. 311. et quae sunt synonyma σφυράς sive σπυράς, σπύρδανον, πορθυγγίς (σπατίλη) σπορθύγγιον ovilli et caprini stercoris baccas et pillulas, ut Latini dicunt, significant; quo probabile fit nomen a σφαῖρα et σπεῖρα ductum

esse.[1] Substantivum feminini generis unum superest *πλαθάνη*. Nam pro *λακάθη* apud Theophrastum nunc *λακάρη* legitur arboris nomen. Illi autem explicando nescio quid accommodatius sit quam verbum *πλάττειν*, unde *πλαθάνη* ortum est literis fere iisdem sed alio intellectu; verbi autem et nominis crebra sunt commercia: *εἰς πλαθάνης τρόπον πλάττειν* Athen. X. 500. C. *παλάθη est massa pinguium caricarum, quas in morem laterum figurantes compingunt* Hieronym. quibus Wesselingius illustrat *παντοδαπὰ πλάσματα* Diod. XVII. 67. Unum est generis neutrius *μάραθον* sive *μάραθρον*, quod hodie *μάλαθρον* dicitur v. Coraes ad Heliod. p. 218. et jam Schol. Theocr. VII. 63. *ἄνηθον τὸ μάλαθρον*, idque magis ex vero, ut videtur; nam anethum poeta ipse XV. 119. *μαλακόν* cognominat. Unum denique adjectivum *ἀγαθός*, quod veteres ab *ἄγαμαι* repetunt assentiente Buttmanno Lex. I. 48. Id mihi incertum, *ἀγαθίς* plane insolubile videtur. Haec autem omnia penultimam brevem habent, ut *Μάραθος* et *Μιτραγάθης* Aesch. Pers. 40. longam vero *Οὐιρίαθος* v. Interpp. ad Sil. III. 355. et fortasse alia barbarorum nomina *'Οδέναθος* v. Casaub. ad Trebell. Trig. c. XV. *'Αριαράθης* Lucian. Macrob. §. 13. Diod. Fr. L. XXXI. 22. Urbs Galilaeae *Φάραθος* et *Ἄραθος* insula sinus Persici Ptolem. in dubio relinquenda. His finitima sunt quae Grammaticus Cram. II. 318. edisserit *τὰ παρὰ τὸ αιθος* (sine accentu) *διὰ τοῦ αι γράφεται γάλαιθος, κύμαιθος, ὀλίγαιθος*. Pro primo substitui potest *Σάλαιθος* Lacedaemonius Thucyd. pro secundo *Κύναιθος* ex Apollodoro notus; *'Ολίγαιθος* a Pindaro celebratur; fluvii nomen modo per iota scribitur, modo *Σύμαιθος* ypsilo nunc producto nunc correpto v. Boeckh. ad Inscr. Nav. p. 82. Theognostus p. 59. addit *Τενέαιθος ποταμός* mendose scriptum pro *Νέαιθος*, quod poetae *Ναύαιθος* et *Νήαιθος* appellant ex *ναῦς* et *αἴθω* conflatum putantes. Hoc nonnullis virorum nominibus convenit: *Δίαιθος, Φίλαιθος* in Marm. Noint. *Ὄναιθος* Paus. V. 28, 4. sed non omnibus minimeque gentiliciis

---

1) Omisi incerta Hesychii *'Ορκάθους ἐφ' ὧν τὰ σῦκα ψύχουσι* (accentu contra regulam posito) *Ψίναθος αἴξ, Γαβαθόν τρυβλίον, Γααθόν ἧσσον* etc.

Κέλαιθοι ἔθνος Θεσπρωτικόν Steph. *Περαιθεῖς* ἀπὸ *Περαίθου* Paus. VIII. 3, 4. et femininis urbium vocabulis *Κύναιθα*, *Κύπαιθα*, *Σύμαιθα*, quae apud Strabonem et Stephanum proparoxytona sunt, paroxytona vero feminarum *Κομαίθα*, *Κυναίθα*, *Σιμαίθα* Aristoph. *Κισσαίθα* capra Theocr. (non mulier ut in Th.) paragoga fortasse a *Κίσσος*, *Σῖμος* ut *Σιμίχη*. Oxytonon autem nullum nisi vitio scripturae ut *Δαμαιθός* Car Steph. s. *Σύρνα* (omiss. in Th.) Appellativum unum est *ἥμαιθον* nummi nomen inexplicabile. Tertiae declinationis sunt *Κιναίθων* sive *Κυναιθών* v. Siebel. ad Paus. II. 18, 5. et mulierum nomina *Σαβαιθίς* Anth. VI. 354. *Τιμαιθώ* VII. 463.[2] Diphthongus *αυ* non se sistit nobis.

§. 2. Cum *σπύραθος* Pollux V. 91. confert *σπέλεθος*, quod attice dicitur *πέλεθος* ut *πύραθος* et compositum *ὑσπέλεθος*. Fuit etiam forma brevior, quam Hesychius a tenebris oblivionis vindicavit, *Πελλία σπέλεθοι*, fortasse a similitudine pilae; atque haud scio an aegilops sive avena fatua *σιτόσπελος* dicta sit tanquam vitium hordei triticive. *Βερέσχεθοι* nec unde sit tenemus neo quid significet; sed *μέγεθος* paragogae signa clare prae se fert. Diphthongum *ει* consuetudo graeca respuit, sed *ευ* concessit tribus *κέλευθος*, *ἄρκευθος* et neutri *ἔρευθος*, quorum primum antiqui nostri a *κέλλω* deflexum putant, secundum averruncam interpretantur ab *ἀρκεῖν* scilicet; tertio diphthongus stirpitus insita est. Eta propriorum regionem non excedit: *Κάνηθος* pater Canthi, *Σεσάρηθος* Taulantiorum urbs, insulaeque *Πεπάρηθος* et *Κικύνηθος* ejusdem fortasse stirpis ut *Κῦνος* urbs, *Κίκυννα* et *Κικυννεῖς* demus; feminina positione Caretha insula Plin. V. 35. et *Ὑρνηθώ*. Appellativum unum ignotae originis *ἄνηθον*. Nam *βοηθός* compositum esse creditur. — *Τὰ διὰ τοῦ ιθος ἁπλᾶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται λέπιθος, λέκιθος, ἔριθος, θωνέκιθος, Πεπάριθος, Ἄριθος, Κάνιθος, Σέβιθος ὄνομα ποταμοῦ, ὀλόκιθος, Λάπιθος* Theogn. 58. nec minus vitiorum obsidet Arcadium: *τὰ εἰς θος παραληγόμενα τῷ ῑ ἢ ῡ καὶ φύσει μακρᾷ προπαροξύνεται, λάπιθος, λέκυθος, ἔριθος, μύκυθος, ἄκυθος ἡ μὴ τίκτουσα.* Quod apud

2) *Λάκων ὁ Καλαίθιδος* Theocr. V, 15. Scholiastes, qui *υἱὸν ἢ δοῦλον* interpretatur, viri nomen putasse videtur, eodemque fert accentus.

illum primum est, λέπιθος, apud hunc rectius Λάπιθος scribitur; hunc enim nominativum habere videtur genitivus Λαπίθου (montis) Paus. V. 5, 5. minus tutum est σάπιθος θυσία Hes. quo nomine idem σαμίθη interpretatur. Secundum λέκιθος sive vitellum significat τὸν κρόκον τοῦ ᾠοῦ, sive ὄσπριον κροκοειδὲς ὅπερ ἀρσενικῶς λέγεται ὁ λέκιθος Eust. 1572, 55. sine dubio ab eadem stirpe est quam Hesychius indicat λέκιθον τὸ τοῦ ᾠοῦ λεπίδιον et Schol. Arist. Plut. 427. λέκιθος τὸ ξανθὸν τοῦ ᾠοῦ διὰ τὸ λέπει κεύθεσθαι, quo non aberrasset si meminisset affinium λέκας λεκάνη, λέπος λεπίς. Tertium erat ἔριθος κυρίως ὁ ἐριουργός, καταχρηστικῶς δὲ ὁ μισθοῦ ἐργαζόμενος Schol. Il. XVIII. 550. illud ab ἔριον, hoc ab ἔρα scilicet EM. 373, 39. Aliquanto melius Philoxenus ἀπὸ τοῦ ἐρέθω p. 370, 37. Sed thema videtur ἔρω ἔρδω ἐργάζομαι, unde ἔρις contentio, ἐρέσσω agito ἐρεθίζω, ἔριθος ὁ ἐργάτης, et fortasse γέργιθες Milesiorum opifices, cerdones, gerdii. Scaliger vero ad Varr. p. 143. etiam εἵρερος et eritudo sive servitudo confert sed ab alio principio εἴρω sero, ἔριθον quasi *nexum* interpretans. Adeo nobis Etymologis gloriari licet quod Sirenibus

ἴσμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὅμοια

nec tamen haec sedulitas eo nos provehit ut iota longi, quo ἔριθος a λέκιθος differt, rationem reddere possimus. Quae deinceps Theognostus enumerat, vitiata sunt omnia, gravissime θωνέκιθος, cujus sanandi spem deposui, cetera iotacismi contagione affecta, Πεπάρηθος, Κάνηθος, Ἄρηθος sumtum fortasse ex Paus. VIII. 4, 7. ubi nunc Ἀρηίθοος legitur, vel scribendum Ὄρηθος Siciliae fluvius prope Panhormum Vib. Seq. Postremo Σέβηθος Campaniae rivus v. Interpr. ad Aen. VII. 734. et Λάπηθος urbs Cypri v. Engel *Kypros* p. 79. Sed quod his interjectum est ὀλόκιθος, nisi ille compositum ὀλόλιθος vel μονολέκιθος infersit, quadrare nescio. Ἄλκιθος (omiss. in Th.) Polyb. XXVIII. 10, 9. compositum putatur ut Πείριθος et αἴγιθος avis nomen ex αἴξ et θῶ τὸ θηλάζω EM. ut αἰγιθήλας, quo nomine Antigonus eandem significari credidit vituperatus ob id a Schneidero ad Aristot. T. IV. p. 111. simplex sed affectum τρέμιθος ὁ λεγόμενος τερέβινθος Schol.

Nic. Th. 844. Haec iota breve habent; longum vero ἔριθος, Βέβλιθος Bacchi commilito Nonn. μέρμιθος et μερμίθη v. Parall. 167. Feminina sunt Λαπίθη urbs Lapitharum, καπίθη mensura, cui similia καπέτις (hoc accentu) κάμασσις μέτρον τι Hes. *capis* quod Priscianus graecum esse censet, et *capedo;* quaeque idem refert Σαμίθη ῥόφημά τι et ἄμιθα ἔδεσμα κοιὸν καὶ ἄρτυμα, Ἀμίθιος (post ἀμιθρεῖν) μυλῶν, ubi ἄμυλον scribendum, quod veteres Latini amulum et similam dixerunt ut Germanorum nonnulli *Ammelmehl* id est *Kraftmehl*, deterior aetas amidonum v. Du Cang. quod cum graecis σαμίθη et ἀμίθα sive ἄμιθον convenit, neque longe hinc sejunctum est ἄμης. Adjectiva nulla reperiuntur nisi composita εὔκριθος, διλέκιθος etc. nam κάκιθος sive κακιθός, quod magistri Byzantii κάκιστον interpretantur, gravior auctor Arcadius tanquam oxytonum macroparalectum cum βοηθός componit. Prima positione caret adverbium ἤλιθα παρὰ τὸ ἅλις Schol. Od. IX. 330. qui homericum usum sequutus est; complures μάτην interpretantur ducti fortasse similitudine adjectivorum ἠλεός et ἠλίθιος. Aliarum terminationum memoria nulla; nam pro τὸν μαριθάν Arist. Mir. XLI. 833, 25. nunc μαρίεα editum est, nomen lapidis quem ille cum σμαρίλη comparat.

§. 3. Quod Ephorus Cumaeus in enarranda Graecorum historia saepe facere coactus est, quum populares suos neque silentio praeterire vellet neque ob rem insigniter gestam memoriae prodere posset, ut hoc ipsum enarratis aliorum gestis subjiceret tanquam versum intercalarem, Cumaeos per hoc tempus nihil egisse, idem mihi quoque de quibusdam terminationibus dicendum est. Sic et omicron ob nihil aliud commemoro quam ne oblitus esse videar. Nam ἄῤῥοθος sive τάῤῥοθος undecunque ortum, certe non paragogum est; ἀκόλουθος, quod Grammatici ὁμοκέλευθος interpretantur, connexum videtur verbo κολεῖν, ἐλθεῖν Hes. cujus usitatior est forma μολεῖν. Arabiae portus Χαρμόθας Strab. XVI. 777. sive Χαρμουθάς (sic) Diod. III. 43. Μένουθις urbs Aegypti[3] et cetera barbara. Sed latius se diffudit ypsilon, cujus tria exempla

3) Arcad. p. 30, 5. τὸ ταμίαθις καὶ μενοῦθις καὶ τερενοῦθις βαρύνεται, scr. Ταμίαθις ex Anecd. Bekk. 1192. Μένουθις et Θέρμουθις.

runtur a Theogn. 58. EM. 55. duo conjuncta ἄκυθος ἢ ονος παρὰ τὸ μὴ κύειν et μαμμάκυθος, unum simplex Μί-θος viri nomen non incelebre v. Siebelis ad Paus. V. 24. p. 273. ικκός productum fortasse praeeunte adjectivo μίκυθος, cu-imaginem refert vox paragoga μικύθινος i. q. μικρός Hes. c deinceps Μικυθίων Appian. Syr. c. XII. et Σμικυθίων Com. Fr. II. 266. ὡς Ἥφαιστος Ἡφαιστίων, οὕτω γοργύς ργυθος Γοργυθίων EM. 238, 48. quod herois Trojani nomen inekio Hist. Com. 327. asianum videtur potius quam grae-n. Κόρυθος et proprium est et appellativum: κόρυθος εἶς ν τροχίλων Hes. cui cognatum κορύθων ἀλεκτρυών et κόρυ-; sive κορυδών, quibus omnibus aves cristatae et galeritae nificantur facile ut appareat a κόρυς derivata esse. Alte-n ψίμυθος peregrini simile, certe graecae originis expers. Tertium λήκυθος ἡ λάγυνος καὶ τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκα-υ καὶ τοῦ αὐχένος ἠχῶδες Schol. Plat. p. 334. paragogum e dubio vel a λέκος vel, quod praestat, a ληκεῖν unde κομ-λακεῖν et κομπολακύθης. Idem est oppidi nomen vicini To-iae Thuc. IV. 113. quam Theognostus Ληκύθην appellare etur in canone omnes vocales complexo: τὰ εἰς θη σπά-: πάνυ καὶ πρὸς κανονικὴν συναρμογὴν ἀκατάλληλα, Ληκύθη πόλις, τὴν ἄρχουσαν ἔχον διὰ τοῦ η καὶ τὴν μετ' αὐτὴν διὰ) ῡ ψιλοῦ, Λυκέθη κύριον τὴν μὲν ἄρχουσαν ἔχον διὰ τοῦ ῡ λοῦ, κακιθὴ ὀξύτονον τῷ ῑ παραληγόμενον. Ὅθεν ταῦτα ορίᾳ φέρειν παραχωροῦμεν. Quorum alterum non puto sine ndo esse nec orationem integram sed deesse quod priori emplo adjectum est de penultima, hoc fere aut quid item: κίθη κύριον τὴν μὲν ἄρχουσαν ἔχον διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ, τὴν δὲ ρατέλευτον διὰ τοῦ ῑ, etsi nominis proprii testem producere n possum. Σαμύθα mulieris nomen Anth. VI. 275. ab illo ιetermissum, fortasse quia doricum; ὕσκυθα ὑὸς ἀφόδευμα s. accentus ostendit plurale esse, ac ne simplex quidem letur sed compositum cum σκάς (σπάτος) v. Parall. 80. cui ae Pollux V. 91. adjungit σπατίλη, πέλεθος, ὑσπέλεθος, μυ-έλευδρος latinaque *sucerda, mucerda,* ea et significatione ngruunt et communes habent consonas essentiales σκ et σπ uidamque suffixam. Adjectivum nullum reperio, nisi quod Leonidae epigrammate Anth. V. 355. de matre quae ima-

ginem filioli deae dedicat ἁ μάτηρ ζωὸν τὸν Μίκυθον, lector antiquus, qui adscripsit τί ἐστι μίκυθος, dubitasse videtur propriumne sit an commune. Quod Hesychius affert Ψαινύθιος ψευδές μάταιον εὐτελές οἰκτρόν, in Choerobosci Orthogr. p. 280. aliter scriptum est ψαινάθιος αι δίφθογγος τὸ ψευδές, et fieri potest ut neutrum sincerum sit sed ψαινυνθάδιος, nam ut a μίννυθα μινυνθάδιος, item a ψαίνυνθα, quo Lycophro utitur v. 1420. ψαίνυνθα θεσπίζειν, duci potuit ψαινυνθάδιος. His lucem afferunt glossae circumjectae Ψαινύντες ψωμίζοντες, Ψαίνυον ἀχρεῖον, Ψαίνυσμα ὀλίγον, quibus omnibus subjecta est minuti significatio, stirpitus a primitivo ψάω frio tracta, unde transfertur ad id quod frivolum vanum falsum est. A ψάω igitur, unde ψήχω, ψώχω, ψωμός frustum, ψωμίζω, processit ψαίνυμι ut a δάω δαίνυμι, et Ψαινύσσω ῥιπίζω, quo verbo idem Hesychius utitur ad interpretandum ψαίρω. Consonam vero, qua ψαίνυνθα, μίνυνθα et ὀλιγίνθα aucta sunt, saepius ante terminationem θ— vocalibus ῐ et ῠ adjectam videmus. Primum enim avis duplici modo appellatur αἴγιθος et αἴγινθος Oppian. Ixeut. I. 10. frutex τερέβινθος, τέρμινθος et τρέμιθος, quod et ab EM. indicatum puto eo loco quo nunc scriptum est τερμινθός καὶ τέρμινθος p. 753, 10. nam accentus diversitas in his nominibus nulla deprehenditur; et ut a paragogis discedam, μῦς σμίνθος. Quaeque uno modo efferuntur, tamen maxima ex parte derivata sunt sicut illa quorum pura est terminatio θος. Quis enim dubitat quin κήρινθος ἡ ἐριθάκη a κηρός nomen habeat, cui simile Κήρινθος urbs Euboica, ejusdemque insulae fluvius Κηρεύς. De ἐρέβινθος, cujus species multae variaeque γέλινθος, νέρινθος, ὀδόλυνθος ab Hesychio sunt traditae et alias sermo novitius procudit ῥέβινθος et ῥοβίθι, ita mihi persuasi nomen a simili leguminis genere ὄροβος ervum declinatum esse Parall. 244. Μήρινθος et πείρινθος, quae Grammatici conjungunt, a vocabulis tertiae declinationis μήρις et πεῖρις orta videntur, quorum imaginem servat nominativus μέρμις et accusativus πείρινθα v. Parall. 167. illud ab εἴρω EM. 580, 21. Eust. 1646, 28. vel, ut Schneidero placet, a μηρύω, alterum Didymus a ῥίψ per metathesin ortum affirmat sed sine probatione solemni. Porro qui Galinthidem sive, ut Antonius Lib. vocat, Galin-

thiadem puellam in mustelam mutatam ferunt, manifesto a *γαλῇ* derivarunt. Neque praetermittenda duco *ὑάκινθος* et *vaccinium*, quorum cognatio jam a Ger. Vossio et Martino animadversa est. Et pro altera vocali afferam *βόλυνθος* sive *βόλυνθον*, quod idem valet atque *βόλβιτον* ejectamentum et ab eodem *βόλος* ductum est, *κόρυθος* avis galeatae nomen et *κόρυνθος ἀλεκτρυών*. Multa pro desperatis relinquenda sunt utriusque vocalis exempla, *ἀσάμινθος* quo non solum labrum sed etiam cista et *πᾶν τὸ κοῖλον* significatur, *βόλινθος* bonasus et *λαβύρινθος*, quae ne graeca quidem censentur, et maxime propria *Κόρινθος*, *Πέρινθος*, *Σύρινθος* Cretae, *Πύρινθος* Cariae Steph. *Πρεπέσινθος* vel *τὸ Πρεπέσινθον* insula Schol. Dion. 132. *Πάλινθος* locus in foro Argivorum Strab. VIII. 371. *Ἀμάρυνθος* vicus Euboeae et *Κόσκινθος* fluvius atque *Ἀράκυνθος* mons ejusdem, *Ζάκυνθος* insula etc.

CAP. IV.

D e l a n.

§. 1. Schol. Arist. Ach. 994. *ὄρχος καὶ ὄρχατος στίχος ἀμπέλων ἢ ἑτέρων φυτῶν παρὰ τὸ ἔρχεσθαι*, rectins ille quam EM. 634, 34. et Sch. Theocr. I. 48. *ὄρχος ὁ βόθρος εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ φυτὸν παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρχατος δὲ ἡ ἐπίστιχος φυτεία παρὰ τὸ ἔρχεσθαι* cf. Jacobs. ad Achill. 756. Alterum paronymorum est *ἔρκατος φραγμός* Hes. Cetera a verbis proficiscuntur et quidem primitivis *θάνατος*, *κάματος*, *Κτέατος*, *κτεάτειρα*, quod a masculino *κτήτωρ* sic differt ut *κτέανον* a *κτῆνος*. Haec autem vocalis reservata est adjectivis ut *θνητός*, *πλητός*, et substantivis quae a verbis circumflexis derivata sunt *ἀλόητος* etc. Ab ignotis radicibus germinarunt *ἄκατος*, *κράβατος*, *Ἕκατος*, quod veteres ad *ἑκάς* revocant. Femininorum primae declinationis pleraque alpha a primitivis suis quasi hereditarium habent, primum ab *ἄω ἀάω ἀάτη* sive *ἄτη*, tum *περάτη* a *περατός* mutato propter transitionem accentu vel potius a *πέρας* unde *ἀπείρατος* impenetrabilis Pind. ut a *γέρας ἀγείρατος* et a *γάλα Γαλάτεια*, cujus epitheton quasi perpetuum est *λευκή* et *candida* v. Wernsdorf. ad Pentad. VII. 4. p. 277. T. III. *ἐλάτη παρὰ τὸ ἐλαύνω* EM. sed hoc jam minus affir-

mem. Ab his vero secerni oportet quibus alpha insiticium est velut ἀπάτη a themate cui latinum *apere* velut imago resonat; plane enim assentior Buttmanno in Ind. Verb. p. 117. nomen illud cum ἀπαφίσκω et ἀφάσσω conjunctum esse eaque proprie significare *palpare mulcere*. Pro ἐρκατή φυλακή Hes. sive hoc a masculino ἔρκατος, sive pro se ipso ex ἔρκος natum est, praestat ἐρκάτη scribere. Ἠλακάτη Bayerus in Comm. Acad. Petrop. T. II. 439. ab ἐλαύνω repetit Platonis loco Rep. X. 616. τὴν ἠλακάτην διὰ μέσου τοῦ σφονδύλου ἐληλάσθαι parum probabiliter usus. Buttmannus Mythol. II. 366. ab ἕλκω propter adnotationem Schol. Il. XVI. 183. ἠλακάτη τὸ ἐργαλεῖον ἐξ οὗ τὸ νῆμα ἕλκεται. Neutri postponam veterum sententiam colum ita dici παρὰ τὸ εἱλεῖν, vel quod interdum pro ἄτρακτος usurpatur, fusus autem ἑλίσσεται, vel quia lana ei circumvolvitur. Primum igitur fuerit εἰλεκάτη, tum ἠλεκάτη, quod Hesychius servavit, ad ultimam hoc de quo loquimur. Idem glossographus Ῥαπάτη καλάμη καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐλοῦντας ῥαπαταύλους, a ῥαπίς ῥάβδος ut arbitror. Λαικάτη in Inscr. doricis concionem significans a λαός derivatum putant idque et ad speciem et ad significationem simillimum est, sed exemplar, ad quod formatum sit, ostendi non potest. Αἰμάτη μάχαιρα EM. per errorem scriptum pro αἷμα τὴν μάχαιραν, quod ceteri Glossographi ex Sophoclis loco parum intellecto afferunt. Duo cognationis vocabula θυγάτηρ et εἰνάτηρ radices tam alte defossas habent ut erui nequeant. A verbis in αω brachyparalectis ducta sunt substantiva et adjectiva πελάτης, ἐλάτης, περατός, ἐρατός, ἀνούτατος etc. Simile illis ἐργάτης Apollonius et ceteri ab ἐργάζομαι extitisse sumunt retracto propter ellipsin accentu; quam in rem δεσπότης afferunt et alia aeque incertae interpretationis v. Parall. 431. Neque placet a verbo alexandrino ἐργῶμαι repetere. Sed forsitan magis ad veritatem dirigamus si ab eodem themate ἔργω et brevi ἔρκτης, cujus testes praesto sunt, et amplius ἐργάτης deflexum putemus ut ἐρχάται οἱ δεσμεύοντες Hes. (sub Ἐρχάται) pro ἔρκται carcerarii, et Κυπάται κίναιδοι idem videtur quod κύπται ut in Gloss. *incubones* ἐπικεκυφότης. Paronymorum exemplum praebet Μηλάταν τὸν ποιμένα Βοιωτοί et Eust. 1648,59. οἱ ποιμένες καλοῦνται μηλάται, quodque in nostris

libris toties legitur *ναυάτης* pro *ναυβάτης* v. Jacobs. ad Philostr. 625. nescio an ex haeresi Grammaticorum fluxerit qui nomini *ναῦς* geminam subolem assererent *ναύτης* et *ναυάτης*! Galatas modo a Gala quodam Appian. Ill. II. modo a colore lacteo dictos fabulantur. Sed certissima est adjectivorum derivatio, *μύχατος* a *μύχος* et multo plura ab adjectivis *μέσατος*, *νέατος*, *τρίτατος*, *ὀγδόατος*, quae Eustathius 971, 57. cum *ὄρχατος* componit. Ab his differt *ἠλέματος* eo quod *ἤλεμος* non reperitur sed modo *ἠλεός*, et quae cum neutris in *ας* et *αρ* conjuncta sunt: *ἀγήρατος*, *ἀγείρατος πλεονασμῷ τοῦ ι* EM. *ἀπείρατος* quod falso ex *ἀπείραστος* factum dicunt, *πανείδατος* (*δόρπος*) et a *κήρ* compositum *ἀκήρατος* quod et *ἀκηράσιος* dicitur eodem intellectu quo *ἀκέραιος* et *ἀκραιφνής*, postremo quae superlativorum locum obtinent *ὕπατος*, *πύματος*, *ἔσχατος* etc. Sed a substantivis neutrius generis, quae genitivum in *ατος* mittunt, deinceps alia producta sunt, *ἠμάτιος*, *οὐθάτιος*, *ὑπονάτιος*, *παρονάτιος*, *παρυδάτιος*, *πανημάτιος*. Et ab adjectivis, quae antea memoravi, poetae porro propagant *μεσσάτιος*, *νειάτιος*, *ὁσσάτιος*, *τοσσάτιος* v. Bernhard. ad Dion. 363. a quibus *τρισσάτιος* distat ea ratione quod *τρίσσατος* non extat, *ἐσχάτιος* vero, *δευτάτιος* et *ὑστάτιος* propter primitivorum conformationem, universa autem ad genus adjectivorum pertinent, quae ad aliquid dicta vocantur similia ordinalibus, comparativis et pronominalibus. Verum de hac re alias. *Εἴνατος* sive *Εἴνατον* Cretae locus vel Lyciae penultimam brevem habere constat, item andronymicum *Ἔλατος*, unde existimari possunt *Ἐλατίων* et *Εἰλατίων* (omiss. in Th.) Lucian. de Salt. §. 14. *Γαλάτων* pictoris nomen pronunciandum videtur ut Galata, *Πέρατος* Neptuni filius Paus. II. 5, 7. ut *Ἔλατος*, *Ἀπριάτη* puella Lesbiaca Parthen. c. XXVI. ad exemplum adjectivi. Longum vero *Καίρατος* Cretae fluvius, *Πλευρᾶτος* rex Illyriae Polyb. X. 41. accentu italico, alibi *Πλεύρατος* graeco, et *ἄῤῥατος* adjectivum quod veteres a *ῥαίω* compositum tradunt v. Schneider. ad Plat. Civ. II. 232. et, puto, *νηνίατος* sive *νηνίατον*, si a naenia derivatum est. Substantiva primae declinationis masculina, quae a verbis secundae conjugationis perispastis derivata sunt, necesse est horum sequi mensuram, *ἐλάτης*, *ὁρατής*, *ἱερατεύς* etc. A nominibus locorum ducta alpha

longum habent ἀγυιάτης, Ἐλεάτης, Πυθεάτης etc. nec solum quae incolas significant sed etiam Γαθεάτης ποταμὸς ἀπὸ τῆς Γαθίας Steph. Καρυεάτης mons etc. Peregrinorum Ἀχάτης, Εὐφράτης, Λευκάτης, Νιφάτης, Μιθραδάτης Martial. V. 77. Φραάτης Horat. II. Od. 2, 17. mensura constat ex poetarum versibus, quorum ad similitudinem dirigere solemus quae non constant Καρπάτης ὄρος Ptolem. III. 178. (omiss. in Thes.) Κοπράτης Susianae fluvius et Ἑλάτης Phrygiae, Λογχάτης Scytha Lucian. Tox. §. 44. Ἀβραδάτης, Γαδάτας, Δαμάτης, Μαδάτας aliaque in Xenophontis libris modo dorice terminata modo aliter.[1] Et in Aeschyli Persis Μεγαβάτης bis legitur penultima porrecta. Idem tamen Ἀγδαβάτης corripuit more gentiliciorum Δαλμάται, Σαυρομάται, Ναβάται Senec. Herc. Oet. 106. Ἰαξάμαται v. ad Valer. Flacc. VI. 146. Μεσσαβάται Dionys. v. 1015. Pro Ἀλυάττης codd. Herodoti saepius Ἀλυάτης praebent sed Σαδυάττης non mutant. Feminina Ἀταργάτις et Παρυσάτις ap. Strab. Athen. si accentus non fallit, alpha breve habent; sed illud Arcadius p. 36. inter perispomena refert, alterum in Xen. Anab. I. 1, 4. proparoxytonon est ut ἴσατις herbae nomen, cui Lexicographi latini mediam brevem assignant auctore, quoad sciam, nullo, et Κάλλατις urbis in Scymni Fr. 15. in exitu versus manci collocatum convenienter etymologiae ineptae ὅτι ἐκεῖ κάλαθος εὑρέθη Steph.

§. 2. Diphthongus αι circumscribitur canone duplici, uno Cram. II. 322. τὰ εἰς της βαρύτονα καθαρὰ διὰ τοῦ ε γράφεται, εὐνέτης, ὀφειλέτης — πλὴν τοῦ προσαίτης, εὐχαίτης quae non moramur. Altero Theogn. p. 117. τὰ διὰ τοῦ ετη ἅπαντα διὰ τοῦ ε, τηλυγέτη, δρεμέτη (Βρεμέτη Arcad.) ὠκυπέτη, τελετή, οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ βιοτή. Σεσημείωται τὸ βαίτη, δαίτη etc. et p. 75. τὰ διὰ τοῦ ετος ὀξύτονα καὶ βαρύτονα διὰ τοῦ ε, νιφετός, τοκετός, Ἔχετος etc. Silius tamen L. XIV. 492. inducit Podaetum aliquem Aeolidem idemque v. 268. *pubem Achaeti*

1) Cf. Poppo ad Cyrop. Praef. c. III. p. XXXVI. Accentus vocativorum ὦ Ἀβραδάτα et Ἀσιαδάτα Cyr. VI. 3, 12. ὦ Εὐφράτα Apollon. Epist. VIII. 388. et similium librariis imputandus videtur, qui saepissime peccarunt in latinis ἀλβάτοι καὶ ῥουσσάτοι J. Lyd. de Mens. IV. 25. p. 72. etc.

oppidi Siciliae, quod in codd. *Acheti* vocatur aliis ignotum aeque ut flumen Ὕλαιτος Dicaearch. v. 67. Declinationis primae exemplum est Θυμαιτάδαι ἀπὸ Θυμαίτου ἥρωος Steph. quae tamen nomina et per οι scribuntur et per ᾱ, mendosumque est Ἀθηνᾶς πυλαίτιδος Lycophr. 149. pro πυλάτιδος, quae est dorica forma a Sophocle usurpata, nec regulae conveniens λύσσα αἰχματηρία v. 454. ubi unus modo cod. rectum αἰχμητηρία praebet.

§. 3. Ad illustrandum nomen ὄρχατος, unde haec orsa est disputatio, Schol. Il. XIV. 123. duo affert tanquam similia μέσατος et πάχετος, de quo parum considerate judicat EM. 656, 53. πάχετον παχύτερον κατὰ συγκοπήν, verius Schol. Il. XIV. 287. μῆκος μήκετος ἐκτάσει ὡς πάχος πάχετος καὶ περιμήκετος, quod parasyntheton est a περιμήκης ut αὐίδετος ἀόρατος Hes. ab ἀϊδής, εὐγλάγετος ab εὐγλαγής, nec simile illi Λάμπετος, quod Schol. Il. XV. 527. confert: Λάμπος καὶ Λάμπετος ὡς πάχος πάχετος. Hoc enim a nomine ductum, illud verbale, quo in genere illa dominatur parectasis; ἀπεύχετος, δυςδέρκετος et cetera, quibus epsilon interjectum est vel suavioris soni causa vel ad dirimendas consonas insociabiles. Eodem modo formata sunt substantiva ἔργετος i. q. ἕρκος sive ἕρκατος, ἑρόετος, ἑρπετόν, γενέτης hisque similia v. Parall. 437. et ad Buttm. 403. eademque causa pleonasmi, quem Romani evitarunt in verbalibus pro *tus*, si dentalis antecedit, *sus* substituentes, *esus*, *lusus*, et post literam *m* inserentes *p*, *sumptus*. Paronyma vero sunt λαίλαψ λαιλαπετός, βροχή βροχετός, φλόξ φλογετός, πνοὴ πνετία et πυτία v. Bernard. ad Nonn. T. II. p. 76. Arcadius p. 81. τὰ εἰς ετος τρισύλλαβα κύρια καὶ προςηγορικὰ προπαροξύνεται, μέγιστος, πέλετος, ἔχετος, δέρκετος, μένετος τὸ κύριον· τούτοις ἠκολούθησε καὶ τὸ ἔμετος ὡς ἔχον τὸ ε. Τὰ δὲ ἔχοντα τὸ α ὁμοίως ἄργετος, ἄρετος, ἄνετος, πάγετος, ubi manifestum est ante προπαροξύνεται excidisse verba ἔχοντα τὸ ε ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους, sed nomina quibus utitur, praeter Ἔχετος, Δέρκετος, Μένετος, Ἄνετος, aut aperte corrupta aut ignota sunt. Primum fortasse fuit Μεγαίνετος, nam illo Herodiani institor pro simplicibus interdum subdit juncta; pro secundo unum succurrit paullo dissimile Νέπετος urbs Italiae, quae a Latinis Nepe seu Nepet vocatur v. Interpr.

ad Liv. VI. c. 9. nec satis convenit *Ξένετος* v. Wesseling. ad Diod. XIV. 44. quo tutius est *Ἐξαίνετος*. Quod sequitur *τούτοις ἠκολούθησε τὸ ἔμετος* non video quid significare possit nisi hoc, accentum hujus vocis ex synecdrome natum, non proprium esse. Quis vero hujus generis proprius sit tonus, non dicitur sed ex iis quae ad Buttm. l. c. attuli perspicuum fit appellativa perpaucis exceptis oxytona esse. Quapropter suspicor in exordio canonis delenda esse verba *καὶ προσηγορικά*. Ceterum multo plura sine dubio omissa sunt a librario quam assuta; in primo canone gentilicium *Ἐνετοί*, quod interdum gravatur contra praeceptum Herodiani Sch. Il. II. 852. in secundo tum propria *Ἄλκετος* (omiss. in Th.) Paus. VI. 9, 1. *Κάπετος* Hippodamiae procus aliusque rex Albae, cui successit *Κάλπετος* Dionys. Antt. I. 71. *Λάμπετος*, quod ap. Steph. s. *Λαμπέτειον* prave acuitur, et alia; tum appellativa *στάγετος*, *σκάπετος*. De hypertrisyllabis Herodianus sic praeceperat ut Sch. Il. XI. 495. refert, oxytona esse substantiva *λαιλαπετός*, *Ἰαπετός*,[2] gravari vero adjectiva ut *ἀμαιμάκετος*, ac proinde *ἀφυσγετός* si substantivum sit, recte acui, non recte autem si contra se habeat. Verum hoc minus considerate pronunciavit. Etenim *ἀφυσγετός*, si adjectivum est a futuro verbi *ἀφύσσω* ductum item ut *ἀφύξιμος* putatur, certe simplex ideoque oxytonon est ut *αἱρετός* et cetera verbalia; nam propter quatuor syllabas accentum non mutari composita *ἐξαιρετός*, *ἐπαινετός* etc. documenti sunt satis; neque pleonasmus literae gamma, quo Schol. Nic. Al. 584. illud amplificatum dicit, hanc vim habere potest. *Ἀμαιμάκετος* vero pro *ἀμαίμακτος* valet ut *ἀλάμπετος* pro *ἄλαμπτος*, cum alpha intensivo conjunctum ut *ἀχύνετος* Sch. Al. 174. ideoque accentu gravi. *Ἀτρύγετος* si omnino dici potest quomodo fabricatum sit, certe compositum est ut *ἀμάχετος*, *εὐέργετος*. *Τηλύγετος* et *ταΰγετος μέγας* Hes. cum verbo primae positionis *γέω* copulata videntur. Adjectiva igitur quae vere simplicia dici possint, duo modo

---

2) EM. 347, 24. *Τὰ διὰ τοῦ ετος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεται ἀριδείκετος, ἀμαιμάκετος, χωρὶς εἰ μὴ ἀλλᾶ ὄντα πρὸ τοῦ ε τὸ π ἔχει, Ἰαπετός. Ἀλλᾶ* dicit propter *ἄσπετος*. Sed repugnat *σκάπετος*, nisi ille *ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς* scripsit.

relinquuntur et ea concertata ἀφύσγετος (sic enim scribendum foret) et πάχετος, quibus adjungi possunt comparativi ὑετώτερος et παγετώτερος, quanquam hi quoque in dubitationem vocati sunt.[3] Feminina partim propria sunt ut Ἐνετή urbs, Ξυπετή demus, partim appellativa ἀρετή, μελέτη, de quibus alio loco dictum est; Ύετίς mons Mileti Sch. Theocr. VII. 115. Eademque neutrorum dispositio, Βουχετόν Epiri oppidum, Ταλετόν ἄκρα τοῦ Ταϋγέτου Paus. III. 20, 5. μάσκετον, κινώπετον, et masculinorum primae declinationis Ἀλκέτης, Γλαυκέτης cum gentiliciis Κερκέται, Μακέται, Τορέται, et appellativorum κερκέτης parvum gubernaculum a Cercetis, ut dicitur, denominatum, οἰκέτης etc. et syntheton ὁμωχέτης ab ὁμῶχος (ut παμῶχος) derivatum; nam quod Ahrensius statuit de dial. aeol. p. 192. ex ὁμοικέτης factum esse vereor ut exemplo idoneo probari possit.

§. 4. Nunc ordo rerum nos ad diphthongos deducit. Theognostus p. 45. Theodos. Gramm. p. 66. et Grammaticus de Quant. II. 292. universe praecipiunt paronyma per iota scribi τοπίτης, μεσίτης, πολίτης et cetera, praeter haec: ἀλείτης, ἀλοίτης γάρ, Ἀταρνείτης, Ἀταρνεύς γάρ, Ζελείτης ἀπὸ τοῦ Ζέλεια, ὀρείτης ἐκ τοῦ ὄρος ὄρεος, Σαμαρείτης, Σαμαρεύς γάρ· καὶ πάντα τὰ παρὰ τὸ ῥέειν, hoc est ῥείτης ὁ ῥέων Suid. EM. quod non legitur nisi compositum βαθυῤῥείτης, εὐρείτης. His omissis, quae extra causam sunt, tria restant nominum genera; primum a genitivis nominum generis neutrius in ος exeuntium, ὀρείτης et παρωρείτης, Ἑλείτης ὁ τὸ Ἕλος οἰκῶν Steph. s. Βορυσθένης et ἑλεῖτις helxine, quae sunt hujus generis unica; nam a ceteris neutralibus aut nulla propagantur substantiva in της aut per iota simplex βελίτης, τεμενίτης, ἑρκίτης etc. Secundum genus gentilicia complectitur a vocabulis in ευς et εια ducta Πεδιεῖς — Πεδιείτης ὡς Ἀταρνείτης, Σύβερος Συβερεύς

3) Pro altero Schneiderus in Lex. ex alio Aretaei loco παγερώτερον substituendum, ὑετώταιος Schweighaeuserus in Lex. Herod. in ὑετωδέσταιος vel (quod minus probandum) ὑετιώταιος mutandum censet. Mihi vero substantiva illa ὑετός, ἔμετος, κάπετος etc. adjectivorum ad naturam tam prope accedere videntur, ut comparativos illos non admodum mirer.

— Συβερείτης, Δέρβη Δέρβεια — καὶ Δερβείτης, Τάμεια — Ταμείτης Steph. sed appellativa, quae Theognostus affert, τραπεζείτης et ἱερείτης, apud scriptores non reperiuntur v. ad Buttm. 433. quodque nummis inscriptum est Ἀπολλωνιερεῖται hoc est incolae urbis Lydiae cui nomen Ἀπόλλωνος ἱερόν v. Eckhel. Doctr. Num. T. III. 93. diphthongum pro iota habere apparet ex simili Διὸς ἱερόν Διοςιερίτης Steph. neque injuria Bernhardy ad Suid. T. I. 939. suspectum habuit βαλανείτης, pro quo Polybium βαλανευτής scripsisse arbitror ut φονευτής, Suidas autem s. Βαλανεώτης sine dubio gentilicium significavit. Tertium genus est verbale uno insignitum exemplo ἀλείτης, quod Grammatici sic scribi volunt ὅτι ἀντιπαρακεῖται αὐτῷ τὸ ἀλοίτης. Καθόλου δὲ τὰ ἔχοντα τὸ η̄ ἀντιπαρακείμενον, ἔχουσι τὸ ε̄ ἐγκείμενον· ἢ ὅτι κατὰ αἰολικὴν διάλεκτον, scil. ἐκ τοῦ ἀλείτης γέγονεν ἀλοίτης ὡς ὄνειρος Epimer. I. 28. Postremis verbis diserte declarat ἀλείτης scribendum esse quia pro eo dicitur ἀλοίτης. Priora ambigua sunt. Nam si ita scripsit ut editum est τὰ ἔχοντα τὸ η̄ ἀντιπαρακείμενον, pro ἀλοίτης reponendum est ἀλήτης, quod etsi momento quodam differt ab ἀλείτης, tamen ab eadem stirpe ductum esse apparet. Sed Choeroboscus p. 169, 21. et in EM. 61, 45. ἀλείτης δίφθογγον ὅτι ἀνεφάνη τὸ ο̄ ἐν τῷ ἀλοίτης· τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ο̄ ἀναφαινόμενον ἔχουσι τὸ ε̄ ἐγκείμενον, σπείρω σπορά, ἀλείφω ἀλοιφή, pro quibus afferre poterat paullo aptius κεῖμαι κοῖτος, sed ne hoc quidem simile est; nam hujus litera τ̄ ad terminationem pertinet, ἀλείτης vero ab ἀλίτω sive ἀλείτω repetunt. Quod si ea quae Grammatici fingunt eadem lege tenentur qua fictiones juris, quibus praescriptum est ut *fictio naturam sequatur*, illa certe probari nequeunt, quia nulli verbo graeco talis concessa est paragoge ιτω, ειτω, οιτω etc. Quantum equidem perspicere possum, una est nominis forma legitime propagata ἀλήτης ut πλανήτης. Quum vero necesse videretur ab errone distinguere eum qui ab officio aberrat, duplex via patebat, ut aut ab inusitato ἀλέω[4] derivaretur ἀλέτης ut αἰνέτης, αἱρέτης, et deinceps per epenthesin

---

4) Hesychius Ἀλεεῖ (sic) ἀδικεῖ, de quo mihi non dubium est quin cum ἀλέομαι et ἀλέομαι communione stirpis conjunctum sit.

ἀλείτης, aut ut usitatum ἀλήτης mutaretur in ἀλείτης leni quadam soni declinatione qua Graecos ad colorandas conjugatorum significationes saepe usos esse constat, vel etiam in ἀλίτης, cujus vestigia supersunt in synthetis δηλίτης et νηλῖτις, quod Eustathius reperit in Od. XIX. 498. γυναῖκες — αἵ νηλιτεῖς εἰσιν ἢ νηλίτιδες ἀπὸ εὐθείας βαρυτόνου καθ' ἑτέραν γραφήν, et is qui Suidae glossam νηλιτής ὁ ἁμαρτωλός supplevit hoc modo τούτου (τοῦ νηλίτης) ἐστὶ καὶ θηλυκὸν νηλίτιδες ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐκ τοῦ βαρυτόνου ἀρσενικοῦ. Καὶ ἔστι μὲν ἡ δευτέρα συλλαβὴ ἀναλόγως ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ διὰ τοῦ ῑ· οἱ δὲ τεχνικοὶ διὰ τοῦ η̄ εἰδότες αὐτὴν αἰτιῶνται τροπὴν τοῦ ῑ εἰς η̄ ὡς ψημύθιον, significans Od. XVI. 317. γυναῖκες — αἵ νηλητεῖς εἰσι ubi Schol. σημαίνει τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπὸ τοῦ νηλητής ὡς εὐσεβής εὐσεβεῖς· τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν κατὰ τροπὴν αἰολικήν. Atque haec scriptura translucet etiam ex Hesychii glossa Νηλιτέες ἀνηλεεῖς ἄνοικτοι ἀναμάρτητοι, nam hoc quidem ad νηλιτεῖς pertinet, sed prior interpretatio ad νηλητεῖς, quod apparet nonnullos pro νηλέητοι accepisse adhibito metaplasmo.[5] Hoc recepit Barnesius in utroque Odysseae loco, Wolfius νηλιτεῖς ex vett. Edd. retinuit, quod nescio quo exemplo defendi possit; νημερτής non quadrat. Nihil vero difficultatis habet νηλίτιες (ut νήστιες) vel νηλίτεες νηλίτεις, nec displicet νηλήτεις· nam quod pro ἀλήτης ambiguitatis vitandae causa receptum est ἀλίτης, non obstare videtur quominus composito formam propriam redditam fuisse putemus. — Quod restat ἀείτης legitur in plurimis codd. Lycophr. 461. sed apud Theocritum ter in omnibus αἴτης, neque ex etymo dijudicari potest utrum praestet; nam quod Ottfr. Muellerus opinatus est in Dor. T. II. 290. hoc nomine

---

5) Apollonius IV. 703. νηλιτεῖς ἱκέτας dixit vel eos quos nemo adhuc misericordia impertivit neque domi receptos expiavit vel etiam valde miserabiles, sicut νηλητεῖς Aristarchus non ἀναμαρτήτους interpretatus est sed πολυαμαρτήτους. In codd. scriptum est νηλιτεῖς, quod a vulgato non aliter differt quam εὐκλεῖας et ἐγακλῆος, πενθείετον et πενθήετον, ἀκαχείατο et ἀκαχήατο etc. sed suavius sonat νηλῆες ut χήρη Aristarcho placuit pro χήρει. Similiter antiquam scripturam ἀλέτης alii in ἀλείτης vertisse videntur, alii in ἀλήτης, quod saepius legitur ἁμαρτωλόν significans.

auditorem significari, id nulla re alia nititur quam mendosa scriptura EM. παρὰ τὸ εἰςαΐειν pro εἰςάειν. Terminationi τος diphthongum antecedere negant EM. 17, 40. Cram. II. 293. τὰ διὰ τοῦ ιτος ἀποστρέφονται τὴν ει χωρὶς εἰ μὴ σύνθετά εἰσι παρὰ τὸ κλειτός. His igitur ignotum fuit non solum εὐῤ-ῥειτος, quod olim legebatur Apollon. III. 1086. sed etiam proprium Καλλίγειτος quod bis ap. Thucyd. scriptum est sed altero loco codd. Καλλιγείτων praebent, et Διόγειτος prytanis Iasii nomen in Inscr. n. 2677. si hujus est genitivus τοῦ Διογείτου. Accusativum ἀλείτην Zenodotus ἁμαρτίαν interpretatus est sed non obtinuit, neque feminina hujus formae admittit canon Theognosti 117, 23. et 169, 24. Adjectivum novimus nullum, nam Ἄειτον ταχὺ Hes. EM. scriptura solum differt ab ἄητον. Alterius diphthongi exemplum unicum τελευτή — προςλαβοῦσα τὸ υ πρὸς διαφορὰν τῆς τελετῆς Eust. 881, 32.

§. 5. De nominibus in ητος et ητης exeuntibus iisdemque paragogis in Adn. ad Buttm. 429. et 402. tam fuse copioseque disserui ut supplemento non opus sit. Sed pro diversa operis ratione huc referenda sunt Αἰσυήτης et αἰσυητήρ, quorum primitiva non extant et pari obscuritate involuta θάρσος ἄητον et πέλωρ αἴητον, ad haec paronyma: ab ἀλαλή ἀλαλητός, κάπη καπητόν (κάπητον potius) τροφὴ κτηνῶν Hes. ψάμμητον ψαιστῶν ἰδέα Suid. Arcadius p. 81. et Theogn. p. 75. afferunt Ἄρητος, Λάμητος ποταμός (Steph.) βύνητος εἶδος ἱματίου παρ' Αἰγυπτίοις, Μέλητος quod quum a Μέλιτος expulsum esset primus Bentlejus in locum restituit v. Schneider. de Schol. Aristoph. p. 41. et quaedam ignotiora Κατάρητος ποταμός, Ἔνητος κύριον, Κόρητος, quorum primo non admodum similia neque magis certa sunt fluviorum nomina apud Scylacem Καταρβάτης p. 7. et Κούδητος p. 27. sive Κούσατος v. Gail. p. 433. a secundo non multum distat Αἴνητος, Κόρητος fortasse est mons quem Dionysius Antt. I. 14. Κόρητον ὄρος incertum quo genere appellat. Nec pauca omissa sunt Ἤρητος urbs, Λαβύνητος Babylonius Herod. I. 77. Lycetus Aethiops Ovid. Met. I. 77. Φίλητος Paulli amicus Epist. II. ad Tim. II. 17. Anth. App. n. 380. Κυνάρητος Codri filius Paus. VII. 2, 10. etc. omniaque illa quae duplici τ scribuntur hominum locorumque nomina Ἀρδηττός, Γαργηττός, Ὑμητ-

τός, *Ὕηττος* Paus. IX. 36, 4. ubi nullus codex oxytonon offert, *Λυκαβηττός διὰ τὸ λύκοις πληθύειν* Hes. *Συπαληττός*. Post epsilon haec litera non geminatur praeterquam in nomine amnis Samii *Ibettes* Plin. V. 37. et urbis Lydiae *Σάεττα* vel *Σαίττη* v. Eckhel. Doctr. III. 110. quod in Theocriti Syringe Anth. XV. 21. epitheton est Omphalae pro *Σαεττηνή*.

§. 6. *Τὰ εἰς ιτος ἁπλᾶ προπαροξύτονα ἐπιθετικὰ καὶ κύρια σπάνια Ἄγχιτος, Ἀφρόδιτος, ἀδήριτος, Οἴκριτος κύριον. Τὸ ἁμαξιτός, λυχνιτός, ἀτραπιτός ὀξύτονα, κατὰ γένος καὶ κατὰ τόνον οὐ κατὰ τὴν γραφὴν ἀνακόλουθα* Theogn. 75. quibus corrigendis parum praesidii praebet Arcadius p. 82. quippe pariter corruptus *τὰ εἰς ιτος ἀρσενικὰ μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ βαρύνεται, βάρβιτος, δάριτος, δήιτος, ἄρκιτος. Τὰ δὲ θηλυκὰ ὀξύνεται, ἁμαξιτός, Λυχνιτός ἡ πόλις, δηριτός*. Notum est viri nomen *Ἄγχιτος* Anth. notus etiam *Ἀφρόδιτος* deus v. Dindorf. ad Aristoph. Fragm. CCLXXI. 130. et urbs *Λυχνιδός — Ἡρωδιανὸς δὲ Λυχνιτόν φησι* Steph. v. Wesseling. ad Itiner. 655. Schweighaues. ad Polyb. XVIII. 30, 12. *Ἀδήριτος* procul dubio idem est quod ap. Arcad. *δάριτος*, in cod. Hafn. *δήριτος* scribitur; verum fuerit *Νήριτος* Pterelai filius Hom. Pro *Οἴκριτος* in praesens nihil suppetit praeter *Φώκριτος* Dem. c. Apat. 897. cujus compositio oculos fallit. *Ἁμαξιτός* urbis nomen eodem quo commune notatur accentu praeter Diod. XIV. 38. Arcadio pro *δήιτος* reddendum est *Λήιτος* homericum, quod Eustathius 264, 25. a verbo *ληΐζεσθαι* repetit, ut alii *νήριτος* et *μεγήριτος* ab *ἐρίζω*, sed praestat paronymon dicere ut *ληΐτις* a *ληΐς*, cujus vocalem servat ut *ἀμφί Ἄμφιτος* Castorum auriga et fluvius Paus. IV. 33, 3. *ἄγχι Ἄγχιτος*, *Ἶφις Ἴφιτος*, *ἄλφι ἄλφιτον*, *μέλι μελίτη* apis et proprium mulieris nomen Anth.[6] *Ἐπαρῖται (Ἐπάριτοι) ἔθνος Ἀρκαδίας· ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Ἔπαρις ἔδει· οὐχ εὕρηται δὲ* Steph. Sed sine praegressione vocalis ab *ἄπειρος ἀπείριτος*, propriumque *Μούνιτος* Parthen. c. 16. Lycophr. 497. a *μόνος* ut Eustathius censet

---

6) In Eunap. V. Maxim. p. 56. ed. Boiss. male acuitur. Appellativi exemplum unicum est Emped. 311. (374.) *ξουθῶν τε σπονδὰς μελιτῶν ῥιπτοῦντες ἐς οὖδας*, mirumque cur noluerit usitatius scribere *ῥίπτουν οὖδασδε μελισσῶν*. Quae Karstenius affert, parum apposita sunt.

l. c. ab ἄτρακος ἀτρακιτός sive ἀταρπιτός, a quo differt compositum ἁμαξιτός, prostremo βόλος βόλιτος sive βόλιτον, quod proprie ejectamentum significat, quomodo etiam Graeci inferioris aetatis excrementa ῥίψιμα vocant v. Du Cang. Βάρβιτος seu βάρβιτον unde derivatum sit non constat; veteres ex βαρύμιτος contractum volunt. Haec omnia iota breve habent ut et Orphitus familiare Romanis nomen Sil. Ital. V. 166. Sed *Meritus* Thraciae fluvius Plin. IV. 18. Εὔιτος Diod. Ὄρσιτος in tabula Borgiana et alia peregrina quae Sturzius collegit de Dial. Al. 137. in aestimationem non veniunt. Πεδάριτος licet codd. tueantur, Valckenarius recte mutat in Παιδάρητος quod analogia jubet v. Intt. ad Thuc. VIII. 32. Neutrum κύβιτον, quod doricum et siculum perhibent, iota breve habere perspicitur ex latino cubitus sive cubitum, neque obstat quod Photius dicit Κύβηττον Ἴωνες τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος. Nomen hoc, quod et κύβωλον dicitur, Eustathius 1397, 6. a κύβος repetit, idque convenit in gibbam sive κόνδυλον τοῦ βραχίονος Poll. Longum vero ἀκόνιτον a loco Ἀκόναι ut Theophrastus auctor est denominatum vel *quia nascuntur dura vivacia caute mortales aconita vocant* Ovid. quod probabilius videtur Salmasio Plinn. 619. et feminina Ἀμφιτρίτη, Ἀφροδίτη. Breve vero nomen topicum Ἀρτεμίτα, si in versu Rhiani ap. Steph. vera est scriptura codicum Ἀρτεμίτῃ ἐπέβαλλον pro Ἀρτεμίῃ. Positione longum Πώλιττα Anth. VII. 335. et duo barbara Veneris nomina καλέουσι Ἀσσύριοι τὴν Ἀφροδίτην Μύλιττα, Ἀράβιοι δὲ Ἀλίττα Herod. I. 131. quod in codd. Flor. et Par. Ἄλιττα scribi Schweighaueserus adnotat, Gaisfordius tacet; illam Nicolaus Hist. I. 429. (p. 20. Orell.) Μόλιν vocat, pro quo Coraes Μυλίττα edidit sed aliud suadere videtur Arcadius 36. τὰ εἰς ις θηλυκὰ εἰ εἰς ιν ἔχουσι τὴν αἰτιατικὴν, περισπῶνται Βενδῖς, Μολῖς, Τοτῖς (?) Ἀτεργατῖς, cujus tonosis vestigium nullum superest. — Nominum in ιτης exeuntium veteres duo a verbis repetunt παρὰ τὸ ἄω ἀΐτης et a φείδομαι φειδίτης, sed neutrum nobis approbant; recte vero λευκίτης ἀπὸ τοῦ λευκός ὡς μέσος μεσίτης Schol. Theocr. VI. 147. ut μακαρίτης, ἀκρολοφίτης etc. Nec ab adjectivis solum talia nascuntur sed et a pronomine αὐτίτης hoc est aut eodem loco natus sive αὐθιγενής, aut eodem tempore v. Intt.

ad Athen. L. I. p. 31. E. et plurima a substantivis partim eodem quo primitiva intellectu πυρσός πυρσίτης, μάργαρον μαργαρίτης atticeque μαργαρῖτις, Γάγγας ποταμὸς ὃν καὶ Γαγγίτην τινὲς καλοῦσι Appian. Civil. IV. 106. partim ejus generis quod denominativum dicere institui. Quo in genere eminent topica Ἀδρανίτης, Σιρίτης, Πωλίτης, ἀστίτης. Ὠκεανίτης etc. assimililativa λίθος ἱερακίτης et βοτρυΐτης, τιθύμαλλος μυρτίτης, materialia καρφίτης θάλαμος, Ἀσκληπιὸς ἀγνίτης ὅτι ἄγνου ἦν τὸ ξόανον Paus. Perpauca a personis Αὐσονίτης Steph. Γραικίτης πέπλος Lycophr. τραγῳδὸς Καρκινίτης filius Carcini Arist. Vesp. 54. Sunt vero etiam propria Θερσίτης, Ὀπίτης et Δηιοπίτης, Μαργίτης. Ab ignotis etymis ἀμανίτης, Καινίτας ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς Hes. De hoc nihil constitui potest; cetera iota longum habent ad unum omnia. Quare suspectum habeo Anth. VI. 182. ubi Pan invocatur ἰδρίτα καὶ γαίης ἰδρίτα καὶ πελάγευς, idque Suidas s. Ἴδρις affert tanquam synonymon, in Plan. autem ἰδρυτά scriptum est, neutrum satis aptum sententiae, quae ἀγρότα poscere videtur id est θηρευτά ut Πάν ἀγρότα Plan. n. 231. Ἀλίτης Grammatici, qui cum λιτή compositum tradunt, mediam brevem habere putarunt gravissimum nacti suffragatorem Hermannum ad Oed. C. 371. qui ab ἀλείτω ἀλείτης factum putat, hinc correpta diphthongo ἀλίτης idque restituit Eur. Heracl. 614. (μοῖρα) τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισε τὸν δ' ἀλήταν εὐδαίμονα τεύχει. Hoc loco nescio an ἀτίταν scribi possit intellectu passivo; ἀλίτης dubito non solum an reperiri non possit sed etiam an ad analogiam minus conveniat; quaeque Ruhnkenius affert pro brevitate, ἠλιτόμηνος et νηλιτόποινος, non plus valere arbitror quam ἀλιτεῖν, ἀλιταίνειν, ἀλιτήμενος. Piscis nomen βολβίτις Ath. 318. E. acuendum videtur a βόλβιτον derivatum non a βολβίτης, cujus femininum est βολβῖτις.

§. 7. Τὰ εἰς οτος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύτονα δύο ἐστί, βίοτος, ἄροτος· ὀξύτονα δὲ τέσσαρα βιοτός, ὁμοτός, ὀνοτός, μολοτός Theogn. 75. Hic aut νεοττός scripsit pro βιοτός aut mendosa deceptus est scriptura aut librarius, quum vellet ἀροτός scribere, ad vicinum βιοτός aberravit. Arcadius τὰ εἰς οτος ὀξύτονα σπάνια ὀνοτός, μολοτός· τὸ μέντοι ἄροτος καὶ βίοτος προπαροξύτονα, qui quum de trisyllabis agat fieri non

potest ut pro ὀνοτός scripserit Ἀπόδοτος, quod Goettlingius optabat de Acc. 227. Sed uterque praeter Σκόλοτοι gentilicium Herod. IV. 6. omisit nomen concertatum, cujus genitivum ἀπρότων vel ἀβρότων Harpocr. et EM. apud Dinarchum legi sed non sine suspicione mendi testantur; ac ne genus quidem constat, ἄπροτοι an ἄπροτα. Μολοτός δι' ἑνὸς τ, ut Stephanus ait, non raro legitur, sed duplex tuentur poetae et lapides v. Inscr. N. 2843. codicesque tam in gentilicio quam in proprio. Nomina primae declinationis paronyma sunt ἱππότης et τοξότης, quorum vocalis ad terminationem pertinet; ἀρότης vero et ὁμότης a verbis traxerunt, sicut illa quae antea tractavi; δεσπότης Apollonius ex δεσποστής extitisse statuit, sed neque hoc in usu neque verbalibus, quibus simile est, ἁρμοστής, ἐριστής etc. sigma detrahitur, et verbi ipsius δεσπόζω origo prorsus incognita. Feminina sunt βιοτή et ἐροτή, quorum caussae in aperto, et urbis nomen Φανοτεύς — λέγεται καὶ Φανότη καὶ Φανότεια Steph. Consonam duplicatam habent virorum nomina propria Σανδράκοττος et Σισίκοττος v. Ellendt. ad Arrian. V. 6, 2. Βίοττος in Inscr. Attic. Φίλοττος Niobae maritus v. Valcken. ad Phoenn. v. 159. Ἄδροττα οὐδετέρως χωρίον ἐν Λυδίᾳ Steph. κοροκόττας sive κροκόττας et κροκούττας bestia Aethiopica, et alia barbara. Nunc ad diphthongos pergam. Τὰ διὰ τοῦ οιτης βαρύτονα μὴ ὄντα παρώνυμα διὰ τῆς οι γράφονται, Δαμοίτης, Ἀγροίτης, Μενοίτης, Φιλοίτης, Ἀτοίτης, Θαμοίτης, Λοίτης, Ἀνεμοίτης, Ἀροίτης, Ἀνδροίτης, Σακοίτης, ἀλοίτης. Τὸ πρεσβύτης, εὐλύτης, μεγύτης, βασανύτης, Ἀρχύτης, πιδύτης, ἀλκυονύτης σεσημείωται ὡς παρώνυμα διὰ μακροῦ τοῦ υ γράφοντα τὴν παραλήγουσαν Theogn. 46. Primum agam de iis quae diphthongum habent. Horum quatuor prima indubitata sunt. Ἀτοίτης vereor ne ex duplici errore natum sit, uno librarii qui sic pro ἀγοίτης scripserit, altero Theognosti ipsius vitiosam Hesychii vel antiquioris Glossographi scripturam Ἀγοίτης ὑβριστής caeca festinatione sequentis; namque ἀλοίτης scribendum est. Proximum ap. Arcad. recte scriptum Θυμοίτης, tertium pro Λαοίτης surrepsit, quod est Jovis Neptunique epitheton Paus. V. 24, 1. quintum Ἀροίτης pro Ὀροίτης κύριον Suid. nomen persicum in vulgus notum. Ἀνεμοίτης fuit Thebani cujusdam nomen v. Bernhardy

ad Suid. s. h. v. in codd. nonnullis per ῡ scriptum, ut *Ἀνδρύτης* in Inscr. Boeckh. T. I. n. 7. pro *Ἀνδροίτας* Schol. Apoll. II. 159. *Σακοίτης* quid sit suspicari licet ex Hesychii glossa *σάκοιτοι οἱ ἱστῶντες τὸν κέραμον*, hoc est *σηκωταί* libratores ut sacoma libramentum. Ultimum est appellativum vel illud, pro quo nunc apud Homerum legitur *ἀλοίτης*, vel homonymon. EM. *ἀμορμεύεσκεν συνωδοπόρει· σὺν δ' ἡμῖν ὁ πελαργὸς (λέπαργος) ἀμορμεύεσκεν ἀλοίτης* (Callim. Fr. 475.) *ἀμορμεύοντο διεκόμιζον. Νίκανδρος νωθοὶ γὰρ κάμνοντες ἀμορμεύοντο λεπάργῳ — τῷ ὄνῳ, ἐπεὶ κατὰ κοιλίαν λευκός*, unde patescit illum *ὄνον τὸν ἀλετρεύοντα* significasse et aut *ἀλεστής* scripsisse aut sibi licitum putasse ut ab eodem verbo *ἀλοίτης* vel *ἀλείτης* derivaret, quod ut faceret permittebat homericum nomen ab homonymo *ἀλέω* derivatum et verbum *ἀλοιᾷν* sive *ἀλοᾷν*. Ceterum multa in illo catalogo praetermissa sunt, nec solum composita *ἀκοίτης*, *παγκοίτης*,[7] *ὀρειφοίτης*, sed etiam simplicia *Διοίτας* Polyaen. II. 36. (omiss. in Th.) *Κλεοίτας* Paus. *Ξενοίτας* Polyb. V. 45. *Πυλοίτης* Nonn. XXVI. 216. *Μαλοίτας* Arcadiae fluvius Paus. VIII. 36, 1.[8] quae a nominibus ducta esse apparet, neque alia fuit Eustathii sententia p. 113, 3. *Μενοίτιος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι ἐκ τοῦ μένος ὡς Φιλοίτιος ἐκ τοῦ φίλος καὶ Θυμοίτης καὶ Δαμοίτης ἀπὸ τοῦ θυμός καὶ δῆμος*, resque tam manifesta est ut ne a Theognosto quidem negari potuerit. Ergo quod in principio canonis legitur *μὴ ὄντα παρώνυμα*, aut ex alio loco huc translatum aut graviter depravatum est pro *μὴ ὄντα ἀπὸ πρωτοτύπων εἰς* $\overline{\upsilon\varsigma}$ ut *μῶλυς μωλύτης* etc. v. §. 8. Haud alia ratio est eorum, quae a nominibus urbium in $\overline{o\varsigma}$ et $\overline{\omega}$ desinentibus declinata sunt; Ste-

7) Inter gentes fabulosas in Apollodori Catal. p. 419. memorantur *μονοτοχῆται*, quod Heynius in Fragm. p. 419. sine nota transmisit, Schneidewinus in Conject. p. 23. barbarum esse judicat *μονοτόκοι* scribendum ratus, eosdemque a Scylace *ἐνοτίκτοντας* nominari. Illud barbarum non esse ostendit haereticorum nomen *ἀφθαρτοδοκηταί*. Sed mendose scriptum est pro *ἐνωτοκοῖται* (*τε*) quod Scylaci restituendum esse jam dudum vidit Kieslingius. Id quoque fugit novissimum editorem Klausenium.

8) *Σιμοίτης* quod Reiskius ad Polyb. XXVII. 9, 7. perusitatum Graecis nomen esse dicit, mihi ignotum est.

phanus: *Βοῦτος καὶ Βουτώ, ὁ πολίτης Βουτοΐτης καὶ Βουτοίτης ὡς τῆς Σαβοῦς Σαβοΐτης καὶ Σαβοίτης, Κύβος καὶ Κυβώ, Κυβίτης ὡς Σαβίτης τῆς Σαβοῦς ἢ Κυβοίτης ὡς τῆς Βουτοῦς Βουτοίτης — Χομψώ Χομψοίτης ὡς Σαβοίτης — Ψενακώ Ψενακοίτης*, quae utrum sic scribenda sint an cum punctis diacriticis, in medio relinquam. Sed *φυλὴ Ἱπποθοῖτις* Paus. VIII. 53, 6. in codd. rectius *Ἱπποθοΐτις* ut *Δαμοθοΐτης* IV. 24. scribi videtur; nec plus fidei habet, quod apud eundem Stephanum scriptum est *Μερόη — ὁ πολίτης Μεροίτης ὡς τῆς Ἀρσινόης Ἀρσινοίτης*, nam cod. Rhed. *Ἀρσινοΐτης* praebet, nummi *Ἀρσινοήτης*, quorum illud s. *Ταύχειρα* legitur hoc s. *Ῥοδόη Ῥοδοήτης ὡς Ἀρσινοήτης*, ubi idem codex *Ῥοδοΐτης — Ἀρσινοΐτης* praebet ut ab *ἀλόη ἀλοΐτις, ῥόα, οἶνος ῥοΐτης*, sed eta tuetur Stephanus *Νινόη Νινοήτης ὡς πυλήτης, λιμνήτης.*[9] Quod Moschopulus scribit in Sched. 147. *ξειποίτης ὁ τοῦ θερμοῦ ἐν τοῖς λούτροις ἐπιμελούμενος* sine dubio nititur graeca etymologia quae in Cram. Schol. ad Tzetz. T. III. 357. legitur *ὡς τὸ ζέον ποιῶν*, sed fieri potest ut aquarioli barbari dicti sint *Ζειποῖται* sicut carnifices *Τράλλεις*. Namque nomen peregrinum est ut *Ὀροίτης* Persa, *Τιβοίτης* Bithynus Polyb. IV. 50. ubi Edd. vett. *Τιβίτης, Στιβοίτης* fluvius Hyrcaniae Diod. XVII. 75. idemque significat Pausanias V. 12. *Ζυποίτης Θρᾷξ γένος εἰκάζοντί γε ἀπὸ τοῦ ὀνόματος*. Neque graece appellati videntur *Διμοίτης* ignotus homo Parthen. XXXI. (omiss. in Th.) *Ἐχοίτας* Hierapytnius in Inscr. *Σιπροίτης* Cres Anton. Lib. c. XVIII. Et de inclyto Pirithoi filio *Πολυποίτης* Eustathius p. 334, 24. ambigit utrum nomen hoc cum *ποιητής* compositum sit, quomodo isti *ζειποίτης* interpretantur, an cum *ποινητής* an potius *πολυπότην* significet, quae ceteris praestabilior videtur ratio etsi neque verbalibus iota interponi solet ut *δότης, βοτής, ἄροτος, κρότος, ὀνοτός* etc. neque primitivis *κότος, νότος*. — Secundae declinationis exemplum uni-

9) *Ἀρσινοΐτης* Strab. XVII. 812. Tzschuckius e codd. pro *Ἀρσινοήτης*. Stephanus *Ἀρσινοήτης* (Rhed. *Ἀρσινοΐτης*) *καὶ Ἀρσινοεύς*. Sic et *Ἀντινόη* sive *Ἀντινόεια Ἀντινοεύς. Ἀρόη Ἀροεύς*, sed *Βουθόη Βουθοαῖος. Οἰνόη Οἰνοαῖος* etc. *Ῥοείτης* fluvii nomen Strab. XIII. 602. apud Eustathium *Ῥοΐτης*.

cum esse credimus sponsore Theognosto p. 75. *τὰ εἰς υτος εἴτε βαρύνεται εἴτε ὀξύνεται εἴτε κύρια εἴτε προςηγορικὰ διὰ τοῦ υ γράφεται Νέρυτος κ. τ. λ. Σεσημείωται τὸ ἄλοιτος ὁ ἄδικος καὶ μιαρός*, cui adjici potest *Βίτοιτος* nomen Galli Appian. Mithr. CXI. Gall. XII. (omiss. in Th.) eaque diphthongus totam hanc familiam obsidet: *ἀλιτός καὶ ἐπενθέσει τοῦ ο ἀλοιτός ἢ παρὰ τὸ ἀλοιᾷν ἔνθεν πατραλοίας. Καὶ ἀλοῖται κοιναὶ ἁμαρτίαι καὶ ἀλοιτεύειν* EM. 69, 48. Cram. I. 79. *ἀλοιτήεις* et *ἀλοιτεύειν* ap. Hes. de quibus minus deliberate disputat Karstenius ad Emped. p. 300. Choeroboscus vero p. 169. epenthesis illius immemor *ἀλείτης*, inquit, *παρὰ τὸ ἀλοίτης τροπῇ τῆς οι εἰς ει*, ut et Eustath. 717, 27. *ἀλείτω ἀλοιτός ὡς λείπω λοιπός* cf. 1529, 51. quod contra alii *ἀλοίτης* cum aeolico *ὄνοιρος* compararunt. Minervae epitheton *ἀλοῖτις* Lyc. 936. (unus cod. *ἄλοιτις*) quid significet, non est traditum utrum *ἀλιτηρίαν* ut *'Αφροδίτη ἀνοσία* Athen. XIII. 589. B. vel ut *Ζεὺς ἀλιτήριος*, *ἀλάστωρ* et *παλαμναῖος* parricidarum vindex, an *ἀλετρίδα*, quomodo *'Αλῆτις ἡ Περσεφόνη ὅτι τοὺς πυροὺς ἀλοῦντες πέμματα αὐτῇ προςέφερον* EM. nam deae Daedalae etiam molarum inventionem attributam esse non repugnat; denique in hoc toto genere literae *η ει* et *οι* ita varie permiscentur ut dubitandi nullus sit finis. Velut in Schol. Il. IX. 571. *τὰ εἰς ις παρώνυμα θηλυκὰ παρακείμενα τοῖς εἰς ης ἀρσενικοῖς βαρυνομένοις προπερισπᾶται εἰ φύσει μακρᾷ παραλήγοιτο, πρωθῆβις, πολῆτις, ἀλεῖτις, πλανῆτις, πρέσβυτις*, quis scripturae certus esse potest? Homericus ille *Πολυποίτης* in libris aliquot Paus. X. 26, 1. *Πολυπήτης* vocatur, Laji auriga a Pherecyde *Πολυποίτης* dictus est, ab aliis *Πολυφήτης* Schol. Eur. Phoenn. 39. et pro *Πολυφήτης* Il. XIII. 791. codd. aliqui et Edd. *Πολυφοίτης* praebent. Praeterea *Θυμοίτης* et *Θυμαίτης*, *Θυμαιτάδαι* et *Θυμοιτάδαι* crebro confusa sunt, idemque homo in Inscr. 2770. et 2771. *Περείτης* et *Περίτης* dicitur ac persaepe etiam ypsilon intercedere demonstrabitur in proxima §. Praeter *ἀλοῖτις* feminini nominis exemplum nullum satis certum affertur; *Κοροῖτις ἀλώπηξ* Hes. *χοροῖτις* v. ad Buttm. 431. et Unger. Paradox. Theb. 459. *"Ακοιτις* ab hoc loco alienum. Neque adjectiva mihi innotuerunt; sed Arcadius p. 26. quum dicit *τὰ εἰς οιτης ἰσοσύλλαβα βαρύνεται Δαμοίτης* etc. significationem dat fuisse quaedam *περιττοσύλλαβα*, velut *ἡερο-*

φοιτής, vel tale quid. — Diphthongus ου propria est nominum peregrinorum ut Καρνοῦτοι Strab. IV. 191.[10] Παυζούτης Magus Georg. Sync. Chron. p. 209. B. Κάμβουτις dux Gallorum Paus. X. 22, 2. Κράμβουτις πόλις Αἰγύπτου — Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ō προπαροξυτόνως ὡς Ἄβοτις Steph. Quod ap. Hesychium post Κορμός legitur Κορκούτης αἰδοῖον ἀνδρός, cum κέρκος cognatum videtur eodemque forsitan pertineat vulpis nomen κοροῖτις. Κερουτίας et κερουτιᾷν, cujus synonymon est κορυπτιᾷν, si quis ad verum redigere obstinet, ficticio κερούτης utendum erit.

§. 8. Nunc tractabimus canonis supra §. 7. propositi partem alteram πρεσβύτης, εὐλύτης etc. quae eadem referuntur p. 44. sed cum adjunctione oxytonorum τὰ διὰ τοῦ υτης ὀξύτονα καὶ βαρύτονα διὰ τοῦ υ γράφεται — κωλυτής, μηνυτής. Ἐλύτης quod hoc loco et εὐλύτης quod illo legitur, sine dubio idem est ap. Hes. Ἐλλυτίς πλακοῦς τις, ubi recte Albertius ἐλλύτης reponit ex Inscr. dorica, spiram fortasse significans ab ἐλύω εἰλύω, nam quod a Theognosto inter paronyma refertur, parum momenti habet. Pro ignoto μεγύτης si scripseris quod Hesychius offert μερύτης ἀναιδής, res eodem loco erit,[11] parique obscuritate circumfusa quae sequuntur βασανύτης et ἀλκυονύτης. Nam appellativa, quae omnibus nota sunt, aut topica quae a monte Basan et urbe Epiri Bassania et urbe monteve Halcyone duci possunt, a somniculosis librariis aliquando per ypsilon scripta eoque hominem nostrum in errorem inductum esse, fingere durum est. Πιδύτης est bellatoris Percosii nomen Il. VI. 30. quod EM. quidem ad πιδύω refert 671, 24. sed a Theognosto stat Arcadius p. 27. nomen illud paronymis adnumerans, ac jure; quippe Πίδυς memoratur Schol. Il. XII. 26. Mysiae fluvius antea Caresus dictus, cui vicina Percote. Ab hoc igitur vocalis penultimae transiit ad derivatum ut ad gentilicia solet: Πίναμυς πόλις Αἰγύπτου τὸ ἐθνικὸν Πιναμύτης, ὡς Αἴγυς Αἰγύτης· ὁ δὲ τύπος Αἰγύπτιος Steph. qui tamen alia quoque profert Κῶβρυς πόλις Θρᾴκης, Κωβρύτης ὡς Αἰγύτης, Μῶλυς — Μωλύ-

10) Nominativum non reperi sed accentum posui more latino.

11) Μεγανίτης Achajae fluvius Paus. VII. 23, 5. ubi nullus tot codicum ypsilon substituit.

της τῷ τύπῳ τῶν Λιβυσσῶν πόλεων. Ex quibus fortasse Αἰγύτης Theognosto restitui debet pro μεγύτης. Compluria ab eo praetermissa sunt; Ἀπαρύται gentis nomen Herod. III. 91. Ἀσβύται Ptolem. quod plerique Ἀσβύσται scribunt v. Ruperti ad Sil. Ital. II. 58. ἀλύτης ῥαβδοφόρος apud Eleos EM. 72, 12. cujus impositio non extat, παλλύτας ὄργανον βασανιστήριον Hes. idem quod alio loco dicitur καταπέλτης εἶδος βασανιστηρίου ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ ἄρθρα οἱ δήμιοι, id autem convenit a verbo πάλλειν derivatum esse unde composita ἐκπαλής et ἐκπαλεῖν de luxatione ossium et articulorum dicuntur. In Hesychii loco Πελλυταί οἱ δεσμοὶ οἱ περὶ τὰ σφυρὰ καὶ τοὺς ἀστραγάλους εἰς τὸ μὴ ἐκστραφῆναι, ubi mutato accentu scripserim πελλῦται, significantur vincula scortea, quae Aeschylus πέλυτρα vocat a πέλος sive ἄπελος pellis, de quo alibi disserui. Postremo nescio an haec terminatio reddenda sit duobus vocabulis ab Hesychio traditis: Ἱερόλας ἱερεύς (cod. ἴσιυς) Σοφοκλῆς ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροίταν ἢ γεροντίαν (cod. γεροιδὰν ἢ γεροῦντος) λέγει. Etenim idem γερύτας pro γέρων alicubi dictum esse invenit. Quemadmodum vero Ἀνεμοίτης et Ἀνεμύτης, Ἀνδροίτης et Ἀνδρύτης, Ζειποίτης et Ζιβύτης (v. Drakenb. ad Liv. XXXVIII. 16.) indiscreta sunt, sic etiam γεροίτας et γερύτης intelligitur specie modo differre, re unum sonare; γερύτας autem a γέρυς derivatum est, quod Hesychius γέρων interpretatur. Huic simile nomen proprium Ἱεροίτας, quod cum latino *Sacerdos* conferri potest, legitur in Mitylenaeorum nummo quodam; appellativum hinc declinatum Hesychius promit: Ἱερεῖτιν καθαρμοῦ δεομένην ἱκέτιν· Αἰσχύλος Ἰξίονι, ubi in cod. ἱερείτην scriptum est. In Adag. App. Vat. p. 303. ὄβολον εὗρε Παρνύτης] Καλλίστρατος Ἀθήνησι πολιτευσάμενος ἐπικαλούμενος Παρνύτης μίσθον ἔταξε δικασταῖς, ubi Schottus Erasmum e schedis suis Παρνοίτης edidisse refert. Παρνύτης Valesius restituit Hesychio s. Παρνόπη Καλλίστρατος, sed dubitari potest an vera nominis scriptura fuerit Παρνόπης, si praesertim illud hemistichium iambicum est; nomen ipsum a παρνώ ἀκρίς Hes. sive πάρνοψ derivatum videri potest.[12] Inter Rutulos Turni Virg. XII. 514.

12) Meinekius Παρνοπίς maluit Vol. IV. 700. Πάρνων ὄρος Paus. II. 38. Πάρνος Atheniensis Diogenian. VIII. 27.

unus est *Onytes*, nomen nimis quam variabile, non hoc solum loco ubi codd. Onites, Onithes, Orontes praebent, sed etiam Herculis e Megara filius a Schol. Lucian. Dial. Deor. XIII. Ὀνύτης, ab Apollodoro Ὀνείτης, in Sch. Lyc. 38. Ὀνίτης vocatur, ab eodem, ut arbitror, verbo unde Ὀνήτωρ et Ὀνατᾶς. Nomen Arcadis cujusdam Δινύττας Paus. VI. 8, 2. (omiss. in Th.) in multis codd. rectius Δινύτας scribi videtur a Δεῖνις sive Δεῖνυς ductum ut Διονύτας Inscr. 3137, 33. v. Keil. Onomat. p. 3. a Διονῦς fortasse; rex Lydiae Ἄδραμυς idem et Ἀδραμύτης vocatus est. Nomina secundae declinationis barytona et oxytona, propria et appellativa Theognostus p. 75. haec affert Νέρυτος κύριον, κινυτός, Ἄνυτος, Μάδυτος πόλις, Αἴκυτος, Ὄρυτος, Ὠκυτός, ὀξυτός, φορυτός, ἀρυτός, Βήρυτος, κωκυτός, Κόρδυτος, ὠρυτός, Κολλυττός. Horum primum Ἔρυτος heros esse videtur, cujus nomen a verbo ἐρύω derivatum ut Ἄνυτος et a κνέω κινυτός cum metalepsi vocalis ut a χέω χυτός, et ab eodem πνέω κοικνύω, ab ὄρνυσθαι Ὄρνυτος, quod illo loco reponendum pro Ὄρυτος. Alia ab adjectivis in υς desinentibus orta: παρὰ τὸ εὐρύς Εὔρυτος ὡς αἰπύς Αἰπύτης (Αἴπυτος) EM. 396, 51. ab ὠκύς Ὤκυτος Herod. VIII. 5. non Ὠκυτός ut ap. Theogn. editum est; ab appellativo βότρυς βοτρυτός, quod Hesychio restituendum pro βοτρυμός τρυγητός. Quod sequitur ὀξυτός indicio est lacunae sic fere explendae ὀξύτονα δὲ τὰ μακρῷ τῷ υ παραληγόμενα, de quibus Stephanus Βηρυτός ὀξύνεται ὡς τρισύλλαβον καὶ μακρὸν ἔχει τὸ ῡ ὡς τὸ κωκυτός, γωρυτός, Κορδυτός πόλις. Τὸ Σεβέννυτος τετρασύλλαβον, apud quem etiam Μαδυτός scribitur sed proparoxytonon est Herodo. VII. 33. et Demosth. p. Cor. 256. penultima brevi, si reciprocatur Arcadii canon p. 82. τὰ εἰς τος ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα ῠ βραχεῖ κύρια ὄντα βαρύνεται, longa vero si ex aliis urbium nominibus existimandum est Καρδυτός ὡς Βηρυτός Steph. nec repugnat Zarrhytus Vibonis cognomen quippe compositum. Pro ἀρυτός nihil succurrit praeter Ἄκυτος νῆσος Steph. et ἄβρυτοι εἶδος ἐχίνων θαλασσίων Hes. qui infra ἄμβρυτοι vocantur, ab Aristotele βρυσσοί, nam verbale ἀρυτός non legitur ac ne proprium quidem Ἄρυτος Pythagorei nomen Jambl. V. P. 36, 267. (524.) satis tutum habeo ob vicinum Ἄνυτος.

Et ὠρυτός, pro quo ὠρυθμός receptum est, vereor ne corruptum sit pro γωρυτός. De quo si satis constaret quod Hesychius tradit Γωρυτός — οἱ δὲ χωρυτόν, explorata esset origo nominis quam Grammatici tradunt, παρὰ τὸ χωρεῖν.[13] Nunc pro illa sententia nihil aliud afferri potest nisi cognatio nominum χνόη κνόη et κνοῦς, χολάς et κόλον (ἔντερον) Schol. Il. XXI. 181.[14] κάραβος et χηραφίς, neque falli videntur, qui κεκαδών pro χαδών accipiunt v. EM. 409, 14. v. Adn. ad Buttm. II. 322. postremo latinum corytus facilius e χωρυτός fieri potuit quam e γωρυτός, quia saepius aspirata in non aspiratam quam gamma initiale in c mutatur; quam in rem quae viri docti afferunt, praeter unum γοῦνος cunnus nullius sunt ponderis. Verum aliam viam ingressus est Salmasius qui in Exercc. Plin. 203. F. γορυτός, ut apud Hesych. scribitur,[15] comparat cum Festi testimonio *Scrautum* (cod. scorteum) *pelliceum in quo sagittae reconduntur, appellatum ab eadem causa qua scortum; σκύτος enim pellis dicitur*, neque aliter existimat de synonymo, quod Grammatici ab eodem verbo repetunt, παρὰ τὸ χωρεῖν ὁ κώρυκος γέγονε Eust. 1534, 52. cum σκύτος autem connexa esse σκώρ (σκάτος, σπάτος) χόριον corium, χορδή, alio loco declaravi. Quod ultimum est in Theognosti parapegmate Κολλυτός demi nomen non raro duplici ττ scribitur ut Ἀδραμυττεῖον δι᾽ ἑνὸς τ καὶ διὰ δυοῖν ἀπὸ Ἀδραμύτου κτιστοῦ Steph. qui genitivus legitur etiam apud J. Lydum de Mens. IV. 7. p. 67. sed duplici τ, simplici vero Ἀτράμυτος Schol. Hes. Opp. 161. ubi cod. Ἄτραμυς ut Steph. Ἄδραμυς, longa, ut ex geminatione apparet, vocali, quae in nomine promontorii Μασσίκυτος corripitur Quint. III. 234. VIII. 107. Psamytus Galatiae rex v. Eckhel. Doctr. III. 183. quomodo pronunciandum sit non constat, sed Μίνυτος Niobae filius Apollod. III. 5, 6. procul dubio sic ut Ἄνυτος, et fortasse Πίνυτος scribendum est; nam Tzetzes Chil. IV. 421. inter Niobae filios Εὐπίνυτον refert

13) Schol. Od. XXI. 54. γωρυτός παρὰ τὸ ἀορεῖν τὸν ῥυτόν scrib. χωρεῖν. Τόξου ῥῦμα Aesch.

14) Χολάδες τὰ ἔντερα ἀπὸ τῆς κοιλότητος ἢ τοῦ κεχαλάσθαι ὅθεν καὶ κῶλον (scr. κόλον) ἢ ὅτι τὴν χολὴν ἔχει, aptius sane.

15) Hoc modo excusari potest Sidonius qui corytus usurpavit pro tribrevi.

(omiss. in Th.) Positione longam penultimam habet nomen plebejum a Photio memoratum *Σάβυττος* — *τὸ γυναικεῖον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι καὶ βύεσθαι*, et paullo post *Σάραβον τὸ γυναικεῖον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι καὶ σάκταν καὶ σάβυτταν* (sic) sed etymo caret. Et Cres quidam *παῖς ὁ Πολύττου* Anth. VI. n. 126. sed Brunckius et alii ex apogr. Lips. *Πολύγγου* praeferunt, quod ex *Πολυγόνου* contractum putant (ut *νεογνός, δίφρος, μεσόδμη*) nec longe distat *Πολύλλου*. Atticum quidem nomen *Πολυτίων* Pherecrat. ypsilon breve habet nec simplex videtur ut *Ὀρυντίων* Paus. II. 4, 3. ab *Ὄρυντος*, *Ἰφιτίων* ab *Ἴφιτος, παρὰ τὸ εὐρύς Εὔρυτος Εὐρυτίων* EM. 396, 51. a Socrates Socration Catull. c. XLVII. ab *Ἱππότης Ἱπποτίων*,[16] sed compositum ut *Ἀνδροτίων*. Feminina primae declinationis sunt mulierum nomina a masculinis declinata *Ἀνύτη, Πινύτη*[17] et urbium *Ἀφύτη ἢ Ἄφυτις καὶ Ἀφύτεια ἀπὸ Ἀφύτου τινός* Steph. *Κοσύτη* Umbriae, quibus adjungantur *Λιρνύτεια* Pamphyliae, *Βέρυτις τρωικὴ πόλις, Κάνυτις* Syriae, *Ζήβυττις* Libyae — *Ἄμυτις* Xerxis filia Ctesias Phot. p. 57. Tzetz. Chil. I. 96. quae *Ἀνοῦτις* dicitur circumducta penultima Athen. XIII. 609. A. ut *Χελῦτις* Dianae epitheton. Appellativa nulla sunt praeter verbale *ἀϋτή* ab *ἀΰω* ut *ἀάτη* ab *ἀάω*, nam *πινυτή* iis adnumerari potest quae ex adjectivis facta sunt substantiva v. Parall. 360. Pro *Κορύτει τῇ κεφαλῇ* Hes. Musurus edidit *κορύτῃ*,

---

16) Hoc tamen ambiguum est simplex sit an compositum ut *Ἀνδροτίων, Πολυτίων*, sed *Ἀρχετίων* Dem. c. Mid. 558, 21. ab *Ἀρχέτης* (ut *Ἀλκέτης*) declinatum dixerim; Archetius Virg. Aen. XII. 459. Rutuli nomen fortasse barbarum magis quam graecum; Aegyptius quidam *Φιλιτίων* Herod. II. 128. cujus scriptura in codd. variat; si Graecus esset, *Φιλιστίων* scriberem, vel *Φιλητίων* Corp. Inscr. n. 898. a *Φιλήτης*.

17) Hoc Herodianus acuit, fortasse ob masculinum *Πινυτός* v. Lehrs. Aristarch. 292. Arcadius *Πινυτή τὸ ἐπίθετον, Πινύτη δὲ τὸ κύριον*, ubi in cod. *Πινύτη δὲ* scriptum est, ut nescias utrum hic a sententia magistri discesserit an sic scripserit *πινύτη δὲ τὸ προςηγορικὸν, τὸ δὲ κύριον Πινυτή*. Appellativum nonnullos gravasse testatur Schol. A. ad Il. VII. 289. vulgo acuitur aut quia natura adjectivum est aut quia a *πινύω* derivatum ut *τελετή* et *βιοτή*, quanquam hujus etiam masculinum extat *βίοτος*. Praeter *βιοτή* et *πινυτή* in usu sunt *βιότης* et *πινυτής*, sed his simillimum *ποτής* potio feminino caret; nam *πότος* modo reperitur.

cujus manifesta est cum *κόρυς* cognatio sed scriptura incerta. Paragoge singularis exempli est *νηπύτιος* a *νήπιος*.

§. 9. *Τὰ εἰς ωτος ὀξύνεται περνωτός*,[18] *τορνωτός, χρυσωτός, Βοιωτός, μυωτός* etc. Arc. 82. quorum unum solum commemoratione dignum erat *Βοιωτός*, a *βοῦς* derivatum ut *βοώτης* v. Euphor. Fragm. XLIX. ut a *λίβανος λιβανωτός* et *κιβωτὸς ἴσως παρὰ τὸ κίβος ὅ ἐστι τροφή* EM. sed hoc rectius a *κίββα πήρα* Hes. unde *κίβισις πήρα ἡ κιβωτός* Schol. Hes. Scut. 224. Salmasius vero Exercc. Plinn. p. 680. A. cum aegyptiaco *κιβώριον* contendit, hebraicumque putatur *θίβη πλεκτόν τι κιβωτοειδές* Hes. qui quod subjicit *θίβωνος κιβωτός*, fortasse non sic scripsit sed *θιβωτός*. A verbo *ἄω*, ut creditur, *ἄωτος* sive *ἄωτον* barytonon et *μυττωτόν οἱ Ἀττικοὶ ὑπότριμμά τι μετὰ σκορόδου. Εὔπολις δὲ τὸ ἄμυλον λέγων φησὶ τὰ συκάρια ἐποίησε μυττωτὸν πολύν.*[19] *Κυρίως τὸ ἐκ σκορόδων καὶ τυροῦ καὶ ὄξους ὑπότριμμα παρὰ τὸ μυσάττεσθαι αὐτοῦ τὴν ὀσμὴν τροπῇ ἀττικῇ καὶ πλεονασμῷ ἀντὶ τοῦ μυσωτός. Καλλίμαχος ἣν ἐντρίψαντο μυσωτόν* Erotian. et Sch. Ar. Vesp. 62. unde Scaliger ad Catull. p. 157. latinum *moretum* conversum putat, cujus *nares acer jaculatur apertas spiritus* Moret. 106. *Καρωτόν* non graecum esse Schweighaeuserus ad Athen. T. V. 30. colligit ex Neophyti verbis *σταφυλῖνον ἄγριον οἱ Ῥωμαῖοι καρωτόν*. Hi autem carotam vocant fortasse a *κάρος* sive *κάρον* careum, cujus radix pestinacae modo editur. Propriorum accentus instabilis est; *Βουθρωτός* sive *Βουθρωτόν*, quod si compositum idemque esset quod *βούτρωτος*, ut Stephano placuit, gravari oporteret, *Ἀραχωτοί* Strab. *Ἀποδωτοί* s. *Ἀποδοτοί* Thuc. *Θεσπρωτοί* etc. sed *Ἄσβωτος* Thessaliae urbs, *Μάσκωτος* Libyae Steph. *Κάῤῥωτος* Cyrenaeus Pind. *εἰς Ἕρμωτον* (omiss. in Th.) Arrian. I. 12, 11. cujus genus ignotum est. Masculina primae declinationis sunt, primum propria ut *Μωλώτης* Corcyraeus in Corp. Inscr. n. 1845. l. 37.

---

18) Theognostus p. 76. *περωτός*, unde elicias *πτερωτός*.

19) Fragm. T. II. 498. Quum vero ficus neque amylo conveniant neque memorentur in confectione moreti v. Schneider. ad Theophr. T. III. 576. scribi malim *τὰ φυτάρι' ἐξεποίησε μυττ. πολύν*, sicut vinitores *βότρυς ἐκποιεῖσθαι* dicuntur etc.

et 1848. Ὑδρκώτης Indiae fluvius v. Muetzell. ad Curt. T. II. 819. Ἀραχῶται i. q. Ἀραχωτοί Eust. ad Dion. 1097. partim paronyma, a θοός (Θόων) Θοώτης, Λυκώτης Ovid. Met. XII. 350. Calpurn. Ecl. VI. 26. notissimumque Φιλώτας, a quo differt Φιλητᾶς verbale ut femininum Φιλῶτις Antiphanis fabula v. Meinek. T. III. 130. idemque libertinae Romanae nomen Polyaen. VIII. 30. (ubi oxytonon est) a Φιλητίς Anth. VI. 225.[20] et ingens numerus gentiliciorum, de quibus identidem admonet Stephanus Ἶρος — Ἰρώτης ὡς Ἠπειρώτης, Μαλλώτης, — Ἴσβος Ἰσβώτης — Ἄκτιον Ἀκτιώτης ὡς Πηλιώτης, Ζεφυριώτης· ἄμεινον δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ἀκτία ὡς Πελασγία Πελασγιώτης — Κάσιον Κασιώτης ὡς Πηλουσιώτης etc. Secundo appellativa, pleraque quidem denominativa ut a κλοιός κλοιώτης δεσμώτης Hes. a κῶλον, nisi me conjectura fallit, κωλώτης, quasi pedonem dicas; sic enim lacertas dictas suspicor ab incessu, quem pedum obliqui motus perquam notabilem reddunt οἱ γὰρ κροκόδειλοι καὶ σαῦροι καὶ ἀσκαλαβῶται καὶ χελῶναι[21] ἐκ τοῦ πλαγίου προςπεφυκότα τὰ σκέλη ἔχει καὶ κάμπτει ἐπὶ τὸ πλάγιον Aristot. de Incess. XV. 713. a. 17. Neque aliam originem habet grallatorum nomen κωλοβαθρίσται, qui et καλοβάται dicuntur et καλοβάμονες, seu quia grallae ligneae sunt sive etiam κῶλον et κᾶλον (cala, clava) re unum sonant, hoc est teres quiddam et cylindratum ut σκυταλίδες et φάλαγγες internodia digitorum, partesque corporis extremae ac praecipue crura vocata sunt κᾶλα, quia ad reliquum corpus eam ferme rationem habent, quam suri ad truncum arboris.[22] Haud improbabilis certe C. Scaligeri conjectura su-

20) Hic Brunckii accentus est, in cod. Φιλήτιδος legitur. In primo versu ὅρος ἄκριτον αἶψε νέμεσθε scribendum videtur ἄβροτον. In proximo Epigr. 226. τοῦτο Κλείτωνος ἐπαύλιον ad versum explendum interponi potest (ταὐτό) γέ τοι et paullo post τοῦτό τε ῥωπεῖον ὀλιγόξυλον scribi pro ῥωπεύειν.

21) Ἀγκύλα γυῖα χελώνης poeta ap. Schol. Arist. Eqq. 534. Χέλυς σαῦλα πόσιν βαίνουσα H. H. in Merc. 27. Similem hominum incessum exprimunt verba διασαυλοῦσθαι et σαυλοπρωκτιᾶν id est τὰ ἰσχία περισπᾶν cevere, nomenque saltationis obscenae καλλίβας et καλλαβίς sive potius καλαβίς.

22) Τὸ ἀπὸ τραχήλου μέχρις αἰδοίων κύτος τοῦ σώματος κορμὸν καλοῦσιν ἰδιωτικῶς Eust. 835, 50. ut Latini truncum.

ram a similitudine suri nomen accepisse; pro quo etiam hoc afferri potest quod ἡ κνήμη nunc κανίον et καλαμοπόδαρον dicitur v. Coraes ad Heliod. p. 115. Haec in opinione posita. Alia attuli ad Buttm. 433.· inque his pauca a verbis derivata σαώτης Liberi patris cognomen Anth. IX. 603. πταώτης ἐκπηχώς Hes. Sunt etiam paraschematista; ἀσκαλαβώτης pro ἀσκάλαβος et quod Schol. Nic. Th. 484. Atticis assignat, γαλεώτης pro γαλεός. His adnexa sunt feminina δενδρῶτις, πυργῶτις etc. accentu distincta ab homoteleutis quibus nulla praecedunt masculina in ωτης ut Ἑλλωτίς Minervae epitheton παρὰ τὸ ἕλος ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν EM. ἐρωτίς amica, Λαμωτίς regio a Lamo fluvio, ut videtur, appellata v. Tzschuck. ad Strab. XIV. 690. Et masculina tertiae declinationis a κόρση κορσωτήρ sive κορσωτεύς, a χιλός χιλωτήρ fiscella s. capistrum, a σαύρα vel σαῦρος (unde σαυροβριθής) σαυρωτήρ etc. Feminina primae declinationis afferunt Arcadius p. 114. et Theogn. 117. τὰ τῷ ω παραληγόμενα βαρύνεται Κριθώτη, Περκώτη, Γεφυρώτη, Γιγγλιμώτη· τὸ δὲ μηλωτή, κηρωτή ὀξύνεται καὶ τὸ οἰσπωτή, quam regulam, quantum ad urbium nomina, libri nostri partim ratam faciunt, partim irritam v. Goettling. de Acc. p. 162. Postrema aliquid vitii contraxisse videntur; nam quod regulae convenit, βαλλωτή sive βαλωτή marrubium deest proque eo subiit οἰσπωτή, quod gravari solet et debet si a πάτος compositum cum trope vocalis ut EM. censet, etsi πάτος dicitur ῥύπος παλαιστρικός v. Galen. de Simpl. Med. X. 3, 309. T. XII. Sin ab οἴσπη derivatum est ut μηλωτή, acui oportuit. Incertum est Ἀβρωτή Onchesti filia Plutarch. Quaest. Gr. XVI. Adjectivum unum novi ab adverbio ductum μάψωτος μάταιος Hes.

CAP. V.

De affectionibus.

§. 1. Terminatio, cujus consona prima est delta, nulla saepius mutatione afficitur quam vocalis iota. Namque non solum Graeci recentioris memoriae μισάδιος receperunt pro μεσίδιος et μισαδιάζειν pro dimidiare, sed etiam deminutivis, quae antiquitus in ιδιον terminata sunt, alpha obrepsit, ὀσ-

πος τοπίτης. Non improbabilis haec videtur conjectura *νηρίτης* et *ἀναρίτης* (ut *νῆττα* anas) proprie significare *τὸν νηρὸν* marinum; quodque in Arist. H. Ann. V. 15. p. 547. b. IV. 4. p. 530. a. et saepius scriptum est *νηρείτης*, fortasse nihil aliud quam iota longum indicat ut *ἀκρείτης*, *χαρακείτης*[2] et multa ejusmodi, quibus nescio an adjici possit *ἀγλεῖτις οἰκέτις* Hes. *ἀγλίτης οἰκέτης* EM. quorum origo latet. Frequentior est longarum vocalium vicissitudo *Κάστνιον* — *Καστνιήτης· ἔδει δὲ Καστνιώτης ὡς Πηλιώτης* Steph. qui a similibus *Κασιώτης*, *Ζεφυριώτης*, *Πηλουσιώτης* ducit et a femininis *Ἐλιμειώτης*, *Ἀλεξανδρειώτης*, *Μασσαλιώτης*, quod tamen non raro per eta scribitur v. ad Phryn. 700. ad Buttm. 433. nec solum apud scriptores ionicos, quorum est *Ἰταλιήτης* Antioch. ap. Dionys. Antt. I. 12. (omiss. in Th.) *Μαιῆται* et *Μαιῆτις* Herod. sed idem nonnunquam per *ω̄*, ut *Ἱστιαιῆτις* et *Ἱστιαιῶτις*, uno autem modo *Φθιῶτις*, *Θεσσαλιῶτις*. Illi vero *Μαιῶται* etiam *Μαΐται* nominantur in Inscr. v. Boekh. Vol. II. p. 101. Nominum *Φιλήτης*, *Φιλώτης* et *Φιλοίτιος* similitudinem supra attigi; postremo simillimum est Agroetius Grammatici nomen ab *Ἀγροίτης* derivatum ut *Μενοίτης Μενοίτιος*. Jam hoc *Ἀγροίτης* ex *ἀγρότης* factum esse Grammatici haud temere contendunt, utrumque ab *ἀγρός* ducentes, unde etiam *ἀγρίτης ὡς τόπος τοπίτης* Steph. et *ἀγρώτης*, *ἀγρότης* autem cum *ἱππότης* conferendum, *ἀγρίτης* cum *ἱππίτης* Hes. et proprio *Ἱππίτης*, qui homo etiam *Ἱππότης* dicitur nec dubito quin ab *Ἵππυς* propagari potuerit *Ἱππύτης* et a *Δέννυς* (*Δεῖνις*) *Δεννύτης*. Denique *ἀνεμώτης ὄνος τοῖς ἀνέμοις θυόμενος* Hes. et quod pro eo in EM. scriptum est *ἀνεμύτης*, propriumque Thebani proditoris nomen *Ἀνεμοίτας* et Minervae ventos tranquillantis epitheton *Ἀνεμῶτις* Paus. IV. 35, 5.

§. 2. Nunc dicam vocales ancipites quomodo nunc corripiantur contra naturam nunc producantur. Regula est antiquitus sancita *τὰ εἰς ιτης μακρά ἐστι* EM. 447, 27. quae pariter valet de nominibus in *υτης* derivatis. Illam violavit Ja-

2) Anth. VI. 294. *παρακείταν νάρθηκα κροτάφων πλάκτορα νηπιάχων* correxi *χαρακείταν* id est *χαρακίτην*, *fissa arundo* Propert. IV. 7, 25.

cobsius Anth. XIII. 18. pro καὶ Ὑλαΐδαι βασιλῆες corrigens Ἀμυκλαῖται, ad sententiam satis apte, nam Dioscuri hoc loco significari videntur, sed poterat leniore medicina uti Ἀμυκλαΐδαι. Nec valde probabilis est Bergkii conjectatio Aristophanem in Danaid. Fr. XI. 1051. Λυκιτᾶς usurpasse penultima brevi. Poeta qui vocativo πρεςβῦτα usus est pro dactylo Anth. I. n. 46. una ratione excusari potest, quod Christianus est. Eratosthenes vero Append. n. 25. μηδὲ σύγ' Ἀρχύτεω δυςμήχανα ἔργα genitivum sine dubio trisyllabum esse voluit. Ceterarum terminationum lex nulla tradita est. Insulae Melitae nomen Ovidius Fast. III. 567. et Silius XIV. 251. pronunciaverunt sic ut Nereidis Homerus, sed Lycophr. 1028. media porrecta, nisi e codd. nonnullis recipienda est particula ἄλλοι δὲ Μελίτην quomodo mulieris nomen enunciatum est Anth. V. 282. et viri Μελίτων IX. 143. Genitivus Ἰφίτου Il. II. 518. sic ut Αἰόλου in Odyssea, legitur media producta. E breve et longum Stephanus s. Ἴος concedit gentilicio Ἰήτης καὶ Ἰέτης et a nomine urbis Ἰεταί Steph. Silius finxit *celsus Ietas* XIV. 271. Illi simile appellativum Hesychius refert ἰήτης τοξότης ἰοβόλος, quod si ἰήτης scribimus ut Albertius suasit, difficilis est vocalis defensio, nam ἔτης dicendum erat ut θέτης vel productione adhibita ἥτης ut δώτης v. Parall. 429. 442. eaque ectasis etiam ad derivativa pertinet cum paronyma, ut ἀγρώτης, tum verbalia, quod genus Scymnus in Fragm. v. 103. metri causa Σκύθαι ἀρωτῆρες dixit ut Sophocles ἀρώσιμος. Eadem ratione vocabula gentium barbararum Κερκέται et Τορέται Avienus Descr. 866. versibus suis accommodavit contraque Abydus 693. et Berytus 1071. non veritus est corripere. Correptioni longarum vocalium vicina est elisio, cujus unum est sed inexpugnabile exemplum Athen. III. 86. A. ὁ ἀναρίτας καὶ ἀνάρτας καλεῖται. Nam quod Schol. Theocr. V. 5. dicit κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον Συβαρίτης, κατὰ δὲ Δωριεῖς Συβάρτας, pertinet ad pristinam scripturam Συβάρτας, pro quo plerique codd. Σιβύρτας praebent, ut Epirota quidam vocatur Polyb. XXII. 9, 7. et Messenius Βαβύρτας apud eundem, Arcas Λασύρτας Ath. II. 44. F. Νικύρτας δουλέκδουλος Hes. Σιβύρτιος Aristoph. et al. Nec credimus Eustathio 481, 35. τὸ ὀπτόν ἐκ τοῦ ὀπτητόν καὶ τὸ ἑφθόν ἐκ τοῦ ἑψητόν ἔοικε

pro *Τριχόρυθος* scriptum est fortasse ad significationem vocalis longae; nomen ipsum *τριχόρυφον* declarare videtur producta syllaba prima ut *Τριναχρία*. Nec praetermittam synonyma *μῦς* et *σμίνθος*, pro quo et *σμίθος* reperitur et quod hinc derivatum putatur *Σμιθεύς* in libris nummisque v. Jacobs. ad Aelian. p. 406. accedente trope vocalis quae saepius cernitur in syllaba secundaria *Κόκυνθος* et Cocinthus v. Intt. ad Polyb. II. 14. *Λέβινθος* et Lebynthus Tzschuck. ad Mel. II. 7, 11. *Ἀράκυνθος* et *Ἀράκινθος* Bernh. ad Dionys. v. 431. *Ἄψυνθος — καὶ διὰ τοῦ ι* Steph. *Ζήρινθος* et *Ζήρυνθος* Bachmann. ad Lyc. 77. Verum de hoc satis. Permutationis consonae characteristae exemplum est illud quod Philostorgius affert H. Eccl. VIII. 11, 514. C. *Ναδίανδον τὴν Ναζίανζον ἐξονομάζει*, quo evitavit. collisionem literarum *νζ*. Aliud praebet vox Laconica *ἀγασός* i. q. *ἀγαθός* et herbae nomen *ἄνηττον ἐν τοῖς δύο ν καὶ δύο τ* Anecd. Bekk. 403. quod in optimis Theophrasti libris *ἄννησον*, apud alios *ἄνηθον* scribitur.[8] Cucurbitam *κολόκυντον* dici sive *κολοκύντην* et *κολοκύνθην* inter omnes constat, sed analogia non apparet. Nomen urbis *Λυχνιδός* et *Λυχνιτός* scriptum supra attuli; item *κεάτης* et *κεάδης*. Quod vero in EM. 524, 37. dicitur *Κοδρίτης ἀπὸ τοῦ Κόδρος γίνεται ὥσπερ παρὰ τὸ Κρόνος Κρονίτης*, idem quidem significat quod *Κρονίδης* sed aberratio est a typo patronymico ad gentilicium, eademque licentia Aristophanes Carcini filium *Καρκινίτην* usurpavit, Propertius III. 13, 10. Icarii filiam *Icariotin*, vulgoque Oceani prolem *Oceanitidas* vocant; contraria vero enallage terminationum usus Praxagoras *μαργαρίδαι* dixit pro *μαργαρῖται* ionice ut Schol. Photii ait; quippe a *μάργαρον* sive *μάργαρος* legitime derivatur *μαργαρίτης* ut *ἀετίτης* et cetera lapillorum vocabula. Sic certe grammaticos graecos statuisse oportet; at germanicarum dialectorum aestimatores nomen margarita non derivatum sed compositum esse dictitant ipsumque germanicum *mari-griut* id est maris pulverem v. Massmann. Libell. Au-

8) Schol. Theocr. VII. 63. *ἄνηθον τὸ μάλαθρον, ἄνισον δὲ τὸ γλυκάνισον*, sed pro *ἄννισον* Athen. IX. 371. D. nunc *ἄννησον* receptum est. Cf. Fritzsch. ad Thesmoph. v. 486.

'ar. p. 121. sq. Quod si ita se habet, Graecos necesse est rocabulo barbaro, quod paragogi speciem haberet, de suo iffinxisse primitivum μάργαρον. His absolutis una restat quaestio de epenthesi et exaeresi cum consonarum tum vocalium. 'raeter usitatum ἐλκύδριον in Plutarch. Quaest. graec. XVIII. 98. invenitur ἐλκύδιον, cui adversatur ingens deminutivorum opia σκελύδριον Epict. I. 12, 14. τειχύδριον quod Xenophonti robabiliter restitutum est, μελύδριον, σκιφύδριον et ab aliis erminationibus μονύδριον Niceph. Greg. Hist. IV. 1, 46. τρωλύδριον et χαλκύδριον, quae Bekkerus in Ind. Anecd. ex 'heognosto excerpsit,[9] κωμύδριον et alia quae Fischerus et pohnius de extrem. Odyss. p. 132. comportarunt. Sed illi dminiculum praebet βαρύδιον non a βαρύς derivatum ut σιύδιον, ὀφρύδιον etc. sed a βάρος, unde βαρύλλιον intellectu odem. Δενδρύδιον quod Stephanus affert sine teste, successores ejus merito suspectant ut et τοκαρύδιον *usurula* quod ι Gloss. post τοκαρίδιον positum est. Longe vero alia ratio st substantivorum verbalium in της quum in τρος transeunt, cut pro ἰάτης, quo nullus antiquorum usus est, successit ιτρός, pro δαίτης epulo, quod superest in herois nomine, χιτρός, pro μάστης (σιρομάστης) μαστρός ὁ ζητητικός Gloss. ι Lycophr. 1120. nec κλήτης reperitur sed Κλητροί κλήτορες es. Quibus accedunt insolentius figurata ab ἕδω ἐδέατρος, ὸ ἐλεός, ut veteres censent, ἐλέατρος, de quibus exposuit ankius de Hesych. 95. sq. ab ignoto themate λατρός i. q. ἄτρις sive λατρεύς Aesch. Suppl. 1012. οἰκεῖν λατρῶν ἄτερθεν . est sejunctas a famulis sedes habere, non ut vulgo accitur nullam pensionem solvere, quod ridiculum videtur. De ocalibus quae ante τ inseruntur, ἀτίετος, μητιέτης, πολιήτης, ασιώτης alio loco disputavi Parall. 433. ad Buttm. 432. sq.

9) Apud hunc tria modo reperio p. 126. τρωγλύδριον, νεανισκύιον, Πριαμιλλύδριον, hoc ex hypermiosi pro Πριαμύλλιον Schol. on. p. 856. ypsilo propter epalleliam in iota mutato.

DISSERTATIO NONA.

DE

NOMINIBUS QUORUM CHARACTER EST SIGMA.

CAP. I.

De nominibus in ασος, εσος, ισος etc.

§. 1. Nominum, quae alpha in paralexi habent, primum edisseram brachyparalecta: τὰ εἰς ασος ἔχοντα τὸ ᾰ συνεσταλμένον ἑνὸς ὄντος τοῦ σ προπαροξύνονται, κόμπασος, ἄρπασος, δάμασος, βάναυσος. Σημείωσαι τὸ κερασός φυτόν· τὴν δὲ πόλιν βαρύνουσι Arc. 76. Ex vestigiis codicis Havn. βαύνασος καὶ βάναυσος cognoscitur illum idem scripsisse quod Schol. Dion. Gramm. p. 655. παρὰ τὸ βαυνός βαύνασος καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν βάναυσος. Κόμπασος si comparatione cognominis ludicri Κομπασεύς non satis munitum putamus, facile mutari potest in Κάμπασος, quod est fluvii nomen Anall. Brunck. II. 525. ut, quod sequitur, Ἄρπασος Quint. X. 143. brevi penultima sicut omnia quae apud poetas leguntur Δάμασος, Δίδνασος, Ἴμβρασος, Καύκασος, Κρίασος Nonn. XXXII. 187. longo iota ut Πρίασος XIII. 521. XXXVII. 624. Ῥίγβασος XXVI. 249. Ὄλκασος XXVI. 181. Κορύμβασος XXVIII. 51. Μάργασος Quint. X. 143. Πείρασος XI. 52. Schol. Eur. Or. 942. Phantasus Ovid. et derivata Ἀργασίδης Nonn. XXXII. 187. Περγασίδης Hom. τραγασαῖος Aristoph. etc. quare etiam Πίνδασος montis nomen Paus. II. 26, 8. dactylicum esse censemus et gentilicia Μάργασοι, Νάρβασοι, Ὄργασοι Ptolem. VI. 373. De etymis peregrinorum quaerere non attinet, sed ea quae ad graecam originem referri possunt, veteres partim a verbis arcessunt Δάμασος παρὰ τὸν δαμάσω μέλλοντα ὡς Ἵππασος EM. 247, 29. quibus adjungi possunt Ἔλασος, Ὄκλασος Sch. Phoenn. 942. Σκίδασος et quae ab Alciphrone ficta sunt parasitorum nomina Λαχανοθαύμασος III. Ep. 47. Ῥαφανοχόρτασος Ep. 72.[1] partim a nominibus παρὰ τὸ ἵππος Ἵππα-

1) Stephanus Χορτασώ πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ μέλλοντος ὁ σχημα-

σος ὡς παρὰ τὸ χόρτος Χόρτασος Schol. Dion. Gr. 655. *Πύρασος διὰ τὸ πυροφόρος εἶναι* Steph. *Πήγασος — ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς γείνετο* Hes. Th. 283. et Strabo IX. 436. nomen *Παγασαί*, etsi a brevi orditur, tamen a *πηγή* potius quam a *πήγνυσθαι* (ut *Ναύπακτος*) dictum censet. Et ad hoc exemplum *Γόργασος* a *γοργός* sive *Γόργος* repeti licet, *Κρίασος* a *κριός* etc. Ab adverbio *κύβδα* Plato comicus derivavit *Κύβδασος*. Totidem sunt appellativorum fontes; a *κραυγή* vel a futuro *κραυγάζω κραύγασος* ranae epitheton Tzetz. ad Hes. Opp. 412. *γέλασος* upupa Hes. s. *Μακεσίκρανος* (omiss. in Th.) *πέτασος*, *τιθασός* a *τιθός* potius quam ut Eberto visum in Dissert. Sic. 199. a *τιθάζω*, praeterea a *κέρας κέρασος cornus*, *θίασος ἢ παρὰ τὸ θεῖον ἢ παρὰ τὸν σιὸν καθὰ δηλοῖ ὁ δειπνοσοφιστής* (362. F.) Eust. 1702, 5. qui alibi a *θειάζω* ducit 539, 34. Ex duabus significationibus, quas Hesychius nomini *κίκκασος* tribuit *ὁ ἐκ τῶν παραμηρίων ἱδρὼς καὶ βόλου ὄνομα*, prima convenit cum proximis *κίκκη ἡ ἀπὸ τῶν αἰδοίων δυςοσμία* et *κίκκος ἡ διαχώρησις*, alteram incertam reddit Photii scriptura *ὀβόλου ὄνομα*, nam ab eadem stirpe ductum *κίκκαβος* nummuli nomen est, eadem vero terminatione praedita *κρύφασος* et *κάγχασος* tesserarum jactus significant, illud fortasse a *κρύφα* ut *Κύβδασος*, alterum a *καγχάζω*. *Κάρπασος* sive *κάρπασον* plantae nomen cujus succus *ὀποκάρπασον*, et homonymum *κάρπασος carbasus* neutrumque *λάρβασον* stibium, non constat unde orta sint; *λώγασος* cum *λωγάνιον* composui Parall. 81. Haec omnia proparoxytona sunt ipsumque *κερασός*, quod unum Arcadius excipit, saepius gravatur, neque nomina topica alio accentu notari solent atque ea quibus proventus significantur. Sed quod ille praetermittit *Παγασός* Hyperborei fabulosi nomen, oxytonon est in omnibus libris Paus. X. 5, 4. et *Παῤῥασός* Steph. De *Πίασος* nescio quid errat Spitznerus meus in Observ. in Quint. 182. quum ab Apollonio et Conone acui dicit; quorum neuter hujus hominis meminit; si ita scriberetur, penultima longa foret ex

---

τισμός ὡς τοῦ καλύψω ἡ Καλυψώ. Illud quidem commenticium est, sed huic multa similia sunt mulierum nomina *Ἐρυξώ, Πρηξώ* Anth. VII. 163. *Σωσώ* Nonn. XIV. 89.

regula Arcadii l. c. τὸ μέντοι ἔγγυσος (sic) ἐκτεταμένον ἔχον τὸ ᾱ ὀξύνεται καὶ τὸ Παρνασσός δύο σσ ἔχον, et Choerobosci II. 219. τὰ ἔχοντα μακρὸν τὸ ᾱ ἢ δύο σσ ὀξύνονται Καρνασός, Ἁλικαρνασσός. Sed Herodianus Cram. III. 300. etiam oxytonis concedit ut antepenultimam acuant: τὰ εἰς ος (scr. σος) προπαροξυνόμενα καὶ ἔχοντα πρὸ τέλους τὸ ᾰ συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχουσι· ταύτῃ μοι δοκεῖ καὶ τὸ Ἴασος τὸ ᾱ συστέλλειν τῷ χαρακτῆρι πεισθέν. Ἐπὶ (adde δὲ) τῶν ὀξυτόνων τῶν ἐχόντων τὸ σ ὁρᾶται δὲ (dele δὲ) καὶ ἡ συστολὴ καὶ ἡ ἔκτασις ὡς ἐν τῷ τάμασος καὶ ἐγγύασος, ἀλλὰ καὶ κέρασος καὶ ἔρασος, quae multifariam adulterata sunt. Primum quod de Ἴασος dicit, sic videtur accipiendum, hoc herois nomen a futuro ἰάσομαι ductum ut in EM. 464, 14. dicitur, alpha natura longum habere sed corripi characteris causa; qua excusatione ne opus quidem est, si illud ab ἴον vel ἰός vel adeo ab Ἰώ derivatum dicimus,[2] ut Ἴασον Ἄργος ἀπὸ Ἰάσου τῆς Ἰοῦς ut ajunt Sch. Od. XVIII. 246. et Βάργασα ἀπὸ Βαργάσου τοῦ υἱοῦ τῆς Βάργης Steph. Deinde loquitur de oxytonis, quorum penultimam modo brevem esse, modo longam; sed non declarat utrum positione longam significet, ut est in πάσσον v. Parall. 401. an natura ut πᾶσα, an utrinque ut θᾶσσον; quo difficilior est exemplorum quae apponit tractatio. Eorum primum, quod in cod. Bar. τάμεσος, in apographo Herm. τάγμασος scribitur, procul dubio est urbs Cypri quam Homerus Τεμέσην vel Ταμέσην vocat; apud Strab. VI. 253. Ταμασός in omnibus libris sed XIV. 684. et in Hierocl. Synecd. c. 44. Ταμασσός legitur; in Lyc. 854. adjectivum est ταμάσιος alpha longo et id sine ulla discrepantia, sed Hermannus Opusc. V. 244. ταμάσσιος corrigit quia Τεμέση vocalem brevem habet; quo accedit quod Ovidius agrum Cypri *tamasaeum* dixit alpha brevi et Nonnus XIII. 445. urbem ipsam Τάμασον item brevi media sed prima acuta ut regula jubet. Secundum ἐγγύασος in apogr. Herm. ἔμπνασος scriptum est, in Arc. l. c. ubi de alpha longo oxytonorum agitur, ἐγγυσός superscripto alpha; nec remedium in promptu. Nam quo Choeroboscus utitur, Καρνασός longius a vulgato distat, ipsumque non reperitur sed fortasse hinc

2) Hermannus Opusc. T. II. 204. Ἴασος interpretatur *Itius*.

derivatum est *Καρνάσιον ἄλσος*, ubi Apollinis Carnei statuam memorat Paus. IV. 33, 5. Nec satis simile *ταύτασος ὄρνις* Hes. nedum *Ὄστασος* Steph. s. *Ἄδανα* aut *Τρινασός* Paus. III. 22, 3. quod si syntheton est ut hic affirmat, proparoxytonon esse debet; eoque accentu est fluvii Epirotici nomen *Πανύασος* Ptolem. III. 13.[3] Tertium confirmat Arcadius *κερασός* acui jubens; sed rursus viam obsepit *Ἔρασος*, quod apparet ab illo oxytonis adscribi sed non legitur hodie nisi proparoxytonon, neque aliter fieri potest sive alpha longum habet ab *ἐράσω* derivatum sive breve ab *ἐράσομαι*. Oxytonon praebet Hesychius *Καμασός βάραθρος*, sed prosodia vocis ignotae non constat. Omissa sunt appellativa proparoxytona *μάλασσος τράχηλος* Hes. *βόρασσος* palmae fructus v. Sprengel. ad Diosc. 411. et *βόνασος*, cujus mediam Lexicographi apice notant nulla alia, puto, ratione quam quod interdum *βόνασσος* scribitur. Eadem scripturae inconstantia laborant vocabula topica, quorum pauca modo speciminis loco producam; ac primum Cariae oppida a Stephano nominata; primum *Ἰασσός* (sic) — *λέγεται καὶ ὀξυτόνως*, quem accentum saepe habet in libris nostris, nec raro gravatur v. Tzschuck. ad Strab. XIV. 626. plerumque uno sigma scriptum ut in nummis et lapidibus; *Κυβασσός ὡς Καβασσός*, sed *Ὑγασσός ὡς Βύβασσος καὶ Καρύασσος*, pro quo supra *Κρυασσός* editum est; idemque *Σύασσος* praebet et *Πρίνασσος*, sed *Πριναςσός* Polyb. XVI. 11. Polyaen. IV. 18. *Κορόπασσος* Lycaoniae Strab. XIV. 663. sed in cod. gravatur; acuuntur vero tria Pisidiae oppida *Ταρβασσός*, *Σαγαλασσός*, *Τιτυασσός*[4] XII. 570. ut *Ἀκαρασσός*, *Ἀμαμασσός*, sed ex diverso *Νάκρασος* Lydiae Steph. *Νακρασεῖς* Sestin. IX. 100. *Πειγέλασος* etc. Haec nemo coaequare obstinabit. Neutralia plerumque sigma unum et accentum in prima habent *Δύνδασον*, *Γέρασα*, *Ἴρασα*, *Κύρβασα ὡς Πήδασα*, *Κάνδασα ὡς Μύλασα*, unde *Μυλασεύς* brevi alpha Anth. IX.

3) *Τίθρασος* urbis Libycae nomen macroparalecton a Grammaticis fictum esse demonstrat Hermannus Voelckeri insomnia discutiens Opusc. T. VII. 283. Rhisiasus Pellenensis nomen Liv. XXXII. 22. vix recte scriptum est.

4) V. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. c. 24.

671. sed saepe etiam Mylassa apud utriusque linguae auctores. Feminina Arcadius p. 97. tria promit *θάλασσα*, *ἄνασσα* et *θέρμασσα ἡ κάμινος*, cujus analogia non satis liquet; quartum Hesychius subjicit *μαράσσαι* (hoc accentu) *κύνες ἢ ὄρνιθες*, quod nemo novit. Penultimam brevem habent *Περγασή*, *Παγασαί* (v. Goettling. de Acc. 157.) *Τραγάσαι*, cujus accentum mire variant codd. Poll. VI. 163. De Dianae Scythicae nomine *Ἀρτίμπασα* nihil constat, nec de Laconico fonte *Τίασα* Paus. III. 18. quem Athenaeus *Τίασσον* vocat, et urbe Cariae *Πλάρασσα* sive *Πλάρασα*. Nominum tertiae declinationis fere omnium origo peregrina vel certe ignota est *χαμασῖνες*, *κύπασσις*, et propriorum *Αὔασις* sive *Ὄασις*, *Πάτρασις* sive *Πάτρασσυς* ut *Ὄλγασσυς*, *Σκώπασις* Scytha Herod. IV. 120. ut Carthasis Curt. VII. 29, 1. Hyphasis fluvius qui et Hypanis dicitur alpha brevi. — *Τὰ διὰ τοῦ αισος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς σπάνιά εἰσι, Ἄπαισος, κέλαισος, κάβαισος ὁ ἄπληστος, Γναῖσος ὄνομα ποταμοῦ· τὸ παραισός μόνον ὀξυνθὲν τὴν αὐτὴν γραφὴν τοῖς βαρυτόνοις ἐφύλαξεν.* Horum primum apud Homerum oxytonon est *Ἀπαισοῦ ὡς ἀγανοῦ· καὶ ἴσως ἀκολούθως τῷ Παισός* Sch. A. ad Il. I. 828. nam alpha pleonasticum, ut idem dicit ad VIII. 178. accentum non mutat; pro *κέλαισος* nunc nihil succurrit praeter *Ἅλαισος*, unde urbs Siciliae *Ἅλαισα* denominata. *Γναῖσος* in *Γάλαισος* mutandum, id enim fluvii nomen quod saepius per eta scribitur Galesus ut Halesus.[5] De postremo nos certos reddit Stephanus *Πάραισος* (*Παραισός*) *περὶ ἧς Ἡρωδιανὸς ἐν ὀγδόῳ· τὸ μέντοι Πάραισος ὀξύνεται — Μίνω συγγενὴς ἀφ' οὗ ἡ πόλις ὁμοτόνως τῷ οἰκιστῇ*, ubi particula *μέντοι* ostendit Herodianum antea loquutum esse de barytonis. Holstenius idem esse nomen putat *Πρίαισος*. Alterius diphthongi exempla rarisssima sunt, *βάναυσος* quod paragogum potius videtur, ut Arcadius statuit, quam compositum a verbo *αὔω* EM. et *Νέμαυσος ἀπὸ Νεμαύσου Ἡρακλείδου* Steph.

§. 2. Nominibus in *ασος* exeuntibus Arcadius ex abrupto subjungit *Ἔφεσος*, *Ἔρεσος· τὸ μέντοι Θυεσσός δύο σσ ἔχον*

---

5) Monaesus viri nomen Sil. Ital. VII. 604. in aliis Edd. Monesus ut gentis nomen Plin. IV. 33. *Γόαισος* item hominis barbari.

ὀξύνεται, eodemque modo Theogn. 72. ubi mendose *Εὐεσσός* editum est, et Stephanus *Θυεσσός Λυδίας ἀπὸ Θυεσσοῦ* sigma duplici ut in nummis Eckhel. Doctr. T. III. 23. simplici vero *Κόρεσος* Calydonius Paus. *Ἔμεσος* Emesus Avien. Descr. v. 1085. quae saepius ἡ *Ἔμεσα* dicitur et τὰ *Ἔμεσα*. Verbalibus supra relatis *Ἵππασος* etc. respondet *Ἄρκεσος* Plut. V. Ages. c. XI. de Gen. Socr. XVII. ab eodem verbo ductum unde *Ἀρκέσας* et *Ἀρκέσων* ut *Τελέσας* et *Τελέσων* v. Parall. 348. Feminina nulla sunt praeter propria *Ἀκέσαι*, *Γενέση*, *Τεμέση*, *Ἔδεσσα*, *Σύεσσα ἀπὸ Συέσσης γραός*, *Ἄκεσσα* quod in Philostr. Her. V. 2, 703. minus recte *Ἄκεσα* scribitur. Neque alius generis sunt tritoclita *Ἄθεσις* Athesis, *Συέννεσις*, *Βέλεσυς*, exceptis verbalibus quae ad alium locum pertinent, *γένεσις*, *νέμεσις* etc. et sacerdotum Argivarum nomen *Ἡρεσίδες ἀπὸ τῆς Ἥρας ἢ παρὰ τὸν ἀρύσω μέλλοντα* EM.[6] Diphthongum perpauca receperunt, *παράδεισος* peregre advectum, *ἄλεισον*, cujus etymon evanuit; permulta vero vocalem eta sed modo propria: *Ὄνησος* Inscr. 2386. saepius dorice appellatus *Ὄνασος*, quo nomine est Macedo quidam Arrian. Alex. III. 5, 7. et alius Segestanus Cic. Verr. V. 45. tertiusque Amazonicorum scriptor qui et *Ὄνατος* dicitur v. Taylor. Lectt. Lys. c. IV. 242. omnia ab eodem verbo unde *Ὀνήτωρ*, *Ὀνήτης*, *Ὀνατᾶς*, *Ὀνήσιμος*, *Ὀνησίων*. Praeterea noti sunt Dorienses *Ἄντασος* Paus. II. 4, 4. pro quo V. 18, 3. *Ἄντασσος* subrepsit a Siebelisio repulsum, et *Νίκασος* Thuc. IV. 119. cui Goettlingius de Acc. 211. penultimam brevem tribuit, sed mihi non dubium videtur quin a futuro *νικήσω* ductum sit ut superiora illa et ut *Νικησώ* navis nomen in Inscr. Naval. p. 89. *Νικασώ* mulieris Inscr. Delph. 1710. *Νικασίς* Anth. VII. 482. *Νικασίων* Inscr. Att. n. 613. Atque hinc occasionem sumsit Antimachus Fr. III. Teumesi montis nomen a verbo *τευμήσασθαι* repetens; quod si grammaticis rationibus fundatum esset, *Τεύμησος* in EM. rectius scriberetur quam *Τευμησσός* in H. H. in Ap. 225. et Nonn. V. 60. ad exemplum verbalium illorum *Ὄνασος* etc. Sed vocabula locorum et heroum, quos poetae grammaticique

---

6) Credibilius est ab *ἀρύσω* derivatum esse vel ab *ἀρήσομαι*, sed ne hujus quidem derivationis (a $\overline{\sigma\omega}$ in $\overline{\sigma\iota\varsigma}$) exemplum extat.

s affingunt, ab etymis pleraque ignotis ducta in libris nostris nec inter se concordant, nec cum praeceptis Technicorum. *'α εἰς ησος ὀξύνεται Ταρτησσός, Αυρνησσός, Λυκαβησσός· τὸ μέν-ι Καρησός τινὲς βαρύνουσι. Εἰ δέ τι βαρύτονον εἴη, παρώνυμον ν εἴη ὡς τὸ Μάρπησσος ἀπὸ τοῦ Μάρπησσα ἢ σύνθετον ὡς Ἰνόννησος, χερσόνησος* Arc. 77. qui aut omnia illa sic ut syn-ιeta haec scripsit aut quae unum sigma habent et quae duo ιdem pensavit trutina. Clarius loquitur Theognostus: *τὰ ;ύτονα διὰ δύο σσ γράφονται Μυκαλησσός, Ταρτησσός, Αυρ-ησσός, 'Ελβησσός ὄνομα ποταμοῦ,*[7] *'Ορδησσός, Μοδησσός, Σαλ-υδησσός. Τὸ Κέησος, Βρίλησος δι' ἑνὸς σ γραφόμενα βαρύ-νται. Τὸ Μάρπησσος παρώνυμον ὡς Μέλισσος.* Hic *Κάρη-ς* scribendum esse pro *Κέησος* apparet e Sch. Il. XII. 20. ͻi Tyrannionem legimus *Καρησός* scripsisse consuetudinem ͻcolarum sequutum, Aristarchum vero hoc nomen gravasse ımprobante Herodiano propterea quod oxytona duo sigma ıbeant *'Αλικαρνησσός, Λυκαβησσός, Ταρτησσός,* illud unum. a *Χάλησος* Aetoli cujusdam nomen barytonum est Polyb. XX. 2. *Εὔησος, Κάβησος, Σάρδησος* in cod. Stephani, *Πρύμνη-ς* Hierocl. Synecd. c. 26. sed *Πρυμνησός* oxytonon in omni-ıs codd. Paus. V. 21, 5. incolae *Πρυμνησσεῖς* Sestin. IX. 66. *σσησός* Herod. I. 19. et alia hujusmodi, quorum perdifficilis ;t dijudicatio, quia et in accentu parum fidei et sigma non ılum in libris sed etiam in nummis et lapidibus literatis modo lditur modo demitur. Eadem inconstantia est nominum in *ησος* exeuntium sed hic alia molestia accedit ex permutatione ıterarum *σσ* et *ττ*. Nam *Παρνασσός* quidem nunquam per *ττ* ;ribitur, nec *Γαργηττός* per *σσ*, pro *'Υμηττός*[8] vero in He-ıd. VI. 137. *'Υμησσός* ut *Βριλησσός* sive *Βριλησός*, sed et ͻc nonnunquam per *ττ*, triplicique modo *Λυκαβησσός, Λυ-*

7) Hoc ignotum est; *'Αρπησσός ποταμός* Appian. Civ. IV. 103. et *ερμησσός* a scripto longius recedunt; numne *'Εδεβησσός* vel *'Ερβησ-ὸς ὄνομα πόλεως* scripsit? nam *πόλις* et *ποταμός* saepius confusa. Pro *'οδησσός* certe *'Οδησσός*. *'Ορδησσός* fluvii nomen in codd. Herod. IV. 3. *"Ορδησσος "Ορδησος* et *"Ορδισσος* scriptum est.

8) *"Υμηττος* proparoxytonos Theophr. de Sign. Aq. I. §. 20, 787. et . 6, 795. contra regulam Stephani s. *Γαργηττός*.

καβηττός, Λυκαβαττός in Rav. Arist. Rann. 1056. Causa autem hujus constantis inconstantiae neque in significatione posita esse potest, namque hominum montium vicorumque nomina eodem modo scribuntur; neque in diversitate etymi, quod plerumque latet. Quis enim pro certo assumat quod Schol. Plat. Crit. p. 444. affirmat Lycabettum vocatum esse διὰ τὸ λύκοις πληθύειν[9] aut Ori commentum in EM. Ἁλικαρνασσός διὰ τὸ πρὸς τῇ ἁλὶ τῆς Καρίας ᾠκίσθαι, vel quod Stephanus s. Τριναχία significat, Lyrnessum ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος, hoc est, a lyrae similitudine? Nec felicius est Welckeri inventum de Cycl. Epic. 244. Βριλησσός ex ἐρυλισσός contractum esse, et Muelleri in Dorib. I. 104. Ἁλικαρνασσός ex ἁλι — κάρηνον. Primitivum forsitan fuerit Ἀλίκαρνα, quo nomine Stephanus s. Χαλκίς Chalcidem appellatam esse scribit, eaque non insolita est urbium appellatio: Ἀλίκυρνα Acarnaniae v. Tzschuck. ad Strab. X. 114. Ἀλίσαρνα Troadis Steph. (omissa in Th.) Κάλαρνα Macedoniae, Καλάσαρνα Italiae, Φαλάσαρνα Cretae etc. v. Dissert. V. §. 6. Adn. 57. Sic et montis nomen Ταφιασσός sive Ταφίασος (Tzsch. ad Str. X. 52.) quem Antigonus Mir. CXXIX. Ταφίου ὄρος vocat, a Τάφιος declinatum videtur, τὰ Νῶρα νῦν καλεῖται Νηροασσός Strab. XII. 537. qua ratione etiam Κύρβασα cum Κύρβη, Περγασαί cum Πέργη (πύργος, Πέργαμα) conciliari possunt; Cephalleniae civitas οἱ Πρόννοι Polyb. V. 3. apud alios typo possessivo Πρώνιοι et Προνναῖοι, a Strabone Πρώνησος dicitur X. 455. Brundusium Βρεντήσιον a voce Mesapiorum βρένδος dictum narrant, Titaresus certe a monte, unde profluit, Titaro nomen accepit IX. 441. Μυκαλησσός, puto, a Μυκάλη, quicunque demum locus ita appellatus est; Πύργησσαν Stephanus vocat Italiae oppidum quod vulgo Pyrgi dicitur. Denique nihil nos adjuvat dialectorum observatio; nam quod Strabo dicit IX. 404. Μυκαλησσός — καλοῦσι δὲ βοιωτιακῶς Μυκαληττόν, quantillum valeat ad cognoscendum usum scribentium vel ex eo intelligitur quod quae ad Boeotiam pertinent vulgo per σσ scribuntur Κερησσός, Περμησσός sive Περμησός, Τευμησός, et quae ad Atticam per ττ, Λυκαβηττός, Συπαληττός. — Feminina sunt

9) Hesych. Λυκαβαντίας δρυμός, ἐν ᾧ οἱ λύκοι διατρίβουσι.

ut urbium nomina aut mulierum Ἴνησσα, Μάρπησσα, Τέ-
μησσα.

§. 3. Nominum in ισσος exeuntium tria sunt genera. Unum, ujus iota natura breve est nec positione producitur, κύτισος ; τάμισος ab ignotis etymis orta, et quae Alciphro finxit a uturo composita Χιδρολέπισος III. Ep. 62. Ῥαγοστράγγισος Ep. 2. Secundo continentur vocabula in ισσος, quae pariter illis roparoxytona sunt: κυπάρισσος, νάρκισσος, Μέλισσος· σεση-μείωται τὸ Τελμισσός Arc. quibus Theognostus 73. adjicit Κύρ-μισσος, Πόλισσος, Ἀρχεμισσός ποταμός, aequaliter ignota[10] et orro adjici possunt Calamissus Locridis oppidum Plin. IV. (4.) cui simile Καλάμαι Messeniae vicus, Ἄμφισσος Apol-lis filius Anton. Lib. c. 32. nomen a praepositione ductum ; Ἄμφισσα διὰ τὸ ὄρεσι περιέχεσθαι Harp. et Ἄντισσα, ἔπισ-σα, περισσός. Priorum origo nescitur sed accentus extra eam positus est. De tertio genere Arcadius eodem loco ι ῑ ἐκτεταμένον ἔχοντα ὀξύνεται, Κηφισός, Ἰλισός, κερδισός. Ἰ δέ τι βεβαρυτόνηται, παρώνυμον ὤφθη, ἄρκισος ἄρκισα, λά-σος λάρισα. Hic pro κερδισός restituendum est Κεδρισός ide Κεδρίσιοι οἱ Κυδωνιᾶται Hes. cf. Hoeckh. in Creta I. 5. ;nota sunt Ἄρκισος, quod Coraes ex Plut. V. Pelop. XIII. ıstulit, et Ἄρκισα, sed ex sequentibus Λάρισος[11] Λάρισα, ıae plerumque sigma duplex habent, suspicor illum nomen bis posuisse, quod in codd. nonnullis Thuc. IV. 128. Ἄρνισα ;riptum est ut Ἄργισα in compluribus Il. II. 738. pro Ἄρ-σσα, et proinde etiam Ἄρνισος ei notum fuisse nomen fluvii Theognosto memoratum l. c. qui de eodem genere macro-ıralectorum praecipere videtur sed exemplis dubiis et accen-bus saepe perversis: τὰ διὰ τοῦ ισος βαρύτονα κύριά τε καὶ ροσηγορικὰ διὰ τοῦ ῑ γράφονται δηλονότι τῆς παραληγούσης

10) A Κύρμισσος non longe discrepat Μυρμισσός πόλις Steph. cu-s in accentibus nulla auctoritas; pro Πόλισσος fortasse Βάλισσος scripsit ıvii nomen vel Βόλισσος urbis, vel totum depravatum est ex πόλις. ν Βορισσῷ Philostorg. IX. 9, 519. ἐν Βηρίσοις ex Basilio affert Dind. Th.

11) Λάρισος Strab. VIII. 387. Λαρισσός Plut. V. Philop. VII. et alibi ιάρισσος v. Tzschuck. ad Strab. IX. 649.

δι' ἑνὸς σ̄ ἐκφερομένης, Ἄρνισος ὁ ποταμός, Κήφισος, Ἔλισος, Λάνισος, Νήρισος, Ἄρισος ποταμός, Πάμισος, Λάρισος, Ῥίμισος ποταμὸς Σικελίας, Κρίμισος, Μόρμισσος ποταμός, ἄϊσος, ὕβρισος. Τὸ δὲ Ἀμισός τὸν τόνον ἀμείψαν τὴν γραφὴν ἐφύλαξε. Quod nisi addidisset, non dubitarem in principio post βαρύτονα interponere καὶ ὀξύτονα. Nam Κηφισός tam pervulgatum est nomen tamque fixum in ultima accentum habet ut inter proparoxytona referri nullo modo potuerit. Et Ἔλισος quoque nihil aliud videtur quam Εἰλισός vel, ut vulgo scribitur, Ἰλισσός. Nunc ita existimo Grammaticum universo quidem generi accentum tribuisse gravem sed de fluviorum vocabulis praecepisse particulatim, sic fere ut Choeroboscus praecipit 220, 24. et 228, 25. τὰ εἰς ο̄ς̄ (ισος) ἐπὶ ποταμῶν ὀξύνονται, Ἀνισός (Ἀμνισός) Κηφισός, Ἐλισός, nec tamen neglecta antinomia paronymorum. Etenim Λάρισος proparoxytonon est quia a Λάρισα derivatum ut Arcadius quidem affirmat, et Κρίμισος, quia secundum Grammaticorum sententiam ad femininum Κρίμισα refertur ut Μάρπησσος ad Μάρπησσα, Θάλασσος (omiss. in Th.) Zosim. II. 48. ad θάλασσα etc. Sed idem saepius Κριμισός scribitur,[12] quia fluvii nomen est, ut Κηφισός et Ἀμνισός, quod Choerobosco restituendum est pro Λάνισος, et Μηρισός Callim. Fr. 481. pro quo perperam editum est Νήρισος ut Ἄρισος pro Μάρισος Strab. VII. 304. quod ut regulae conveniat aut pro paronymo accipiendum aut acuto finiendum est; quanquam Πάμισος quoque in omnibus codd. Herod. et Paus. oxytonôs scribitur. Quod sequitur Ῥίμισος librarius ipse correxit verum nomen Κρίμισος post Σικελίας inserens. De Μόρμισος dubito; pro ἄϊσος scripserim Νάϊσος oppidi nomen Zosim. III. 11. quod alibi Ναϊσός et Ναισός scribitur v. Wessel. ad Itin. 566. idemque videtur ναῖσος ab Arcadio p. 75. inter bisyllaba relatum et τὸ Ναῖσος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Theogn. 72. ubi τόπου scribendum nisi excidit τὸ δὲ Νέσσος ἐπὶ — aut aliud quid. Postremo pro ὕβρισος, ut saltem unum lucremur appellativum, ὕρισος sive σύρισσος v. Dissert.

---

12) Bachmannus ad Lyc. 961. Κριμισός scribens Arcadii regulam se sequi profitetur. Hic vero paronyma excipit, quibus illud adnumerari potest.

I. c. III. §. 2, 337. Praetermissum est Παρoπαμισός quod Schol. S. Bernhard. ad Dion. Per. 737. non sic solum sed et Παρ-ένισσος et Παρπαμισσός scribi attestatur; eademque in aliis constantia: Μύγισοι Cariae urbs Steph. in cod. Rhed. Μύσσοι, ut alia hujus regionis oppida sigma duplex, accentum ro nunc in ultima habent Τυμνισσός, Ὑδισσός, Θεμισσός ἀπὸ μισσοῦ Steph. Πιδνηλισσός Strab. Ἴαβις καὶ Ἰαβισσός, nunc antepenultima Ἀράβισσος Hierocl. c. 41. Βαρβάλισσος, Κύσσος, Δέρβισσοι iidem Δερβίκκαι Steph.[13] quorum quae sit rissima scriptura neque ex literarum monimentis cognosci que grammaticis rationibus doceri potest. Nam quod Elmsius contendit ad Oed. C. 683. Κηφισός scribendum esse non ηφισσός, quia nusquam Κηφιττός legatur, valeret aliquid si, ii ἑλίττω dixerunt et περιττός, κυπάριττος, θάλαττα, iidem ιττός dixissent et Παρνασσός. Sed communium et propriom norma non eadem est. Si tamen nomen illud iota natura ngum habet ut Πάμισος, sigma simplici scribi debet, nam ante iota breve est Ἴσσος, πίσσα, Φοίνισσα. Jam transeo ad minina; quorum Choeroboscus 236. duo affert tanquam uno gma scripta Λάρισα et σάρισα, quod sic legitur in multis odd. Lucan. VIII. 298. X. 47. sed vulgo per σσ; tertium p. 199. μισα ὡς Λάρισα, Stephanus vero Ἔμισσα ὡς Λάρισσα, sed ldit a Dionysio poeta mediam correptam esse; cetera omnia nsonam geminant Ἔλισσα Dido v. Goeller. de Syracus. 250. ίλισσα Orestae nutrix Aesch. Choeph. 727. pro quo nunc Κίσσα receptum, Πίτνισσα sive Πίτνισος v. Tzsch. ad Strab. II. 184. Θέρμισσα et Νέβρισσα Strab. Τύρισσα Ptolem. Passa fluvius Plin. IV. 18. item ut appellativa ἄρπισσα αἱμασιά es. quod recte cum ἄρπιξ εἶδος ἀκάνθης et ἄρπεζα τόπος αἱμασιώδης conferunt,[14] et μέλισσα sive μέλιττα ut in illo genere, iod §. 1. tractavimus, θάλασσα et θάλαττα, sed nunquam ναττα vel κούριττα, βαλάνιττα vel aliud motione sexuali declinam, ne apud infimos quidem Graecorum qui μάγισσα, μάντισσα,

---

13) Praetereo incerta κράδισος vas vinarium Poll. μάδισος δίκελλα es. Amissus viri nomen Curt. X. 27. etc.

14) Cram. II. 347. ἀρπέτισσα ἵππος, ἔτι δὲ καὶ ἀρπακτική, fortasse o ἄρπισσα ut Ἄρπιννα vel paragogon ab ἀρπετός.

ῥήγισσα, πολίτισσα etc. admiserunt, statimque explosus est qui βασίλιττα dixit ut μέλιττα v. Meinek. Hist. Com. 256.[15] etsi Θρᾷττα probatur et Μάκεττα. Feminina in ιση perpauca: Ἀγχίση urbs, Καμίση soror Jani cujus collega fuit Cameses rex Macrob. Sat. I. 7. Lanise insula Plin. IV. 23. Neutrius generis unum ἄνισον et topica Τόμισον sive τὰ Τόμισα Strab. XIV. 663. τὰ Κάμισα, Πιμώλισα, quorum scriptura in dubio. Masculina primae declinationis enumerat EM. 14, 54. τὰ διὰ τοῦ ισης Ἀγχίσης, Ἀμφίσης, Ἀντίσης, Ἐρίσης ὄνομα κύριον, Κυρίσης ποταμὸς Κελτικῆς, Τιπενίσης ἐθνικόν, pro quo Stephanus Τιπάνισσαι praebet; Ἐρισεῖς ὄνομα ἔθνους Suid. Cetera excepto primo non reperio unde sumta sint; Αὐχίσαι (sic) memorantur Herod. IV. 171. Βαρίσσης et Δαυρίσης Persa, Σκυδίσης mons Armeniae v. Tzschuck. ad Strab. IX. 397. pariter incerta. Certa vero κίβισις et Θεμίσων, illud a κίββη πήρα Hes. hoc a Θέμισος.

§. 4. Vocalium quarta non reperitur nisi ante sigma duplex[16] aut in diphthongo κολοσσός, νεοσσός, Μολοσσός, Νόροσσος mons et Νόροσσοι gens Scythiae Ptolem. Ἄτοσσα regina, Πέτροσσα νῆσος Steph. Κολοσσαί quae et Κολασσαί vocantur, Συράκοσσαι vel Συράκουσσαι, Ὀροίσης nomen barbari Dion. Cass. XXXV. 37. Κοκουσός urbs Armeniae Hierocl. c. 41. — Τὰ διὰ τοῦ υσος εἴτε δι' ἑνὸς σ εἴτε διὰ δύο, Ὄνυσος ὁ ποταμός, μέθυσος, Διόνυσος, Βρύσος ὁ λιμήν, ἄφυσος, ἄρυσος, Γένυσσος ὄνομα διὰ σσ, Ἄμβρυσσος Theogn. 73. De ultimo Herodianus in Schol. Apoll. I. 54. Ἄμφρυσος γράφεται καὶ διὰ τοῦ β καὶ προπαροξύνεται, fortasse ab inusitato verbi inclinamento βρῦσαι ut Βρύσων et Βρυσεαί, quare scatebram interpreter fere ut nomen fontis paludisque Ἀγχόη sive Ὀγχόη (ut ὀνία) quod ab eadem praepositione compositum est; ipsosque fontes Graeci posteriores βρύσας vocant v. Du Cang. quare rectius Ἄμβρυσος scribitur sigma simplici v. Bachmann. ad Lyc. 900. Brysum et Onysum non novi; Μόνυσος Salaminii cujusdam nomen est brevi penultima Quint. VI. 631. Πάνυσος Ptolem. et Plin. IV. 18. Quod sequitur ἄφυσος, adjecti-

---

15) Disparia composuit Hemsterhusius ad Lucian. Judic. Voc. §. 8.
16) Pro Πόλυσσον Paus. IX. 20, 3. novissimi editores posuerunt Πόλυσον.

vum esse videtur a φῦσα compositum, quanquam mallem simplex; et mirum est praeteriri notissimum Ἰάλυσος, pro quo ut in Schol. Theocr. XVII. 69. Ἄλυσος successit, sic hoc loco fortasse ἄρυσος. Γένυσσος non dubito quin sit Macedoniae *Genusus*, licet mediam corripiat Lucanus V. 562. Consonae geminatae exemplum in his nullum cernitur sed novit sine dubio talia Arcadius p. 78. τὰ εἰς δύο σσ παραληγόμενα τῷ ῡ προπαροξύνεται, μέθυσσος, γόγγυσσος, Διόνυσσος, quae quum constet sigma simplex habere, statuendum est excidisse exempla τῶν εἰς δύο σσ ut Αἴβυσσος Bithyniae fluvius Appian. Syr. XI. Ἄλυσσος fons Arcadiae Paus. cum ea parte regulae, ad quam quae servata sunt pertinent. Sunt autem multa ab utroque omissa Ἔβυσος insula quae et Ἔβεσος, Ἔβοσος, Ἔβουσος dicitur et latine Ebusus media modo producta modo correpta v. Interpr. ad Sil. III. 362. Bernhard. ad Dion. 457. Ὄργυσος sive Ὄργυσσον Polyb. V. 108, 8. castellum Macedoniae quod interpretes a Livio Orgessum dici putant, Valesius autem ad Harpocr. p. 76. hunc Ἐργίσκην significare affirmat, Ἰήνυσος Syriae oppidum Herod. Ἄνυσος Sidonius Herod. VII. 97. Δάμυσος gigas Ptolem. Heph. Ἄρδυσος rex Lydorum Georg. Sync. p. 239. D. quem Graeci auctores Ἄρδυν vocant, Εὔρυσος Pythagoreus, pro quo rectius Eurytus scribitur v. Heeren. de Fontib. Stob. p. 197. Ἀμφίλυσος fluvii nomen Euphor. VII. 62. cujus penultima brevis, origo incerta est. Postremo Δόρυσσος Laco, quod incertum utrum pro δορυσσόος receptum an a verbo δορύσσω (v. Diss. de verb.) ut ab ἑλίσσω Ἑλισσός fluvii nomen. Feminina sunt ἄφυσσα ἡ κοτύλη Hes. a verbo ductum ut Ἑλίσσων ἢ Ἔλισσα ὁ ποταμός Strab. et ἀμφιέλισσα, a γλαύσσω γλαυσσόν τὸ λαμπρὸν Hes. et πάνυσσα τροφός ἀναδέσμη Hes. quod cum πῆνος πηνίκη cognatum videtur, ac pro τροφός fortasse στρόφος struppus scribendum. Sed pro Δόρυσσα η Σάμος H. Stephanus Δρυοῦσσα corrigit ut alibi dicitur, Donysa sive Donyssa insulae nomen in codd. pro Donusa Δονουσία scriptum,[17] ad ultimum Ἀρύση navis in Inscr. Naut. IV. d.

17) Veteres ex Διονυσία factum volunt ut Boeckhius θεὸν Ζόννυξον in Inscr. Mityl. n. 2167. Διόνυσον interpretatur, vel oppresso iota ut σωπᾷν, βώσεσθαι, χλαρόν παρὰ τὸ χλιαρόν Schol. Pind. P. IX. 66. vel una cum delta in zeta mutato ut ζά pro διά etc.

lin. 16. Quibus in transcursu addam *'Οδρύσης* gentilicium, *'Αρύσης* Persae nomen Diod. XXXI. Ecl. 3. p. 22. T. X. *Βαρβύσης* fluvii Hesych. Mil. Orig. Const. c. I.[18] *Ἄνυσις* Aegyptii Herod. II. 137. et appellativum *ἄλυσις*. — *Τὰ εἰς σος διὰ δισσοῦ σ καὶ τῷ ω παραληγόμενα σπάνιά ἐστι, Βήρωσσος καὶ τὸ ὀξυνόμενον Κερωσσός πόλις Ἀπολλωνιάδος. Καὶ τὸ Βλῶσος βαρύτονον παρὰ τὸν βλώσω μέλλοντα γεγονὸς καὶ δι' ἑνὸς σ γραφόμενον* Theogn. 74. Primi nominis et accentus variatur et consona, secundi consona modo, tertium corrigendum est ex Arc. 78. *τὰ εἰς σσος ὀξύνεται, κερωσσός. Τὸ δὲ ἄμυσος ἓν σ ἔχοι*, pro quo quod in cod. legitur *ἄλωσος*, apparet idem esse quod ille a futuro *βλώσω* id est *ἀλώσω* derivatum dicit, cetera ignotum. Omissum est gentilicium *Κεδρωσσοί*, cujus admodum varia est scriptura v. Ellendt. ad Arrian. III. 28, 1. *Πειρωσσός* Strab. XIII. 589. *Διφρωσσός* quo Lycophro pro *Δίφρυς* utitur; *Ἄμβρωσος* Paus. X. 3, 2. per *ῡ* scriptum in codd. et *'Αμβρωσσεῖς* in Inscr. Ambryssi reperta N. 1729. et 1736. De *Τιλφῶσσα* et aliis femininis postmodo dicam.

CAP. II.

De nominibus in ασιος, εσιος, ισιος etc.

§. 1. Nomina superius allata *κραύγασος γόγγυσος* etc. futuro subjicimus, a quo Grammatici omnia verbalia, quae sigma ostentant, repetere solent, non derivatorum solum verborum sed primitivorum quoque Schol. Il. I. 313. *κνίση ἀπὸ τοῦ μέλλοντος· πλεῖστα γὰρ ὀνόματα ἀπὸ μελλόντων γέγονε, ἅψις, λέξις, δόξα, ἅμαξα.* Et ad X. 290. *πρόφρασσα ἀπὸ τοῦ φρῶ ὡς παρὰ τὸ βῶ βῆσσα, ἄξω ἄξα καὶ ἅμαξα, πείσω πεῖσα.* Verum *βῆσσα* potius cum *βαθύς βάσσων* cognatum videtur, nec aptiora *δόξα, πρόφρασσα* et *ἅμαξα*. Sed de primo illo propemodum persuadet Herodianus ap. Eustath. p. 1706, 36. p. 1819, 40. *ἀπὸ τοῦ κνῶ κνίζω ἡ κνῖσα ἔκτασιν λαβοῦσα*, quae ectasis eo facilius admitti potest quod quae in accusativo *κνίδα* brevis est vocalis, in *κνίδη, κνίψ, σκνιπός*, longa

18) *Βαρνύσσης* Niceph. Const. de rebus post Mauric. p. 13. D. (omiss. in Th.)

reperitur, et praeterea saepius *κνίσσα* scribitur quam ut ille voluit, et *κνισσός* qui *nasum odore supinat*. Itaque nidorem sic dici putavit quia nares pungit, fere ut *ἡ κνῖσα κρούει ῥῖνα* Ephipp. Fr. II. 325. *ὀδμή μιν ἔτειρε ἡδεῖα* Hom. H. in Merc. 132. *nidoribus verberari* Tertull. ad Mart. c. II. Certissimum vero illud Schol. Od. XX. 521. *πεῖσα ἡ πειθὼ ἀπὸ τοῦ πείθω*. Neque errare videtur Schol. Pind. Isthm. VI. 108. *Πῖσα τοῦ πῖσαι*[1] *τὸ ποτίσαι καὶ τὰς ποτίστρας δὲ πίσας ἔλεγον*. Praeterea *αἶσα ἀπὸ τοῦ δαίσω* (ut *μείρομαι μοῖρα*) repetunt Sch. Il. XX. 127. *ἕρση* ab *ἄρδω* EM. Eust. 1625, 51. quod Buttmannus comprobavit, a *δεύσω* (*δευσοποιός*, *διερός*) *δεῖσα* Sch. Il. XXI. 321. unde *δεισαλέος*. Eodemque pertinet *ἄση* et quod jam dudum e Graecia emigravit *pausa*. Tum etiam quae personas significant *θῦσαι αἱ Βάκχαι παρὰ τὸ θύω* Sch. Lyc. 106. *φθῖσα ἡ λεπτή* Hes. His consentanea sunt nomina secundae declinationis *καῦσος*, *ἄξους καλοῦσι τόπους κατακρήμνους, καθάπερ ἡμεῖς ἀγμούς* Steph. s. *Ὄαξος*, *Φρῖξος* i. q. *φρίκη* Anth. et adjectivum *φριξός* ut *Αὐσός ξηρός* et *Καμψός καμπύλος* Hes. quod et *γαμψός* dicitur, *ῥυσός παρὰ τὸν ἐρύσω μέλλοντα* EM. 706, 46. Eust. 768, 38. et ex tribus illis, quae Herodianus *π. Μον.* 38. inter nomina in *υσος* refert, *τραυσός* (sic) *ῥυσός*, *μυσός*,[2] primum certe idem est de quo Hesychius loquitur *τρυσσόν λεπτόν ἀσθενές*, a *τρύω* derivatum, unde *τερύ τὸ λεπτὸν καὶ ἀσθενές*[3] et *τέρην*. Ad ultimum syntheta *γονύκρουσος*, *εὔεξος*,[4] *φιλοτώθασος*, *πολλαγόρασος*, *πολύχεσος* et his omnibus antiquius nobiliusque *παλίνορσος ἐκ τοῦ ὄρσω* EM. Neque excluduntur nomina tertiae declinationis, *γίνεται γὰρ ἀπὸ μελλόντων οὐδέτερα, παρὰ τὸ ἄψω ἄψεα καὶ πίσω πίσεα*[5] Cram. I. 63. de quo

---

1) Strabo fontem memorat, quem nunc *Βῖσαν* vocari (ut *bibo*). Pindarus tamen *Πίσα* pronunciavit ut *Κρίσα* priore correpta.

2) *Μυσός μυσαρός* Hes. quod sine dubio ypsilon breve habet ut neutrum *τὸ μύσος*. Ille vero de longo loquitur. Numne igitur *νυσός* scripsit, quod in Nonni loco properispomenon est?

3) Hesych. *Τερύσκεται νοσεῖ φωνεῖ* scr. *φθίνει*.

4) Facilis est mutatio *εὔεξις* ut *πολύλεξις* v. Parall. 227. Attamen *δίλεξος*, *μονόλεξος*, *πολύλεξος* leguntur ap. Theodos. Gramm. 142.

5) Addit tertium *ὕψος ἀπὸ τοῦ ὕψομαι*, quod alii cum *ὑπό* (sursum) *ὕπατος*, *ὕπτιος*, *supinus* connexum putant, alii cum *αἶπος*.

consentit EM. 673, 15. Sic etiam nomina propria a futuris repeti possunt tum derivativorum verborum ut Ἕλιξος, Χάραξος, Σκίδασος, Κέλευσος Corp. Inscr. n. 165. et alia prius memorata tum primitivorum Δρῆσος παρὰ τὸν δράσω μέλλοντα ὡς κτήσω Κτῆσος καὶ ῥήσω Ῥῆσος EM. 287, 40. quibus plura et certiora afferri poterant Πεῖσος, Σῶσος etc. cum affinibus Κτήσων, Πεισίων, Κλήσων, Κλησώ, Σωσώ, Φυσώ Natura Empedocl. v. 28. Et si poetis quoque in hac causa sententiam dicere licet, Περσεύς nominatus est οὕνεκεν ἄστεα πέρθεν ἀπειρεσίων ἀνθρώπων (EM. 665, 45.) et Ὀδυσσεύς, ut Homerus ait, quia pater ejus ὀδύσσατο πολλοῖς. Tum praeterea παρὰ τὸ μίξω Μίξων καὶ Μιξίας ὡς σώσω Σωσίας, λέξω Λεξίας EM. 588, 32. Sed cum nominibus in ιας, quae alio loco tractabimus, maximam necessitudinem et crebra commercia habent ea, quorum causa hanc viam ingressi sumus. Nam ab eodem certe verbo derivatum est Φρασίας Dem. c. Call. 1236, 25. et Φράσιος Nonn. XXXII. 234. quod secundum Herodiani regulam paroxytonon esse debet v. Lehrs. Arist. 280. Τιμησίας Clazomeniorum princeps idem Τιμήσιος nominatur v. Wyttenbach. ad Plut. II. 96. B. (655.) Δαμασίας in Lucian. Lexiph. §. 12. nuper repositum pro Δαμάσιος, idemque valent Ἀλεξίας et Ἀλέξιος et cetera hujus generis, quae Grammatici conjuncte cum adjectivis contexunt: ἡ διὰ τοῦ ιος παραγωγὴ παρὰ μέλλοντα γενομένη τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, Ὀρθώσιος, Αἰνήσιος, Ἀρκείσιος, ἀνάρσιος, κτήσιος, ἄξιος, ἀσπάσιος, θαυμάσιος. Ὀξύνεται δὲ ἀνεψιός, δεξιός EM. 156, 6. Hic primum animadvertere libet adjectivorum, quae ab antiquis in communem usum recepta sunt, paucitatem; nam praeter ἀσπάσιος, ἄξιος, δεξιός, omnia aut andronymica sunt Αἰδέσιος (omiss. in Th.) v. Wyttenbach. ad Eunap. p. 69. Εἰκάσιος (omiss.) Paus. VI. 17, 3. Γελάσιος, Ἱλάσιος etc. aut deorum et divinorum solemnium ἀλαλάξιος, ἀκέσιος, γενέσιος, ἱλάσιος, καθάρσιος, κλείσιος (Clusius) λύσιος, ὀρθώσιος, ῥύσιος, φύξιος, φαγήσια et comicum perbibesia,[6] aut auctores novitios habent αἰτήσιος ὁ αἰτῶν Suid. ἑορτάσιος Gregor. Naz. τελέσιος ἡμέρα

6) Φύξιον ἴχνος Nonn. XIV. 322. et alia poetice usurpata sententiam non labefactant.

ἡ ἐσχάτη Hes. τιμήσιος et ὑμνήσιος Aelian. aut antiqua quidem sunt sed poetica κτήσιος, ἐπόψιος, ἐπιδαίσιος, ἀνάρσιος (παρὰ τὸ ἄρω Suid.) ὑπόψιος, πανόψιος, συλήσιος.[7] Verum in his ipsis nonnulla insunt, quae a futuri similitudine tam longe discesserunt ut dubitari possit an alio referri debeant. Primum dicam de vocali quae sigma praecedit. Epsilon igitur nonnunquam in ει vel η vertitur, παρὰ τὸν ἀρκέσω Ἀρκέσιος (Sch. Il. II. 631.) καὶ Ἀρκείσιος Herodian. EM. 144, 2. ab ἀλέσω non solum Ἀλεσίαι vicus Laconicus, ut Pausanias opinatur, sed etiam ἀλήσιον πᾶν τὸ ἀληλεσμένον Hes. aliumque locum Ἁλείσιον sive Ἁλήσιον dubitant utrum ab ἀλέσω derivatum dicant an παρώνυμον τῷ ἀλί v. Berkel. ad Steph. s. h. v. Ἀκησίας in Inscr. Nointel. N. 165. Καλήσιος — ἀπὸ τοῦ καλέσαι Sch. Il. VI. 18. cui simillimum est illud Αἰνήσιος. Ex contrario pro longa futuri nomina brevem asciscunt Ἔκβασος, *Oribasus* Ovid. Met. III. 210. Ὀρειβάσιος Anth. et tria Apollinis cognomina ἐκβάσιος, ἐμβάσιος et καταιβάσιος, quae Valckenarius confert ad Phoenn. 1416. similiaque Jovis epitheta ἀφέσιος Paus. I. 44. et εὑρέσιος, quod et viri proprium est nomen ut Ἀναστάσιος Christod. Ecphr. 404. et Ἀναστασία Gregor. Carm. IX. p. 78. B. Αἱρέσιος, Προαιρέσιος, Συνέσιος. Haec igitur qui a futuris derivata statuerunt, ad systolen confugere coacti sunt ut in femininis: παρὰ τοὺς μέλλοντας ἐγένετο τὰ τοιαῦτα ὀνόματα ἥσω ἐξεσία, θύσω θυσία, προδοσία Sch. Il. XXIV. 235. Sed hac ambage opus non est si sequimur viam ab EM. 778, 86. monstratam ὑπερβασία παρὰ τὸν βέβαμαι βέβασαι παρακείμενον. Sic igitur nomina in ιος et ιας, quae a futuri similitudine aberrant, a secunda perfecti passivi repeti fas est aut, si ne haec quidem fingi potest, a substantivis in σις declinatis, Νεμέσιος, γενέσιος, καθάρσιος etc. Στήσιος vero, quo nomine Plutarchus Jovem Statorem interpretatur, et λύσιος Liberi patris cognomentum, propriumque Λυσίας, quorum syllaba prima longa est, a futuris potius quam a vitioso λῦσις, quod in Regg. Pros. N. 26, 426. proponitur, sed Θεο-

---

7) Maxim. v. 584. σελήνη, εἰ μὲν ἕλοιτο (scr. ὄλοιτο) ἄργυρος, ἀνάγει πάλιν — κτῆσιν δ' ἀλιώσεται ἄλλην ἥ τις ἂν ἐκ μεγάρων συλήσιος ἰχνεύσειε i. e. per furtum abierit.

δώσιος a Θεόδοτος adhibita ectasi, quae etiam in simplicibus δώτης, βώτης cernitur. Nunc res ipsa admonet ut de permutatione literarum τ et σ exponam.

§. 2. Arcadius l. c. nominibus proparoxytonis quae a futuro derivata esse constituit ὀρθώσω ὀρθώσιος, φυλάξομαι φυλάξιος, continuo addit τὸ μέντοι πλήσω πλήσιος καὶ δέξομαι δεξιός καὶ ἕψομαι ἑψιός, quorum postremum (ἀντιψιός) propter obscuritatem originis omitto; primum EM. 156, 15. et Suid. s. Πλήσιος sic disceptant: τὸ πλησίος οὐ παρὰ μέλλοντα· οἱ γὰρ Λάκωνες τὰ παρὰ μέλλοντα εἰς τὸ τ οὐ τρέπουσιν ἀλλ' ἀπὸ τ εἰς σ, ἐνιαυτός ἐνιαύσιος ἐνιαύτιος, πλοῦτος πλούσιος πλούτιος.[8] Τὸ δὲ πλησίος πλητίος λέγουσιν ὥςτε οὐ παρὰ τὸν μέλλοντα ἀλλὰ παρὰ τὸ πέλω τὸ πλησιάζω πλατός καὶ πλητός καὶ πλησίος ὡς ἄμβροτος ἀμβρόσιος. Hoc πλατίος saepius legitur apud scriptores doricos Diotogenem Stob. Flor. T. XLVIII. 63. p. 331, 50. Theagen T. I. p. 9. in Epigr. dorico Anth. Plan. N. 249. et aliis locis quos Koenius indicat ad Greg. 267.[9] causa tamen tropae non apparet, nam iidem Dores γνάσιος dixerunt Stob. T. LXXIV. 61. p. 444, 30. T. XLVIII. 64. p. 333, 18. a γνής (ἴγνης) γνητός (ἀείγνητος, διόγνητος) derivatum, sicut illi πλατίος a πέπλημαι πλητός, unde compositum ἄπλατος. Ejusdem anthithesis exempla ex aliis terminationibus profert EM. 139, 46. Ἀφροδίτη ἀφροδίσιος, ἱκέτης ἱκέσιος, δεσπότης δεσπόσιος, συμπότης συμπόσιος, Φιλήτης ὁ Κλέωνος Φιλήσιος,[10] quibus alibi adjiciuntur ab adjectivis copulatis propagata Ἀθανάσιος et ἀμβρόσιος, eodemque adscribi possunt διφάσιος, τριφάσιος, ἀντιστάσιος, τριστάσιας etc. et a substantivo βουλυτός βουλύσιος. Quae a nominibns in τος derivata

8) Hoc omissum in Etym. Gud.

9) Πλησίος tamen in Sapph. Fr. II. 3. [ubi nunc Ahrensius πλάσιον scripsit] παραπλησίως Archyt. Stob. T. I. 75. p. 15. T. CXV. 27. p. 589. 7. et neglecta trope ἐνιαύσιος Tim. Locr. p. 96. E.

10) Φιλήσιος nomen proprium viri Xenoph. idemque herois Arrian. P. Euxin. p. 114. et cognomen Apollinis Macrob. feminae Φιλησία Anth. App. 259. quin etiam adjectivum affert Hesychius φιλήσια φιλοτήσια προςφιλῆ, ibidemque substantivum φιλησίαι κλεπτοσύναι i. q. φηλώσεις. Illi similia sunt Τιμήσιος, Ὀχήσιος Hom. Νικάσιος Steph. s. Νικασία. Ὀνάσιος.

sunt gentilicia, consonam primitivi retinere Stephanus non uno loco declarat *Ἄσβωτος Ἀσβώτιος, Βοῦτος Βούτιος, Βούθρωτος Βουθρώτιος, Κάρδυτος Καρδύτιος, Μάδυτος Μαδύτιος ὡς Βηρύτιος*, et notat contraria: *Βήρυτος Βηρύτιος ὡς Ἀζώτιος — σεσημείωται τὸ Μιλήσιος ἐν τοπικοῖς ὅτι ἐτράπη* (adde *ἁπλοῦν ὄν*) *ὡς τὸ* (*παρασύνθετον*) *Θεοδόσιος· τὸ γὰρ θεόδοτος καὶ ἀθάνατος καὶ ἄμβροτος σύνθετα. Τὸ δὲ χαρίσιος οὐ τοπικόν. Περὶ τοῦ Περκώσιος ἐροῦμεν*, quo loco nihil amplius dicit quam *Περκώτη Περκώσιος*, sed alibi *Κριθώτη Κριθώσιος ὡς Περκώσιος*, seu quia haec a nominibus in *τη* orta sunt sive aliam ob causam. Sigma vero assignat iis quae genitivum in *ητος* mittunt: *Γυμνησίαι — Γυμνήσιος ἀπὸ τῆς Γυμνῆτος γενικῆς τροπῇ τοῦ τ εἰς σ*,[11] *Μύης Μύητος Μυήσιος, Τύμης Τυμήσιος ὡς Φαγρήσιος, Μαγνήσιος — Τυνήσιος ὡς Γυμνήσιος, Ἀδρυμήσιος*, sed hoc etiam *Ἀδρυμήτιος* scribi docet s. h. v. Et singularis exempli meminit *Νέπετος Νεπεσῖνος τροπὴ ἰδιάζουσα.* Neque solum tau in sigma transit sed interdum etiam theta *Τρικόρυθος Τρικορύσιος*, quod Stephanus ipse attestatur, etsi a *Σεσάρηθος Σεσαρήθιος, Πεπάρηθος Πεπαρήθιος, Πάρνης Παρνήθιος* duci ait, quod Bentlejus scribi voluit Arist. Ach. 348. pro *Παρνάσιοι* (*ἄνθρακες*) nunc autem *Παρνήσιοι* repositum est; et *καλάσιον* quoque a *καλάθη* derivatum videtur. Denique duplicem ejusdem vocis flexum adnotat *Ἀμάρυνθος Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος*[12] *ὡς Τρικορύσιος· οὕτω γὰρ Παυσανίας· ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ τὸ διὰ τοῦ σ*, pro quo *διὰ τοῦ θ* corrigunt aptius verbis, ut nunc quidem scripta sunt, et analogiae *Ἄψυνθος Ἀψύνθιος, Ζήρυνθος Ζηρύνθιος, Κόρινθος Κορίνθιος, Προβάλινθος Προβαλίνθιος* Steph. sed in cod. Rhed. *Προβαλίσιος* legitur ut in Corp. Inscr. N. 122. Inscr. Naval. 552. Demosth. c. Aphob. I. 832, 3. approbante Choerobosco p. 248. *ὡς ἀπὸ τοῦ Τρικόρινθος* (sic) *Τρικορύσιος, οὕτω Προβαλιθος* (sic) *Προβαλίσιος· τὸ δὲ Προβάλιθος*

---

11) Argivorum servos *Γυμνῆτας* etiam *Γυμνησίους* dictos esse uno Stephani loco s. *Χίος* parum comprobatur. Sed apud Herodotum iidem *Κύνητες* sunt et *Κυνήσιοι.*

12) *Ἀμαρυνθία Ἄρτεμις* Strab. X. 448. quam Pausanias *Ἀμαρυσίαν* vocat

διὰ τοῦ ῑ ὡς κάκινθος, ἔριθος, λέκιθος. Haec aliena sunt; nam demi nomen fuit Probalinthus fortasse a *πρόμαλος* ductum ut *ἐρέβινθος* ab *ὄροβος* ervum. Hinc *Προβαλίσιος* iota longo, quare *Προβαλήσιος* scribitur in codd. Steph. ut saepe *ζευγήσιον*, nec aliter, puto, *'Αμαρύσιος* pronunciatum est quam *Τρικορύσιος* in versu Aristophanis, hoc est ypsilo producto, pro quo diphthongus valet in *Τρικορεύσιος* Inscr. Att. n. 172. l. 39. Sic etiam *χαρίσιος* illud, quod Stephanus in exemplum tropae affert, pro iota genitivi *χάριτος* brevi accepit longum, item *'Αρτεμίσιον* in clausula versus iambici Diphil. Fragm. Inc. XLII. p. 426. et *'Αρτεμισία* Arist. Lys. 675. ut et Choeroboscus sensit p. 173. *'Αρτεμίσιον τὸ μῑ* (scr. *σῑ*) *βραχύ, τὸ δὲ σῑ* (scr. *μῑ*) *διὰ τοῦ ῑ μακροῦ. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ισιος ἀποστρέφονται τὴν ει,* qua regula non comprehenduntur *'Αρχείσιος, Σιμοείσιος* Hom. *'Οκοείσιος* Steph. *ἀπερείσιος.* Idem p. 215. et Etym. Gud. 229, 51. *ζευγίσιον διὰ τοῦ ῑ τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ ισιον οἷον χαρίσιον, Προβαλίσιον, 'Αρτεμίσιον,* diversa permiscens; nam *ζευγίσιον* iota longam habet a primitivo *ζευγίτης* ut *ἀφροδίσιος*, illa vero ob characterem, ut *Φορμίσιος* viri nomen a *Φόρμις* vel *Φορμίων* propagatum, nec dubitem quin *Χαρισίαι* urbis Arcadicae nomen ita efferendum sit ut *Χαρίσιος* viri,[13] a quo Stephanus illud sumtum putat, et *'Αγχισία* ejusdem regionis sic ut *'Αγχίσης*, quodque Passowius brevitatis signo notavit *νεκύσιος*, Graecos non aliter pronunciasse existimo quam *θαλύσιος*, sed *'Ανύσιος* scriptoris nomen J. Lyd. de Mens. IV. 40. p. 68. sic ut verbum unde natum est. Quemadmodum vero *Προβαλίσιος* et *'Αμαρύσιος* vocalem longam habere diximus compensatione primitivorum, quae literam *ν* continent, ita *Τιθράσιος* dicitur alpha longo ut est in nomine demi *Τίθρας Τίθραντος* (ut *τύψας τύψαντος*) unde *Τιθράντιος* derivari poterat ut ab *Ἄλεις* (omiss. in Th.) *'Αλέντιος*,[14] a *Γλισ-*

---

13) Hoc Jacobsius Anth. XIV. 2. vulgato *Χαρίστιος* anteponit; sic et *'Ακέσιος* dicitur et *'Ακέστιος* Paus. I. 37, 1. ab *ἀκεστός* ut *Θεμίστιος* a *θεμιστός*, Themistus Liv. XXIV. 24. ubi libri perboni Themisius praebent; *ἀκέσιμος* et *'Ακέστιμος* Corp. Inscr. n. 2562. et 2583. Nota sunt Romanorum solemnia *Charistia.*

14) *'Αλεντία* Veneris cognomen Lyc. 863. *'Αλησίας 'Αφροδίτη διὰ τὸ*

σᾶς Γλισάντιος, Τρύχας Τρυχάντιος, Ὀλοῦς Ὀλούντιος, Σολοῦς Σολούντιος, Ῥιζοῦς Ῥιζούντιος, sed et horum multa inter utrumque fluctuant Σκιλλοῦς Σκιλλούσιος καὶ Σκιλλούντιος, Φοινικοῦς Φοινικούντιος καὶ Φοινικούσιος ὡς Σελινούντιος καὶ Σελινούσιος, Τραπεζοῦς Τραπεζούντιος καὶ Τραπεζούσιος ὡς Ἀμαθούσιος Steph. et ut Μυούσιος, Ῥαμνούσιος, Φυκούσιος etc. Et a nominibus in ων οντος Λεδόντιοι Paus. X. 33, 1. sed Νεδουσίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νέδοντος Strab. VIII. 360. et ab appellativis Γερόντιος andronymicum et γεροντία, sed et γερούσιος γερουσία, a κυγών κυγούσιος, a participiis et participialibus ἐθελούσιος, ἀδούσιος ἐραστός Hes. ἑκιούσιος, ἑκούσιος v. ad Phryn. p. 5.

§. 3. Nunc tempus est disserere quomodo eadem terminatio existat a dissimilibus. Persaepe enim nomina, quae neque in primo casu literam mysticam habent neque in secundo, positionem sigmaticam accipiunt. Schol. Vict. ad Il. XX. 404. τὰ διὰ τοῦ ιος εἰ μὲν τὸ πρωτότυπον εἰς ος ἔχει, διὰ τοῦ ησιος, Ἰθάκος (sic) Ἰθακήσιος, βροτήσιος, ἐτήσιος. Εἰ δὲ τρέποιτο τὸ η τοῦ πρωτοτύπου εἰς ᾱ κατὰ Δωριεῦσι, διὰ τοῦ ᾱ, Πρυμνάσιον, Κορυφάσιον. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ Κοράσιον ὃ μᾶλλόν ἐστι μακεδονικόν. Prima illa, si non plura exciderunt, quae ex EM. 387, 46. suppleri possunt, sic scribi oportet εἰς η καὶ ος — Ἰθάκη κ. τ. λ. de universis sic exponam ut ordinem vocalium sequar quas sigma excipit. Hic statim occursat *Thera* et *ex ea avulsa postea Therasia* Plin. IV. 23. alpha longo ut Stephanus testatur quem Draco sequitur p. 47, 9. et Minervae Acraeae cognomen Κορυφασία a κορυφή ductum ut Κορυφάσιον promontorium et Κορυφαντίς, puto, vicus Mytilenae litoralis Strab. cujus primitivum fuerit Κορύφας. Percelebris est Diana Pergaea quam et Περγασίαν dictam esse legimus apud Stephanum, alpha longo sine dubio ut Κορυφασία in Anth. et Θηρασία. Ac si quis verba ista Ethnographi Πέργη Περγαῖος τὸ θηλυκὸν Περγαία καὶ Περγασία Ἄρτεμις in suspicionem vocet, subvenit aliud ejusdem deae epitheton Περασία — διὰ τὸ πέραθεν κομισθῆναι Strab. XII.

περὶ πάντα ἀλᾶσθαι. Πιθανώτερον δὲ ἡ ἐπὶ τοῦ Ἄλεντος ἱδρυμένη ποταμοῦ EM. Tum vero Ἀλεισίας scribendum.

537. quod qui ita arbitrati sunt, certe non dubitarunt quin pro *Πεǫαία* dici possit *Πεǫασία* et proinde *Πεǫγασία* pro *Πεǫγαία*,[15] ut *Τυχάσιος* viri nomen Corp. Inscr. 2472. p. 372. a *τυχαῖος*, *λοιβάσιον* pro *λοιβαῖον* vel *λοιβεῖον*, unde etiam Servius ad Georg. I. 7. Lebasii nomen ductum putat. Sic a *Βέννα*. *Βεννάσιος*, *Φυλή* *Φυλάσιος* alpha protento ut *κοǫάσιον*, sed a similibus *Δǫύμη*, *Λάμπη*, *Τǫάμπη*, *Βήνη* etc. gentilicia in *αιος* proficiscuntur. Ad ultimum eadem urbs *'Οǫέστειον* sive *'Οǫέσθειον* nominatur et *'Οǫεσθάσιον* ab Oreste vel ab Orestheo, nam auctores discrepant v. Siebelis ad Paus. VIII. 3, 2. A nominibus tertiae declinationis *Διάσια*[16] Jovis solemnia et *κυǫβασία* ut Salmasius censet de Mod. Us. 104. a *κύǫβις*, praeeunte Harpocratione *διὰ τὸ κεκοǫυφῶσθαι κύǫβεις ἐκάλουν ὥσπεǫ καὶ κυǫβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς*, iota utrumque brevi ut *τυǫβασία*, sive hoc a *τυǫβάζω* profectum est sive a *τύǫβη*. Multo rarior est terminatio *εσιος* et non publici juris: *ἄπειǫος* (*ἀπείǫιτος*) *ἀπειǫέσιος*, *θέσπις θεσπέσιος*, nisi compositum est ut Schol. A. ad Il. IX. 2. significat *παǫὰ τὸ θεός καὶ πέπω τὸ πίπτω*, vel potius decompositum ab obsoleto *θεσπετής*, in quo vis verbi quiescit ut in *εὐπετής*, *ὑπεǫπετής* et *διιπετὴς αἰθήǫ*, quod Euripides substituit pro Aeschyleo *δῖος αἰθήǫ*. Tum intermortua quaedam ex Hesychii armario *Κηǫέσιος ὀλέθǫιος*, *Νεικέσσιος πολέμιος*, *'Οǫθέσιος ὄǫθιος*. Tum propria *"Ελος τε καὶ 'Ελεών καὶ Εἰλέσιον ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλεσιν ἱδǫῦσθαι* Strab. IX. 406. *Πειǫεσία* sive *Πειǫεσιαί* ab inusitato *πεῖǫος* i. q. *πεῖǫας*, nisi antiquior est scriptura *Πειǫασία*, hujusque alpha postea in epsilon vertit, qua ratione etiam *ἀπειǫέσιος* ab *ἀπείǫατος* repeti potest; et *Τειǫεσίας* portentorum interpres *παǫὰ τὰ τείǫεα* id est *τέǫατα* EM. 756, 10. ut et sidera catexochen *τείǫεα* et latine *signa*

---

15) *'Ηǫάσιος μὴν παǫὰ Λάκωσι* Hes. quem Albertius vernum interpretatur, fortasse *'Ηǫαῖον* significat.

16) Huic fortasse proximum erat *Διάς* tribus Atticae nomen ut a *Νυμφάς* gentilicium *Νυμφάσιος*, a *φαικάς*, cujus primitivum videtur *φαικός ἐλαφǫός* (ut *εὔμαǫίς* ab *εὐμαǫής*) *φαικάσιον* (*ἐλαφǫὸν φαικάσιον* Poll. VII. 90.) Sed *αἱμασιά* nonnulli ab *αἷμος* repetunt. *Διὶ συκασίῳ παǫαπεποίηται παǫὰ τὸ συκοφαντεῖν* Hes. *Λογγῶνες — καὶ λογγάσια* EM.

vocant.[17] Et longius deductum εἰρεσιώνη ab εἶρος, quod in transitu casuum tau non recipit. Usitatissima vero est derivatio adjectivorum in ησιος, maxime a nominibus primae declinationis femininis, Ἀλώνη Ἀλωνήσιος, Ἰθάκη Ἰθακήσιος, Μυκάλη Μυκαλήσιος, Στρύμη Στρυμήσιος, Πεντελήσιος Steph. s. Δελφοί, et a deae nomine Ἑκατήσιος ut Ἑκαλήσιος, ab appellativis λιτήσιος Nonn. XLIII. 137. ἡμερήσιος, πρυμνήσια Diod. XIV. 55. de quo Pollux. I. 93. fortasse mitius quam par est judicat ἐγχωρεῖ τῷ ὀνόματι χρῆσθαι, κἂν ᾖ ποιητικόν, et hoc deterius πρωρήσια Schol. Lyc. 295. EM. 693, 38. λιμνήσιον herbae nomen quam antiquiores λιμνῆστιν vocant. Ab his, quae in ος excidunt: Αἶνος Αἰνήσιος Strab. Λιθήσιος Ἀπόλλων ὁ τῷ ἐν Μαλέᾳ λίθῳ προσιδρυμένος ὡς ἀπὸ τοῦ Μάραθος Μαραθήσιος Steph. μύρον Μεγαλήσιον ἀπὸ Μεγάλου Σικελιώτου Poll. quo tamen testatior est scriptura Μεγάλλειον ἀπὸ Μεγάλλου sive Μετάλλου. Sed consimilis est flexus adjectivorum βροτός et βροτήσιος, νύκτερος νυκτερήσιος, et in sermone Graecorum hujus aetatis ἐλάφειος ἐλαφήσιος, προβάτειος προβατήσιος, quibuscum conferri licet antiqua Ἑκάλειος et Ἑκαλήσιον, illud Jovis, hoc solemnium nomen, et quod Apollonius navium retinacula modo πείσματα πρυμναῖα vocat modo substantive πρυμνήσια, alii Ἑκαταῖος et Ἑκατήσιος, Στρυμαῖος (sic cod. Steph.) et Στρυμήσιος.[18] A nominibus tertiae Ἔτειον τὸ κατ' ἔτος, ἐτήσιον Hes. quae discernit Moschopulus Sched. 169. ἔτειος ὁ χρόνιος, ἐτήσιος δὲ τὸ κατ' ἔτος, nec raro differunt. A κάρφος ut videtur, καρπήσιον, cujus λεπτὰ τὰ κάρφη Galen. de Antid. I. 72. T. XIII. A Charitum nomine dicta sunt Χαριτήσια. Aliena vero a proposito illa quae Stephanus suggerit Καβελλιών Καβελλιωνήσιος ὡς Ταῤῥακωνήσιος· κατὰ δὲ τὸν ἑλληνικὸν (τύπον) Καβελλωνίτης ὡς Ταῤῥακωνίτης, illa enim forma semigraeca est ut Ἰταλικήσιος pro Italicensis, Παρμήσιος pro Parmensis etc. v. Parall. 32. eamque ob causam supra Μεγαλήσια praetermisi sciens quamvis

---

17) De propriis Ἀντεσίων Nonn. XXVIII. 112. et Αὐτεσίων Herod. nihil explorati habeo.

18) Ὑβλήσιος navicularii nomen est Demosth. p. 926. Ὑβλαῖος gentilicium. Εὐανδρησία pro εὐανδρία suspectum habeo.

a graeca voce derivatum. A vocabulis in ης primae et tertiae declinationis: ἐτήσιος συνήθης EM. ab ἔτης, nisi ille nomen etesiarum interpretari voluit, Μανήσιον Φρυγίας ἀπὸ Μάνου Steph.[19] ab Εὐφράτης non solum Εὐφρατίτης sed etiam Εὐφρατησία apud scriptores christianos, qui fortasse latinum Euphratensis expresserunt v. Interpr. ad Ammian. XIV. 8, 7. Utroque certiora sunt ἱκετήσιος et ἐργατησία χώρα, quo Coraes ad Plut. T. II. 456. adeo offensus est ut ἐργάταις οἰκεία corrigere auderet, et plurale κυβερνήσια. De βιοτήσιος dubitari potest utrum a βιοτή sit an a βιότης ut ἐνοτήσιος, νεοτήσιος, φιλοτήσιος et gentilicia illa de quibus supra egimus Βέρης τοῦ Βέρητος Βερήσιος ὡς Φαγρήσιος, Ἀδρυμήσιος Steph. qui ob haec Ἀκελήσιος maluit ad Ἀκέλης referre quam ad Ἀκέλη. Nec certo constat de ἀροτήσιος et γενετήσιος, quae ad ἄροτος et ἀρότης, γενετή et γενέτης pariter conveniunt. Quae iota longum habent, ante percursa sunt; huc distuli Acrisios, quorum multi inter nos vivunt ab inopia judicii nomen adepti, sed unus ad nostram causam pertinet ἀπ' ἄκρας τινὸς ἐν Ἄργει denominatus ut Hesychius s. Ἀκρία prodidit. In οσιος quae exeunt omnia ad illud genus referuntur quod sigma ex tau natum habet Θεοδόσιος, προηρόσιος, δεσπόσιος, quod Gramm. Cram. I. 36, 29. cum ἱκέσιος componit, πανδοσία ἡ πόρνη Eust. ἀπὸ τοῦ πάντα πᾶσι διδόναι. Δημόσιος tamen a δῆμος propius abesse videtur quam a δημότης. Aliis regionibus adscriptum est τὰ κόσια ἥτις ἐστὶ κατάληξις τοῦ μετὰ τὸν ἑκατὸν ἀριθμοῦ, διακόσια, τριακόσια Sch. Arist. Ach. 3. eaque fortasse non catalexis est sed pars nominis. In ουσιος saepe declinantur localia: Λάμος ποταμός, τὸ ἐθνικὸν Λαμούσιος — Μάραθος Μαραθούσιος ὡς Καδούσιος — Θράμβος Θραμβούσιος· ὁ γὰρ διὰ τοῦ σιος τύπος τοῦ πρωτοτύπου δύο συλλαβαῖς περιττεύει, εἰ μή τις βραχεῖα παραγωγὴ γένοιτο. Σεσημείωται τὸ Περκώσιος καὶ Κριθώσιος Steph. Πηλούσιον ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ πηλοῦ Strab. XVII. 803. — In υσιος praeter illa, quae jam attuli, exeunt propria Φαλύσιος Paus. X. 38, 7. Λαρύσιον ὄρος III. 22. Ἠλύσιον, quorum origo non

19) Transmisi Γαλλήσιον, Κυκήσιον, καρχήσιον et alia originis aeque ignotae.

noscitur et duo adjectiva, unum perantiquum τηΰσιος, quod Herodianus per prosthesin et dialysin ex αὔσιος factum putavit EM. 171, 10. hoc autem ab αὔτως repetivisse videtur ut a κτητός κτήσιος, πλοῦτος πλούσιος, sed Schol. Od. III. 316. ex ἐτηΰσιος hoc est, puto, ex ἔτος, praetermisso epsilo ut τήτυμα ἀληθῆ Hesych. quod nonnulli decurtatum putant. Alterum est ab ἄντικρυς ἀντικρύσιος Theogn. 125, 2. sed summopere suspectum et propter se et ob vindicem. — Ὁ μὲν διὰ τοῦ ωσιος Ῥηγίνων ἐστὶν, ἐπεὶ συνεχὴς παρ' αὐτοῖς ἀπὸ γενικῆς γίνεται, ἀνάκων ἀνακώσιος, χαρίτων χαριτώσιος. Ὁ δὲ διὰ τοῦ ωνιος Αἰολέων, Ἀλώνιος (scr. ἀλλώνιος), παντώνιος, ἑτερώνιος, Ἑλικώνιος Cram. T. IV. 329. quorum posteriorem partem explicui ad Buttm. 406. in priore, quae proprie hujus est loci, pro ἀνάκων suspicor scribendum esse ἀκάκων Ἀκακώσιος, quod ipsum quidem non legitur sed Grammatici posuisse videntur ad explicandum Mercurii nomen ἀκακήσιος ὁ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος. Quomodo enim Neptuni in urbe Helice consecrati epitheton Ἑλικώνιος a genitivo plurali nominis Ἑλίκη derivatum esse voluerunt, cujus legitima inclinatio est Ἑλικήσιος, sic veri simile est nonnullos hanc in opinionem discessisse ut Mercurium ab Aeolibus Ἀκακώνιον, a Rheginis Ἀκακήσιον vocatum putarent. Nec χαριτώσιος deprehendimus sed χαριτήσιος et, quod non oportebat praetermitti, ἐτώσιος παρὰ τὸ ἐτός ὁ ἀληθὴς κατ' ἀντίφρασιν vel pro ἀετώσιος ut fabulantur, demto alpha privativo; nec praetermissum est ab EM. αἱ διὰ τοῦ ιος γινόμεναι παραγωγαὶ ἀπὸ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν διχῶς σχηματίζονται· ἡ μὲν τῶν Ῥηγίνων διάλεκτος διὰ τοῦ σ, ἐτώσιος, ἡ δὲ τῶν Αἰολέων διὰ τοῦ ν Ἑλικώνιος. Ut Ἑλικώνιος et Ἑλικήσιος, sic etiam Stephanus affert Τιταρώνιος et Τιταρήσιος, hoc a Τίταρος, illud a Τιταρών, ex quo idem Mopsus ab Hesiodo Τιταρήσιος appellatur, a Lycophrone Τιταρώνειος v. 881. cum metathesi quantitatis; nam Τίταρος primam longam habet, secundam brevem, in gentilicio contra est. Κερβήσιος Phrygiae locus Strab. XII. 580. fortasse a Κέρβης, quod Herodianus Cram. III. 241. fluvii nomen esse tradit; Κεβρήν autem fuit Troadis fluvius unde regio Κεβρηνία. Et simile illi ethnicum Κορήσιος nobis opinionem affert non solum Κόριον in usu fuisse sed

etiam *Κόρη* Cora. Sed ab *Ἀγχόη* derivari potuisse *Ἀγχάσιος* praepropere sibi persuasit Ottfr. Muellerus Siebelisio laudatus ad Paus. IX. 11, 7. Postremo loco addam *Μηλώσιος* Jovis pastoralis cognomen Corp. Inscr. n. 2418. Multorum autem origo ita incerta ut de terminatione quoque nihil constitui possit, velut gentium nomina *Χαυλάσιοι* brevi alpha Dion. Per. 956. *Ἀττάσιοι* Strab. XI. 513. quos Plinius VI. 18. Attasinos vocat, *Φαλασία ἄκρα* (Euboeae) Ptolem. III. 15. *Ταυρασία* Taurinorum civitas Appian. Ann. c. V. *Νικασία* Steph. et Phaecasia Plin. insulae, *Λευκάσιον χωρίον* (Arcadiae) Paus. VIII. 25, 2. *Πολιάσιον* locus Laconicae Polyb. XVI. 16, 2. *Αὐράσιον ὄρος* Suid. s. *Ἀκρότομος· κολοκάσιον*, cujus antepenultima longa est, Salmasius syntheton esse statuit, et alia.

CAP. III.

De affectionibus.

Vocalium, quae sigma antecedunt, scriptura quam inconstans sit, omnibus ante oculos est, praecipue in nominibus propriis et iis peregrinis, quae non dubium est a Graecis ipsis varie pronunciata et scripta esse velut *Μοναίσης Μονέσης* Appian. Parth. p. 93. Monaeses et saepe Moneses v. Interp. ad Hor. III. Od. 6, 9. *Οὐολόγαισος* Dio Cass. XLIX. 23. Vologesus et Vologeses apud Latinos auctores, *Βολόγεσος* Aristid. Or. Sacr. I. 281. T. I. Lucian. Quom. Hist. §. 31. quod duplici sigma scribendum ut Vologessia Ammian. Marc. XXIII. 6, 23. *Βολογεσσιεύς* in cod. Stephani, *Ἄλαισος* sive *Ἄλαισα* (omiss. in Th.) et Halesa v. Wess. ad Diod. XIV. 16. Interpr. ad Sil. XIV. 218. De adjectivo hujus formae unico cavet EM. 482, 22. *κάβαισος διὰ διφθόγγου. Πειρασία* apud Stephanum fortasse mendosum est pro *Πειρεσία*, nec *ἀπειράσιος* legitur pro *ἀπειρέσιος*, sed analogiae nominis *πέρας* convenientius est. Saepe vero alpha cum eta certat. *Παρνησός* apud Homerum et Herodotum legimus et nonnunquam in fabulis Tragicorum, sigma nunc uno nunc geminato; *Παρνασός* Pindari codices tuentur cf. Schneider. Gramm. I. 2, 441. *Ὑπερήσιος* Epicorum sermoni convenit, communi *Ὑπεράσιος*, quod Spitznerus Observ. in Quint. 133. jure ab Apollonio abjudicat. *Κάβησα ἡ*

νῦν Κάβασα Schol. Il. XIII. 363. Σαγάλασσος λέγεται καὶ Σέλγησσος Steph. cf. Ellendt. ad Arrian. I. 28, 3. A thermis, ut videtur, ductum Cereris cognomen Θερμασία Paus. II. 34, 6. et 12. in libris nonnullis Θερμησία scriptum est, improbante Siebelisio. Lycaoniae pagus in Strabonis libris Κορόπασσος, in nummis Κορόπισσος vocatur v. Eckhel. Doctr. T. III. 30. (omiss. in Thes.) Alpha in ypsilon transiisse consentiunt Grammatici adjectivum διαπρύσιος idem valere statuentes quod διαπορεύσιμος vel διαπεράσιμος Schol. Il. VIII. 227. XII. 439. nec dubia est adverbiorum πέραν et πέρυσι cognatio. Epsilon et iota idem juris obtinent in nomine urbis Ἔμεσα Ἔμισα. Nullum ejusmodi testimoniam habemus de Asiae urbibus Τελμησσός Τελμισσός, Τερμησσός Τερμισσός, sed praeponderat eta quod Stephanus ipse quodammodo confirmat quamvis a librariis saepe corruptus: Σινδησσός Καρίας ὡς Τελμισσός (sic) — Ἀγορησός Καρίας — Ἀγορησεύς ὡς Τελμισεύς καὶ Τυμνησός Τυμνησεύς· δύναται καὶ Ἀγορήσιος ὡς Λυρνήσιος, quo loco in cod. Rhed. servatum est Τυμνησσεύς sigma geminato ut et cetera scribi convenit propter oxytonesin primitivorum. Pro Ἄρδιττος quoque in EM. sine dubitatione scribendum est Ἄρδηττος sive potius Ἀρδηττός Plut. Thes. c. 25. pro Κόρισσος sive Κορεσσός similiter Κορησσός v. Tzschuck. ad Strab. X. 325. pro Χαδίσιος Χαδήσιος v. Adn. ad Apollon. II. 1000. sed Κρίμησος postponendum scripturae a Choerobosco receptae Κρίμισος. De rarioribus ut Τυλησσός et Τυλισσός (v. Hoeck. Cret. I. 432. III. 418.) Μερμησσός et Μυρμισσός, quas urbes Stephanus diversis locis memorat, interpretes autem easdem putant, res in medio reliquenda est. Quod vero interdum Παμεισός scribitur v. Tzsch. ad Strab. VIII. 29. et Κηφεισός Corp. Inscr. n. 245. non diphthongus est sed longae vocalis indicium; ab altero derivatum nomen Thebani tibicinis Καφισίας in Ath. XIV. 629. A. perperam Καφησίας scribitur. Aliarum vocalium mutationes hae sunt: Mesopotamiae oppidum a Zosimo Κιρκήσιον (omiss. in Thes.) a latinis auctoribus Circessus et Cercusium[1] dicitur v. Tzschuck.

1) Sic Ποικιλασσός in Anon. Stadiasm. n. 314. apud Ptolem. Ποικιλάσσιον, Βύβρας Βαβράντιον etc.

ad Eutrop. IX. 2, 647. *Λευκασία* insula et *Λευκωσία* v. Interpp. ad Lyc. 723. cui similis vicissitudo a Stephano observata est *Ἀναγυροῦς* — *Ἀναγυράσιος· ἐζήτηται δὲ πῶς ἔχει τὸ ᾱ. Ἔδει γὰρ ὡς Ῥαμνούσιος ἀλλ' ἔοικε τὸ ρ̄ αἴτιον εἶναι φιληδοῦν τῇ συντάξει τοῦ ᾱ ὡς τὸ Φλυοῦς Φλυάσιος*, ubi Holstenius probat Casauboni correctionem *τὸ ῡ αἴτιον εἶναι*. Verum hoc *ῡ* non potuit causa esse mutandae vocalis, a qua interposito rho diremtum est; et pro *ὡς τὸ* — codex *Rhed.* praebet *εἰς τὸ Φλιοῦς Φλιάσιος*, quo loco ita loquitur *ὤφειλεν ἀπὸ τῆς Φλιοῦντος γενικῆς Φλιούσιος, πλεονασμῷ δὲ τοῦ ᾱ Φλιάσιος*, pleonasmi nomine significans illam ad alpha proclivitatem; nec tamen praetermittit duplicem primitivi terminationem *Φλιοῦς* et *Φλίας* ut alio loco a *Θρίας Θριάσιος* ducit, a *Θρυοῦς Θρυούσιος*, additque mensem, in quo fructus maturescunt, a Lacedaemoniis *φλιάσιον* vocari, a verbo *φλίω* arbitror, ut *φλυήσιος μήν* Hes. a *φλύω*, et *Φλεήσιον πεδίον τὸ Φλιάσιον* Phot. a *φλέω φλόος φλέως*, liberiore illa via, quam supra indicavi. Sic et a *Πτελεά* et *Πτελεός* sive *Πτελεόν* non solum *Πτελεάσιος* sed et *Πτελεούσιος* derivatum est, ab *ἥμερος* Dianae epitheton *Ἡμέρα* et *Ἡμερασία*, a substantivo *ἡμέρα* apud posteriores *ἡμερούσιος* et *ἐφημερούσιος*. A Libano *φοινίκη Λιβανησία* Hierocl. c. 42. et *Λιβανουσία* Steph. s. *Ἔμισσα*. De gentilicio *Φλιάσιος* insuper hoc addendum, quod ad mensuram pertinet, alpha natura longum ut in *Τιθράσιος*, a Cratete ap. Hesych. Mil. de Vir. doct. p. 36. ed. Orell. et Dioscoride Anth. VII. 707. metri heroici gratia correptum esse.[2] Quo ad systolen et ectasin traducimur. Idem enim alpha, quod in *διπλάσιος, τριπλάσιος* etc. breve est, Iones in eta mutarunt *διπλήσιος* dicentes. Pro *Πανύασσις* Paus. IX. 8. et 29. quod sat multi codd. praebent, nunc *Πανύασις* editum est; unde derivatum sit nomen, non constat, nec mensurae habemus testem praeter Avienum qui in Arat. Phaenom. 175. primam syllabam produxit, duabus quae sequuntur correptis. *Κρίμισος* apud poetas luculentiores iota longum habet, sed idem nomen in Nonn. XXXII. 234. ubi

2) *Θριασεύς* in fine pentametri Anth. VII. 470. Jacobsius Planudi auctori tribuit.

Liberi Patris commilito inducitur, dactylum explet, femininum *Κρεμίση* in oraculo, quod in Thes. affertur, anapaestum. Paropamisi nomen, quod vulgo sic pronunciamus ut *Pamisus*, ubicunque apud poetas legitur, libri modo *Παρπανισός* sive *Παρπάμισος* offerunt correpta penultima, modo *Παρνησσός* v. Bernhardy ad Dion. 737. Emesae nomen quam varie habitum fuerit, jam dixisse me memini. *Καμβύσης* poeta ignobilis Anth. pro amphimacro habuit. *Ἰηλυσσός* exhibent veteres Homeri editt. producto per sigma duplex ypsilo quod natura breve esse Heynius comprobat Pindari testimonio; neque enim credi potest nomen conditoris, de quo hic loquitur, aliter pronunciatum esse quam urbis, ac ne accentum quidem diversum habuisse colligimus ex aliis, quae in hac dissertatione intexta sunt, exemplis. Apud Stephanum sic quidem scriptum est *Κρυασσός πόλις Καρίας ἀπὸ Κρυάσσου, Ὑδισσός ἀπὸ Ὑδίσσου, Ὑηττός ἀπὸ Ὑήττου*, sed hae accentiunculae parum auctoritatis habent et quod ad postremum attinet, in Paus. IX. 24, 3. et vici et viri nomen proparoxytonon est. Quod autem *Γαργηττός* ap. Steph. s. *Ἀλήσιον* et in plerisque codd. Paus. VII. 22, 7. diversum a demo accentum habet ut *Σφηττός ἀπὸ Σφήττου* Steph. id positum est in oxytonesi demorum cf. Lehrs. Arist. 288. Jam quum nomina in *υσος* oxytona nulla extent, *Ἰάλυσος* quoque rectius gravari quam acui videtur. Poetas autem sigma producendae penultimae geminasse, non solum *ταμάσσιος* ostendit, de quo C. I. §. 1. dictum est sed etiam urbs Lydiae quam Hierocles in Synecd. c. 23. *Κεράσην* vocat, Nonnus vero XXXII. 234. pluraliter *Κεράσσας*. *Ἴασος* in carminibus ubi legitur, tribreve est, sed *Ἰασσίς* usurpavit Silent. Ecphr. II. 179. *Τιθασσός* mirum est apud scriptores numeris solutos persaepe legi pro *τιθασός*, quod poetarum atticorum et exterorum testimoniis plurimis fultum, nuper etiam illis restitui coeptum est v. Schneider. ad Plat. Civ. T. III. p. 177. Nec minus late fluxit aeque vitiosum *Ἔρεσσος*. Systolae exemplum est Leucosia correpta secunda Ovid. Met. XV. 708. Sil. Ital. VIII. 578. ubi nonnulli Leucasia substituunt. Sed maxima contentio consistit circa nomina in *ασος*, *ησος*, *ισος* exeuntia. Nam quod Schubartus et Walzius scripserunt in Praef. Pausaniae p. XLI. *nostris diebus in*

longe plurimis formam simpliciorem esse praeferendam satis demonstratum est. Quare accedentibus plerumque codicibus constanter scripsimus Κηφισσός, Παρνασσός, Κνωσσός, Λάρισσος, Ἁλικαρνασσός, Περμησσός, Κρῖσσα etc. id quidem saepius in transitu a viris doctis adnotatum sed a nemine justa disputatione demonstratum est, quantum ad haec quidem vocabula attinet, de quibus nunc agitur. Quorum vix unum est in quo non libri boni ab aeque bonis aut in sigma aut in accentu dissideant aut in utroque. Eademque nummorum est discrepantia et inscriptionum. Unde igitur constat *Ἁλικαρνασσός*, *Παρνασσός* et *Περμησσός* sic potius scribi oportere, quam ut Grammatici jubent? An quia, ut Heynius dictitabat,[3] simpliciorem formam eandem antiquiorem haberi par est? At hoc nihil pertinet ad Pausaniam et aequales, ac ne probari quidem potest. Equidem nunquam speravi omnium illorum scripturam veram hoc est peritissimo cuique Graecorum probatam cognosci posse nec dubito quin, si autographa ipsa inspicere liceret, multa specie similia dissimiliter scripta reperiremus, peregrina praesertim et infrequentia. Sed hoc tamen video, si quem exitum haec quaestio habitura sit, non oxytona cum barytonis, primitiva cum derivatis permixte, ut plerumque fit, tractanda esse. Veniam nunc ad ultimum hujus generis exemplum; *τὰ διὰ τοῦ σιος ἅπαντα πλὴν τῶν μετουσιαστικῶν καὶ τῶν δηλούντων μέρος σωματικὸν*[4] *διὰ τοῦ ῐ γράφονται, ταράσιος,*[5] *ἱκέσιος, Συρακούσσιος (οὕτω γὰρ Ἡρωδιανὸς διὰ δύο σσ γράφει) διακόσιοι, τριακόσιοι* EM. 80, 35. Theogn. p. 56. Primitivi speciem gerit *Συρακώ*, derivati *Συράκοσαι* Pind. pro quo scriptores receperunt *Συράκουσαι*, sed possessivi forma

3) Haec oracula iterat Muellerus in Orchom. 479. *Παρνασός, Καφισός, Κρῖσα* antiquiorem esse scripturam, exceptis iis quae in dialectis ττ accipiant ut *Μυκαλησσός, Μυκαλεττός*, de quo ita loquitur ac si plura hujus generis nosset, citoque persuasit Ungero Theb. Parad. p. 405. fin. qui more tralaticio res dissimiles componit. Est vero illud unicum hujus mutationis in diversis dialectis exemplum ideoque nullius in hac re ponderis.

4) In EM. apponitur *ὡς θεῖος* (sic) *χάρα, χρύσειος σταυρός*, Theogn. *νήσειος χώρα, χρύσειος στρατός.*

5) Novimus Tarasium Patriarcham et Photii fratrem.

duplici usi sunt *Συρακούσιος* et *Συρακόσιος*, nec desunt in codd. vestigia tertiae *Συρακόσσιος* v. Bekker. ad Thuc. III. 86. cui convenit *Συράκοσσαι* in Epicharm. Epigr. Anth. IX. 600. Nunc dicere vacat quando sigma aliis consonis vel cedat vel succedat. Stephanus: *Γάργαρα* — *Ἑλλανικὸς δὲ Γάργασον ἔφη τὴν πόλιν διὰ τοῦ σ ἀλλ' οἴομαι σφάλμα εἶναι*, de quo jam judicare non possumus, sed quam familiaris sit haec terminatio *ασος ασον* vocabulis topicis, nemo ignorat et certum antithesis exemplum est *Caprasia insula a capris nominata* Varr. R. R. II. 3, 3. quam Plinius et alii Caprariam vocant, Graeci *Αἴγιλον*, et Planaria insula *a specie dicta aequalis freto* Plin. a Solino Planasia vocatur v. Wesseling. ad Itiner. 504. *κοράσιον* ex *κοράριον* factum Buttmanni opinio est quam addubitavi in Adn. ad Gramm. 442. neque ei auxiliatur Theognostus 125. *τὰ διὰ τοῦ ασιον γυμνάσιον, ἱππάσιον, κοράσιον·* nam *ἱππάσιον* non pro *ἱππάριον* accepisse videtur sed pro *ἱππασία* ut *γυμνάσιον* saepe pro *γυμνασία*, quodque unum novi illi simile meretriculae in Poenulo prodeuntis nomen *Adelphasium*, id deminutivi quidem speciem gerere nec tamen ex *ἀδελφάριον* ortum puto. *Τάλαρος* et *ταλασία* communem stirpem habere antiquis haud aegre assentior. Locum Atticae, ubi Theseus *τὰς ἀρὰς ἐποιήσατο*, Plutarchus *Ἀρατήριον* vocari memorat Thes. c. XXXIV. sicut alia loca *εὐκτήρια, χρηστήρια, κρατήρια, πωλητήρια, μελετήρια* nominantur; *Ἀρητήσιον* vero, quomodo in EM. scribitur, qua analogia defendi possit nescio. Sed *γενετήσιος* et *γενετήριος* aequo jure sunt et quod per hanc occasionem addam *Ἄργισσα ἡ νῦν Ἄργουρα* Strab. IX. 440. ab *ἄργος* incertum an ab *ἀργός*. Euboïcae vero urbis nomen duplex *Ἄργουρα* et *Ἄργουσα* nunc uno modo per rho scribendum esse consentiunt v. Bernh. ad Suid. s. h. *Ἄννισον* et *ἄνηθον* confundi antea dictum est. *Ὀποκάρπασον* Plinius opocarpasum et succum carpathii vocat, insulamque *Καρπασίαν* a Xenagora *Κάρπαθον* dictam esse Stephanus testatur.

DISSERTATIO DECIMA.

DE

VICISSITUDINE TERMINATIONUM

ας, ις, ιας, αζω, ιαζω.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXIX.)

Nominum, quae huic quaestioni subjecta sunt, quum tanta it copia ut nisi partita et distributa illustrari nequeant, artitionis autem ratio una suppetat, ex etymis, quibus sinula adhaerent, universam turbam in tot classes describam uot sunt orationis partes ad propagandum habiles; ac si uid intercurret ambigui, eo apponetur loco, cui maxime conenire aut minime disconvenire videbitur.

§. 1. Ab indeclinabilibus duo processerunt διχάς et ϊάς,[1] quae si quis a futuris potius sic ut veteres Αὐλίς ἐκ ιῦ αὐλίσω Epimer. Cram. I. 15. ἐλπίς ab ἐλπίζω etc. v. Pall. 122. arcessenda putet et similiter ψεκάς a ψεκάσω, στιχς a στοιβάζω EM. ostendat oportet cur circumfluente verorum hujusmodi copia tam pauca reperiantur quae ab hoc rincipio repeti possint, nullum quod necesse sit; nam Θυάδες ἔνθεοι Hesych. in Θυστάδες mutandum est, pro οἷον υσίας (sic) ἀρθεῖσα Philostr. Imagg. II. 19, 826. Jacobsius cte Θυιάς posuit; nec βακχιάς a βακχιάσω derivatum sed a ἰκχιος. — Multo plura ex verbis exuberant, quae quia cum iis cohaerent posthac afferendis, numerorum notis distinguam. rimum igitur (I) a puris: Θυιάς παρὰ τὸ Θύω πλεονασμῷ ιῦ ῑ EM. 457, 19. qui pleonasmus in aeolico Θυίω apparet,[2] ιάς ἀπὸ τοῦ ψίω Schol. Theocr. I. v. 1. quod cum Eustaius ἄῤῥητον ῥῆμα vocaret, solum fortasse praesens spectat, πτυάς, πλωάς, Ὑάς. Secundo (II) βοσκάς, ἰσχάς ancora, ιινάς, μυλλάς, et quae Philoxenus EM. 818, 48. cum ψιάς

---

1) Ab epitheto dei Εὔας Εὔαντος nasceretur εὐαντίς vel εὐαντιάς Θοαντίς Θοαντιάς. Sed novimus modo proprium Εὐαντίδης.

2) Eundem Dindorfius transtulit ad παραφυάδες in Nicandri versu ιhen. II. 71. D. sed et verbum φύω interdum ypsilon longum habet.

componit ἰλλάς et λαμπάς.[3] Vocalem verbis insinuatam nomina remittunt λιβάς, φυγάς, productamque corripiunt νιφάς, τριβάς, φθινάς, unde colligi potest σινάς quoque, quod ap. Hesych. legitur, et ψινάς, quo Theophrastus utitur, priorem habere brevem, neque recte φθεινάς scribi Hippocr. de Gland. p. 500. T. I. Idem fit consonis asciticiis κοπάς, τυπάς, δρυφάς κατάξυσμα Hes. nisi praestat hoc vel ad δρύφω referre vel ad nomen. Neque solum syllabae principalis incrementa cessant sed etiam si quid extrinsecus accrevit ἰσχάς (ἰσχναίνω) carica, πηγάς (πήγνυμι) πληγάς, μιγάς, ἁμαρτάς, quo mirabilius est γεραιράς unicum illud retentae paragogae exemplum, sive sic scribitur sive γεραράς. Quae vero epsilon in stirpe habent (III) nomina non ex se formant sed ex perfecto secundo: γονάς, λογάς, νομάς, ποκάς, σποράς, στοιχάς, στροφάς, φοράς, φορβάς. A circumflexis (IV) βληχάς, μηκάς, διψάς, λιχμάς, πενθάς, σοβάς, φοιτάς, quorum pleraque paronymis adnumerari possunt.[4] Haec autem omnia saepe et praepositionibus adjuncta reperiuntur, ἀμβολάς, ἐκβολάς, καταβολάς, κατειλάς sive κατουλάς,[5] ἐξοχάς, συνορμάς, ἀποφυάς, συμφυγάς, συνδρομάς, et aliis orationis partibus οὐρεοφοιτάς, πολυμηκάς, πολυστροφάς,[6] quorum alia composita sunt, alia decomposita.

3) Eodem pertinere videntur masculina βαλλάδες id est παραχύται v. Salmas. ad Vopisc. Carin. c. XXI. 865. et κειράδες ⟨οἱ⟩ κεκαρμένοι ut veterum nonnulli acceperunt v. Schleusner. in Thes. V. T. s. h. v. Sed hoc fortasse κουράδες scribendum, illud Byzantiacum est ut ἐρευνάδες inquisitores et similia.

4) Nulli horum plane simile est κρεμὰς πέτρα, quod Critici pro ἐρημάς Aesch. Suppl. 798. scripserunt.

5) Κατειλάς, quod Ellendtius in Lex. Soph. I. 940. dubium habuit, confirmat codex Hesychii a Musuro interpolatus ipsaque series literarum et affine περιειλάς, quibus omnibus *convolutum*, *spissum* significatur, unde Ἐλλάς πυκνή σκοτεινή Hes. et, puto, οὐλάς ἡ πήρα nobile illud Cynicorum gestamen Anth. VII. n. 413. οὐλάς τε σκήπωνι συνέμπορος ut Martialis dixit IV. 53. *cum baculo peraque senex*; sed temere mutatum est in θυλάς.

6) Hesychius Θυμαμόργας ἡ νόσος Ἐρετριεῖς, quod si ab ἀμέργειν compositum est, certe acui debet. Idem in serie Πλοάδες τῶν ἐπερχομένων τινές, quod fortasse aliquis dixit pro ἐπιπλόαδες ut Πλόμενον φανέν pro ἐπιπλόμενον. Ἐπιπλόμεναι Schol. Apoll. III. 25. interpretatur ἐπελθοῦσαι.

iam si de specie horum nominum quaestionem habemus, adjectiva sunt sine dubio sed pleraque substantivorum vim obtinent aut semper ut δορκάς, στιβάς, ψιάς, ἐμβροχάς et alia, aut saepe ut δρομάς, λαμπάς, ὁλκάς, τροχάς etc. Quomodo enim latine res quae eminet *eminentia* et *prominentia* dicitur, sic ἐξοχάς, quod proprie eminentem significat, saepe cum ἐξοχή permutari potest, nulloque discrimine apud Hippocratem miscentur συμφυάς et σύμφυσις, παραφυάς et παράφυσις. Itaque pro re nata Symplegades dicuntur adjective rupes collisae et substantive συμπληγάδες γνόφων collisiones, *symplegas limi* Rutil. Itin. I. 461. quod Zumptius aliter interpretatur; ac si quis meminerit ἁμαρτωλή et peccatum significare et eam quae peccat, non negabit fieri posse ut ἁμαρτάς idem sit quod πρᾶξις ἐφάμαρτος significatione neutrali. Pleraque activam habent, nonnulla passivam ut λογάς.

§. 2. Ac numeralia quoque ἑνάς, δυάς, ἐννεακαιδεκάς, ἑκατοντάς etc. etsi plerumque substantive ponuntur, tamen non raro adjectivorum ritu tacitum habent ad substantiva respectum sicut τετράς, εἰκάς, τρισεινάς, ἀμφεικάς, προτριακάς, si diem quartum, vicesimum etc. denotant, δωδεκάς si pro δωδεκατομόριον valet v. Voss. ad Arat. 554. μυριὰς φύσις pro innumerabilis Aeschylus usurpavit, vetusque Bibliorum interpres non invenit quo ἑβδομάς redderet praeter adjectivum *septimana.*[7] Proxime a numeralibus absunt μονάς unitas et ὁμάς universitas, unde commodus ad adjectiva transitus (V) γυμνάς,[8] ἐρημάς, θουράς, κιῤῥάς, κοιλάς, λεπράς, λοιπάς, μοιχάς, μαχλάς, μονάς, οὐλάς (crispa) παυράς, περκάς, πικράς,

---

7) Δεκάδες νευραί Apollinar. XXXII. 4. pro δεκάχορδον, μυριάδες πόλεις Eur. Rhes. 913. χιλιάδος στρατιῆς πρόμος id est χιλίαρχος Nonn. Paraphr. XVIII. 59. Quidnam significat συνδυάς in Eur. Alc. 476. τοιαύτης εἴη μοι κυρῆσαι συνδυάδος φιλίας ἀλόχου, conjugium an conjugem? Interpretes percontari noli.

8) Maneth. V. 245. εὔγραμμον πινυτόν τ' ἐν γυμνάσι τὸν Ἑρμῆ sic corrigunt ἐν γυμνασίοις ἴσον Ἑρμῇ. Elegantius foret ἐν γυμνάσιν εἴκελον Ἑρμῇ. Γυμνάς modo homo dicitur modo actio sive γυμνασία, *Heraclea gymnas*, *festa gymnas*, modo etiam gymnasium ut μιγάς τὸ κοινόβιον Lex. Cyrill. v. Coraes ad Plut. T. VI. 416. Plene Lycophro 866. γυμνὰς κονίστρα.

φοινάς ἡ ἐρυσίβη Anecd. Bekk. trisyllaba ἀμοιβάς[9] et ἀμορβάς, ποντιάς, ῥοθιάς, Ἀργειάς Maxim. Tyr. XXIX. 6, 82. Καρνειάς, ὀρειάς etc. A conjunctis derivata (VI) ἀργάδες ἀργαὶ γυναῖκες Hesych.[10] περικυκλάς, χαμαιευνάς, πολυσπιλάς, ἐπιδιφριάς,[11] quorum tria postrema apud Homerum leguntur simplicibus non usum; primum a χαμαιεύνης duci potest. Alterum genus adjectivorum a substantivis manat (VII) a prima ἀελλάς, ἀκμάς,[12] ἁλμάς, λιμνάς, λυσσάς, μαιάς, τεφράς, quod mendose τέφρας scribitur — a masculinis Λιχάδες νῆσοι ἀπὸ τοῦ Λίχα Strab. IX. 551. nisi potius intelligi debent λιχάδες hoc est ἀπότομαι, ut Hesychius interpretatur, cui cognatum λισσάς et λισσός ἀπότομος a λίς λεῖος derivatum; a θύτης θυστάς, μεθυστής μεθυστάς, νεύστης νευστάς, quae etiam ab adjectivis repeti possunt ut παστάς a παστός. A nominibus se-

---

9) Hoc saepius apud Nonnum legitur, semel nec sine dissessione criticorum in Homeri carminibus, indumentum mutatorium significans, quod ipse ἐξημοιβόν, novitii Graeci ἀλλαγάς sive ἐξαλλάξεις vocant v. Du Cangius.

10) In Anth. IV. n. 147. χαλᾷ πόδας ἠθάδι νάρκᾳ νωθρόν, ubi Brunckius πόδα σηπάδι, Jacobsius ποδὸς ἴθματα — νωθροῦ proponit, equidem πόδ' ἀεργάδι malim.

11) Suspecta sunt Ἀντιχορδάς σύμφωνος Anecd. Bekk. 409, 10. et ἀῤῥενωπάδας γυναῖκας ib. 466. pro ἀντίχορδος, ἀῤῥενωπάς, quanquam illo usus videtur Eustathius 1490, 23. ἀνδρόγυνοι καὶ ἀῤῥενόπαιδες (sic) καλοῦνται. Multa omisi propter obscuritatem originis, κεμάς, λωγάς πόρνη, μαργάς δεσμός, cui Doederlinus *merges* apponit, λιχάς ὄστρεον, πρημάς etc. Aliud est λιχάς τὸ ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ πρὸς τὸν μέγαν δάκτυλον διάστημα Poll. Ἀχράς et ἄχερδος φυτὸν ἀκανθῶδες non longe distant a ῥάχος et ῥαχάς. Ἰκμάς ad ἰχώρ accedere videtur, λογάδες sive λοχάδες oculi Meletius de Struct. Hom. in Cram. Anecd. T. III. 69. probabiliter refert ad λεύσσω (λευκός, lux). Χεράδες χειμάῤῥων ἀθροίσεις λιθώδεις fortasse ad χαράδρα torrens pertinet; sed Schol. Apoll. I. 1123. cum χερμάς componit, quod lapidem manualem interpretantur, eodemque intellectu Hesychius χειράδες αἱ μετὰ λίθων βολαί. Χιράδες αἱ ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδες nonnulli cum χοιράδες rupes conferunt. Χολάς ἀπὸ τῆς χολῆς ὅθεν καὶ χόλιξ Schol. Il. IV. 526. Σπολάς (διφθέρα) specie ad στολή accedit, significatione magis ad *pellis, spolium*.

12) Ἀκμάδι βουλῇ in Orac. ap. Procl. in Plat. Parmen. p. 25. T. V. omiss. in Thes.

ndae βλιτάς, δενδράς, ἰονθάς, κυκλάς, μιμάς, σπιλάς v. :hneider. ad Theophr. T. IV. 122. στοιχάς, φοιβάς. A puris riusque ἑστιάς, μανιάς, σποδιάς, ἀσκληπιάς, ἡλιάς, κλισιάς, γιάς, πεδιάς, ὀροδεμνιάς. A tertia αἱμάς, δρυάς, κυνάς, κοάς, ῥαγάς, a neutris λιπάς ὄρνις ἡ λιπώδης Gregor. de Meod. II. p. 1126. et 1137. T. VII. P. II. κυμάς ἡ ἔγκυος Hes. λεπάς quoque nonnulli a neutro declinatum putant.[13] Sed ιο jam ad tertium genus pertinet.

§. 3. Etenim substantiva quoque a substantivis propaιntur (VIII) significatione pleraque eadem. Cujus generis rammatici tria proferunt Μαῖα Μαιάς, πέλεια πελειάς, ἔθειρα ειράς Schol. Il. XXI. 493. Choerob. II. 253. Eust. 1799, 26. ιorum nullus meminit simillimi παρειάς, nec probatur a Cri:is v. Spitzner. Observ. ad Quint. p. 288. sq. Sed inveniuntur ura: ἀμνή ἀμνάς, δέρη δειράς, καλιά καλιάς, ζυγή ζυγάς, ή ῥοιάς,[14] ῥαγή ῥαγάς,[15] σηπία σηπιάς, ὑννή ὑννάς Hes. aec sunt primae declinationis; secundae ἀνδειράδες πρασιαὶ necd. Bekk. 394. quae vulgo ἄνδηρα vocantur, βουνιάς i. q. νύνιον, ἐρινάς et οἰνάς pro ἐρινέος et οἶνος apud Nicandrum, ιi Scaliger dextre ἰάδες restituit id est ἴα, κυκλὰς ἀρκάδος :νῆς Sophocl. pro κύκλος (nisi hoc ipsum scripsit) σπιλάς ιepius pro σπίλος, συρμάς pro συρμός, ὀρχάς αἱμασιά Hes. ro ὄρχος saepes, ut videtur. Idem Αἰγάδες αἶγες, Συάδες ί σύες ἐσχηματισμένως, Χειμάς χειμών, sed idem adjective gnificat ἱμάτιον χειμερινόν, ut οἰνάς non modo vinum vitemne sed et vinosam. Nec omnino multa sunt quae semper ιbstantivi vim obtineant ut ἀντιάδες ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν δι-

---

13) Ἐθάς quod nobis ab ἔθος repetendum videtur ut ἠθάς ab ἦθος, M. 629, 3. tanquam verbale confert cum φυγάς et ὀργάς, hoc autem b ἔργω repetit, sicut Ὀργὰς Ἀθηνᾶ Hes. (nisi Γοργάς scripsit) idem sse videtur quod ὀργάνη sive ἐργάνη.

14) Ῥοιὰς τοῦ πύου γίνεται Aret. Cur. Acut. II. 9, 284. ἡ τοῦ σκυάλου ῥοιάς Oribas. L. XLIV. 62. ed. Bussem. Adjective magis ἄμπεος et μήκων ῥυάς seu ῥοιάς etc.

15) Hoc fortasse a ῥάξ derivatum est ut αἰγάς ab αἴξ, κερκάς a ρέξ, πλιχάς a πλίξ v. Parall. 103. προκάς a πρόξ, πτωκάς a πτώξ, νεκάς a ψίξ, interventu vocalis dilatata; et hoc pacto etiam νιφάς ι νίψ.

ἀνοίξιν τοῦ στόματος ἐναντίας φαίνεσθαι Ruf. de Part. Hom. p. 42. Melet. p. 85. ἀναδενδράς trichila v. Reisk. ad Constant. 256. proprie vitis arbustiva quae et ἀναδενδρῖτις dicitur, κυλάδες τὰ ὑποφθάλμια, φαικάδες soleae, κλειάς a κλεῖος Sch. Il. XVIII. 486. alii ad κλέω referunt. Sed pleraque aut unam habent adjectivi naturam aut tamen eam quasi quadam communicatione idiomatum participant ut γενειὰς ἐπίδεσις ἡ κατὰ γενείου et alia παρειάς ἀπὸ τοῦ μέρους Galen. de Fasc. XII. 787. XXIII. 793. T. XVIII. P. I. et fieri potest ut χειμάς quoque, quo paulo ante usi sumus, non directe hiemem significet sed τὴν χειμερίαν scil. ὥραν sive κατάστασιν v. Parall. 358. ut meridies absolute μεσημβριάς dicitur Joann. Ecphr. I. 36. omisso substantivo ὥρα, quod Nonnus adjungit ut Lycophro χαμευνὰς εὐνή, nominibusque morborum ἰσχιάς, λεπράς, φθινάς (ἣν οἱ Ἀθηναῖοι φθίσιν ὀνομάζουσι Schol. in Hippocr. T. II. 364.) χοιράς scrofula substantivum νόσος, rupiumque synonymis λεπράς, λισσάς, χοιράς nomen πέτρα modo additum reperitur, modo deest.

§. 4. Eorum autem substantivorum, quae diversam a substantivis, unde-orta sunt, significationem obtinent, alia communi paronymorum nomine comprehendi debent, alia in certas quasi classes describi possunt. Ac motionis exemplum unicum sed indubium est ἱππάς, quod Oppianus Cyn. I. 162. adsumsit quum distincte equam significare vellet ἵππων ἄπο ἱππάδ' ἔχεσθαι, nimirum quia haec terminatio, etsi duorum est generum, tamen praecipue femininis attribuitur. Secundo genere continentur deminutiva, quorum plura qua jure qua injuria corrogarunt Grammatici, quos impugnat Eustath. p. 1766, 10. τὸ Μαιάς οὐκ ἔστιν ὑποκοριστικὸν ἀλλὰ πρὸς διαστολὴν τῆς ἁπλῶς μαίας et p. 1944, 49. τὸ λιθάδεσσι δηλοῖ ὡς οὐκ ἐξ ἀνάγκης ὑποκοριστικὴ ἡ λέξις. Sed idem poetae verba Od. XIV. 36. σεῦεν κύνας πυκνῇσιν λιθάδεσσι sic commentatur αἱ λιθάδες ἐοίκασι μικρότεροι εἶναι τῶν λιθάκων εἴπερ Ὀδυσσεὺς λιθάκεσσι τὸν ἑαυτοῦ θάλαμον ἔδειμε Od. XXIV. 193. Verum hoc loco nunc receptum est λιθάδεσσιν, in illo non necessarium esse deminutivi usum apparet ex Theocr. XXV. 73. ubi lapides, quibus canes abiguntur, λᾶας vocat ut missiles ab Homero dicuntur λίθοι. Neque subvenit aliud deminutionis

exemplum extra aleam positum. Nam quod in Gloss. μοσχάς exponitur *junix*, valeret aliquid si sciremus junicem minorem esse quam juvencam sive μόσχον. Quodque H. Stephanus in Thes. scribit χοιράς *porcella*, non constat mihi unde porcellam sumserit, neque utrum porculam (sic enim latine dicitur) intelligi voluerit an saxa e maris superficie eminentia ut *Porca* τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων Gloss. v. Ducker. ad Thuc. VII. 33, 3. Καρκινάς non parvum cancrum declarat sed speciem cancri, quam Aristoteles καρκίνιον appellat v. Schneider. T. III. 210. Denique si quis πλοκάδες αἱ γυναίκειοι πλόκαμοι Poll. II. 28. huc referendum putet ob eam causam quod res muliebres nonnunquam deminutive appellantur: ζώνη ἡ τοῦ ἀνδρός, ζωνίον δὲ γυναικός Ammon. ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς λέγεται χιτών, ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς χιτωνίσκος Anecd. Cram. I. 434. Θεόπομπος καὶ σανδάλια εἴρηκεν ἀλλ' ἐπὶ γυναικός Poll. X. 49. πλοκαμῖδες σπανίως ἐπὶ ἀνδρός Schol. Arist. Thesm. 567. v. Fritzsch. ad h. l. et Schneider. de Schol. Aristoph. p. 100.[16] huic opinioni neque omnino accedo neque plane dissentio. Jam examinemus tertium genus, quod est comprehensivum. Nomen νεκάς Eustathius p. 1080, 27. περιεκτικόν vocat, quam significationem certe non habet nisi adjuncto substantivo τάξις, quod Glossographi supplent, eaque ratione etiam ἱππάς si ad τάξις refertur, periecticum vocari potest, ut εἰς ἱππάδα τελεῖν, sed per se adjectivum est, ἱππὰς θυσία, ἱππὰς στολή etc. Homericum νεκάδας veteres νεκρῶν τάξεις interpretantur sed addunt Cyclicos sic vocasse τὰς ψυχάς hoc est, puto, animas vita defunctas, ipseque Homerus illo nomine simpliciter νεκρούς significasse videtur ut Cometas Anth. XV. 43. v. 43. ἄναξ νεκάδων ἀϊδωνεύς et Lucian. Philop. §. 10. ἐκ νεκάδων.[17] Nec dubitandum quin feriae denicales νεκάδες sive

---

16) Similes sunt Grammaticorum praeceptiones: κρωβύλος ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, τῶν δὲ γυναικῶν κόρυμβος Schol. Thuc. I. 6. τῷ μὲν ἀνδρὶ ἀμίς, τῇ δὲ γυναικὶ σκαφίον Poll. X. 44. ὀλολυγμός γυναικῶν, ἀλαλαγμός ἀνδρῶν v. Jacobs. ad Achill. p. 619.

17) Suidas Νεκάδες νεκροί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ αἱ τῶν ζώντων τάξεις, EM. οἱ νεώτεροι τὰς τῶν ὁπλιτῶν τάξεις, nullam ob aliam causam, ut suspicor, quam quia Glossographi, ut homerico νεκροὺς κατα-

νεκυάδες dici potuerint. Majorem periectici similitudinem habet λιθὰς ἔρχεται Aesch. Sept. 144. quod Schol. σωρὸν λίθων dicit, imbrem lapidum significans; et φυλλάς ubi de foliorum congerie dicitur ut κλισίαι ἐκ φυλλάδος Diod. XIX. 22. μάνδραι στεγασταὶ ἐκ φυλλάδος Strab. XVI. 773. εἰς τὴν φυλλάδα ἀπεκρύφθη Appian. Civ. I. 62. nec tamen repugnat, propriam nominis significationem esse adjectivam *foliata*, φυλλὰς λόχμη Joann. Ecphr. II. 292. φυλλὰς ὀπώρη Nonn. XXVI. 112. ac si absolute dicatur, referri ad notionem stibadis aut aliusvis rei quae ex foliis constat. Maxima certe pars denominativa est: νευράς et χαλκάς herbarum nomina, κοτινάς oleaster oleae surculo insertus, σκιάς, γενειάς αἱ τρίχες, γένειον ὁ τόπος, quanquam illud quoque interdum mentum ipsum significat ut et δέρη collum et δειράς collis inter se commutantur. Κυνάς vero per se tam infinitum est quam κυνεία, sejunctumque ab aliis nequit cognosci utrum herbam significet an panem canicaceum an diem canicularem an pellem.

§. 5. His praemissis nulla est amplius mora quin ad affines progrediamur terminationes. Ac primum nomina in αξ ab iisdem fere fontibus profluunt, quos supra demonstravimus, sed minus large; a barytonis (§. 1. I—III.) οἴαξ παρὰ τὸ οἴω EM. φλύαξ, χάσκαξ, δρῶπαξ, λείμαξ limax, κλῖμαξ, quorum postrema a verbis suis nonnihil discrepant aut antithesi vocalis (δρέπω) aut mutatione consonae (λείβω, κλίνω). A circumflexis: πῖδαξ a πιδᾶν,[18] τρύφαξ (nisi paronymon est) οἶδαξ, δόναξ a δονέω (ut καμάσσω quasso κάμαξ) σκίνδαξ ὁ εὐκίνητος Hes. a κινέω fortasse ut σκίναξ lepus.[19] A numeralibus

---

τεθνεῶτας pleonasmi speciem eximerent, νεκρούς pro νέους positum autumabant v. Schol. A. ad Il. XVIII. 510. Callimachus fortasse non νεκάδας ordines militum dixit sed δεκάδας ut Eur. Suppl. 219. ἧς καὶ σὺ φαίνῃ δεκάδος. In EM. 254. δεκάδας τοὺς τῆς αὐτῆς δεκάδος Sylburgius δεκαδεῖς decuriales reponit e Xenoph. Cyr. II. 3, 17. (30.) ubi libri discrepant, sed ex VIII. 1, 14. δεκάδαρχοι μὲν δεκάδων ἐπιμέλονται, λοχαγοὶ δὲ δεκαδάρχων apparet δεκάδας dici τοὺς τῆς δεκάδος, *continens pro contento*. Ceterum neque δεκαδεύς alibi reperi neque simile quid τριακαδεύς vel ἑκατονταδεύς etc.

18) Aristot. Meteor. I. 13. p. 349, 34. et in codd. p. 350, 9.

19) A μάω μασῶμαι μάσταξ interposita dentali ut a κνάω (κνώ-

§. 2.) ἐκ τοῦ διπλοῦς δίπλαξ ὡς λίθος λίθαξ EM. 278, 51. et ρίπλαξ, quod cum πλάξ compositum esse Eustathio 1154, 30. emo credet, nec θρῖναξ sive τρῖναξ cum ἀκή copulatum sed implex videtur ut τρίαινα. Ab adjectivis (V) ὄμφαξ parenthesi uctum, ψύδραξ furunculus,[20] νέαξ, ψίλαξ et alia v. Parall. 126. ecundo animantium vocabula κόραξ παρὰ τὸ κόρον EM. 529, 0. κορὸν (sic) γὰρ τὸ μέλαν Schol. Il. I. 170. λάβραξ, πλά-αξ ἀπὸ τοῦ περιέχοντος Athen. VII. 309. ἱέραξ quod EM. 534, 1. cum νέαξ componit. A substantivis (VII) adjectiva λίθαξ q. λιθώδης ut σύβαξ συώδης Hes. et substantiva μύλη μύ-αξ, πόρπη πόρπαξ, καπάνη καπάναξ, αὐλός αὖλαξ, θρόνος ρόναξ τὸ ὑποπόδιον i. q. θρῆνυς, σμῖλος σμίλαξ, δρῦς δρύαξ δρύοχος, illaque plebeja hominum vilium blandimenta a re-us translata βώμαξ, θαλάμαξ, κώμαξ, μούσαξ, πλούταξ, στόμ-αξ, στώαξ, στύπαξ, σύρφαξ, φόρταξ, χλεύαξ. Haec diversam primitivo substantiam significant; alia vero eandem λίθος ίθαξ, μόθων μόθαξ, et quae Hesychius notavit Βώλαξ[21] βῶ-ος, Κλώναξ ῥάβδος, Σχίζαις σχίδαξι, Ψύλλακες ψύλλαι, alia-ue multa, quibus Grammatici significationem deminutivam ttribuunt. Primum Mich. Syngelus in Tract. de deminutivis ram. IV. 273. affert λίθος λίθαξ sed Schol. Dion. 857. longe liis utitur exemplis Ῥόδαξ et πλούταξ. Eustathius p. 540, 22. άσσαξ ὁ πάσσαλος λέγεται καθ' ὑποκορισμόν et p. 1349, 64. οῦ πάσσαλος προηγεῖται ὁ πάσσος ἐκ τοῦ πήσσω πλεονασμῷ

ων) κνώδαξ. A σάσσω (σάγμα) σάμαξ ῥίψ καλάμου τοῦ καλουμένου άκτου Poll. X. 43. Alia connexa sunt verbis in αζω et ασσω deriva-s: ἀπελλάζω ἐκκλησιάζω, ἀπέλλακες ἱερῶν κοινωνοί Hes. ἁρπάζω ἅρ-αξ, σαλάσσω σάλαξ, χαράσσω χάραξ etc. cf. Parall. 275.

20) A ψυδρός mendax Schol. Theocr. IX. 30. XII. 22. ut a καυ-ᾶσθαι καυχαλίς φλύκταινα Hes. Alii ab Ionico ψυδρόν τὸ ποικίλον . Sturz. ad EM. l. c. Multorum primitiva obliterata sunt; ὕραξ sorex el ab ὀρύσσω vel a μῦς ut Schneiderus suspicatur ad Nic. Al. 36. in-erposito rho ut a θῶσθαι ἀκροθώραξ, ab αἴθω fortasse ἄνθραξ (can-leo, carbo) a στῆναι στύραξ. Πύνδαξ cum πυθμήν fundus cohaeret, λῶμαξ sive κρῶμαξ cum κρημνός. Δρῖλαξ hirudo dici potuit ob lum-rici similitudinem ut δρῖλος verpa. Aliorum etyma longe extra con-pectum posita ut βάραξ, κόλαξ, μόθαξ et alia in Dissert. VII. c. II. §. 3.

21) Accentus tralaticios non mutavi.

τῆς αλ, ἄλλως δὲ καθ' ὑποκορισμὸν ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ πάσσαξ. Sed πάσσος illud nomen commenticium est et πάσσαξ, quo Comicus rusticum Megarensem utentem inducit, nullam praebet hypocorismi suspicionem; Gregorius satis habet aeolicum dicere ut ψάφαξ. Βῶμαξ ὑποκοριστικῶς ὁ μικρὸς βῶμος Hes. EM. Bekk. Anecd. 85. sed hujus significationis hodie nullum extat exemplum. Τὸ πόρταξ ὑποκοριστικῶς Schol.B. ad Il. XVII. 4. nihil differt a πόρτις. Θύνναξ quod Eustathius 1729, 60. cum ὅρφαξ contendit tanquam deminutivum, ex uno, quod superest, testimonio non liquet, quid valeat: alterum non invenitur nisi productum ὀρφακίνης. Idem 1091, 54. plura acervatim promit πόρταξ, μύλαξ, λίθαξ, κίδαξ, σκύλαξ, λείμαξ, μείραξ, sed de quinque prioribus ipse dubitat an injuria huc referantur, quia Homerus deminutiva aversetur, duo vero postrema hoc numero excludi non posse. At λεῖμαξ quoque tritum est poetis iis, qui ab hoc genere longissime abhorrent, eodemque argumento exterminatur βῶλαξ a Piersono ad Moer. 419. huc relatum; κῖδαξ prorsus omitti oportebat; μεῖραξ potius femininum est exoleti nominis εἴρην. Nihilo aptius ad probandum quod Schol. Lucian. Jup. Trag. §. 53. affert ὁ σύρφαξ ὑποκορισμὸς τοῦ συρφετοῦ, nam vilitas non in specie posita est sed in ipsa significatione primitivi (σύρφος). A μῦς derivatum μύαξ cum synonymo μυΐσκος mitylus collatum v. Schneider in Ind. Scr. R. R. p. 253. deminutivi faciem exhibet sed commodius denominativorum ad numerum adscribetur. Neque πλούταξ hypocorismus est τοῦ πλούσιος ut in Schol. Dion. p. 857. traditur sed a substantivo declinatum ut βώμαξ, θαλάμαξ et cetera paulo ante relata, quae sermonis comici et plebeji licentia finxit notabili mensurae discrimine; nam haec in declinatu alpha longum habent, illa vero quae poetarum et oratorum usibus apta sunt, breve exceptis nominibus animantium; interque βώμαξ ὁ βωμολόχος et βῶμαξ arula (si quis hoc usus est) tantum differt quantum inter φλύαξ et λίθαξ. Illa hominum cognomenta non deminutiva sunt sed similia deminutivis; haec rerum vocabula, si ad vivum resecamus, ne similia quidem sed eodem loco quo nomina in ας exeuntia. Nec rara utriusque terminationis confusio. Etenim ψίαξ et ψίας Hesychius interpretatur uno eodemque nomine ψεκάς.

Idem non λεῖμαξ solum affert sed etiam λειμάς (a λειμών ut χειμών χειμάς) intellectu eodem; pullus gallinaceus a Dioscor. νόσσαξ dicitur, gallinae vulgo νοσσάδες, cameli dromades in Geoponn. δρόμακες, θύας piscis idem aut similis ei qui a Niceta θύαξ vocatur v. Du Cang. ab aliis σύαινα. Homerum caementa λίθακας dixisse, lapides minusculos λιθάδας Eustathii opinio erat v. §. 4. sed codices illo loco utrumque praebent nec distincte loquuntur scriptores; Aratus quidem lapides qui manu jaciuntur λίθακας appellat v. 1112. Parthenius vero c. XXI. et Tryphiod. 612. λιθάδας, quod Vossius etiam illi reddendum putat substantivum λίθαξ novitium esse ratus. Neque discerni potest utrum Iresionae scriptor sellam muliebrem διφράδα nuncupaverit an ut Theocr. et Hes. δίφρακα. Pro ἐρίνακες grossi Athen. III. 76. E. Critici ex Hes. substituerunt ἐρινάδες, cui simile est ἐλαιάς ὁ τῆς ἐλαίας καρπός Etym. Gud. 179, 32. et κοτινάς bacca oleastri ut Foesius putat. Δρύακες statumina navium Hes. et eodem fere intellectu δρυάδες ap. Plutarchum, nisi hic potius ἐκ δρυόχων scripsit. Inter ὁ ῥύαξ et ἡ ῥυάς interest permultum ut μεμβράς pisciculi nomen, μέμβραξ vero cicadae epitheton a verbo βαβράζω, ut suspicor, derivatum unde βαβραδόνες sive βεμβράδες dictae videntur. Sed utrum haec distinctio perpetuo usu stabilita an fortuita et interdum neglecta sit, in incerto habendum.

§. 6. Aeque cebra est terminationum ας et ις commutatio, par librariorum diffidentia, non major nostri judicii fiducia. Cujus rei exempla sic ordinabo ut sequar partitionem qua in ingressu hujus sermonis usus sum. In primo igitur genere verbalium (§. 1. I) erat πλωάς, quo nomine Suidas avium speciem significari tradit natatilem ut videtur; at πλωίδες vocantur Stymphalides itidem a natando ut Schol. Apoll. II. 1057. ait. A non puris (II) δακνίς ὀρνέου εἶδος Hes. quod genus a Festo *dacnas* nominatur et versis vicibus a Columella *boscides*, quas Graeci βοσκάδες dicunt, idemque illi reddi jussit H. Stephanus; κλινίς in uno Cratini loco lectum tricliniarem significat, κλινάς in alio Eusebii sellam curulem; τύπας semel legitur in Fragm. Sophoclis, τυπίς saepius, eaque consueta est instrumentorum appellatio γλυφίς, γραφίς, ῥαφίς, σκαφίς, σφαγίς, ξοΐς, δορίς, βολίς, κοπίς, τομίς, quorum nonnulla adhaerent masculinis κο-

κεύς, τομεύς, σφαγεύς. Sed *βολίς* etiam pro *βολή* valet apud Antyllum in Med. Mosq. VI. 34, 125. (*βολὶς ἀλτήρων*) Orph. H. XII. 10. (*ἠελίου βολίδες*) Oppian. Hal. IV. 650. ut *γραφίς* pro *γραφή*, *ζωγραφίς* pro *ζωγραφία*, *ἐντομίς* pro *ἐντομή*, *ἐπικουρίς* pro *ἐπικουρά*, *ἐπιδοκίς προςδοκία* Hes. et *ἐκηβολίδες* in cod. Pal. Anth. VII. 29. scriptum pro *ἐκηβολίαι*, quorum nullum apud antiquos et classicos scriptores legitur;[22] *στροφίδες ἱμάντων* Eurip. non pro *στροφαί* dictum est sed magis ad *στρόφοι* accedit. Alterius terminationis in hoc genere substantivorum vestigium nullum extat praeter *ἐκλογάς* id est *ἐκλογεῖον* sive *ἐκλογή* Suid. nam *ἐνδρομάς* quod in cod. Callim. Del. 238. scriptum est, ad librarios relegandum videtur propter frequentissimum usum vocis *ἐνδρομίς*, quae quum non actionem significet ut superiora illa sed substantiam, similior est adjectivis, quae modo active dicuntur *δρεπάνη καυλῶν ἐκτομίς*, modo passive *ἐκτομὶς πυλίς*, *μήτρα ἐκτομίς* et non raro substantivorum locum occupant, *περιδρομίς* xystus, *ἐπιδρομίς* trochlea, *ἐπινομίς*, *ἐφολκίς*, *περιστροφίς*, *προβοσκίς* etc. Sed horum nonnulla in diversum flectuntur, *μίτρα περιδρομάς*, *γραμμὴ συνδρομάς*, *κόλλοψ ἐκδρομάς*, surculusque arbori sylvestri insitus *ἐμβολάς* et *ἐπεμβολάς* nominatur, quomodo etiam ap. Hesychium *Ἐμβολίς ἡ περίθετος* scribendum putat Vossius, et pro *πύλη ἐκτομίς* saepius legitur *ἐκτομάς*. *Ἕλικες αἱ περιπλοκάδες* Moschopul. Dict. Att. A verbo circumflexo (IV) derivata *κολυμβάδες ἐλαῖαι* (quae a synonymo verbo *νηκτρίδες* dicuntur) et *κολυμβίς* avis nomen, in quo Aristophanis et Aristotelis libri consentiunt v. Schneider. T. III. 600. sed ap. Arat. 296. Stobaeus substituit *κολυμβάς*, difficili vel ad assentiendum vel ad refragandum consilio non hoc solum loco sed ubicunque scriptura fluctuat. Par ambiguitas eorum quae adjectivis secundae declinationis affigurata sunt *πικράς*, *περκάς*, *κιῤῥάς* i. q. *κιῤῥά*, sed *πικρίς* proprium herbae nomen.

---

22) Diversa sunt *ἄγνοις*, *ἔροτις*, hisque assimilatum *ἄλκις* (*ἀλκί*) quae aeolica dicuntur causis diversis. *Μόμφις* non injuria suspectum habet Meinekius Com. Fr. T. II. 376. Sed *Φιλόξενος ἡ πτερνοκοπίς* Axionic. Com. Fr. III. 534. positum est pro *πτερνοκόπη* vel *πτερνοκοπία pernarum pestis* Plaut. Capt. III. 3, 4.

piscium *περκίς* et *κιῤῥίς*, quod Schneiderus Oppian. Hal. III. 187. e codd. reposuit pro *κιῤῥάς*, et *λευκάς* herba vocata est, sed illa terminatio multo frequentior, *ποικιλίς*, *χλωρίς*, *φαλαρίς*, *μελανίς*, quorum duo sunt avium nomina, postremum avis plantaeque, huic proximum conchae.[23] Prorsus idem valent *μαχλάς* et *μαχλίς ἡ πόρνη* Hes. ut *μοιχάς* et *μοιχίς*, quod Aristophanes Gramm. ap. Eust. 1761, 23. tanquam insolentius enotavit. Ad duplicata (VI) pertinet *ὄρνις κατοικάς* gallina bis ap. Nicandr. semel *κατοικίς*, utrumque a *κάτοικος* declinatum; sed verbalia *ἀποικίς*, *ἐποικίς*, *παροικίς*, *συνοικίς* nunquam mutantur. *Νῆες χαλκεμβολάδες* pro *χαλκέμβολοι* Eurip. *νύμφαι οὐρεσφοιτάδες* Anthol.[24] *μεσοκουράδες δένδρα ὑπ᾽ ἀνέμων κατεαγέντα* Hes.[25] feminina ut videtur, sed *τροχοκουράδες* circumtonsi in Choerili versu, cui Naekius p. 145. praefert Josephi scripturam *τροχοκουρίδες* ratione parum explorata. *Ἐπιμηλίδες νύμφαι* saepius dicuntur gregum custodes, sed *ἐπιμηλάδες* Nonn. XIV. 210. et *ἐπιμηλάδες αἶγες αἱ μετὰ προβάτων νεμόμεναι* Hes. quod Blomfieldius ad Callim. in Apoll. 50.[26] levi

---

23) V. Schneider. ad Aristot. T. IV. 378. In Cratini Fr. p. 109. piscis ignoti nomen est *μελαίνας*, quod Meinekius *μελαινάς* scribendum censet.

24) *Ἐναυλακοφοίτιδες ὧραι* Anth. accentus ipse distinguit ab *ἐναυλακοφοῖτις* ductum ut *πολυπότις* a *πολυπότης*, sed *θερμοποτίς* calicis nomen a *θερμόποτος*.

25) Hesychius *Ἐγκουράδες τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα* (incisurae) *καὶ οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ πίνακες. Ἔστι γὰρ κουράς ἡ κορυφὴ καὶ ὁ γραπτὸς πίναξ, ἐγκουράς δὲ ὁ γεγραμμένος.* Et *Κουράς ὀροφικὸς πίναξ, παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἀμφιβάλλεται*, de quo novissime disseruit Hermannus Opusc. T. V. 145. Prioris glossae partem postremam sic fere scribendam arbitror: *ἔστι γὰρ κουράς ἡ κορυφὴ καὶ ἐγκουράς ὁ ἐγγεγραμμένος.* Si Aeschylus ita scripsit *γραφῇ προσεῖχον ὄψιν ὡς ἘΓΚΟΥΡΑΔΙ*, ambigi poterat utrum significetur *γραφὴ ἐν κουράδι* an *γραφὴ ἐγκουράς* imago lacunaris. *Κουράς* summitas sive tectum interpretati sunt ut *Κόρση κορυφή*, quomodo vertex montis dicitur.

26) Schol. ad h. l. *εἰ δὲ μενεμηλάδες γράφεται ἀντὶ τοῦ θήλειαι εἰσὶ*, fortasse *γενεμηλάδες* scripsit. Vulgato simile *Ἐνοιάδες αἶγες αἱ μὴ κορύπτουσαι* Hes. et *κατοιάδες οἱ τῆς ποίμνης ἡγεμόνες αἶγες* Paus. IX. 13, 2. non ab *οἴω*, ut putant, sed ab *οἶς* utrumque. Num his significantur hybridae qui ex ovium cum capris concubitu nascuntur?

ductus conjectura ἐπιμηλίδες scribendum censet; arbor fructusque mali similis ἐπιμηλίς dicitur, ut ἀμαμηλίς v. Coraes Atact. III. p. 56. sq. et diverso flexu ἀμασυκάδες αἱ σὺν τοῖς σύκοις γενόμεναι ἄπιοι Hes. cui Eustathius 878, 23. ἀμαδρυάς confert. Proximum his locum sortita sunt adjectiva a substantivis derivata (§. 3. VII). In Nicandr. Al. 329. ὁκοῖο δὲ μοιρίδα λίτρην καὶ σπέραδος, quod Schol. μεμοιραμένην explicat, cod. Paris. μοιράδα praebet pari utrumque miraculo, nisi ille διμοιρίδα scripsit ut τριτημορίς. Pro ἱππὶς στολή Dion. Cass. XXXVIII. 14. jure restitutum est ἱππάς. At contra θριαμβὶς στολή dicitur. Neque magis intelligitur cur κυνὰς ἡμέρα dicatur, qua canes immolantur, ἀρνίς vero qua oves, calcei muliebres νυμφίδες, portae autem Megarenses νυμφάδες et vicus Arcadiae Νυμφάς Paus. Res clarior foret si nobis ad illibatas antiquitatis copias aditus pateret, sed abolitis plerisque quae illi dixerunt, ignorari necesse est quae dici potuerint.[27]

§. 7. Haec autem utriusque terminationis vicinitas eam quoque disputationis partem, quam extemplo ingressurus sum, lubricam et ancipitem reddit. Etenim ex tripartita divisione restat genus ultimum substantiva a substantivis ducta complexum, velut μηνάς luna Eur. Rhes. 534. pro quo scriptor Christi Pat. μηνίς supposuit, πελλίς ἢ πελλὰς λεκάνη Hes. quorum hoc nunquam invenitur, illud perraro, accentu incerto ob accusativum parisyllabum πέλλιν. Inter venatoria instrumenta Poll. V. 33. σειρά τις ἦν καὶ σειράδα καλοῦσι πλέγμα ἐκ σπάρτου fere ut Festus *serilla funiculi qui ex sparto conseruntur*. Sed illo loco codd. σειρίς praebent, quod vulgo legitur X. 141. et quater ap. Xenophont. In Nic. Al. 403. Schneiderus ῥιζίδα e codd. recepit sed v. 531. ῥιζάδα. In Theocr. IV. 3. pro ἀμνίδες duo minoris fidei libri habent ἀμνάδες, quo posteriores utuntur ut Bardesemes Euseb. Praep. Ev. VI. c. 10. 274. C. ἀμνάδες καὶ μηκάδες diversoque intellectu Μναάδας (sic) τὰς ἀμελγομένας αἶγας Hes. sic tamen ut ab eodem ἀμνή vel ἀμνός derivatum esse appareat. Indiscreta sunt συκχίς Anth. et συκχάς Poll. Hes. θυννίς et θυν-

---

27) Σίνις et σινάς, στρόφις et στροφάς, θοῦρις et θουράς ita distincta sunt ut confundi non possint.

νάς, quibus accedit tertium θύνναξ, ut κοχλίς et κοχλάς Maneth. V. 24. quod quia hoc uno loco legitur a Riglero illuc mutatum est, tertiumque κόχλαξ, quod EM. cum ἱέραξ componit ut a κόχλος declinatum, alii referunt ad ἄχλαξ ἡ λιθώδης ἄμμος ἢ ὁ μικρὸς λίθος Suid. χάλιξ, κάχληξ, calx. Αἱ νέαι συκαῖ συκάδες ἐκαλοῦντο, ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τελείας οὔσας Poll. I. 242. vulgo autem novellae ficuum plantae συκίδες vocantur sicut viticulae ἀμπελίδες, ac si qui adultas ita dixerunt, pro primitiva forma usi sunt deminutiva ut ἐλαΐδες τὰ δένδρα τῶν ἐλαιῶν Suid. Σποϱθύγγια τινὲς σπυρίδας Hes. Vossius in σπυράδας mutat, quia illud de alia spirae specie dici solet. Idem Γρομφάς ὗς παλαιά, ὁμοίως γρομφίς, quod alibi γρόμφις scribitur et γρωνάς. Ex bijugis huc pertinet χαμευνὶς σχοίνοιο Theocr. et χαμευνὰς αὐτόκονος Nicand. utrumque substantive ut ἐγκοιτάς cubile Anth. sed contra χαμαιευνάδες σύες Hom.[28] et χαμευνὰς εὐνή Lycophr. 848. ubi in multis codd. scriptum est χαμευνίς et per omnes libros θρῆνοι ὁμευνίδων v. 372. Πυγολαμπάδες Aristot. H. Ann. V. 17, 7. Schneiderus cum Rhen. edidit, Bekkerus p. 551, 24. πυγολαμπίδες ut IV. 1. p. 523, 21. ubi nulla in codd. discrepantia, ac πυριλαμπίδες in Photii quoque lexico scriptum est. Verum aeque saepe quae diversum sonant, diversum significare videmus; χαλκίς piscis dicitur et avis ὅτι χαλκίζει τὴν χροιάν, sed χαλκάς herba quae a nonnullis κάλχη caltha vocatur; μυρτίς fructus myrti ut ἀρκευθίς, δαφνίς, κεδρίς, πιτυΐς, σχινίς, sed μυρτάς bruscum, idque nomen Sprengelius Comm. in Diosc. p. 414. in Pauli loco, ubi μυρτίς legitur, reponendum putat; mulierum nomina propria sunt Μυρτίς et Μυρτάς, hoc ut Τιμάς Anth. VII. 489. illud deminutivi similius ut Νεοττίς et Νοσσίς, Βακχίς, Ὑμνίς, Φυλλίς, Φοιβίς, cui adjacet adjectivum φοιβάς. Ac νόσσις etiam puella delicata nominatur ab Antimacho, νοσσάς vero gallina ap. Panyasin; Φυλλίδες τὰ τῶν ἀνθέων ἅτινα φύλλα ἐκάλουν Hes. ubi φυλλία scribendum videtur significatione deminutiva, sed Geopp. VII. 18, 1. ἀφαιροῦσι πᾶσαν τὴν

---

28) Sellorum epitheton homericum χαμαιεῦναι Eubulus Fragm. T. III. 269. ad parasitos transferens χαμαιευνάδες dixit.

φυλλίδα τῆς ἀμπέλου,[29] ubi non tenuia folia, ut interpres reddidit sed simpliciter folia indicantur, Needhamus non sine ratione φυλλάδα praeoptat ut φυλλάδες μίνθης Nic. Al. 374. esca vero foliacia utrum φυλλίς vocata sit an φυλλάς, id neque ex testimoniis judicari potest, quae in utramque partem fere sunt paria, neque ex natura rei, quam nemo vidit. Postremo φωλάς, quod etymo caret, alias adjectivum est φωλὰς πέτρα Nonn. et φωλὰς ἄρκτος Theocr. alias conchae nomen, φωλίς vero piscis sed idem hodie *pholas* dicitur v. Schneider. ad Aristot. T. III. 203. ac nescio an in Hesychii glossa Φωλαΐδες ὀστράκινα utraque confluxerit scriptura φωλάδες et φωλίδες.[30] Verum jam satis apparet inter utramque terminationem modo differre aliquid modo nihil; utrum autem Graeci antiqui hujus inaequalitatis auctores fuerint an librarii et quatenus, adhuc explorari non potuit. In nostris quidem libris, sive dissentiunt sive conspirant, auctoritatis parum ob facilem vocalium ᾱ et ῑ confusionem et quia utriusque terminationis in universum pauca extant exempla eaque maximam partem a poetis profecta aut a Glossographis extra ordinem et contextum allata, pleraque utensilium, esculentorum, plantarum, animantium vocabula. — A nominibus tertiae declinationis derivata ἡρωΐς et ἡρωάς in Corinnae versu, Δημήτηρ ἀλωΐς καὶ ἀλωάς λέγεται Schol. Theocr. VII. 155. quorum utrique codd. adsunt sed auctor alius nullus; pariter ambigitur Τρωΐδες et Τρωάδες Il. VII. 297. πλωΐδες et πλωάδες v. Spitzner. Observ. ad Quint. p. 131. Τριχάδες (pisculi) omnes tuentur codd. Poll. II. 24. sed vix credibile est ab usitata forma recessum esse. Ὀρχὰς ἐλαία Nicand. a Latinis *orchas* dicitur et *orchis* genere ambiguo sicut herba ὁ ὄρχις et mutato per synesin genere ἡ ὄρχις τῆς ὄρχεως, quare non derivativum videtur ut ὀρχάς, ὀρχιάς et ὀρχῖτις, sed primitivum pro derivato ut alia plantarum nomina ὄφις, κύων. Pro Κεραστάς quod est Cypri nomen Nonn. XIII. 441. Graefius ex aliis locis

---

29) Sami insulae nomen antiquum fuit Φυλλίς vel Φυλλάς v. Tzschuck. ad Strab. 94. et Μελάμφυλλος.

30) In Hist. Ann. IX. 37. p. 621, 8. pro dativo φωλίδι plurimi libri praebent φωλίδα fortasse per metathesin ex φωλάδι depravatum.

restituit *Κεραστίς* a masculino *Κεράστης* ut *Ἀσβύστης Ἀσβυστίς*, *λεπάστη λεπαστίς* v. Parall. 443. *Λεπάς* et *λεπίς* diversarum rerum vocabula sunt, quamvis ab eodem principio *λέπω* Eust. 1863, 57. illud conchae marinae genus, quae a Schol. Opp. Hal. I. *πατελλίς*, latine lepas et lopas appellatur; nosque uno nomine *Schale* patinam concham que et corticem (*λεπίδα*) significamus.

§. 8. De accentu nominum, quae cum oxytonis feminini generis composita sunt, una est et simplex Herodiani praeceptio, gravari si sint duorum generum hoc est adjectiva ut *μελάναιγις*, acui vero *τὰ μονογενῆ* ut *καταιγίς*[31] Schol. Il. II. 175. cui quae subjicit exempla *σκελίς περισκελλίς*, *νυχίς παννυχίς*, *οἰκίς περιοικίς* Arc. p. 28. EM. 333, 24. et 518, 37. nullam fere dubitationem relinquunt quin illi omnia hujusmodi vocabula pro synthetis acceperint neque religiosum habuerint simplicia, quae nunquam reperissent, per licentiam grammaticam poeticae similem confingere. Nam ficta certe sunt *νυχίς* et *οἰκίς*, ipsumque *περισκελλίς* sine dubio non cum integro *σκελίς* conjugatum est sed res quae crura ambit adjective dicitur *περισκελής*, substantive *περισκελίς*[32] et *περισκέλιον*, ut a *ξίφος παραξιφίς*, a *ῥύγχος ἐπιῤῥυγχίς* pars rostri extrema. Talium vocabulorum infinita est copia quia Graecis satius visum res aliis rebus ita adjunctas ut appendicis loco esse videantur, a re, cui adnexae sunt, cognominare quam voce signare propria. Ita *τοῦ ἐγκεφάλου* pars posterior eademque minor dicitur *παρεγκεφαλίς* — *ἄλλοι δὲ ἐγκρανίδα καὶ ἐγκράνιον*[33] Galen. de Us. Part. VIII. 11, 666. T. III. et similiter ab aliis corporis partibus denominantur res quae vel a na-

31) Haec exempla manifestum faciunt regulam illam falso interpretari eos qui *μελαναιγὶς Ἐριννύς* scribi volunt sed *μελάναιγις Διόνυσος*.

32) Nonnunquam neutrum adjectivi feminino in *ις* respondet *τὸ ὑποτελές ἡ ὑποτελίς*, *ἡμεροκαλλές ἡμεροκαλλίς*. Proxima sibi sunt *εὐγενής εὐγενίς* et *συγγενίς* v. ad Phryn. 451. *εὐμενής Εὐμενίς*, *ζωθαλής ζωθαλπίς*, *ἁλουργής* sive *ἁλουργός ἁλουργίς*; quae est peculiaris propriorum terminatio *Δημοσθενίς*, *Ἡριφανίς* (omiss. in Th.) Athen. XIV. 619. C. *Θευγενίς*, *Χρυσανθίς* etc.

33) Hoc ex alio loco de Adm. Anat. IX. 2, 714. T. II. substitui pro *ἔγκρανον*.

tura iis adhaerent, ἐπιγουνίς, παρασφαγίς, προστηθίς, ὑπογλουτίς, aut casu iis accidunt ὑπογλωττίς πάθος κατὰ τὴν γλῶσσαν Hes. παρουλίς, ἐπουλίς aliaque affectionum nomina, aut etiam extrinsecus adaptantur, ἐπικρατίς, παραγναθίς, περιγονατίς Julian. Or. II. 57. C. προμετωπίς etc. Neque raro fit ut uno nomine res diversae notentur. Schol. Arat. 254. παρ' Ὁμήρῳ ἐπιγουνίς τὸ ἄνω τοῦ γόνατος ὡς Ἀρίσταρχος, ὡς δὲ Κράτης ἐπωμίς[34] id est ἔνδυμα ὡς ἐπωμίς, nam ἐπιγονατίς vocabatur tunica διότι μέχρι γονάτων διήκει Eust. eodemque modo ἐπωμίς non solum partem humeri superiorem significat Galen. T. XVIII. P. I. 314. sed etiam humerale v. Hermann. ad Iph. T. 1374.[35] ut παρωμίς, περιωμίς, quae non magis cum integro ὠμίς composita sunt quam περισκελίς cum σκελίς. Nec modo corporis partium sed aliarum quoque rerum accessiones[36] ἐπιμετρίς τὸ ἐπίμετρον Hes. ἐπιδορατίς, παρωροφίς, παρασταθμίς, προστομίς, ὑποθυρίς. Denique ad hoc exemplum formata sunt quae a significatione partis recesserunt longius ἐπινυκτίς, ἐφημερίς, hominumque epitheta ἐπιμισθίς ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη, ἐπικαματίς ἡ ἐπὶ τοῖς κάμασιν ὑπολειπομένη, ὑπονυμφίδες αἱ παρεστῶσαι τῇ νύμφῃ γυναῖκες Sch. Arist. Eqq. 647. pro quo Meinekius ad Men. p. 45. παρανυμφίδες posuit. In hoc numero nonnulla repeniuntur quorum simplicia extant ut γλωττίς, πεζίς, νυκτίς, κε-

34) Pars hujus adnotationis parvula relicta est in Schol. Od. XVII. 225.

35) Schol. Eur. Hec. 553. ἐπωμίς τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος, καὶ εἶδος ἐνδύματος. In principio λαβοῦσα τὰ τηλάτια ἐκ τοῦ ὠμοφορίου — ἔσχισεν, scribendum est τηλυγάδια id est involucra τηλύγματα ut hodie dicunt pro τυλίγματα et τηλυγάδι gyrgillum sive alabrum, germanicum *Winde*.

36) Raro decessiones ut ἀπανθρακίδες, cui subvenit τρίγλα ἀπ' ἀνθρακιᾶς Anth. VI. 105. Regulae convenientius est ἐπανθρακίδες. Res principales a secundariis cognominari mihi non constat; ἐπιπορπίς in Callimachi loco sine dubio non vestem fibulatam significat ut Jacobsio visum ad Anth. VI. n. 274. sed id quod Schol. dicit ἡ περόνη sive potius capitulum fibulae pectoralis auro caelatum. In Anth. l. c. ubi mater Ilithyiae dedicat ταύτην ἐπιποντίδα νύμφην priorem Jacobsii correctionem in Animm. T. VIII. 11. ἐπὶ παστάδι praefero posteriori ἐπιπορπίδα. Sic donarium reponitur ὑπὸ παστάδα VI. 119. ὑπὸ παστάδι VI. 342. ἀνὰ παστάδα Append. n. 149.

φαλίς, neque tamen ab his illa composita sed a compositis propagata sunt vel etiam sine interventu syntheti ex praepositione et casu obliquo conflata: προποντίς ἡ πρὸ πόντου θάλασσα Suid.[37] ἐπικιχλίδες αἱ ἐπὶ κίχλαις ᾀδόμεναι Athen. *hypocistis nascitur sub cisto, unde nomen* Plin. XXVIII. 31. Qua ratione omnia similia expediri possunt; ac si nomen rei anquiris, praesto est παραγωγὴ ἐκ δύο εἰς ἕν, quo saepius utitur Stephanus s. Ἑλλησποντίς, Ὠκέανος παρωκεανίτης ὡς παραποτάμιος etc. cujusmodi adjectiva Romani quoque frequentant, cisalpinus, extramuranus, pomeridianus, suburbium, promontorium etc. Pro illis igitur, quae Grammatici proponunt, afferenda erant περικνημίς ocrea Dionys. Antt. IV. 16. Daniel. III. 21. προκνημίς Polyb. παραπυλίς Heliod. quaeque alia a recto casu composita sunt; quo etiam referri posse videtur περιβαρίδες cognatum cum βηρίδες et βερβέριον, ἐπικυλίδες et ὑποκυλίδες, ἐπιφυλλίς et ὑποφυλλίς. Tonus utriusque generis idem est sed non eadem toni ratio. Nam quae vere composita sunt, sive a praepositione ordiuntur sive a nomine, servant accentum simplicis ex regula τὰ σύνθετα ὁμοίως τοῖς ἁπλοῖς (τονοῦται) Anecd. Cram. II. 399. Itaque barytona sunt cum barytonis juncta Σκῆψις Ἐπίσκηψις Choerob. Gaisf. I. 56. et 187. (omiss. in Th.) ἀμφίδαπις, ψιλόταπις, ἔπαυλις, ἐπίμηνις, ὁμήγυρις, neque recte acuuntur Λαγορεῖς ἐκκλησίαι Hes. quod injuria suspectum est, et Σταμαγορίς ὅταν πλείονες συστραφῶσι στήμονες Hes. contraria cum contrariis περικνημίς, χειροκνημίς, ἀπαλοκουρίς et χλωροκυρτίς (id est καρίς) οἰνοκηκίς, ὀπισθοκρηπίς Parall. 241.[38] Quae vero parasyntheta sunt vel plagiosyntheta, pariter acuuntur sed ob characterem, eoque nomine a περικνημίς ocrea differt παρακνημίς fibula sive os tibiae minusculum Phot. Epist. CCXLII.

---

37) Satis erat ἡ πρὸ πόντου, nam προποντίς etiam regio dici poterat ponto adjacens, ἐν Κυζίκῳ καὶ τῇ Προποντίδι σοφιστεύων Diog. VIII. 87. et urbs ut ἡ Ἑλλησποντὶς Ἄβυδος Schol. Il. IV. 500.

38) Minervae epitheton ἀγελητς sequitur simplicis ληΐς tonosin Aristarcheam; nam alii λῇις scribebant Sch. Il. XI. 677. Illud cum ληίς potius quam cum ionico ληός (v. Parall. 429.) copulatum esse documento est ἀγελείη.

634. et ab orthosyntheto πρόπολις *Vorstadt* plagiosyntheta παρακερκίς, ὑποῤῥαχίς etc.

§. 9. Nominum hujus generis tanta est multitudo tantusque in accentu consensus ut pauca, quae contra veniunt, aegre sustineri possint. Unum est ἄμφωτις Plut. de Aud. II. 38. A. pro quo in alio Plutarchi loco et ap. Poll. ἀμφωτίς scriptum est, non ἄμφ. ut Wyttenbachius dicit Animm. I. 315. neque ἀντώπιδες ap. Clem. Alex. sed ἀντωπίδες similiterque ἐπωτίδες Appian. Civ. IV. c. 107. et 109. Syr. c. 27. Philostr. Imagg. XIX. 793. Thuc. VII. 34. et 36. ubi unus cod. Gr. accentum retrahit, περιωτίδες EM. παρωτίδες Lycophr. centiesque apud artis medicae auctores. Ἄμφωτις nominativus singularis legitur Athen. XI. 783. D. diotam, ut Eustathius ait p. 1624, 30. significans, quod si ab ἄμφωτος ductum est, oxytonon esse oportet, si ab ἀμφώτης, properispomenon ut πρωθῆβις, sed ἀμφώτης non invenitur nisi loco suspecto EM. eoque dubia redditur proparoxytonesis pluralis, sive poculi nomen est sive indumenti Eust. 1324, 38. — Secundum hujus inconstantiae exemplum est ἐνυδρίς, quod saepe sic scribitur ap. Aristot. et genitivus τῆς ἐνυδρίδος H. Ann. IX. 5. p. 594, 32. apud Herodotum vero bis αἱ ἐνύδριες convenienter regulae τὰ εἰς ρις μετ' ἐπιπλοκῆς μέσον βαρύνεται Arcad. 33, 23. et accusativus parisyllabus ἔνυδριν Ath. VIII. 253. F. summo ubique codd. concentu nisi quod in Arist. H. Ann. I. 1. p. 487, 22. in uno Vat. ἔνυδρος scriptum quod jure retinuit Jacobsius in Ael. H. Ann. XI. 37. et in Herod. II. 72. in Arch. ἐνιδρύες paroxytonon trajectis, ut fit, vocalibus. Tertium praebet ἔπηλις ἡ τοῦ προςώπου μελανία καὶ τὸ πῶμα — καὶ ἔφηλις κοινῶς ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου Eust. 1562, 38. a verbo ἵημι, ἰάλλω adigo ut apparet ex Od. VIII. 447. ἐπήρτυε πῶμα θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλεν hoc est ἐπέβαλε, unde ἐπίβλημα operculum, ἐπιβλής pessulus vel clavis, ἔμβολος et ἐμβόλιον clavula; ab ἧλος autem Ἐφηλίδες πεφόναι Hes. alias ἐνεταί dictae ab ἐνίημι, et ephelides sive punctilla quibus cutis solata velut clavulis maculatur; in quo nomine maxime variatum est: αἱ ἐφήλεις Galen. de Med. Simpl. VI. 286. T. XI. Diosc. Mat. V. 125. ἐφήλιδες II. 21. p. 176. ἐφηλίδες Hippocr. Mul. II. 854. T. II. Diosc. Eup. I. 121. et 122. sed in eodem capite τὴν ἔφηλιν

ut Mat. II. 156. p. 272. Galen. Eup. II. 6. 420. quod saepe apud hunc legitur sed multo saepius ἐφηλίδες. Postremo, ne quid desit, ἐφηλὶν acuto sono finitum Soran. Mul. XIV. 42. Nonn. c. 97. ubi cod. rectius ἐφήλεις. Pro ὑπόκιστις Galen. de Med. Simpl. IX. Prooem. 160. T. XII. Zopyr. in Medd. Mosq. p. 350. ubique restituendum est ὑποκιστίς.

§. 10. Eorum quae aliam orationis partem in fronte habent, quatuor species cogitatione informari possunt. Primum si Graeci μυὸς ὦτα vel μύρτου χεῖλη in unum vocabulum coarctare voluerunt femininum, natum est illud genus quod supra Henecdyin appellavimus, μυοςωτίς, μυρτοχειλίς.[39] Altera species complectitur syntheta δρυοπτερίς, λευκομαινίς, χρυσοκανθαρίς Anecd. Bekk. ὁλοφλυκτίς, γλυφίς καὶ κατὰ σύνθεσιν ὠτογλυφίς EM. 235, 17. eique numero omnia adscribi possunt quibus species ejus rei significatur, quam declarat nomen simplex, πυρολαβίς, χρυσολαβίς,[40] ὀπωροβασιλίς, φορμοῤῥαφίς, στηθοδεσμίς. Hoc tamen adeo non est certum synthesis indicium ut στηθοδεσμίς et huic proxima ad tertiam classem referri possint qua paragoga continentur; κρεάγρα κρεαγρίς, σμηματοδόκη σμηματοδοκίς (Hes. s. Ῥύμμα). χαμαιτύπη χαμαιτυπίς a Thoma reprehensum, σεισοπύγη ut in Bastii codice legitur Epist. p. 36. σεισοπυγίς, πυριλάμπη πυριλαμπίς, πυγολαμπίς, κυσολαμπίς, quibus adaequandum puto χρυσόλαμπις Anecd. Bekk. 72, 21. Haec quia singula singulis rebus privatim assignata sunt, pro substantivis valent sed natura nihil differunt ab adjectivis φθινοπωρίς, κερουχίς, σαφηγορίς, στενοπορθμίς, ἐχενηΐς, κενοδοντίς, quorum ab accentu descivit φανόμηρις Poll. II. 187. rectius scriptum Φανομηρίς VII. 55. vel potius Φαινομηρίς Plut. et Γλαυκοφόρβιδες ἵπποι εὐγενέστατοι Hes. hoc est, ut opinor, Glauci Potniensis equi ferocissimi sive Potniades, feminine appellati ut plerumque

39) Apud Rufum Eph. p. 24. ed. Ven. pro μυρτοχείλας scribendum est μυρτοχειλίδας.

40) Λαβίς σκεῦος χρυσοχοϊκόν Hes. Alioqui decompositum esse potest ut alia instrumentorum nomina πρασοκουρίς, ἀρτοφορίς, ἱματιοφορίς.

equi solent et ut *Σαινουρίδες οἱ τὰς οὐρὰς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες.* Sed redeo ad substantiva: *ἀμάμηλις* proparoxytonon est Eust. 878, 22. et Hes. s. *Ἀμομ.* quibus auxiliatur accusativus *ἀμάμηλιν.* Et *μελίκηρις* Nonn. Epit. CCLVI. eodemque accentu Athen. 147. B. ubi esculentum significat, et Schol. Od. X. 235. Eust. 1656, 63. ubi vitem; oxytonon est in Hippocr. Prorrh. II. 231. T. I. Galen. de Caus. Morb. VIII. 34. T. VIII. de Tumor. c. V. 718. T. VII. de meth. cur. XIV. 12, 985. T. X. sicut *ἐγκηρίς* Soran. de Fract. I. p. 65. Herbae nomen noctilucae saepius *ἀγλαόφωτις* scribitur, semel *ἀγλαοφωτίς* cum accusativo *ἀγλαοφωτίδα.* *Δρυοπτερίς* accentu legitimo in Méd. Mosq. p. 350. aliisque permultis locis, *δρυόπτερις* Diosc. Eup. I. 103. p. 145. Galen. de Simpl. Med. V. c. 15, 756. c. 20, 767. T. XI. et *θηλύπτερις* VIII. 3, 109 T. XII. Diosc. Eup. II. 77, 289. idemque Schneiderus Theophrasto obtrusit H. Pl. IX. 8. ratione inepta *quia accentus in compositis praesertim longioribus retrahitur* p. 825. Illud acui jubet regula quae est de substantivis ab integro compositis; parasyntheta aequiparanda sunt paragogis simplicibus, quorum summa in accentu constantia *δουλίς, φρουρίς, διακονίς, ἑταιρίς, ἐθελοντίς — λειμωνίς, ἐρωτίς, θεραποντίς, λυκαβαντίς,* aliaque plurima v. Bernhardy ad Dion. v. 563. et nonnulla substantivorum potestatem adepta *πορφυρίς, ἐαρίς,*[41] *νυκτερίς, φοινικίς, χοινικίς* etc. Ad ultimum quae Eustathius affert 1704, 4. *Ἔμπουσάν τινες Ὀνόκωλιν λέγουσι, οἱ δὲ Ὀνόσκελιν,* eorum prius *Ὀνοκώλη* scriptum est ap. Suid. et EM. pro altero, quod cum *πυγοσκελίς* pugnat, fortasse *ὀνόσκελον* ponendum est.[42] Grammatici horum nihil attigerunt sed habemus quasdam de similibus praeceptiones: *τὰ εἰς ρις λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ υ παραληγόμενα ἅπαντα ὀξύνεται οἷον μολουρίς ἡ σιτοφάγος ἀκρίς, κυνοσουρίς. Σεσημείωται δὲ τρία λάμπουρις ἡ ἀλώπηξ, Τόμουρις ὄνομα πόλεως καὶ ἵππουρις* EM. 474, 8. Gud. 284, 52. Cram. I. 210. de quibus singulis dicam si prius adnotavero

41) *Ἐριάδες κανθαρίδες* in Lex. MS. Du Cangii App. p. 74. nihil aliud est quam *ἐαρίδες.*

42) Criticis, qui *μελάγχραινις* in nostros libros intulerunt, dubium fuit siccine scriberent an ultima acuta v. Schneider. ad Theophr. T. III. 374.

in prima parte deesse exempla alterius diphthongi Ἀγλαυρίς, Ἰσαυρίς, Ἐπιδαυρίς. Ex Hesychii verbis Μολουρίδας βατραχίδας apparet sic appellari ranarum larvas sive foetus ineffigiatos, qui proprie γυρῖνοι vocantur παρὰ τὸ γυρόν τὸ περιφερές EM. germanice *Kaulquappen*, *Kulkrotten*, ob formam globosam. Neque non veri simile est locustae speciem postica parte globosam ita dictam esse[43] eam fortasse de qua Suidas loquitur Μολυρίς μολυρίδος ἡ ἀκρίς, pro quo qui μολουρίς reponunt, non meminerunt primum rotundulam vocari κόλλυραν et κολλούριον, tum etiam cicindelam dupliciter dici λάμπουρις et λαμπυρίς, hoc a λαμπυρός ut ab ἁλμυρός ἁλμυρίς, illud a λάμπουρος ut a κόλουρος κόλουρις vulpis cognomen cognatum cum Μολουρίς ἡ κολοβὴ λόγχη Hes. commutatis literis κ et μ ut μέλας κελαινός, μινύρεσθαι καὶ κινύρεσθαι τὸ θρηνεῖν Ammon. μολούειν κολούειν, Κολεῖν ἐλθεῖν Hes. id est μολεῖν, κολόβρια τῶν ἀγρίων ὑῶν τὰ νέα, οἱ δὲ μολόβρια Aristoph. Gramm. ap. Eust. 1817, 20. κῆρυξ murex. Attamen λαμπουρίς Eustathius 1571, 26. cum πυρσουρίς comparat tanquam oxytonon, quomodo compluribus locis scriptum est ut μελανουρίς piscis nomen Anth. VI. 304. et σαννουρίς Hes. proparoxytona vero μάλουρις Hes. γλαύκουρις (si mendo caret) Galen. Eup. H. 6, 425. T. XIV. μύξουρις et ἵππουρις, sive hoc caudam equinam significat sive epitheton est galeae vel plantae.[44] Κυνοσουρίδος ἄρκτου legitur Maneth. II. 24. P. Silent. Soph. II. 498. bisque ita Buttmannus apud Aratum edidit v. 181. 225. Vossius vero gravat, nec conspirant Edd. Paris. et Basil. Gentilicium proparoxytonon est J. Lyd. de Mens. IV. 2, 125. (288.) contrarium ap. Callim. ut Κυνοσουρίς et Λυκοσουρίς. Secundum praeceptum hoc est: Ἡρωδιανός φησι τὰ εἰς ρις (scr. υρις) ὀξύ-

43) Utrique commune nomen Μαντίς ὁ ἐν τοῖς κήποις βάτραχος καὶ εἶδος ἀκρίδος, haec a specie ut ajunt; rana arborea sive hyla viridis tempestatis praesagia habet.

44) Κοθοῦριν ἀλώπεκα Hes. accentu ambiguo. Sciens transmisi nomen urbis Μούζουρις pro quo nunc in Lucian. Hist. §. 31. Μούζιρις editum est, Ὄλουριν ἢ Ὄλουρον Strab. VIII. 350. ὀλουρίδας εἶδος κόγχης Hes. et herbae ὄνουριν Diosc. IV. 116. quod ὀνοθουρίς scribitur Galen. Simpl. Temp. VIII. 15, 89. T. XII. et duplici adeo accentu ὀνόθουριν Paul. Aeg. VII. 249.

νεσθαι πλὴν τοῦ Ὤγυρις, πανήγυρις, Θάμυρις Schol. ad Dion. v. 607.[45] unde colligimus eum *πλημμυρίς* sic ut Schol. Apoll. II. 576. scribi jussisse; alii gravabant ob accusativum *πλήμμυριν* a Bacchylide positum EM. 676, 25. ceteris acutis *ἀγκυρίς, ἀργυρίς, γεφυρίς, κολλυρίς, λαθυρίς, ζωπυρίς* etc. Multo saepius illi de accentu adjectivorum disserunt, sed modo eorum quae cum substantivis in *ῐς* exeuntibus composita sunt v. Parall. 239. sq. ac ne de his quidem satis enucleate. Nam cur *εὐπλοκαμῖδες* alio notatum sit accentu atque *εὐκνήμιδες*, dicere negligunt. Certum tamen habeo id non ea de causa fieri quia illud in unico quo legitur loco feminarum epitheton est; quis enim dubitet Hylan *τὸν τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντα* Theocr. XIII. 7. dici potuisse *εὐπλοκαμῖδα*? sed quia *κνημίς* et *κληΐς* iota habent natura longum, *πλοκαμίς* vero in casibus quadrisyllabis metri causa productum. Quae productio quo manifestior esset, maluerunt compositum sic ut simplex *πλοκαμῖδες* scribere, quia *εὐπλοκάμιδες* similiter pronunciaretur ut *βαρυμήνιδες, πολυφρόντιδες* etc. Hoc igitur in synthetis numerandum est, ut *εὐκνήμις, εὐκλήϊς*, neque alio referemus *βαθυκνήμιδος ἐρίπνης* Nonn. IX. 213. *Ὕλην τανυκνήμιδα* XIII. 67. *Ὄσσαν ἐρικνήμιδα* P. Silent. Soph. 171. (304.) non solum quia Dionysius v. 714. *κνημῖδας* usurpavit pro *κνήμους* et jam antiquitus nomen topicum *Κνημίς*[46] receptum fuit, sed potius propter mensuram; nam ab *εὔκνημος* si propagatum esset, cui simile *βαθύκνημοι Πλαταιαί* Nonn. XIII. 70. iota sine dubio breve haberet ut a *χρυσωπός χρυσώπιδες ἔλλοι* Parall. 269. *δυςγάργαλος δυςγάργαλις* (*οἱ δυςγαργάλεις*) v. Jacobs. ad Aelian. 535. *τριτομηνίς* Harp. Phot. Hes. EM. quo rectius est *τριτόμηνις* Anecd. Bekk. Suid. ut *πάμμηνις* Arat. *διχόμηνις* Dionys. Antt. XI. 63. *ὀνήγαστρις ὁ μεγάλην τὴν γαστέρα ἔχων* et *ζωνογάστριες οἱ τὰς γαστέρας ζωννύμενοι* Hes. quod

---

45) Stephanus s. *Κορκυρίς* et Arcad. 34. addunt *Ψέντρις*, a quo aberrat *Τεντυρίς* Steph. praetermittunt *κεβλήπυρις*, quod nonnulli dividebant *κέβλη πυρίς*, *ὄσυρις* plantae nomen Diosc. quod tamen ap. Galen. *ὄσιρις* scribitur, *Τώμυρις* sive *Τόμυρις* reginae. Syntheta sunt *ἐρυθυρίς* et *καγκελοθυρίς* EM. 513, 14.

46) V. Tzschuck. ad Strab. IX. 530. Male gravatur in EM. 360. 32.

clarum est non cum γαστρίς junctum esse ut φιλόγυννις,[47] ἀνδρόσινις, λοξότροχις, sed a ζωνογάστωρ vel ζωνόγαστρος derivatum. Accentu minus justo scriptum est Anth. XI. 140. τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γραμματολικριφίσι, fictum fortasse ad irridendas Grammaticorum captiones et παραπλαγιασμούς, quorum nonnulli λίκριφις adjectivum esse statuerunt, alii cum Aristarcho λικριφίς adverbium. Δυςδήλιδες κακοῦντες Hes. substantivi speciem habet a δυςδήλης derivati; feminini similius foret paroxytonon ut a ζωθαλπής ζωθαλπίς, v. §. 8. Adn. 32. quod perperam ζώθαλπις scribitur; nec recte βούπαλις in Thes. nam pro ἀεθλοσύνης βουπάλεως Anth. Plan. 67. scribendum est βουπαλέος a nomin. βουπαλής. In Eubuli Fragm. T. III. 270. ubi parasiti vocantur ἀλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδες id est παράδειπνοι, Meinekius παραδειπνίδαι substituit. Δύςαυλις, quod Stephanus s. Αὐλή ab αὖλις compositum dicit, adjectivum est haud dubie non substantivum *malam habitationem* significans ut Lexicographi nostri tradunt; nisi forte Αὐλίς ob Iphigeniae immolationem ita dicta est ut Δύςπαρις. Heroides Atticae Ἀγραυλίδες denominatae sunt ab Agraulo sive Aglauro; ὕδραυλις ὑδραύλεως substantivi accentum habet v. Reimar. ad Dion. Cass. LIII. 26. dupliciter declinatur aquarum nomen ἔγγραυλις ἐγγραύλεως et ἐγγραυλίς ἐγγραυλίδος, nec constat origo. Pro σητοδόκιδες ψυχαί, πτηνὰ ζῷα Hes. corrigendum videtur σητοτοκίδες, nam papiliones revera sunt σητοτόκοι.

§. 11. Verum haec accentus inconstantia nunc non tanti nobis est momenti, quanti mobilitas vocalium, cujus causas Grammatici modo ad ellipsin referunt modo ad pleonasmum. Sed nominum in ας et ιας exeuntium rara est concertatio διψάς διψιάς, εὐάς εὐιάς, κυκλάς κυκλιάς, τυμβάς τυμβίας, οἰνάς ἡ οἰνιάς (aviculae nomen) Poll. VI. 22. in quibus detineri nolo. Saepius vero inter se litigant ις et ιας, quas terminationes si praecedit vocalis, cautum esse apparet ne epallelia existeret. Ergo quae alpha vel αι in penultima habent, deflectuntur in

---

47) Φιλογύννις φιλογύννιδος Suid. et λοξοτρόχις Anth. IX. 185. proparoxytona esse debent sicut ea sunt quae cum substantivis feminini generis coaluerunt τερπότραμις, χρυσόρραπις etc.

ις, *Δαναΐς*, *Κρανaΐς*, *'Αγραῖοι* *'Αγραΐς*,[48] *'Ελυμαῖοι* *'Ελυμαΐς*, *'Αχαιίς*, *Πλαταιίς*, *Πτολεμαΐς* — *Κρηταιεύς* *Κρηταιίς*, *Φωκαιεύς* *Φωκαΐς*. Quae vero iota, in ιας, *Φθία* *Φθιάς*, *σηπία* *Σηπιάς*, *Πέλλας* *Πελιάς*,[49] *Δημήτριος* *Δημητριάς*, *Κάσσιος* *Κασσιάς*, *"Ακτιον* *'Ακτιάς*, *Σούνιον* *Σουνιάς* et communia ab adjectivis et substantivis derivata *ἁλιάς*, *κοντιάς*, *ἑτησίας*, *λυτηριάς*, *φιληλιάς* nisi scriptura fallit Athen. XIV. 619. B. *ῥοθιάς*, *πεδιάς*, *εὐπεδιάς* et alia v. §. 2. His continuo subjungam *πολιάς*, *ληιάς*, *'Ισιάς*. Eodem decurrunt quae ε simplex et quae diphthongum ει pro charactere habent *Βορεάς*, *Νεμεάς*, *Τεγεάς* — *'Ροιτειάς*, *Σιγειάς*, *γενειάς*, neque alia vocalis sequitur ypsilon *Δρυάς*, *Μινυάς*, *Μιλυάς*. Sed ο breve et longum excipit syllaba ις, *Εὐβοΐς*, *Τηλεβοΐς*, *διπλοΐς*, *προχοΐς*, *'Αθωίς*, *'Αχελωίς*, *Μινωίς*, *Νειλωίς* Anth. IX. 710. Horum autem nonnulla per alpha protenduntur *'Αχαιιάς*, *'Αθωιάς*, *ἁλωιάς*, *δμωιάς*, *λεχωιάς*, *Λητωιάς*, *Μινωιάς*, quorum prototypa αι et ω continent. Quae ad secundum genus pertinent, iota primitivi saepe abjiciunt, *Ανδράχιον* *Ανδραχίς*, *μυστήριον* *μυστηρίς*,[50] *ὑπώπιον* *ὑπωπίς* (planta sugillationibus apta) *Θεσπιαί* sive *Θέσπεια* *Θεσπίς*, *Μαντίνεια* *Μαντινίς* nisi hoc ad antiquius *Μαντίνη* vel ad *Μαντινεύς* redigi debet. Nec desunt quae dupliciter finiantur *'Ασίς* et *'Ασιάς*, qua de re loquitur Schol. Dion. 850. *τὸ Εὐξαντιάς ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος, τὸ δὲ Εὐξαντίδος παρὰ Καλλιμάχῳ ὕφεσιν ἔχει τοῦ ᾱ*, et Herodianus EM. 394, 35. *τοῦ Εὐξάντιος τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάδης, τὸ θηλυκόν Εὐξαντιάς*.[51] *'Αρον τὸ ᾱ καὶ*

48) De attenuatione diphthongi dicetur in Adnot. ad Phrynichum.

49) Hoc patronymicum dicitur; motionis speciem praebent *Νικίας* *Νικιάς* Anth. VI. 210. sed re vera haec omnia denominativa sunt *'Αδριάς*, *Πηλιάς*, *Διάς*, *'Ηλιάς*, *Θρονιάς* etc.

50) EM. 170, 15. *Αὐλητρίς παρώνυμον ἀπὸ τοῦ αὐλητήρ, αὐλητηρίς ὡς σωτήρ σωτηρίς, ἑτήρ ἑτηρίς καὶ τριετηρίς*. Primum ineptum est; sed *Σωτηρίς* proprium in Inscr. v. Keil. Anall. Epigr. p. 129. a *σωτήρ* declinatum et ab aliis substantivis in ηρ et ης exeuntibus *ἀκτηρίς*, *βακτηρίς*, *βλιστηρίς*, *ἱκετηρίς*. Ficticium *ἑτήρ* in Cram. IV. 329. affertur ex Sophocle *ἑτῆρας ἄμνους θεοῖς ἔρεξας* (*θεοῖσι ῥέξ'* immola) *ἐπακτίους· γράφεται δὲ καὶ εὐείρας*, quod L. Dindorfius in Thes. *εὔειρας* scribit quasi heterocliton pro *εὐείρους*. Id admodum incredibile.

51) Sic *Pelias*, *Dardanis* patronymica esse contendunt Grammatici, contra quos disputavi in Dissert. I.

γίνεται Εὐξαντίς.[52] Nomina primae declinationis feminina eademque non pura in ις transeunt Εὐρώπη Εὐρωπίς, Ἐρυσίχη Ἐρυσιχίς, εἰρήνη Εἰρηνίς, Ἠλέκτρα Ἠλεκτρίς (πύλη) sed plerumque feminina ab adjectivis mutuantur Κωπαΐς, Ἀθηναΐς, Ἀφεταΐς (ὁδός) Ἡραΐς, Φωκαΐς (Φωκαεύς) nec raro α et αι in η vertunt Αἰλύβη Dionys. 469. Αἰλυβηίς, Ἀλύβη Ἀλυβηίς, Ἰδηίς, ἀγεληίς, quorum in similitudinem vi synecdromae tradacta sunt ἐλατηίς Nic. et Κυβεληίς Nonn. XLVII. 240. Masculina pro ης accipiunt ις Αἰητίς (omiss. in Th.) Anth. VII. 50. Εὐφρατίς, Λυκαμβίς, sed non raro etiam alpha adoptant, Aeetias Ovid. Λυκαμβιάς Anth. VII. 70. τελωνιάς, Ὀρέσται — τὸ θηλυκὸν Ὀρεστίς καὶ Ὀρεστιάς Steph. et nympharum Orestiadum nomen, quod Hesychius cum ἑστία compositum dicit, haud aliunde repetendum quam ab intermortuo ὀρέστης, sicut Cyprus a Cerastis incolis nomen accepit Κεραστίς καὶ Κεραστιάς Steph. Item a nominibus secundae declinationis derivata modo unum exitum habent θεωρίς, Ἐνετίς, Ἁλικαρνασσίς, Κελτίς, modo duplicem Ἄμνισος Ἀμνισιάς, Κενταυρίς Κενταυριάς, Λατινίς Λατινιάς, Πελασγίς Πελασγιάς et a φύλλον non solum φυλλάς et φυλλίς sed etiam φυλλιάς, de quibus Grammatici dissentiunt: Eustathius ad Dion. 1143. Κωλιάδα νῆσον τετρασυλλάβως ἢ Κωλίδα τρισυλλάβως κατὰ συγκοπήν, quo eum adduxit nomen longe diversum Κωλιάς τόπος Ἀττικῆς ὅμοιος ἀνθρώπου κώλῳ Hes. sed certius syncopae exemplum praebet Κασπίς. — Aliter vero Stephanus Καβειρίς παρὰ τὸ Κάβειρος, Καβειριάς δὲ παρὰ τὸ Καβείριος et Παρνασσιάς ἀπὸ τοῦ Παρνάσσιος καὶ Παρνασσίς παρὰ τὸ Παρνασσός ὡς Τευμησσίς, quem transitum terminationum ab ιος in ιας satis testantur adjectiva prius allata ἁλιάς, γενεθλιάς, κοττιάς et reliqua, quorum unum certe Κασπιάς nulli primitivo aptum praeterquam puro Κάσπιος. Sed et a non puris talia oriri documento sunt Λατινιάς, cui nihil antecedit extra Λατῖνος et Λατινίς, ab ἄντρον ἀντριάς, a νῶτον νωτιάς (φθίσις) Hippocr. de Morb. II.

52) Haec aliter scripta sunt p. 210, 8. Αὐξέντιος Αὐξεντιάδης etc. Auxentios complures cognovimus temporibus christianis, Euxanthium nullum; consimile nomen Εὐξύνθιος in codd. Strab. X. 478. Coraes Εὐξίθεος scribendum putat.

265. T. II. a *κῶλον*, ut ajunt, *Κωλιάς* promontorium Atticae. Adjectiva hac via crescere non constat; nam *ἐρυθριάς* in Galen. de Gener. I. 19, 545. T. XII. prave scriptum est pro *ἐρετριάς*, nec sine vitio Theocriti versus XXVII. 72. *Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα, σῇ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή*, ubi *ἐρωμένη* corrigunt sed quaerendum videtur nomen proprium *Ἐρωτιάς* vel *Ἀρητιάς* vel si quid similius reperiri potest. *Διχομηνιάς* (omiss. in Th.) Maxim. v. 452. a *διχόμηνις* potius quam a *διχόμηνος*, ac Nympharum nomina *Ἐφυδριάδες* et *Μεθυδριάδες* pendent ex simplici *Ὑδριάδες*, sicuti eaedem deae *Μηλιάδες* vocantur Hes. et *Ἐπιμηλιάδες*, breviusque *Μηλίδες* et *Ἐπιμηλίδες* v. Bergler. ad Alciphr. III. Ep. 11. ut illae *Ἐφυδρίδες*.[53] Haud aliter quam *Παρνησσιάς* Stephanus tritoclita interpretatur *τὸ Ἀβαντιάς δοκεῖ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος Ἑλικωνιάς, Ὀλύμπιος Ὀλυμπιάς*, sed addit *ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀβαντίς παρήχθη ὡς Λεσβίς Λεσβιάς, Ἀχαιίς Ἀχαιιάς*,[54] quod assentitur Schol. Apoll. I. 637. *Θοαντιάς ἐπένθεσίς ἐστι τοῦ ᾱ· τὸ γὰρ κύριον Θοαντίς*, et Schol. ad Dion. Gramm. p. 850. *Ἑλικωνιάς πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ᾱ*, idemque dici potest de caeteris *Ἐλεφαντίς Ἐλεφαντιάς* (omiss. in Th.) Philod. Epigr. IX. Anall. II. 85. *ἐρωτίς ἐρωτίας, Ἰωνίς Ἰωνιάς, Τιτανίς Τιτανιάς, Φαεθοντίς Φαεθοντιάς* v. Wernick. ad Tryph. p. 73. *Κρεοντίς* Creontis filia, Pind. eademque *Κρεοντιάς* Paul. Sil. *Μεδοντίς* Alcibiadis concubina et *Μεδοντιάς* v. Interpr. ad Athen. XII. 534. F. Lycoris Cornelii Galli amica et Lycorias nympha Virg. Georg. IV. 339. Si tamen parem fere exemplorum utriusque generis numerum et aequalem in oratione prosa usum perpendimus, credibilius videtur alpha illud neque deesse neque abundare sed potius in numero literarum mobilium censendum esse exceptis quibusdum paraschematistis, quorum certissimum est *Νηιάς*, non illud quod ad *Νήιον* referri potest Schol. Od. IX. 22. sed quod pro *Νηΐς Ναϊάς* valet, et *μηλιάς* in illa ludicri puellaris acclamatione *φίττα μαλιάδες, φίττα ῥοίαι, φίττα μελίαι* Poll. IX. 127. ubi Dryades ipso arborum, quibus prae-

---

53) Hesychius *Ναΐδες νηΐδες ζεφυρίδες νύμφαι* scr. *ἐφυδρίδες*.

54) Idem *Τροία — τὸ ἐθνικὸν Τρώς, τὸ θηλυκὸν Τρωΐς καὶ Τρωιάς ἢ παρὰ τὸ Τρώιος Τρωιάς*.

sunt, nomine invocantur; pro *νησιάς* vero Dionys. v. 570. et *κρηνιάς* Anth. VII. n. 55. Bernhardy et Meinekius in Delect. Poett. p. 159. bisyllaba subdiderunt, nec ullam in partem saepius a librariis peccatum est. Interim ea quae apud poetas leguntur, plerumque metri rationibus distincta sunt; his vero vinculis soluta librariorum aura huc illuc jactantur ut *Φαιστίς* et *Φαιστιάς* v. Menag. ad Diog. V. 1. *Θεωρίς* et *Θεωριάς* v. Aglaoph. p. 666. *'Οδρυσίς* et *'Οδρυσιάς* Paus. I. 10, 5. *Βιβλίς Βιβλιάς* VII. 24, 4. *Εὐρυπωντίς Εὐρυπωντιάς* III. 25. *'Αλίς 'Αλιάς* Thuc. IV. 45. regio Argolidis maritima, quae alibi *'Αλία* dicitur et *'Αλική*. Neque aut aetas scriptorum normam judicandi praebet aut genus scribendi. Namque *Λακωνίς* multo antiquius est quam *Λακωνιάς* sed *λειμωνιάς* prius quam *λειμωνίς* — *παιωνίς* Sextus usurpavit c. Gramm. §. 51, 227. *παιωνιάς* Agathias Anth. XI. 382. *'Αχερουσιάς* historicis usitatum, *'Αχερουσίς* poetis, sed *Πελωρίς* Thucydides optavit, *Πελωριάς* Polybius et qui hujus aetati subjuncti sunt v. Tzschuck. ad Mel. II. 7. P. II. 564. sq. *Σουσίς* et *Σουσιάς* Wesseling. ad Diod. XVII. 68. *Σκυθίς* v. Adn. ad Buttm. II. 425.[55] et *Σκυθιάς* Polyaen. VII. 44. *γῆ 'Ερετρίς* et *'Ερετριάς* in una eademque pagina Hippocr. de Morb. III. 319. T. II. *γῆ Μηλιάς* de Ulcer. 319. T. III. et Theophr. *γῆ Μηλίς* Plutarch. Nonnulla unius formae quasi vinculis adstricta sunt ut *Δελφίς*, *Περσίς*, *'Ελληνίς*, quae nunquam crescunt, et *Δηλιάς*, *'Ολυμπιάς*, *'Αρητιάς* id est Martia, quae nunquam decrescunt. Haec cur ita fixa sint non magis reddi potest quam cur illa fluitent. Sed apparet tamen nonnunquam ampliorem formam a breviore ea ratione distingui qua derivata a primitivis discedunt ut epitheta *'Αδωνιάς*, *Δαυλιάς*, *Θυμβριάς*, *Νησιάς* Semi liber Athen. III. 125. D. *Φασιάς* notabiliter discrepant a substantivis in $\overline{\iota\varsigma}$, nec minus ea quae deuteroparagoga dici possunt a prototypis propriis ut *Κηφισίς* lacus, *Κηφισιάς* tribus vicina, *κολοκυνθίς* cucurbita, *κολοκυνθιὰς βρωτύς* Anth. XI. 371. *Κύπρις* dea, *κυπριάδες φάλαγγες* (omiss. in Th.) Nonn. XIII. 432. *αὐλίς* et *αὐλιάδες Νύμφαι*, *μητρίς* substantive ut *πατρίς* et *μητριάδες ἀγκάλαι* Anth. *ἁλίς ἡ ἁλμυρίς* Eust. et *ἁλιάς* bigenerum, *Βακχίς*

55) Adde accusativum *Σκυθίδα* Schol. Hermog. p. 113. T. IV.

et βακχιάς. Sed quae ejusdem merismi sunt, distingui non possunt, nec satis caute Reiskius Andoc. de Myst. 16, 42. pro Χρυσιάς ascivit vulgatius Χρυσίς. Valckenarius vero ad Schol. Phoenn. v. 162. in incerto reliquit utrum Hellanici liber Ἀτλαντίς inscriptus fuerit an Ἀτλαντιάς (ut Γιγαντιάς) quod Prellerus in Dissert. de Hellan. p. 17. praefert, illud Atlantis filiae reservans. Equidem non dubito quin Adriani carmen Ἀλεξανδριάς Steph. s. Σάκκαια[56] idem dici potuerit Ἀλεξανδρίς ut Μεγαρὶς συγγραφή Paus. IX. 19, 2. et Ἀμαζονίς poema.

§. 12. Nominibus superius expositis Ἰδηΐς, Οἰνηΐς etc. consimilem exitum habent quae a substantivis secundae declinationis emanarunt, Βιθυνηΐς,[57] Ζεφυρηὶς νύμφη hoc est Iris Zephyro nupta Nonn. XLVII. 341. Κολχηΐς Medea Nic. Λιβανηΐς Nonn. Λυκτηΐς Steph. Φοιβηΐς Christod. Ab appellativis δρεπανηὶς Ζάγκλη Nic. ζεφυρηὶς αὔρα Joann. Ecphr. 558. Anth. I. 10. v. 66. κεραμηὶς χύτρα Androm. ap. Galen. de Antid. p. 37. T. XIV. σιμβληὶς πέτρα Apollon. Ab adjectivis ejusdem ordinis χλωρηὶς ἀηδών Hom. et multis seculis recentius ὑπατηὶς ῥάβδος (consularis) Anth. I. 4. quod cum affini ὑπατήιος Nonn. XLI. 366. Lexicis deest. Horum aliqua vinculo quodam communis originis continentur cum adjectivis possessivis Μενέτειος, Φοίβειος, plura vero nihil habent quo niti possint praeter feminina tertiae declinationis Κολχίς, κεραμίς, χλωρίς, aut etiam masculina his conjuncta κεραμεύς, χλωρεύς. His veteres literam eta insertam dicunt: ὥςπερ παρὰ τὸ Δάρδανος ἐκπίπτει πατρωνυμικὸν εἰς ις καὶ παρὰ τὸ Πρίαμος Πριαμίς, οὕτως ἔδει Καδμίς, ᾧ ἐχρήσατο Ἴβυκος παρελέξατο Καδμίδι κούρᾳ. Τὸ ἄρα Καδμηΐδι γαίῃ παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 161.) ἐπλέονασε τῷ η, quod potius ex Καδμεῖος Καδμήιος deductum est. Sic autem effugimus epenthesin illam, quam

56) Mendosum est Ἀλεξανδρειάς s. Ἀστραία.

57) Jacobsius ad Anth. 634. Βιθυνηΐδες, inquit, *secunda syllaba contra probatum usum correpta ut supra ἐκ Βιθυνῶν.* Sed hoc vitium est versificatoris, illud minus; nam vocalis longa corripitur auctis syllabis, Κυβηλίς et Κυβελητίς Κυβελήιος Cybeleius, Κυθηρίς Κυθερηίς et Κυθερηιάς (sed Κυθηριάς) Ποσείδιος Ποσιδήιος, brevemque esse puto vocalem in Τιγυρήιος Steph. quae producitur in Τίγυρα.

alio modo declinat Stephanus: *Ὑλλὶς καὶ Ὑλληὶς ἀπὸ τοῦ Ὕλλος (καὶ Ὑλλεύς), ὡς ἀπὸ τοῦ Φῶκος Φωκεύς, Αἰόλος Αἰολεύς*, unde *Αἰοληὶς* natum est. In eodem discrimine versantur nomina tertiae declinationi subnexa, quorum primum exempla proponam, tum solutionem tradam: *ἀθερηὶς ῥίζα* Nic. *ἀλσηὶς Νύμφη* Apoll. *θριδακηὶς χαίτη* Nic. *θεραπηὶς τιμή* in Orac. ap. Julian. *μεροπηὶς φύτλη* Anth. I. 25. Oppian. Cyn. I. 23. et proprium *Μεροπηὶς* Callim. *σκολοπηὶς μοῖρα* Maneth. *τριποδηὶς ἕδρα* Nonn. *Φυλληὶς* regio a fluvio cui nomen *Φύλλις* Sch. Apoll. II. 652. *χαλυβηὶς ἄκμη* Maxim. 302. postremo *Ἀλαλκομενηίς* Hom. et *Πελοπηίς* Callim. quae duo sola in nominativo singulari leguntur.[58] Horum nonnulla Technographi substantivis in ευς asserunt: *Ἀλαλκομενηὶς ὡς βασιληίς, Θησηίς, Νηρηίς, Οἰνηίς* Cram. I. 76. EM. 56, 15. Sic et Stephanus *Αἰθιοπηὶς ἀπὸ τοῦ Αἰθιοπεύς, Παταρεύς Παταρηὶς ὡς βασιληίς, Παταλεύς Παταληὶς* etc. nec solum usitatis sed etiam fictis *Τριοπηὶς ὡς ἀπὸ τοῦ Τριοπεύς*. Quae ratio quum non ad omnia sufficeret, epenthesin, de qua praedixi, adhibuerunt: *Βρὺξ Βρυγὶς καὶ Βρυγηὶς ὡς Καδμηίς — Φίλυρες Φιλυρὶς καὶ Φιλυρηὶς πλεονασμῷ τοῦ η* Steph. *τὰ εἰς ις καθαρὸν τῷ η παραλήγεται ἢ ἐκ πλεονασμοῦ ὡς Ἑκτορηίς, Πελοπηὶς ἢ ἐκ παραγωγῆς Νηλεῦς καὶ Νηληὶς τροπῇ τοῦ ε εἰς η* Theogn. 98. qui sine dubio *Κολχηίς, μεροπηὶς* et similia ad pleonasmum retulit, sic ut *Καδμηίς*, quod cum *Καδμεῖος* contulimus. Nec minor similitudo inter *Πελοπήιος* et *Πελόπειος*. Sed illum pleonasmi praetextum non prorsus ex vano conflatum esse arguit *Κολχηίς*, cujus possessivum est *κολχικός*, ac magis etiam *ποταμηίς* atque *πολεμήιος*, de quo in proximo dicturus sum. Ac si eta nonnunquam ex abundanti adjectum est, non adeo mirum habebitur idem pro re nata exterminatum esse, id quod Schol. Dion. 850. affirmat: *τὸ Χρυσηίς, Νηρηὶς ἀπὸ τοῦ Χρυσεύς, Νηρεύς, βασιλεύς βασιληὶς καὶ ἐνδείᾳ τοῦ η βασιλίς*, ne-

---

58) In Nic. Th. 889. pro *ἐρευθήεις τε θρυαλλίς* Schneiderus e cod. Goett. recepit *ἐρευθηίς*, quod primum non necessarium est, nam Nicander saepius adjectiva in *ηεις* adjunxit substantivis feminini generis, tum etiam exemplo caret; *χλωρηίς*, quod ille advocat, parum simile est, sed Tzetzes Posth. 60. *λυχνῆσι* posuit pro *λυχνίσι*.

que differunt *ἱερηΐς* et *ἱερίς*, nisi quod haec est publica motionis species ut *βαλανίς*, *κουρίς*, illa secretior; certumque hujus defectus, si sic appellare placet, exemplum est Epimethis, quod Ovidius in versu aliter dicere non potuit, et ab illa ipsa stirpe Nerine, nerinus, quibus simile Atrine Cassiodorus affert De Orat. Part. c. I. 549.[59] His autem tot tamque diversis consiliatorum nostrorum responsis propemodum eodem redigimur quo ille apud Plinium aegrotus, qui in epitaphio suo conquestus est se multitudine medicorum periisse. Nam quum nulla istarum rationum omnibus conveniat, nihil reliqui fit quam ut graecos poetas, praesertim posteriores, a quibus haec copia fluxit fere tota, aliquoties putemus in tramitem declinasse alienum nominaque protulisse principiis suis dissentanea sed numeris poeticis habiliora. Proinde supervacaneum fuerit quaerere utrum Manetho *ἡγεμονηΐς* ab *ἡγεμονεύς* derivaverit an ab *ἡγεμών* et *ἡγεμονίς* et quo exemplo ab eodem *διχοληΐς*[60] fictum sit vel *Δελεγηΐς* Steph. Ovid. — Chryseidis pater non *Χρυσεύς*, quod Schol. Dion. l. c. ponit, vocatur sed *Χρύσης* et de *Κισσηΐς* ambigitur utrum ad *Κισσεύς* pertineat an ad *Κισσῆς* Schol. Lips. Il. XI. 222. idemque nomen est *Περσεύς* et *Πέρσης* v. Sch. Lyc. 1175. Schneider. Gram. II. 1, 317. unde Hecate Perseis. Haec autem, quae percensuimus, paronyma sunt ad unum omnia nec probabilis est Porphyrii sententia ad Il. V. 422. Minervae epitheton *Ἀλαλκομενηΐς* non ab urbe Alalcomenis nec ab Alalcomenio quodam ductum esse sed a verbo; quanquam idem statuisse Aristarchum a Stephano comperimus: *Ἀλαλκομένιον ἀπὸ Ἀλαλκομενέως, ὃς καὶ Ἀθηνᾶν ἵδρυσεν Ἀλαλκομενηΐδα· οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἀλαλκεῖν ὡς Ἀρίσταρχος· ἦν γὰρ Ἀλαλκηΐς.* Hoc prorsus enorme foret, nec satis explicata Aristarchi ratio qui nomen illud ab *Ἀλαλκομενίς*, hoc autem ab *ἀλαλκομενής* (ut *εὐμενής*,

---

59) Stephanus *Ῥοίτειον — Ῥοιτειεύς καὶ Ῥοιτειάς καὶ Ῥοιτίς διὰ τοῦ ῑ*, sine dubio scribendum est *Ῥοιτηΐς*, nam *Ῥοιτεύς* vel *Ῥοῖτον* non extat. Sed *Οἰλιάδης* pro *Οἰληϊάδης* successit, hoc pro *Οἰλείδης* ut *Πηληϊάδης*.

60) Hesychius *Ἐπιπολήϊδες περόναι*, fortasse pro *ἐπιβοληΐδες* ut paullo ante *Ἐπιβλαί περόναι*.

Εὐμενίς) duxisse idque vel pro syntheto habuisse videtur ut *Ἀλκαμένης* vel pro paragogo ut *εὐρύς εὐρυμενής*, aut denique participium *ἀλαλκόμενος* finxit et ab hoc *Ἀλαλκομενίς* ut a *Τισάμενος* derivari potuit *Τισαμενίς*.

§. 13. His femininis nihil conjunctius est quam adjectiva trigenera *ποταμηίς ποταμήιος*, *κεραμηίς κεραμήιος*, *Ἡρακληίς Ἡρακλήιος*, *Γαιηίς —ήιος*, *Μεγαρηίς —ήιος*, *Μινυηίς —ήιος*, et ex supra allatis *σιμβλήιος*, *μεροπήιος*, *τριποδήιος*, *Καδμήιος*. Eamque similitudinem doctores antiqui non animadverterunt solum: *παρὰ τὴν Κέκροπι δοτικὴν Κεκροπίς καὶ Αἰθιοπίς καὶ Πελοπίς· τὸ δὲ Πελοπηίς πεπλεόνακεν ὡς τὸ ποιμνήιον καὶ ταφήιον* Anecd. Cram. I. 374. EM. 748, 37. sed etiam ad communes causas revocarunt: *Νυσήιον ἀμφίβολον· εἰ μὲν γὰρ Νυσήιον* (scr. *εἰ γὰρ παρὰ τὸ Νύσιον*) *πλεονασμὸς* (*ἐστι*) *τοῦ η· εἰ δὲ παρὰ τὸ Νῦσα, ὤφειλε* (*μὲν*) *εἶναι Νύσειον καὶ* (*ἀλλ'*) *ὥςπερ παρὰ τὸ ἄρειον ἀρήιον αὐξήσει γέγονεν, οὕτως Νυσήιον· ὥςτε δύναται διαίρεσις εἶναι καὶ ἐπέκτασις ἀλλ' οὐ πλεονασμός* Cram. 298. Eandem sententiam non iisdem tamen verbis explicat Theognostus II. 57. cujus locum subjiciam non ad literam sed quatenus ad nostram causam pertinet: *τὰ κατὰ διάλυσιν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ $\overline{\epsilon\iota o\varsigma}$ καὶ ἔκτασιν τοῦ $\bar{\epsilon}$ εἰς τὸ $\bar{\eta}$ γενόμενα διὰ τοῦ $\bar{\iota}$ γράφει τὴν παραλήγουσαν καὶ τὴν τρίτην διὰ τοῦ $\bar{\eta}$. Ὁμοίως δὲ καὶ ὅσα ἔχει τὸ $\bar{\eta}$ οἷον δήιος ἀπὸ τοῦ δῖος, Κίηος* (sic) *ἐκ τοῦ Κῖος, νήιος, Τήιος, βασιλήιος, Ἰλιήιος, χαλκήιος* etc. Scripturae menda leviora tacite sustuli veluti stipulas; de gravioribus palam agendum. Primum *δήιος* ex *δῖος* amplificatum esse valde abhorret, neque ita traditum reperio, ne ab iis quidem qui *δῖα Χάρυβδις* et *δῖα θάλασσα* interpretantur *φοβεράν*, hoc epitheton cum *δίω*, *διερός*, cognatum putantes Schol. Od. XII. 104. Il. XV. 161. ac si quis hinc *δήιος* natum credidit, non solum pleonasmi sed etiam hyperbati praetextu uti debuit, cujus hic nulla fit mentio. Nec minus peccat secundum *Κίηος*, cui si quis *Κιήιος* substituet, nihil juverit; nam et hoc inauditum est et a similibus *Ἴος*, *Τίος*, *Χίος*, *Δῖον*, nullum simile inclinamentum. Itaque in hanc descendo sententiam, Theognostum sic scripsisse: *ὁμοίως δὲ καὶ ὅσα ἔχει τὸ $\bar{\eta}$ ἐκ διαιρέσεως καὶ ἐκτάσεως οἷον δήιος ἀπὸ τοῦ δέϊος* — sic enim docet EM. 263, 31. *παρὰ τὸ δέος δέϊος*

καὶ δήιος[61] — et deinceps *Κήιος ἐκ τοῦ Κεῖος* ut Stephanus s. *Κῶς* — *τὸ ἐθνικὸν Κέϊος καὶ ἐκτάσει Κήιος* quibus conveniunt quae sequuntur, primum *νήιος*, si a *νέϊος* (*νεῖον* Parall. 228.) derivatur ut a *κρέας κρήιον*, sin a *νηῦς* ut *γρήιος* EM. Cram. I. 295. nulla est neque diaeresis neque ectasis sed simplex paragoge ut a *ναός χρονήιος*, a *Λητώ Λητώιος*, *Ἀθώιος*, quod Eustathius 358, 48. parum cogitate cum *Ἀρήιος* componit. Deinde *Τήιος*, quod Stephanus cum *Κήιος* confert, et *Ἰλιήιος*, cujus in locum Cramerus *ἰήιος* substituit oblitus homerici *Ἰλήιος* Il. XXI. 558. Postremo exemplo *χαλκήιος* addit *ἀρχήιος*, quod non legitur sed *τὸ ἀρχήιον*. Pleonasmi vocalis eta exempla desunt non auctoris, opinor, delicto sed eclogarii. Sed quod deperiit explet Eustath. 1437, 1. *ταφήιον κατὰ πλεονασμὸν ὡς πολεμήιος*,[62] *οὐ κατὰ διάλυσιν ὡς πρεσβήιον*, et p. 257, 12. *τὸ ποιμνήιον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η κατὰ τὸ πολεμήιον καὶ οἰήιον, καὶ οὐκ ἂν ἔχοι ἀμφιβολίαν ὡς τὸ ξυνήιον*. De hoc enim dubitant utrum a *ξύνιος* ortum sit an a *ξύνειος* quod recte cum *ἡμετέρειος* conferunt v. Parall. 322. Certe quidem adjectivum est, nec apte cum collectivo substantivi generis *τὸ κοινεῖον* componitur in Sch. Il. I. 124. et EM. 612, 10. Quod vero Eustathius p. 65, 5. tanquam similis pleonasmi exemplum profert *ξεινήιον*, id valet quidem idem quod *ξείνιον*, nec tamen hinc crevit sed propriam habet et legitimam terminationem, nam ut *κηρυκεῖον* dicitur quod praeconi datur et *τροφεῖον* quod nutritori, sic *ξενεῖον* sive *ξεινήιον*.[63] Hinc non longe distat plurale *λοισθήια* semel absolute positum, semel cum adjunctione *λοισθήι' ἄεθλα*[64] quo

---

61) Ut a *ληίς λήιον*, a *Σάϊς Σάϊος*, sic fortasse aliqui a *δάϊς δάϊος* factum putarunt, hinc *δήιος*. Hoc Arcadius p. 40. affert cum similibus *νήιος*, *γήιος*, quod ita insuetum est ut *ἰήιος* vel *Τήιος* scribendum putem.

62) Apollonius de Adv. 524. *τὸ πολεμήιος*, *πολιήτης πλεονάζουσι τῷ η*. De *πολιήτης* et similibus actum est ad Buttm. 430. et in Parall. 434.

63) Hoc exemplo Wesselingius defendere conatur *ξεινηίη* quod Gaisfordus Herod. III. 39. ex multis codd. recepit; paullo aptius est *πολεμήιος* V. 111. VII. 9. sed non minus dubium.

64) Schol. Il. XXIII. 752. *οὐ κλίναι* (sic) *λοισθεύς* scriptum videtur

non λοίσθια significantur sed ea quae extremo concertantium cedunt ut πρωτεῖα, δευτερεῖα etc. Κουρήιος nihil causae est cur pro κούριος potius quam pro κούρειος (κόρειος) positum dicamus. Λαισήιον unde factum sit incertum, pro λάσιος ut Sch. Il. V. 553. opinatur, non dictum esse certissimum est. Θρομβήιον Nicander sic posuit ut cum θρομβίον commutari possit, nec tamen idem est; nam hoc vere deminutivum, ille metaschematismus est ut δορπήιον et alia huic poetae frequentata, quae indicavi in Parall. 324. Deminutivis autem et quae his similem speciem habent ἴχνιον, ἴκριον, οἰκίον, τειχίον nunquam eta interfarcitur, nec vicissim eximitur iis, quae in communi sermone terminationem $\overline{\epsilon\iota o\nu}$ habent, ut δοχήιον, νυμφήιον, μαντήιον, θεραπήια, λωφήια, χραισμήια Marcell. v. 42. Anth. I. 32. Horum exemplum sequuntur adjectiva γαιήιος pro γαίειος cum femininis γαιηίς et γαιηιάς — et similiter μαιήιος ac Μαιήιος, δορήιος, θεήιος, κροκήιος, παιδήιος, χηρήιος, ad hoc ea quae Grammatici a genitivo ionico, ut feminina in $\overline{\eta\varsigma}$ exeuntia, derivata dicunt Cram. I. 124. βασιλῆος, Ἀχιλλῆος etc. Jam de ταφήιος et οἰήιον Eustathius nemini persuaserit ut amplificata credat, nam οἰήιον ab οἴω (οἰεύς) derivatum ut οἴαξ, propriam sui generis terminationem prae se fert ut τροπήιον, πυρήιον et alia instrumentorum vocabula; τάφειος si nusquam legitur, tamen omnes proportionis numeros habet, nec illicitum ducimus μεροπήιος et σιμβλήιος similia dicere iis quae a similibus nata sunt thematis Πελοπήιος, οἰκήιος etc. Sed quod addit ποιμνήιος, nullum adminiculum habet praeter ποιμναῖος, quod ionice dissolutum esse ostendunt alia hujus dialysis exempla. Ἀλαὶ πόλις Κιλικίας ἀφ' οὗ Ἀλήιον πεδίον Steph. quod saepe *Alaeum* vocatur v. Wernsdorf. ad Avien. Per. 1037. δραχμήιος ap. Nicandrum pro δραχμαῖος, ψυχήιος in sermone ionico Lucian. Vitt. Auct. §. 6. Zancleius quadrisyllabum Ovid. Met. XIV. 47.[65] Lapitheius ejusdem poe-

---

pro οὐ κλίνεται ἀπὸ τοῦ λοισθεύς, quod ad diversam spectat scripturam λοισθῆι.

65) Priscian. II. 87. (587.) $\overline{ae}$ *diphthongum habent quae a femininis in $\overline{e}$ longum apud Graecos desinentibus derivantur Cretaeus, Hylaeus, Dionaeus.* At dicitur Hecateus et cum diaeresi Hecateïus, dispar graeco

tae pro Lapithaeus; postremo substantivum ὑμενήιος (nisi ὑμνήσιος fuit) Anth. IX. 524. pro ὑμέναιος. Proinde κλωπήιος Maxim. 434. tum ad κλώπειος referri potest (ut κυκλώπειος, ῥωπήιον) tum ad κλόπειος, quo idem utitur v. 600. vel ad κλοπαῖος. Eadem est femininorum fictura Κυταῖος Κυτηΐς et Κυτηιάς ut Ῥοίτειον Ῥοιτηΐς Ῥοιτηιάς v. Parall. 25. Ἴδη Ἰδαῖος Ἰδηΐς Ἰδηΐδης, Οἰταῖος Οἰτηΐς, ἀγελαῖος ἀγεληΐς, quae nobis viam monstrant qua Κυβεληΐς et ἐλατηΐς furtim irrepserunt. De ποιμνήιος igitur quae injecta est suspicio facile dispellitur. Nunc res ad tertium pleonasmi exemplum πολεμήιος quasi ad triarios redit, idque non solum consistit sed duo utrinque satellites habet ποταμήιος et γενεθλήιος, quorum nullum in αιος et ειος terminatum reperitur; nam quod Musgravius in Eur. Troad. 1067. introduxit ποτάμειος, non diu tenuit. Haec igitur quomodo pleonasmi absolvi possint, nescire me fateor. Nam in proprio Πτολεμαῖος parum auxilii. Sed ἀμαρήιος qui finxit, sine dubio ad ἀραῖος, Ἡραῖος, ὡραῖος respectum habuit; θαλαμήιος aut nullum principium habet (nam θαλάμιος sive θαλαμιός longe diversum significat) aut θαλάμη, unde nullum legitime oriri potest adjectivum nisi θαλαμαῖος, sed non reperitur hodie. Nec ταλασήιος habet quidquam sibi conjunctum praeter ταλασία. Ac nisi Stephanus memoriam adjectivi Ἐφέσειος servasset, Ἐφεσήιος quoque in Anaxilai anapaestis Com. III. 345. ad numerum pleonasticorum accederet. Ad extremum reservavi λιγήιος, quod Schneiderus in Oppian. Cyn. IV. 411. supposuit ταινίαι κραδάουσι κινύμεναι πτέρυγές τε λιγήια συρίζουσι. Antea λίγειαι (sic) scribebatur, in cod. λιγέα legitur, pro quo μάλα λιγὺ scribi potest ut Mosch. Id. IV. 24. κλάζουσα μάλα λιγύ et Oppianus ipse· λίγα κλάζων Hal. IV. 123. vel λιγύθροα. Nam pro λίγειος, unde ille λιγήιος factum putat, nullum auctorem afferre potuit praeter Coraen qui in Heliod. VI. 5, 230. sic scripsit pro λιγιόν

---

adjectivo Ἑκαταῖος. Rhodopeus et Rhodopeïus ad Ῥοδοπεύς revocari potest; Semeleius et Σεμελήιος Schol. Arist. Rann. 479. metronymico Σεμελεύς (ut Thyoneus) convenit, quod legitur in H. in Bacch. Anall. T. II. 517. nec repugnabo si quis Σεμέλεια dictum esse censeat ut Πηνελόπεια unde Penelopeus; et Danaeius fortasse a Δανάεια.

τι ἀνακωκύσασα. Propius fuit scribere, quod Eumathius dixit X. 466. Teuch. ὀλολύγιον ἐκώκυσε vel διωλύγιον ἐκωκ. ut Achilles Tat. I. 13, 19. vel etiam λιγυρόν. Neque aliud reperimus hujus paragogae exemplum praeter suspecta: Δάσιος ὁ δασύς Suid. et τρήχειος in loco male affecto Anth. III. 9. pro γλυκειότερος Append. n. 153. nunc γλυκιότερος legitur ut καλλιώτερος et βραδιότερος, pro quo in Anecd Bachm. II. 73. βραδειότερος affertur; Βαρεῖον τὸ βαρύ Hes. substantivum esse videtur ut πλατεῖον tessera sive tabella Polyb. unde pendet verbum πλατειάζειν. Sed his missis totius disputationis summam dicam. Terminationum duarum, in quibus elaboratum est, priorem (πολεμήιος) interpositione longae vocalis progenitam esse inter auctores convenit; alterius exempla bifariam distribuunt, pleraque ab ειος, non ita multa ab ιος arcessentes; neque diffitentur nonnullorum speciem ancipitem esse. Eademque cautione nos usi sumus, neque in magno discrimine ponemus si quis de singulis dissentiat, modo vincamus universitate. Ac nemo fas ducet propositis contradicere nisi invenerit quibus contradici non possit. Nunc unum esse video quo rationes initae et subductae funditus everti debeant, si quis demonstraverit terminationes illas non ab ulla affectione profectas sed nativas esse instarque illarum quae nemo quaerit unde ortae sint εος, ιος, αιος, ειος etc. Verum enim vero differt quod quae sunt naturales et quasi authenticae nominum catalexes, eae omnibus ad utendum promtae et propositae sunt, illa vero a communi usu abhorrent non minus quam πολιήτης, μυθιήτης et similia. Adjectiva in ηιος exeuntia Hermannus ad Oed. T. 1216. ne canticis quidem Tragicorum concedit nisi ac Epicis praeformata ut φοιβήιος etc.[66] a diverbiis prorsus absunt et multo magis a sermone quotidiano, in quo unum reperi ἀρήιος ἀνήρ Alciphr. III. Ep. 58. ἀρήιον ὅπλον Quintil. de Mus. II. p. 71. θρίαμβος ἀρήιος Plut. V. Marc. XXII. et in plurali ut Homerus Amator. XVII. Philostr. Imagg. XI. 882. Δία ἑταιρήιον Parthenius c. XVIII. Femininae positionis exempla aliquanto plura sunt sed omnia

66) Huc etiam ἀρήιος Aesch. Sept. 114. referri posset si scriptura constaret.

ab heroicis ducta personis: *Αἰγηίς*, *Ἐρεχθηίς*, *Οἰνηίς* tribuum nomina, *Διομηίδες* portarum, *Ἀχιλληίς*, *Γηρυονηίς*, *Θησηίς* poematum, *Αἰγληίς*, *Ἀλκηίς* (omiss. in Th.) Sch. Pind. P. IX. 183. *Ἀνθηίς* heroinarum, quibus consentanea locorum vocabula *ἡ νῦν Βοιωτία, πρότερον δὲ Καδμηὶς καλουμένη* Thuc. I. 12. *Μελανηὶς πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Ἐρέτρια* Strab. X. 447. qui et *Βοιβηίς* retinuit et homericum *Μεσσηίς*, quo Pausanias quoque utitur; *Γυψηίς* insulae Aethiopicae nomen Stephanus a Marciano accepit in carmine iambico, ut videtur, traditum. Pro *Καφηρηίδες* Dion. Chr. Or. XII. 231. Ed. Veneta *Καφηρίδες* praebet, quo non poetae solum utuntur graeci latinique sed etiam Phalaris. Chrysae filiam omnes sic ut Homerus nuncupant, Homeri matrem *Κριθηίδα*, nec mirum; sed praeter morem Pausanias II. 17, 7. sacerdotem Argivam, quae temporibus Peloponnesiis vixit, *Χρυσηίδα* appellat, Polybius V. 89, 7. uxorem Antigoni, eamque formam Coraes ad Plutarch. T. II. 377. Zonarae s. *Δώσων* p. 587. restitui jubet neglecto EM. 294, 3. ubi *Χρυσίς* vocatur, quae est consueta nominum muliebrium forma. Sed nonnunquam etiam rerum vocabula illo poetico more terminata deprehendimus. Argivorum dies festos *ἡμέρας ἀρνηίδας* nominat Aelianus H. Ann. XII. 34. Conon vero magis ex regula *ἑορτὴν ἀρνίδα*. *Δωδεκηὶς θυσία παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς* Schol. Hom. ubi et *δωδεκίς* vocatur, ab Hesychio *δωδεκάς*. Avis *κέρχνη* sive *κερχνίς* saepe *κερχνηίς* sive *κεγχρηίς* dicitur raro codicum consensu Aristot. de Gener. Ann. III. 1. p. 750, 7. et aliis locis v. Jacobs. ad Aelian. XII. 4. *Ἀδωνηίς θριδακίνη* Hes. EM. *Φοινικηὶς πόα* Hes. ionicum fortasse pro *φοινικίς*, quae propria est plantarum terminatio, *καρδαμίς*, *κυπειρίς*, *κροκίς*, *λαθυρίς*, *σευτλίς*, *σησαμίς*. *Ἀχιλληίδες κριθαί* Theophr. ab heroe dictae sunt. Joculare est *Ἀχαρνηίδαι* Aristophanis Ach. 322. Tragici propria sic ut ceteri fingunt *Θησηίς*, *Νηρηίς* etc. appellativis raro utuntur, in diverbiis quidem *γενῇδος* et *παρηίδων*, in cantico *βασιληίδα*, quae singula diversis sunt adscripta generibus. Primum enim cum *γένειον* et *γενειάς* conjunctum est, secundum cum *παρειά* et *παρήιον*,[67] quorum media ad stirpem pertinet; tertium est ex

67) *Παρήια* sunt equorum ornamenta Poll. *Δήιον* in Pherecr. Fr. I.

rum numero, quibus poetae, ubi casibus transversis utun-r, vocalem longam inconcinnae texturae remedio inferunt.

§. 14. Quamvis longo sermone in re una consumto, men discedere ab hoc loco non possum quin aliquid adhuc jiciam non extra causam positum sed quod res ipsa sub-iat. Primum, quod levius est, de diversa flexura *Βοίβη* ιβηίς et *Βοιβιάς*, *Θύνη* (*Θυνίς*) *Θυνηίς* et *Θυνιάς*, Niseis sias. Qui ad brevitatem exitus si non patet, poetae eta rripiunt *Fluctibus invisis jam Nereis imperat Helle*, quod ıbium est quomodo graece scribendum sit num sic ut *Νη-ίδος τῆς αὐτὸς ἐπεύχεαι* — Quint. II. 422. et aliis locis qui l synizesin referri possunt, an per epsilon ut *Νηρεΐς*, *Κρι-ΐς*, *'Ατρεΐδης*, *Τηρέϊος* apud Pindarum et Tragicos, quae do-a dicuntur et aeolica, sed et in Mosch. II. 118. *Νηρεΐδες* riptum est idemque in prosa Atticorum praefert Meinekius m. III. 174. *Νηρειάς* quidem non invenimus sed alia utro-le declinantur: *Αἰνειὰς 'Αφροδίτη* (omiss. in Th.) Dionys. att. I. 50. et Aeneis hoc est *Αἰνηίς*,[68] *'Ηρακλειάς* Rhiani rmen (omiss.) et *'Ηρακληίς*, *'Αρειάς 'Αρηίς*, *'Ροιτειάς 'Ροιτηίς* Wernick. ad Tryph. 216. Atrias Atreis v. Cassiod. l. c.

---

5. quod Meinekius *λῷον* scribi vult fortasse magis quia in alio ejus-m poetae loco *ῇα* scriptum est quam ob speciem ionicam; nam *προ-ιον* legitur in Inscr. atticis primae aetatis N. 138. et 142. idque ad ·οναία Παλλάς eandem rationem habet quam *Θρασυδήιος* Herod. IX. 8. ad *Θρασυδαῖος*, *μενιδήιος* ad *Μενιδαῖος*, quod Meinekius in Delect. ·ett. 98. improbat, *Ἀῷος* ad *Ἀαῖος* et *λήιον* ad *λαῖον*. Hoc doricum cunt, sed *δῃοῦν* vulgo receptum est et *λήιον* quoque frequens in prosa. *ληιάς* Heliod. V. 18, 196. Philostr. Imagg. X. 876. Jacobsius adversus ·raen jure tuetur. *'Αρχινηίδης* Inscr. Naval. XV. 554. *Τήιος* fixum et ımutabile est.

68) Priscian. II. 7, 83. *A Priamides fit Priamis, Dardanides Dar-nis etc. Igitur Aeneades quoque secundum analogiam Aeneas debet fa-re, non Aeneis. Ergo quomodo auctoritas est quod dixit* A e n i d e s *pro neades, sic auctoritate usus est Virgilius in tituli inscriptione, quo* A e-n i s *inscripsit.* Hinc patet in Schol. Dion. p. 850. *τὰ εἰς $\overline{\delta\eta\varsigma}$ ἀποβάλ-ντα τὴν $\overline{\delta\eta\varsigma}$* (scr. $\overline{\delta\eta}$) *ποιεῖ θηλυκὸν Ταντάλιδης Ταντάλίς*, *Αἰνειάδης ἰνειάς· καὶ ἔδει ὑπογράφειν Αἰνειάδος οὐκ Αἰνεΐδος*, scribendum esse ιγράφειν *Αἰνειάδος* (*τὸ ᾱ*) *οὐκ Αἰνηίδος*. Aenides, de quo Priscianus orum loquitur De XII. vers. 314. superest in cod. Aen. IX. 653. ubi ınc Aeneades legitur. Illa neglexit Heynius.

549. a *Κρηταιεύς Κρηταίς* sed a *Βησσαιεύς Βησσηίς*. Haec autem terminatio nova incrementa capit a litera alpha: *Ἀρηίς Ἀρηιάς* Quint. I. 206. et 187. *Βορηίς* et *Βορηιάς*, quod H. Stephanus ex epigrammate ignoto affert, *Κυθερηίς Κυθερηιάς*, *Πιμπληίς Πιμπληιάς* Maxim. 141. *Ὑπερηίς* Pind. et *Ὑπερηιάς* Steph. similiterque *Ὠκεανηιάς* Nonn. XXXII. 33. *Μινυηίς* Apollon. et Minyeias, Pelopeias, Ephyreias, quibuscum nemo contendet *Ἀχαιιάς* vel *Αἰητωιάς*, solo alpha aucta citra tropen. Sed convenit huc *Ἀγαθηιὰς ἐννεὰς βίβλων* Anth. VI. 80. pro quo Jacobsius *Ἀγαθηία* posuit dialecto discrepans a proximo *Παφίη*, neque necessarium usquequaque; nam ut ab andronymicis in *ιος* et *ιας* desinentibus proficiscuntur possessiva *Γοργίειος*, *Ναυπλίειος*, *Κλεινίειος*, ita quod ad Agathiam pertinet, *Ἀγαθίειον* dicitur, unde solita antithesi *Ἀγαθιήιος* nascitur et praetermisso iota refractario *Ἀγαθήιος Ἀγαθηιάς*, quae ad primitivum remotius *ἀγαθός* referenda sunt, ut *Ἰλήιος* Il. XXI. 558. pro quo Crates *Ἰδήιος* optavit, ad *Ἶλος*, non ad *Ἴλιον* unde solemnium nomen *τὰ Ἰλίεια*, et *Δωτηίς*, *Δωτήιον*, *Ζεφυρηίς*, *σκορπήιος* (*σκόρπειος*) aliaque in Parall. 28. congesta, quae si cum prototypis proximis *Δωτίον*, *Ζεφύριον*, *σκορπίος* conferuntur, speciem ellipsis praebent ac praecipue *σκορπήιος*. Appellativa hujus generis pauca sunt; unum Nicandri Ther. 887. *σίδαι — ἀμαθηιὰς ἃς τρέφει αἶα*, sed immutatum nuper ad nutum Schol. et cod. *ψαμαθηίδας ἅς τε Τρόφεια* etc. alterum *πεληιάδες* Oppian. Cyn. I. 350. cui simile *Πληιάδες* Coraes ex Heliod. V. 18, 196. sustulit quippe poeticum; nec facile Hippocrati concedetur *κριθαὶ Ἀχιλληιάδες* in Galeni Gloss. vulgatum pro *Ἀχιλληίδες*, quod nostri libri praebent L. III. de Morb. p. 321. et 322. T. II. Haec enim sunt poetarum artificia propria, quibus iidem confine genus gentiliciorum, patronymicorum et quasi patronymicorum usibus suis adaptant: *Εὐρωπηιάδης*, Ephyreiades (id est Corinthius) *Αὐγηιάδης*, *Βορηιάδης*, *Ἀμφιαρηιάδης* v. Valckenaer. Diatr. p. 287. *Ἀρηιάδης* Cram. II. 346. *Πελοπηιάδης*, cujus causa Matthiae in Gramm. §. 100. fingit inauditum *Πελοπεύς*, *θαλαμηιάδης*, quorum quam arcta sit cum antecedentibus cognatio uno exemplo satis cognoscitur a Persae gentilibus sumto: *Περσηιάδης* Hom. *Περσηίς* Eurip. *Περσήιον αἷμα* Theocr. id est Alc-

na. Et quae supra proposita est regula femininorum αντίς, Λατινίς — Θεστιάς, Ἡλιάς, eadem ad masculina peret, quorum una est legitima formatio qua a puris ducuntur ra, primum patronymica Ἡλιάδης, Θεστιάδης, Ταλθυβιάδης I. 540, 38. Eust. 13, 21. tum patronymicis assimilata gencia Ἀργειάδαι, Ἡλιάδαι, Θεσπιάδαι, Ἰλιάδαι, atque andronica Ἀρχιάδης, Δωσιάδης, Λυσιάδης, Καλλιάδης, Πολυβιά-, Φανιάδης — contraria a non puris Κρονίδης, Πριαμίδης, ιγχορίδης, Λεωτροφίδης, Κλεωνίδης, Φοινικίδης, Φροντίδης . Haec vero si alpha recipiunt, eadem conditione sunt a feminina. Nam ut de Ἀπολλωνιάς disceptatur utrum ab όλλωνος vel Ἀπολλωνίς declinatum sit an ab Ἀπολλώνιος, lem est contentio de similibus: οἱ μὲν λέγουσι τὸ Χαλκωντιάδης ἀπὸ εὐθείας Χαλκωδοντιάς γίνεσθαι, οἱ δὲ ἀπὸ Χαλδόντιος κτητικοῦ. Ἀλλ' οὐδέποτε τὰ πατρωνυμικὰ ἀπὸ κτηοῦ γίνεται, ἀλλ' ἀπὸ κυρίων. Γέγονεν οὖν ἀπὸ τῆς περιτυλλάβου γενικῆς· ὡς γὰρ Ἀγαμεμνονίδης, Τεκτονίδης, οὕτω λκώδοντος Χαλκωδοντίδης καὶ πλεονασμῷ Χαλκωδοντιάδης ım. I. 443. Harum sententiarum primam derelictam puto eam causam quod parum credibile videretur a femininis rivata esse marium nomina. Secundae auctorum refellit hol. Dion. p. 849. τὸ πατρωνυμικὸν πάντως ἀπὸ κυρίου γίαι· διὰ τοῦτο ἁμαρτάνει ὁ Τρύφων τὸ Τελαμωνιάδης ἀπὸ ῦ Τελαμώνιος λέγων. Ἐπλάνησε δὲ αὐτὸν ἴσως τὸ Λαερτιά; παρὰ τὸ Λαέρτιος γεγονός, ὅπερ ἐστὶ κυρίου δύναμιν ἔχον ρὰ τοῖς τραγικοῖς, quo significat Λαέρτιος idem valere quod έρτης, nec adjective dici ut latinum Laertius, *Laertia regna* . Qui vero a Λαέρτης derivatum crediderunt, ut Gregorius 488. ad epectasin ionicam confugere coacti sunt, neque a ratione explicare potuerunt Ἀλητιάδης in Callim. Fr. CIII. tri causa repositum pro Ἀλητίδης, Θυεστιάδης, quod a to nomine Θυέστιος arcessunt Cram. II. 324. Ὀρεστιάδης, χισιάδης, de quo Priscianus II. 7, 82. *Anchises debuit Anisades vel Anchisides facere, fecit autem Anchisiades, asi ab Anchisios nominativo, quomodo Laertios Laertias.* A nominibus secundae Ἀρητιάδης Areti filius, Κροτωίδης, Φιλιππιάδης Alexander in Epigr. in Pind. Schol. p. 6. ραιστιάδαι et Πυῤῥιάδαι οἱ νῦν Μολοσσοὶ ἀπὸ Πύῤῥου Hes·

Neque solum quae declinationem parisyllabam sequuntur sed etiam alia Ἀμφιτρυωνιάδης ἐπέκτασίς ἐστιν ἀντὶ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδης Gramm. Gregor. p. 677. τὸ Ἀρητιάδης ἀπὸ τοῦ Ἄρης Ἄρητος γίνεται Eust. ad Dion. 680. Φηρητιάδης et Ἀφαρητιάδης, quibus primitiva in ιος ut Λαέρτιος nulla praestructa sunt. Haec igitur illi a nominibus non puris nata et epectasi amplificata esse decernunt. Quae vero a puris derivata vocali alpha carent, ad contrariam pleonasmo affectionem revocant: οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἀποβάλλουσι τὸ ᾱ Ἐριχθονίδης, Τελαμωνίδης EM. 210, 10. Cram. I. 422. quorum prius etiam Apollonius de Synt. IV. 12, 335. (342.) in exemplum syncopae affert, sed utrumque probabilius est ab Ἐριχθών et Τελαμών declinatum esse, postremum praesertim, quod plane ad normam et libram factum est. Eustathius 1790, 56. addit Κλυτίδης, quod commodius refertur ad Κλύτος ut Hesychius Κλυτίδη Κλυτοῦ (sic) καί, quum praesertim hoc apud Pausaniam aliosque hujus numeri scriptores legatur, quorum stilus ab hoc poetico augmento abhorret. Hoc de omnibus valet, quorum duplex species reperitur Γοργίδης et Γοργιάδης, Ἀπολλωνίδης et Ἀπολλωνιάδης, Χαρίδης et Χαριάδης, quae sunt diversorum hominum nomina, eorundem vero Λεοντίδης et Λεοντιάδης v. Schneider. ad Xen. Hell. V. 2, 26. Διονυσίδης et Διονυσιάδης, eademque mulier alias Διονυσίς, quod suspectat Bastius ad Longin. p. 640.[69] alias Διονυσιάς. Sed haec a diversis manarunt fontibus, longiora a puris Λεόντιος, Διονύσιος, minus longa a primitivis Λέων, Διόνυσος, neque ulla est vel in his defectus species, vel in illis pleonasmi, quorum neutrum ferunt vocabula civilia et e medio sumta.[70] Sed unum tamen innotuit praetermissionis exemplum Ἀσκληπίδης Sophocl. quod metri necessitate defenditur.

§. 15. De ceteris vocabulorum generibus tria sunt quae propter ejusdem literae inconstantiam referri mereantur, ad-

69) Haec suspicio late patet; Φοιβιάδης Polyaen. II. 13, 1. pro Φοιβίδης II. 5, 2. Καλλιάδης contra Lucian. Dial. Meretr. VIII. 3. Jacobitzius auctoritate codd. in Καλλίδης mutavit.

70) Diodorus IV. 85. retinuit poeticum Ἀλωιάδαι pro usitato Ἀλωάδαι vel Ἀλωεῖδαι.

jectiva in κος, substantiva gentilicia in της et verba in ζω exeuntia. Primi generis sunt δενδρικός Theophr. et δενδριακός a poeta Anthol. versus concinnandi causa productum, ἁλικός et ἁλιακός (πλοῖον ἁλιακόν) illud ab ἅλς, hoc magis ab ἅλιος, μυστηρικός Aristoph. μυστηριακός vulgare, ἀντωνυμικός et ἀντωνυμιακός EM. 757, 40. φιλικός et φιλιακὴ διάθεσις Plotin. Enn. II. L. III. 143. B. Orphei Λιθικά et Dionysii Λιθιακά Suid. et quae sunt unius formae nomina carminum Ὀρνιθιακὰ Dionysii Eust. ad Dion. p. 81. et Ὀφιακά Nicandri, quod enotavit EM. 644, 9. ὡς παρὰ τὸ φύσις φυσικός, μάντις μαντικός, οὕτως ὄφις ὀφικός καὶ ὀφιακός κατὰ πλεονασμόν· συνεξηκολούθησε γὰρ τῷ θηριακός, quod a puro ductum est ut κοιλιακός, γενεθλιακός, βιβλιακός, χρειακός, οἰκειακός, δανειακός, quibus dissidentia βοεικός et δεκελεικός ex βοειακός et δεκελειακός extitisse censet p. 254, 40. etsi haec non magis leguntur quam δαρειακός et in altero genere ὀφικός. Plus vero exemplorum praebent propria: Ἀκαδημικός Galen. Comm. I. de Med. Offic. c. V. 658. T. XVIII. P. II. et usitatius Ἀκαδημιακός,[71] Βακχικός Βακχιακός. Et maxime gentilicia: Βιθυνικός Βιθυνιακός, Βοιωτικός Βοιωτιακός v. Bast. ad Greg. 791. sq. Δωρικός Δωριακός ut Δωρίς et Δωριάς, Ἐρετρικός Ἐρετριακός (ut Ἀρμενιακός) v. Tzschuck. ad Strab. VIII. 344. Ἰσθμικός Ἰσθμιακός ib. 261. Θεσπικός (omiss. in Th.) EM. 561, 49. *Thespiacus*, Καυλικοί ἔθνος· Ἀπολλώνιος δὲ Καυλιακός φησί Steph. Μαντινικός ut Δεκελικός et Μαντινειακός v. Siebel. ad Paus. T. III. 226. Ὀλυμπικός Ἀττικοί, οὐκ Ὀλυμπιακός Thom. M. quem multi refutant v. Popp. Comm. ad Thuc. I. 6, 5. A nominibus alpha mobile propagatur ad verba βοιωτιάζειν, δωριάζειν, λεσβιάζειν, λυδιάζειν. Sed idem recipiunt quae ab appellativis originem trahunt ἀσκωλίζειν et ἀσκωλιάζειν Phrynicho pariter probata, Φρατρίζειν καὶ μετὰ τοῦ ᾱ φρατριάζειν

---

71) His accedit tertium Ἀκαδημαϊκός, quae vocalium conversio non rara est: πυῤῥιχιακός et πυῤῥιχαϊκός, bardiacus et bardaicus, quae Heinrichius ad Juven. XVI. 13. diversis attribuit principiis. Cum Ἀκαδημικός et Ἀκαδημαϊκός conferenda sunt Ὀρφικός et novitium Ὀρφαϊκός v. Boisson. ad Zachar. p. 354. Ὑλλικός portus Apollon. et Ὑλλαϊκός Thucyd. et Dion. Hal.

ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀττικοῖς Steph. Ἁγίζω ἁγιάζω Suid. quorum illud ab ἅγος derivatum ut a τεῖχος τειχίζω, alterius ortus ab ἅγιος, usus recentior est; ἀνακυμβαλίζειν et multo antiquius ἀνακυμβαλιάζειν, ἰαμβίζειν et quod semel legitur in Anth. ἰαμβιάζειν, ἀνακογχυλίζειν et ἀνακογχυλιάζειν v. Matthaei ad Med. Mosq. p. 73. Ruhnken. ad Tim. p. 34. ἐνεχυρίζειν ἐνεχυριάζειν, μεσημβρίζειν μεσημβριάζειν ut μεσημβριάς, πλειστηρίζειν —ιάζειν, νησίζειν et νησιάζειν Schol. Eur. Phoenn. v. 6. χεῤῥονησίζειν et χεῤῥονησιάζειν v. Tzschuck. ad Strab. IX. 358. XIV. 551. ἐπουρίζειν et ἐπουριάζειν v. Buttmann. ad Plat. Alcib. II. 146. E. χηνίζειν et χηνιάζειν, quae in uno eodemque loco Athen. XIV. 657. E. conjunguntur vix ut scias utrum verius sit. Nec minor inconstantia derivatorum γεφυρισμός γεφυριασμός, διαπαννυχισμός —ιασμός, καθαγισμός —ιασμός, ἐφεδρισμός — ιασμός etc. In quibus omnibus libri nimiopere dissident, nec facilis optio praesertim in iis quae raro aut semel leguntur ut ἀγαλλίζεσθαι EM. et ἀγαλλιάζειν Hes. καρχηδονιάζειν Plut. V. Marcell. XX. pro quo Schaeferus e codd. καρχηδονίζειν recepit, etsi καρχηδονιακός certius est quam καρχηδονικός, et a simili nomine λακεδαιμονιάζειν. Nonnulla metrum redarguit ut κρεμβαλίζειν Athen. XIV. 657. F. alia suspecta reddit exemplorum raritas ut si κυπριάζειν occurrit pro usitato κυπρίζειν, vel ληκυθιάζειν Poll. VII. 182. ἐπισιτιάζεσθαι et μυκτηριάζειν, quod Valckenarius ad Adoniaz. init. cum aliis rejicit. Graviores ad judicandum rationes plerumque desunt; nam quod δωρίζειν plerumque de sermone dicitur, δωριάζειν de vestitus genere, fortuitum videtur ac ne ab omnibus quidem servatum est v. Philostr. Vitt. Soph. I. 24, 529. cf. Mehlhorn. ad Anacr. p. 60. Grammatici autem de diversitate significationum nihil praecipiunt sed modo causas disparis formae edisserunt, a nominibus puris nasci verba similia: ὡς ἥλιος ἡλιάζω, βάκχιος βακχιάζω, οὕτως εὔιος εὐιάζω καὶ συγκοπῇ εὐάζω EM. 388, 32. quibus affinia εὐτάς et εὐάς supra proposui. Sed esse etiam quae alpha insiticium habeant: ἀπανθαδίζω ἐκ τοῦ αὐθάδης καὶ αὐθαδιάζω πλεονασμῷ τοῦ ᾱ EM. 119, 22. Cram II. 338. quod ad tuendam cod. scripturam ἀπηχθίασε Anth. VII. 49. magis appositum est quam quae Jacobsius affert p. 229. δωριάζειν et λεσβιά-

ζειν. *Στασιάζω* Ἡρωδιανὸς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ EM. 725, 7. quasi a *στασία* ut *θυσία θυσιάζω*. Huic similem speciem et simile principium habet *κλειτοριάζειν*, quod et *κλειτορίζειν* dicitur, et *ὀσιριάζω*, discrepat vero *ἀδωνιάζω*. Eodem modo de nominibus disputant: *Δαύνιοι καὶ Δαυνία τὸ θηλυκὸν καὶ Δαυνική κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ Δαυνιᾶται καὶ Δαυνιατικός* Steph. ubi post *συγκοπήν* exciderunt *Δαυνῖται καὶ Δαυνιτικός ἀπὸ τοῦ Δαυνιᾶται καὶ Δαυνιατικός*. Sed his quoque sine dubio diversa fuerunt primordia *Δαῦνος* et *Δαύνιος* ut *Βοιωτός* et *Βοιώτιος*, pariterque Priscianus II. 8, 86. Cypricus [72] et Italicus aliunde orta dicit quam quae syllaba plus habent. Adde his *Σπαρτιάτης πλεονασμῷ τοῦ ᾱ ὡς Κροτωνιάτης* EM. 722, 48. quod ex Herodiani libro *περὶ παθῶν*, unde pleraque superiorum, transscriptum est. *Νωναχρίτης καὶ κατὰ πλεονασμὸν Νωναχριάτης* Steph. qui eodem modo *Φασιάτης* et *Φρικωνιάτης* orta tradit et a *Μῶλυς Μωλύτης* atque *Μωλυάτης*.

---

72) In Schol. Eur. Androm. 880. *ὁ τὰς Κυπριακὰς ἱστορίας συνάψας* (*συγγράψας*?) cod. Guelph. *Κυπρικὰς* praebet; alibi non legi.

DISSERTATIO UNDECIMA.

DE

NOMINIBUS PRIMAE DECLINATIONIS IN $\overline{\mathrm{A\Sigma}}$ PURUM EXEUNTIBUS.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXLI.)

§. 1. Herodianus π. Μον. p. 34. regulam nominum in ας purum exeuntium exponens, βορέας, δρακοντίας, Μινύας, addit μυρίον ἐστὶ πλῆθος τοιούτων ὀνομάτων. Hanc vero milliarem cohortem particulatim distribuit Grammaticus Cram. IV. 335. ὅσα εἰς ας καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, τῷ ι παραλήγεται Νικίας· ἢ τῷ ε Αὐγέας, Πυθέας· ἢ τῷ ει Αἰνείας· ἢ τῷ υ Μαρσύας. Hic igitur ex simplicibus vocalibus excludit alpha et eta, et diphthongos omnes praeter ει. Hos cancellos quae egrediuntur, ille aut aliter scripta invenit aut a graeco more aversa putavit: Αἰχμαίας Pythiorum victor Paus. X. 33, 8. pro quo cod. Lugd. Αἰχμέας praebet, similiterque Ἀμμαίας Thuc. III. 22. libri vitiosi pro Ἀμμέας (recte vero Ἀμμαῖος Dionysii Hal. familiaris) Αἰσχραίας Herod. VIII. 11. pro Αἰσχρέας, tum Κεραίας Philippi praefectus Polyb. V. 70, 10. quem Casaubonus nomen Chaereas habuisse suspicatur, Κραταίας Archelai interfector in omnibus libris Aristot. Pol. V. 8. sed eundem Κρατέαν vocari Schneiderus ostendit; Ἰμίλκων Φαμαίας Appian. Pun. c. 97. qui a Zonara Φαβέας dicitur, piscisque nomen summopere variatum περαίας, περέας, παρδίας, φεραῖος Arist. H. Ann. VIII. 2. p. 591. a. 23. Ἀλεύας et Κρατεύας, quorum illud cum Ἀλεός et ἀλεύασθαι, hoc cum Κράτης et Κρατέας congruit, fortasse propterea omisit quia epenthesi aucta putavit ut Κλεύας. Diphthongum οι vocabula graeca πατραλοίας et μητραλοίας a primitivo deductam habent; demi attici Ἐροιάδαι et proprii Χαροιάδης, quod et Χαριάδης scribitur v. Interpr. ad Thuc. II. 86. origo ignota est; Buttmanno Lexil. I. 146. si quis assentiatur ἔρι et εὐρύ, Ἔρυτος et Εὔρυτος voces cognatas esse, haud gravabitur Ἐροιάδης pro Εὐρυάδης accipere. Parum exploratum est Ἀρκοίας in Inscr. Tegeatica v. Keil. Anall. Epigr. p. 75. Γαροίας Indiae fluvius Arrian. Aequaliter barbara sunt Βραδούας v. Kayser.

ad Philostr. Vitt. Soph. p. 302. et *Orsua* Liv. XXVIII. 21. Idem valet de duabus vocalium ō et ῶ Ἀδόας sive Ἀδδόας fluvius Polyb. II. 32, 2. quem Strabo Ἀδούαν vocat, Γενόας Steph. s. Γενοαῖοι, Καβόης et Σειρόης Persae Niceph. Constant. De reb. gest. post Maurit. p. 14. B. D. Βαγώας eunuchus, sed Μινῶαι incolae urbis Minoae Steph. vocalem ex paragoge habet ut μητρῶας (quod suspectum est) pro μήτρως — equi καρῶαι unde dicti sint, non constat, variatque scriptura καρίαι, καρωοί. Vocalium, quas ille admittit, una est ypsilon, non infrequens in nominibus barbaris Γωβρύης, Μαρσύης, Πακτύης, Μαδύης et Πρωτοθύης ab Herodoto nominati, quibus intervenit homo Graecus dissimili terminatione Πολύας VIII. 21. Hoc nomen a πολύς derivatum esse non improbabile videtur similia consideranti Ἰχθύας (Ἰχθῦς, Ἰχθύων) Θρασύας, Βαθύας, Σικύας Athen. VI. 257. B. quae ab appellativis graecis ducta videntur, Βιθύαι ἔθνος Θρᾴκης ἀπὸ Βίθυος Steph. Μινύας et Μιλύας synonyma gentiliciis, Νινύας urbi Nino,[1] Ὀθρύας Ὀθρυάδης monti etc. Appellativa sunt φλεγύας aquilae genus vel epitheton ἐκ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸν εἶναι Schol. Hes. Scut. 134. μανδύας εἶδος ἱματίου Περσῶν (vel Liburnicum) Hes. κοκύας ὁ πρόγονος, λέξις Ιακή EM. quae et feminina reperiuntur ἡ μανδύη, ἡ κοκύη,[2] postremo βαβύας πηλός Hes. qui eodem modo interpretatur βακίας et βακοίας. — Secunda vocalis est epsilon, sed ea solis concessa propriis, quorum pleraque paronyma sunt; a nominibus primae declinationis Ἡρέας, Κριθέας, Τιμέας, et secundae Ἁβρέας Arrian. Alex. VI. 9, 7. Αὐτέας Αὐτοκλέους Inscr. Att. n. 93. Αἰσχρέας, Λευκέας, Ταυρέας et quae EM. 795, 12. huc refert Φιλτός — οὗ παραγωγὸν Φιντέας ὡς πρῶτος Πρωτέας, ἄριστος Ἀριστέας. Tertiaeque Ἀνδρέας, Ἀστέας Jambl. V. P.

---

1) Aut hoc aut Μινύας restituendum Theognost. p. 42. pro Λινύας.

2) Ex Zonae verbis Κοκύαι γὰρ ἔλεξαν ἁμῖν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες colligo in ignoti poetae versu ἀφ' ὑμέων κοκύῃσι καθημένῃ ἀρχαίῃσι, significari quercus Dodonaeas et insidentem iis columbam fatidicam ideoque in principio scribendum esse Ἡμείων. In Etym. Gud. κοκύαι — σημαίνει τὴν ἤδη κεκυημένην rectius scriptum est quam in EM. τὸν ἤδη κεκομμένην. Grammatici nomen a κυεῖν duxisse videntur.

XXXVI. 267. (524.) *Εὐῤέας* Polyb. *Μελέας*, *Τελέας*, nisi haec adjicienda sunt verbalibus *Κινέας*, *Φιλέας*, *'Ορσέας* Pind. *Μνασέας*, Staseas Cic. Appellativa hujus formae dubito an nulla sint. Pro *'Εριφέας χίμαρος* Hes. Guietus recte *ἐρίφιος* scripsit; pro *'Ελέας ὄρνεον* in Arist. Avv. 303. *ἐλεᾶς* legitur ut *ἐλασᾶς* ultima circumducta, quo huic numero eximitur; tertiam ejusdem glossam *'Ερέας τέκνα Θεσσαλοί*, cui simile est latinum *haeres*, a nominativo *ἐρεύς* declinatum esse apparet ex dativo *'Ερέεσφι τέκνοις*. *Νομέας* Gregorius Naz. bis usurpavit pro *νομεύς* v. Jacobs. ad Anth. VIII. n. 17. quae crebra est propriorum vicissitudo *Δρομέας Δρομεύς*, *'Αριστέας 'Αριστεύς* v. Coraes ad Plut. T. V. 435. sed injuria translata ad appellativum *νομέας*, nec ut *Δρομέας* sic etiam *δρομέας* dicitur sed *δρομίας* ut *τροφίας*, *τομίας*, *τροχίας*. *'Επιτραγέαι*, quod codd. nonnulli Aristoteli obtrudunt pro *ἐπιτραγίαι*, nemo recipere dignatus est. *Βορέας*, cujus etymon latet, propriis adnumerari convenit. *Λακκοσχέας* vocalem a simplici *ὀσχέα* vel *ὀσχεός* propagatam habet. *Κασᾶς*, de quo dixi in Parall. 80. et *ἀργᾶς* e *κασέας*, *ἀργέας* (ut proprium *'Αργᾶς* v. Meinek. Com. III. 388.) contracta videntur, sed integra tamen non extant; coprea graece *κοπρίας* dicitur. Quomodo autem epsilon in $\overline{\varepsilon\iota}$ transeat, inter affectiones dicetur. Itaque unum restat iota ceteris latius diffusum omniumque vocabulorum genera permeans, quorum de ortu, significatione, accentu et affectionibus membratim dicere mihi proposui.

§. 2. Nominum igitur in $\overline{\iota\alpha\varsigma}$ exeuntium aliqua aut ignotam originem habent aut non ad liquidum exploratam ut *σαβρίας* poculi genus,[3] *βασυνίας* placenta, *ἀβραμίας βόλος κυβευτικός* Hes. pisciumque nomina *ἀμίας*, *θρανίας*, *καλλαρίας* sive *γαλλαρίας*, *κολίας*, *λεβίας*.[4] Sed de plerisque dici potest

3) Athen. VI. 262. B. *ἐν τῷ σαβρίᾳ βομβυλίῳ*. Sed cod. Laur. praebet *σαυρία*, quod fabricatoris vel possessoris Sauriae nomen fuisse videtur. Saurias Samius Athenag. Legat. XIV. alius Demosth. 1360.

4) Idem *ἧπατος* vocatur, latine hepar. Hoc et *jecur* convenit germanico *Leber*, quod prope accedit ad graecum *λοβός τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος* Sch. Aesch. Ag. 495. Hinc fortasse piscis nomen. *Θρανίας* Coraes ad Xenocr. p. 62. ad *θρανίον* paxillus refert; quod parum proba-

unde nata sint. A verbis barytonis Ἀγαλλίας, Πειθίας, Φειδίας, Φερίας Paus. VI. 14. λαμπίας ὁ ἥλιος Hes. θλιβίας, cujus primam syllabam Lexicographi nostri apice notant mensuram praesentis sequuti, exemplo praeterea nullo; nam a τρίβω, κλίνω, κνίγω aliisque macroparalectis nullum hujusmodi substantivum proficiscitur; sed ταμίας a verbi forma thematica. A circumflexis ἐμίας ὡς κοχλίας ἐκ τοῦ ἐμεῖν Eust. 996, 38. ζωγρίας, Ἡγίας, Μειδίας. A futuris βλεψίας, ἀπὸ τοῦ κινήσω Κινησίας ὡς σώσω Σωσίας EM. 513, 55. Cram. II. 228, 24. A nominibus primae declinationis σχιζίας, ῥιζίας, σπιζίας, a masculinis μυκητίας, τρυφητίας, Ἐπιχητίας ἐνδεής Hes. ab ἐπιχήτης, quod eodem modo interpretatus est; a κρίτης Κριτίας ut a Φίντας Φιντίας v. Valcken. Praef. ad Phal. p. XXIII. Sed haec etiam ad nomina secundae classis revocari possunt ut γεραvίας, Ἱππίας, Κωμίας. A neutris tertiae ἀνθίας, βελίας, Κυδίας, Πυρίας Paus. βρασματίας, πωματίας, γαλαξίας, a masculinis ἀνθρακίας, γεροντίας, κανονίας, μυρμηκίας, Αἰγίας (omiss. in Th.) Plut. V. Arat. XVIII. νεανίας ἀπὸ τοῦ νεάν Apollon. de Adv. 570. pauca a femininis λαμπαδίας,[5] συριγγίας. De multis dubitari potest utri subscribi debeant parti, verbo an nomini: Νικίας παρὰ τὸ νίκη ἢ παρὰ τὸ νικῶ ὡς ἄρχω Ἀρχίας EM. 606, 10. et ἐρευθίας (omiss. in Th.) Schol. Aristot. Categ. p. 68. b. 10. ed. Brandis. ab ἐρεύθω an ἔρευθος, quodque idem EM. memorat p. 804, 45. ὡς φαίνω Φανίας, ἀμύνω Ἀμυνίας, οὕτω χαίρω Χαρίας[6] καὶ πλεο-

---

bile sed tolerabilius est quam Plutarchi conjectura amias dici διὰ τὸ συναγελαστικόν. In Aristot. H. Ann. VIII. 2. p. 591. a. 11. complures codd. ἀμίαι praebent non a recto ἀμίας sed a feminino ἀμία, quod hunc accentum habet in Vatic. B.

5) Hoc exterminat Schneiderus apud Diogenem VII. 152. ubi meteora enumerat, λαμπάδας corrigens. Sed illa frequens coelestium ignium appellatio: δοκίαι, ξιφίαι, ἑλικίαι, κερατίαι, πωγωνίαι, πιθίαι, neque obstat quod iidem nomine primitivo vocantur ἕλικες, πίθοι, λαμπάδες v. Joh. Lyd. de Mens. XIII. p. 51. et p. 118.

6) Hinc est genitivus τοῦ Χαρίου Sch. Od. I. 325. non a Χάριος ut Henricus putat in Addend. Buttm. neque recte huc confert gentilicia Θέσπιος et Θεσπιάδης. Charias ille alio loco Χαριάδης dicitur, alio Χαρίδημος, quae librariis imputari nolim.

ναόμῳ Χαβρίας, eorum prius a Φᾶνος derivatum dici potest item ut femininum Φανίον, quorum omnium alpha longum est; alterius pleonasmum confirmat Βαβρίας,[7] latinum *Barea* v. Interpp. ad Juven. III. 116. a βάρος puto vel βαρύς ut ab εὐθύς Εὐθίας Euthia, a θῆλυς fortasse θηλίας τυρός ὁ λεπτός, quod Eustathius 1626, 23. ex Athen. XIV. 658. D. affert ubi nunc legimus caseos istos θηλείας dictos esse. Ab adjectivis quidem haud pauca ortum habent tum propria Ἁγνίας, Γοργίας, Ἐμπεδίας, Κλεινίας, Λαμπρίας, Σφοδρίας, Φαιδρίας, Μελανίας, tum appellativa ἀσφαλτίας, αἰολίας, καρχαρίας, κνηκίας, κωφίας, ξανθίας, πυῤῥίας, τυφλίας, quorum primum est spondyli (spinalis) cetera animalium quorundam nomina propria, neque tamen ita propria ut ad alias res transferri non possint, nam et nummi subaerati πυῤῥίαι vocantur et ξανθίαι homines etc. His adjici par est decomposita μυωπίας, ὀξυωπίας, ζοφοδορπίας, εὐθυγνωμίας, λευκηπατίας i. q. δειλὸς εὐήθης, simile verbo Shakespeariano *pigeon-livered*, λευκοφλεγματίας (ὕδερος) σκιατραφίας, τερατολογίας Suid. ὑποκομψίας ὁ τὸ κομψὸν ὑποφαίνων Hes.[8] Tertium genus nascitur ab indeclinabilibus, ab ἀμφί Ἀμφίας Thuc. IV. 119. a πέρυσι περυσίας, unde coactum est περσύας οἶνος ὁ περυσινός Galen. Gloss. ab ὀκλαδόν ὀκλαδίας, nisi potius a κλάω (ὀκλάζω) ut θλαδίας, cui adverbium deest, a θλάω.[9] Eadem consona in-

---

7) Cognata videntur λᾶρος et λάβρος, ζαρός et ζαβρός, quibus communis est significatio vehementiae et voracitatis. Litterae sigma epenthesin in antepenultima memorat EM. 454, 25. Θρακίας καὶ πλεονασμῷ Θρασκίας ὁ ἄνεμος, et diplasiasmum 579, 25. ὡς παρὰ τὸ θράσος Θρασέας καὶ θάλος Θαλέας, οὕτω παρὰ τὸ μένω Μενέας καὶ πλεονασμῷ Μεννέας. Sed hoc fortasse aeolicum est pro Μεινίας. Μεννέας tamen nomen Atheniensis cujusdam est in Inscr. n. 181.

8) In Strab. XIV. 639. ubi urbis Πύγελα etymon disputatur, πυγαλίας γάρ τινας καὶ γενέσθαι καὶ κληθῆναι Coraes edidit quod Schneiderus proposuerat πυγαλγέας. Propius scripto et prosae convenientius erat πυγαλγίας ut γλωσσαλγίας.

9) Συκοσπαδίας συκοφάντης Hes. quasi a συκοσπάς ut κυνοσπάς, λυκοσπάς. In Orph. H. XVII. in Plutonem: Δημήτερος ὅς ποτε παῖδα νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπαδάην διὰ πόντου — ἤγαγες, docti ἀποσπαδίην ponunt. Sed ἀποσπάδιος non extat; in Anth. VI. 102. ἀποσπά-

serta videtur nomini aviculae λαγωδίας, nisi λαγῳδίας scribendum est tanquam a deminutivo λαγῴδιον ut a καχρύδιον καχρυδίας, vel potius λαγωπίας leporis similis ut Γρακωπίας γραίᾳ ἐμφερής, Λευκωπίας λευκὸς ὀφθῆναι Hesych. etc. Καχαδίας ἰσχνόφωνος Hes. certe verbum habet in ζω exiens; θηλυδρίας exemplum sequi videtur deminutivorum τειχύδριον, ξιφύδριον etc. sed καλαμαδίας, quod nullam excusationem habet, codicum ope sublatum est; nec porro sustineri poterit κριμματίας (ἄρτος) Ath. III. 112. B. quo non melius est quod Schweighaeuserus intulit κριμνατίας. Id enim κριμνίτης dicendum erat; sed ex his quae antecedunt τετριμμένος εὖ κατὰ χεῖρα colligitur illum τριμματίας scripsisse, quod non reperitur fortasse, sed τρίμμα constat genus panis dici; et est haec usitatissima neutrorum in μα exeuntium paragoge χωματίας, τραυματίας, χασματίας, σπερματίας etc.[10] quorum crebritas effecit ut ab indeclinabili κόππα declinaretur κοππατίας. Pro ὀξερίας πυρὸς ἀχρεῖος Hes. Poll. fortasse ὀξηρίας scribendum ab ὀξηρός. Syllabice abundant σιτανίας et κριθανίας πυρός collata cum aliis frumenti appellationibus στραγγίας, προκωνίας, δρακοντίας, nomenque illustrissimum Τειρεσίας pro Τειρίας id est signorum (portentorum) interpres a τεῖρος i. q. τέρας si veteres adhibemus auctores, ut a στῆθος στηθίας ὄρνις Hes. Defectus vero speciem praebet Ἀμεινίας παρὰ τὸ ἀμείνων Ἀμεινονίας EM.[11] quicum Boeckhius ad Inscr. n. 560. Μειζιάδης comparat, nec discrepat βελτιότης v. Parall. 48.

§. 3. Nomina haecce Buttmannus in Gramm. §. 63, 8. adjectiva vocat, quia saepe substantivis adjuncta reperiuntur τροπίας οἶνος etc. Sed quantum differt optimus ab optimas, ἄριστος ab ἀριστεύς, tantum interest inter ὠχρός et ὠχρίας, πυῤῥός et πυῤῥίας, πελίας asini epitheton EM. 659, 88. virique

---

διον substantivum est deminutivum ab ἀποσπάς. Tutius fuerit: νύμφευσας (ἐνύμφευσας) λειμῶνος ἀποσπάδα καὶ — ἤγαγες, nam ῆ et καὶ saepe permutantur. Ὀρθοστάδιος certius est quam ὀρθοσταδίας.

10) A masculinis in μος stalagmias Plin. et novitium βδελυγμίας.

11) Quod addit ἢ παρὰ τὸ μένω Μενίας καὶ Ἀμεινίας, fortasse nititur dittographia Μεινίας Diod. XII. 72. sed ille de alpha pleonastico cogitasse videtur.

proprium et adjectivum *πελιός* sive *πελλός*. Haec neque adjectiva sunt neque substantiva sed medium inter utrumque locum tenent similiter illis quae attributiva vocamus, *ἱππότης*, *σωτήρ* etc. Verum hoc quod natura fixum est discrimen saepe evanescit, ut Oppianus piscem, cui nomen *αὐλωπίας*, non veritus est *αὐλωπόν* dicere; in Schol. Od. XI. 58. *οὐκ ἔστι κερτομίας ὁ λόγος*, cui simillimum est *λόγος πλασματίας* Aristot. de Gen. Animm. II. 1. p. 734, 33. et *λόγος καυχηματίας* Sch. Il. XIII. 374. si *κέρτομος* legeretur, perinde foret, nec minus dixisset Theognostus in Praef. p. 1. si pro *ἐγὼ ὁ τολμηρὸς καὶ αὐθαδίας* usus fuisset adjectivo, vixque usu veniet ut *ὀξύθυμος* et *ὀξυθυμίας*, *στρογγύλος* et *στρογγυλίας*[12] inter se permutari non possint. Impositiciorum vero nulla prorsus est distinctio. Nam quod Coraes ad Hippocr. p. 327. affirmat *Πυῤῥίας* et *Ξανθίας* esse servorum nomina quasi deminutiva, refellitur multis locis ubi Byrrhias et Glaucias ingenuorum nomina sunt. Ecquaenam porro distinctio esse potest substantivorum *στρουθίας* et *στροῦθος* Com. Fr. IV. 647. *σπογγίας* et *σπόγγος*, et in Geopp. XX. 27. *κόχλων τὴν σάρκα λαβὼν δελέαζε μὴ ἀποχρώμενος τῷ μεγέθει τοῦ κοχλίου*, nominumque ab Hesychio conjunctorum *Ἀγγελίης ἄγγελος*? Nisi quis forte dixerit *κοχλίου* esse genitivum deminutivi *κοχλίον*, quod non reperitur, Hesychiumque et Choeroboscum Gaisf. I. 227. falsam genitivi homerici interpretationem sequi. Differunt certe nescio quid *οἱ κοχλίαι καὶ οἱ κόχλοι* Aristot. H. Ann. IV. 4. et longe maxima pars eorum, quae a substantivis processerunt, diversam habent a prototypis significationem; nonnulla assimilativam *Στημονίαι κίκιννοι τοῖς στήμοσιν ὅμοιοι* Hes. *ἀλωπεκίας τῇ γεύσει ὅμοιος τῷ χερσαίῳ ζώῳ διὸ καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχεν* Aristot. aliusque piscis ob colorem avis similem *κορακίας* nominatur, scarus *ὀνίας*, *ἀετὸς κυκνίας ὀνομαζόμενος ἐοικὼς κύκνῳ λευκότητι* Paus. galeus maculosa cute insignis *νεβρίας* et *ἀστερίας*, quod adjective dici poterat *ἀστεροειδής* sicut in Aristot. Probl. IV. 26. p. 879. b. 8. *οἱ εὐνοῦχοι καὶ*

---

12) Hesychius *Λαστρυγυλίας λίθος τετριμμένος*, ubi Ruhnkenius: *certa est emendatio* *στραγαλίας — τετρημένος*. Certior est *λᾶς στρογγυλίας*, quo ipse utitur *Στραβαλός ὁ στρογγυλίας ἄνθρωπος*.

εὐνουχίαι ad summam idem est quod εὐνουχοειδεῖς sed propius substantivo ut adjectivorum compositorum genus *daphnoides*, ἰσόβρυον et alia, quibus significationem assimilativam attributam esse ostendi in Dissert. I. c. III. §. 5. Alia amplificativis adnumerari possunt: στομίας ὁ μέγα στόμα ἔχων Hes. καγωνίας, τριχίας, ὠμίας, quorum multa cum amplificativis latini sermonis conveniunt, μετωπίας fronto, κλασματίας fabulo, σκοτίας tenebrio, τερατίας mirio, στιγματίας verbero, et cum verbis Graecorum desiderativis κουρίας κουριᾶν, ὀφθαλμίας ὀφθαλμιᾶν, ὠχρίας ὠχριᾶν, quorum ad similitudinem infra redibo. Deminutivae potestatis vestigia nulla agnoscimus; nam quod Eustathius e Lexico rhetorico affert p. 565, 20. καππίζειν τὸ πάππαν καλεῖν καὶ καππίαν· οὕτω δὲ τὸν πατέρα οἱ Ἀττικοὶ ὑποκορίζουσιν, apparet hypocorismum non in terminatione inesse sed in ipsa voce. Itaque quidquid superat in unum genus confundendum est, quod denominativa complectitur. Horum alia a materia dicta sunt, ὀπὸς ῥιζίας et καυλίας, τυρὸς κραδίας et ὀπίας, ἄρτος καχρυδίας, κυνέων βληχωνίας — alia a loco ubi versantur vel confluunt μῦς ὀροφίας, λοβοὶ πνευμονίαι καὶ ἠπατίαι Poll.[13] λίθος θρακίας quem Nicander λᾶαν θρήισσαν, Hesychius θράττην vocat. Ulterius progredi non vacat, neque veteres ausi hujus terminationis regiones, limites, confinia et divortia describere, sed dubitant utrum ἄνεμος vel χειμὼν ὀρνιθίας sic dicatur ut ἄνεμος χελιδονίας hoc est is qui cum hirundinibus increbescit an quia aves affligit. Ac nisi relatum legeremus κραυγίας esse epitheton equi sternacis (v. Wernsdorf. ad Avien. Perieg. v. 203. p. 934. T. VI.) et τάφον σεισματίαν dictum fuisse sepulcrum eorum qui terrae motu absumti essent, id nemo conjectura assequeretur.

§. 4. De derivatione et significatione hactenus. De accentu breviter perorari potest: τὰ εἰς ας καθαρὸν ἀρσενικὰ βαρύνεται Arc. 21, 7. EM. 101, 48. ubi vitiose scriptum δρακοντιάς et quod in Thesaurum immigravit βελιάς. Eodem vitio

---

13) Hesychius Κυνίας πῖλος καὶ χείρ. Illud est pilei genus e pelle canina ut Καννίας κάλαθος de canna confectus. Pro χείρ fortasse scribendum φθείρ id est κρότων sive φθεὶρ κύνειος Suid.

ıborat *μονεάς* Aelian. H. Ann. VII. 47. sed correxit Jacobsius, t *σπογγιάς* in Schol. Aeschin. Fals. 245. ed. Bekk. et Bastii d Greg. 878.[14] quod ne acutum feminini *σπογγιά* obtinuisse utemus prohibet diversa notatio nominum *τροχιά* et *τροχίας αλκός* (qui contra ponitur *τῷ τυχίᾳ*) *λοφιά* et *λοφίας*, quae on accentu solum discrepant sed etiam significatione. Verum lus curae requirunt mutationes vocalis utriusque. Nam ab adem radice orta saepe literae Pythagoricae modo in diveros exeunt ramos ut in marmore Nointel. *Καλλέας* aliquis ıemoratur et alius *Καλλίας*, *Πασίας* Atheniensis Aristoph. *Ἰασέας* indidem oriundus Dem. c. Con. 1266. alius Sicyonius 'aus. II. 8, 2. alius Argivus Harpocr. s. *Μύρτις*,[15] Spartanus *σίας*, Achaeus *Ἰσέας*, ad haec *Ἀργίας* Cram. II. 288. et *Ἀρέας Ἀργεάδης* Hom. *Κρατίης* Hippocr. Epid. I. 400. T. III. *Κρατέας* Herodian. *π. Μον.* p. 34. *Πραξίας* Atheniensis Paus. ⁝. 19. et *Πραξέας* haeresiarcha, *Ὑβρίας* Ath. XV. 695. E. *Ὑβρέας* in nummis Eckhel. Doctr. T. II. 585. *Συμμέας* Marcian. ;pit. p. 112. ed. Mill. *Χαβρέας* in titulo inferioris aetatis Corp. nscr. n. 265. quae et librarii saepe confuderunt v. Parall. 39.[16] nec dubium est quin scriptores fas habuerint nomina am similia inter se iisdem imponere hominibus. Quum vero traque vocalis nonnunquam comitem asciscat, prior hypotaticum iota, posterior protacticum epsilon, id quoque videnum est qua ratione fiat. Grammaticus Cram. II. 288. sic louitur: *πάντα τὰ εἰς* $\overline{ας}$ *παροξύτονα διὰ τοῦ* $\bar{ι}$ *γράφεται μὴ*

14) *Εὕρηται παρ' Ἀριστοφάνει ὁ σπογγιάς καὶ ἡ σπογγιά.* Hoc egitur apud Comicum, illud nusquam et fortasse ne sic quidem scripsit choliasta sed *σπόγγος*, quo ille usus est. Dativus pluralis *σπογγίαις* 'oll. VI. 94. ad *σπογγία* referri potest ut saepe scribitur Hippocr. Mul. I. 226. T. II. Aret. Cur. Acut. I. 1, 194.

15) *Πασίων* Xenoph. Lucian. Dial. Meretr. XII. 1. ubi olim *Πασέων* legebatur, *Πασέων* Alciphr. III. 3. *Πάσης* Diogenian. VIII. 40.

16) Fluvii nomen *Τηρέας* Thuc. VI. 94. nunc e codd. et aliis locis *ηρίας* scribitur v. Duck. ad h. l. Sic et *Αυδίας ποταμός* Herod. VII. 27. *Ὑλίας ποταμός* Thuc. VII. 35. et qui a Strabone nominantur *Ἀμνίας* ⁝II. 562. (Epitom. *Ἀμνιός*) *Ἀμασίας* VII. 290. (*Ἀμάσιος* Ptolem.) *Ἀσπίας* 'I. 285. *Φελλίας* Paus. III. 20. *Ἀρσανίας* Dio Cass. LXII. 21. Sed Imbriae fluvium, qui a scriptoribus latinis Tinia vocatur, Strabo bis *ενέαν* appellat.

κατὰ διάλεκτον ἑτέραν λεγόμενα ὡς τὸ *Αἰνείας*, *Αὐγείας*, Ἑρμείας ἀντὶ τοῦ *Αἰνέας*, *Αὐγέας*, Ἑρμέας * * * καὶ *Παρίας*. Οὐκοῦν καὶ τὸ τραυματίας, κωματίας διὰ μόνου τοῦ ῑ, cui loco quid desit apparet ex Theogn. p. 42. τὰ διὰ τοῦ ιας διὰ τοῦ ῑ γράφεται, πραγματίας, τοξίας, [17] πλὴν τοῦ *Αἰνείας*, παρείας — et Anecd. Bekk. 1185. τὸ *Παρίας* *Παρίαντος* ἔστι κύριον καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται· τὸ γὰρ σημαῖνον τὸν ὄφιν παρείας παρείου. [18] Hoc autem quum diphthongum a primitivo, ut Grammatici tradunt v. Schneider. ad Nic. Th. 443. translatam habeat sicut λακκοσχέας vocalem, cetera autem κατὰ διάλεκτον, quomodo ille ait, figurata sint, ad attestandam catalexin ειας nihil conferunt, cujus usum communis consuetudo repudiat. Nam quod Schol. Arist. Avv. 303. affert ὁ ἐλεᾶς μήποτε ἐλείας ἐστίν, si quis ab ἕλος derivatum dicat ut a θράσος Θρασέας, vereor ut in hoc uno testimonio parum praesidii sit, ne quid dicam de sublatione aspirationis et de silentio Grammatici quem antea testem feci. Nec minus dubito an Graecis licuerit iota in ει convertere, quod saepe faciunt librarii κιθείας meteori nomen scribentes pro κιθίας v. Schneider. Lex. παρθενεῖαι Strab. VI. 279. et 280. *Εὐθείας* Poll. X. 97. *Φανείας* ap. Clem. Alex. quod Ebertus correxit in Dissert. Sicul. p. 77. ἀργείης λευκός Suid. pro ἀργήεις, ut Stephanus censet, vel pro ἀργίης. Sed nemo culpet nomen heroicum *Ἀνθείας* Paus. more antiquo et poetico scriptum pro *Ἀνθέας* ut *Αἰνείας* v. Parall. 159. et βορειόθεν Nonn. vel adeo pro *Ἀνθίας*, quemadmodum Oppianus Hal. I. 183. κυβεῖαι scripsit pro κυβίαι a recto κυβίας addito productionis causa epsilo, cujus rei exemplo est nomen femininum κερεῖαι (omiss. in Th.) Nonn. Paraphr. XI. 113. pro κειρίαι cum hyperbato temporum ut *Κραπάσεια* pro *Καρπασία* Steph. Saepius vero iota voce solum producitur sine adminiculo scripturae ut *Ἀγαθίας* apud poetas Byzantios penultimam longam habet v. Jacobs. ad Anth. p. 141. Similiterque ventorum nomina Aparctias et Thrascias pronuncian-

---

17) *Τοξίου βουνός* Hes. sed illum credibilius est notiore λοξίας usum esse.

18) Oxytona et perispomena masculini generis diphthongum ει respuere docet Choeroboscus Cram. II. 270. et 295.

tur a latinis v. Burmann. ad Anth. Lat. V. n. 114. v. 4. et 7. Ἑρμίας eunuchi Atarnensis nomen, cui Choeroboscus EM. diphthongum denegat, in fine versus iambici, quem Suidas s. h. v. hipponacteum vocat. Tum ex affini genere apud Homerum ipsum Ἄμφιος λινοθώρηξ Il. II. 830. cui proximum est Ἀμφίας. Diphthongum vero sortita sunt nomina generis neutrius μαλάκεια Oppian. Hal. I. 683. pro μαλάχια sive μαλάχεια, quod Suidas affert μαλάχια τινὲς μάλαχεια, σελάχεια Opp. l. c. 643. pro σελάχια, σμύρνειον Nic. pro σμυρνίον (nisi is paraschematismus est, de quo supra dixi) et alia hujusmodi; Columella X. v. 104. *glauceum* herbam media longa pro γλαύκιον, et sic fortasse Oppianus illo loco non κυβεῖαι scripsit sed κυβεῖα pro κύβια ut vulgo vocantur. De propriis feminini generis Θαλία Θάλεια, Θέσπια Θέσπεια dicetur eo loco ubi terminationes puras exsequar. — Iota huic terminationi exemtum esse nullo sat certo exemplo probari potest nisi serpentis nomen ὁ ἀργᾶς, τοῦ ἀργᾶ, quod plerumque ἄργας vel ἀργάς scribitur, ex ἀργίας contractum est; proprium Ἀργᾶς nihil obstat quominus pro Ἀργέας accipiatur. Aeschylus Agam. 115. aquilam κύγαργον decentius nuncupavit ἔξοπιν ἀργίαν, quod Buttmannus in Gramm. §. 41. Adn. 15. et Blomfieldius ἀργᾶς scribi volunt, hic synizesi offensus, cujus praesentissimum est exemplum κηλιάς bisyllabum, et facilis foret evitatio si in antistropha scriberetur τρωίας. Ille dubitasse videtur an ἀργίας pro ἀργός dici non possit; injuria quidem ut ex praedictis apparet. Πάππας pappas et παππίας diversi sunt flexus ejusdem nominis πάππος; diversa nomina Κάλλας Macedo et Καλλίας,[19] Pasas Thessalus Curt. X. 27, 1. et Πασίας Atheniensis, Ἄλκας Inscr. Noint. n. 165, 50. et Ἀλκίας Jambl. V. P. 524. et in alio genere Μνήσων Μνασίων, Ἀρίστων Ἀριστίων, quibus iota neque additum neque exemtum esse dicimus. Nunc transgrediar ad vocalem hujus terminationis secundam.

19) Mendosum Κάλας Arrian. I. 14, 4. correxit Kruegerus. Κίρκας διὰ τοῦ πνεῖν ἀπὸ τοῦ Κιρκαίου Aristot. de Vent. 973. b. fortasse Κιρκίας scripsit ut ἄνεμος Καννίας, ἐκνεφίας, ἐνυδρίας, ἐγκολπίας de Mund. c. IV. γνοφίας et κολπίας J. Lyd. de Mens. IV. 76. p. 121. ὀρίας et ὀρεστίας Achill. Tat. Isag. in Arat. p. 158. cf. Parall. 269. Hesychius Θέρμης ὁ θέρους πνέων, non sic sed θερμίης scripsisse videtur.

§. 5. Eustathius p. 1872, 25. τοῦ μονιὸς σῦς ἢ λύκος διενήνοχεν ὁ μονίας καὶ ὁ μονώτης λεγόμενα ἐπὶ ἀνθρώπου ἐρημάζοντος, quae differentia magis usu quodam sancita quam ratione fundata est; namque ξιφίας ἰχθῦς καὶ ξιφιός ὁμοίως Hes. nec differt θαλαμίας, quod Schweighaueserus Appiano e codd. restituit, a θαλαμιός, praeter quae nullum invenio hujus dicatalexiae in oxytonis exemplum; nam pro κοχλιός Paul. Aeg. III. 24. p. 83, 16. apud eundem I. 93. p. 26, 31. κοχλίος scribitur et alibi saepius κόχλιος[20] nec minus suspectum γυλίας pro γυλιός v. Meinek. ad Men. 368. κολίας autem et κολιός diversum valent, hoc avis nomen, illud piscis. At nihil frequentius est quam propriorum, quae barytona esse constat, diversa inclinatio Ἀνανίας ut Λυσανίας, Παυσανίας, et Ἀνάνιος ut δυςάνιος, Βαβρίας et Βάβριος v. Knoch. ad Babr. p. 9. Κριτίας et Κρίτιος, Μαντίας et Μάντιος, et quae consonam futuri characteristicam habent Αἰνησίας (omiss. in Th.) Xenoph. Hell. II. 3, 7. et Αἰνήσιος, Ἀλεξίας (omiss.) Theophr. H. Pl. IX. 16, 8. et Ἀλέξιος, Κτησίας Κτήσιος, Στησίας Στήσιος, Τιμησίας Τιμήσιος,[21] Sosias Sosius Cic. et alia in Dissert. IX. c. II. §. 2. (cf. Keil. Anall. Epigr. p. 55. Adn.) Haec sine dubio multifariam confusa sunt; nec minus injuriae obnoxia substantivorum et adjectivorum terminatio: ἀκαμπίας (δρόμος) et ἀκάμπιος, κεραυνίας ὁ κεκεραυνωμένος Hes. quem Tragici κεραύνιον dicere solent; illique Spartanorum Parthenii ab Aristotele Pol. V. 7. p. 1306, 22. Scymn. v. 332. Dion. Chr. VII. 129. Max. Tyr. Diss. VI. 8, 97. et aliis vocantur παρθενίαι. Unde multiplex oritur dubitatio. Velut de σκοτίαν αἰῶνα Eur. Phoenn. 1484. Scholiastes ambigit utrum nominativus sit αἰὼν σκοτία an σκοτίας (ut γνοφίας) parque ambiguitas genitivi ἀνέμων χελιδονίων Nonn. XI. 495. nam et χελιδόνιος ἄνεμος dici potuit a Chelidonio promontorio vel

---

20) Κοχλίους III. 22. p. 73. ut ap. Stephanum s. Κοχλίουσα et in cod. Nonni Epit. c. XXI. pro κοχλίας.

21) Similiter paronyma Ἰσμηνίας, Καφησίας et adjectivo typo Κηφίσιος Lys. c. And. 106, 41. Andocid. de Myst. p. 16,8. omiss. in Thes. Ab Anapo rivo piorum fratrum alter Ἀναπίας et Ἀνάπιος, quod Wernsdorfius tuetur ad Poett. Min. T. IV. P. I. 373.

Chelidoniis insulis ut Ὀλύμπιος ἄνεμος ὁ ἀπὸ Ὀλύμπου πνέων Hes. pro Ὀλυμπίας et οἱ ἐτήσιοι βορέαι Aristot. Probl. XXVI. c. 2. eodemque fere loco οἱ ἐτησίαι, neque non credere licet genitivum illum eo accentu notatum esse quo nominis confinis οἱ ἐτησίαι casus secundus v. Parall. 269. Pro οἶνος δευτέριος in Nicophont. Fr. p. 852. T. II. jure dubitat Meinekius an δευτερίας scribendum sit[22] sicut alia vinorum genera vocari solent, ἀνθοσμίας,[23] τροπίας, κωνίας, τρυγίας, καπνίας, sed σαπρίας in Fr. Hermipp. T. II. 411. idem fictum putat; attice σαπρὸς οἶνος vocatur vinum vetustum, latine marcidum v. Ruhnken. ad Rutil. p. 102. sed οἶνος σακκίας καὶ σακτός Poll. V. 19. sine dubio promiscue dicitur, etsi illud proprium generis nomen est, hoc attributionis. Huc accedit crebra librorum dissensio cum in illo nomine οἱ ἐτήσιοι et ἐτησίαι Aristot. l. c. cap. 12. tum in aliis. In Bianoris epigrammate Anth. X. 101. τὸν ὑπουθάτιον μόσχον ἄγει δάμαλις in Pal. scriptum est ὑπουθατίαν, quod Buttmannus in Lexil. I. 221. recipiendum fuisse judicat, nam similiter terminata esse μονίας, φρονηματίας, κερατίας. Differt tamen, quod horum nullum cum adjectivo in ιος exeunte commutari potest; nam μόνιος jam jacet; neque omnino scio an exemplum prorsus simile, ἐφυδατίας, ὑπουατίας aut ejusmodi quippiam reperiri non possit. Sed si vel hoc concessum fuerit, in quo equidem tricari nolo, de significatione quaerendum erit, utra huic loco sit aptior, substantiva an adjectiva. Mihi quidem ὑπουθάτιον proprie dictum, alterum poetica auctoritate excusatum videtur. Idem namque Bianor IX. 548. κοῦρον ἀποπλανίην ἐπιμάζιον et Philippus n. 240. βαιὸν ἀποπλανίην λιπομήτορα dixerunt non erronem sive erraticum sed eum qui forte a matre aberraverat, τὸν τότε ἀποπλανηθέντα, qui magis proprie ἀπόπλανος sive ἀποπλάνιος dicitur, contraque βίος περιπλάνιος VII. 736. minus significanter quam περιπλανίας vel πλανήτης ut βίος ἀλήτης Herod. III. 52. Themist. XXXIII. 349. D. βίος πλάνης καὶ μετανάστης Strabo XVII. 833.[24]

22) Vina deuteria Plin. pro δευτερεῖα accipiendum videtur.

23) Ἀνθοσμίας λειμών improbat Lucian. Lexiphan. §. 2.

24) Βίος φρυαγματίας Plut. Anton. c. II. ἠπειρώτης Aelian. H. Ann.

Sed de utriusque terminationis convenientia postea dicturus sum.

§. 6. Urget enim antiquior quaestio et perplexior de ellipsi vocalium ᾰ et ŏ, cui Meinekii verba praefabor Hist. Com. p. 404. „*fortasse* Ἄμφις *et* Ἀμφίας *non nisi diversae ejusdem nominis formae sunt. Ita* Ἐλπίας *dicebatur et* Ἔλπις, Μαντίας *et* Μάντις, Λῦσις *et* Λυσίας, Τέλλις *et* Τελλίας *et alia.*" Haud secus *Μάντις* et *Μάντιος*. In hoc autem primus considerationem intendit Salmasius ille curiosissimus antiquitatis speculator, qui in Plinianis p. 618. B. ita disserit: *Σαγγάριος*, inquit, *et* Σάγαρις *idem est nomen ut* Λούκιος Λοῦκις, Κύριος Κῦρις. Testes ille appellat nullos, sed dubium non est quin ultimum ex Anthologia sumserit, ubi idem homo semel *Κύριος* vocatur XII. 215. bis *Κῦρις* n. 206. et 213. quod nomen in cod. paroxytonon esse, ut ille scripsit, testatur Paullsenus in Collat. p. 76. Alterum praebuit Lucianei libelli inscriptio duplex *Λούκιος* et *Λοῦκις*. Utrinque differt fluvii Bithynii nomen, quem modo Sagarin modo Sangarium vocari pluribus ostendit Chilmeadius ad Malal. XII. 380. D. (p. 585. ed. Lips.) Differt autem eo quod Sangarius paragogae speciem habet vel formalis, qua intellectus non mutatur ut *Αἰτώλιος*, *κάπριος* etc. vel ejus, qua a substantivis derivantur adjectiva, ut Hypaneius amnis Licent. Carm. ad August. v. 62. T. IV. P. II. Poett. Min. et Tiberinus Virg.[25] earumque rationum utraque convenit nominibus *Καΰστριος* et *Τιταρήσιος*, quae si antiquiores auctores habent quam *Κάϋστρος* et Titaresus Senec. Troad. 848. Lu-

---

XVI. 18. *νησιώτης* Eur. Rhes. 701. *οἰκέτης* Ion. 1373. *σκηνίτης* Diod. II. 43. *χειροτέχνης* Dionys. Antt. IX. 24. *σχολαστής* Synes. de Regn. p. 7. D. *στρατιώτης* et *ἱεροφάντης βίος* profert Boisson. ad Eunap. p. 299.

25) Nota sunt *πόλις Θρονιάς* pro *Θρόνιον* Eurip. mons Erycinus, quod Zumptius Ciceroni detraxit, et alia talia; minus vero illa personae periphrasis *rex Annibalianus* pro Hannibal in Itinerar. Hierosol. p. 572. quod cum *θεός Ποσειδώνιος* conferri potest v. Parall. 306. Sed *Ῥείη Κυβηλίς* Nonn. XIV. 214. et *θέαινα Κυβεληίς* XII. 395. XVII. 19. non a *Κυβέλη* sed a Cybelo sive Cybelis denominata est. Amenanum fluvium praetermisi quia de breviore forma *Ἀμένης* ex Sch. Pind. P. I. 130. non satis constat. De gentiliciis in *ος* et *ιος* dixi in Parall. 303.

can. VI. 376. tamen nemo asseverabit haec ex illis contracta esse. At vero *Κύρις* et appellativum *κύρις* sive *κύρης* manifestam prae se ferunt plebeji sermonis corruptelam, qua et propria adulterata sunt, *Ἑλλάδις*, *Διονύσις*, *Καλλίστιν*, *Φιλημάτιν* in epigraphis recentioris memoriae, et communia generis neutrius *ἀσσάριν* et *ἡμιοβέλιν* in nummis v. Eckhel. Doctr. T. I. p. XCVI. et T. II. 234. *κοκκίν* Hieracosoph. p. 122. *κλεθρίν* Malal. XII. 124. B. *γογγύλιν* et *πικρίδιν* Geopp. XII. 1, 9. aliaque innumerabilia quae Du Cangius ex auctoribus suae dictionis profert *μάτιν*, *περβόλιν*, *σιτάριν*, *ῥυάκιν*, *σφοντύλιν*, *στηθάρι* etc. omnia acuta ea syllaba quae acuitur in voce incorrupta, quod certissimum est imminutionis signum. Non recte igitur Welckerus in Syllog. p. 18. quum *Διονύσις*, *μαρτύριν*, hisque paria[26] proposuisset, addit *similem his esse formam doricam Νῖκις* pro *Νικίας*. Cui adstipulatus Schoemannus ad Isaeum p. 274. nomen *Κτῆσις* sibi *vulgarem formam* videri scribit ut *Νῖκις* pro *Νικίας*, *Σῶσις* pro *Σωσίας*. Primum dubito num demonstrari possit haec nomina proprie dorica esse. Nam ut concedamus Burmanno Xenophontem non *Σωσίας Συρακούσιος* scripsisse sed *Σῶσις*, quomodo iste in nummis et a Plutarcho Liviόque appellatur, tamen ex hoc et similibus Doriensium nominibus *Ἆγις*, *Δᾶμις*, *Πόλλις*, *Λάμπις* Paus. V. 8, 3. *Πίονις* IX. 18, 4. *Χίονις* VI. 13, 1. non sequitur hanc terminationem uni genti propriam aut praecipuam quam compluribus communem fuisse, id quod comprobant Atheniensium nomina similiter figurata. Verum in hoc viris doctis non tantopere adversor, quantopere repugno de origine, quam illi omnibus assignant eandem, quamvis multiplices pateant ad derivandum viae. Unam commonstrat EM.

---

26) Paucula adjecit Franckius ad Inscr. Richter. p. 195. nihil admodum Franzius in Elem. Epigr. 248. et Keilius Onomat. 80. qui omnia illa iterarunt quasi indicta ignotaque. *Σάριν εἶδος ὄρνεον ὅμοιον ψάρῳ* Hesych. nihil aliud videtur quam *σαρίον* vel *ψαρίον*. In Schol. Il. XXI. 351. *θρύον πόα ὁ λεγόμενος θρύσος*, aut *θρύσιος* ex EM. restitui debet aut *θρύσις* ex illo contractum. *Ὄλειρ ἔλιος μῦς* Hes. si sanum est, pro *ὀλίς* id est *ὀλιός* accipiam, quod eodem modo interpretatur sciurum vel glirem.

729, 38. ὡς παρὰ τὸ Βάκχος Βάκχις καὶ Κόννος Κόννις[27] καὶ δῆμος (vel Δῆμος) Δῆμις καὶ Δᾶμις, οὕτω στρατός (Στράτος) Στράτις καὶ πλεονασμῷ Στράττις, similiterque θοῦρις ἀπὸ τοῦ θοῦρος γίνεται p. 475, 47. Hac ratione Γύμνις, Δέλφις, Δόρκις, Θύρσις, Κάλαμις, Κῆπις, Λύκις, Μύρτις Dem. Cor. 324. Πόταμις Thucyd. VIII. 85. Ὕμνις et Πόλυμνις Paus. Σφόδρις Apollon. I. 1041. Ξεῖνις Inscr. Naval. XIV. 498. Φόρμις Paus. ab appellativis et propriis in ος terminatis Δέλφος, Πόλυμνος et ceteris, quae in oculis posita sunt, repeti licet; Χάρμις dupliciter a Χάρμος et Χάρμη, nam feminina quoque ad derivandum apta: παρὰ τὸ γυνή γυννίς ὡς δάφνη Δάφνις καὶ νύμφη Νύμφις EM. 243. quibus similia sunt Αἴχμις, Μόλπις, Μοῖρις, Σμῖλις, a δόρυ Δοῦρις EM. 247, 35. a verbis Πρέπις, Χαῖρις, Τέλλις, Σκέλλις Parthen. c. 19. ut a σίνομαι σίνις. Horum plerisque conjuncta sunt nomina in εας et ιας, Δημέας, Ξενέας, Χαιρέας, Τελλίας, sed ratio non est cur Τέλλις ab hoc potius quam a Τέλλος (nam id quoque noscitur) vel ab ipso verbo derivatum putemus, ac ne illud quidem pro argumento valet quod Schol. Pind. Nem. VIII. 1. Δεῖνιν vocat quem poeta Δεινίαν, idemque homo Ἀναξίας et Ἄναξις v. Siebelis ad Paus. II. 22, 6. archon atticus Δάμασις Sch. Pind. in Argum. Pyth. p. 298. et paullo ante Δαμασίας ut in marmore Pario; inclytus urinator Σκυλλίας et Σκύλλις v. Interpr. ad Herod. VIII. 8. nam hic idem Σκύλλος dicitur Anth. IX. 296. et Λύκις alias Λύκος v. Schol. Arist. Rann. 14. ut Φόρμις poeta scenicus ap. Suidan Φόρμος, et fluvius Σίλαρος — ὁ Γεωγράφος Σίλαριν Eust. ad Dion. 358. Hinc consequitur Κτῆσις, Ζῶσις, Νῖκις etc. a Κτῆσος EM. Σῶσος, νίκη vel νῖκος non longius abesse quam ab his quae in ιας terminantur, licet Graecis concessum fuerit eundem hominem nunc Sosin dicere nunc Sosiam eodemque etiam appellativorum flectere exitus, quemadmodum Herodotus dixit ἐὰν τρόφιες γένωνται eodemque intellectu quo τροφίαι et equus duri oris et contumax στόμις usurpatur et στομίας, piscis idem θράνις et θρανίας, sellularius ἕδρις ὁ ἑδραῖος et ventus ἑδρίας ὁ ἀεὶ πνέων Hes. ὠτοκάταξις, quod semel legitur, et ὠτοκαταξίας,

27) Sic Meinekius correxit in Hist. Com. 222. pro Κρόνος Κρόνις.

quod saepius, eadem inter se ratione juncta qua ταραξίας et βορβοροτάραξις, Λεξίας et πολύλεξις v. Parall. 227. ubi omissum est τῆς πολυγενέσεως οὐσίας Plotin. Enn. III. L. IV. 286. G. His conjunctissima sunt propria illa, quae sigma futuri referunt Ἀπόληξις Demosth. et Ἀποληξίας Alciphr. III. Ep. 4. Πρᾶξις Aelian. V. H. XIV. 24. Πραξίας, Ἔρυξις Ἐρυξίας, Πεῖσις[28] Πεισίας, Τίσις Τισίας, Τέλεσις Τελεσίας etc. nonnulla triplici praedita specie Ἄλεξις Ἀλεξίας Ἀλέξιος, quorum postremum quum sit in usu omnium novissimum, parum opitulatur eorum opinioni qui terminationem non puram purae subnatam putant. Nostro quidem judicio Νίκις et Νικίας haud aliter comparata sunt quam Νικίδης Lys. Fr. CI. Demosth. 991, 14. et Νικιάδης 1305, 1. Thuc. IV. 118. aliaque patronymica et quasi patronymica Κρεοντίδης Κρεοντιάδης, Λεοντίδης Λεοντιάδης, Φιλίδης Polyb. et Φιλιάδης Demosth. Χαρίδης Callim. Χαριάδης Polyb. Non aptiora ad probandum duco quae Welckerus affert ῥητιάρις et Ἀπολλινάρις, quorum illud nihil aliud est quam ῥητιάρης simileque opificum vocabulis graecoromanis ἁμαξάρης, βαρκάρης, μακελλάρης, ταβερνάρης, τορνάρης etc. alterum totum romanum *Apollinaris*, quod Graeci scriptores saepe ad suam consuetudinem inflectunt ut Φετιάλιος, Κοιντίλιος, Ἀπρίλλιος, ἀγορανόμος κουρούλιος Inscr. n. 1133. unde nemo Fetialis, Quintilis etc. concisa credet sed potius contrarium. De graecis hujus dicatalexiae exemplis unum est quod Grammatici in quaestionem vocarunt, heroicum nomen Χρόμις[29] et Χρομίος vel Χρόμιος, nam accentus discrepat duarum regularum concursu et quasi conflictu in contraria actus; quippe si trisyllabum natura sua constat, mediam acutam habet more tribrevium; si vero genitivus

28) Plutarch. V. Demetr. XXXIX. ubi vett. Edd. Πῖσις ut Πεισίας in Amat. II. Xenoph. Hell. VII. 1, 41. Paus. I. 3, 4. sed Πισίας Arist. Avv. 767. quasi a futuro πίσω. Πεισίων Sch. Pind. P. II. 39. postremo Πιστίας et Πίστων v. Bornemann. ad Xen. Memm. III. 10, 9.

29) Id unus gerit Mysorum dux; *Chromius* complures homericorum heroum graeci exterique. Schneiderus ad Arted. Synon. p. 98. composuit piscium incertorum nomina χρέμψ, χρέμης et χρόμις sive χρομίς v. Schweighaeus. ad Athen. T. IV. 268. Generis nullum indicium extat praeter *immunda chromis* Ovid. Hal. 122.

bisyllabi in nominativum vertit EM. 815, 43. accentus suo manet loco. De hoc igitur Dionysius in Schol. Il. XVII. 218. ita disputat: εἴ τις ζητοίη πότερον παρακεποίηται, εἴποιμεν ἂν τὸν Χρόμιον· εὔλογον γὰρ ἐκεῖ (Il. II. 857.) τὸ ὄνομα πρῶτον, hoc est, in catalogo, quum poeta primum hujus viri mentionem faceret, verum et nativum nomen (Χρόμις) positum esse, posteriore autem loco immutatum (Χρόμιος). Quae probatio plus valeret si certior esset catalogi auctor, sententia ipsa non displicet, ut ab ἵππος Ἵππις EM. sic a χρόμος Χρόμις derivatum vel etiam primitivum etymique expers esse ut cetera Trojanorum Mysorumque vocabula Πάρις, Μάρις, Πύρις[30] et hinc processisse Χρόμιος ut a μάντις Μάντιος. Sed idem et femininum Χρομία Paus. V. 1, 2. a χρόμος nasci potuisse indicio sunt ab aliis bisyllabis derivata Ὀδίος, Δολίος, Στροφίος. Eodem statu sunt Ἄδωνις Ἀδώνιος Anecd. Bekk. 346. quibus brevior forma Ἄδων et Adon v. Burmann. ad Anth. I. n. 72. v. 33. p. 43. Meinek. ad Theocr. XV. 149. Σθένις Σθένιος Lehrs. Arist. 280. homericumque adjectivum θέσπις θέσπιος, cujus generis perpauca apud illum leguntur eaque unius formae ἴδρις, εὖνις et femininis adjuncta θοῦρις et ἦνις, postremo neutrum τρόφι, quod quia nullum aliud in simplicibus extat neutrum, Grammatici mutilatum dicunt.

§. 7. De his igitur positionis flexibus unicuique potestatem faciam decernendi quod velit, si modo meminerit quam difficile sit liberrimos Graeci sermonis motus legibus vincire severis. Etenim licuit illis ex uno quasi semine multiplices elicere foetus. Τέλλος Τέλλις Τέλλην Τελλίας, Ἄλεξος[31] Ἀλε-

30) Pro Πύριν Il. XVI. 416. olim Πύρην legebatur et contra Μάρις Suid. pro Μάρης, pariterque miscentur Ἄττις et Ἄττης, Τέλλις et Τέλλης Thuc. V. 19. Φάρις et Φάρης v. Siebel. ad Paus. IV. 30, 2. Λάμπις Demosth. Λάμπης Themist. Or. XXIII. 297. D. Gentilicium Σίντις Graeci interpretantur σίντης. Πρύμνης Corinthius Syncell. Chron. p. 179. C. a Pausania Προῦμνις vocatur ut Προύλεσι πεζοῖς ὁπλίταις Hes. pro πρυλέσι, quod Herodianus ad rectum πρυλής, alii ad πρύλις retulerunt Sch. Il. V. 744. nec minus fluxa πτέρνις, φάλκις, χλοῦνις. Singulare vero repugnantiae exemplum Λάτρις τὸ ἁπλοῦν, εἰδωλολάτρης δὲ διὰ τοῦ ε̄ Suid.

31) Hinc esse videtur genitivus Ἀλέξου Athen. XIV. 620. E. Proxima in Thes. aut perperam tractata aut prorsus omissa sunt.

ξις Ἀλεξίας Ἀλέξιος Ἀλέξων Ἀλεξίων Ἀλεξῖνος —Ἄριστος Ἄριστις Ἀριστέας Ἀριστίας Ἀριστεύς Ἀρίστων Ἀριστίων et ut cuique fingenti placuit. Hisque modo pro diversis utuntur, modo summa in aequabilitate ponunt. Unde sunt illa in vetustis exemplaribus dittographiae indicia: Ἀνάγων ἢ Ἀναξίας Schol. Lycophr. 511. Τέλεσις ἢ. Τελέστης Athen. I. 21. F. Φαίδων ἢ Φαιδρίας v. Meinek. Hist. 385. Ζηνίς ἢ Ζηνεύς Ath. XIII. 601. F. ubi Ζῆνις scribendum ex Anecd. Bekk. 1192. Utrique ad speciem simile Πῆλις Paus. X. 27, 1. et Πηλεύς sed diversa fortasse origine; nam Ζῆνις pro Ζηνόδοτος accipi potest ut Θεῦδις Anth. XII. 179. cui in Thes. perperam articulus femininus praeponitur pro Θεόδοτος vel Θεόδωρος, Ἄθηνις (omiss. in Th.) Steph. s. Δύμη Suid. s. Ἱππώναξ pro Ἀθήναιος vel Ἀθηνόδωρος. Neque huic adversatur quod sic composita alio detorqueri possunt Θευδᾶς ὑποκοριστικὸν τοῦ Θεόδωρος EM. 444, 34. cui quod Arcadius adjungit p. 21, 17. Πυθᾶς fortasse idem nomen est quod Πύθις scribitur Paus. X. 6, 3. Plin. XXXVI. 5, 4. quod si a πύθω puteo vel ab urbe Delphica ductum est, sic pronunciari oportet ut Πύθων, Πυθέας Pind. Πύθιος et Πυθιάς Anth. hoc est ypsilo longo; idemque Πυθᾶς etiam pro Πυθόδωρος accipi posse intelligitur ex Schol. Dion. Gramm. 857. ὁ τέταρτος τῶν ὑποκοριστικῶν τύπος εἰς ᾱς ὡς Ζηνᾶς ὁ Ζηνόδωρος καὶ Μητρᾶς ὁ Μητρόδωρος ut Sex. Pompeji libertus ductorque classium ab Appiano Μηνόδωρος, a Dione vero Μηνᾶς vocatur; nam haec nominum propriorum interpolatio nullis adstricta tenetur legibus sed modo dissimilia similiter flectuntur modo similia diverse, neque solum Metrodorus aliquis familiariter Μητρᾶς appellari potuit sed etiam is qui a parentibus nomen Μητρέας accepisset ut Ἡρέας καὶ ἐν συναιρέσει Ἡρᾶς ὡς βοῤῥᾶς EM. 436. et Δημᾶς ἀπὸ τοῦ Δημέας Schol. Dion. 714, 24. nec Μητρᾶς solum illius vices subire potuit sed etiam Μάτρις (Μᾶτρις) v. Schweighaues. ad Ath. T. I. 315. dorice quidem ut Ματρέας Alexandrinus. Et Νύμφις EM. non a Νυμφόδωρος repetit sed a νύμφη. Amynander vero rex Athamanum a Polybio saepius sic, semel Ἀμυνᾶς nuncupatur IV. 16, 9. sicut Alexander ab Epiphanio Ἀλεξᾶς, idemque illud ex Ἀμυνίας existere potuisse testatum

faciunt appellativa ejusdem potestatis κερατίας et κερατᾶς, ἀργίας et ἀργᾶς, παππίας novitiumque παππᾶς.[32] Quare nominis Ἀκεσᾶς triplex vel quadruplex origo patescit Ἀκεσίας Ἀκέσιος, Ἀκέσανδρος, Ἀκεσόδωρος. Id enim affero exempli causa; sed sunt longe plurima a dissimillimis orsa principiis: Θωμᾶς καὶ Κοσμᾶς ἀπὸ τοῦ θαυμάσιος καὶ κόσμιος EM. 101, 52. et ab aliis rursus Πτερᾶς Apterorum conditor Paus. X. 5, 10. Ἀμπελᾶς Leon. Diac. VII. 113. Ἐπαφρᾶς, Παρμενᾶς, Παλλαδᾶς et caetera in medio posita. Quorum inenarrabilem varietatem veteres quantum facultas tulit digerere conati sunt primumque illa quae legitimae contractionis speciem prae se ferunt, secreverunt a decurtatis id quod ex Arcadii verbis apparet nomen Ἑρμᾶς tanquam dorice contractum separantis ab Ἀρτεμᾶς, quod ὑποκοριστικόν vocat quanquam is verus hypocorismus non est sed corruptio irrationalis, qua nunc quoque nomina hominum productiora et immoderatius excurrentia ad unius syllabae vel duarum angustias rediguntur *Radulphus* (Ralph) *Nicolaus* (Claus) *Jacobus* (Jost) *Rodericus, Elizabetha* sive *Isabella* etc. Quae vero legitime contractis adnumerari non possunt, quadrifariam dividunt, in propria Λουκᾶς, Φιλητᾶς — deminutiva λαχανᾶς, ὀστρακᾶς[33] — episcommata δακνᾶς, φαγᾶς, quarto ea quae ἀπὸ συμβεβηκότος vocant ut τρεσᾶς,[34] de quibus omnibus dixi in Wolfii Anall. III. 51. Sed quod primo loco positum est Λουκᾶς, nobis in cogitationem refert supra allatum §. 4. Λοῦκις et si quid aliud syllaba ις finitum speciem gerit imminutionis, non modo illa quibus una ad integritatem litera deest Θέογνις, Θέομνις et Κλέομνις ex Θεογένης, Κλεομένης deflexa v. Franck. ad Inscr. Richter. 249. sed praecipue quae Grammatici exsignarunt a primitivorum similitudine longius abstracta: ἄστριας ὑποκο-

32) Πελλᾶς περισπᾶται ἐπὶ σκώμματος ὄν Arcad. 22. idem est quod Πέλλης πέλλητος ὁ γέρων Hes. hoc est πολιός et ab eodem etymo unde πελλίας et Πελίας.

33) His additum πινακιδᾶς etsi tuetur Choeroboscus Cram. II. 295. in πινακᾶς mutandum videtur, quod nomen Du Cangius catillorum confectorem interpretatur.

34) Sic scripsi pro τρέσας, quod participii modo declinatur.

κοστικῶς ὡς ὁ παρθένιος πάρθις[35] καὶ ὁ Χαλδαῖος Χάλδις καὶ λάσταυρος λάστρις EM. 159, 28. quae nonnulli syncopae subjecerunt. Sed verior Herodianus ib. p. 93, 50. ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάραος Ἄμφις ὡς ἀστράγαλος ἄστρις, Ἰφιάνασσα Ἶφις· τοῦτο οὐ συγκοπὴ ἀλλὰ μετασχηματισμός. Quin etiam demonstrari nequit λάσταυρος magis primitivum esse quam λάστρις, neque alia ratione ad hypocorismum refertur quam quia ex comparatione usitatae vocis attenuatum videtur seu contemtus significandi causa seu per licentiam familiaris appellationis. Sed hujusmodi fundamentis inniti videtur Schol. Dion. Gramm. 857. Ὦρός φησιν ὅτι καὶ ὁ εἰς $\overline{\nu}$ ἐστὶν ὑποκοριστικὸς τύπος ἴον * * * *[36] καὶ ὁ εἰς $\overline{\upsilon\varsigma}$ καμμῦς — εἰς $\overline{\iota\varsigma}$ δὲ ὁ κομβὶς τοῦ κομβίς, quod si integre scriptum est, pro κομβολύτης accipi oportet sed dubito an aliter scripserit ὁ κόμπις (ἀπὸ) τοῦ κομπός id est κομπαστής, ut ψεῦδις Pindaricum pro ψευδολόγος ex illa quidem ratione qua Εἰδώ ab Εἰδοθέα, Ἄμφις ab Ἀμφιάραος detorta putabantur. Nostra vero sententia ψεῦδις a verbo derivatum est ut σίνις, ψάλις ὁ κιθαριστής Hes. κόπις ὁ λάλος παρὰ τὸ κόπτω Schol. Eur. Hec. 129.[37] τρόφις alumnus Lyc. 265. τρόχις cursor Aesch. Prom. στρόφις versutus, quod Pollux VI. 130. sic ut πτάκις III. 136. ἔντικρυς κωμικόν dicit non ob terminationem, nam et Lyrici poetae tragicique his utuntur nominibus, sed quia forte apud Comicos legerat et vox ipsa significationem habet vitii ut λάστρις, γύννις, Δίφρις ὁ ἑδραῖος, οἷον ἀργός, Πτάκις δειλός, Χάλις χαλίφρων Hes. quare etiam in deminutivis referuntur sed injuria.

---

35) Citharistae Locrensis nomen Σπάρτις Anth. X. 584. alio loco VI. 54. scriptum est Πάρθυς, Πάρθης et Πάρθις. Hoc praefert Brunckius ad Anall. III. 86. n. 58. et pro Παρθένιος accipit. Sic aliquis dixerit Πάρμις VII. n. 504. pro quo in epigraphe Πάρμος legitur, ex Παρμένων vel Παρμενίδης conversum esse unde Παρμενᾶς in charta Borgiana, sed non facile probaverit. Πάρμυς Cyri neptis Herod. III. 88. nihil nos juvat.

36) Excidisse videtur πίθων ὁ πίθηκος vel simile quid.

37) Coraes ad Heliod. 298. hanc significationem a feminino κοπίς translatam putat fere ut κύρβις dicitur legulujus. Sed obstat diversitas accentus.

§. 8. Postrema disputationis nostrae pars pertinet ad usum vocabulorum in *ιας* desinentium et varia inclinamenta. Ad illum quod attinet, dicendum est, non omnium parem esse auctoritatem: *Ἀναφάλαντον οὐκ ἀνφαλαντίαν λέγουσι* Suid. *τολμητής οὐ τολματίας* Thom. quo Agathias I. 4, 14. Anna Comn. XV. 474. B. XVIII. 231. B. et alii hujus ferreae catenae utuntur cum similibus: *ὁρμητίας* v. Has. ad Leon. Diac. p. 442. *ἀλαζονίας, γοητίας, σωμασκίας* Epimerismi Herodianei praebent, *βρυχητίας* et *σοφισματίας* Nicetas, *γυναικοπρωσωπίας* Constant. Manass. *ἀγαλματίας, γλωσσηματίας* (lingulaca) *δογματίας* Caesarum aequales,[38] *βαδισματίας* pro *βαδιστικός* et *κρατίας* pro *κράτης* Pollux poetis addicit comicis, quorum princeps proprio *Ἀμυντίας* Eqq. 570. usus est pro adjectivo praeeuntibus Tragicis qui *Ζεὺς νικόμαχος καὶ πανσανίας* et alia hujusmodi ausi sunt Aglaoph. 857. Hos sequuntur Grammatici: *Μιξίας ὁ μιγνύων* et *Τισίας ὁ τιμώμενος* Suid. *Ἁγίας ὁ ἡγούμενος* Tim. Gloss. *Ἀκεσίας ἀντὶ τοῦ ἰατρός* Anecd. Bekk. 379. Hoc in genere si quid est offensionis, ad vicinas decurritur terminationes, quarum opportunissima est *ιτης*. *Λίθος μυλίας* dicitur Strab. VI. 269. qui paullo post p. 277. *λίθος μυλίτης* sicut *κογχυλίας λίθος ἐν Ἀριστοφάνους Δαιδάλῳ καὶ παρὰ Ξενοφῶντι κογχυλιάτης* Poll. VII. 100. idemque lapis *γαλαξίας* et *γαλακτίτης*, idem *πλακοῦς ταγηνίας* et *ταγηνίτης* Athen. XIV. 646. E. *οἶνος ὀμφακίας* et *ὀμφακίτης*, *ἄρτος ὀβελίας* et *ὀβελίτης*, *ἐρέβινθος ὀροβίας* et *ὀροβίτης*, sed *νεβρίας* et *νεβρίτης* res significant diversas.[39] Verum eodem aliae tendunt viae: *Κορακεύς ἰχθῦς*, *Κορακίας ὁ μέλας καὶ κολοιός καὶ κορακῖνος* Hes. idemque serpens *τυφλίας* et *τυφλίνης*, alius *κεγχρίας* et *κεγχρίνης* v. Schneider. ad Nic. Th. 463. quo nescio an defendi possit Hesychii scriptura *Καικίνης ὁ καικίας ἄνεμος ἀπὸ Καΐκου*. Et a diversis principiis synonyma *ὀμφακίας θυμός* et *ὀξίνης* Aristoph. *πατταλίας ἔλαφος* et *σπα-*

38) *Ὀνοματίας* Herodian. *π. Μον.* p. 34. significare potest *ὀνοματολόγον* vel *ὀνοματοθήραν*, sicut *κομματίας* dicitur qui incisiones frequentat, sed fortasse *ὀνηματίας* scripsit.

39) Accipiter *σπιζίας* dicitur, quia aviculis infestus et aegithalus *σπιζίτης*, quia magnitudine *ὅσον σπίζα* Aristot.

θίνης. Tum etiam quod deest complere possunt adjectiva, quae saepe cum illis consociata sunt βίος κομπώδης καὶ φρυαγματίας Plutarch. V. Anton. II. nec differt ποταμὸς κυματίας a κυματώδης, vel ἥλιος λαμπρὸς καὶ μὴ καυματίας Theophr. Sign. Pluv. IV. I. 797. a καυματώδης. Atque haec etiam auxilio succurrunt ubi femininis opus est, διφθερίας et διφθερῖτις personae comicae Poll. ὀφθαλμίας ἀετός Lycophr. et Ἀθηνᾶ ὀφθαλμῖτις Paus. *ostracias sive ostracitis* Plin. XXXVII. 65. ὀροβίας et ὀροβιαία etc. Est vero etiam illis proprium femininorum genus, quod ad similitudinem motionis accedit: ἀκοντίας ἀκοντιάς, δρακοντίας δρακοντιάς, ὀρεστίας ὀρεστιάς, neque tamen ea vera et propria est motio sed potius denominatio, ut a Βορέας patronymicum Βορεάς, ab inventore Dinia calceorum genus δεινιάδες ut ἀλκιβιάδες, et τελεσιὰς ὄρχησις ἀπὸ Τελεσίου τοὔνομα λαβοῦσα Ath. XIV. 630. A. Ἀδρίας κόλπος, Ἀδριὰς θάλασσα, Μιλύαι gens, Μιλυάς terra, cujusmodi feminina non solum a masculinis oriuntur sed undelibet Σπάρτη Σπαρτιάς, Δῆλος Δηλιάς etc. Verae autem et germanae motionis exemplum unicum est illud, quod in Diss. I. c. II. §. 6. protuli ταμίας ταμία, nam νεανίας femininum quidem habet sed ex alia analogia νεᾶνις.[40] Unum item paraschematismi ἀμίας ἅμια, cui ad speciem simile re dispar est, Λαμία denominativum vel a Λαμίας (Lamia) vel a Λάμιος, Λάμις, Λάμος. Hac ratione copulari possunt Ἀγαλλίας Ἀγαλλίς, Νικίας Νικίς, Φειδίας Φειδίς,[41] quanquam fieri potest ut Agallis nomen a flore acceperit. Πεῖσις vero Paus. X. 26, 1. et Τέλεσις Ath. XIII. 587. E. non masculinis Πεισίας, Τελεσίας apposita sed ipsarum actionum nomina sunt ex communibus propria facta; quo genere abundant Graeci: Μῆτις, Νίκη, Σιγή, Εἰρήνη, Ἀγάπη quae attigi in Diss. IV. c. VI. §. 1. copulatumque Μηλόβοσις, et sermo latinus: Concordia Gruter. Inscr. p. 895. n. 5. Felicitas p. 313. n. 2.

---

40) Si a νεάν derivatum esset, non diversum haberet ab Αἰνιανίς, Ἀκαρνανίς, Τιτανίς accentum.

41) Hoc significat Alcaeus Anth. VII. 429. ubi ex duplici φφ tumuli tabulae inscripto argumentum ducit mulieris sepultae nomen fuisse Φιδίς ut in cod. scriptum est.

Victoria p. 610. n. 3. Hilaritas p. 771, 2. Pietas p. 1134, 2. Et ex genere verbalium Συνάλλαξις et Ἴασις nomina nympharum Ionidum fontis medicati praesidum Paus. VI. 22, 1. quorum illud fortasse Συνάλθαξις scribendum est, Ἐπίκτησις Choerobosc. Gaisf. I. 56. Anecd. Bekk. 1193. Epictesis Gruter. p. 598. n. 6. p. 858. n. 7. p. 1042, 7. Auxesis p. 71. n. 3. p. 76. n. 3. Aesthesis p. 868, 8. Acesis p. 835. n. 8. Epiteuxis p. 752, 10. p. 1042, 7. Heuresis p. 676, 11. Reines. Class. XII. n. 26. p. 660. Haec omnia non alio quam appellativa notantur accentu; nam antonomasia tonum non mutat; mutat vero denominatio; τὰ γὰρ παρώνυμα χαίρουσι τῇ ὀξείᾳ ὡς Χρύσης Χρυσίς Arc. 34. quod nomen persaepe legitur v. Meinek. Hist. Com. 328. neque refert utrum hinc repetamus an a χρυσός ut χαλκός Χαλκίς, an ab andronymico Χρῦσις Thuc. II. 33. Regulam confirmat exemplorum copia maxima Θαλασσίς (θάλασσα, Θάλασσος) et quae ex confesso a nominibus secundi ordinis appellativis propriisve declinata sunt Ἀγλαΐς, Ἀμπελίς, Ἀντιοχίς Sch. Soph. Oed. T. 773. Γλαυκίς, Δωτίς, Θεωρίς, Ξανθίς, Παρθενίς, quorum pleraque in Anth. leguntur, Ὑμνίς Lucian. Dial. Mer. XIII. Φοιβίς ib. IV. Φαεινίς Thuc. IV. 134. Φαεννίς Paus. X. 12, 5. et composita Δημοστρατίς, Θευφιλίς, Λεανδρίς, Νικοστρατίς Ath. 586. B. Πολυαρχίς, Σθενελαΐς, Φιληρατίς, vel tertii Λεοντίς, Σαλμωνίς Alciphr. III. 28. Εὐτυχίς, Θευγενίς, Κλεανθίς, Χρυσανθίς Paus. I. 44.[42] Hinc mendi arguimus barytona Ἄνθις Ath. 586. C. Κύθηρις Plut. V. Anton. IX. Πρόμηθις Anth. XIII. 27. Κλεόφαντις V. 279.[43] Νίκιππις VII. 186. Ἀντιόδημις IX. 567. quorum utrumque in Plan. acuitur, Πρᾶτις Sch. Theocr. XIII. 25. hoc majore jure quod Ἄσωπις Diod. IV. 72. saepius Ἀσωπίς scribitur Sch. Pind. N. III. 6. EM. 95, 3. et pro Δῶρις

---

42) Περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος Callim. Ep. XXIII. Anth. V. 148. interpres *de filio Apellide*. Sed filius *Apelles* puto dicebatur, Apellis filia.

43) Jacobsius dicit in Plan. paroxytonon esse *secundum vulgarem usum*. Hic usus constat in appellativis προφῆτις, ἱεροφάντις, σπαρτιᾶτις. Neque aliter viri docti scribunt propria Καλλικράτις Corp. Inscr. n. 1210. Κλεοκράτις et Δημοκράτις n. 1211. (omissa in Th.) Μενεκράτις Anth. VI. 208. nullo quod sciam antiqui auctoris testimonio freti. Mendosum certe Θεόγνις (femina) Clem. Strom. IV. 381. A.

Priscian. VI. 67, 263. (709. P.) frequentissime Δωρίς, quodque Θεῶνις EM. 327, 20. obruitur multitudine oxytonorum Ἀγωνίς v. Meinek. Hist. Com. 386. Ζηνωνίς, Φιλωνίς Anth. Χειλωνίς Parthen. XXIII. quibus nemo alium accentum assignat quam epithetis ἰωνίς φωνή Christod. Ecphr. 381. πλατωνὶς μοῦσα v. 390. etc. Itaque etiam mulierum nomina ab andronymicis, quae omnes easdem literas habent, distinguuntur accentu: Ἀλκίς (omiss. in Th.) Paus. IX. 17, 1. Βαυκίς, Γληνίς, Δορκίς in Alexideae fabulae inscriptione, Σκυλλίς Anth. VII. 475. Φυλλίς, Χρυσίς a masculinis Ἄλκις (omiss.) Apollod. II. 1, 5. Paus. IV. 9, 2. Γλῆνις, Σκύλλις Paus. Φύλλις Sch. Plat. Gorg. p. 341. Sch. Arist. Vesp. 1277. Χρῦσις. Ergo a Φίλτις[44] derivatum feminae nomen melius Φιλτίς scribitur Diog. VIII. 88. quam Φίλτις Jambl. V. P. 36, 218. (532. Kiessl.) et pro mendoso Νικία Anth. VII. 298. non Νῖκι reponendum erat sed Νικί, sive hoc a masculino Νῖκις VII. 326. ductum est sive a νίκη ut ab εἰρήνη Εἰρηνίς, et pro τῆς Τίσιδος VI. 274. e Palat. revocandum Τισίδος diverso ab ὁ Τῖσις tono.[45] Longa enim illius nominis syllaba prior; quae si corriperetur, Τίσις scribi oporteret similiter appellativo ut ante relata Τέλεσις, Πεῖσις etc. Pariter si retinemus tralaticiam scripturam Μνῆσις Ath. XIII. 576. F. id natura appellativum, usu proprium est, sin autem, quod Ven. praebet, Μνησίς, paronymon dici oportet a masculino Μνῆσις vel Μνῆσος (Μνήσων, Μνασέας, Μνασίας) ut ab ὁ Ἀπόληξις ἡ Ἀποληξίς Dem. c. Macart. 1066, 1. quod Bekkerus gravandum putabat, sed nihil refert. Nec assentior Jacobsio nomen mulieris Ἐλπίς gravari jubenti diastolae causa „*ut ἰσχύς quum fit proprium nomen Ἴσχυς scribitur*" ad Anth. p. 51. Verum hoc masculinum est, illud vero ejusdem generis quo appellativum ἐλπίς et vel ex hoc ipso conversum vel a masculino Ἔλπις (Ἐλπίας) derivatum.

---

44) V. Boeckh. ad Pind. Expl. p. 156. Hinc Φιλτίας et Φιλτιάδης Dem. c. Lacr. 929.

45) Anth. VI. 274. Vitiose igitur Τίσις editum Paus. IV. 9, 2. quod tacite correxit Bekkerus in Lysiae Fragm. XLV. (CXXI. Reisk.) et Λύσις IX. 3, 1. Maxim. Tyr. XXIV. 4, 460. contra regulam Moschopuli Sched. p. 179. quam confirmant poetae Anth. App. p. 96.

Et eandem ob causam praefero *Φροντὶς* δῖα Il. XVII. 47. tonosi nunc receptae quam Herodianus probat sed non sine haesitatione: *τὰ εἰς τις — ὀξύνεται· οὕτως οὖν καὶ Φροντίς· εἰ μὴ ἄρα, ἐπεὶ κύριον τοῦτο, καὶ βαρυτονηθήσεται.* Etenim nihil causae est cur malimus proprium a non proprio distinguere; quae nominum genera in accentu multo saepius congruunt quam discrepant v. Lehrs. de Arist. 297. sq. quam masculinum secernere a feminino, quorum distinctio legitima est nisi qua intercedit alia ratio. Nam *ὁ Ἶφις* et *ἡ Ἶφις* homotona sunt quia utrumque adjectivum est, item composita *ἡ Νικόπολις* Plut. V. Sull. II. *ἡ Νικασίπολις* Paus. IX. 7, 3. *ἡ Ταυρόπολις* I, 42, 7. *Χρυσόθεμις* etc. Sed viri nomen scribitur *Μύρτις* Plut. Quaest. Gr. c. 40. feminae *τὴν Μυρτίδα* in Corinnae versu ut *ἡ Κορωνὶς τῆς Κορωνίδος*, *ἡ Χλωρὶς τῆς Χλωρίδος* Strab. VIII. 347. Sch. Plat. Symp. p. 376. Sch. Pind. P. IV. 306. Sch. Apoll. I. 156. Lyc. 881. *τὴν Χλωρίδα* Apollod. I. 9, 9. Tzetz. Chil. IV. v. 422. Aliter vero isosyllabi nominativo accusativi *Σκύθιν* ap. Aeschinem,[46] *Μύρτιν* Anth. IX. 26. *Κόρωνιν* in Hesiodi versu, *Χλῶριν* Diod. IV. 86. et in tribus Pausaniae locis, propter quos Siebelisius etiam primum casum *Χλῶρις* scripsit V. 16, 3. ubi libri discrepant, sed injuria; nam *Χλωρὶς* scribendum ut *Γλαυκίς*, neque extimescenda synemptosis appellativi *χλωρίς*, nam et *Λυκαινίς*, *Χελιδονίς*, non alium quam animalium nomina habent accentum, quodque Buttmannus ad Sch. Od. XI. 281. ex Apollod. III. 5, 6. affert *Χλῶρις*, olim oxytonon fuisse ostendit codicum omnium scriptura *χωρίς*. Sed interruptum sermonem pertexam. A masculinis igitur in *ιας* (et *εας*) exeuntibus contingunt primum patronymica et patronymicis assimilata *Βορεάδης*, *Αἰνεάδης* (et *Αἰνειώνη*) *Ἀμυνιάδης*, *Ἀρχιάδης*, *Λυσιάδης*, *Μιξιάδης*, *Ὀθρυάδης*, *Πραξιάδης* Themist. Or. XXVI. 317. C. secundo topica *Ἀργεώτης*, *Νικιώτης*, *Χαιρεώτης* Steph.[47] topicisque simile *βορεῆτις* sive *βορεῶτις*. Tertio deminutiva *κοχλίας κο-*

46) V. ad Buttm. p. 426. ubi non recte scriptum *Γέτις et Σάκις nach Stephanus* pro *bey*.

47) Idem *Ἀδρία — ὁ πολίτης καὶ πάροικος Ἀδριανός ὡς Ἀσιανός καὶ Ἀδριάτης.*

ριον, καλλίας καλλιάριον si collineavi in Diss. de Antiphr. 106. et Ξανθίδιον Arist. Rann. 590. sed hoc correpto iota si a recto Ξάνθος declinatum. Quarto adjectiva βόρειος βορειαῖος ut κόπρειος Κόπρειος κοπρεαῖος et andronymica ας Θειαῖος, Ἀριστιαῖος, Ἰσμηνιαῖος, Καλλιαῖος in Corp. Inscr. ouscum conferri possunt Ἀστεροπαῖος pro Στερόπης positum hor. Fr. LX. 132. et Περσαῖος pro Πέρσης v. Ruhnken. H. H. in Cer. 24. Quinto verba γοργιάζειν, ἱππιάζειν, λαρυγ-, μελλονικιᾶν, sed μελλητιᾶν, οὐρητιᾶν, τρυφητιᾶν, φρενι-, σαυλοπρωκτιᾶν etiam nominibus in της et τος subjici sunt et φρικιᾶν substantivo φρικία potius quam proprio κίας. Nec dubium tamen multorum et nominum et verum memoriam extinctam esse et saepe alterum genus offi- alteri. Ita in Arist. Rann. 495. pro ληματιᾶς κάνδρεῖος Bentlejus ληματίας praefert, Vossius contra ap. Hesychium usativos Ληματίαν φρονηματίαν in infinitivos mutat et ei- pro Κυσίαι πασχητίαι et Κυσοδακνία ψωρία alii ut verba lantur suadent. Quin ipse Glossographus illud Γραμμα- περιεσπασμένως non ob aliud enotavit quam ne quis substantivum esse putaret ut est gemmae nomen. Nec de Cyrillo EM. constat pro φιλυδρία φιλῶν ὕδωρ utrum φιλυδρίας psperint an φιλυδριᾷ φιλεῖ ὕδωρ.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 1. In praescriptione Dissert. I. pro MDCCCIII. scrib. MDCCCXXXIII.

P. 4. l. 3. scr. **θρῆνυς** pro **θρῆνος**.

P. 6. adn. ult. post **τάριχος** adde: quae metabolae exempla affert Choerobosc. Dict. 366. cf. Bekk. Anecd. 1368. b.

P. 9. l. 20. scr. **Δρεπάνη** pro **Δρέπανη**. Sed de hujusmodi vitiis postea non admonebo.

P. 17. in adnot. 22. adde **ἱεροὶ ῥόοι** Ibyc. Fr. VI.

P. 22. l. 9. **χέννιον** avis aegyptiacae nomen v. Jacobs. ad Anall. T. X. 210.

P. 29. adnot. ult. pro *proparoxytonon* scr. *paroxytonon* et in adn. 20. l. 4. post *alterum* adde *locum*.

P. 33. adn. 32. Choeroboscus Dict. 290. *γείνεό μοι*, quod satis est.

P. 35. l. 3. scr. *σκυλάκαινα*. Pro *Ἄλκαινα* Keilio Anall. Epigr. p. 188. *Λάκαινα* scribendum videtur.

P. 37. l. 19. post *κυδαίνω* adde *κυκαίνω*, quod fortasse Euphorioni in Meinekii Anall. Alex. p. 40. reddendum: *ζὰψ δὲ ποτὶ σπιλάδεσσι νεῶν ὀλέτειρα κυκαίνει* pro *κακύνει*. *Κυκᾶσθαι* saepius de fluctibus legitur turbantibus, *Χάρυβδις κυκωμένη*, *κῦμα κυκώμενον* Hom.

P. 40. l. 3. post *πρόφρων* scr. *πρόφρας*. Proprii *Πρόφρας Πρόφραντος* meminit Choeroboscus Dict. 38, 18. de *πρόφρασσα* tamen Nitzschius ad Odyss. V. 169. Philoxeno assentitur a *προΐω* repetendum esse. Hesychius *Σαλίβασσα τῇ θαλάσσῃ ἀπελθούσῃ* scripsisse videtur *ἀπελθοῦσα* scil. *ναῦς*.

λίβαντας τινὲς τοὺς ἐν τῇ θαλάσσῃ τελευτήσαντας EM. — L. l. pro Τελεφάη scr. Τηλ.

P. 41. adn. conf. Meinek. l. c. p. 121.

P. 43. de nominibus in ια et η̄ adde Meinek. l. c. p. 46.

P. 52. l. 16. pro *generis* scr. *sexus*.

P. 62. l. 9. Plutarchus fortasse Ium insulam a violis noen habere putavit ut Rhodum a rosis. In adn. 12. adde erodian. de Dichron. p. 299. τὸ βάρος (φᾶρος) καὶ Ῥάρος 'ᾶρος) παρ' Ἀττικοῖς κατὰ χρόνον σημειώδη. Lehrsius in us. Rhen. A. 1843. p. 348. βᾶρος retinet id plantae nomen se putans, cujus nullus casus legitur praeter secundum βάν et quartum βάρον (hoc accentu). Hactenus incertum est nus, βᾶρος an βᾶρον fuerit.

P. 70. Nominibus virorum in ον exeuntibus quae h. l. et 22. tractavi, conferenda sunt illa Prisciani XII. 550. (944. P.) *ssunt etiam hominum inveniri nomina neutri generis ut maribus hoc Basion, hoc Heliconion, in femininis Glyceum, Dorcium.* Basion sine dubio idem significat quod φιμάτιον basium, similiterque in dialectis germanicis aliisque iguis appellatur *Buss* et *Kuss* τὸ κύσαι, aptum sane pueris iellisque nomen. Sed mari si tribuitur, neutrius est generis el per synesin masculini). Sic et servulus pueri ingenui llusor in Plaut. Capt. V. 3, 7. *Paegnion* vocatus est; Ἐρώιν ἐρώμενος Ταραντῖνοι — Ναννάριον εἶδός τι ἀσώτων, αννaρίς κίναιδος Hes. illud etiam puellarum nomen Ναννώ, άννιον, Ναννάριον cognatum latino *nanus, nana*; et nanos ioque in deliciis fuisse constat. Σπατύλλιον est cinaedi men Anth. VI. 254. Galli Cybelae in galliambo Catulli Gallae cuntur, in Luciani Asino §. 36. κοράσια ut ab Appulejo *ellae*. Per synesin vero *scortum exoletum ne quis in oscenio sedeat* Plaut. Poen. Prol. 17.

P. 72. adn. 31. adde: Mella Galliae cisalpinae fluvius et Annaeus Mella; Tinea Umbriae fluvius et Tinea Placentis Cic. Brut. c. 46.

P. 73. Νυκτηίς una ex Nyctei filiabus Apollod. III. 5, 5. ex multis, quas Apollo procreavit, una nomen accepit πολλωνίς Eumel. Fragm. XVI. 405. ed. Marckscheff. quod scio an illis exemplis ab Hermanni suspicione vindicari

possit. Duodecim Asopi filiarum pars maxima a locis appellata est, sed una gerit nomen patris Ἀσωπίς Diod. IV. 74. Et omnino cavendum ne veteres poetas et mythographos omnia ad idem exemplum finxisse putemus. Phaeacum plerique a re nautica appellati sunt, neutiquam omnes v. Nitzsch. ad Od. VIII. 111. qui Rhexenorem praetermisit; Oceanidum multae a fontibus, sed omnium nomina ex vero ducta esse Goettlingius ad Hes. Th. 349. mihi minus persuasit.

P. 78. l. 5. pro *Pamphylus* scr. *Pamphilus*.

P. 90. ἀνίψαλος v. Schneidewin. Exercitt. Crit. p. 16.

P. 91. Σίμαλος et similia nonnulla attulit Keilius Anall. 195. In adn. 15. ante Κῶθος insere κώδη (κώδεια κωδία κωδύα) papaveris caput et κώδων calyx, tintinnabulum a similitudine calycis nominatum sicut campana florea atque aenea.

P. 92. l. 4. pro ἄχιθος scr. ἄχθος.

P. 101. l. 18. In Herodiani l. l. suspectum est σκωπαλέος sed tutius nihil reperio; nam σιωπαλέος non legitur. Quum κονισάλειος et δαιδάλειος neque apud scriptores reperiantur, neque epicorum versibus adaptari possint, usitatas voces non satis commode ionica ellipsi affectas dicit ut ἐκτόρεος.

P. 102. l. ult. ἐπίτασιν scripsisse videtur, non ἐπέκτασιν.

P. 107. adn. 6. ζάφελος ὁ μεγαλωφελής Choerobosc. Dict. 391. Θαῤῥελείδης in fin. adn. 8. Keilius a Θαῤῥέλεως derivatum censet Anall. 136. sed hoc unde compositum sit, non docet; nam Χαιρέλεως dissimile est.

P. 109. l. 3. a fin. θαργηλόν veteres interpretantur θερμόν quod a θέρω derivatum est. Ab illo Schneiderus Ταργήλιος repetit nomen dei Choerob. Dict. p. 495, 24. quod Bergkius ad Anacr. Fr. XXXVIII. cum feminino Θαργηλία confert. His proximum est verbum τέργω ap. Hesychium Τέρσει τέργει ξηραίνει, nisi ex dittographia natum est vel ad τείρω tergo pertinet.

P. 110. adn. 11. Ὄρβηλος Herod. Strab. Arrian. Alex. I. 1. idemque Dindorfius restituit Diod. XX. 19. pro oxytono quod alibi legitur v. Meinek. Delect. Poet. 221. Ὀμβηλός Nonn. XXVI. 49.

P. 112. l. 12. ab ult. pro αὐήλη scr. αὐηλή.

P. 113. l. 8. pro *adjectivis* scr. *nominibus*.

P. 120. adn. 14. Perillo adde Perillam Ovid. Trist. II. 437.

P. 121. ult. δράξαι, non δρᾶξαι.

P. 125. l. 1. De nominibus in υλης v. Keilius in Anall. 32. In Adn. 11. addenda sunt exempla genitivorum in εω, iae Meinekius composuit Anall. 210. — Δορύλας Δορύλα hoeroboscus Dict. p. 36. affert cum similibus et dissimilibus 'ερίλας, Κωτίλας, Μιδιόλας, Γενειόλας, Ἀτύλας, hoc est Πιτ-λας, Τωτίλας (Geta) Αἰθιόλας, γενειόλας, Ἀττίλας.

P. 126. l. 9. ante Καμβῦλος excidit Ἄξυλος nomen ho-ericum, de quo p. 121. dixi.

P. 127. l. 17. ὄρπετον scribi debet si aeolicum est, ut hrensio videtur p. 77. pro ὅρπετον.

P. 129. ult. De nominibus in ολης conf. Keil. Anall. 82. 161. In adn. 1. adde κώνωψ ὀξηρῷ φυόμενος κεράμῳ Anth. II. 108. et Jacobs. Animm. T. IX. 251.

P. 132. l. 9. ab ult. *cognita* scr. *cognata*.

P. 134. l. 8. ab ult. scr. ἀγκωλιάδδειν.

P. 136. l. 17. τετρακέφαλος add. Meinek. Com. Fr. III. 256.

P. 145. l. 2. *consermonor* ex Quadrigario affert Gellius.

P. 146. l. 4. ab ult. pro δοτέω scr. δατέω. In adn. 18. 'eram *secundam et tertiam* scil. verbi simplicis id est πι.

P. 149. l. 18. cum μάω μάττω conferendum ματτύαι γνά-ι idemque cupediorum nomen.

P. 150. l. 7. ab ult. pro *vocalem* scr. *gutturalem*. P. 151. 13. scr. *urceus* pro *urcus* et l. 18. κάνεον pro κάνον.

P. 155. l. ult. ante *retracto* excidit *non*.

P. 158. l. 16. praetermittit etiam Choerobosc. Epim. in alm. 56.

P. 159. l. 1. ἀκρεμών oxytonon aliquot locis reduxit einekius Delect. p. 109. et 152.

P. 161. l. 17. ἑάσιμος scr. ἰάσιμος.

P. 168. l. 11. ab ult. Ἀρίμμας et Ἐχέμμας Choerobosc. c. 37. Paullo ante Βριμώ et Ὀβριμώ scribendum.

P. 171. l. 8. ab ult. pro τυλιμαῖος scr. τυχιμαῖος. Adde ριμαῖος.

P. 172. adn. 15. pro 249. scr. 248. Εὐδόκιμος solum tinet et κακοδόκιμος, quod Schneiderus ex Epicharmo pro-t, Thesaurus omittit. In EM. Meinekius Anall. 178. pro τήρ corrigit παῖς.

P. 177. adn. 7. Πολυθύσανος Ἄρτεμις nonnulli interpretati sunt impetuosam v. Meinek. Anall. 227.

P. 181. l. 7. in Alexandri versu Ταπροβάνη — θηρονόμων πέπληθεν εὐῤῥίνων ἐλεφάντων, olim proposui δηροβίων consuetum elephantorum epitheton, Meinekius vero l. c. ex Eustath. recepit θηρονόμος ad intellectum facilius v. Prolegg. p. 239. adn. 10. Sed fortasse elephanti dicuntur θηρονόμοι tanquam principes quadrupedum et coryphaei sicut delphini ἰχθυνόμοι βασιλῆες Oppian. Hal. I. 643. et ἰχθυμέδοντες Marcell. Sid. 54.

P. 183. l. 10. pro μίλη scr. μέλη et p. 184. l. 16. σχιδανόπους pro σχινδ. et in adnot. 24. μηχανή pro μηχάνη.

P. 185. l. 7. ab ult. scr. Θηβάνας pro Ὀηβ. Num κρότανις recte scriptum sit dubitat Ahrensius de Dial. aeol. 84.

P. 194. l. 4. in Choerobosci Dict. 55, 10. παιδεινῆς παιδαινοῦς scriptum est. Γετηνοί, quod in adnot. 5. attigi, Meinekius Anall. 205. ad Rhianum transfert.

P. 196. l. 18. pro κολοσσηνός scr. Κολοσσ.

P. 199. adnot. 16. adde Κιερανοί Phot. Bibl.

P. 202. l. 4. ab ult. *simplicibus* hoc est decompositis. De accentu nominum quae in adnot. 5. commemoravi, adde Meinek. l. c. 188.

P. 205. l. 11. Διονυσικλῆς, Διονυσιγένης et similia (v. Keil. Anall. 169. et 205. adnot.) excusantur similitudine verbalium quae cum verbis praesentibus composita sunt characterem futuri sigma sortitis ἀεξίγυιος, αὐξιφαής, ἀλεξίκακος. Quo quae carent, iota repudiant secundum regulam EM. 579, 45. et 151, 26. in qua unum exceptum est τερπικέραυνος et quae cum ἄρχω copulata sunt. Pro Πειθιάνασσα Nonn. VIII. 193. scribendum est Πεισιάνασσα ut Πεισιάναξ, στοὰ Πεισιανάκτειος. Πειθῖνος simplex an compositum esse velit Keilius Onomat. p. 201. non apparet. Ἀμαρτίνοος et λαθικηδής cum hypotacticis conjuncta sunt, cum thematicis εἰλίπους, ἑλίτροχος, ἑλελίχθων. In illam vero verbalium similitudinem interdum incurrunt nomina quae sigma in terminatione habent θαλασσίγονος Nonn. XIII. 458. (nisi θαλασσόγονος scripsit ut θαλασσοπόρος) γεισίποους quod cum similibus attuli ad Phryn. 666. et propria σουσιγενής Aesch. Pers. 643. Ἀσιγένης (si

graeco typo percussum est) v. Eckhel. Doctr. T. II. 477. *Γαλαξίδωρος* Thebanus Xenoph. Sed *Nysigena* Catullus fingere potuit more latino ut *Musigena*.

P. 211. l. 20. *Λῦσος* et *Λυσῖνος* affert Keil. Onom. p. 133. sed illud Dindorfius in Thes. dubitat an *Λῦσις* scribendum sit; et *Σωσῖνος* p. 120.

P. 213. l. 14. ab ult. pro *μυτρίνης* scr. *μυρτίνης*.

P. 219. l. 3. scr. *λάγυνος* pro *λάγονος* et in adnot. 34. *ὠμοστράκῳ*.

P. 221. l. 10. De terminatione *ινη* valet idem quod de *ωνη* dixi ad Buttm. 440. Schol. Hes. Th. 389. *Τρύφων τὰ τοιαῦτα οὐ πατρωνυμικὰ εἶναί φησιν ἀλλὰ παρώνυμα ἐπεὶ οὐκ ἔχει ἄῤῥενα παρακείμενα πατρωνυμικῶς.*

P. 223. l. 6. ab ult. de Stephani loco conf. Meinek. Anall. p. 204. — P. 224. l. 5. ab ult. scribe *Βιτώ*.

P. 226. ult. scr. *ἱμονιά*. — P. 227. l. 16. *Μάκυνναν ἐραννήν* in exitu hexametri vel *Μάκυνον* scribit Meinekius l. c. 354.

P. 230. l. 18. *Τιθωνός ἡ ἡμέρα παρὰ τὸ τιθασός ἥμερος* EM. 758, 27. nec incredibile est Tithoni nomen fictum esse eadem ratione qua dies cum tenebris et caligine comparatus vocatur *ἡμέρα* id est *placida* v. Parall. 359.

P. 234. l. 5. *Ἴσιδι Δικαιοσύνῃ* in Inscr. Del. n. 2295. substantivum esse apparet e Plutarchi loco quem Boeckhius apponit de Is. c. III. *Ἴσιν καὶ Δικαιοσύνην καλοῦσι.* Pro Dissert. IX. scr. Diss. XI. 509.

P. 235. adn. 7. *διανύκτιος* Brunckius proposuerat; aliam viam ingressus est Meinekius Delect. 136.

P. 248. l. 14. ab ult. pro *ἤρομεν* scr. *ἤραμεν*.

P. 249. add. in Anth. V. 187. *ἴδ' ὡς ἐπίκτητα φιλοῦσα ἦλως* docti corrigunt *ἐπίτηκτα* ad significandum *πλαστά simulata*. Praestat *ἐπίκηρα* hoc est fugitiva, defunctoria et non ex animo oblata. — In IX. 216. Amphionis *τειχομελὴς κιθάρη* sine dubio *τειχοτελής* vocata est.

P. 256. l. 8. in Hesychii loco *ἴθαραῖς ταχέσι* hoc fortasse mutandum in *παγαῖσι*.

P. 262. l. 13. pro *καιστηρός* scr. *καυστηρός*.

P. 264. l. 14. pro *μενδῆρα* scr. *μενθήρα*. His fortasse simile fuit *μεμφῆρα*, pro quo nunc *μέμφειρα* scriptum est

p. 265. — In adnot. 25. adde nomen urbis Thraciae *Τόκηρος* varie scribi in Procop. Goth. III. 38, 556. A.

P. 265. med. scr. *παράγωγον*.

P. 270. adnot. 37. De *Ἀμφάρης* dubitat Meinekius Anall. 109. utrum ex *Ἀμφιάρης* ortum sit an ex *Ἀφάρης*. *Τοῦ Τυνδάρους* Inscr. n. 1256. et 1304.

P. 274. l. 3. ab ult. scr. *λάβρος* et p. 275. l. 3. *significationi*. In adnot. 49. adde accusativum *Halmyrin lacum* Plin. IV. 24.

P. 275. med. de nominibus in *ωρης* conf. Lehrs. Quaest. Epp. p. 165.

P. 277. med. *Ταυχέριος* v. Meinek. l. c. 291. de *αἴγερος* idem Com. Fr. T. IV. 621.

P. 279. med. adde EM. 561, 54. *Λευκαρίων καθ' ὑπέρθεσιν Δευκαλίων καὶ Λευκάδιον τροπῇ τοῦ δ εἰς ρ λευκάριον*, hoc est *Δευκαλίων* in *Λευκαδίων* mutatum esse hyperthesi ea qua elementa syllabarum disjunctarum transponuntur ut *ἀριθμεῖν ἀμιθρεῖν*, diversa a metathesi; postremo *Λευκαδίων* in *Λευκαρίων*. Similia sunt *Λυκάριος Λυκαρίων*, *Νικαρίων* Inscr. Delph. 1710. *Τιμαρίων* et femininum *Τιμάριον*, *Σουσαρίων* et *Σωσάριον* Inscr. n. 2411. in Addend. ad n. 511. T.I. 915. etc.

P. 281. l. 12. scr. *Μασυλῆες*, addito *Νίσυρος* Il. II. 676. priores syllabas longas habere, *Νισυρῖτις* Anth. IX. 21. easdem breves; et l. 4. ab ult. scr. *ἥσυχος*.

P. 282. l. 10. *ἀτηρής* suspectum reddidit Meinekius Del. 223.

P. 285. l. 17. pro *galeae* scr. *aleae*.

P. 290. l. 8. pro *σίττυβοι* scr. *σίττυβον*. Lin. ult. adde: *Menapos* Martialis dixit XIII. 51. (53.) media brevi, qui vulgo Menapii vocantur.

P. 291. l. 12. ab ult. *σιωπή* a primitivo quodam, unde *σιγή* et *silere*, procrevisse videtur iota correpto.

P. 293. adn. 4. cf. Coraes ad Isocr. p. 100. et in Supplem. 333. qui *ξυλήφιον* probat prae *ξυλάφιον*.

P. 296. adn. 10. Meinekius in Del. p. 115. *ἀνθεκτῆρας* emendat.

P. 298. l. 19. pro *γυναικεῖον* scr. *γυναικεῖος*.

P. 307. l. 5. ab ult. *Ὄπλακος* non huc sed ad p. 308. pertinet ubi *Μάρμακος* addi poterat et *Ὀλθακός*.

P. 308. Nomina in $\overline{\alpha\kappa o\varsigma}$ propria permixte exhibet Keilius nall. 63.

P. 309. l. 20. pro *Κολλιακός* scr. *Καλλιακός*.

P. 310. adn. 4. l. 4. pro *hodieque* scr. *hodie quoque* et 4. ab ult. ὅ pro ᾧ.

P. 312. l. 23. adde *Θρύπτακον κλάσμα ἄρτου Κρῆτες* Hes.

P. 313. l. 15. pro *vicinio* scr. *vicinia*.

P. 315. l. 1. pro *μαιμακός δύςμαχον* scr. *μαίμακον δύςμαχον*. De accentu falsum dixi; nec tamen syntheton esse ıto ab illo indico *Μαὶ μέγα* quod in Thes. apponitur.

P. 316. med. *τὸ Τριάκων γειτνιᾷ τῷ ἀριθμῷ* Choerobosco. ict. 78. *Δίων Τανακώνιος* i. q. *Τανακωνίδης* Inscr. Boeot. 574. *τοῦ Διωνάκα* Inscr. Delph. 1691. Photius *Πολίοχος καὶ* ολυάκης, pro quo Keilius p. 90. dubitat an *Πολυάρκης* scriendum sit. Nomina *Ἰάσων καὶ Πολυάκης* Isocr. Epist. VI. ne dubio a verbis medendi ducta sunt.

P. 317. l. 4. Herodianus Cram. III. 241. *οὐδὲν εἰς* $\overline{\beta\omega\nu}$ *λὴν τοῦ Χαρναβῶν,* οὐδὲν εἰς* $\overline{\vartheta\omega\nu}$ *πλὴν τοῦ Δεξιθῶν· καὶ* ιρ *τὸ Ποσειδῶν ἀεὶ λέγει ὁ ποιητὴς Ποσειδάων* etc. ubi ne›sse est aliquid excidisse. *Δεξιθῶν* ex *Δεξιθόων* contractum detur ut *Ἱπποθῶν*. Aliter vero compositum est *Δεξικρῶν* ve *Δεξικρέων* i. q. *Δεξικράτης* ut *Ἑρμοκρέων Ἑρμοκράτης*, *Παγκρέων Παγκράτης*, aliterque *Ἡρακλέων* sive *Ἡρακλῶν* ut *Ἡρακλέης* et *Ἡρακλῆς*, *Ἀνδροκλέης Ἀνδροκλῆς*. In Herodiani ιco Lehrsius in Mus. Rhen. Nov. hujus anni p. 349. ante *Ἡρακλέους* interponendum esse suspicatur *Ἡρακῶν*, de quo ovissime dixit Keilius in Anall. p. 231.

P. 319. l. 6. *motacismus* scr. pro *motascimus*.

P. 324. med. pro *Λάβικοι* scr. *Λαβικοί*. De *Ἀρδίκης* v. eil. Anall. 223.

P. 326. med. Vettonicae herbae a Vectonibus denominaıe nomen barytonum est *βετονίκη* apud Galen. Dioscor. etc.

P. 328. l. 10. *ἐμπειρικῶς* Antiatticista Bekk. 95. ex Alcide enotavit, neque multo probatius videtur adjectivum.

P. 334. l. 8. ab ult. pro *πύσαχος* scr. *πύσσαχος*. Pro *Ἕρμαχος*

---

*) Idem scribitur *Καρνάβας* et mendose *Κάρκαβος* v. Aglaoph. 15. adn.

nunc omnibus locis repositum est Ἕρμαρχος praeter Galen. Hist. Phil. II. 228. T. XIX. Πολέμαρχος tamen Meinekius Anall. 145. non suspectum habuit.

P. 341. l. 7. Μουρυχίδης et Μουριχ. in codd. Herod. IX. 4. ut Μούνυχος et Μούνιχος v. Keil. Anall. 234. sq. Hermann. Praef. Antig. p. LII.

P. 344. fin. μόλυχνον et μολυκρόν fortasse cum ὁλός θολός cognatum est.

P. 353. l. 7. ab ult. pro ὄσφη scr. ὄσφρη. Πηγήδιον ἡ μικρὰ πηγή Suid. πηγίδιον scribendum, pro quo posteriores πηγάδιον receperunt v. Du Cang.

P. 355. l. 15. pro Μηλιήδης scr. Μελ. Nomina propria in ηδων exeuntia omnia mares significare Fritzschius contendit ad Thesmoph. v. 1175. cui obstant exempla urbium ad Aj. p. 169. sq. allata Ἀνθηδών, Χαλκηδών, Τερηδών, a qua puella ista appellari potuit ut Σικιώνη, Κυρήνη et aliae v. Prolegg. p. 23. adnot. nec inconveniens tibicinae vel cantricis nomen fuerit Σειρηδών vel Κηληδών. Appellativis masculini generis adde Τεθρηδών (τενθρηδών) ὁ πρωρεύς Hes.

P. 356. l. 7. ὑπνίδιος Jacobsius posuit pro ὑμνίδιος, quod Meinekius tuetur Del. p. 126.

P. 363. l. 11. ab ult. tolle verba *sine accentu* et post ὀλίγαιθος adde Σύμαιθος.

P. 365. l. 10. pro λέκας scr. λέκος.

P. 366. l. 2. pro Βέβλιθος scr. Βίβλ.

P. 370. l. 16. pro *ultimam* leg. *ultimum* et l. 6. ab ult. *brevius* pro *brevi*. Ad κυπάτης convenit κύβδα, quo schema obscoenum significatur; cum ἐρχάτης conferendum verbum homericum ἐρχατόωντο.

P. 371. l. 4. pro *Ill.* scr. *Illyr.* De Καίρατος et Κέρατος l. 8. ab ult. cf. Meinek. Anall. 172.

P. 376. l. 15. post ὄνειρος add. ὄνοιρος.

P. 378. l. 15. Choerobosc. Epim. in Ps. p. 38. τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα ἑνὶ φωνήεντι παραλήγονται· πρόςκειται ὑπὲρ δύο συλλ. διὰ τὸ χαίτη, βαρύτονα διὰ τὸ τελευτή. Idem in Dict. p. 50. Καβάρης Καβάρητος ὄνομα ποταμοῦ et p. 149. Κανάρης Κανάρητος ὄνομα, quorum e genitivo nominativus fortasse ortus est Κατάρητος. In Callimachi versu Schol.

Theocr. VII. 103. quem Heckerus tractat Spec. Call. p. 148. pro Πὰν Ὁμαλιήτης — scribendum est ὁ Μαλειήτης, non Ὁμολιήτης, quod analogia abhorret. Πρὸς Μαλέαν invitatur Pan Anth. IX. 341.

P. 380. l. 18. de ἀκόνιτον et ἡ ἀκόνιτος v. Meinek. l. c. 64. de Ἀρτεμίτα p. 189.

P. 381. l. 19. ἰδρίτα vir eruditus, quem nunc ipsum nominavi, imperitiae auctoris attribuit p. 381.

P. 383. adn. 8. Appellativum ὁδοίτης, quo Ahrensius utitur de dial. aeol. p. 96. adhuc non legimus; nec probabile videtur μαχαίτας, si Alcaeus ita scripsit, ex μαχαίτης contractum esse.

P. 387. Nominum propriorum in $\overline{\upsilon\tau\eta\varsigma}$ et $\overline{o\iota\tau\eta\varsigma}$ exeuntium nonnulla attulit Keil. Anall. 163.

P. 390. l. 6. pro Πολύγγου scr. Πολύγνου. Πολύττου Meinekius in Del. 162. cum Δινύττας confert.

P. 391. l. 9. ab ult. *pastinacae* leg. pro *pest.*

P. 392. adn. 20. Utriusque versus aliam correctionem proponit Meinekius Del. p. 123. In ultimo pro ῥωπεύειν ὀλιγόξυλον nunc malim ῥωπεῖον τὸ λιπόξυλον, frutectum ab arboribus defectum; praecedit enim paullo ante ἡ ὀλιγῶλαξ scil. ἄρουρα.

P. 394. l. 10. pro *utroquo* scr. *utroque* et l. 8. ab ult. de Ἀντιγενείδας cf. Meinek. Com. Fr. T. III. 186. sq.

P. 395. l. 11. adde: ψιμύθιον διὰ τοῦ $\bar{\upsilon}$ ἀττικῶς Moer. In l. 13. ab ult. tolle punctum post videtur et l. 4. post διφθόγγου.

P. 397. l. 4. ab ult. conf. Keil. Anall. 397.

P. 415. l. 2. Προκάνισος Nonn. XXVI. 51.

P. 418. l. 3. Βαρβύσας Choerobosc. Dict. 41, 26.

P. 419. l. 7. excidit nescio quid; Πίσα ἀπὸ τοῦ πίσω EM. Schol. Pind. l. c. πῖσαι τὸ ποτίσαι etc. In seqq. l. 17. pro Φρῖξος scr. φρίξος.

P. 421. adn. 7. ὄλοιτο scribendum esse etiam Heckerus suspicatus est Spec. Comm. Callim. p. 114.

P. 422. l. 11. pro ἀπὸ $\bar{\tau}$ scr. ἀπὸ τοῦ $\bar{\tau}$ et l. 7. ab ult. *antithesis* pro *anth.*

P. 424. l. 18. pro *longam* scr. *longum* et in adn. 14. Ἀλησιάς et Ἀλεισιάς. P. 425. l. 20. pro Κοράσιον scr. κοράσιον.

P. 440. adn. 5. de *οὐλάς* conf. Hecker. Callimach. p. 84.

P. 441. l. 16. scr. *ἐννεακαιδεκάς*. *Centena* et *ducena* nomen dignitatis fuit in aula Byzantia.

P. 442. adn. 9. pro *dissessione* scr. *dissens.*

P. 443. l. 5. pro *Gregor.* scr. *Galen.*

P. 446. l. 8. pro XXVI. 112. scr. XXVII. 172.

P. 449. l. 4. pro *θύας* scr. *θυάς* et l.24. *crebra* pro *cebra.*

P. 452. l. 5. ab ult. pro *Bardesemes* scr. *Bardesanes.*

P. 455. l. 5. post Hal. I. adde v. 138. ubi et *κατελίδες* scribitur.

P. 459. l. 4. ab ult. pro *Φανομηρίς* scr. *φανομηρίς* et l. 3. pro *Φαινομηρίς* scr. *φαιν.*

P. 463. l. 21. pro *aquarum* scr. *apuarum.*

P. 474. l. 1. pro *substantivum* scr. *epitheton Bacchi.*

P. 474. ult. *λιγνήιος* Lehrsius Quaest. Epp. 173. non suspectum habuit.

P. 475. l. 7. ab ult. pro *ac Epicis* scr. *ab Ep.*

P. 477. l. 7. In Epigr. Anth. VII. 497. de naufrago: *οὐδὲ γὰρ ὀθνείην ἔλαχεν κόνιν, ἀλλά τις ἀκτὴ νιὰς ἢ νήσων ποντιάδων τις ἔχει*, Meinekius Delect. p. 194. pro *νιάς* suspicatur *θινιάς litus arenosum* vel *γηιάς*. Mihi primum *Θυνιὰς ἀκτή* scribendum videtur, quam nominat Strabo in descriptione Ponti XII. 541. deinde *Ποντιάδων*, quo significetur naufragum illum in mari infestissimo periisse.

P. 479. l. 21. pro *auctorum* scr. *auctorem.*

P. 488. adn. 2. conf. Meinek. Anall. 167.

P. 489. l. 18. ad *κασᾶς* pertinet: *ἱμάτιον δούλῳ ἢ ἰδιώτῃ πρέπον κασοῦλαν τῇ Λατίνων φωνῇ καλοῦσι Ῥωμαῖοι* Procop. Vand. II. 26, 299. B. *casula vestis cucullata* Isidor.

P. 495. l. 1. pro *μονεάς* scr. *μονιάς*. In adn. add. *Παρθενίας* Elidis fluvius, *Παρθένιος* Paphlagoniae.

P. 501. l. 10. pro *dictionis* scr. *ditionis*. Ibid. l. 24. excidit *potius*. In Adn. l. 3. pro *ὄρνεον* scr. *ὀρνέου.*

P. 502. l. 4. ab ult. pro *eodemque* scr. *eodem.*

P. 505. l. 14. *Ἄθηνις* Schol. Arist. Avv. 574.

P. 508. l. 13. pro *Ἀμυντίας* scr. *Ἀμυνίας.*

P. 509. adn. 40. *παιάνιδες ἀοιδαί* in Pindari Fr. ap. Schneidewin. Simon. p. 50. paroxytonon esse oportet.

INDICES.

I. INDEX GRAECUS.

A.

Vocabula signo * notata in Thes. omissa sunt.

Γ.

Δ.

E.

Z.

I.

$\bar{A}$ verbis puris
geminatum

M.

N.

Π.

T.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

II. INDEX LATINUS.

A.

B.

C.

D.

N.

III. INDEX SCRIPTORUM.

Lipsiae, typis C. P. Melzeri.